ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

சல்ய ஸௌப்திக ஸ்த்ரீபர்வங்கள்.

திரிசிரபுரம்
ஸேண்ட் ஜோஸப் காலேஜ் ரிடயர்ட் ஸம்ஸ்கிருத
தலைமைப் பண்டிதர்,
மஹாவித்வான், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி,
மஹாமஹோபாத்யாய
ஸ்ரீ. உ. வே. T. V. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்
அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

தும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதர்
மணலூர் - வீரவல்லி,
இராமாநுஜாசாரியரால்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சென்னை
கேசரி அச்சுக்கூடம்.

விலை ரூபா 3: தபால் சார்ஜ் வேறு.
1933.

(*All Rights Reserved.*)

ஸ்ரீ:

முதற்பதிப்பின் முகவுரை

ஸ்ரீ மஹாபாரத மொழிபெயர்ப்பில், சல்யபர்வமும் ஸௌப்திக பர்வமும் ஸ்த்ரீபர்வமும் சேர்ந்து வெளிவந்தது, அன்பர்களுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தரும். இந்தப்புஸ்தகம் சிலமாதங்களின் முன்னமே வெளிவந்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் வெளிவராமைக்குக் காரணம், நான் முன்பு பலமுறை தெரிவித்திருக்கிறபடி, போதிய அளவு பொருளுதவி கிடைக்காமையே, அதனோடு, என் வாஸத்தை மயிலாப்பூரைவிட்டு இவ்வூருக்கு மாற்றியதில் இங்கே வேண்டிய ஸௌகர்யங்களை அமைத்துக்கொள்ள நேர்ந்ததும் மற்றொரு காரணமாகும். இந்த ஸத்கைங்கர்யம் இம்மட்டில் சிறிது காலதாமதத்தோடாவது நடைபெற்றுவருவது, ஸர்வசக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரமக்ருபையினாலேயே.

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் தனித்தனியான சுவை நிரம்பியிருக்கும். சத்ருநாசமே முழுவெற்றியுமாதலாலும், பாரதயுத்தத்துக்கே முக்கிய காரணமான துர்யோதன வதம் இந்தப்பர்வங்களில் சொல்லப்படுவதாலும், இந்தப் பர்வங்கள் சிறப்புடையன. ஸ்ரீமஹாபாரதத்திற்கு, 'ஜயம்' என்று ஒரு சிறப்புப்பெயர் உண்டு. அந்தப்பெயரை அதற்கு உறுதிப்படுத்துவன இந்தப் பர்வங்களே. மஹாபாரதத்தை ஒரு வ்ருக்ஷமாக உருவகம் செய்த இடத்தில் * சல்யபர்வத்தை அந்த வ்ருக்ஷத்திலுள்ள மலரின் மணமென்றும் ஸ்த்ரீபர்வத்தையும் ஐஷீகபர்வத்தையும் அம்மரத்தின் நிழலென்றும் வர்ணித்திருப்பதே இந்தப் பர்வங்களின் சிறப்பை நன்கு விளக்கும். இந்தப் பர்வங்களிலடங்கிய கதைச்சுருக்கத்தை ஆதிபர்வம் † பர்வஸங்க்ரஹ அத்யாயத்தில் காண்க. இந்தப் பர்வங்களில், அஶ்வத்தாமா துர்யோதனனிடத்தும் வாஸுதேவர் பாண்டவர்களிடத்தும் காட்டிய நட்பும் பாண்டவபக்ஷத்தார் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கும் காந்தாரிக்கும் கூறிய ஸமாதானங்களும் காந்தாரி க்ருஷ்ணனுக்கு யுத்தபூமியைக்காட்டிக் கூறியவைகளும் மிகப்பாராட்டற்பாலன.

ஸ்ரீமஹாபாரத கைங்கர்யத்தைத் தொடங்கிப் பலவருஷங்கள் ஆயினமையால், அதனை விரைவில் பூர்த்திசெய்யும் விருப்பத்

---

* ஆதிபர்வம், பக்கம். ௧௧. † ஆதிபர்வம், பக்கம். ௫௦.

துடன் நான் சென்னைக்குப்போனது முதலிய விவரங்களைக் கர்ண பர்வ முகவுரையில் தெரிவித்திருக்கிறேன். சென்னையில் 2-வருஷ காலம் வஸித்ததில் புதிய ஸஞ்சிகைகளிற் சிலவும் இரண்டாம முறை பதிப்பிக்கப்படவேண்டிய பழைய ஸஞ்சிகைகளிற் சிலவும அச்சிட்டுமுடிந்தன. புதியஸஞ்சிகைகளை வெளியிடுவதோடு பழைய ஸஞ்சிகைகள் பலவற்றை இரண்டாமுறை பதிப்பிக்க நேர்ந் தமையால், பதிப்புவேலையை நிர்வகித்து நடத்துவது மிகச்சிர மமாயிருந்தது. வேலையை நடத்தமுடியாமையால், மேல் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் என்மனம மிகத்தளர்ச்சியுற்றது. வேலையை முழுதும நிறுத்திவிடலாமா அல்லது யாரேனும ஒப் புக்கொண்டால் அவர்களிடம் கொடுத்துவிடலாமா என்றுகூடச் சில ஸமயங்களில ஆலோசித்தேன். இந்த மஹாபாரதமொழி பெயர்ப்பை ஆதிதொடங்கி ஆதரித்துவருபவர்களும இந்த மொழி பெயர்ப்பை மூலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இதில் பரமதருப்தி அடைபவர்களும் இது விரைவில் பூர்த்தியாகவேண்டுமென்றும விருப்பம் மிக உடையவர்களுமான ஸ்ரீமான திவான்பகதூர், G. கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள், ஸ்ரீமான Sir M. C T. முத்தைய செட்டியாரவர்கள், Kt., ஸ்ரீமான் R. நாராயண ஐயரவர்கள், M. A., Bar-at-Law, I. C. S. ஸ்ரீமான் ராவ்பகதூர், V T கிருஷ் ணமாசாரியரவர்கள, ஸ்ரீமான் ராவ்பகதூர், N. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள் முதலான சில கனவான்கள் மஹாபாரதப் பதிப்பு வேலை விரைவில் நடைபெறாமலிருப்பதையும அதற்குக் காரணத் தையும் அறிந்து சென்னையிலுள்ள தங்கள் ஸ்நேகிதர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்துத் தங்களுக்குள் கையொப்பம் செய்து சில தொகை சேகரித்து என்னிடம் கொடுத்து, வேண்டிய உதவிகளை தாமே வருமென்றும சிறிதும மனத்தளர்ச்சியின்றி ஸஞ்சிகை களை வெளியிடவேண்டுமென்றும் சொல்லி எனக்கு மிக்க மன ஊக்கத்தை அளித்தார்கள். மிக்க தளர்ச்சியுற்று நின்றுபோ கும் தருணத்திலிருந்த ஸ்ரீமஹாபாரதப் பதிப்பு திரும்ப நடை பெறத்தொடங்கியது இந்தப் பரமோபகாரிகளினுடைய ஆதரவி னாலேயே. இந்த ஸமயத்தில் அவர்கள்செய்த பேருதவியானது, வாடிய பயிருக்கு மழைபெய்ததுபோல இருந்தது. அப்பொழுது கையொப்பம் செய்து உதவிபுரிந்த பரமோபகாரிகளினுடைய பெயர்களை மிக்க நன்றியறிதலுடன் இதனடியில் குறித்திருக் கிறேன்.

ரு.

ஸ்ரீமான் திவான்பகதூர் G. கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள், Secretary, Legal Department, ஹைதராபாத் 500

ரூ.

ஸ்ரீமான் ராவ்ஸாகிப் Sir. M. C. T. முத்தைய செட்டியார் அவர்கள் Kt சென்னை 500

„ R. நாராயண ஐயரவர்கள் M.A., Bar-at-Law I. C. S. District judge, சித்தூர்.... . 50

„ ராவ்பகதூர் V. T. கிருஷ்ணமாசாரியா அவாகள டிஸ்ட்ரிக்ட் கலெக்டர், ராமநாதபுரம் 50

„ ராவ்பகதூர் N கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரவாகள B.A.B L ,Registrar General of Panchayats, சென்னை 50

„ K. கோவிந்தாசாரியரவாகள் (Messrs Best & Co) சென்னை 250

„ ராவ்பகதூர் C. V. விஶ்வநாத சாஸ்திரிகளவாகள B.A.B L., District Judge, தஞ்சை 25

„ ராவ்பகதூா T. A. ராமலிங்க செட்டியாரவர்கள், கோயமபுத்தூர் 50

„ C. V. வெங்கடரமண ஐயங்காரவர்கள B A B L , கோயம்புததூர் 50

„ T. நரஸிம்ம ஐயங்காரவாகள் B.A B L , High Court Vakil, சென்னை 50

இவர்களெல்லாம் முன்னமே கையொப்பஞ்செய்து புஸ்தகம் வாங்கிக்கொண்டு வருபவர்கள்.

இந்தப் பரமோபகாரிகளுக்குக் கண்ணபிரானுடைய திருவருளால் எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகுக. அவர்களுடைய புகழ் உலகுள்ளளவும் தழைத்தோங்குக. இப்படிப்பட்ட பெருந்தகையாளர்களுடைய அபிமானததைப் பெற்றிருத்தலால், ஸ்ரீ மஹாபாரத கைங்கர்யம விரைவில பூர்த்தியாகிவிடுமென்பது நிச்சயம். அடுத்த புஸதகம் 'ஸ்ரீமஹாபாரதம் முற்றிற்று' என்று போடப்பெற்று வெளிவருவதே அதற்குத் தக்க ஸாக்ஷியாகும். பல வருஷங்களாயினமையாலும, பிராயமுதிர்ச்சியும் தேகத்தளர்ச்சியும் அதிகரிதது வருதலாலும, மேற்கொண்ட இப்பெருங்கார்யம் பூர்த்தியாகவேண்டுமே என்னும பெருங்கவலையோடிருக்கிற எனக்கு மஹாபாரதம் சீக்கிரம பூர்ததியாகுமென்னும் உறுதிஉண்டாகும்போது என்மனத்தில் உண்டாகும் உவகைக்கு ஓர் அளவில்லை. எல்லாம்வல்ல ஸர்வேஶ்வரன் எனது விருப்பத்தை இனிது நிறைவேற்றியருளுக.

A RAO LIBR

பீஷ்மபர்வமுதல் ஸ்த்ரீபர்வம் முடியவுள்ள ஆறுபாவங்களையும் மொழிபெயர்த்து உதவிய திரிசிரபுரம் ஸெண்ட்ஜோ,

ஸெப்ஸ காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருத தலைமைப் பண்டிதர், மஹாவித்வான், ஸாரஸவத ஸாரஜ்ஞர், கவிசிகாமணி, ஸ்ரீ. உ. வே. T. V. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமியினுடைய பரமோபகாரத்தை நான் எந்நாளும் மறவேன். அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட பர்வங்களைப் பல வருஷங்களின் முன்னமே மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்து க்ருதக்ருத்யர்களாகப் பரம ஸந்தோஷத்தோடு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மொழிபெயர்த்துதவிய ஆறுபர்வங்களும் அச்சிட்டு வெளிவந்து உலகத்துக்குப் பயனளித்து வருதலைப் பார்க்கும் போது, அவர்களுக்குப் பரமதிருப்தியாயிருக்கும். இன்னும் இந்தமாதிரி நல்ல காரியங்களைச் செய்யும்படி நீண்ட ஆயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் மனவூக்கத்தையும் அவர்களுக்கு ஸர்வேஸ்வரன் அளிக்கருள்க.

மேலே தெரிவித்தபடி, இந்த மஹாபாரத கைங்கர்யத்தைப் பூர்த்திசெய்வதற்காகவே, நான் சென்னையில் போய் வஸித்தேன். சென்னைவாஸம் புஸ்தகப்பதிப்புக்கு மிக்க ஸௌகர்யமுள்ளதானாலும், அங்கு வஸிப்பதில் செலவு அதிகமாதலாலும் அதற்குத் தக்கபடி உதவிகள் கிடைக்காமையாலும் சொந்த ஊராகிய இங்கு வந்து வஸிக்கிறேன். இவ்வூர் புஸ்தகப்பதிப்பு வேலைக்கு அவ்வளவு ஏற்றதன்று. ஆனாலும், லோகோபகாரமான இந்த ஸத்காரியத்தை விரைவில் பூர்த்திசெய்தற்கு என்னால் இயன்ற அளவு முயலுவேன். ஸகலமும்வல்ல ஸர்வேஸ்வரன் பரமகருணையால் நிறைவேற்றியருளவேண்டும். நன்கொடை அளித்தும், கையொப்பம்செய்தும், கையொப்பங்கள் சேர்த்துக்கொடுத்தும், இந்த அரிய பெரிய காரியத்தை இதுவரையில் ஆதரித்துவருகிற ஆப்தர்கள், தயைசெய்து, மற்றப் பகுதியும் பூர்த்தியாகும் வண்ணம், தம்மாலியன்ற உதவிகளைச் செய்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று அவர்களை நிரம்பப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

மஹாபாரத ஸஞ்சிகைகளை வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து எனக்கு ஊக்கமளித்து வருகிற ஆப்தர்களுக்கு இந்த ஸத்காரியத்திலுள்ள அபிமானம் மேன்மேலும் வளரச்செய்யவும் அவர்களுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் அளித்தருளவும், எல்லாம் வல்ல இறைவனது திருவடித்தாமரைகளை எப்பொழுதும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மணலூர்,
நரசிங்கன்பேட்டை P. O,
1—11—1923.

இங்ஙனம்,
ம. வீ. இராமானுஜாசாரியன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

சல்ய ஸௌப்திக ஸ்திரீ பர்வங்களின்

விஷயஸூசிகை

சல்யபர்வம்.

சல்யவத பர்வம்.

அத்யாயம்.		பக்கம்
1	கடவுள் வாழ்த்து	1
	ஜனமேஜயா காணவததத்துக்குப்பின் நடநததைக கூறும் படி வைசமபாயனரைக கேட்டது	1
	வைசம்பாயனா சல்யன் முதலியோரின வததனதைச சுருககமாகச சொல்லியது	1-2
	ஸஞ்சயன், சல்யன துரியோதனன முதலியவரின் வதத தைதக கூறியது	3-4
	போரில் மிஞ்சியவர் யார்யாரென்பது	4
	திருதராஷ்டிரன் மூர்சசையடைநததும், விதுரர்தேற்றியதும்	4-5
2	திருதராஷ்டிரன் துரியோதனன்சொற்களை நினைததுப் புலம்பிப் போரை விரிவாககக்கூறுமபடி ஸஞ்சயனைக் கேட்டது	6-11
3	கிருபர் இருதிறத்தாரின் பலாபலஙகளையும் துரியோதனனுககுக கூறி ஸமாதானம் செய்துகொள்ள ஏவியது ...	14-19
4	துரியோதனன் பாண்டவாகளோடு ஸந்தியைக் காரணங கூறி மறுத்தது	19-23
	துரியோதனனது படைகள் ஸரஸ்வதிநதியில் நீர்பருகித் திரும்பியது	23
5	துரியோதனன ஸேனாபதியைத தேர்நதெடுக்கும்படி அஸ்வத்தாமாவை வேண்டினது	24-25
	அஸ்வத்தாமா சல்யனை ஸேனாபதியாக்கச சொல்லியது..	25-26
	துரியோதனன் சல்யனை ஸேனாபதியாக வேண்டினதும், அவன் அங்கீகரிததது	26
	மிதரர்களைப் பரீக்ஷிககுங்காலம்	26
6	சல்யன் தன்னைப்புகழ்ந்ததும், துரியோதனன் சல்யனைச சேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்ததும்... ...	27-28
	கேசவர் சல்யனைககொல்லும்படி யுதிஷ்டிரரைத் தூண்டியது...	29-30
7	கௌரவர்கள் சபதஞ்செய்தது	30-31

அத்யாயம். பக்கம்.

சல்யன் ஸர்வதோபத்ரவ்யூகம் வகுத்தது 32
பகைவா ஒருவரையொருவர் எதிரத்தது 33
இருதிறத்துசசேனைகளிலும் மிச்சமிருந்தது இவ்வள வென்பது 33
8 ஸங்குலயுத்தம 34-38
9 நகுலன் காணபுத்ரர் மூவரைக் கொன்றது ... 38-42
10 ஸங்குல யுத்தம் 43-48
துர்நிமித்தஙகள் தோன்றியது 44-45
சலயபுதரன்வதம் 46
11 சலயனுககும பீமனுக்கும் கதாயுத்தம 48-50
சேகிதானன்வதம் 51
சந்திரஸேனனை தருமஸேனன் இவர்களின்வதம் ... 52
12 சல்யனுடைய பராககரம வர்ணனை 53-57
13-14 ஸங்குலயுத்தம் 57-64
ஸுரதன்வதம் 60
15 சல்யனுககும யுதிஷ்டிரருககும் யுததம் 64-70
16 சல்யன்வதம் 75
சல்ய ஸஹோதரன்வதம்... 76
17-18 ஸங்குலயுததம் 79-87
யுத்தமரணமே சிறந்ததென்பது 86-87
19 ஸாலவன்வதம் 88-90
20 க்ஷேமதூர்த்தியின்வதம் 91
ஸாதயகி கிருதவாமாவை வெனறது 91-93
21-22 ஸங்குலயுத்தம 94-104
23 சகுனி தோப்படையை வெல்லும்படி துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது 105
அர்ஜுனன் துரியோதனனை நிந்தித்து அவன் சேனையை அழிததது 106-110
24 திருஷ்டதயும்னன் துரியோதனனை வென்றது ... 112
துரியோதனன் குதிரையேறி ஓடியதும், அச்வத்தாமா முதலியோர் அவனைத் தேடியதும் 112-113
ஸாதயகி ஸஞ்சயனைப் பிடித்தது 114
25 துர்மாஷணன்வதம் 116
ச்ருதாந்தகன்வதம் 116
ஜயத்ஸேனன்வதம 116
ஜைதரன், பூரிபலன், ரவி இவர்களின்வதம் ... 116
துர்விமோசனன்வதம் 116
துஷ்ப்ரதர்ஷன், ஸுஜாதன் இவர்களின்வதம் ... 116
துர்விஷஹன்வதம் 116

அத்யாயம். பக்கம்.

ஶ்ருதர்வாவின்வதம் 116-117

26 க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஸம்பாஷணம் ... 118-120

துரியோதனனுக்கு மிஞ்சிய சேனை இன்னதென்பது 119

ஸத்யகர்மாவின்வதம 121

ஸத்யேஷுவின்வதம 121-122

ஸுசர்மாவின் வதம் 122

ஸுசர்மாவின் மைந்தர் நாற்பத்தைவர் வதம் ... 122

ஸுதர்சனன்வதம 122

27 உலூகன்வதம் 125

சகுனியின்வதம் 127

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம்.

28 பாண்டவர்கள் மிகுந்திருக்கிற சேனையையும் கொன்றதும, துரியோதனன் ஓடிச்சயித்ததும் ... 128-130

பாண்டவபடையில் மிஞ்சினவை 130-131

29 துரியோதனன் மடுவுக்குச்சென்றது 131

கௌரவசேனையில் மிகுந்தவர்கள் 131

ஸாத்யகி ஸஞ்சயனைக்கொல்ல முயன்றதும், வியாஸர் தடுத்ததலால் பின்பு விட்டுவிட்டதும் 132

ஸஞ்சயன் வரும்வழியில் மடுவில் துரியோதனனைக்கண்டதும், துரியோதனன் தந்தைக்குச் செய்தியனுப்பியதும் 132-134

துரியோதனன் மடுவிலிறங்கி ஜலஸ்தம்பனம் செய்ததும், ஸஞ்சயன அஶ்வத்தாமாமுதலியோரைக் கண்டு பேசியதும 134

அஶ்வத்தாமாமுதலியோர் புலம்பிப் பாசறைக்கு மீண்டதும், வேலைக்காரரும் யுயுத்ஸுவும ராஜபத்னிகளை நகருக்கு அழைத்துச் சென்றதும் 134-136

விதுரருக்கும் யுயுத்ஸுவுக்கும ஸம்பாஷணம் ... 136-137

30 வேடர்கள் துரியோதனன ஒளிந்திருப்பதைப் பாண்டவர்களுக்குத் தெரிவித்தது 139-142

பாண்டவர்கள் மடுவுக்குவந்ததும், துரியோதனன் ஜலத்தினுள் இறங்கி ஜலஸ்தம்பனம செய்ததும், க்ருபர் முதலியோர் ஒளிந்ததும் 142-143

31 மாதவர், கிரியையினாலும் உபாயத்தினாலுமே துரியோதனனைக் கொல்ல வேண்டுமென்றது 144-145

யுதிஷ்டிரருக்கும துரியோதனனுக்கும் நிந்தையை முன்னிட்ட ஸம்வாதம் 145-149

32 துரியோதனன் யுதிஷ்டிரரின் கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுக் கதையுடன் மடுவினின்று கிளம்பியதும், இருவருக்

அத்யாயம். பக்கம்.

கும் போரைப்பற்றிய ஸம்வாதமும் 151-155
யுதிஷ்டிரா தம்முள்ஒருவரைவென்று துர்யோதனன் அரசனுகலாமென்றது 154-155
33 மாதவா, யுதிஷ்டிரரைக்கோபித்தப் பீமனும் துரியோதனனை வெலவது ஸந்தேகமென்றது 156-157
துரியோதனன் பீமனைக்கொல்லுவதற்காகப் பதினமூனறுவருஷம் இருப்புப்பாவையில பயினறுனென்பது 156
பயிறசிபலம இரண்டனுள் பயிற்சியே சிறநதெனபது 156
பீமன துரியோதனனை எளிதிற்கொல்வேனென்றதும, மாதவா பீமனைப் புகழநததும 157-158
பீமனும் துரியோதனனும் வீரவாதம் செயது போருக்கு முயன்றது 158-160
34 பலராமா கதாயுத்தம் பார்க்கவந்ததும், கேசவர் முதலியோா அவரைப் பூஜிததததும் 160-161
பலராமர் தீரத்தயாததிரை செய்தகாலம்... ... 161
கதாயுத்தம் தொடஙகியது 162
35 பலராமர் தீரத்தயாததிரைபோகக காரணம் ... 163
பலராமா யாததிரைபுறப்பட்டதும, வேலைக்காரர்கள் வேண்டுமபொருள்களைக கொணாந்ததும் .. 163-165
பலராமா பிரபாஸதீாததம் சென்றதும், அதற்கு அப்பெயர்வரக காரணமும் 165
36 சந்திரன் க்ஷயரோகம்பெற்று நிவிர்த்தியடைநத கதை .. 166-169
பலராமர் பிரபாஸதீரத்தத்தில் ஸ்நானமுதலியனசெய்து சமஸோத்பேதத்துக்கும் உதபானத்துக்கும் சென்றது 169
37 பலராமர் த்ரிதரது கிணற்றிற்குவந்தது 170
ஏகதன் த்விதன் த்ரிதர் இவாகளின் கதை ... 170-174
பலராமர் விநசனம்சென்றது 174
38 விநசனையென்னும் பெயர்க்காரணம் 174
பலராமா ஸுபூமிகம் சென்றது 174
பலராமர் கந்தர்வதீர்த்தம் சென்றது 175
பலராமர் கர்க்கஸ்ரோதஸுககுச சென்றது ... 175
காககஸ்ரோதஸ் என்னும் பெயர்க்காரணம் ... 175
பலராமா சஙகதீர்த்தஞ் சென்றது 175-176
பலராமர் நைஸர்க்கிகம் சென்றது 176
பலராமா நாகதன்வாவுக்குச சென்றது 176
பலராமா மஹாதீர்த்தம் சென்றது 177
பலராமர் நைமிஷீயம் சென்றது 177
ஸரஸ்வதிநதி கிழக்கே திரும்பிய கதை 177-178
பலராமர் ஸப்தஸாரஸ்வதம் சென்றது 179

அத்யாயம்.		பக்கம்.
39	ஸரஸ்வதிநதியானது ஸுப்ரபை முதலிய ஏழுநதிகளானதும், ஒவ்வொரு பெயருக்கும் காரணமும் ...	180-182
	மங்கணகர் கதை	182-184
	மங்கணகர் மஹாதேவரைத் துதித்தது	183-184
40	பலராமர் ஔசனஸதீர்த்தம் சென்றதும், அதற்குக் கபாலமோசனமென்னும் பெயர் வந்ததும் ...	185-187
	பலராமர் உசங்குவின் ஆஶ்ரமம் சென்றதும், உசங்குவின் வரலாறும்	187
	பலராமர் பிருதூதகத்தில் ஸ்நானதானங்களைச் செய்தது	187-188
41	ஆர்ஷ்டிஷேணர் வரலாறு	188-189
	ஸிந்துத்வீபரும் தேவாபியும் ஸித்திபெற்றது ...	189
	விஶ்வாமித்ரர் பிராம்மணரானது	189-190
	பலராமர் பகமுனிவராஶ்ரமம் சென்றது... ...	191
42	பலராமர் அவாகீர்ணதீர்த்தம் சென்றது	191
	பகரிஷியின் சரித்திரம்	191-193
	பலராமர் யாயாததீர்த்தம் சென்றதும், அதன் வரலாறும்	193-194
	பலராமர் வஸிஷ்டாபவாஹதீர்த்தம் சென்றது ...	194
43	ஸ்தாணுதீர்த்த வரலாறு	195
	வஸிஷ்டாபவாஹதீர்த்த வரலாறு	195-197
	விஶ்வாமித்ரர் ஸரஸ்வதிநதியைச் சபித்தது ...	197
44	ரிஷிகள் ஸரஸ்வதிநதியைச் சுத்திசெய்தது ...	198-199
	ராக்ஷஸர்கள் அருணையில் ஸ்நானம்செய்து மோக்ஷம் அடைந்தது	199-200
	இந்திரன் அருணாஸரஸ்வதீ ஸங்கமத்தில் யாகஞ்செய்து பிரம்மஹத்தி நீங்கியது	200-201
	பலராமர் ஸோம தீர்த்தம் சென்றது	201-202
45	குமாரர் பிறப்பு	202-203
	குமாரர் கார்த்திகைமாதர் அறுவருக்கும் பிள்ளையானது	203
	குமாரர் நான்குஉருவத்துடன் சங்கரர் முதலிய நால்வரை அடைந்தது	205
	பிரம்மதேவர் குமாரரை ஸேனாபதியாக்கியது ...	205-206
46	எல்லாத்தேவர்களும் குமாரரை ஸேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்தது	206-208
	பிரம்மாமுதலியோர் தத்தம் பாரிஷதர்களைக் குமாரருக்குக் கொடுத்தது	208-210
	குமாரருடைய போர்வீரர்களின் பெயர்கள் ...	210-211
	குமாரருடைய போர்வீரர்களின் முகமுதலியவற்றின் வர்ணனை	211-215
47	குமாரருடைய மாத்ருகணங்களின் பெயர் முதலியவை	215-218

அத்யாயம். பக்கம்.

தேவர்கள் குமாரருக்கு ஆயுதமுதலியன கொடுத்தது 218
தாரகன், மஹிஷன் இவர்களின் வதம் 220
த்ரிபாதன் வதம் 220
ஹ்ரதோதரன் வதம் 220
குமாரர் க்ரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்தது 220-221
48 தேவர்கள் வருணனை ஜலாதிபதியாக்கியது ... 223
பலராமர் அக்னிதீர்த்தம் சென்றது 224
அக்னிதீர்த்தவரலாறு 224
பலராமர் கௌபேரதீர்த்தம் சென்றது 224-225
கௌபேரதீர்த்த மகிமை 225
பலராமர் பதரபாசனதீர்த்தம் சென்றது .. 225
49 ஸ்ருதாவதிகதை 226-231
அருந்ததிகதை 228-230
பலராமர் இந்திரதீர்த்தம் சென்றது 231
50 இந்திரதீர்த்தவரலாறு 231-232
பலராமர் ராமதீர்த்தம் சென்றதும், அதன்வரலாறும் ... 232
பலராமர் யமுனா தீர்த்தம் சென்றதும், அதன் வரலாறும் 232
பலராமர் ஆதித்யதீர்த்தம் சென்றதும், அதன்மகிமையும் 232-233
51 தேவலர் ஜைகீஷவ்யர் இவர்களின்கதை 233-238
பலராமர் ஸோமதீர்த்தம் சென்றது . . 238-239
52 பலராமர் ஸாரஸ்வததீர்த்தம் சென்றது 239
ததீசர் ஸாரஸ்வதர் இவர்களின் கதை 239-243
பலராமர் விருத்தகன்யாச்ரமம் சென்றது .. 243
53 வருத்தகன்னிகையின் கதை 243-245
54 குருக்ஷேத்திரத்தின் மகிமை 246-248
55 பலராமர், மித்ராவருணாச்ரமம், ப்லக்ஷப்ரஸ்ரவணம், காரபசனம் இவற்றிற்குப் போனது 248-250
பலராமர், பீமதுரியோதனர் கதாயுத்தம் தொடங்குவது கேட்டு குருக்ஷேத்ரம் வந்தது 250-252

கதாயுத்தபர்வம்.

56 பீமனும் துரியோதனனும் கதாயுத்தத்துக்கு ஸந்நத்தரானது 252-255
57 துர்நிமித்தங்கள் தோன்றியது 256-257
பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் வீரவாதம் ... 258-259
58 பீமனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் கதாயுத்தம் ... 259-265
59 கோவிந்தர் துரியோதனனைப் பீமன் அநியாயவழியாலேயே கொல்லவேண்டுமென்று அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது 265-267
அர்ஜுனன் பீமனுக்குத் தொடையைத் தட்டிக்காட்டியது 267

அத்யாயம். பக்கம்.

பீமன் துரியோதனனைத் தொடைகளை முறித்ததும், அவன் கீழே விழுந்ததும் 269
துர்நிமித்தங்கள் தோன்றியதும், போர்காணவந்த தேவர் முதலியோர் திரும்பிச்சென்றதும 270
60 பீமன் துரியோதனனுடைய அநியாயங்களை நினைவூட்டி அவன் தலையில் இடக்காலால் உதைத்தது ... 270-271
யுதிஷ்டிரர் துரியோதனனைத் தேற்றியது ... 271-272
61 பலராமர் பீமனைக் கொல்லச்சென்றதும், கோவிந்தர் அவரைத் தடுத்துச்சமாதானம் செய்ததும் 273-276
போரில் தனக்கு அநுகூலமானவை இவையென்பது ... 274
பலராமர் த்வாரகை சென்றது 276
யுதிஷ்டிரர் வாஸுதேவரோடும் பீமனோடும் பேசியது ... 276-278
62 பாஞ்சாலர்முதலியோர் பீமனைத் துதித்தது ... 278-279
வாஸுதேவரும் துரியோதனனும் ஒருவரை ஒருவர் நிந்தித்தது 279-283
துரியோதனன் தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டதும், கந்தர்வர்கள் பூமாரிபொழிந்ததும் 283
பாண்டவர்கள் துக்கித்ததும், கோவிந்தர் தேற்றியதும் ... 283-284
63 பாண்டவர்கள் துரியோதனனது பாசறைக்குப்போனது 285
மாதவர் தேரினின்று அர்ஜுனனை இறங்கச்சொல்லிப் பின் தாம் இறங்கியதும், தேர் தீப்பற்றி எரிந்ததும் ... 286
மாதவர் தேர் எரியக்காரணத்தை அர்ஜுனனுக்குக் கூறியது 286-287
மாதவர் தூண்டுதலால் பாண்டவர்கள் ஓகவதிநதிக்கரையில் வஸித்தது 289
மாதவர் காந்தாரியைத் தேற்றச் சென்றது ... 289
64 கோவிந்தர் காந்தாரியைத் தேற்றக் காரணம் .. 290-291
கோவிந்தர் திருதராஷ்டிரனையும் காந்தாரியையும் தேற்றி மீண்டது 292-295
65 துரியோதனன் புலம்பியதும், தூதர்கள் துரியோதனன் சாய்ந்ததை அச்வத்தாமாவுக்குத் தெரிவித்ததும ... 296-299
66 அச்வத்தாமாவும் கிருபரும் கிருதவர்மாவும் துரியோதனனைக் கண்டு துக்கித்தது. 300-301
அச்வத்தாமாவும் துரியோதனனும் பேசிக்கொண்டதும், அச்வத்தாமா பாண்டவர்களையும் பாஞ்சாலர்களையும் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும் 301-303
துரியோதனன் சொற்படி கிருபர் அச்வத்தாமாவை ஸேனாபதியாக்கியது. 303

விஷயஸூசிகை.

ஸௌப்திகபர்வம்.

ஸௌப்திகபர்வம்.

அத்யாயம். பக்கம்.

1 கடவுள்வாழ்த்து 1

அஸ்வத்தாமாமுதலியோர் ஓடி ஓர் ஆலமரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்தது 1-3

திருதராஷ்டிரன் புலம்பிக் கிருதவர்மா முதலியோரைப் பற்றிக் கேட்டது 2

கிருதவர்மாவும் கிருபரும் உறங்கியதும், அஸ்வத்தாமா ஒரு கோட்டான் பல காக்கைகளைக் கொல்லக்கண்டு பாண்டவர்களைக் கொல்லக்கருதி அதைக் கிருபருக்கும் கிருதவர்மாவுக்கும் தெரிவித்தது 4-6

2 கிருபர், ஊழும் முயற்சியும் கூடினாலன்றிக் காரியம்நிறைவேறாதென்றும், விதுரர்முதலியோரைக் கலந்துசெய்ய வேண்டுமென்றும் அஸ்வத்தாமாவுக்கு உபதேசித்தது ... 7-9

3 அஸ்வத்தாமா அவ்வப்போது புத்திமாறுவதைப்பற்றி விரிவாகக் கூறிப் பாஞ்சாலர்களையும் பாண்டவர்களையும் கொல்வதாகச் சபதம்செய்தது 10-12

பிரமதேவர் யார்யாரிடத்து எதையெதை அமைத்தனரென்பதும் யார்யார் எதுஎது இல்லாவிடில் சிறப்படையாரென்பதும் 11

4 கிருபர், காலையில் போர்புரியலாமென்றதும், அஸ்வத்தாமா இரவிலேயே போர்புரியவேண்டுமென்றதும் ... 13-15

யார்யாருக்கு நித்திரைவராதென்பது 14

5 கிருபர் தூங்குகிறவர்களைக் கொல்லலாகாதென்று அஸ்வத்தாமாவைத் தடுத்தது 16-17

அஸ்வத்தாமா, துரோணர்முதலியோரின் வதத்தை எடுத்துக்கூறித் தனியே போருக்குப் புறப்பட்டது ... 17-18

கிருபரும் கிருதவர்மாவும்வினவ, அஸ்வத்தாமா திருஷ்டத்யும்னனைப் பசுவைப்போலக் கொல்வதாகச்சொல்லிச் சென்றதும், அவர்கள் பின்தொடர்ந்ததும் ... 18-19

6 அஸ்வத்தாமா பூதத்தைக்கண்டது 19-20

அஸ்வத்தாமா ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்ததும், பூதம் அவற்றை விழுங்கியதும் 20

அஸ்வத்தாமா ஜனார்த்தனர்களைக் கண்டுபயந்து ஆலோசித்து மஹாதேவரைச் சரணமடைய நிச்சயித்தது ... 20-22

ஸுஹ்ருத்துக்களின் சொல்லைக் கேளாதவனும் சாஸ்திரத்தை மீறினவனும் துன்பமடைவரென்பது ... 21

யார்யார்மீது ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்பது ... 21

அத்யாயம். பக்கம்.

7 அஸ்வத்தாமா மஹாதேவரைத் துதித்ததும், வேதியில் பூதங்கள் தோன்றி அருகில்வந்ததும் 22-26
அஸ்வத்தாமா தம்மை அக்னியில் ஓமஞ்செய்ததும், ஈஸ்வரா ஒரு கத்தியைக் கொடுத்தது தாமும் அவர்சரீரத்தில் ஆவேசித்ததும 27-28
பூதங்களும ராக்ஷஸர்களும் அஸ்வத்தாமாவைக்கண்டு ஓடியது 28

8 அஸ்வத்தாமா திருஷ்டத்யும்னனைக் கழுத்தில் சுருக்கிட்டதும், அவன் ஆயுதத்தால் கொல்லவேண்ட அவா மறுத்து ஆட்டைப்போலக் கொன்றதும ... 29-31
அஸ்வத்தாமா உத்தமௌஜஸையும் யுதாமன்யுவையும் கொன்றது 31-32
பிரதிவிந்தியனவதம் 33
ஸுதஸோமனவதம் 33
சதாநீகன்வதம் 33
ஸ்ருதகாமாவினவதம 33-34
ஸ்ருதகீர்த்தியினவதம் 34
சிகண்டியின்வதம 34
பாண்டவ ஸேனாவீரர்கள் போர்தொடங்கியது முதல் நாள்தோறும காளராத்ரியையும் அஸ்வத்தாமாவையும் கனவிற்கண்டது 34-35
கிருபரும கிருதவர்மாவும் வெளியேவருபவர்களை வாயிற்படியில் கொன்று பாசறையில் தீவைத்தது ... 37
அஸ்வத்தாமா வெளியில்வந்து கருபருடனும் கிருதவர்மாவுடனும் பேசியது 41

9 அஸ்வத்தாமாமுதலியோர் துரியோதனனிடம்வந்து புலம்பியது 42
கிருபா புலம்பியது 43
அஸ்வத்தாமா புலம்பியது 43-45
அஸ்வத்தாமா ஸௌப்திகவதத்தைத் துரியோதனனுக்குச சொல்லியதும், அவன் அவரைப் புகழ்ந்ததும் ... 45-46
போரில் யார்யாா மிஞ்சினரென்பது 45
துரியோதனன் மரணம் 46
ஸஞ்சயனுக்குத் திவ்யஞானம் நீங்கியது 46-47

ஐஷீக பர்வம்.

திருஷ்டத்யும்னன்ஸாரதி ஸௌப்திகவதத்தை யுதிஷ்டிரருக்குச சொல்லியதும், அவர் புலம்பி த்ரௌபதியை அழைத்துவர நகுலனை அனுப்பியதும் 47-50
யுதிஷ்டிரா பாசறைககுவந்து அழுதது 50

அத்தியாயம். பக்கம்.

11 நகுலன் திரௌபதியை அழைத்துவந்ததும், அவள்புலம்பி அஸ்வத்தாமாவின் தலையிலுள்ள ரத்னம் வந்தாலன்றி உயிர் தரியேனென்றதும் 51-52

திரௌபதி அஸ்வத்தாமாவைக் கொல்லும்படி பீமனைத் தூண்டியதும், அவன் தேரேறிச் சென்றதும் .. 52-53

12 மாதவர் பீமனைக்காக்கவேண்டுமென்றும் அஸ்வத்தாமா கொடியவரென்றும் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது ... 53-56

துரோணர் பிரம்மசிரஸென்னும் அஸ்திரத்தை அஸ்வத்தாமாவுக்குக் கொடுத்து அவரை நிந்தித்தது .. 54

அஸ்வத்தாமா வாஸுதேவரிடம் சக்கரத்தை யாசித்ததும், அவர் கொடுப்பதாகச் சொல்லியும் அஸ்வத்தாமா அதனை அசைக்கமாட்டாமற்போனதும் 54-55

கோவிந்தர் அஸ்வத்தாமாவை நிந்தித்ததும், அஸ்வத்தாமர் கோவிந்தரோடு போர்புரிவதற்கே சக்கரத்தை விரும்பியதாகச் சொல்லியதும் 55-56

13 பீமன்முதலியோர் அஸ்வத்தாமாவைக் கண்டதும், அவர் பிரம்மசிரஸ் என்னும் அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்ததும் 57-58

14 அர்ஜுனன் கோவிந்தரின் கட்டளையால் பிரதி அஸ்திரம் விட்டதும், வியாஸரும் நாரதரும் அஸ்திரங்களைத் தணிப்பதற்காக நடுவில் நின்றதும் 59-60

15 அர்ஜுனன் அஸ்திரத்தைத் திருப்பியதும், அஸ்வத்தாமா திருப்பமுடியாமற்போனதும் 60

வியாஸர், மணியைக்கொடுத்து உயிரைப்பெறும்படி அஸ்வத்தாமாவுக்குச் சொல்லியது 62

அஸ்வத்தாமா அஸ்திரத்தைப் பாண்டவர்களுடைய கர்ப்பங்களில் விடுவதாகச் சொல்லியதும், கோவிந்தர், ஒரு கர்ப்பம் தவிர மற்றவற்றை அழிக்கச் சொல்லியதும் ... 63

அஸ்வத்தாமா உத்தரையின் கர்ப்பத்தையும் அழிப்பதாகச் சொல்ல, மாதவர் அதனை மறுபடியும் பிழைப்பிப்பதாகச் சொல்லியது 63-64

அஸ்வத்தாமா அஸ்திரத்தைக் கர்ப்பங்களில் விட்டது ... 64

16 கோவிந்தர் அஸ்வத்தாமாவைச் சபித்ததும், வியாஸர் அதனை அனுமோதித்ததும் 64-65

பிராம்மணர் உத்தரைக்கு வரமளித்தது 64

பீமன் மணியை த்ரௌபதிக்குக் கொடுத்ததும், அவளது விருப்பப்படி அதனை யுதிஷ்டிரர் தலையிலணிந்ததும் ... 66-67

17-18 யுதிஷ்டிரர் அஸ்வத்தாமா ஒருவர் பலரைக்கொல்ல வல்லவரானதைப்பற்றிக்கேட்க, மாதவர் சிவனருளே காரணமென்று அவர் மகிமையைச் சொல்லியது. ... 67-71

அத்யாயம். பக்கம்.

பிரம்மதேவர் சங்கரரைப்படைத்ததும், அவர் ஜலத்தில் முழுகித் தவம்செய்ததும் 68
தக்ஷர் பிராணிகளைப் படைத்ததும், அவை அவரைத் தின்னத் துரத்தியதும் 68
தக்ஷர் பிரம்மாவை வேண்டினதும், அவர் பிராணிகளுக்கு உணவை அமைத்ததும் 68
ஈச்வரர் தமது லிங்கத்தை அறுத்தெறிந்து மறுபடியும் தவத்துக்குச் சென்றது 69
சங்கரருடையகோபத்தாலும் அருளாலும் தேவர்களுக்கு யாகம் அழிந்ததும் உண்டானதும் 69-71
சங்கரராலேயே யுதிஷ்டிரரின் புத்திரன்முதலியோர் கொல்லப்பட்டனரென்பது 71

ஸ்திரீபர்வம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம்.

1 கடவுள் வாழ்த்து 1
திருதராஷ்டிரன் புலம்பியது 2-3
ஸஞ்சயன் திருதராஷ்டிரனைத் தேற்றியது 3-4
2 விதுரர் சாஸ்திரார்த்தங்களைச் சொல்லித் திருதராஷ்டிரனைத் தேற்றியது 5-8
காலத்தின் வலிமை 6-7
வினை செய்தவனைத் தொடருமென்பது 7
துக்கங்கள் உண்டாகக்காரணமும் அவற்றைப் போக்கு முறையும் 7
3 விதுரர் புத்திமானுக்கும் மூடனுக்குமுள்ள வித்யாஸத்தையும் உலகநிலையாமை உடம்புநிலையாமை முதலியவற்றையும் திருதராஷ்டிரனுக்குக் கூறியது 8-9
4 விதுரர் ஜீவன் கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும் விதத்தைக் கூறியது 10-11
5 விதுரர் ஸம்ஸாரமுதலியவற்றைக் காடுமுதலியவையாகக் கூறியது 12-13
6 விதுரர் முன்சொல்லிய காடுமுதலியவற்றை விளக்கியது ... 14-15
7 விதுரர் தத்வத்தை உரைத்தது 15-17
8 வியாஸர் திருதராஷ்டிரனைத் தேற்றிச்சென்றது ... 18-21
பூமிதேவி தனதுபாரத்தை நீக்கவிரும்பியதும், திருமால் துரியோதனன் தீர்ப்பனென்றதும் 19-20
9 திருதராஷ்டிரன் காந்தாரிமுதலியவர்களை அழைத்துவரச் சொல்லியதும், விதுரர் அழைத்துவந்ததும் ... 22-23

* அதிகபாடத்துக்கு விஷயஸூசிகை எழுதப்படவில்லை.

அத்யாயம். பக்கம்.

திருதராஷ்டிரன்முதலியோர் களங்காணப் புறப்பட்டதும், எங்கும் அழுகை மிஞ்சியதும் 23-24
10 கிருபர்முதலியோர் திருதராஷ்டிரனைச் சந்தித்து அவனையும் காந்தாரியையும் தேற்றியது 24-26
கிருபாமுதலியமூவரும் பிரிந்துசென்றது 26
11 யுதிஷ்டிரர் கோவிந்தர்முதலியவருடன் திருதராஷ்டிரனிடம் சென்று வணங்கியது 27-28
திருதராஷ்டிரன் யுதிஷ்டிரரை மெதுவாகத் தழுவி, பீமனைத் தழுவிக் கொல்லக் கருதியது 28
வாஸுதேவர் இரும்புப்பதுமையைநீட்ட, திருதராஷ்டிரன் பீமனென்றுதழுவி நொறுக்கித் தான் ரக்தத்தைக் கக்கியது 28-29
திருதராஷ்டிரன் பீமனிறந்தானென்று புலம்பியது .. 29
கோவிந்தர் தாம் ஏமாற்றியதைக் கூறித் திருதராஷ்டிரனைப் புகழுவதுபோல இகழ்ந்தது 29-30
12 கோவிந்தர் திருதராஷ்டிரனுடைய கெட்டஎண்ணத்தை விடச் சொல்லியது 30-31
திருதராஷ்டிரன் கோபத்தைவிட்டுப் பீமன்முதலியோரைத் தழுவியது 31
13 பாண்டவர்கள்முதலியோர் காந்தாரியிடம் சென்றது .. 31-32
காந்தாரி யுதிஷ்டிரரைச் சபிக்கக்கருதியதும், வியாஸர் அவள் கோபத்தைத் தணித்ததும் 32
காந்தாரி, பீமன் துரியோதனனை நாபிக்குக்கீழே அடித்தது தவறென்றது 33
14 பீமன் காந்தாரிக்கு ஸமாதானம் கூறியது 33-34
காந்தாரி, துச்சாஸனன் ரக்தத்தைப் பீமன் குடித்தது தவறென்றதும், பீமன் ரக்தம் உள்ளே செல்லவில்லையென்றதும் 34-35
காந்தாரி ஒரு பிள்ளையைக்கூட மிச்சம் வைக்கவில்லையே என்றது 35
15 யுதிஷ்டிரர் காந்தாரியைப்பார்த்து நயமொழிகள் கூறியது 35-36
காந்தாரிபார்த்ததும், யுதிஷ்டிரர் கால்நகங்கள் விகாரப்பட்டதும் 36
பாண்டவர்கள் குந்தியிடம் வந்ததும், காந்தாரியும் குந்தியும் திரௌபதியைத் தேற்றியதும் 36-37

ஸ்திரீவிலாபபர்வம்.

16 காந்தாரி வியாஸரருளால் ஞானக்கண் பெற்றுப் போர்க்களத்தைப்பார்த்தது 37-38

அத்யாயம். பக்கம்.

பாண்டவர்முதலியோர் போர்க்களம் சென்றதும், மாதர்கள் அழுததும ... 38-39
காந்தாரி அழுகின்றமாதர்களைக கோவிந்தருககுக காட்டியது ... 39-42
17-25 காந்தாரி துரியோதனனைக் கட்டிக்கொண்டு மாதவரிடம் புலம்பியது ... 43-45
காந்தாரி அழுகின்றமாதர்களை மாதவருக்குக் காட்டிப் புலம்பியது ... 44-64
காந்தாரி துரியோதனன் மனைவியைக காட்டியது .. 44-45
காநதாரி தனது நூறுபிள்ளைகளையும் மருமககளையும் காட்டித் துசசாஸனனையும் தனித்துக்காட்டியது ... 45-47
காந்தாரி விகாணன் துர்முகன் சித்ரஸேனன் விவிம்சதி துஸ்ஸஹன் இவர்களையும் இவாகளின மனைவியரையும் காட்டியது .. 48-49
காநதாரி அபிமன்யுவையும் விராடனையும் உததரனையும் ஸுதக்ஷிணனையும் லக்ஷமணனையும் காட்டியது ... 49-52
உத்தரையின்புலம்பல் ... 50-52
காந்தாரி கர்ணனையும் அவன்மனைவியரையும் காட்டியது ... 52-54
காந்தாரி, அவந்திமன்னனையும் பாஹ்லீகனையும் ஜயதரதனையும் அவர்களின் மனைவியரையும் காட்டியது ... 54-55
காந்தாரி சல்யனையும் பகதத்தனையும் துரோணரையும் அவர்களின் மனைவியரையும் பீஷ்மரையும் காட்டியது ... 55-59
காந்தாரி, பூரிஶ்ரவஸையும் ஸோமதத்தனையும் சகுனியையும் அவர்களின் மனைவியரையும காட்டியது ... 59-61
ஸோமதததன மனைவியின் புலம்பல் 59-60
பூரிஶ்ரவஸின் மனைவியரின் புலம்பல் 60-61
காந்தாரி, காம்போஜனையும் கலிங்கனையும் ஜயதஸேனனையும் பிருஹத்பலனையும் த்ருஷ்டத்யும்னன புத்ரர்களையும் கேகயர்களையும் த்ருபதனையும் த்ருஷ்டகேதுவையும் அவன் மகனையும் விந்தானுவிந்தர்களையும் அவர்களின் மனைவியரையும் காட்டியது 61-64
காம்போஜன் மனைவியின் புலம்பல் 62
காந்தாரி, கௌரவபாண்டவர்களின் அழிவுக்கு மாதவரது உபேக்ஷயே காரணமென்றுசொல்லிஅவரைச சபிததது 65
மாதவர், யாதவர் ஒருவர் மற்றொருவரால் அழிக்கப்படுவரென்றது 65-66

ஶ்ராத்தபர்வம்.

26 கோவிந்தர் காந்தாரியைத் தேற்றியது 66

அத்யாயம். பக்கம்.

யார்யார் எப்படிஎப்படிப்பட்ட பிள்ளைகளைப் பெறுவரென்பது 66
போரிலிறந்தவர்களின் தொகையும் காணுமற்போனவரின் தொகையும 67
எப்படிஎப்படிப் போரசெய்தவர் எநதஎந்தக்கதியை அடைவரென்பது 67-68
யுதிஷ்டிரருககு ஞாபகசகதியும் ஞானககண்ணும் கிடைத்த விதம் 68
யுதிஷ்டிரர், நாதனற்றவாகளுக்கும் யாகஞ்செய்யாதவாகளுககும கருமங்களைத தாமே செய்விப்பதாகசசொல்லியது 68
பருந்துமுதலியவற்ருல் இழுககப்படுகிறவர்களின் கதி ... 68
யுதிஷ்டிரர் கட்டளையிட்டதும், விதுரர்போரிலிறந்தவர்களைத் தகனம் செய்வித்ததும் 68-69
யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் கஙகைக்குச சென்றது ... 69-70
கௌரவமாதர்கள் ஜலதாப்பணஞ்செயதது ... 70
குநதி, காணனும் தன்பிள்ளையென்பதைப் பாண்டவர்களுக்குககூறி அவனுககும் தர்ப்பணம்செய்யச சொல்லியது ... 70-71
யுதிஷ்டிரர் புலமபிக கர்ணனுக்கு ஜலதர்ப்பணம்செய்தது ... 71-72
திருதராஷ்டிரன் தர்ப்பணம்செய்தது 72
யுதிஷ்டிரர் மாதர்களின் மனததில் ரஹஸ்யம் நில்லாமற் போம்படி சபிததது 72

சல்ய ஸௌப்திக ஸ்திரீபர்வங்களின்

விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணத்வைபாயனாய நம:

ஸ்ரீ மஹா பாரதம்.

சல்ய பர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

சல்யவத பர்வம்.

1 நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம் சைவ நரோத்தமம் |
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ||

(துரியோதனனால் சல்யன் சேனாபதியாக்கப்பட்டு மீண்டும் யுத்தத்திற்காகச் சென்றதும், சல்யன் துரியோதனன் முதலியவர்களுடைய வதத்தை ஸஞ்சயனிடத்திலிருந்து கேட்டதனால் மூர்ச்சை அடைந்த திருதராஷ்டிரனை விதுரர் தேற்றியதும்.)

ஜனமேஜயர், "ப்ராம்மணரே! யுத்தத்தில் ஸவ்யஸாசியினால் இவ்வாறு கர்ணன் வதஞ்செய்யப்பட்டவுடன், கௌரவர்களில் மிகுந்திருந்த சிலர் யாது செய்தனர்? குருகுலத்திலுதித்த அரசனான துரியோதனன் பாண்டவர்களால் பிளக்கப்படுகின்ற சேனையைக் கண்டு அச்சமயத்திற்கு ஏற்றதான எதைச்செய்தான்? ப்ராம்மணோத்தமரே! நான் இதனைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இதனை உரைப்பீராக. முன்னோர்களுடைய பெருமைபொருந்திய சரித்திரத்தைக் கேட்டு நான் திருப்தியடையவில்லை" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! பிறகு, கர்ணன் கொல்லப்பட்டவுடன், திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் துக்கக்கடலில் மிக மூழ்கி எவ்விதத்தாலும் ஆசையற்றவனானான். அவன், 'ஆ! கர்ண! ஆ! கர்ண!' என

1 இதன் உரை, விசேஷங்களை ஆதிபர்வம் முதற்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

அடிக்கடி துக்கித்துக்கொண்டு மாண்டவர்கள்போக மீதியிருக்கின்ற அரசர்களோடு மனவருத்தத்துடன் தனதுபாசறையை அடைந்தான். அரசரே! ஐஸ்வர்யத்தை விரும்புகின்றவர்களால் சாஸ்திரத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட காரணங்களைக்கொண்டு அந்தத் துரியோதனன் தேற்றப்பட்டும், கர்ணனை நினைத்துக்கொண்டே விதிவலியென்றெண்ணி அதிகாலையில் யுத்தம் செய்வதில் நிச்சயம் செய்துகொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்கே புறப்பட்டான். அவன், அரசர்களுள் மிகச்சிறந்தவனான சல்யனைச் சாஸ்திரமுறைப்படி சேனாபதியாக ஏற்படுத்தி மிகுந்தவர்கள்போக மிச்சமுள்ள அரசர்களுடன் யுத்தத்திற்குச் சென்றான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, கௌரவ பாண்டவசேனைகளுக்கு மிகநெருங்கியதும் தேவாஸுரர்களின் யுத்தம்போன்றதுமான யுத்தம் தொடங்கிற்று. மஹாராஜரே! பிறகு, சல்யன் யுத்தத்தில் பாண்டவசேனையில் துன்பத்தை உண்டுபண்ணி உச்சிவேளையில் தருமராஜரால் கொல்லப்பட்டான். பிறகு, பந்துக்கள் கொல்லப்பட்ட துரியோதனராஜன் சத்துருக்களிடமிருந்து உண்டான பயத்தினால் யுத்தரங்கத்தினின்று விலகிக் கோரமான மடுவில் பிரவேசித்தான்; பிறகு, அப்பகலின் [1] பிற்பகுதியில் நான்கு பக்கங்களிலும் மஹாரதிகர்களோடு சூழ்ந்துகொண்டு யுத்தத்திற்காக மடுவினின்று அழைத்துப் பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்டான். அந்த வீரன் கொல்லப்பட்டவுடன், யுத்தத்தில் பெரியவில்லாளிகளான கிருதவர்மா, கிருபர், அச்வத்தாமா இம்மூவரும் பாண்டவ வீரர்களைக் கொன்றார்கள். பிறகு, ஸஞ்சயன் முற்பகலில் பாசறையினின்று புறப்பட்டுத் தீனனாகவும், துக்கத்தோடும் சோகத்தோடும் கூடியவனாகவும், பட்டணத்திற் பிரவேசித்தான். பிறகு, அவன், பட்டணத்திற்பிரவேசித்து இருகைகளையும் உயரத்தூக்கிக்கொண்டு துக்கமுள்ளவனாகவும் நடுக்கமுற்றவனாகவும் அரசனுடைய அரண்மனையிற் புகுந்தான். மிக்க துன்பமுள்ள அந்த ஸஞ்சயன், ஓடுகின்றவர்களும் பித்தர்கள்போல மனத்தையிழந்தவர்களும் சோகத்தால் அதிக துக்கமுள்ளவர்களுமான அங்குள்ள புருஷச்ரேஷ்டர்களைக் கண்டான். அந்த மனிதர்களைக் கண்டவுடனே, ஸஞ்சயன் அதிக துக்கத்தை அடைந்தவனாக, 'அந்தோ! கஷ்டம்! மஹாத்மாவினுடைய நாசத்தால் ஆபத்தை அடைந்தேன். எந்தக் காலத்தினால் இந்திரனுக்கொத்தவரான பலமுடைய அரசர்களெல்லாரும் கொல்லப்பட்டார்களோ அந்தக்காலமானது மிக்கபலமுடையது. அந்தோ! அவ்விதமானகதியும்

1 'அபராஹ்ணே' என்பது மூலம்.

சிறந்தது' என்று விரைவாகக் கூறினன். அரசரே! பட்டணத்தி லுள்ள எல்லாஜனங்களும் அந்த ஸஞ்சயனைப் பார்த்தமாத்திரத்தி லேயே பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக, 'அரசரே!' என்ற உரத்த சத்தத்துடன் அழுதார்கள். மனிதர்களுள் சிறந்தவரே! அரசன் கொல்லப்பட்டானென்றதைக்கேட்டு நாற்புறமும் அந்நகரத்திலுள்ள வர்கள் சிறுவர்முதல் எல்லாரும் பெரிதான துன்பவொலியை வெளி யிட்டார்கள். அப்படி மனத்தளர்ச்சியடைந்த அந்த ஸஞ்சயன் அரண்மனையில் நுழைந்து ராஜஶ்ரேஷ்டனும் ஞானக்கண்ணுள்ள வனுமான அரசனைக் கண்டான். பாரதருள் சிறந்த ஜனமேஜயரே! வீற்றிருப்பவனும் தோஷமற்றவனும் நாற்புறங்களிலும் நாட்டுப் பெண்களாலும் காந்தாரியாலும் விதுரராலும் அவ்வாறே மற்றத்தோ ழர்களாலும் நன்மையைவிரும்பும் ஞாதிகளாலும் சூழப்பட்டவனும் கர்ணனுடைய வதத்தைப்பற்றி அவ்விஷயத்தையே யோசித்துக் கொண்டிருப்பவனுமான அரசனைக்கண்டு அந்த ஸஞ்சயன் மனத்தில் மிக்க துக்கமுடையவனாகவும் கண்ணீரால் விளக்கமில்லாத வாக்கை யுடையவனாகவும் அழுதுகொண்டே வார்த்தை சொல்லலானன்.

"புருஷஶ்ரேஷ்டரே! யான் ஸஞ்சயன். பரதரிற்சிறந்தவரே! உமக்கு வந்தனம். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! மத்திரதேசாதிபதியான சல்ய னும் அவ்வாறே ஸுபலனுடையபுத்திரனை சகுனியும் மிகுந்தவல்ல மையையுடையவனும் சூதாடியின் குமாரனுமான உலூகனும் எல்லா ஸம்சப்தகர்களும் சகர்களோடுகூடின காம்போஜர்களும் மிலேச்சர் களும் மலைநாட்டு வீரர்களும் யவனர்களும் நாசஞ்செய்யப்பட்டார் கள். மஹாராஜரே! ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களான கீழ்நாட்டு வீரர்களும் எல்லாத் தென்னாட்டுவீரர்களும் வடநாட்டுவீரர்களும் மேல்நாட்டுவீரர்களும் எல்லாரும் கொல்லப்பட்டார்கள். அரசரே! எல்லா அரசர்களும் ராஜகுமாரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். சூர னும் மஹாபலசாலியுமான கர்ணபுத்திரனாகிய ஸத்யஸேனனும் கொல் லப்பட்டான். அரசனை துரியோதனனும் பாண்டுபுத்திரனை பீம ஸேனனால் சொன்னபடியே கொல்லப்பட்டான். மஹாராஜரே! துரியோதனன், தொடைகள் முறிக்கப்பட்டும் (ரத்தத்தினால்) பூசப் பட்டும் புழுதிகளில் படுத்திருக்கின்றான். அரசரே! திருஷ்டத்யும் னனும் பிறரால் ஜயிக்கமுடியாத சிகண்டியும் உத்தமௌஜஸும் யுதா மன்யுவும் அவ்வாறே எல்லாப்ரபத்ரகர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! பாஞ்சாலராஜனும் சேதிதேசத்து வீரர்களும் நாசஞ்செய்யப்பட்டார்கள். பாரதரே! உம்முடைய குமாரர்களனைவர்

களும் தரௌபதிபுத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! எல்லாமனிதர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். யானைகளும் தள்ளப்பட்டன. போரில் ரதிகர்களும் குதிரைகளும் கொல்லப்பட்டனா. அரசரே! பிரபுவே! உம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் சூரர்களான பாண்டவர்களுமாகிய இருவர்களின் படைகளும் ஒன்றையொன்று தாக்கியதில் உங்களுடையபடைவீடுகள் மிச்சமின்றிச் செய்யப்பட்டன. உலகம் காலத்தினால் மயக்கம்கொள்ளும்படி செய்யப்பட்டுப் பெரும்பாலும் ஸ்திரீகளே மிச்சப்பட்டதாயிற்று. பாண்டவபக்ஷியில் ஏழு பெயர்கள் மிச்சப்பட்டார்கள். கௌரவர்களில் மூன்றுரதிகர்கள்மிருந்தனர். அவர்கள் யாவரெனின், பிராதாக்களான ஐந்து பாண்டவர்களும் ஸாத்யகியும் வாஸுதேவரும்; கிருபரும் கிருதவர்மாவும் ஜயிப்பவருள் சிறந்தவரான அஶ்வத்தாமாவுமாகிய இவர்களே. மஹாராஜரே! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணியில் மிச்சமானரதிகர்கள் இவர்கள்தாம். ஸம்சயமில்லை. மஹாராஜரே! இவர்கள்தாம் மிருந்தவர்கள். மற்ற அனைவரும் மாண்டார்கள். பரதரில் சிறந்தவரே! காலத்தினால் உலகமனைத்தும் அழிக்கப்பட்டது. எல்லா மனிதர்களும் துரியோதனனைமுன்னிட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள்" என்றான்.

கோரமான இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ஜனநாதனும் ராஜஶ்ரேஷ்டனுமான அந்ததிருதராஷ்டிரன் பிரஜ்ஞையை இழந்து பூமியில் விழுந்தான். மஹாராஜரே! அவ்வீரன் விழுந்தவுடன், மஹாகீர்த்தியை உடையவரான விதுரரும் சோகத்தாலும் துயரத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டு விழுந்தனர். மஹாபாக்கியவதியான காந்தாரியும் எல்லாக் கௌரவஸ்திரீகளும் மிக்க கோரமானவார்த்தையைக்கேட்டு உடனே பூமியில் விழுந்தார்கள். அறிவற்றுப் பூமியில் விழுந்ததும் துன்பமுற்றதுமான ராஜமண்டலமானது அப்பொழுது துணியிலெழுதப்பட்ட சித்திரம்போல இருந்தது. பிறகு, பூபதியும் புத்திரவிரஹத்தினால் துன்பமுற்றவனுமான திருதராஷ்டிரராஜன் பிரயாசத்தினால் மெள்ள உயிரை அடைந்தான். மிகத்துன்பமுற்ற அந்த அரசன் உயிரை அடைந்து நடுக்கமுற்று எல்லாத்திசைகளையும் நன்குபார்த்து விதுரரைநோக்கி இந்தவாக்கியத்தைக்கூறலானான். "பேரறிவாளனே! பாரதருள் சிறந்தவனே! விதுரா! தெரிந்துகொள். நாதனற்றவனும் எல்லாப் புத்ரர்களாலும் முழுதும் விடப்பட்டவனுமான எனக்கு நீயே கதி" என்றான். இவ்வாறுசொல்லியபிறகு, மறுபடியும் அறிவற்று விழுந்தான். அவ்வாறு விழுந்திருக்கிற அவ்வரசனைக்கண்டு உறவி

னருள்சிலர் குளிர்ந்தநீரால் நனைத்தார்கள்; விசிறிகளாலும் வீசினார்கள். வெகுநேரங்கழிந்து, மீண்டும் தெளிவடைந்தவனும் புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவனும் பூமியைக்காப்பவனுமான அந்த அரசன், குடத்திலடைக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு பேசாமலிருந்தான். அச்சமயத்தில் துன்பமுற்ற அரசனைக்கண்டு ஸஞ்சயனும் அவ்வாறே எல்லா மாதர்களும் கீர்த்தியையுடைய காந்தாரியும் புலம்பினார்கள். நரஸ்ரேஷ்டரே! அடிக்கடி புத்திமயக்கங்கொள்ளுகின்ற திருதராஷ்டிரன், நெடுநேரஞ்சென்று விதுரரைப்பார்த்து, "எல்லாமங்கையரும் புகழ்பெற்றகாந்தாரியும் அவ்வாறே இந்த எல்லாத்தோழர்களும் செல்லட்டும். என்மனம் மிகவும் மயங்குகின்றது" என்றுகூறினன். பரதருள்சிறந்தவரே! பிறகு, இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட விதுரர், அடிக்கடி மயக்கத்தை அடைந்து அந்த ஸ்திரீகளை மெள்ள வெளிப்படுத்தி அனுப்பினார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, எல்லா மாதர்களும் அவ்வாறே எல்லாத்தோழர்களும் துக்கத்தையடைந்த அரசனைக்கண்டு அவ்விடம்விட்டு வெளியிற்சென்றனர். பிறகு, பகைவர்களை வாட்டுகின்ற அரசன், அப்பொழுது அறிவை அடைந்து, "இப்பொழுது எனக்கு எவன் கதியாவான்?" என்ற கவலையினால் கலக்கமுற்றவனாகி அப்பொழுது அழுகின்றவனும் மிக்க துன்பமடைந்தவனும் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டிருப்பவனும் அடிக்கடி புலம்புகின்றவனுமான ஸஞ்சயனைப் பார்த்து வினவினான். பிறகு, விதுரர், ஞாதிகளையும் ஸ்திரீகளையும் வெளிப்படுத்திவிட்டு மறுபடியும் துக்கத்துடன் அரசனருகில்வந்து, அடிக்கடி துக்கமடைகின்ற அவ்வரசனை இனியசொற்களினால் தேற்றினார்.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் ஸஞ்சயனுக்கெதிரில் துரியோதனனுடைய சொற்களை நினைத்துப் புலம்பியது.)

மஹாராஜரே! மாதர்கள் அவ்விடத்தைவிட்டு விலகிச்சென்றவுடன், அம்பிகாபுத்ரனான திருதராஷ்டிரன் துக்கத்தினின்றும் அதிகதுக்கத்தை அடைந்து புலம்பினான். மிகச் சூடாகப்பெருமூச்சுவிட்டு அடிக்கடி கைகளை உதறிக்கொண்டு பலவாறு ஆலோசித்து ஸஞ்சயனை நோக்கிப் பின்வருமாறு வாக்கியத்தைக் கூறலானான்.

"ஆ! கஷ்டம்! ஸூத! யுத்தத்தில் பாண்டவர்கள் க்ஷேமமுள்ளவர்களாகவும் குறைவற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்களென்று யான் உன்னிடத்தினின்று கேட்பது பெரிதான துக்கம். என் புத்ரர்கள் கொல்லப்பட்டார்களென்பதைக் கேட்டும் ஆயிரமதுண்டாகச் சிதறுமையால் என்மனமானது சிறந்த வஜ்ரத்தினால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது; மிக்கதிடமானது. இது நிச்சயம். ஸஞ்சய! அவர்களுடைய சொல்லையும் பால்யவிளையாட்டையும் நினைத்தும், இப்பொழுது அவர்களே கொல்லப்பட்டார்களென்பதைக் கேட்டும், என் மனமானது மிகவும் பிளக்கப்படுகிறது. நான் குருடனாயிருப்பதால் என் புத்திரர்களுடைய உருவத்தைப் பார்த்ததில்லை. ஆனாலும், புத்திர ஸ்னேகத்தாலுண்டுபண்ணப்பட்ட பிரீதியானது அவர்களிடத்தில் எப்பொழுதும் வைக்கப்பட்டிருந்தது. குற்றமற்றவனே! அக்குழந்தைகள் இளமைப் பருவத்தைத் தாண்டி யௌவனத்தில் நிலைபெற்றுச் செல்வத்தை அடைந்தவர்களாயிருப்பதைக்கேட்டு நான் அப்பொழுது மனக்களிப்புற்றிருந்தேன். அவர்கள் இப்பொழுது மரித்தவர்களும் செல்வத்தையும் பராக்ரமத்தையும் இழந்தவர்களுமானார்களென்பதைக் கேட்டுப் புத்ரசோகத்தில் மூழ்கினவனாகி ஒரு ஸமயத்திலும் நான் ஆறுதலடையவில்லை. ஏ! குழந்தாய்! ராஜஸ்ரேஷ்ட! அநாதனான என் அருமைக் குழந்தாய்! வா; வா; மிக்க கைவன்மையுடையவனே! உன்னால் விடப்பட்டவனான யான் எந்தக்கதியை அடைவேன்? அப்பா! நீ, வந்திருக்கின்ற அரசர்களை எவ்வாறு விட்டுச் சாமானியனான ஓர் இழிவான மன்னன்போலக் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கிறாய்! மஹாராஜ! வீர! ஞாதிகளுக்கும் தோழர்களுக்கும் கதியாகவிருந்து, குருடனும் கிழவனுமான என்னைவிட்டு எங்கே போகப்போகின்றாய்? உன்னுடைய கருணையானது அப்படிப்பட்டது! ப்ரீதியும் அப்படிப்பட்டது! அரசர்களிடத்தில் கௌரவமும் அப்படிப்பட்டது! யுத்தங்களில் ஜயிக்கப்பட முடியாதவனான நீ எவ்வாறு பார்த்தர்களால் கொல்லப்பட்டாய்? ஸமயத்தில் எழுந்திருந்து, 'அப்பா! அப்பா!' என்றும் 'மஹாராஜா!' என்றும் 'லோகநாதா!' என்றும் எப்பொழுதும் அடிக்கடி எவன் என்னைச் சொல்லப்போகின்றான்? ஏ! குருகுலத்தில் உதித்தவனே! நேசத்தோடு எவனை நான் கழுத்தில் கட்டிக்கொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்புகின்ற கண்களோடு உத்தரவு செய்வேன்? எனக்கு அப்படிப்பட்ட ஒருவார்த்தையை நன்கு கூறுவாயாக. புதல்வனே! 'அப்பா! எனக்கு இந்தப் பூமியானது அதிக

மாயிருக்கின்றது; பார்த்தனுக்கு அவ்வாறு இல்லை' என்று சொல்லு கின்ற உனவார்த்தையை யான முந்திக் கேட்டேனன்றோ? 'ராஜ ஸ்ரேஷ்டரே! பகதத்தன், கிருபர், சல்யன், அவந்தி தேசாதிபன், ஜயத்ரதன், பூரிஸ்ரவஸ், ஸோமதத்தன, மஹாராஜனான பாஹ்லீகன், அஸ்வத்தாமா, போஜன், மஹாபலசாலியான மகததேசாதிபதி, ப்ரு ஹத்பலன, க்ராதன், ஸுபலகுமாரனான சகுனி, லக்ஷம மிலேச்சர் கள், யவனர்களுடன்கூடிய சகர்கள், காம்போஜனான ஸுதக்ஷிணன், அவ்வாறே திரிகர்த்ததேசாதிபதி, பாட்டனாரான பீஷ்மர், பரத்வாஜ குமாரரான துரோணர், [1] கௌதமர், ஸ்ருதாயு, அஸ்ருதாயு, சிறந்த வீர்யமுள்ளவனான சதாயு, [2] ஆர்ஷ்யஸ்ருங்கி, ஜலஸந்தன, அலா யுதனென்ற ராக்ஷஸன, அலம்புஸன, வீரபாஹு, மஹாரதனான ஸுபாஹு என்ற இவர்களும் இன்னும் மற்ற அனேக அரசர்களும் என் நிமித்தமாகத் தம உயிரையும் பொருள்களையும் மதிக்காமல் அடிக் கப்போகின்றார்கள். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அவர்களுக்கு நடுவில் நான் நின்றுகொண்டு யுத்தத்தில் பிரதர்கள்ளாற சூழப்பட்டவனுகப பார்த தர்களையும் எல்லாப பாஞ்சாலர்களையும சேதிநாட்டர்களையும திரௌ பதிபுத்திரர்களையும ஸாத்யகியையும் குந்திபோஜனையும ராக்ஷஸ னான கடோத்கசனையும யுத்தத்தில் எதிர்த்துப போர்புரியப் போகின் றேன. மஹாராஜரே! இவர்களுள் மிக்க கோபங்கொண்ட ஒருவனே, எதிர்த்து ஓடிவருகின்ற பாண்டவவீரர்களைத் தடுக்கச் சாமர்த்திய முள்ளவன. அவ்வாறிருக்கக், பாண்டவர்களோடு பகைகொண்டவர் களும் வீரர்களுமான இவரனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்தால் சொல்லவும் வேண்டுமா? ராஜேந்திரரே! அல்லது, இவவனைவர்களுமே பாண்ட வர்களைப் பின்தொடர்ந்துவருகின்ற வீரர்களோடு யுத்தம செய்வார் கள்; யுத்தத்தில் அவர்களைக் கொல்லவும செய்வார்கள். கர்ணன் ஒருவனே என்னுடன பாண்டவர்களைக் கொல்வான். அந்த வீரர்க ளான அரசர்கள் எனது கட்டளையில் நிற்கப்போகின்றார்கள். அர சரே! அந்தப்பாண்டவர்களுக்குத் தலைவனும பலசாலியுமான வாஸு தேவன் முயற்சியைச் செய்யமாட்டான்' எனறு இவவிதம் என்னை நோக்கி வார்த்தை கூறினன். ஸூத! இவ்வாறு எனக்குச் சமீபத்

---

1 'கௌதமர்' என்று க்ருபருக்குப் பெயருண்டு. ஆனால், 'க்ருபர்' என்பது முன்னமே வந்திருத்தலால், இங்கே அங்ஙனம் கொள்ளக்கூட வில்லை.

2 துரோணபர்வம் 371-ம் பக்கத்தில் இவனே அலம்புஸன் என்றும், இவ்விடத்தில் 'இவன்வேறு, அலம்புஸன் வேறு' என்றும் வருதல்காண்க.

தில் பலவார்த்தைகளைத் துரியோதனன் சொல்லுகையில், பாண்டவர்களை யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களாகவே யுக்தியால் ஊகித்தேன். அவர்களுடைய மத்தியில் நின்றவர்களும் யுத்தத்தில் பயிற்சியுள்ளவர்களுமான என் அருமைப்பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டது, முன்வினையைத் தவிர வேறு என்ன? உலகங்களுக்கு நாதரும் சிறந்த பிரதாபமுள்ளவருமான பீஷ்மரும், சிங்கமானது நரியை எதிர்த்துக் கொல்லப்பட்டதுபோல எந்த யுத்தத்தில் சிகண்டியை எதிர்த்துக் கொல்லப்பட்டாரோ, எல்லாச் சஸ்திரங்கள் அஸ்திரங்கள் இவைகளுடைய கரையையும் அடைந்தவரும் பிராம்மணருமான துரோணர் பாண்டவர்களால் எந்த யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டாரோ, அந்த யுத்தத்தில் (அப்படி மடிவதற்கு) அதிர்ஷ்டத்தைத் தவிர வேறு யாது காரணமுளது? திவ்யாஸ்திரங்களை அறிந்தவனும் மிக்க பலசாலியுமான கர்ணனும் பூரிஸ்ரவஸும் ஸோமதத்தனும் பாஹ்லீகனும் கொல்லப்பட்டமையால், அதற்குப் பாக்கியத்தைத் தவிர வேறு காரணம் யாது? யானைப்போரில் வல்லவனான பகதத்தனும் ஜயத்ரதனும் கொல்லப்பட்டதற்கு விதியைத் தவிர வேறு என்ன காரணம்? ஸுதக்ஷிணனும் பௌரவனான ஜலஸந்தனும் ச்ருதாயுவும் அச்ருதாயுவும் அந்தப் போரில் கொல்லப்பட்டதற்கு அதிர்ஷ்டத்தைத் தவிர வேறு யாதுகாரணம்? அவ்வாறே, மஹாபலசாலியும் சஸ்திரங்களைப்பிடித்த மல்லாவீரர்களுள்ளும் சிறந்தவனுமான [1] பாண்டியனும் பாண்டவர்களால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். அதற்கு, அதிர்ஷ்டத்தைத் தவிர வேறு யாது காரணம்? ப்ருஹத்பலனும் மஹாபலசாலியான மாகதனும் வல்லமையுடையவனும் வில்லாளிகளுக்குக் கொடிபோன்றவனுமான உக்ராயுதனும் அவந்திதேசாதிபதியும் ஜனங்களுக்கு நாதனான திரிகர்த்த தேசாதிபதியும் ஸம்சப்தகர்களும் கொல்லப்பட்டதற்கு அதிர்ஷ்டத்தைத் தவிர வேறு யாதுகாரணம் உளது? அரசனே! அவ்வண்ணமே, அலம்புஸனும் ராக்ஷஸனான அலாயுதனும் ஆர்ஷ்யச்ருங்கியும் அந்த யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதற்குப் பாக்கியத்தைத் தவிர வேறு யாது காரணம்? நாராயணர்களும் யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்ட கோபாலர்களும் அநேகமாயிரக்கணக்கான மிலேச்சர்களும் அந்த யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதற்கு அதிர்ஷ்டத்தைத் தவிர வேறு யாது காரணம்? ஸுபலபுத்ரனும் மஹாபலசாலியும் வீரனும் ஸைனியங்

1 அச்வத்தாமாவினால் பாண்டியன் ஒருவன் கொல்லப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. கர்ணபர்வம், 254 - ம் பக்கம் பார்க்க.

களுடன்கூடினவனும சூதில ஸமர்த்தனுமான சகுனியும் கொலலப் படடதற்கு அதிரஷ்டததைததவிர வேறு என்ன காரணமிருக கிறது? இவாகளும அஸ்திரத்தில நல்லபயிறசியுடையவர்களும யுத ததில் கெட்டமதமுளளவாகளும சூரர்களும் பரிகாயுதம்போன்ற கைகளையுடையவாகளுமான இன்னும அநேக அரசாகளும ராஜ புத்ராகளும் அநதயுததததில் கொலலப்பட்டதறகு அதிரஷ்டத தைத்தவிர வேறு யாதுகாரணம? ஸூத! ஸஞ்சய! சூராகளும் மஹாவிலலாளிகளும அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் யுத் தததில் மிகக கொழுபபுள்ளவர்களும மஹேந்திரனுக்கு நிகரான விக்ரமமுள்ளவாகளும் பறபலதேசஙகளிலிருநது வநதவாகளுமான பறபல க்ஷத்திரியாகளும் அநதயுததத்தில கொல்லபபட்டதறகு அதிர்ஷ்டததைததவிர வேறு யாதுகாரணம்? மஹாபலசாலிகளான என் புத்திராகளும பௌத்திரர்களும் தோழாகளும ஸகோதரர் களும் கொலலபபட்டார்கள். இதறகு விதியைததவிர வேறு என்ன காரணம? மனிதன் அதிரஷ்டததுடன்கூடியவனுகப் பிறககிறுன்; நிசசயம. எநதமனிதன பாககியததையுடையவனே அவன் மஙகளத் தை அடைகிறுன். ஸஞ்சய! நான் இவவுலகில் அநதப் பாககியங்களா லும் அந்தப புததிரர்களாலும விடப்பட்டவனுகவும் பிராயமுதிரநத வனுகவும சததுருககள்வசம அடைநதவனுகவும இப்பொழுது எவ வாறு இருபபேன்? பிரபுவே! வனவாஸததைததவிர இநதச சம யததில, மற்றதைச சிறநததாக நான் நினைக்கவிலலை. ஞாதிகள் அழிநதசமயததில பநதுககளை இழநத இப்படிபபட்ட யான் கானகஞ் செல்வேன். ஸஞ்சய! இநத நிலைமையை அடைநதவனும சிறகொடிந் தவனுமான எனக்கு அரண்யவாஸத்தைதத்தவிர வேறு நன்மை இல்லையன்றே? எநதயுததததில துரியோதனனும சல்யனும துச்சா ஸனனும விவிமசனும் மஹாபலசாலியான விகர்ணனும கொல்லப பட்டார்களோ, அநதயுததததில எவனொருவனலே என்னுடைய நூறுபிளளைகளும் கொலலப்பட்டாாகளோ அநதப்பீமஸேனனுடைய உக்ரமமான சப்தத்தை நான் எவ்வாறுகேட்பேன்? துக்கததாலும் சோகத்தாலும நனகு தவிக்கும்படி செய்யப்பட்டிருககிற நான், துரியோதனனைக் கொன்றதனல் அடிக்கடி வீரவாதமசெய்கின்ற அநதப் பீமஸேனனது கடுஞ்சொறகளைக் கேட்கமாட்டேன்" என்று கூறினன்.

அரசரே! இபபடி சோகத்தால் மிகவாட்டப்பட்டவனும் அரச னும் பநதுக்களை இழநதவனும் அடிக்கடி மதிமயக்கங் கொள்பவனும் புததிரர்களைப்பற்றிய மனேவியாதிகளால் மூடப்பட்டவனும் அதிக

துக்கத்தால் மிகத் தவிக்கச்செய்யப்பட்டவனும் பரதஶ்ரேஷ்டனும் அம்பிகாபுத்திரனுமான அந்தத் திருதராஷ்டிரன், நெடுநேரம் புலம்பி உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, அவமானத்தை நினைத்து மீண்டும் கவல்கணகுமாரனான ஸஞ்சயனைப்பார்த்து உள்ளபடி வினவலானான்.

"ஸஞ்சய! பீஷ்மத்துரோணர்களும் ஸூதபுத்திரனும் மாண்டார்களென்பதைக்கேட்டு என்னைச்சேர்ந்தவர்கள் தலைவனான எவனைச் சேனாதிபதியாக்கினார்கள்? என்னைச்சேர்ந்தவர்கள் யுத்தத்தில் எந்தெந்த மனிதனைச் சேனாதிபதியாக ஏற்படுத்துகிறார்களோ அவனவனைப் பாண்டவர்கள் சிறிதுகாலத்திற்குள்ளாகவே கொன்றுவிடுகிறார்கள். நீங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, யுத்தமுனையில் பீஷ்மர் கிரீடியால் கொல்லப்பட்டார். இவ்வாறாகவே, அனைவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, துரோணரும் கொல்லப்பட்டார். ராஜஸமூகங்களுடன் கூடின நீங்களனைவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, சிறந்த பிரதாபமுள்ளவனும் ஸூதபுத்திரனுமான கர்ணனும் இவ்வண்ணமே கிரீடியால் கொல்லப்பட்டான். மஹாத்மாவான விதுரன், 'துரியோதனனுடைய குற்றத்தினால் இந்தப் பிரஜைகள் நாசமடையப்போகின்றன' என்று கூறியதை முன்னமே நான் கேட்டேன். சிலர் நன்றாகப் பார்க்கிறார்களில்லை; நன்றாகப் பார்த்தும் மூடர்களாயிருக்கின்றனர். மூடனான எனக்கு யதார்த்தமான அந்த வார்த்தையானது அவ்விதமே பலித்துவிட்டது. தர்மாத்மாவும் தீர்க்கதரிசியுமான அந்த விதுரன் எதைச் சொன்னானோ ஸத்யவாதியான அவனுடைய அந்த வார்த்தை அவ்விதமாகவே நேர்ந்துவிட்டது. ஓ! ஸஞ்சய! தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்ட புத்தியுள்ள என்னால் எப்படிப்பட்ட அநீதி முன்பு அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அதன் பயனை, மீண்டும், கூறுவாயாக. கர்ணன் தள்ளப்பட்டவுடன் படைகளுக்கு எவன் தலைவனானான்? எந்த ரதிகன் அர்ஜுனனையும் வாஸுதேவனையும் எதிர்த்துச் சென்றான்? யுத்தத்தில் மத்திரராஜனுடைய வலப்பக்கத்திலுள்ள சேனாமுகத்தை எவர்கள் பாதுகாத்தார்கள்? யுத்த விருப்பமுள்ளவனும் வீரனுமான அந்த மத்திரராஜனுடைய பின்புறத்தில் நின்று இடப்பக்கத்திலுள்ள சேனைகளை எவர்கள் பாதுகாத்தார்கள்? நீங்கள் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கும் சமயத்தில் மஹாரதனான மத்திரராஜனும் என் புத்திரனும் யுத்தத்தில் பாண்டவர்களால் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்கள்? உள்ளபடி பரதர்களுக்கு நேர்ந்த மகாநாசத்தை முழுதும் உரைப்பாயாக. என் புதல்வனான துரியோதனன் யுத்தத்தில்

எவ்வாறு கொல்லபபடடான் ? காலாட்களுடன்கூடின பாஞ்சாலர்க ளனைவரும திருஷ்டதயுமனனும சிகணடியும தரெளபதிகுமாராகள் ஐவரும எவவாறுகொல்லபபடடாகள ? பாண்டவாகளும அவவாறே வாஸுதேவனும ஸாதயகியும கிருபரும கிருதவர்மாவும துரோணபுத திரரும யுததததில எவ்வாறு விடுபட்டாகள் ? ஸஞ்சய ! எநதயுத தம எவவாருகவும எதறகு ஸமானமாகவும இபபொழுது நடநததோ அது முழுமையும நான் கேடக விருமபுகிறேன. நீ ஸமாத்தனாயிருக கிறாய் " எனறு வினவினன.

அதிகபாட அத்யாயம்.

(கர்ணன் கொல்லப்பட்டவுடன் பாண்டவர்களிடத்திலுண்டான பயத்தினால் ஓடுகின்ற சேனையைத் திருப்பித் துரியோதனன் மீண்டும் யுத்தத்திற்கு முயன்றது.)

ஸஞ்சயன், " அரசரே ! ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் மிககநாசம் நேர்ந்தவிததததைக கருத்துடன் கேளும். மஹாதமாவான பாண்டவனால் ஸூதபுத்திரன கொல்லப்பட்ட பிறகு, அடிக்கடி அழைககப்பட்ட சேனைகள் ஓடவே, மானிடதேகம எடுததவர்களுககுப் பயஙகரமானதும் உத்தமபுருஷர்களை நாசமடையச்செய்கின்றதுமான யுததத்தில் பார்த்தன் 1 சிஙகநாதஞ்செய்தான். வேந்தரே ! அப்பொழுது உமது குமாரர்களை மிக்கபயம் வந்தணுகியது. கர்ணன் கொல்லப்பட்டவுடனே, உம்மைசசார்ந்த ஒரு யுத்தவீரனுக்காவது சேனைகளை ஒன்றுபடுத்தவோ அல்லது பராக்ரமத்தை வெளிப்படுத்தவோ எணணம் உண்டாகவில்லை. கரையில்லாத ஆழ்ந்தகடலில் கப்பலுடைபட்டவுடன் தெப்பமில்லாத வியாபாரிகள் எப்படி கரையை அடைய விருப்பங்கொள்வார்களோ அப்படியே கர்ணன் கிரீடியால் கொல்லப்பட்டவுடன், போர்வீரர்கள் கரையை விரும்பினர். ராஜரே ! ஸூதபுத்ரன் கொல்லப்பட்டவுடனே, மிக்கபயமடைந்தவர்களும் பாணஙகளால் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களும் நாதனற்றவாகளுமான கௌரவர்கள் நாயகனைவிரும்புகின்றவர்களாகச சிஙகததால் துன்புறுத்தப்பட்ட மான்கள்போலத் துன்பத்தை அடைந்தார்கள். ஸவயஸாசியால் ஜயிக்கப்பட்ட நாஙகள் கொம்பொடிந்த காளைகள்போலவும் பல்லுடைந்த ஸர்ப்பங்கள்போலவும் சாயங்காலத்தில் திரும்பிவந்தோம். மன்னரே ! ஸூதபுத்திரன் கொல்லப்படவே, சிறந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களும் மிக அடிபட்டவர்களும் கூர்மையுள்ள சரஙகளால் அறுக்கப்பட்டவர்களுமான உமதுபுத்திரர்கள் அவ்விடத்தினின்று ஓடினார்கள். கவசங்களழிக்கப்பட்டவர்களும் மனநிலையிழந்தவர்களும் நடுக்கமடைந்

---

1 கூறியதுகூறலால் இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருபர் இருதிறத்தாரின் பலாபலங்களையும் துரியோதனனுக்குக் கூறி ஸமாதானம் செய்துகொள்ள ஏவியது.)

ஸஞ்சயன், "அரசரே! கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் பெரிதான நாசமானது ஏற்பட்ட விதத்தை ஊக்கத்துடன் கேளும். பாரதரே! மஹாத்மாவான பல்குனனால் ஸூதபுத்திரன் கொல்லப்பட்டும், அடிக்கடி அழைத்துவரப்பட்டிருக்கிற ஸைனிகர்கள் ஓடியும், துக்கத்தினால் அடிக்கப்பட்ட மனமுள்ள உமது குமாரன் யுத்தத்தில் நோக்கமற்றவனாகியும், ஸைனியங்கள் பார்த்தனுடைய வல்லமையைக்கண்டு மிக்க மனவருத்தமுற்றவர்களுமான எல்லாவீரர்களும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தடித்துக்கொண்டும் பயத்தால் திசைகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் ஓடினார்கள். பாரதரே! 'பீமஸேனனானவன் நிச்சயமாக என்னையே நோக்கிவருகின்றான். விருகோதரன் என்னையே நோக்கிவருகின்றான்' என்று எண்ணிக்கொண்டு உமது வீரர்கள் கீழேவிழுந்தார்கள், வாட்டமுமடைந்தார்கள். சிலமஹாரதர்கள் குதிரைகளின்மீதும் மற்றவர்கள் யானைகளின்மீதும் மற்றவர்கள் தேர்களின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு விரைவுடன்கூடினவர்களாகக் காலாட்களை விட்டுவிட்டார்கள். ஓடுகின்ற யானைகளால் தேர்கள் முறிக்கப்பட்டன. மஹாரதர்களால் குதிரைவீரர்களும், குதிரைக்கூட்டங்களால் காலாட்களுடையகூட்டங்களும் அதிகமாக நாசஞ்செய்யப்பட்டன. அப்பொழுது ஸூதபுத்திரன் கொல்லப்பட்டவுடன், உம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் துஷ்டமிருகங்களாலும் திருடர்களாலும் சூழப்பட்டகாட்டில் கூட்டத்தினின்று விலகின வியாபாரிகள்போல ஆனார்கள். யானைகள், வீரர்கள் கொல்லப்பெற்றவையாயின. அவ்விதமே, மற்றசிலயானைகள் துதிக்கைகளறுக்கப்பெற்றவையாயின. பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான கௌரவர்கள் உலகமனைத்தையும் அர்ஜுனமயமாகக்கண்டார்கள். பீமஸேனனிடமுண்டான பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் ஓடுகின்றவர்களுமான அவர்களனைவர்களையுங்கண்டு, பிறகு, துரியோதனன் ஹாஹாகாரஞ்செய்து தன்ஸாரதியை நோக்கிப் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்.

'விற்பிடித்து நின்று பின்பக்கத்திலிருந்து யுத்தம் செய்கின்ற என்னைப் பார்த்தன் மீறிச்செல்லமாட்டான். விரைவாகக் குதிரைகளை நடத்து. பெருங்கடலானது கரையைக் கடக்கமுடியாததுபோல அவ்வாறு போர்புரிகின்ற என்னைக் குந்திபுத்திரனான தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் மீறிச்செல்லுவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகான். இப்பொழுது கோவிந்தனுடன்கூடிய அர்ஜுனனையும் கர்வமுள்ள விருகோதரனை

றும், யுத்தவீரர்களை துன்பமுற்றுக் கவலையடைந்துமிருக்கும்போது, பிடிக்கப்படுகின்ற சேனைகளுடைய உரத்தசத்தத்தைக்கேட்டும், யுத்தத்தில் விகாரப்பட்டிருக்கின்ற அரசர்களுடைய அடையாளத்தையும் கீழேவிழுந்திருக்கின்ற அரசர்களையும் மஹாத்மாக்களுடைய த்வஜங்களையும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற யானைகளையும் காலாட்களையும் மிக்ககோரமானதும் ருத்திரருடைய உத்யானத்திற்கு ஒப்பானதுமான வசையை அடைந்திருக்கின்ற லக்ஷக்கணக்கான அரசர்களுடைய யுத்தத்தையும் பார்த்தும் தயையடைந்தவரும் பிராயமுதிர்ச்சியையும் சீலத்தையுமுடையவரும் பேசுவதில் திறமையுடையவரும் தேஜஸ்வியுமான அந்த கிருபாசாரியார் அரசனான துரியோதனனை நாடிவந்து தயையினால் அச்சமயத்தில் வசனிக்கலானார்.

யும் மிகுதியுள்ள சத்துருக்களையும் கொன்று கர்ணனவிஷயத்தில் கடனாளியாகாதிருத்தலை அடையப்போகிறேன்' என்றான். சூரர்களுக்கும் உத்தமர்களுக்கும் தகுந்ததான குருராஜனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு ஸாரதியானவன் பொற்கவசம்பூண்ட குதிரைகளை மெதுவாக நடத்தினான். பெரியவரே! யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் தேர்களாலும் விடப்பட்டவர்களான இருபத்தையாயிரம் காலாட்கள் மெதுவாக ஓடினார்கள். மிகுந்தகோபங்கொண்ட பீமஸேனனும் பார்ஷதனான த்ருஷ்டத்யும்னனும் சதுரங்கசேனைகளோடு அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு அம்புகளால் அடித்தார்கள். அவர்களனைவர்களும் பார்ஷதனுடன்கூடின பீமஸேனனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தில் மற்றவர்களும் பார்த்தன் பார்ஷதன் இவர்களுடைய பெயர்களைக் கூறினார்கள். யுத்தத்தில் எதிர்த்துநிற்கின்ற அந்த வீரர்களோடு போராடுவதில் பீமன் அதிககோபங்கொண்டான். அந்தப் பீமன் தேரினின்று விரைவாகக் கீழேஇறங்கிக் கதாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டு போர்புரியலானான். தருமத்தில் நோக்கமுள்ள விருகோதரன் தேரின்மீதிருந்துகொண்டு பூமியிலிருக்கின்ற அவ்வீரர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யவில்லை. தனது புஜபலத்தையே துணையாகக்கொண்ட குந்தியின் புத்திரன், பொன்னால் மூடப்பட்டிருக்கின்ற பெரியகதையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு காலதண்டத்தைக் கையிற்பிடித்த யமன்போல் உம்மைச்சேர்ந்த அனைவரையும் கொன்றான். கோபங்கொண்ட காலாட்கள் யுத்தத்தில் உயிரையும் உறவினர்களையும் இழந்தவர்களாக விட்டில்கள் நெருப்பைநோக்கி ஓடுவதுபோலப் பீமனைஎதிர்த்து ஓடினார்கள். கோபமுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் கொடிய மதங்கொண்டவர்களுமான அவ்வீரர்கள் பீமஸேனனை எதிர்த்துப் பிராணிவர்க்கங்கள் யமனைப் பார்த்து அலறுவதுபோல அவனைப்பார்த்து உடனே அலறினார்கள். பீமன், கத்தியோடும் அப்படியே கதாயுதத்தோடும் கழுகுபோல ஸஞ்சரித்தான்; உம்மைச சேர்ந்தவீரர்களில் இருபத்தையாயிரம்பேர்களைக்

‘ குருவம்சத்தில் உதித்தவனே! துரியோதனா! நான் உன்னைப் பார்த்துச் சொல்லும் வார்த்தையை அறிந்துகொள். மஹாராஜனே! தோஷமற்றவனே! கேட்டு, உனக்கும் ருசித்திருக்குமாகில், செய்வாயாக. அரசர்களுக்குத் தலைவனே! க்ஷத்ரியருள் சிறந்தவனே! க்ஷத்ரியர்கள் எதை நாடி யுத்தம் செய்கின்றார்களோ அப்படிப்பட்ட யுத்ததர்மத்தைவிடச் சிறந்த வழியில்லை. க்ஷத்திரியத்தன்மையினால் ஜீவிப்பவர்களான புத்திரனும் உடன்பிறந்தவனும் தந்தையும் தங்கை தம்கைமக்களும் அவ்வாறே மாமனும் ஸம்பந்திகளும் பந்துக்களும் யுத்தம்செய்யத் தக்கவர்களே. (போரில்) மரிப்பது சிறந்த தர்மம். அவ்வாறே ஓடுவது அதர்மம். பிழைப்பைவிரும்புகின்ற அவர்கள் கோரமான பிழைப்பை அடைந்துவிட்டார்கள். ஆதலால், ஒரு நன்மையான வசனத்தை உனக்கு இப்பொழுது சொல்

கொன்றான். உண்மையான பராக்கிரமமுடையவனும் மஹாபலிஷ்டனுமான பீமன் அந்தக் காலாட்படையைக் கொன்றுவிட்டுத் திருஷ்டத்யும்னனை முன்னிட்டுக்கொண்டு மீண்டும் நின்றான். சிறந்த வீரியமுடையவனான தனஞ்சயன் தேர்ப்படையை எதிர்த்தான். மாத்ரீ குமாரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் மஹாபலசாலியான ஸாத்யகியும் உத்ஸாகமுடையவர்களாகத் துரியோதனனுடைய படையைநாசஞ்செய்துகொண்டு சகுனியை வேகத்துடன் எதிர்த்தார்கள். அச்சமயத்தில் அவர்கள் அவனுடைய அநேகம் குதிரைவீரர்களைக் கூரிய அம்புகளால்கொன்று வேகத்துடன் அவனை எதிர்த்துச்சென்றார்கள் பெரும்போர் நடந்தது மன்னரே! பிறகு, தனஞ்சயன் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றிருக்கின்ற காண்டீவமென்கிற வில்லை அசைத்துக்கொண்டு தேர்ப்படையில் நுழைந்தான். கிருஷ்ணனை ஸாரதியாகக்கொண்டு வருகின்றதும் வெள்ளைக்குதிரைகளுடன் கூடியதுமான ரதத்தையும் யுத்தம்செய்கின்ற அர்ஜுனனையுங்கண்டு உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் பயத்தால் ஓடினார்கள். ரதங்களையும் குதிரைகளையும் இழந்தவர்களும் அம்புகளால் நான்கு பக்கமும் சூழப்பட்டவர்களுமான இருபத்தையாயிரம் காலாட்கள் பார்த்தனை எதிர்த்தார்கள். பாஞ்சாலர்களுள் மஹாரதிகனான திருஷ்டத்யும்னன் அந்தக்காலாட்படையைக்கொன்று பீமஸேனனை முன்னிட்டுக்கொண்டு விரைவாக எதிரில் காணப்பட்டான். பெரியவில்லைக் கையிற் பிடித்தவனும் பகைவர் கூட்டத்தை நொறுக்குகின்றவனும் பாஞ்சாலராஜனுடைய புதல்வனுமான திருஷ்டத்யும்னன் மஹாகீர்த்தியையுடையவனாகவும் சிறந்த காந்தியையுடையவனாகவும் விளங்கினான். புறவின் நிறத்துக்கு நிகரான நிறமுள்ள குதிரைகளையுடையவனும் கோவிதாரமரத்தைக் கொடியாகக்கொண்டவனுமான திருஷ்டத்யும்னனை யுத்தத்திற் கண்டு உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் பயத்தால் ஓடினார்கள். கீர்த்தியுடையவர்களான மாத்ரீகுமாரர்களிருவரும் ஸாத்யகியுடன்கூடி விரைவாக அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கின்றவனான காந்தார ராஜனைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டு சீக்கிரத்தில் எதிரில் காணப்பட்டார்கள். ஐயா! சேகிதானனும்

லப்போகின்றேன். தோஷமற்றவனே! பீஷ்மரும் துரோணரும் மஹாரதனான கர்ணனும் ஜயத்ரதனும் உன்னுடைய பிராதாக்களும் உன்குமாரனான லக்ஷ்மணனும் கொல்லப்பட்டபிறகு, மிகுந்திருக்கின்ற எதனை நாம் பிடிப்பாகக் கொள்வோம்? எவர்களிடத்தில் சுமையைவைத்து ராஜ்யத்தில் புத்தியைச்செலுத்தினேமோ அந்தச் சூரர்கள் சரீரங்களை இழந்து பிரமவித்துக்களுடையகதியை அடைந்தார்கள். நாமோ இப்பொழுது சிறந்தகுணமுள்ள மஹாரதர்களால் விடப்பட்டவர்களாக அனேகஅரசர்களை நாசமடையும்படிசெய்து தீனமாயிருக்கப் போகிறோம். ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தோப்பாகனாகக் கொண்டவனும் மிக்கதோள்வலியமைந்தவனும் தேவர்களாலும் அணுகமுடியாதவனும் ஜயிக்கப்படாதவனுமான பீபத்ஸுவானவன், உயிரோடிருக்கின்ற எல்லாக் கௌரவர்களாலும் தோல்வியடையும்

சிகண்டியும் திரௌபதி புத்திரர்களும் உமது மிகுந்த பெரிய படையைக் கொன்று பிறகு சங்கங்களை முழக்கினார்கள். அவரனைவரும் புறங்காட்டி ஓடுகின்ற உம்மைச் சேர்ந்தவர்களைப் பார்த்து அடித்துக்கொண்டு, காளைகள் காளைகளை ஜயித்துத் துரத்துவதுபோல எதிர்த்தோடினார்கள். அரசரே! பாண்டு புத்திரனான ஸவ்யஸாசி, நிற்கின்ற உமது புத்திரனுடைய அந்தமிச்சமுள்ள சேனையைக்கண்டு அதிக கோபங்கொண்டான். அரசரே! பிறகு, அவன் அந்தச் சேனையின்மீது அம்புகளை விரைவாக இறைத்தான். பிறகு, உயரக் கிளம்பியிருக்கும் புழுதியில் ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. மஹாராஜரே! உலகம் இருளடைந்ததாகச் செய்யப்பட்டுப் பூமியும் அம்புமயமாகவே, உம்மைச்சேர்ந்த வீரர்கள் பயத்தினால் எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடினார்கள். வேந்தரே! குருராஜனான துரியோதனன், எல்லா வீரர்களும் முறியஅடிக்கப்படவே, பிறர்களுடையதும் தன்னுடையதுமான இரண்டுசேனைகளுக்கும் அருகில் விரைவாகச்சென்றான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, அவன் முற்காலத்தில் பலி என்றவன் தேவர்களைப் போருக்காக அழைத்ததுபோல எல்லாப் பாண்டவர்களையும் போருக்கு அழைத்தான். அவர்கள் கோபங்கொண்டவர்களாகவும் பற்பல சஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கின்றவர்களாகவும் அடிக்கடி அதட்டுகின்றவர்களாகவும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களாகவும், எதிர்த்துக் கர்ஜிக்கின்ற துரியோதனனை நோக்கி அருகில் விரைவாகச் சென்றார்கள். துரியோதனனும் கலங்காமலே அந்தச்சத்துருக்களை அம்புகளால் நாசஞ்செய்தான். பாண்டவரனைவரும் இந்தத் துரியோதனனை மிஞ்சுவதற்குச் சக்தியற்றவர்களானதாகிய உமது குமாரனது ஆச்சரியமான ஆண்மையை அவ்விடத்தில் கண்டோம். துரியோதனன், சமீபத்தில் யுத்தத்தை விட்டுச் செல்லுகின்றதும் ஓடுவதில் நிச்சயங்கொண்டதும் அதிகமாகக் காயப்படுத்தப்பட்டதுமான தனது ஸைன்யத்தைக்கண்டான். ராஜேந்திரரே! பிறகு, புத்திசாலியான அவன் அந்த யுத்தவீரர்களை நிற்கும்படி செய்து உத்ஸாஹம்அடையும்படி செய்துகொண்டு, 'வீரர்களே! எந்த

படி செய்யப்படவில்லை. "இந்திரனுடைய விற்போலவும் வஜ்ராயுதம் போலவும் விளங்குகின்றதும் இந்திரத்வஜம்போல உன்னதமாயிருப்பதுமான வானரத்துவஜத்தைப்பார்த்து நமது பெரும்படை ஓடி விட்டது. பீமனுடைய ஸிம்மநாதத்தாலும் பாஞ்சஜன்யத்தினுடைய ஒலியினாலும் காண்டீவத்வனியாலும் நம்முடைய மனங்கள் மிக்க மயக்கமடைகின்றன. கண்ணொளியைக் கவருகின்றதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான பெருமின்னற்போன்ற காண்டீவமானது நான்குபுறமும் சுழற்றப்பட்ட கொள்ளிபோலக் காணப்பட்டது. பொன்னால் இழைக்கப்பட்டதும் அசைக்கப்படுகின்றதுமான பெரிய (காண்டீவமென்ற) வில்லானது, மேகக்கூட்டங்களில் மின்னல்போல எல்லாத் திசைகளிலும் காணப்படுகிறது. அரசனே! காற்றினால் மேகம்

இடத்தில் நீங்கள் சென்றால் உங்களைப் பாண்டவர்கள் கொல்லமாட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட இடத்தைப் பூமிக்குள்ளாவது மலைகளிலாவது நான் காணவில்லை. நீங்கள் ஓடுவதால் யாது பயன்? அவர்களுடைய சேனையோ அல்பமாக இருக்கின்றது. கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் அதிகமாகக் காயப்படுத்தப்பட்டார்கள். நாமெல்லோரும் இங்கு நிற்போமாகில் நமக்கு நிச்சயமாக ஜயமுண்டாகும். புறங்காட்டியோடுகின்றவர்களும் பிளக்கப்பட்டவர்களும் பாவச் செய்கையைச் செய்தவர்களுமான உங்களைப் பின்தொடர்ந்து பாண்டவர்கள் கொல்லுவார்கள். யுத்தத்தில் நமக்கு வதம் (நேரிடுவது) க்ஷேமகரமன்றோ? க்ஷத்திரிய தர்மத்துடன் யுத்தஞ்செய்பவர்களுக்கு யுத்தத்தில் உண்டாகிற மரணமானது நன்மை பயப்பது. மரித்தவன் துக்கத்தை அறிவதில்லை; உயிரையிழந்தும் முடிவற்ற ஸுகத்தை அடைகிறான். இந்த யுத்தரங்கத்தில் வந்திருக்கிற க்ஷத்திரியர்கள் அனைவரும் கேளுங்கள். ஓடுகின்றவர்களே! பகைவனான பீமஸேனனுடைய வசத்தை அடைவீர்கள். பாட்டன்மார்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த தர்மத்தை நீங்கள் விடத்தக்கவர்களல்லீர். க்ஷத்திரியனுக்கு ஓடுவதைவிட மிக்க கொடிய பாவமான செய்கை வேறில்லை. கௌரவர்களே! யுத்த தருமத்தைவிட ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போவதற்குச் சிறந்தவழி வேறில்லை. நெடுங்காலம் முயன்று அடையப்படும் உலகங்களை யுத்தத்தால் உடனே அடையலாம்' என்று கூறினான்.

அவ்வரசனுடைய அந்த வசனத்தை மஹாரதர்களான க்ஷத்திரியர்கள் புகழ்ந்து, அபஜயத்தைப் பொறுக்காதவர்களாகவும், பராக்ரமத்தை வெளியிடுவதில் உறுதியுள்ளவர்களாகவும், பாண்டவர்களைக் குறித்து மீண்டும் எதிர்த்துச் சென்றார்கள். பிறகு, மறுபடியும் உம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் சத்துருக்களுக்கும் அதிகபயங்கரமானதும் தேவாஸுர யுத்தத்திற்கு ஒப்பானதுமான யுத்தம் தொடங்கிற்று. மஹாராஜரே! உமது குமாரனான துரியோதனன், யுதிஷ்டிரரைத் தலைவராகக்கொண்ட பாண்டவர்களைக் குறித்து எல்லாச் சேனைகளுடனும் சென்றான்.

நடததப்படுவதுபோலக் கிருஷ்ணனுல் நடத்தப்படுகின்றவனும அஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தனுமான அர்ஜுனன், உனனுடைய அந்தசசேனையைப் பின்பனிக்காலததின் முடிவாகிய வேனிறகாலத்தில் பெருநெருபபானது காட்டை எரிப்பதுபோல எரிததான். சேனைகளில் பிரவேசிககின்றவனும் மஹேநதிரனுககு நிகரான ஒளியையுடையவனும் சேனையை அதிகமாகக் கலக்குகின்றவனும் அரசாகளைப பயபபடுததுகின்றவனுமான தனஞ்சயனைத் தாமரையோடையைக கலககுகின்ற யானையைபபோலக் கண்டோம. அவவாறே, வில்லின் ஒலியால் யுத்தவீரர்களைப் பயமுறுத்துகின்ற இப்பாண்டவனை, மான்களுடைய கூட்டஙகளைப் பயமுறுத்துகின்ற சிஙகததைபபோல மறுபடியுங கண்டோம. எல்லா உலகஙகளுள்ளும் பெரிய வில்லாளிகளும, விறபிடிதத எல்லாவீராகளுள்ளும சிறநதவர்களும், கவசம் அணிநதவர்களுமான கிருஷ்ணர்ஜுனரிருவர்களும ஜனஙகளுடைய நடுவில விசேஷமாகப பிரகாசிததார்கள். பாரத! போரில் நான்கு புறததிலும போராபுரிகின்றவாகளுககு இன்றுடன் பதினேழுநாள அதிகோரமான யுத்தம நடநதுவிட்டது. காற்றினுல் அலைக்கப்பட்ட சரதகால மேகமண்டலங்கள்போலச செல்லுகின்ற அர்ஜுனனுல் உன்னுடைய படைகள நாறபுறங்களிலும சிதற அடிககபபடுகின்றன. மஹாராஜனே! பெரிய கடலில் உடைபட்டு அமிழ்கின்ற அநதக் கபபலைபபோல உன் சேனையை ஸவ்யஸாசி அதிகமாக நடுக்கமடையுமபடி செய்துவிட்டான். உன்னுடைய ஸூதபுததிரன் எஙகே சென்றுன்? புததிரனுடன்கூடின துரோணர் எஙகே? நானும் எங்கே? நீயும எங்கே? அவ்வாறே, ஹ்ருதிகனுடைய குமாரனை கிருதவர்மாவும எங்கே? ஸகோதராகளுடன்கூடிய உனது பிராதாவான துச்சாஸனனும எங்கே? அரசனே! ஜயத்ரதன் அர்ஜுனனுடைய பாணஙகளுக்கு இலககான இடத்தை அடைந்திருபபதைக்கண்டு, உனனுடைய ஸம்பநதிகள, பிராதாக்கள, துணைவர்கள், அவ்வாறே மாதுலாகள் ஆகிய அனைவர்களும பார்த்துக்கொண்டிருக்குமபொழுதே, விக்ரமததை வெளியிட்டு உலகததைதத தலையில் மிதிதது அநத ஜயதரதனைககொன்றுன். மிகுதியானஎதை நாம் பிடிபபாகக கொள்வோம்? இவ்வுலகில் பாண்டவனை ஜயிக்கக்கூடிய மனிதன் எவன் இருக்கிறுன்? மஹாத்மாவான அந்த அர்ஜுனனுடைய திவ்யாஸ்திரங்கள் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. காண்டீவத்தின் ஒலியானது நம்முடைய தைரியங்களைக் கவருகின்றதன்றே? நாயகனைஇழந்த இநதச் சேனையானது, சந்திரனையிழந்த ராத்திரி

போலவும், யானையினால் முறிக்கப்பட்ட மரங்களையுடையதும் நீர் வற்றியிருக்கின்றதுமான நதி போலவும், எனக்குத் தோன்றுகின்றது. தலைவன் அழிக்கப்பட்ட சேனையில், வெள்ளைக்குதிரைகளையுடையவனும் மஹாராஜனுமான அர்ஜுனன் உலர்ந்த காடுகளில் மூளுகின்ற நெருப்புப்போல இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கப்போகின்றான். ஸாத்யகி பீமஸேனன் இவ்விருவர்களுடைய வேகமானது எல்லா மலைகளையும் பிளக்கும்; கடல்களையும் வற்றச் செய்யும். ஜனங்களுக்கு நாதனே! பீமஸேனன், சபையின் நடுவில் சொல்லிய வாக்கியங்களையெல்லாம் பயனுள்ளனவாகச் செய்தான்; மறுபடியுமே செய்யவும் போகின்றான். அப்பொழுது, கர்ணன் நேரிலிருக்கும் போது, பாண்டவர்களால் காக்கப்பட்டதும் (எவ்விதத்தாலும்) அணுகமுடியாததுமான சேனையானது, காண்டீவத்தை வில்லாகக் கொண்ட அர்ஜுனனால் அணிவகுத்துக் காக்கப்பட்டது. நல்லோர்களான பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட எந்தக் கெட்ட செய்கைகள் காரணமின்றி உங்களால் செய்யப்பட்டனவோ, அவைகளுடைய பயன் உங்களை வந்து அடைந்துவிட்டது. பரதர்களுள் சிறந்தவனே! அப்பா! உன்னால் உன்பொருட்டு முயற்சியினால் எல்லா உலகமும் அப்படிப்பட்ட வீரர்கூட்டங்களும் உன் ஆன்மாவும் ஸம்சயத்தை அடைந்துவிட்டன. துரியோதனா! நீ உன் ஆத்மாவைப் பாதுகாத்துக்கொள். எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவே ஆதாரம். அப்பா! பாத்திரமுடைந்துபோனால் அதிலுள்ள வஸ்துவானது திசைகளில் செல்லுகின்றது. குறைவுபட்டவன், தனக்குச் சமானனோடும் விருத்தி அடைகின்றவனோடும் ஸந்தியைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். விருத்தியடைகின்றவன் குறைந்தவனோடு சண்டை செய்யவேண்டும். இந்த நீதி பிருகஸ்பதியினுடையது. அப்படிப்பட்ட நாம் பாண்டுபுத்திரர்களைக்காட்டிலும் பலத்தினாலும் சக்தியினாலும் கீழ்ப்பட்டிருக்கின்றோம். பிரபுவே! இப்பொழுது பாண்டுபுத்திரர்களோடு உனக்குச் சந்தியே தகுந்ததென்று எண்ணுகிறேன். எவன் நன்மையை அறியவில்லையோ க்ஷேமத்தை அவமதிக்கின்றானோ அவன் ராஜ்யத்தினின்று விரைவாக நழுவுகிறான்; நன்மையையும் அடைகிறதில்லை. அரசனே! அரசனைப் பணிந்து நாம் ராஜ்யத்தை அடைவோமாகில் நன்மை உண்டாகும். மூடத்தன்மையால் அவமானத்தை அடைவது நன்றன்று. விசித்திரவீரியன்குமாரரான திருதராஷ்டிரரது வார்த்தையாலும், கோவிந்தரது வார்த்தையாலும் இயற்கையில் இரக்க

முள்ளவனான யுதிஷ்டிரன் உன்னை ராஜ்யத்தில் ஸ்தாபிப்பான். எவரையும் தனக்குப் பகைவராக நினையாத யுதிஷ்டிரன் பெரியோர்களது பணிவிடையில் பற்றுதலுள்ளவன். தார்மிகனான அவன் திருதராஷ்டிரரது வார்த்தையை அவமதிக்கமாட்டான். பிராதாக்களும் இந்த யுதிஷ்டிரனுடைய வார்த்தையை நடத்துவார்கள். இதில் ஐயமில்லை. வாஸுதேவர் எதைப்பற்றித் தோல்வியடையாத அரசனான தருமநந்தனனைக்குறித்துக் கூறுவாரோ அதை அர்ஜுனனும் பீமஸேனனும் மற்ற எல்லாரும் ஸம்சயமில்லால் செய்வார்கள். தாம புத்திரனுடைய வார்த்தையை ஸ்ரீவாஸுதேவர் மீறிநடக்கமாட்டார். தர்மபுத்திரனும் திருதராஷ்டிர வாஸுதேவர் இவர்களுடைய வார்த்தையையும் மீறிநடக்கமாட்டானென்று நான் எண்ணுகிறேன். பார்த்தர்களோடு சண்டைசெய்யாமலிருக்கிறதாகிற இது உனக்கு நல்லதென்று நான் நினைக்கின்றேன். நின்னுடைமையாலாவது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்றாவது நான் உனக்குச் சொல்லவில்லை. ராஜனே! உன்னைக்குறித்து ஹிதமானதைக் கூறுகிறேன். அதனை நீ பிராணனைவிடும் நிலைமையை அடையும்போது நினைப்பாய்' என்றார். இவ்விதம், முதியவரும் சாரத்வதருமான கிருபாசாரியர், இந்த வசனத்தைப் புலம்பிச் சூடாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு துக்கித்தார்; மயக்கத்தையும் அடைந்தார்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் கிருபரைப்பார்த்துக் காரணங்களைக்கூறிப் பாண்டவர்களோடு சந்தியை மறுத்தது.)

அரசரே! பிறகு, தவமுடையவரான கிருபாசாரியரால் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட அரசன், தீர்க்கமாயும் உஷ்ணமாயும் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு பேசாமலிருந்தான். பெரியமனமுடையவனும் பகைவர்களை வாட்டுபவனுமான அந்த உமது குமாரன், பிறகு, ஒருமுகூர்த்தம் ஆலோசித்துச் சாரத்வானின் புத்திரரான கிருபாசாரியரைப்பார்த்துப் பின்வரும் வாக்கியத்தை உரைக்கலானான்.

'உயிரை இழக்கத்துணிந்து போர்புரிகின்ற ஆப்தரான உம்மால் சொல்லத்தக்கவையனைத்தையும் நான் கேட்டேன். எல்லாக்காரியமும் உம்மால் செய்யப்பட்டன. படைகளில் நுழைகின்றவரும், மஹாரதர்களும் அதிக காந்தியுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்களோடு

போர்புரிகின்றவருமான உம்மை உலகம் பார்த்திருந்தது. அன்புடையவரான நீர் சொல்லியதைக் கேட்டேன். சாகப்போகிறவனுக்கு மருந்து எப்படி ருசிக்காதோ அப்படியே அவை அனைத்தும் எனக்குப் பிரியத்தை உண்டுபண்ணவில்லை. மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! பிராம்மணோத்தமரே! ஹேதுக்களோடும் காரணங்களோடும் கூடினதும் நன்மையானதும் சிறந்ததும் உம்மால் சொல்லப்பட்டதுமான இவ்வார்த்தையானது எனக்கு ருசிக்கவில்லை. ராஜ்யத்தினின்று விலக்கப்பட்ட அந்தத் தருமநந்தனன் நம்மிடத்தில் எவ்வாறு விசுவாஸம் வைப்பான்? மேலும், பெருந்தனமுள்ளவனும் அரசனுயிருந்தவனுமான தருமநந்தனன் சூதாட்டத்தில் நம்மால் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டான். அவன் எவ்வாறு என்வாக்கியங்களை மறுபடியுமே நம்புவான்? பார்த்தனுக்கு நன்மையைச்செய்வதில் ஆசையுள்ளவனும் அவ்வாறே தூதாகவந்தவனும் ஹ்ருஷீகேசனுமான கிருஷ்ணன் (என்னால்) வஞ்சிக்கப்பட்டான். அந்தக்காரியம் ஆலோசிக்கப்படவில்லை. ப்ராம்மணரே! அந்தக் கிருஷ்ணனும் என்வார்த்தையை எப்படி அபிமானிப்பான்? ஸபைநடுவில் அழைக்கப்பட்ட துரௌபதி புலம்பினதையும் அவ்வாறே நாம் நாட்டைக்கவர்ந்ததையும் கிருஷ்ணன் பொறுக்கமாட்டான். பிரபுவே 'கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிருவரும் ஒரே உயிரை உடையவர்கள்; ஒருவரையொருவர் பற்றிநிற்பவர்கள்' என்று முன்பு கேட்டவார்த்தையை இப்பொழுது காண்கின்றேன். கேசவன், ஸகோதரியின் புத்திரனை அபிமன்யு கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு நித்திரையிலும் துயரப்படுகிறான். நாம் அவன்விஷயத்தில் தீங்கைச் செய்திருக்கின்றோம். அவன் எனக்கு நன்மையை எவ்வாறு செய்வான்? அர்ஜுனன் அபிமன்யுவின் நாசத்தால் வருத்தமுற்றிருக்கிறான். வேண்டப்பட்டாலும், அந்த அர்ஜுனன் எனக்கு நன்மையைச் செய்வதில் எவ்வாறு முயற்சியைச் செய்வான்? மஹாபலசாலியும் பாண்டவர்களுள் இடைப்பட்டவனுமான பீமஸேனன் கொடியவன். அவனால், கொடுமையாகச் சபதம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவன் யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்தாலும் அடைவான்; வணங்கமாட்டான். வீரர்களும் இரட்டையர்களுமான அந்த நகுலஸஹதேவர்களிருவர்களும் கத்தியைக்கட்டியவர்களும் கவசத்தைப் பூண்டவர்களுமாயிருந்து வைரத்தைப் பாராட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனர்; யமன்போன்றவர்களாயுமிருக்கின்றனர். ப்ராம்மணோத்தமரே! என்னோடு திருஷ்டத்யும்னனும் சிகண்டியும் வைரங்கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்விருவரும் எவ்வாறு எனக்கு நன்மையைச்செய்ய

முயல்வார்? எல்லாஜனங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபொழுதே, ஒற்றைத்துணியை உடுத்தவளும் வீட்டுக்குவிலக்கானவளுமான திரௌபதி துச்சாஸனனால் சபைநடுவே மிகுந்த துன்பத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டாள். அவ்வாறு அந்தப்பாஞ்சாலி துகிலையிழந்ததையும் எளிமையடைந்ததையும் பாண்டவர்கள் இன்னும் நினைக்கின்றார்கள். பகைவரை வாட்டுபவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் யுத்தத்தினின்று தடுக்கப்படுதற்கு அஸாத்தியமானவர்கள். எப்பொழுது திரௌபதி துன்பப்படுத்தப்பட்டாளோ அதுமுதல் அவள் துயரத்தால் என்விநாசத்தின்பொருட்டும் தன் கணவர்களின் காரியஸித்தியின் பொருட்டும் உக்ரமான தவம்புரிகிறாள். பகைமுடிக்கும்வரையில் எப்பொழுதுமே அவள் பூமியில் படுக்கிறாள். வாஸுதேவனுடையசகோதரியான ஸுபத்ரையும், மானத்தையும் கர்வத்தையும்விட்டு கிருஷ்ணைக்கு அடிமைபோலாகி எப்பொழுதும் பணிவிடை செய்துவருகிறாள். இவ்வாறாக, எல்லாம் மேற்பட்டிருக்கின்றன; எவ்விதத்தாலும் தணியா. அபிமன்யுவின் நாசத்தினால் அவன் எவ்வாறு என்னால் சந்திசெய்துகொள்ளத் தக்கவன்? அரசனாக இருந்த நான் கடல்சூழ்ந்தபூமியை அனுபவித்து (இப்பொழுது) பாண்டவர்களுடைய அருளால் ராஜ்யத்தை எவ்வாறு அனுபவிப்பேன்? அரசர்களுக்கு மேன்மேல் சூரியன்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த நான் தாஸன்போல் யுதிஷ்டிரனுக்குப்பின் எவ்வாறு பின்தொடர்ந்து செல்வேன்? நான் தானகப் போகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டும் மிகுதியான தானங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டும் இருந்து இப்பொழுது கிருபணர்களுடன் சேர்ந்து, எளிய ஜீவனத்தை எவ்வாறு அடைவேன்? நேசத்துடன் இதமாக உம்மால் உரைக்கப்பட்ட உம்முடைய வாக்யத்தில் நான் அஸூயைப்படவில்லை. பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்கின்றவரே! எவ்விதத்தினாலும் நான் சந்தியை இச்சமயத்திற்கு உசிதமென எண்ணவில்லை. கடும்போர் புரிவதால் பகைவர்களை வெல்வதே நல்ல நீதியென்று எண்ணுகிறேன். ஆண்மையற்றவன்போல இருப்பதற்கு இது ஸமயமன்று. கடும்போர் புரிவதற்கே நமக்குச் சமயமநேர்ந்திருக்கின்றது. நான் அநேகம் யஜ்ஞங்களால் தேவர்களை நன்றாகப் பூஜித்திருக்கின்றேன்; ப்ராம்மணர்களுக்குத் தக்ஷிணைகளும் கொடுத்திருக்கிறேன்; காமபோகங்களும் அனுபவித்திருக்கிறேன்; வேதங்களைக் கேட்டிருக்கிறேன்; பகைவர்களுடைய முடியில் 1 வாஸ

1 முடியின்மேல் காலைவைத்தேன் என்பது கருத்து.

மும் செய்தேன்; ஐயன்மீர்! என்னுடைய வேலைக்காரர்களை நன்
றாகப் போஷித்தேன்; தீனஜனங்களைக் கரையேற்றியும் விட்டேன்.
பரமமஹோத்தமரே! நான் இப்பொழுது பாண்டவர்களை நோக்கி
எவ்வித வார்த்தையைக் கூறுவதென்பதை அறியேன். சத்ரு
ராஜ்யங்கள் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டன. சொந்த ராஜ்யம் நன்றாகக்
காக்கப்பட்டது. பற்பல போகங்களும் அனுபவிக்கப்பட்டன.
அறம்பொருளின்பங்களும் என்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. பித்
ருக்கள் க்ஷத்திரியதர்மம் இவ்விரண்டின் விஷயமான கடன்களை நீ
த்துக்கொண்டுவிட்டேன். இனி, இந்த உலகத்தில், நிச்சயமாக
ஸுகம் கிடையாது. ராஜ்யம் ஏது! கீர்த்தி ஏது! இவ்வுலகத்தில்
கீர்த்தியொன்றே தேடத்தக்கது. அதுவும் யுத்தத்தால் தேடத்
தக்கதேயொழிய வேறு விதத்தால் இல்லை. க்ஷத்திரியனுக்கு (யுத்
தம் செய்யாமல்) வீணான மரணமென்பது இகழப்பட்டிருக்கிறது.
வீட்டில் படுக்கையில் மரணமென்பது மிக்க பெரிதான அதர்மம்.
எந்த அரசன் அரண்யத்திலாவது யுத்தத்திலாவது சரீரத்தைவிடுகி
றானோ அவன் மஹாயஜ்ஞங்களைச் செய்வதினால் உண்டாகக்கூடிய
பெருமையை அடைகிறான். எவன், வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டும்
ஜரையினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டும் தீனமாகப் புலம்பிக்கொண்டு, புலம்பு
கின்ற ஞாதிகளுடைய மத்தியில் மரணமடைகிறானோ அவன் ஆண்
பிள்ளையாகான். பற்பல போகங்களை இழந்து உத்தமகதியை அடைந்
திருப்பவர்களுடன் ஸாலோக்யத்தை நல்லயுத்தத்தினால் இப்பொழுது
நான் அடைவேன். சூரர்களும் நல்ல ஒழுக்கமுடையவர்களும் யுத்தங்
களில் திரும்பாதவர்களும் புத்திசாலிகளும் ஸத்யஸந்தர்களும் யாகங்க
ளால் தேவர்களைப் பூஜிக்கின்றவர்களும் சஸ்திரங்களால் ஏற்படுத்தப்
பட்ட அவப்ருதத்தினால் பரிசுத்தர்களுமான நல்லவீரர்களுக்கும்
ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸமானது நிச்சயம். யுத்தத்தில் (போர்புரிகின்ற
வீரர்களை) அப்ஸரஸ்திரீகளுடைய கூட்டங்கள் நிச்சயமாக ஸந்தோ
ஷத்துடன் பார்க்கின்றன. தேவஸபையில் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும்,
அப்ஸரஸுகளால் நாற்புறத்திலும் சூழப்பட்டவர்களும், ஸ்வர்க்கத்
தில் சந்தோஷிக்கின்றவர்களுமான மனிதர்களை நிச்சயமாகப் பித்ருக்
கள் பார்க்கிறார்கள். தேவர்களாலும் புறங்காட்டாதவர்களான சூரர்க
ளாலும் செல்லப்பட்டதும், வயதுசென்ற பிதாமஹராலும் புத்திசாலி
யான துரோணாசார்யராலும் ஜயத்ரதனாலும் கர்ணனாலும் அவ்வாறே
துச்சாஸனனாலும் செல்லப்பட்டிருப்பதுமான அந்த வழியில் நாமும்
ஏறப்போகிறோம். என்னிமித்தமாக இந்தயுத்தத்தில் முயன்றவர்க

ளும் சூராகளுமான அரசர்கள் பாணஙகளால் விசேஷமாகக காயப படுததபபடடு ரகததததிஞல மேனி நனேககபபடடும கொல்லப்பட்டும் பூமியில படுததிருககிருாகள. உததமமான அஸ்திரங்களே அறிநதவா களும் சாஸ்திரஙகளிற சொல்லப்பட்டபடி யாகஙகளாலதேவதைகளே ஆராதிததவாகளுமான சூராகள யுததமுறைபபடி உயிரையிழநது ஸ்வாககததில வீறறிருககின்ருாகள. அவர்களால ஸ்வயமாக ஏற படுததபபட்டிருககிற வழியானது மீண்டும (நடககபபடாமல போமாகில்) பிரவேசிகக முடியாததாகிவிடும. விழுகினறவாகளும மஹாவேகமுளளவாகளுமான சூராகளோடு இவவிடததினின்று நலலகதியை அடையபபோகிறேன. எநதச சூராகள் எனககாகக கொலலபபடடாாகளோ அவாகளால செய்யபபட்ட செய்கையை நினேககினறவனும அநதக்கடனேத திருபபிககொடுபபவனுமான நான் ராஜ்யததில மனததைச செலுததவிலலே. தோழாகளேயும பிராதாக களேயும பிதாமஹர்களேயும விழும்படிசெய்துவிட்டு நான் உயிரைக காப்பாறறிககொளளவேனுமில உலகம நிசசயமாக என்னே இகழும. உறவினர்களாலும விசேஷிததுத தோழாகளாலும விடபபட்டிருக கின்ற எனககுப பாண்டவனேபபணிநது அடையபபடும ராஜ்யமா னது எவ்விதமாக இருககும? அபபடிபபடட நான, இந்த உலகத் திறகு இவ்விதமான அவமானததை ஏறபடுததி, நல்லயுத்தத்திஞல் கொல்லபபட்டு ஸ்வாக்கததை அடையபபோகிறேன். இது வேறு விதம ஆகாது' என்று சொனஞன.

துரியோதனன் இவ்வாறு கூறவே, எல்லாக்ஷத்திரியர்களும அவ னுடைய வாாத்தையைப் புகழ்நது அரசஞன அவனே நோக்கி, 'நல் லது, நல்லது' எனறு சொன்ஞாகள. எலலோரும தோலவியைப பறறி விசனப்படாதவாகளும பராககரமததில மனததைச செலுததி னவர்களும் போாபுரிவதில உறுதியுள்ளவாகளும மனத்தில ஊக்க முள்ளவர்களுமாஞாகள. பிறகு, யுததததிஞல ஸநதோஷிககினற எல லாக் கௌரவர்களும குதிரைகளேததேறறிச சிறிதுகுறைய இரண்டு யோஜனே தூரததிறசென்று எதிாததுநின்ருர்கள். அவர்கள், திறநத வெளியும மரங்களில்லாததும பரிசுததமானதும மங்களகரமுமான இமயமலேயினுடைய தாழ்வரையில சிவநதநிறமுள்ள ஸரஸ்வதி நதியைஅடைநது அதன்ஜலத்தில் குளிக்கவும் அதனேப் பருகவுமசெய் தார்கள். பிறகு, அவர்கள உடன்முடையபுததிரஞல் உண்டுபண்ணப் பட்ட உறசாகததுடன் நாறபுறங்களிலும் இருநதாகள். அரசரே! எல்லா அரசர்களும, காலஞலதூண்டபபட்டவர்களாக அப்பொழுது

ஒருவர் மற்றொருவருடைய மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு மீண்டும் திரும்பினார்கள்.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் யாரைச் சேனபதியாக்கலாமென்று அஸ்வத்தாமாவைக் கேட்டதும், அவர் சல்யனைச் சேனபதியாக்கச் சொல்லியதும், துர்யோதனன் சல்யனைச் சேனபதியாக வேண்டினதும்.)

பிறகு, யுத்தத்தினால் களைப்பவர்களான சிறந்த யுத்தவீரர்களெல்லாரும் இமயமலையின் தாழ்வரையில் நின்றுகொண்டு ஆங்காங்கு ஒன்றுகூடினார்கள். சல்யன், சித்திரஸேனன், மஹாரதனான சகுனி, அஸ்வத்தாமா, கிருபர், ஸாத்வதனான கிருதவர்மா, ஸுஷேணன், அரிஷ்டஸேனன், வீர்யவானான திருதஸேனன், ஜயத்ஸேனன் இந்த அரசர்களெல்லாரும் அங்கு இரவில் வாஸம்பண்ணினார்கள். யுத்தத்தில் வீரனான கர்ணன் கொல்லப்பட்டவுடன், ஜயத்தால் விளங்கும் பாண்டவர்களால் பயப்படுத்தப்பட்ட உமது குமாரர்கள் இமயமலையைத் தவிர வேறிடத்தில் ஸுகம்பெறவில்லை. ராஜரே! அவர்கள் அவ்விடத்தில் ஒன்றுகூடி யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவர்களாகச் சல்யனுடைய முன்னிலையில் ராஜாவான துரியோதனனை அப்பொழுது விதிப்படி பூஜித்து, 'எவனால் நாம் யுத்தத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டுப் பகைவரை ஜயிப்போமோ அப்படிப்பட்ட சேனபதியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு நீ பகைவரோடு போர்புரியக்கடவாய்' என்று கூறினார்கள். பிறகு, உமதுகுமாரனான துரியோதனன், தேரில் வீற்றிருந்துகொண்டு, ரதிகஸ்ரேஷ்டருள் சிறந்தவரும், எல்லாயுத்தங்களுடைய தன்மைகளையும் அறிந்தவரும், யுத்தத்தில் யமனுக்கொப்பானவரும், அழகிய அங்கங்களையுடையவரும், தலையைமூடிக்கொண்டிருப்பவரும், சங்கம்போன்ற கழுத்தையுடையவரும், பிரியமாகவசனிக்கின்றவரும், மலர்ந்த தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவரும் புலிபோன்ற முகத்தையுடையவரும், மேருவைப்போலக் கௌரவம்பெற்றவரும், தோள்களாலும் கண்களாலும் நடையாலும் குரலாலும் ருத்திரரது விருஷபத்திற்கொப்பானவரும், பருத்தும் இசைந்தும் நீண்டுமிருக்கின்றகைகளையுடையவரும், அதிகவிசாலமான சிறந்தமார்பையுடையவரும், பலத்தில் அருணனுடைய இளையஸஹோதரனான கருடனுக்கு ஒப்பானவரும், வேகத்தில் காற்றிற்கு நிகரானவரும், காந்தியால் சூரியனுக்கு நேரானவரும், புத்தியால் சுக்கிராசாரியருக்குச் சமான

ரும், காந்தி உருவம் முகஸௌந்தரியம் இம்மூன்றிலும் சந்திரனை ஒத்தவரும், பொற்கட்டிக் குவியல்போன்றவரும், இசைந்திருக்கின்ற பொருத்துக்களையுடையவரும், நன்கு உருண்ட தொடைகளையும் இடையையும் முழந்தாள்களையுமுடையவரும், அழகிய கால்களை உடையவரும், சுந்தரமான விரல்களையும் நகங்களையுமுடையவரும், பிரமதேவரால் குணங்களை நினைத்துநினைத்து முயற்சியினால் படைக்கப்பட்டிருப்பவரும், எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவரும், ஸமாதரும், வேதங்களுக்குக் கடல் போன்றவரும், பலத்தினால் சத்துருக்களை ஜயிக்கின்றவரும், பகைவரால் பலங்கொண்டு ஜயிக்க முடியாதவரும், பிரயோகத்திலும் பலத்திலும் ஸம்ஹாரஞ்செய்வதிலும் பிராயச்சித்தத்திலும் மனத்தை மிகச்செலுத்தினவரும், சிறந்த மங்களமான வடிவமுள்ளவரும், மந்திரங்களுடைய பிரயோகம் வினியோகம் நினைவு இவைகளை (இயற்கைக்) குணங்களாக உடையவரும், [1] பத்து அங்கங்களுள்ளதும் நான்கு பாதங்களுள்ளதுமான பாணுஸ்திரமந்திரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவரும், அங்கங்களுடன் கூடினவையும் இதிஹாஸத்தை ஐந்தாவதாகக்கொண்டவையுமான நான்குவேதங்களையும் நன்குஉணர்ந்தவரும், அயோனிஜரான துரோணாசாரியரால் உக்கிரமான விரதங்களால் முயற்சிசெய்து ஈசுவரரைப் பூஜித்து அயோனிஜையான கிருபியினிடம் உண்டுபண்ணப்பட்டவரும், மிக்க தவமுடையவரும், ஒப்பற்ற செய்கையையுடையவரும், பூலோகத்தில் உருவத்தால் சமானமில்லாதவரும், எல்லாவித்தைகளிலும் கரைகண்டவரும், குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவரும், இகழப்படாதவருமான அந்த அஸ்வத்தாமாவை அடைந்து, ' ஓ! ஆசாரியபுத்திரரே! இப்பொழுது எங்களனைவருக்கும் நீர் பரமகதியாயிருக்கின்றீர். ஆதலால், உம்முடைய கட்டளையால் எவன் எனக்குச் சேனாதிபதியாகலாம்? எவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒன்றுகூடி யுத்தத்தில் பாண்டவர்களை ஜயிப்போம்?' என்று கேட்டனன்.

அஸ்வத்தாமா, ' குலத்தாலும் உருவத்தாலும் தேஜஸினாலும் கீர்த்தியாலும் ஐசுவரியத்தாலும் நிறைந்தவனும் எல்லாகுணங்களும் நிறைந்தவனுமான இந்தச்சல்யன் நமக்குச் சேனாபதியாக இருக்கட்டும். நன்றியறிவுள்ள இந்தச் சல்யன் தன்மருமக்களை விட்டுவிட்டு நம்மை வந்தடைந்தான். இவன் பெரியசேனையையுடையவன்; நீண்டகைகளையுடையவன்; வேறொரு ஸ்கந்தருக்கொப்பானவன். ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ஜயிக்கப்படாத ஸுப்ரமண்யரைச்

1 ஆதிபர்வம் 878-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

சேனாபதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு தேவர்களால் எவ்வாறு ஜயம் அடையப்பட்டதோ அவ்வாறு இந்த அரசனைச் சேனாபதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு நம்மால் ஜயமடையப்படும்' என்று கூறினார். துரோணபுத்திரர் அவ்வாறு சொல்லியவுடனே, எல்லா அரசர்களும் சல்யனை நான்குபக்கத்திலும் சூழ்ந்துநின்றுகொண்டு ஜயசப்தங்களைக் கூறினார்கள்; யுத்தத்தின்பொருட்டும் புத்தியைச்செலுத்தினார்கள்; அதிக ஆவேசத்தையும் அடைந்தார்கள். பிறகு, துரியோதனன், பூமியில் நின்றுகொண்டு, இரதத்திலிருப்பவனும் யுத்தத்தில் துரோணருக்கும் பீஷ்மருக்கும் சமானனுமான சல்யனை நோக்கிக் கைகூப்பி நின்றுக்கொண்டு, 'மித்ரர்களிடம் அன்புள்ளவனே! கற்றறிந்த ஜனங்கள் எந்த ஸமயத்தில் மித்திரன் அமித்திரனென்று பரீக்ஷை செய்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்டகாலம் இதோ மித்திரர்களுக்கு வந்துவிட்டது. அப்படிப்பட்டவனும் சூரனுமான நீ நமது படைமுகத்தில் சேனாபதியாகவேண்டும். நீ யுத்தத்தை நாடியவுடனே, பாண்டவர்கள் மந்திரிகளுடன் அறிவு குறைந்தவர்களாவார்கள். பாஞ்சாலர்களும் முயற்சியற்றவர்களாவார்கள்' என்று கூறினான். அப்பொழுது வாக்கியங்களை அறிந்தவனும் மத்ரநாதனுமான சல்யன், துரியோதனனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அரசர்களின் முன்னிலையில் அரசனைப்பார்த்துப் பின்வரும் வாக்கியத்தை உரைக்கலானான். 'வேந்தனே! குருராஜனே! நீ என்னை எந்தக் காரியத்தில் (ஏற்படுத்த) எண்ணுகின்றாயோ, அதனைச் செய்கிறேன். என்னுயிரும் ராஜ்யமும் செல்வமுமாகிய அனைத்தும் உன் பிரியத்தின்பொருட்டே இருக்கின்றன' என்று கூறினான்.

துரியோதனன், 'மாமா! நிகரில்லாத உன்னை நான் சேனாபதி நிலையில் வரிக்கிறேன். யுத்தஞ்செய்பவருள் சிறந்தவனே! யுத்தத்தில் ஸுப்ரமண்யர் தேவர்களைக் காத்ததுபோல அப்படிப்பட்ட நீ எங்களைக் காப்பாயாக. ராஜேந்திர! தேவர்களுள் ஸுப்ரமண்யரைப்போல (நம்முள்) நீ ஸேனாபதி ஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்துகொள். வீரனே! மஹேந்திரன் அஸுரர்களைக் கொன்றதுபோல நீ யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொல்' என்று கூறினான்.

ஆறாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் சல்யனைச் சேனாதிபதி ஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்ததும், கேசவர் யுதிஷ்டிரரைச் சல்யனுடைய வதத்தைச் செய்யச் சொல்லியதும்.)

அரசரே! பிரதாபசாலியான மத்ரராஜன், துரியோதனராஜனுடைய இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு அவனைப்பார்த்து அப்பொழுது இந்த வசனத்தைக் கூறலானான். 'துரியோதனா! மிக்க தோள் வலியமைந்தவனே! வாக்கியங்களை அறிந்தவர்களுள் உத்தமனே! கேள். இதோ தேரில் வீற்றிருப்பவரான எந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனரிருவர்களையும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களாக எண்ணுகிறாயோ அந்த இருவர்களும் புஜபலத்தில் எவ்விதத்தாலும் எனக்கு ஒப்பானவர்களல்லர். தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் மனிதர்களோடும் சேர்ந்து முயல்கின்ற பூமண்டலமுழுமையையும் மிக்ககோபங்கொண்ட நான் யுத்தமுனையில் எதிர்த்துப் போர்புரிவேன். பாண்டவர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிவேனென்னும் விஷயத்தில் ஐயமென்ன? நான் யுத்தத்தில் பார்த்தர்களையும் வந்திருக்கின்ற ஸோமகர்களையும் ஜயிப்பேன். யான் உனக்குச் சேனாபதியாவேன். ஸம்சயமில்லை. எந்த வியூகத்தைச் சத்துருக்கள் ஏற்படுத்தமாட்டார்களோ அந்த வ்யூகத்தை நான் ஏற்படுத்தப்போகிறேன். துரியோதனா! இதனை உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். ஸம்சயமில்லை. ராஜனே! நான் இன்றைத்தினத்திலேயே யுத்தத்தில் எல்லாப் பாஞ்சாலர்களையும் பாண்டவர்களுடன் சேர்த்துச் சங்கரிக்கப்போகின்றேன்; இல்லாவிடில் கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தையாவது அடைவேன். பயமற்றவனாக ஸஞ்சரிக்கின்ற என்னை இன்று உலகங்கள் பார்க்கட்டும். இப்பொழுது எல்லாப் பாண்டவர்களும் ஸாத்யகியும் வாஸுதேவனும் பாஞ்சாலர்களும் சைத்யர்களும் திரௌபதி குமாரர்களைவரும் திருஷ்டத்யும்னனும் சிகண்டியும் எல்லாப் பிரபத்ரகர்களும் என்னுடைய விக்கிரமத்தையும் வில்லின் மஹாபலத்தையும் இலாகவத்தையும் அஸ்திரவீரியத்தையும் யுத்தத்தில் இருகைகளின் வன்மையையும் பார்க்கட்டும். என்னிருகைகளின் வலிமையையும் எனக்கு அஸ்திரங்களில் எவ்விதமான நிறைவிருக்கின்றதென்பதையும் இன்று பார்த்தர்களும் சாரணர்களுடன்கூடிய ஸித்தர்களும் பார்க்கட்டும். பாண்ட

வர்களுடைய ரதிகர்கள் இன்று என்விக்கிரமத்தைக்கண்டு பிரதி செய்வதில் நோக்கமுற்றவர்களாகப் பற்பல காரியங்களைச் செய்வார்கள். இன்று பாண்டவர்களுடைய சைனியங்களை நான்கு பக்கத்திலும் துரத்தப்போகின்றேன். பிரபுவே! கௌரவனே! உனக்குப்பிரியத்தைச் செய்யவேண்டி நான் யுத்தத்தில் துரோணரையும் பீஷ்மரையும் கர்ணனையும்விட மேலாகப் பராக்கிரமத்துடன் கூடி யுத்தமுனையில் ஸஞ்சரிக்கப்போகின்றேன்' என்று கூறினன்.

பரதருட்சிறந்தவரே! ராஜரே! மனம் வருந்தியவனும் இவ்வாறு கூறியதைக்கேட்டவனுமான துரியோதனராஜன், பிறகு, சாஸ்திரத்தினால் கண்டறியப்பட்ட விதிப்படி மத்திரநாதனைச் சேனையின் நடுவில் விரைவாக (ஸேனாபதியாக) அபிஷேகஞ்செய்தான். பாரதரே! பிறகு, அந்தச் சல்யன் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டவுடன், பெரிதான ஸிம்மநாதம் உண்டாயிற்று. உமது படையில், நான்கு வித வாத்தியங்களும் முழக்கப்பட்டன. அவ்வாறே, யுத்தவீரர்களும் மஹாரதர்களான மத்திரகர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களானார்கள். யுத்தத்தில் பிரகாசிக்கின்ற அரசனான சல்யனைப்பார்த்து, 'ராஜனே! (பகைவர்களை) ஜயிப்பாயாக. நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக. வா திருக்கின்ற பகைவர்களைத் தொலைப்பாயாக. உன்னுடைய தோள் வலிமையைத் துணையாகக்கொண்டு மஹாபலசாலியான துரியோதனன் அகண்ட பூமண்டலமனைத்தையும் பகைவர்களழிக்கப்பெற்றதாகப் பரிபாலனஞ் செய்யட்டும். தேவர்களோடும் அஸுரர்களோடும் மனிதர்களோடுங்கூடின (உலகங்களை) நீ யுத்தத்தில் ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனன்றோ? அவ்வாறிருக்க, மரணத்தை ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட ஸ்ருஞ்சயர்களையும் ஸோமகர்களையும் இந்த யுத்தத்தில் நீ ஜயிப்பாயென்பதில் ஸம்சயம் என்னவிருக்கின்றது?' என்று துதித்தார்கள். இவ்வாறு, நன்குபுகழப்படுகின்றவனும் பலசாலியும் வீரனுமான மத்திரநாதன், மனோதிடமில்லாதவர்களால் அடையமுடியாததான ஸந்தோஷத்தை அப்பொழுது அடைந்தான். பகைவர் கர்வத்தை அழிப்பவரே! பாரதரே! அவ்வாறு சல்லியன் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டவுடன், அந்த இடத்தில் உமது சேனையிலுள்ள சைனிகர்கள் கர்ணனுடைய (நாசத்தாலுண்டான) விசனத்தைச் சிறிதும் எண்ணவில்லை. அச்சமயத்தில் போர்வீரர்கள் சந்தோஷமடைந்தவர்களும் நல்ல மனநிலைமையடைந்தவர்களுமானார்கள்; பார்த்தர்களை மத்திரராஜனுக்கு வசப்பட்டவர்களென்றும் கொல்லப்பட்டவர்களென்றும் எண்ணினார்கள். பரதர்களுள் உத்தமரே! உம்முடைய

அந்தசசேனையானது மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையடைந்து அன்றிரவு ஸுகமாக உறங்கி ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடையதாயிற்று.

யுதிஷ்டிரராஜர், உமது படையில் அந்த சப்தத்தைக்கேட்டு, எல்லா க்ஷத்திரியர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, விருஷ்ணிகுலத்தில் உதித்தவரான ஸ்ரீவாஸுதேவரைப் பார்த்து, 'மாதவரே! சிறந்த வில்லாளியும் எல்லாசசைனிகருள்ளும் பூஜிக்கப் பெற்றவனும் மத்திரராஜனுமான சல்யன் துரியோதனனால் ஸேனாதிபதியாக ஏற்படுத்தப்பட்டான். மாதவரே! இதனை அறிந்து எது தகுந்ததோ அதனை நீர் முன்பு நடந்தவண்ணம் செய்யவேண்டும். நீர் நாயகராகவும் ரக்ஷகராகவுமிருக்கிறீர். அடுத்துச் செய்யவேண்டிய விஷயத்தைச் செய்வீராக' என்கிற வாக்கியத்தை உரைத்தார். மஹாராஜரே! வாஸுதேவர், அரசரான அந்த யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'பாரதரே! நான் சல்யனை உள்ளபடி அறிந்திருக்கிறேன். அவன் சிறந்த வீரியமுள்ளவன்; அதிக தேஜஸையுடையவன். விசேஷித்து அதிகமான பலமுள்ளவன்; ஸமர்த்தன்; விசித்திரமாகப் போர் புரிபவன்; லாகவத்தையுடையவன். யுத்தத்தில் பீஷ்மர் எவ்விதமோ, துரோணர் எவ்விதமோ, கர்ணன் எவ்விதமோ, அவ்விதமானவனென்றோ அவர்களைவிட அதிகமானவனென்றோ மத்திரராஜனை நான் எண்ணுகிறேன். பாரதரே! ஜனநாதரே! யான் ஆலோசிக்குமிடத்துப் போர்புரிகின்ற அந்த மத்ரராஜனுக்குத் தகுந்த யுத்தவீரனை நான் அறியவில்லை. பாரதரே! அந்த மத்ரநாதன் யுத்தத்தில் பலத்தினால் சிகண்டியையும் அர்ஜுனனையும் பீமனையும் ஸாத்யகியையும் திருஷ்டத்யும்னனையும் மீறினவன். சிங்கம்போலவும் யானைபோலவும் விக்கிரமமுடையவனும் மஹாராஜனுமான மத்ரராஜன், கோபங்கொண்ட காலனானவன் பிரஜைகளிடம் பிரளயகாலத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோலப் பயமற்றவனாக ஸஞ்சரிப்பான். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! புலிக்குச்சமமான வல்லமையுள்ள உம்மைத்தவிர யுத்தத்தில் அவனை எதிர்த்துப் போர்புரிகின்றவனை நான் இப்பொழுது காணவில்லை. குருநந்தனரே! யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டிருக்கின்ற மத்ரராஜனைக் கொல்லக்கூடிய மனிதர் இவ்வுலகில் நீர் ஒருவரே. உம்மைத் தவிர வேறொருவன் இல்லை. ஆதலால், நாடோறும் போர்புரிகின்றவனும் உமது சைனியத்தைக் கலக்குகின்றவனுமான சல்யனை இந்திரன் சம்பரனைக் கொன்றதுபோல யுத்தத்தில் கொல்வீராக. ஸூதபுத்திரனான கர்ணனுக்குப் பிறகு, இந்த வீரன் துரியோதனனால் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றான். மத்திரநாதன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டால் ஜயம் உமக்கே.

நிச்சயம். அவன் கொல்லப்பட்டால், துரியோதனனுடைய பெரிய சேனை முழுவதும் கொல்லப்பட்டதே. மஹாராஜரே! குருநந்தனரே! தக்கதான எனது இந்த வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாரதனான மத்ரராஜனை யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் செல்லுவீராக. மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! இந்திரன் நமுசியைக் கொன்றதுபோல இந்தச் சல்யனைக் கொல்வீராக. 'இவன் எனக்கு அம்மான்' என்று இவன் விஷயத்தில் நீர் தயைபாராட்டாதீர். க்ஷத்திரிய தருமத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு மத்திரதேசத்து ஜனங்களுக்குத் தலைவனான சல்யனை வதஞ்செய்யக்கடவீர். துரோண பீஷ்மர்களாகிய ஸமுத்திரத்தையும் கர்ணனாகிய ஆழ்ந்த மடுவையும் கடந்து சல்யனாகிய மாட்டுக் குளப்படியை அடைந்து பரிவாரங்களுடன் நீர் முழுகிவிடாதீர். உமக்குள்ள தபோபலத்தையும் உமக்குள்ள க்ஷத்திரியபலத்தையும் முழுதும் யுத்தத்தில் காண்பிப்பீராக. இந்த மஹாரதனை வதஞ்செய்யும்' என்று கூறினார்.

பகைவீரர்களைக் கொல்பவரான ஸ்ரீ கேசவர் இவ்வளவு வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு பாண்டவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டுச் சாயங்காலத்தில் பாசறைக்குச்சென்றார். அப்போது, கேசவர் சென்றவுடன், தருமநந்தனரான யுதிஷ்டிரர் எல்லாச் சகோதரர்களையும் பாஞ்சாலர்களையும் ஸோமகர்களையும் அனுப்பிவிட்டு அன்றிரவு முழுவதும் துன்பமில்லாத யானைபோல நித்திரை செய்தார். மஹாவில்லாளிகளான அந்த எல்லாப்பாஞ்சாலர்களும் அவ்வாறே பாண்டவர்களும் கர்ணனுடைய மரணத்தால் மகிழ்ந்தவர்களாக அப்பொழுது அன்றிரவு உறங்கினார்கள். பெரியவரே! பாண்டவருடைய சேனையானது, ஸூதபுத்திரனது மரணத்தால் ஜயத்தை அடைந்து மனக்கவலையற்றதும் பெரியவில்லையுடையதும் கரையைக்கடந்தும் பெரிய ரதங்களுடன் கூடியதும் இரவில் மனக்கிளர்ச்சி உடையதுமாயிற்று.

ஏழாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இருதிறத்துச் சைனிகர்களும் அணிவகுத்தலை முன்னிட்டு இருவர் இருவராகப் போருக்குப் புறப்பட்டது.)

இரவுகழிந்தவுடன், அப்பொழுது ராஜனான துரியோதனன், உம்மைச் சேர்ந்த எல்லோரையும் பார்த்து, 'மஹாரதர்களே! யுத்த ஸன்னாஹத்தைச் செய்யுங்கள்' என்று கூறினான். அரசனுடைய

எண்ணத்தை அறிந்து அச்சேனையானது ஸன்னத்தமுள்ளதாயிற்று. சிலர் விரைவாகத் தோல்களைப் பூட்டினர். அவ்வாறே, சிலர் எல்லாப் பக்கத்திலும் ஓடினார்கள். யானைகள் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டன. காலாட்களும் ஸன்னத்தஞ் செய்விக்கப்பட்டனர். மற்றவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாகக் குதிரைகளை மேல்விரிப்புடன்கூடியவைகளாகச் செய்தார்கள். ராஜரே! நான்குவித வாத்தியங்களின் ஓசையும் தோன்றியது. ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துக் கூஜிக்கின்றவர்களும் சைனிகர்களுள் பிரதானர்களுமான யுத்தவீரர்களுடைய ஒலியும் தோன்றியது. பாரதரே! பிறகு, மாண்டதுபோக மிச்சமுள்ள எல்லாச்சேனைகளும் மரணமவரையில் திரும்புகிறதில்லையென்று எண்ணி ஸன்னத்தமுள்ளவைகளாகக் காணப்பட்டன. மஹாரதர்கள், மத்திரராஜனான சல்யனைச் சேனாபதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு எல்லாச் சேனையையும் அணிவகுத்துச் சைனியங்களில் ஆயத்தமாக நின்றார்கள். பிறகு, எல்லாச்சைனிகர்களும், கிருபரும், கிருதவர்மாவும், அஸ்வத்தாமாவும், சல்யனும், சகுனியும், இன்னும் மிகுந்திருந்த மற்ற அரசர்களும் உமது புத்திரனோடுசேர்ந்து அன்புடன் பிரதிஜ்ஞை செய்தனர். 'இப்பொழுது ஆசாரியகுமாரரான அஸ்வத்தாமா தனிமையாயிருந்து பகைவர்களுடன் போர்புரியக்கூடாது. எவ்விதத்தாலும் பாண்டவர்களோடு நமக்குள் ஒருவனால் யுத்தஞ்செய்யத்தக்கதன்று. எவன் ஒருவனாகப் பாண்டவரோடு போர்புரிவனோ, எவன் யுத்தஞ்செய்பவனை விட்டுவிடுவனோ, அவன் பஞ்சமகாபாதகங்களையும் உபபாதகங்களையும் செய்தவனாவான். நமது யுத்தவீரர்கள் ஒருவரையொருவர் பாதுகாத்துக்கொண்டும் சேர்ந்தும் யுத்தஞ்செய்யவேண்டும்' என்றார்கள். இவ்வாறு அந்த எல்லாமஹாரதர்களும் அங்கு பிரதிஜ்ஞையைச்செய்து, கொண்டு மத்திரநாதனைமுன்னிட்டு விரைவாகப் பகைவர்களை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். ராஜரே! அவ்வாறே, பாண்டவர்களும், மஹாயுத்தத்தில் சேனையை அணிவகுத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்தில் நான்கு புறத்திலும் கௌரவர்களைக்குறித்து யுத்தஞ்செய்யப்போகிறவர்களாக எதிர்த்துச் சென்றார்கள். பிறகு, பலத்தினால் விருத்தியடைந்த ரதங்களுடனும் யானைகளுடனுங்கூடின சேனையானது, பொங்குகின்ற கடலுக்கொப்பான சத்தத்துடன்கூடியதும் கரைபுரண்டுவரும் கடல்போன்ற வடிவமுள்ளதுமாயிற்று" என்றான்.

திருதராஷ்டிரன், "துரோணர், பீஷ்மர், ராதாபுத்திரனான கர்ணன் இவர்களின் மரணத்தை நான் கேட்டேன். இதற்குமேல் மறுபடியும் சல்யன் என்புத்திரன் இவர்களின் மரணத்தை எனக்குக்

கூறுவாயாக. ஸஞ்சய! தருமராஜனால் சல்யன் எவ்வாறு யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான்? மிக்க புஜபலமமைந்த என்புத்திரனை துரியோதனனும், பீமனால் எவ்விதம் கொல்லப்பட்டான?" என்று வினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

"வேந்தரே! மனிதர்களுக்கும் அவ்வாறே யானைகளுக்கும் குதிரைகளுக்கும் க்ஷயத்தை உண்டுபண்ணினதான யுத்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். என்னிடமிருந்து மனவுறுதியுடன் கேளும். அரசரே! பெரியவரே! துரோணரும் பீஷ்மரும் கர்ணனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு, சல்யன் எல்லாப்பார்த்தர்களையும் யுத்தத்தில் கொல்லப்போகிறானென்ற ஆசை உமது புத்திரர்களுக்கு அப்பொழுது அதிகமாயிருந்தது. உம்முடைய குமாரன் அந்த ஆசையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு மனத்தேறுதலுற்று மஹாரதனை மத்ரராஜனை யுத்தத்தில் ரக்ஷகனாக அடைந்து அப்பொழுது தன்னை நாதனுள்ளவனாக எண்ணிக்கொண்டான். அரசரே! கர்ணன் கொல்லப்பட்டவுடன், பார்த்தர்கள் ஸிம்மநாதம் செய்தபொழுதே, கௌரவர்களைப் பெரிதான பயம் வந்தணுகிறது. மஹாராஜரே! பிரதாபசாலியும் மஹாரதனுமான மத்ரராஜன் அப்பொழுது அவர்களைத் தேற்றி, நிறையுள்ளதும் ஸர்வதோபத்திரமென்று பெயருடையதுமான வியூகத்தை வகுத்துக்கொண்டு, விசித்திரமானதும் (பகைவர்களின்) பெருக்கத்தை நாசஞ்செய்கின்றதும் அதிவேகமுள்ளதுமான வில்லை உதறிக்கொண்டும் சிந்துதேசத்திலுண்டான குதிரைகள் பூட்டிய சிறந்த தேரில் ஏறிக்கொண்டும் பார்த்தர்களைக்குறித்து யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சென்றான். மஹாராஜரே! அவனுடைய தேர்ப்பாகன் தேரிலிருந்துகொண்டு தேரை விளங்கச்செய்தான். மஹாராஜரே! பகைவர்களை நாசஞ்செய்கின்றவனும் வீரனும் சூரனுமான அந்தச்சல்யன் அவ்விதமான தேருடன் உமது புத்திரர்களுடைய பயத்தைப் போக்குபவனாக நின்றான். கவசமணிந்த மத்திரராஜன் வீரர்களான மத்திரர்களோடும் ஜயிக்கமுடியாத கர்ணபுத்திரர்களோடும்கூட யுத்தப்பிரயாணகாலத்தில் வியூகத்திற்கு முகமானான். திரிகர்த்தவீரர்களால் சூழப்பட்ட கிருதவர்மா இடப்புறத்தில் நின்றான். சகர்களோடும் யவனர்களோடுங்கூடிய கிருபாசாரியர் வலப்பக்கத்தில் நின்றார். அசுவத்தாமா காம்போஜர்களால் நான்குபுறமும் சூழப்பட்டவராகப் பின்புறம் நின்றார். சிறந்த கௌரவவீரர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட துரியோதனன் நடுவிலிருந்தான். மஹாரதனும் சூதாடியுமான சகுனியும், பெரிய குதிரைப்படையால் சூழப்பட்டவனாக எல்லாச் சைனியத்துடனும் சென்றான். மஹா

ராஜரே! பகைவர்களை அழிப்பவர்களும் மஹாவில்லாளிகளுமான பாண்டவர்களும் மூன்றாகப் பிரிந்தவர்களாகிச் சைனியத்தை அணி வகுத்துக்கொண்டு உமது சேனையினருகில் வந்தார்கள். திருஷ்டத்யும்னனும் சிகண்டியும், மஹாரதனான ஸாத்யகியும் சல்யனுடைய சேனையைக் கொல்லவிரும்பி யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சென்றனர். பிறகு, பரதஸ்ரேஷ்டரும் அரசருமான யுதிஷ்டிரர் தமது படையினால் சூழப்பட்டுச் சல்யனையே கொல்ல எண்ணங்கொண்டு அவனை எதிர்த்துச்சென்றார். பகைவர்கூட்டங்களை அழிப்பவனான அர்ஜுனன், சிறந்த வில்லாளியான கிருதவர்மாவையும் ஸம்சப்தகர்களின் கூட்டங்களையும் வேகத்துடன் எதிர்த்துச் சென்றான். ராஜேந்திரரே! பீமஸேனனும் மஹாரதர்களான ஸோமகர்களும் யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொல்லஎண்ணிக் கிருபரை எதிர்த்தார்கள். மாத்ரீகுமாரர்களான அந்த நகுலஸஹதேவர்கள், சேனைகளுடன் சேர்ந்து, சேனைகளுடன் கூடின சகுனியையும் மஹாரதனான உலூகனையும் யுத்தத்தில் கிட்டினார்கள். அவ்வாறே, மிகுந்த கோபங்கொண்டவர்களும் பலபல ஆயுதங்களைக் கையிற்கொண்டவர்களும் பதினாயிரக்கணக்காயிருப்பவர்களுமான உமது யுத்தவீரர்கள், யுத்தத்தில் பாண்டவர்களை எதிர்த்தார்கள்" என்று கூறினான்.

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! சிறந்த வில்லாளிகளான பீஷ்மரும் துரோணரும் கர்ணனும் ஜயத்ரதனும் கொல்லப்பட்டு, யுத்தத்தில் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் சிலர்களே மிகுந்து, பார்த்தர்கள் கோபமுள்ளவர்களாகப் பராக்கிரமத்தைக் காண்பிக்கவே, நம்மவர்களிலும் பிறர்களிலும் எவ்வளவு சேனை மிகுந்திருந்தது?" என்று வினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான். "அரசரே! எவ்வாறு நாங்களும் பிறர்களும் யுத்தத்திற்காகநெருங்கினோமென்பதையும், யுத்தத்தில் சேனையானது எவ்வளவு மிகுந்திருந்ததென்பதையும் என்னிடமிருந்து அறிந்துகொள்ளும். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பதினோராயிரம் தேர்களும், பதினோராயிரத்தெழுநூறு யானைகளும் இருந்தன. பாரதரே! அந்த யுத்தத்தில் இரண்டு லக்ஷம் குதிரைகள் நிறைந்திருந்தன. மூன்றுகோடி காலாட்களும் இருந்தார்கள். உமது சைனியம் இவ்வளவு இருந்தது. பாரதரே! பாண்டவர்களுடைய சேனையில் ஆறாயிரம் தேர்களும், ஆறாயிரம் யானைகளும், பதினாயிரம் குதிரைகளும், இரண்டு கோடி காலாட்படையும் யுத்தத்தில் மிகுந்திருந்தன. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! ராஜேந்திரரே! இவர்களே இவ்விதமாக அணிவகுத்துக் கொண்டு மத்திரராஜனுடைய கட்டளையில் கட்டுப்பட்டவர்களாக்

யுத்தத்திற்கு வந்துகூடினார்கள். நாங்கள் ஜயத்தில் ஆசையுள்ளவர்களாக அதிக கோபத்துடன் பாண்டவர்களை எதிர்த்துச் சென்றோம். அவ்வாறே, சூரர்களும் யுத்தத்தில் ஜயத்தோடு விளங்குகிறவர்களுமான பாண்டவர்களும், புருஷஸ்ரேஷ்டர்களும் புகழுள்ளவர்களுமான பாஞ்சாலர்களும் நமது படையை எதிர்த்துவந்தனர். பிரபுவே! சேனையின் கூட்டத்திலே ஒருவருக்கொருவர் வதத்தை விரும்புகிறவர்களும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான இவ்வீரர்கள் விடியற்காலத்தில் இவ்விதமாக அணுகினர். பிறகு, ஒருவரையொருவர் நாசஞ்செய்கின்றவர்களான உம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பிறர்களுக்கும் கோரரூபமுள்ளதும் பயங்கரமுமான யுத்தம் நடந்தது.

எட்டாவது அத்யாயம்.

சல்யவத பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பதினெட்டாநாள் யுத்தத்தொடக்கமும், ஸங்குல யுத்தமும்)

கௌரவர்களுக்கு ஸ்ருஞ்சயர்களுடன் கோரமும் பயத்தை விருத்திபண்ணுகின்றதுமான யுத்தம் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்ததுபோல நடந்தது. வீரர்களும் தேர்களும் யானைக்கூட்டங்களும் ஆயிரமாயிரமாகக் குதிரைவீரர்களும் குதிரைகளும் பகைவரால் எதிர்க்கப்பட்டு ஒன்றையொன்று கிட்டியெதிர்த்தன. பயங்கரமான வடிவங்களையுடையவைகளும் ஓடுகின்றவைகளுமான யானைகளுடைய பெரியசப்தமானது மாரிக்காலத்தில் ஆகாயத்திலுள்ள மேகங்களுடைய சப்தம்போலக் கேட்கப்பட்டது. யானைகளால் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்ட சில தேராளிகள் தேருடனே விழுந்தார்கள். (சிலர்) மதத்தால் கொழுப்பேறிய யானைகளால் துரத்தப்பட்டு யுத்தத்தில் பயந்து ஓடினார்கள். பாரதரே! அந்த யுத்தத்தில் பழக்கப்பட்ட ரதிகர்கள், குதிரைக்கூட்டங்களையும் காலாட்களையும் அம்புகளால் பரலோகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். வேந்தரே! (யுத்தத்தில்பழக்கமுள்ள) குதிரைவீரர்கள் யுத்தத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவர்களாக மஹாரதர்களை எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு ப்ராஸங்களாலும் சக்திகளாலும் ரிஷ்டிகளாலும் எதிர்த்தடித்தார்கள். வில்லைப்பிடித்த சில வீரர்கள் மஹாரதர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஒருவனைப் பலராக எதிர்த்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினார்கள். சில மஹாரதர்கள் சிறந்தவர்களு

டனகூடி யானைகளையும் சிறந்த ரதிகர்களையும் சூழ்ந்துகொண்டு யுத்தத்தில் ஓடுகின்ற மஹாரதனை மிகப் புடைத்தார்கள். மஹாராஜரே! யானைகள், அவ்வாறே கோபங்கொண்டவனும் பலபாணங்களை இறைக்கின்றவனுமான ஒருரதிகனை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு அடித்தன. பாரதரே! அந்த யுத்தத்தில் பல யானைகள் சக்திகளாலும் தோமரங்களாலும் நாராசங்களாலும் ஒரு யானையை எதிர்த்து அடித்தன. யுத்தத்தில் ஒரு ரதிகனும் மற்றொருரதிகனை அடித்தான். ரதங்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்படைகளைத் துகைத்துக்கொண்டும் அதிகக்குழப்பத்தைச் செய்துகொண்டும் யுத்தமத்தியில் காணப்பட்டன. சாமரங்களோடு விளங்குகின்றவைகளும் இமயமலையின் தாழ்வரையில் அன்னப்பறவைகள் போன்றவைகளுமான குதிரைகளும் பூமியைப் பக்ஷிக்கின்றவைபோல நாற்புறங்களிலும் விரைவாக ஓடின. அரசரே! அந்தக்குதிரைகளுடைய குளப்படிகளால் விசித்திரமான பூமியானது, நகங்களால் பலவிதமாகக் காயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பெண்போல விளங்குகிறது.

பாரதரே! குதிரைகளின் குளம்பின் சத்தத்தாலும் தேருருளைகளின் நேமியொலியாலும் காலாட்களுடைய முழக்கத்தினாலும் யானைகளுடைய கர்ஜனத்தாலும் நானாவித வாத்தியங்களுடைய கோஷத்தாலும் சங்கங்களுடைய ஒலியினாலும் பூமியானது இடிமுழக்கங்களால்போல ஒலியுள்ளதாயிற்று. சப்திக்கின்றவிற்கள், போடப்படுகிற சஸ்திரஸமூகங்கள், கவசங்கள் இவற்றின் ஒளிகளால் ஒன்றுமே அறியப்படவில்லை. சிறந்தயானையின் துதிக்கைபோன்றவைகளும் அறுக்கப்பட்டவைகளுமான அனேகம் கைகள் மேலே துள்ளின; பலவிதமாகப் புரண்டன; உக்கிரமான வேகத்தைக்காட்டின. மஹாராஜரே! பூமியில் விழுகின்ற தலைகளுடைய ஓசையானது, பனைமரங்களினின்று விழும் பழங்களின் ஓசைபோலக் கேட்கப்பட்டது. பாரதரே! குருதியால் நனைந்து கீழே விழுந்திருக்கின்ற தலைகளால் பூமியானது, (சரத்) காலத்தில் பொன்போன்ற தாமரைப்பூக்களால் விளங்குவதுபோல் விளங்கியது. வேந்தரே! கண்கள் புரண்டவைகளும், நன்கு காயப்படுத்தப்பட்டவைகளும், உயிரை இழந்தவைகளுமான அர்முகங்களால் பூமியானது தாமரைமலர்களால்சூழப்பட்டது போல விளங்கியது. ராஜேந்திரரே! சந்தனங்களால் பூசப்பட்டவைகளும், தோள்வளைகளை அணிந்தவைகளும், பெருவிலையுள்ள அணிகலன்கள் பூண்டவைகளும், தள்ளப்பட்ட பெரிய இந்திரத்துவஜம் போன்றவைகளுமான கைகளால் (ரணபூமியானது) பிரகாசித்தது.

பெரிய யுத்தத்தில் விசேஷமாக அறுக்கப்பட்டவைகளும் யானைகளின் துதிக்கைகளுக்கொப்பானவைகளுமான அரசர்களுடைய தொடைகளாலும் அந்த யுத்தபூமியானது நன்கு மூடப்பட்டதாயிற்று. அனேகம் தலையில்லா முண்டங்களால் நன்கு வியாபிக்கப்பட்டதும், குடைகளாலும் சாமரங்களாலும் நெருங்கியதுமான அந்தச் சேனாமுகமானது, புஷ்பங்களால் நாற்புறத்திலும் நிறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற காடுபோலப் பிரகாசித்தது. மகாராஜரே! அந்த யுத்தத்தில் பயமற்றவர்கள்போல ஸஞ்சரிப்பவர்களும் இரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவர்களுமான யுத்தவீரர்கள் பூத்திருக்கும் பலாசமரங்கள்போலக் காணப்பட்டார்கள். யுத்தத்தில் அம்புகளாலும் தோமரங்களாலும் பீடிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு கீழேவிழுந்திருக்கின்ற யானைகளும், துண்டாக்கப்பட்டிருக்கிற மேகங்களுக்கொப்பாகக் காணப்பட்டன. மஹாராஜரே! அதிகபலசாலிகளால் கொல்லப்படும் யானைப்படையானது காற்றினால் தள்ளப்படும் மேகங்கள்போல எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறஅடிக்கப்பட்டது. மேகங்களுக்கொப்பான அந்த யானைகள் நாற்பக்கத்திலும் பூமியில் விழுந்தன. அவைகள் யுகாந்த காலத்தில் வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட மலைகள்போல விளங்கின. பூமியில் வீரர்களுடன் விழுந்திருக்கின்ற குதிரைகளின் குவியல்கள் ஆங்காங்கு மலையுள்ளவாகக் காணப்பட்டன. ரத்தமாகிய ஜலமுள்ளதும் ரதங்களாகிய சுழல்களுடன் கூடியதும், த்வஜங்களாகிய மரங்களும் எலும்புகளாகிய சுக்கான்கற்களுமுள்ளதும், கைகளாகிய முதலைகளுள்ளதும், வில்களாகிய வெள்ளப்பெருக்கையுடையதும், யானைகளாகிய மலைகளுள்ளதும், குதிரைகளாகிய கற்களுள்ளதும், மாம்ஸங்களும் மஜ்ஜைகளுமாகிய சேறுள்ளதும், குடைகளாகிய அன்னங்களுள்ளதும், கதைகளாகிய தெப்பங்களுள்ளதும், கவசங்களும் தலைப்பாகைகளுமாகிய மறைவுள்ளதும், கொடிமரங்களாகிய அழகிய மரங்களையுடையதும், சக்ராயுதங்களாகிய சக்ரவாகப் பக்ஷிகளுடைய வரிசையால் அடையப்பட்டதும், திரிவேணுக்களாகிய ஸர்ப்பங்களால் சூழப்பட்டதும், பரலோகத்தைக்குறித்துப் பெருகியோடுகின்றதுமான ஒரு நதி யுத்தபூமியில் தோன்றியது.

கௌரவர்களுக்கும் ஸ்ருஞ்சயர்களுக்கும் நேர்ந்த சண்டையில், சூரர்களுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பயத்தைப் பெருக்குகின்றதுமான பயங்கரமான நதியானது பெருக ஆரம்பித்தது. பரலோகத்தைக்குறித்துச் செல்கின்றதும் அதி பயங்கரமாயிருப்பதுமான அந்த நதியைப் பரிகம்போன்ற கை

களையுடைய அந்தச் சூரர்கள் வாகனங்களாகிற ஓடங்களால் தாண்டி னார்கள். ஓ! அரசரே! பகைவரை வாட்டுபவரே! சதுரங்க சேனைகளுக் கும் அழிவையுண்டுபண்ணுகின்றதும் கோரமானதும் தேவாஸுர யுத்தம் போன்றதுமான யுத்தமானது அப்பொழுது [1] வரம்புகடந்து நடக்கையில், ஆங்காங்கு சிலர் பந்துக்களை அழைத்தார்கள். பயத் தால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற சிலர் அலறுகின்ற பந்துக்களோடு திரும்ப வில்லை. வரம்பு கடந்ததும் பயங்கரமாயிருக்கின்றதுமான யுத்தமா னது நடந்துவரும்பொழுது, அர்ஜுனனும் பீமஸேனனும் பகைவர் களை மயங்கச் செய்தார்கள். மன்னரே! கொல்லப்படுகின்ற பெரி தான உம்முடைய அந்தச் சேனையானது மதத்தினால் மயங்குகின்ற ஸ்திரீபோல ஆங்காங்கு மயக்கமுற்றது. அந்த யுத்தரங்கத்தில் பீம ஸேனனும் அர்ஜுனனும் அந்தச்சேனையை மயங்கச்செய்து சங்கங் களை ஊதினார்கள்; சிங்கநாதங்களையும் செய்தார்கள். திருஷ்டத்யும்ன னும் சிகண்டியும் பேரொலியைக் கேட்டவுடன், தருமராஜரை முன் னிட்டுக்கொண்டு மத்ரராஜனை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். சல்யனோடு எதிர்த்த சூரர்கள் துண்டுதுண்டாகப் போர்புரிந்ததும் கோர ரூபமுள்ளதும் மகா பயங்கரமானதும் ஆச்சரியகரமாயுள்ளதுமான யுத்தத்தை அங்குக் கண்டோம். வேகமுள்ளவர்களும் அஸ்திரங்க ளில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் கொடிய மதங்கொண்டவர் களுமான மாத்ரீபுத்திரர்கள், உம்முடைய படையை ஜயிக்க எண் ணங்கொண்டு வேகமாக எதிர்த்தார்கள். பரதருட் சிறந்தவரே! பிறகு, உம்முடைய படையானது, ஜயத்தால் விளங்குகின்ற பாண்ட வர்களால் அம்புகளால் பலவாறாக அடிக்கப்பட்டும் எதிர்த்துநின் றது. வேந்தரே! அம்புமழைகளால் நன்கு அடிக்கப்பட்டதும் வதம் செய்யப்படுகின்றதுமான அந்தப் படையானது, உமது புத்திரர் கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, பத்துத் திசைகளையும் அடைந்தது. பாரதரே! அந்த யுத்தகளத்தில் யுத்தவீரர்களுடைய பெரிதான 'ஆ! ஆ!' என்னும் ஒலி தோன்றியது. துரத்தப்பட்ட வர்களும் மஹாத்மாக்களும் யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க விரும்புகின்றவர்களுமான க்ஷத்திரியர்களுடைய 'நில், நில்' என் னும் ஒலியும் தோன்றிற்று. உம்முடைய சைனிகர்கள் பாண்ட வர்களால் மிக அடிக்கப்பட்டு ஓடிவிட்டார்கள். பாரதரே! பரத ரிற் சிறந்தவரே! உம்மைச்சேர்ந்த யுத்தவீரர்கள், தம்மைக் காத் துக்கொள்வதில் ஊக்கத்துடன், நாற்புறத்திலும் குதிரைகளையும்

1 ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

யானைகளையும் விரைவாக நடத்திக்கொண்டு யுத்தத்தில் அன்புள்ளவர்களான புத்திரர்களையும் உடன்பிறந்தோர்களையும் பாட்டன்மாரையும் அம்மான்களையும் மருமான்களையும் தோழர்களையும் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் கர்ணனது புத்திரர் மூவரைக் கொன்றது)

முறிய அடிக்கப்பட்ட அந்தச் சேனையைக்கண்டு, பிரதாபசாலியான மத்திரராஜன், ஸாரதியைப் பார்த்து, 'மகாவேகமுள்ள குதிரைகளை விரைவாக நடத்து. தூக்கிப் பிடிக்கப்படுகின்றதும் வெண்மையானதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான குடையுடனே இதோ பாண்டு புத்திரனும் அரசனுமான யுதிஷ்டிரன் நிற்கிறான். ஸாரதியே! அந்த இடத்தை என்னை விரைவாக அடையும்படி செய். என் பலத்தைப் பார். இப்பொழுது யுத்தத்தில் என் முன்னிலையில் நிற்பதற்குப் பார்த்தர்கள் திறமையுடையவர்களாகார்கள்' என்று கூறினான். பிறகு, இவ்வாறு கூறப்படவே, மத்திரராஜனது ஸாரதியானவன், அரசரும் ஸத்தியஸந்தரும் தருமநந்தனருமான யுதிஷ்டிரர் இருக்கும் இடம் சென்றான். யுத்தத்தில் விரைவாக எதிர்த்து வருகின்ற பாண்டவரது பெரும்படையைப் பொங்கிவருகின்ற சமுத்திரத்தைக் கரைதாங்குவதுபோலச் சல்யன் ஒருவனாகவே தாங்கினான். பெரியவரே! பாண்டவருடைய சேனைக்கூட்டமோ, அப்பொழுது யுத்தத்தில் சல்யனை எதிர்த்து, நதியின் வேகமானது மலையை அடைந்து நிற்பதுபோலத் தட்டி நின்றது. போர்க்களத்தில் போருக்காக நிற்கின்ற மத்திரராஜனைக் கண்டு, கௌரவர்கள், மரணமவையையில் திரும்புவதில்லையென்றெண்ணி(ப் போருக்குத்) திரும்பினார்கள். அரசரே! நான்குபக்கத்திலும் வகுக்கப்பட்ட சேனைகள், திரும்பினவுடனே, மிக்க பயங்கரமாயுள்ளதும் இரத்தத்தால் நனைக்கப்படுவதுமான யுத்தம் நடக்க ஆரம்பித்தது. யுத்தத்தில் அடங்காத மதங்கொண்ட நகுலனை, சித்திரஸேனனை எதிர்த்தான். விசித்திரமான விற்களைத் தரித்த அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர் கிட்டி அதிக ஆடம்பரத்துடன் தென்திசையிலும் வடதிசையிலும் மழைகளைப் பொழிகின்ற இரண்டுமேகங்களைப்போலப் பாணங்களாகிற ஜலங்களால் ஒருவரை

ஒருவர் யுத்தத்தில் நனைத்தார்கள். அந்த யுத்தத்தில் நகுலனுக்கும் சித்திரஸேனனுக்கும் வேற்றுமையைக் கண்டிலோம். இருவரும் அஸ்திரத்தில் நல்ல தோசசியுள்ளவர்கள்; வன்மையுள்ளவர்கள்; தேரை நடத்துவதில் ஸமர்த்தர்கள்; ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் முயற்சியுள்ளவர்கள்; அனாதத்தத்தை விளைவிக்கக்கூடிய ஸமயத்தைத் தேடுவதில் நோக்கமுள்ளவர்கள். மஹாராஜரே! சித்திரஸேனனே துவைந்ததும் கூர்மையுள்ளதுமான ஒரு பல்லத்தால் நகுலனுடைய வில்லைக் கைப்பிடியில் வெட்டினான். பிறகு, சித்திரஸேனன பரபரப்பில்லாதவனாகவே வில்வெட்டப்பெற்ற அந்த நகுலனைப் பொற்புங்கமுள்ளவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான மூன்றம்புகளால் நெற்றியில் அடித்தான்; அவனுடைய குதிரைகளையும் கூர்மையுள்ள அம்புகளால் யமனிடம் அனுப்பினான். அவ்வாறே கொடியையும் ஸாரதியையும் மும்மூன்றுபாணங்களால் கீழே தள்ளினான். வேந்தரே! சத்துருவின் கையினால் பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் நெற்றியில் தைத்திருப்பவைகளுமான மூன்றம்புகளால் அந்த நகுலன் மூன்று சிகரங்களுடன்கூடிய மலைபோல விளங்கினான். வில் அறுக்கப்பட்டவனும் ரதத்தையிழந்தவனுமான அந்த வீரன், கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு மலையினுச்சியினின்று ஒரு சிங்கம் இறங்குவதுபோல் ரதத்தினின்று இறங்கினான். கால்களால் நடந்துவருகின்ற அந்த நகுலன்மீது சித்திரஸேனன் அம்புமழையைப் பொழிந்தான். லாகவத்துடன் கூடிய பராக்கிரமமுள்ள நகுலனும் அந்த அம்புமழையைக் கேடகத்தினால் தடுத்தான். விசித்திரமாகப் போர்புரிகின்றவனும் சிரமத்தை ஜயித்தவனும் மிக்க கைவன்மையுள்ளவனுமான நகுலன் எல்லாச் சைனியங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, சித்திரஸேனனுடைய ரதத்தைஅணுகி (அதன்மீது) ஏறினான். பாண்டவன், குண்டலங்களுடன்கூடியதும் கிரீடத்தைத் தரித்ததும் நல்ல மூக்குள்ளதும் மிகநீண்ட கண்களையுடையதுமான சித்திரஸேனனுடைய தலையைச் சரீரத்தினின்று கொய்தான். சூரியனபோன்ற காந்தியையுடைய அந்தச் சித்திரஸேனன் அந்த ரதத்தினின்று விழுந்தான். மஹாரதர்கள் அந்த யுத்தத்தில் சித்திரஸேனனுடைய தலையைக்கண்டு 'நல்லது, நல்லது' என்கிற சப்தங்களையும் அதிகமான ஸிம்மநாதங்களையும் வெளியிட்டார்கள். மன்னரே! ஸகோதரன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, மஹாரதர்களான ஸுசர்மா ஸத்தியஸேனன் என்கிற கர்ணபுத்திரரிருவரும், பற்பலஅம்புகளை எய்துகொண்டு

பெருங்காட்டில் ஒருயானையை இரண்டுபுலிகள் எதிர்ப்பதுபோல் ரதிகருள் சிறந்தவனான பாண்டவனைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு விரைவாக எதிர்த்துச் சென்றார்கள். மிக்கபுஜபலமுள்ளவர்களும் சிறந்த மஹாரதர்களுமான அவ்விருவர்களும் எதிர்த்து, இரண்டுமேகங்கள் ஜலத்தைப்பொழிவதுபோலப் பாணஸமூகங்களை நன்றாகப் பொழிந்தார்கள். அம்புகளால் நான்குபக்கத்திலும் அடிக்கப்பட்டவனும் சிறந்த வேகமுள்ளவனும் வீரனுமான அந்த நகுலன் மிகுந்த மனக்களிப்புற்றவனாகித் தேரின்மீதேறி வேறுவில்லையெடுத்து அதிக கோபங்கொண்ட யமன்போல யுத்தத்தில் நின்றான். அரசரே! ஜனநாதரே! சகோதரர்களான அவ்விருவர்களும் படிந்தகணுக்களுள்ள அம்புகளால் அந்த நகுலனுடைய தேரைத் துண்டுதுண்டாகச் செய்வதற்கு முயன்றார்கள். பிறகு, நகுலன் அட்டஹாஸஞ் செய்துகொண்டு கூர்மையுள்ள நான்கு பாணங்களால் ஸத்தியஸேனனுடைய நான்குகுதிரைகளையும் யுத்தத்தில் கொன்றான். ராஜேந்திரரே! பிறகு, பாண்டவன் பொற்புங்கமுள்ளதும் சாணையில் தீட்டியதுமான ஒரு நாராசத்தைப் பூட்டி ஸத்தியஸேனனுடைய வில்லைத் தறித்துவிட்டான். பிறகு, ஸத்தியஸேனனும் ஸுசர்மாவும் வேறுதேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு வேறு வில்லையெடுத்துப் பாண்டவனை எதிர்த்துச் சென்றார்கள். மஹாராஜரே! பிரதாபசாலியான மாத்ரீபுத்திரன், பரபரப்பில்லாதவர்களான அவ்விருவர்களையும் இரண்டிரண்டு அம்புகளால் யுத்தமுனையில் அடித்தான். பிறகு, கோபங்கொண்டவனும் மஹாரதனுமான ஸுசர்மா உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு போரில் ஒருக்ஷுரப்ரத்தால் பாண்டவனுடைய பெரியவில்லை வெட்டினான். பிறகு, கோபமூண்ட நகுலன் வேறு வில்லை எடுத்து ஸுசர்மாவை ஐந்துபாணங்களால் அடித்துக் கொடியை ஒருபாணத்தால் தறித்தான். பெரியவரே! அந்த நகுலன் ஸத்தியஸேனனுடைய வில்லையும் கையுறையையும் விரைவாகத் துண்டாக்கினான். பிறகு, யுத்தத்தில் ஜனங்கள் உரக்கக் கூச்சலிட்டார்கள். பிறகு, ஸத்தியஸேனன், (பகைவர்களுடைய) வேகத்தை நாசஞ் செய்கின்றதும் காரியபாரங்களுக்குச் சாதனமாயிருப்பதுமான வேறொரு வில்லை எடுத்து, பாண்டுநந்தனனை அம்புகளால் நான்குபக்கத்திலும் மூடினான். பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான நகுலன், அந்தப்பாணங்களைத் தடுத்து, இரண்டிரண்டு பாணங்களால் ஸத்தியஸேனனையும் ஸுசர்மாவையும் அடித்தான். ராஜேந்திரரே! அவ்விருவரும் அந்த நகுலனைத் தனித்தனியே பாணங்களால் திருப்பி

அடித்தார்கள். இவனுடைய ஸாரதியையும் கூர்மையான அம்புகளால் துன்பமடையச் செய்தார்கள். கைப்பழக்கமுள்ளவனும் பிரதாபசாலியுமான ஸத்தியஸேனன் நகுலனுடைய தேரின் ஏர்க்காலையும் அவ்வாறே வில்லையும் இரண்டுபாணங்களால் தனித்தனியாகத் துண்டித்தான். பிரபுவே! தேரிலேறியிருக்கின்ற அதிரதனான அந்த நகுலன் பொன்மயமான காம்புள்ளதும், மழுங்காத முனையுள்ளதும், எண்ணெயிட்டுத் தீட்டப்பட்டதும், அதிக பளபளப்புள்ளதும், நாவினால் அடிக்கடி நக்கிக்கொள்கின்ற மஹாவிஷமுள்ள பெண்ணாகம் போன்றதும், தாழைமடல்போன்றதுமான ஒரு சக்தியாயுதத்தை எடுத்துத் தூக்கி யுத்தத்தில் ஸத்தியஸேனன்மீது எறிந்தான். வேந்தரே! அந்தச் சக்தியானது அவன்மார்பை அடைந்து நூறாகப்பிளந்தது. அந்த ஸத்தியஸேனனும் அறிவற்று உயிரையிழந்து தேரினின்று பூமியில் விழுந்தான். பிராதா கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு கோபமூண்டவனான ஸுசர்மா, காலாளாக நிற்கின்ற பாண்டுநந்தனன்மீது விரைவாக அம்புகளைப் பொழிந்தான். கர்ணபுத்திரன் நான்குபாணங்களால் (நகுலனுடைய) நான்குகுதிரைகளையும் ஐந்துபாணங்களால் த்வஜத்தையும் அறுத்து, மூன்றுபாணங்களால் ஸாரதியையும் கொன்று, ஸிம்மநாதஞ் செய்தான். மஹாரதனான நகுலன் ரதத்தை இழந்திருப்பதைக்கண்டு, திரௌபதீ புத்திரனான ஸுதஸோமன் யுத்தத்தில் பிதாவைப் பாதுகாக்கவெண்ணி அவனை நோக்கி ஓடினான். பிறகு, பரதருள் சிறந்தவனான நகுலன் ஸுதஸோமனுடைய அந்தத்தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு மலையின்மீதுள்ள சிங்கம்போல விளங்கினான்; வேறு வில்லையெடுத்து ஸுசர்மாவை எதிர்த்துப் போரும் புரிந்தான். சிறந்த மஹாரதர்களான அவ்விருவர்களும் அந்த யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் நெருங்கி அம்புமழைகளால் ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் முயற்சி செய்தார்கள். பிறகு, கோபங்கொண்ட ஸுசர்மாவோ பாண்டவனை மூன்று பாணங்களாலும் ஸுதஸோமனை இருபது பாணங்களாலும் (முறையே) இருகைகளிலும் மார்பிலும் அடித்தான். மஹாராஜரே! பிறகு, ரதசூரவீரர்களை அழிப்பவனும் வீரியமுள்ளவனுமான நகுலன் கோபங்கொண்டு அம்புமழைகளால் அந்த ஸுசர்மாவினுடைய எல்லாப் பக்கங்களையும் மூடினான். பிறகு, நகுலன் கூரியநுனியுள்ளதும் நன்றாகத் தீட்டப்பட்டதுமான அர்த்தசந்திர பாணத்தைக் கையிலெடுத்து (நாணிற்பூட்டிக்) காதுவரையிலிழுத்து யுத்தத்தில் கர்ணபுத்திரன்மீது எய்தான். அரசருள் சிறந்தவரே! எல்லாச்

சைனிகர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்த ஸுசர்மாவினுடைய தலையை அந்த அர்த்தசந்திரபாணத்தால் (அவனுடைய) சரீரத்தினின்று அறுத்துவிட்டான். அது ஆச்சரியம்போல் இருந்தது. ராஜரே! மஹாபலசாலியான நகுலனால் கொல்லப்பட்ட அந்த ஸுசர்மா, கரையிலுள்ளதும், நதியின்வேகத்தினால் பறிக்கத் தள்ளப்பட்டதுமான பெரியமரம்போல விழுந்தான். பரதகுலசிறந்தவரே! கர்ணபுத்திரவதத்தையும் நகுலனுடைய பராக்கிரமத்தையும் கண்டு உம்முடைய சேனையானது பயத்தினால் விரைவாக ஓடியது. மஹாராஜரே! சூரனும் பிரதாபசாலியும் சேனாபதியும் சத்துருக்களை அடக்குகிறவனுமான மத்திரராஜன் யுத்தத்தில் அந்தச் சேனையைப் பாதுகாத்தான். மஹாராஜரே! மத்திரராஜன் சேனையை நிலைநிறுத்தி அதிகமாகச் சிங்கநாதத்தையும் பயங்கரமான வில்லோசையையும் வெளியிட்டுக்கொண்டு பயமற்றவனாக நின்றான். ராஜரே! திடமான வில்லையுடையவனான மத்திரராஜனால் யுத்தத்தில் உம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள். அந்த யுத்தவீரர்கள் மனவருத்தத்தைவிட்டு நாற்புறத்திலும் அரசனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். வேந்தரே! பெரிய வில்லாளியான மத்திரராஜனை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு பெரும்படையானது நான்குபக்கங்களிலும் யுத்தம்செய்ய விருப்பங்கொண்டு நின்றது. வீரர்களான சாத்யகியும் பீமஸேனனும் மாத்ரீபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும், அகாரியத்தில் வெட்கமுள்ளவரும் பகைவர்களையடக்குகின்றவருமான யுதிஷ்டிரரை முன்னிட்டுக்கொண்டும் யுத்தகளத்தில் நான்குபுறமும் சூழ்ந்துகொண்டும் சிங்கநாதஞ்செய்தார்கள்; தீவ்ரமான அம்பொலிகளையும் சங்கநாதங்களையும் பற்பல ஸிம்மநாதங்களையும் வெளியிட்டார்கள். அவ்வாறே, உம்மைச்சேர்ந்த எல்லோரும் மத்திரபதியை விரைவாகச் சூழ்ந்துகொண்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டவர்களாக மீண்டும் யுத்தம்செய்வதற்கு விருப்பமுற்றார்கள். பிறகு, மரணம் என்றைக்கும் இருப்பதாகவெண்ணிப் போர்புரிகின்ற உம்மைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் பிறர்களுக்கும் யுத்தமானது பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பயத்தை விருத்திபண்ணிக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தது. அரசரே! முற்காலத்தில் தேவாஸுரயுத்தம் நடந்ததுபோலப் பயமற்றவர்களான வீரர்களுக்கு யமராஜ்யத்தை விருத்திசெய்கின்றதான அப்படிப்பட்டயுத்தம் நடந்தது. அரசரே! பிறகு பாண்டுநந்தனனான அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் ஸம்சப்தகர்களைக் கொன்று, அந்தக் கௌரவசேனையை எதிர்த்தான். அவ்வாறே, திருஷ்டத்யும்னனைத் தலைவ

னுக்கொண்ட எல்லாப் பாண்டவர்களும் கூர்மையான அம்புகளை எய்துகொண்டு அச்சேனையை எதிர்த்தோடினார்கள். பாண்டவர்களால் வியாபிக்கப்பட்ட கௌரவர்களுக்கு மதிமயக்கமுண்டாயிற்று. படைகளையாவது திசைகளையாவது மூலைத்திசைகளையாவது அவர்கள் அறியவில்லை. பாண்டவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட கூர்மையுள்ள பாணங்களால் நான்குபக்கங்களிலும் நிரப்பப்படுகின்ற கௌரவசேனையானது, நான்குபக்கத்திலும் தடுக்கப்பட்டதும் சிறந்த வீரர்கள் கொல்லப்பட்டதும் மிகவும் நாசஞ்செய்யப்பட்டதும் மஹாரதர்களான பாண்டுபுத்திரர்களால் கொல்லப்பட்டதுமாயிற்று. மன்னரே! அவ்வாறே, பாண்டவசேனையும் யுத்தத்தில் உமது புத்திரர்களால் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் நான்குபக்கத்திலும் அம்புகளால் நாசஞ்செய்யப்பட்டது. அதிக ஸந்தாபத்தை அடைந்தவையும் பரஸ்பரம் கொல்லப்படுகின்றவையுமான அவ்விரு சேனைகளும் குழப்பமுற்று வர்ஷாகாலத்து இரண்டு நதிகள்போலக் கலக்கமுற்றனவாயின. ராஜேந்திரரே! பிறகு, அப்படிப்பட்ட மஹாயுத்தத்தில் உம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாண்டவர்களையும் மிகப் பெரிய பயம் வந்தடைந்தது.

பத்தாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

மஹாராஜரே! அப்பொழுது கூச்சலிடுகின்றவர்களும் பேசுகின்றவர்களுமான காலாட்களுடைய மஹாயுத்தத்தில் குழப்பமுற்றிருக்கிற அந்தப்படையானது ஒன்றினால் மற்றொன்று கொல்லப்பட்டு யுத்தவீரர்களும் யானைகளும் ஓட, குதிரைகளும் பலவாறு கொல்லப்பட, பற்பல ஆயுதங்களுடைய வீழ்ச்சியுடன்கூடியதும் பரஸ்பரம் எதிர்த்துப் போர்புரிகின்ற ரதிகர்களுடனும் யானைகளுடனுங்கூடியதும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பயத்தை விருத்திபண்ணுகின்றதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கின்றதும் பயங்கரமாயும் கோரமாயுமிருக்கின்றதும் அதிகமாக நாசத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதுமான யுத்தத்தில், யுத்தவீரர்கள் பரஸ்பரம் வதஞ்செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களாகப் பிரவேசித்து உயிரை வாங்குகின்றதும் மஹாகோரமானதும் யமனுடைய ராஜ்யத்தை விருத்திபண்ணு

கின்றதுமான யுத்தமென்கிற மிக்க கோரமான சூதாட்டமானது நடக்கையில், பாண்டவர்கள் உமது சேனையைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் நாசஞ்செய்தார்கள். அவ்வாறே, உம்மைச்சேர்ந்த யுத்த வீரர்களும் பாண்டவவீரர்களைக் கொன்றார்கள். அரசரே! ஸூர்யோதயமாகி முற்பகலும் வந்து பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகின்ற அந்த யுத்தமானது அவ்வாறு நடந்துவருகையில், மஹாரதமாவான யுதிஷ்டிரரால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களும் சஸ்திரங்களில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களுமான பகைவீரர்கள், இறந்தாலதான் ஓய்வதென்று நிச்சயித்து, உமது சேனையை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். பலசாலிகளும் காவமுள்ளவர்களும் ஆயுதங்களில் நல்ல தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் (பகைவர்களை) அடிப்பவர்களுமான பாண்டவர்களால் கௌரவசேனையானது, அக்னிபயத்தினால் மனக்கலக்கமடைந்த பெண்மான்போல வாடியது. சேற்றில் அமிழ்ந்த துர்ப்பலமான பசுவைப்போல வாடுகின்ற அச்சேனையைக் கண்டு அப்பொழுது சல்யன் அதனை மீட்க எண்ணங்கொண்டவனாகப் பாண்டுபுத்திரர்களைக் குறித்து எதிர்த்துச் சென்றான். மத்திரராஜன், மிக்க கோபத்துடன் உத்தமமான வில்லை எடுத்துக்கொண்டு, யுத்தத்தில் கொல்ல விருப்பமுள்ளவர்களான பாண்டவர்களை எதிர்த்துச் சென்றான். பூபாலரே! யுத்தத்தில் ஜயத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற பாண்டவர்களும் மத்ரராஜனை எதிர்த்துக் கூர்மையுள்ள அம்புகளால் பிளந்தார்கள். பிறகு, மஹாரதனான மத்ரராஜன் கூர்மையுள்ள அனேக அம்புகளால், தர்மராஜா பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, அந்தச் சேனையைப் பீடித்தான். பற்பல உருவங்களுள்ள நிமித்தங்கள் பலவாறு தோன்றின. பர்வதங்களுடன் கூடின பூமியும் சத்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு அசைந்தது. தண்டசூலங்களுடன் கூடியவைகளும் ஜ்வலிக்கின்ற நுனியுள்ளவைகளும் நாற்பக்கத்திலும் பிளவுபடுகின்றவைகளுமான உற்கைகள் ஸூர்யமண்டலத்தைத் தாக்கிக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்று பூமியில் விழுந்தன. ஜனநாதரே! மிருகங்களும் எருமைக்கடாக்களும் பக்ஷிகளும் அப்பொழுது உம்முடையசேனையைப் பலதடவை இடமாகச் சுற்றிவந்தன. [1] சுக்ரன்

---

1 'பூமிமுழுதும் அனுபவிக்கப் போகின்றவர்களான பாண்டவர்களுக்கு முதல்வரான தர்மநந்தனரை நோக்கிச சுக்ரன் அங்காரகன் புதன் இந்த மூன்று கிரஹங்களும் எழாவது ஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டு பலத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளாயிருந்தன' என்பது பழைய உரையின் கருத்து.

அங்காரகன் புதன் இந்த மூன்றுகிரகங்களும் பாண்டுபுத்திரர்களுக்குப் பின்புறத்திலும் கௌரவர்களுக்கு எதிரிலுமிருந்தன. சஸ்திரங்களுடைய நுனிகளில் ஜ்வாலை தோன்றியது. அது கண்களைக் கூசும்படிசெய்துகொண்டு பூமியில் விழுந்தது. காகங்களும் கோட்டான்களும் தலைகளிலும் த்வஜங்களிலும் அதிகமாக உட்கார்ந்தன. பிறகு, சேர்ந்து ஸஞ்சரிக்கின்ற வீரர்களுக்கு மிக உக்ரமான அந்த யுத்தம் உண்டாயிற்று. அரசரே! அவ்வாறே, எல்லாச்சேனைகளும் நன்றாக எதிர்த்துச் சண்டையிட்டன. கௌரவராஜன் பாண்டவர்களுடைய சேனையை எதிர்த்து அடித்தான். தர்மாத்மாவான சல்யனே, இந்திரன் மழையைப்பொழிவதுபோலக் குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் மீது அம்புமழையைப் பொழிந்து, பீமஸேனன்மீதும் ஸ்வர்ணக்கட்டுக்களுள்ளவைகளும் சாணைக்கல்லில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளைப்பொழிந்தான். மஹாபலசாலியான அந்தச் சல்யன் அவ்வாறே த்ரௌபதீபுத்திரர்களனைவரையும் பாண்டுநந்தனர்களான நகுலஸஹதேவர்களையும் த்ருஷ்டத்யும்னனையும் ஸாத்யகியையும் சிகண்டியையும் ஒவ்வொருவரையும் பப்பத்துப்பாணங்களால் அடித்தான்; பிறகு, மாரிக்காலத்தில் இந்திரன் மழையைப்பொழிவது போலப் பாணமழையைப் பொழிந்தான். அரசரே! பிறகு, ப்ரபத்ரகர்களும் ஸோமகர்களும் சல்யனுடைய அம்புகளால் ஆயிரமாயிரமாக விழுந்தவர்களும் வீழ்த்தப்பட்டவர்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். சல்யனுடைய பாணங்கள், வண்டினங்கள் போலவும் விட்டிற்பூச்சிகளின் கூட்டங்கள்போலவும் மேகங்களிலிருந்து இடிகள்போலவும் விழுந்தன. அவனுடைய பாணங்களால் யானைகளும் குதிரைகளும் காலாட்களும் அவ்வாறே ரதிகர்களும் துன்பத்தை அடைவிக்கப்பட்டுச் சாய்ந்தனர்; சுழன்றனர்; அலறினர். மத்ரநாதன் பூதாவேசமுள்ளவன்போலக் கோபத்தினாலும் வல்லமையினாலும் யுத்தத்தில் காலத்தினாலுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தகன்போலப் பகைவர்களை (சரமாரியினால்) மூடினன். மஹாபலசாலியான மத்ரநாதன் மேகமுழக்கம்போன்ற முழக்கத்துடன் அட்டஹாஸம் செய்தான். அவனால் வதம்செய்யப்படுகின்ற அந்தப் பாண்டவர்களுடைய சேனையானது அஜாதசத்ருவும் குந்தீநந்தனருமான யுதிஷ்டிரரை நோக்கி ஓடியது. கைத்தேர்ச்சியுள்ள சல்யன் கூர்மையுள்ள நூற்றுக்கணக்கான பாணங்களால் அந்தச்சேனையை அடித்துப் பெரிய அம்புமழையினால் யுதிஷ்டிரரை அடித்தான். உத்தமஜாதிக் குதிரைகளோடு வருகின்ற அந்தச் சல்யனை அரசரான யுதிஷ்டிரர், கோபங்கொண்டு,

பெரிய யானையை அங்குசங்களால் தடுப்பதுபோலக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் தடுத்தார். அந்த யுதிஷ்டிரர்மீது சல்யன் கோரமானதும் ஸர்ப்பத்துக்கொப்பானதுமான ஓர் அம்பைப் பிரயோகித்தான். அது மஹாத்மாவான யுதிஷ்டிரரை எதிர்த்து அடித்து வேகத்துடன் பூமியிலும் பாய்ந்தது. மஹாராஜரே! பின்பு, பகைவர்களைக் கொல்பவனும் சூரனுமான சல்யன்மீது கோபங்கொண்ட விருகோதரன் ஏழுபாணங்களையும் ஸஹதேவன் ஐந்து பாணங்களையும் திரௌபதி புத்திரர்கள் அநேக பாணங்களையும், மேகங்கள் மலையின்மீது மழையைப் பொழிவதுபோல, பொழிந்தார்கள். பிறகு, பார்த்தர்களால் நான்கு பக்கத்திலும் தடுக்கப்படுகின்ற சல்யனைக்கண்டு க்ருதவர்மாவும் க்ருபரும் அதிக கோபங்கொண்டு எதிர்த்துச் சென்றனர். பிறகு, மஹாவீர்யமுள்ளவனான உலூகனும் ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியும் மஹாபலசாலியான அச்வத்தாமாவும் உம்முடைய புத்திரர்களனைவரும் மெள்ள ஒன்றுகூடி யுத்தத்தில் சல்யனைப் பாதுகாத்தார்கள். கிருதவர்மா, அதிககோபங்கொண்ட பீமஸேனனை மூன்று பாணங்களால் அடித்துப் பெரியசரமாரியினால் தடுத்தான்; பிறகு, கோபங்கொண்டு, த்ருஷ்டத்யும்னனை அம்புமழைகளால் பீடித்தான். சகுனி த்ரௌபதிபுத்திரர்களையும், த்ரோணபுத்திரர் நகுலஸஹதேவர்களையும் எதிர்த்தார்கள். யுத்தஞ்செய்பவர்களுள் சிறந்தவனும் உக்ரமான தேஜஸுள்ளவனும் பலசாலியுமான துர்யோதனன் யுத்தத்தில் கேசவரையும் அர்ஜுனனையும் எதிர்த்துப் பாணங்களால் அடித்தான். பிரஜைகளுக்கு நாதரே! இவ்வண்ணமாக, உம்முடைய சேர்ந்தவர்களுக்குப் பகைவர்களோடு ஆங்காங்கு அதிகோரமும் ஆச்சர்யகரமுமான அநேகம் த்வந்த்வயுத்தங்கள் நடந்தன. கிருதவர்மா யுத்தத்தில் பீமனுடைய கபிலநிறமுள்ள குதிரைகளைக் கொன்றான். அந்தப் பாண்டுநந்தனன் குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட ரதத்தினுடைய மத்தியினின்று இறங்கி, காலதண்டத்தைக் கையில் ஏந்தி யமன் போர்புரிவதுபோல, கதாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு போர்புரிந்தான். அந்த மத்ரநாதன் ஸஹதேவனுடைய குதிரைகளை அவனுக்கெதிரில் கொன்றான். பின்பு, ஸஹதேவன், சல்யனுடைய புத்திரனைக் கத்தியினால் கொன்றான். ஆசார்யரான கிருபரோ, மயங்காதவராகவும் முயற்சியுள்ளவராகவும் இருந்துகொண்டு, மயங்காதவனும் சிறந்த முயற்சியுள்ளவனுமான த்ருஷ்டத்யும்னனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார். ஆசார்யபுத்திரரான அச்வத்தாமா சிறிதுகோபங்கொண்டு சிரிக்கிறவர்போல வீரர்களான த்ரௌபதி

புத்திரர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பப்பத்து பாணங்களால் அடித்தார்; அவ்வாறாகவே, யுத்தத்தில் [1] மறுபடியும் பீமஸேனனுடைய குதிரைகளையும் கொன்றார். குதிரைகள் கொல்லப்பட்டவனும் மகாபலசாலியுமான அந்தப் பாண்டுநந்தனன், கோபத்துடன் ரதத்தினின்று விரைவாகக் கீழே இறங்கிக் காலன் தண்டத்தைத் தூக்கினற்போலக் கதையைக் கையில் தூக்கிக்கொண்டு க்ருதவர்மாவினுடைய குதிரைகளையும் ரதத்தையும் நொறுக்கினன். க்ருதவர்மாவோ அந்தத்தேரினின்று துள்ளிக்குதித்து விலகிச்சென்றுவிட்டான். வேந்தரே! சல்யனும் கோபமுண்டவனாக ஸோமகர்களையும் பாண்டவர்களையும் மிகத்துன்புறுத்தி மறுபடியுமே யுதிஷ்டிரரைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் பீடித்தார். சிறந்த வீர்யமுள்ளவனான பீமன் யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டவனாய் உதட்டை நன்றாகக்கடித்துக்கொண்டு அவனுடைய நாசத்தின்பொருட்டு மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்து, யமதண்டம் போன்றதும் முயல்கின்ற காலராத்திரிபோன்றதும் யானைகள், குதிரைகள், மனிதர்கள் இவர்களுடைய தேகங்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் பொற்பட்டங்களால் நாற்புறங்களிலும் மூடப்பட்டதும் எரிகின்ற குறைக்கொள்ளிபோன்றதும் முள்மயமாயிருக்கின்றதும் பெண்ணுகம்போல் அதிக உக்கிரமானதும் வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பானதும் உருக்குமயமாயிருப்பதும் விரும்பப்பட்டிருக்கிற யுவதிபோலச் சந்தனக்குழம்பினாலும் காரகிற்சாந்தினாலும் பூசப்பட்டதும் யமனுடைய நாக்குப்போல ஊனீராலும் மாம்ஸத்தினாலும் பூசப்பட்டிருக்கிற மேனியையுடையதும் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் போல நலகுசப்திக்கின்ற அனேகம் மணிகளையுடையதும் சட்டையுரித்த ஸர்ப்பத்தின் உருவம்போன்ற உருவமுள்ளதும் யானையின் மதஜலங்களால் பூசப்பட்டதும் எல்லாப் பிராணிகளையும் பயமடையச் செய்கின்றதும் தன்னுடைய படைவீரர்களைக் களிக்கச் செய்கின்றதும் மனுஷ்யலோகத்தில் பிரஸித்திபெற்றதும் மலைகளின் சிகரங்களையும் பிளக்கின்றதுமான கதையைக் கையில் எடுத்தான். பலசாலியான குந்தீபுத்திரன், கைலாசத்தில் மஹேஸ்வரருக்குத் தோழனும் மிக்க கோபங்கொண்டவனும் அளகாதிபதியுமான குபேரனை எந்தக் கதையினால் சண்டைக்கு அழைத்தானோ, மஹாபலசாலியும் மிக்க தோள்வலியமைந்தவனும் கோபங்கொண்டவனு

---

1 இவன் திரும்ப வேறுரதத்தில் ஏறிக்கொண்டானென்று கொள்ளவேண்டும். அதற்காகவே 'ப்ரநஶ்ய' என்ற பதம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அங்ஙனம் கொள்ளாவிடில் கூறியது கூறலாகும்.

மான அந்தப் பீமன் த்ரௌபதிக்குப் பிரியத்தைச் செய்வதில் நிலை பெற்றவனுக அநேகர்களால் தடுக்கப்பட்டும் எந்தக் கதாயுதத்தினுல் மந்தாரபுஷ்பங்களுக்காகக் குபேரனுடைய வாஸஸ்தானமான அளகாபுரியில் மாயாமயர்களும் கொழுப்புள்ளவர்களுமான அனேகயக்ஷர்களைக்கொன்றுனே, வஜ்ரங்களாலும் மணிகளாலும் ரத்னங்களுடைய ஸமூகங்களாலும் பலவர்ணமுள்ளதும் வஜ்ராயுதம்போல் உறுதியுள்ளதுமான அந்தக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் சல்யனை எதிர்த்துச்சென்றுன். யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனை பீமன் பயங்கரமான சப்தத்தையுடைய அந்தக் கதையினுல் மஹாவேகமுள்ள சல்யனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் அடித்தான். பிறகு, வீரனுன சல்யன் யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டவனுகக் கர்ஜித்துக்கொண்டு (பீமனுடைய) வலியமார்பில் தோமரத்தை நாட்டினுன். அது கவசத்தை உடைத்துக்கொண்டு சென்றது. விருகோதரனே, கலங்காதவனுய் அந்தத் தோமரத்தையே மேலேபிடுங்கி அப்பொழுது மத்ரராஜனுடைய ஸாரதியினுடையமார்பைப் பிளந்தான். கவசம் உடைக்கப்பட்ட அந்த ஸாரதி மனம் மிகநடுங்கி ரக்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பீமனுக்கு எதிரில் விழுந்தான். மத்ரராஜனே விலகிச்சென்றுன். செய்ததற்குப் பிரதிசெய்ததைக்கண்டு, சல்யன் மனத்தில் ஆச்சர்யமுடையவனுனுன். தர்மாத்மாவான பீமன் கதையைக் கையிற்கொண்டு சத்ருவை எதிரில் நோக்கினுன். பிறகு, சிரமமின்றிக் காரியத்தைச் செய்கின்ற அந்தப் பீமனுடைய கோரமானசெய்கையை அந்தப் பாரதர்கள் யுத்தத்தில் கண்டு மனக்களிப்புற்று அவனைப் புகழ்ந்தார்கள்.

பதினேராவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சல்யனுக்கும் பீமனுக்கும் கதாயுத்தம்.)

அரசரே! சல்யன், விழுந்திருக்கிற ஸாரதியைக்கண்டு, முட்களால் நிறைந்ததும் உருக்குமயமாயிருப்பதுமான கதையை விரைவாகக் கையிலெடுத்து மலைபோல அசைவற்று நின்றுன். ஜ்வலிக்கின்ற காலாக்னிபோன்றவனும், பாசத்தைக் கையிற்கொண்ட யமன் போன்றவனும், சிகரத்துடன்கூடிய கைலாஸம் போன்றவனும், வஜ்ராயுதத்தையுடைய இந்திரன்போன்றவனும், சூலாயுதத்தையுடைய

ருத்ரன்போன்றவனும், சக்கரத்தையுடைய திருமால்போன்றவனும், சக்தியையுடைய ஸுப்ரமண்யர் போன்றவனும், கானகத்திலுள்ள மதயானை போன்றவனுமான அந்தச் சல்யனைப் பீமன் பெரிய கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து வேகமாக எதிர்த்துச் சென்றான். பிறகு, சங்கங்களுடைய ஒலியும் ஆயிரமாயிரமாகத் தூர்யங்களுடைய கோஷமும் ஊக்கத்தை வளரச்செய்கின்ற வீரர்களுடைய ஸிம்ம நாதமும் தோன்றின. மதங்கொண்ட இரண்டு யானைகள்போன்ற அவ்விருவீரர்களையும் யுத்தவீரர்கள் நாற்புறத்திலும் (இருந்து) பார்த்தார்கள். உம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் பிறர்களும், 'நல்லது! நல்லது!' என்று கொண்டாடினார்கள். யுத்தத்தில் பீமஸேனனுடைய வேகத்தை, மத்ரதேசாதிபதியான சல்யனையும், யதுகுலத்திலுதித்தவரான பலராமரையுந்தவிர வேறொருவனும் தாங்கச் சக்தியுடையவனல்லன். அவ்வாறே, மஹாரதனான மத்ரநாதனுடைய கதையின் வேகத்தை யுத்தத்தில் வ்ருகோதரனைத் தவிர, வேறுமனிதன் ஸஹிக்கச் சக்தியுள்ளவனல்லன். கதையைக் கையிலெடுத்துச் சுழற்றுகின்ற அந்த மத்ரநாதனும் வ்ருகோதரனும் இரண்டெருதுகள்போலக் காஜித்துக்கொண்டு மண்டலகதிகளோடு ஸஞ்சரித்தார்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களான அவ்விருவர்களுக்கும் சுழல்போன்ற மண்டலாகாரமான மார்க்கங்களிலும் கதையைச் சுழற்றுதல்களிலும் யுத்தமானது ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் நடந்தது. பட்டம்போடப்பட்ட பொன்மயமானவையும் பளபளப்புள்ளவையும் அக்னிஜ்வாலைகள் போன்றவையுமான பூண்களாலே சுற்றிலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற சல்யனுடைய அந்தக் கதையானது பயத்தைப் பெருக்குவதாயிற்று. அவ்வண்ணமே, மண்டலகதிகளில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மஹாரதனான பீமனுடைய கதையும் மின்னலுடன்கூடின மேகத்திற்குச் சமமாக விளங்கிற்று. மன்னரே! மத்ரராஜனால் கதையால் அடிக்கப்பட்ட பீமனுடைய அந்தக் கதையானது எரிக்கப்படுகிறதுபோல ஆகாயத்தில் அக்னிஜ்வாலைகளை உண்டுபண்ணியது. அவ்வாறே, பீமனால் கதையாலடிக்கப்பட்ட சல்யனுடைய கதையும் நெருப்புமழையைப் பொழிந்தது. அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. ஒருவரால் ஒருவர் கதையின் நுனிகளால் நன்றாகக் காயப்படுத்தப்பட்ட அவ்விருவரும் தந்தங்களால்(சண்டையிடுகிற)இரண்டு யானைகள் போலவும் கொம்புகளால் (சண்டையிடுகிற) இரண்டு மஹாவ்ருஷபங்கள்போலவும் விளங்கினார்கள். கதையாலடிக்கப்பட்டிருக்கிற அவயவங்களினால் ஒரு நொடிக்குள் ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட அவ்விருவரும் பூத்திருக்கிற இரண்டு பலாசமரங்கள்போலப்

பார்க்க மிகவும் இனிமையான காட்சியுள்ளவர்களானார்கள். மத்ர ராஜனுடைய கதையினாலே இடமாகவும் வலமாகவும் அடிக்கப்பட்ட மிக்க கைவன்மையுள்ள பீமஸேனன் மலைபோல அசைவற்று நின்றான். அரசரே! அவ்வாறே, பீமனுடைய கதாவேகங்களால அடிக்கடி அடிக்கப்படுகின்ற சல்யன், யானையால் பெரியமலை துன்பம் அடையாததுபோலத் துன்பமடையவில்லை. புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்த இரண்டு வீரர்களுடைய கதைகளின் வீழ்ச்சியாலுண்டாகும் சப்தமானது இரண்டு வஜ்ராயுதங்களின் சப்தம்போல எல்லாத் திக்குகளிலும் கேட்கப்பட்டது. மஹாவீர்யமுள்ளவர்களான அவ்விருவரும் மேலே தூக்கப்பட்டிருக்கின்ற பெரிய கதையையுடையவர்களாகத் திரும்பி, மீண்டும் மத்யமார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு, வட்டமாக ஸஞ்சரித்தார்கள். பிறகு, மனிதர்களால் செய்வதற்கரிய காரியத்தைச் செய்கின்ற அவ்விருவர்களுக்கும் எட்டடி எதிர்த்துவந்து இரண்டு இருப்புத்தடிகளாலே மிகுந்த முயற்சியுடன் யுத்தம் நேர்ந்தது. அப்பொழுது, அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு மண்டலகதிகளோடு ஸஞ்சரித்தார்கள். ஸமர்த்தர்களான அவ்விருவர்களும் அப்பொழுது யுத்தச்செய்கையிலுள்ள விசேஷங்களை வெளிப்படுத்தினார்கள். சிகரங்களுடன் கூடிய இரண்டு மலைகள் போல மேலே தூக்கப்பட்ட கதாயுதத்தையுடைய அவ்விரு வீரர்களும் பரஸ்பரம் அடித்துக்கொண்டு மண்டலகதிகளில் ஸஞ்சரித்தார்கள். அருமையான யுத்தச்செய்கையில ஸமர்த்தர்களும் யுத்த பூமியில் அசைவற்று நிற்பவர்களுமான அவ்விருவர்களும் பரஸ்பரம் கோபத்தோடு கதாயுதங்களால மிக அடிக்கப்பட்டார்கள். வீரர்களான இருவரும் இந்திரனும் பலியும்போல ஒரே ஸமயத்தில கீழே விழுந்தார்கள். இரண்டு சேனைகளிலுமுள்ள யுத்தவீரர்கள் அப்பொழுது 'ஆ ஆ' என்று அலறினார்கள். மர்மஸ்தானங்களில நன்றாக அடிக்கப்பட்டவர்களான அவ்விருவர்களும் மிகச்சோர்வடைந்தார்கள். பிறகு, க்ருபர் யுத்தத்தில மத்ரர்களுக்கரசிறந்த சல்யனைத் தமது தேரின் மேல் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு யுத்தகளத்தினின்று விரைவாக வெளியிடத்திற்குச் சென்றார். பீமன் மதங்கொண்டவன்போல் மெய்ம்மறந்தவனாகவிருந்து, ஒருநிமிஷத்தில் மறுபடியும் எழுந்திருந்து கதையைக் கையிற்கொண்டு மத்ரநாதனைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். பிறகு, பற்பல சஸ்த்ரங்களையுடைய உம்மைச்சேர்ந்த சூரர்கள் நானாவிதமான வாத்யங்களுடைய சப்தத்தோடு பாண்டவசேனையை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு, துர்யோதனனை முதல்

மையாகக்கொண்ட கௌரவ ஸேனாவீரர்கள் இரண்டுகைகளிலும் சஸ்திரங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு பேரொலியுடனே எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றார்கள். பிறகு, அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்கள் அந்தச் சேனையைப் பார்த்துத் துரியோதனனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு ஸிம்மநாதஞ் செய்துகொண்டு சென்றார்கள். பரதர்களுட் சிறந்தவரே! உம்முடைய புத்திரன் விரைவாக வருகின்ற அந்த வீரர்களுள் சேகிதானனை ஈட்டியினால் மார்பில் மிகவும் அடித்தான். அந்தச் சேகிதானன் உம்முடைய புத்திரனால் தள்ளப்பட்டும் இரத்தவெள்ளத்தால் நாற்புறமும் நனைக்கப்பட்டும் அதிகமாக மூர்ச்சையை அடைந்து தேர்நடுவில் விழுந்தான். மஹாரதர்களான பாண்டவவீரர்கள், சேகிதானன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, தனித்தனியாகச் சரமாரிகளைத் தடையில்லாமற் பொழிந்தார்கள். மஹாராஜரே! ஜயத்தால் பிரகாசிக்கின்ற பாண்டவர்கள் நாற்புறங்களிலும் பார்க்கத்தக்கவர்களாக உம்மைச்சேர்ந்த வீரர்களுடைய படைகளில் சஞ்சரித்தார்கள். கிருபரும் கிருதவர்மாவும் மஹாரதனான சகுனியும் மத்ரராஜனை முன்னிட்டுக்கொண்டு தர்மராஜரை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். மஹாராஜரே! துரியோதனன், பாரத்வாஜரைக் கொன்றவனும் அதிகமான வீர்யத்தையும் பராக்ரமத்தையுமுடையவனுமான த்ருஷ்டத்யும்னனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தான். அரசரே! அவ்வாறே, உம்முடைய புத்ரனால் ஏவப்பட்ட மஹாரதர்களான மூவாயிரம் திரிகர்த்தவீரர்கள் விஜயனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். மன்னரே! நெறியில் உறுதியான எண்ணமுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் உயிரை இழக்கத் துணிந்தவர்களுமான உம்மைச்சேர்ந்த வீரர்கள், அன்னப்பறவைகள் பெரிய தடாகத்தில் பிரவேசிப்பதுபோல (போர்க்களத்தில்) பிரவேசித்துவிட்டார்கள். பிறகு, ஒருவரையொருவர் கொல்ல விரும்புகிறவர்களுக்கு ஒருவரையொருவர் கொல்லக்கூடியதும் ஒருவருக்கொருவர் பிரீதியைவிருத்திசெய்கின்றதுமான கோரமான யுத்தம் நடந்தது. வேந்தரே! சிறந்தவீரர்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணுகின்ற அந்த யுத்தம் நடக்கவே, காற்றால் தூற்றப்பட்ட பூமியினுடைய புழுதியானது கோரமாக மேலேயெழும்பியது. அரசர்களுடைய பெயர்களைக் கேட்பதாலும் சொல்லுவதாலும் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்துகொண்டோம். அப்பொழுது, வீரர்கள் பயமற்றவர்கள் போலப் போர்புரிந்தார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! அந்தப் புழுதியானது ரக்தத்தினால் நன்றாகத் தணிக்கப்பட்டது. அந்தப் புழுதியானது அடக்கப்பட்டபொழுது, திசைகளும் நிர்மலமாயின. உம்

மைச சேர்ந்தவர்களுக்கும் பகைவர்களுக்கும் அதிக கோரமும் பயங்கரமுமான யுத்தமானது அவ்வாறு நடந்துவருந் தருணத்தில், ஒருவனும் புறங்காட்டவில்லை. ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களான மனிதர்கள், யுத்தத்தில் ஜயத்தை வேண்டினவர்களும் பிரமலோகப் பிராப்தியைப் பிரதானமாக உடையவர்களுமாகி, நல்ல யுத்தத்தினால் பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டார்கள். எஜமானனுடைய அன்னத்தைப் புஜித்ததினால் அவனவிஷயத்தில் தாங்கள் பட்டிருக்கிற கடனினின்று விடுபடுவதின்பொருட்டு அவனகாரியத்தைச் செய்வதில் நிச்சயமுள்ளவர்களான யுத்தவீரர்கள் ஸ்வர்க்கத்தில் பற்றுதலுள்ள மனத்தையுடையவர்களாக அப்பொழுது யுத்தஞ்செய்தார்கள். மஹாரதர்கள் பலவடிவமான சஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்துக் கொண்டும், அன்யோன்யம் காஜித்துக்கொண்டும் ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். உம்முடைய சேனையிலும், அந்தப் பாண்டவர்களுடைய சேனையிலும் 'கொல்லுங்கள்; அடியுங்கள்; பிடியுங்கள்; அறையுங்கள்; வெட்டுங்கள்' என்கிற சொற்கள் கேட்கப்பட்டன. மஹாராஜரே! பிறகு, சல்யன் மஹாரதரும் தாமநந்தனருமான யுதிஷ்டிரரைக் கொல்லக்கருதிக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் அடித்தான். மஹாராஜரே! உயிர்நிலைகளை அறிந்தவரான யுதிஷ்டிரர் சிரிக்கிறவர்போல் அவனுடைய மர்மஸ்தானங்களைக் குறித்துப் பதினான்கு நாராசங்களைப் பிரயோகித்தார். மஹாபலசாலியான மத்ரநாதனும் பாணங்களால் பாண்டவரை நாற்புறத்திலும் தடுத்துக் கொல்லக்கருதி யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டு கழுகிறகுகள் பூண்ட அநேக அம்புகளால் அடித்தான். மஹாராஜரே! பிறகு, மத்ரநாதன், எல்லாச் சேனைகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, படிந்த கணுக்களுள்ள ஓர் அம்பினால் யுதிஷ்டிரரை நன்றாக அடித்தான். மிக்க கோபங்கொண்டவரும் மஹாபலசாலியுமான தர்மராஜரும் மத்ரராஜனைக் கூர்மையானவைகளும் கழுகிறகுகளால் வேகமுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டவைகளுமானபாணங்களால் அடித்தார். மஹாரதரான தர்மராஜர், சந்திரஸேனனை எழுபது பாணங்களாலும் ஸாரதியை ஒன்பது பாணங்களாலும் த்ருமஸேனனை அறுபத்துநான்கு பாணங்களாலும் கொன்றார். அரசரே! பிறகு, சல்யன், மஹாத்மாவான பாண்டவரால் சக்ரரக்ஷகன் கொல்லப்பட்டவுடன், இருபத்தைந்து சைதயர்களைக் கொன்றான்; ஸாத்யகியை இருபத்தைந்து பாணங்களாலும் பீமஸேனனை ஐந்துபாணங்களாலும் மாத்ரீபுத்ரர்களைக் கூர்மையுள்ள

நூறு பாணங்களாலும் யுத்தத்தில் அடித்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! யுத்தத்தில் இவ்வண்ணம் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்த மத்ரநாதன்மீது யுதிஷ்டிரர் ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற கூர்மையுள்ள அம்புகளைப் பிரயோகம் செய்தார். குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர், யுத்தத்தில் நேரில் நிற்கின்ற அந்த மத்ரநாதனுடைய ரதத்தினின்று கொடியின் நுனியை ஒரு பல்லத்தினாலே அறுத்தார். மஹாரதமாவரான பாண்டு புத்ரரால் அறுக்கப்பட்டு விழுகின்ற அவனுடைய கொடியை அடித்துத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற ஒருமலையின் சிகரத்தைப்போலக் கண்டோம். வீழ்ந்திருக்கும் கொடியையும் ஸந்நத்தராக நிற்கின்ற பாண்டவரையும் கண்டு, மத்ரராஜன் மிக்க சினமுள்ளவனாகிச் சரமாரியைப் பொழிந்தான். அளவிடமுடியாத வன்மையுள்ளவனும் க்ஷத்திரியர்களுள் சிறந்தவனுமான சல்யன், வர்ஷதாரைகளைப் பொழிகின்ற மேகம் போலப் பாணவர்ஷத்தை க்ஷத்திரியர்களின்மீது பொழிந்தான். அவன் ஸாத்யகியையும் பீமஸேனனையும் பாண்டுநந்தனர்களான மாத்ரீபுத்ரர்களையும் ஒவ்வொருவரையும் ஐந்துஐந்து பாணங்களால் அடித்து யுதிஷ்டிரரையும் ஹிம்ஸித்தான். மஹாராஜரே! பிறகு, பாண்டவனுடைய மார்பில் பரவியிருக்கின்ற பாணமயமான வலையை மேலே கிளம்புகின்ற மேகஸமூகத்தைப்போலக் கண்டோம். மஹாரதனான சல்யன் யுத்தத்தில் அந்த யுதிஷ்டிரரின்மீது கோபங்கொண்டு நன்றாகப் படிந்த கணுக்களுள்ள அம்புகளால் திசைகளையும் மூலைத்திசைகளையும் நன்றாகமூடினான். பிறகு, பாணஸமூகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரராஜர் இந்திரனால் பீடிக்கப்பட்ட ஜம்பன் போலச் சல்யனால் வலிமைகுறைந்தவரானார்.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சல்யனுடைய பராக்கிரம வர்ணனை.)

பெரியவரே! தர்மராஜர் மத்திரராஜனால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட தருணத்தில், ஸாத்யகியும் பீமஸேனனும் பாண்டுநந்தனர்களான மாத்ரீபுத்ரர்களும் யுத்தத்தில் ரதங்களால் நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு சல்யனைத் துன்புறுத்தினார்கள். அநேகமஹாரதர்களால் துன்பப்படுத்தப்படுகின்ற அஸஹாயனான அந்தச் சல்யனைக் கண்டு, 'நல்லது, நல்லது' என்கிற பெரிதானசப்தம் தோன்றிற்று. ஸித்தர்களும் அதிக சந்தோஷத்தை உடையவர்களாயினர். சேர்ந்

இருக்கின்ற மஹரிஷிகளும் 'ஆச்சரியம்' என்று கூறினார்கள். பீமஸேனன், பராக்கிரமவிஷயத்தில், சல்லியமென்ற ஆயுதம்போலிருக்கின்ற சல்யனை யுத்தத்தில் ஒருபாணத்தாலடித்து மீண்டும் ஏழு பாணங்களால் அடித்தான். ஸாத்யகியும் தருமபுத்திரரைக் காக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தால் இந்த மத்திரநாதன்மீது நூறுபாணங்களை இறைத்துப் பிறகு சிங்கநாதஞ்செய்தான். நகுலனும் ஸஹதேவனும் அந்தச்சல்யனை ஐவைந்து பாணங்களாலடித்து மறுபடியும் அவனை எவ்வேழுபாணங்களால் விரைந்து அடித்தார்கள். பெரியவரே! சூரனும் யுத்தத்தில் முயற்சியுள்ளவனுமான அந்தச் சல்யன், அந்த மஹாரதர்களால் துன்பத்தையடைவிக்கப்பட்டவனாகக் கோரமானதும் (பகைவரின்) சேனையின் மிகுதியை அழிக்கின்றதும் சிறந்தவேகமுள்ளதுமான வில்லை இழுத்து ஸாத்யகியை இருபத்தைந்து பாணங்களாலும், பீமஸேனனை எழுபதுபாணங்களாலும், அவ்வாறே நகுலனை ஏழுபாணங்களாலும் அடித்தான். பிறகு, அந்தச் சல்யன் விற்பிடித்த ஸஹதேவனுடைய அம்பையும் வில்லையும் ஒருபல்லத்தால் அறுத்து யுத்தத்தில் அந்தஸஹதேவனை இருபத்தொருபாணங்களால் அடித்தான். ஸஹதேவனோ, யுத்தத்தில் வேறுவில்லை நாணேற்றி அளவில்லாத தேஜஸுள்ள மாதுலனை ஸர்ப்பம்போன்ற வடிவுள்ளவைகளும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோன்றவைகளுமான ஐந்துபாணங்களால் நன்றாக அடித்தான். படிந்தகணுக்களுள்ள ஒரு பாணத்தால் யுத்தத்தில் அவனுடைய ஸாரதியை அடித்து மிக்ககோபமுண்டவனாக அவனை மறுபடியும் மூன்றுபாணங்களால் அடித்தான். பீமஸேனனோ எழுபது பாணங்களையும், அவ்வாறே, ஸாத்யகியும் தருமராஜரும் ஒன்பது பாணங்களையும் அறுபது பாணங்களையும் சல்யனுடைய சரீரத்தில் பிரயோகித்தார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு, அந்த மஹாரதர்களால் நன்கு அடிக்கப்பட்ட சல்யன், மலையானது தாதுரஸத்தைப் பெருக்குவதுபோல அங்கங்களால் இரத்தத்தைப் பெருக்கினான். அரசரே! சல்யன் மஹாவில்லாளிகளான அவ்வனைவரையும் ஐந்தைந்துபாணங்களால் விரைவாக அடித்தான். அது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பெரியவரே! சிறந்த மஹாரதனான அந்தச்சல்யன், பிறகு, மற்றொருபல்லத்தினால் தருமபுத்திரருடைய நாணேற்றப்பட்டிருக்கிறவில்லை யுத்தத்தில் துண்டித்தான். பிறகு, தருமநந்தனரான யுதிஷ்டிரர் வேறொருவில்லைக் கையிலெடுத்துச் சல்யனையும் குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் துவஜத்தையும் ரதத்தையும் அம்புகளால் நன்கு மறைத்துவிட்டார். யுத்தத்தில் தருமபுத்ரருடைய பாணங்

களால் மறைக்கப்பட்ட அந்தச்சல்யன், பிறகு, கூர்மையுள்ள பத்துப் பாணங்களால் யுதிஷ்டிரரை அடித்தான். பிறகு, ஸாத்யகியோ தரும புத்திரர் பாணங்களால் பீடிக்கப்படவே, கோபமூண்டவனாகி, சூரனான மத்ரதேசாதிபதியை ஐந்து பாணங்களால் அடித்தான். அந்தச் சல்யன் ஒரு க்ஷுரப்ரத்தினால் ஸாத்யகியினுடைய பெரிய வில்லை வெட்டினான். பீமஸேனனைத் தலைவனாகக்கொண்ட அந்தப்பாண்டவ வீரர்களையும் மும்மூன்று பாணங்களால் அடித்தான். மஹாராஜரே! ஸத்யவிக்ரமனான ஸாத்யகி அவன்மீது கோபங்கொண்டு, மஹாயுத்தத்தில் பொன்மயமான தண்டத்துடன்கூடின தோமரத்தைப் பிரயோகித்தான். சல்யனை யுத்தத்தில் கொல்லக்கருதிய பீமஸேனனும் நகுலனும் ஸஹதேவனும் தருமராஜரும் யுத்தத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற ஸர்ப்பம்போன்ற நாராசத்தையும் சக்தியையும் மங்களகரமான கதையையும் சதக்னியையும் பிரயோகித்தார்கள். அந்த மத்திரராஜன் ஐந்துவீரர்களுடைய கைகளினின்றும் விடுபட்டு வேகத்துடன் வந்துகொண்டேயிருக்கின்ற அவ்வாயுதங்களை யுத்தத்தில் சஸ்திரஸமூகங்களால் தடுத்தான். யுத்தத்தில் கைப்பழக்கமுள்ளவனும் பிரதாபசாலியுமான சல்யன், ஸாத்யகியினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட தோமரத்தைப் பல்லங்களால் வெட்டினான்; பீமஸேனனால் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் பொற்கலன் பூண்டதுமான ஓர் அம்பை இரண்டாக வெட்டினான்; நகுலனால் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் பொற்காம்புள்ளதும் பயங்கரமாயிருப்பதுமான சக்தியை இரண்டாகத் துண்டாக்கினான்; ஸஹதேவனால் விடப்பட்ட கதாயுதத்தையும் பாணஸமூகங்களால் தடுத்தான்; பாரதரே! பாண்டுபுத்திரர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, தர்மராஜருடைய அந்தச் சதக்னியை இரண்டுபாணங்களால் துண்டித்துச் சிங்கநாதமும் செய்தான். சினியின் பௌத்திரனான ஸாத்யகி அந்தயுத்தத்தில் சத்துருவின் வெற்றியைப்பொறுக்கவில்லை. பிறகு, கோபமூண்டவனான அவன், வேறு வில்லையெடுத்து இரண்டுபாணங்களால் மத்திரநாதனை அடித்து ஸாரதியையுமமூன்று பாணங்களால் அடித்தான். வேந்தரே! பிறகு, சல்யன் யுத்தத்தில் மிகுந்த கோபங்கொண்டவனாகப் பெரிய யானைகளை மாவெட்டிகளால் அடிப்பதுபோல அவர்களனைவரையும் பத்துப்பாணங்களால் அடித்தான். பகைவர்களை அழிப்பவர்களான அந்த மஹாரதர்கள், யுத்தத்தில் மத்திரராஜனால் தடுக்கப்பட்டவர்களாகி, அவனுக்கு முன்நிற்கச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். பிறகு, துரியோதனராஜன், சல்யனுடைய வல்லமையைக்கண்டு, பாண்டவர்களையும் பாஞ்சாலர்களையும் ஸ்ருஞ்

சயர்களையும் பாண்டவர்களாகவே எண்ணினான். மஹாராஜரே! புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அவ்விதமான மத்ரராஜனுடைய அந்த வல்லமையானது யுத்தத்தில் மனிதர்களால் ஸகிக்கமுடியாததாயிற்று. அரசரே! பிறகு, நீண்ட கைகளுள்ளவனும் சிறந்த பிரதாபமுள்ளவனுமான பீமஸேனன், மனத்தில் உயிரைவிடத் துணிந்து மத்திரநாதனோடு எதிர்த்துப் போராடினான். நகுலனும் ஸஹதேவனும் மஹாரதனான ஸாத்யகியும் அப்பொழுது சல்யனை நான்குபுறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு நாற்புறங்களிலும் பாணங்களை இறைத்தனர். மஹாரதனும் பிரதாபசாலியுமான அந்த மத்திரராஜன், சிறந்த வில்லாளிகளான நான்கு பாண்டவர்களால் சூழப்பட்டு அவர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தான். மன்னரே! அரசரான தருமநந்தனர் மஹாயுத்தத்தில் க்ஷுரப்ரத்தினால் மத்திரராஜனுடைய சக்ரரக்ஷகனை விரைவாகக் கொன்றார். சூரனும் மஹாரதனுமான அந்தச் சக்ரரக்ஷகன் கொல்லப்படவே, பலசாலியான மத்திரராஜனும் ஸைனிகர்களை அம்புகளால் மறைத்தான். அரசரே! பிறகு, தமது அந்தப் போர்வீரர்கள் சூழப்பட்டிருக்கின்றதைக் கண்டு, தருமநந்தனரான யுதிஷ்டிரர், 'யுத்தத்தில், மஹிமைதங்கியதான அந்த மாதவருடைய வாக்கியமானது ஏன் உண்மையாகாது? யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டவனான சல்யன் என் ஸேனையை நாசஞ்செய்வானா? நானும் என் ஸஹோதரர்களும் மஹாரதனான ஸாத்யகியும் பாஞ்சாலர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் மத்திரநாதனை எதிர்க்கச் சக்தியற்றவர்களாயினோமன்றோ? மஹாபலசாலியான மாதுலன் நம்மை இப்பொழுதே கொல்வான். கோவிந்தருடைய வாக்கியம் உண்மையாவது எப்படி? இதென்ன?' என்று ஆலோசித்தார். பாண்டுவுக்கு மூத்தவரே! பிறகு, ரதங்களோடும் யானைகளோடும் குதிரைகளோடுங்கூடின பாண்டவர்கள் நாற்புறத்திலும் மத்திரராஜனைத் துன்புறுத்திக்கொண்டு நெருங்கினார்கள். பற்பலவிதமான சஸ்திரங்களுடைய கூட்டங்களால் நிறைந்ததும் நன்றாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டதுமான ஆயுதவருஷத்தை மத்ரராஜன், காற்றானது பெரியமேகங்களை நாசஞ்செய்வதுபோல யுத்தத்தில் நாசஞ்செய்தான். பிறகு, பொற்கட்டுக்களுள்ளதும் சல்யனால் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் ஆகாயத்தையடைந்திருப்பதுமான அந்தச் சரமாரியை விட்டிற்பூச்சிகளின் கூட்டத்தைப்போலக் கண்டோம். மத்திரராஜனால் யுத்தமுனையில் பிரயோகிக்கப்பட்டவையும் தொடர்ந்துவருகின்றவையுமான அந்த அம்புகள் விட்டில்களுடைய கூட்டங்கள்போலக் காணப்பட்டன. ஜனாதிபரே! மத்திரராஜனுடைய வில்லினின்று விடுபட்ட

வையும் பொற்பணிகளுடன் கூடியவையுமான அம்புகளால் ஆகாயமானது இடைவெளியற்றதுபோல் ஆயிற்று. அந்த மஹாயுத்தத்தில் பெரிய பாணாந்தகாரம் உண்டுபண்ணப்பட்டபோது, அங்கே பாண்டவருக்குள்ளாவது நம்மவருக்குள்ளாவது ஒன்றும் காணப்படவில்லை. பலசாலியான மத்திரராஜனால் லாகவத்தோடு பிரயோகிக்கப்பட்ட சரமாரிகளால் நிலைதவறும்படி செய்யப்படுகின்ற பாண்டவர்களுடைய அந்தச் சேனைகட்லைக்கண்டு தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் அதிகவியப்பை அடைந்தனர். பெரியவரே! அந்தச் சல்யனே, நான்கு பக்கங்களிலும் முயற்சியுள்ளவர்களாயிருக்கின்ற அவ்வீரர்களைப் பாணங்களால் மறைத்து, தருமராஜரையும் மூடி, சிங்கம் போல் அடிக்கடி கர்ஜித்தான். யுத்தத்தில் அந்தச் சல்யனால் மூடப்பட்ட அந்தப் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்த மஹாரதர்கள் யுத்தத்தில் மஹாரதனான சல்யனை எதிர்த்துச் செல்வதற்கு அப்பொழுது சக்தியற்றவர்களானார்கள். தருமராஜரை முந்தியவர்களாகக் கொண்டவர்களும் பீமஸேனனைத் தலைவனாகக்கொண்டவர்களுமான ரதிகர்கள், சூரனும் யுத்தத்தில் பிரகாசிக்கின்றவனுமான சல்யனை யுத்தத்தில் அடித்தார்கள்.

பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

அர்ஜுனன், யுத்தத்தில், துரோணபுத்திரராலும், அவருடன் வருகின்றவர்களும் சூரர்களும் மஹாரதர்களுமான திரிகர்த்தவீரர்களாலும் அநேக அம்புகளால் அடிக்கப்பட்டான். மஹாராஜரே! அவன் துரோணபுத்திரரை மூன்று பாணங்களாலும், மற்றச் சிறந்த வில்லாளிகளை இரண்டிரண்டு பாணங்களாலும் அடித்து மறுபடியும் யுத்தத்தில் சரமாரிகளைப் பொழிந்தான். பரதர்களுட் சிறந்தவரே! பாணங்களால் முள்ளைப்போலத் தைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அந்த உமைச்சேர்ந்த வீரர்களோ, பார்த்தனை அணுகி, கூர்மையுள்ள பாணங்களாலடிக்கப்பட்டிருந்தும், (அவனை) விட்டு விலகவில்லை. துரோணபுத்திரரைத் தலைவராகக்கொண்ட கௌரவவீரர்கள் அர்ஜுனனைத் தேர்க்கூட்டத்தால் சூழ்ந்துகொண்டும், களிப்புடன் போராடிக்கொண்டும் விளங்கினார்கள். அரசரே! அவர்களால் எய்யப்பட்டதும் பொன்னி

ளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான பாணங்கள் அர்ஜுனனுடைய தேரின் நடுவிடத்தை விரைவாக நிரப்பின. அவ்வாறே, மஹாவில்லாளிகளும் எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவர்களுமான கிருஷ்ணார்ஜுனர்களை யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்டவர்களான கௌரவ வீரர்கள், மிகுந்த உற்சாகமுடையவர்களாகிக் கோரமான பாணங்களால் அடித்தார்கள். பிரபுவே! அப்பொழுது, கூபரமும் தேருருளைகளும் மூக்கணையும் பூட்டுவார்களும் நுகத்தடியும் அநுகர்ஷமும் பாணமயமாகி விட்டன. அரசரே! அந்த யுத்தத்தில் ஒன்றாகச் சேர்ந்த வீரர்கள் பார்த்தன் விஷயத்தில் செய்ததான இப்படிப்பட்ட காரியமானது முன் நம்மால் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. விசித்திரமான கட்டுக்களுடன்கூடின கூர்மையுள்ள அம்புகளால் நாற்புறத்திலும் அந்தத் தேரானது, புவியில் அநேகம் தீபங்கதங்களால் நன்றாகவிளங்குகின்ற விமானம்போல விளங்கிற்று. மஹாராஜரே! பிறகு, அர்ஜுனன் பருத்த கணுக்களுள்ள அம்புகளை மேகமானது மழையை மலையின்மீது இறைப்பதுபோல அச்சேனையின் மீது இறைத்தான். யுத்தத்தில் பார்த்தனுடைய பெயரால் அடையாளமிடப்பட்ட அம்புகளால் வதைசெய்யப்படுகின்ற அவர்கள் அப்படிப்பட்ட அர்ஜுனனைப் பார்ப்பவர்களாக (அனேகமாயும்) பார்த்தமயமாக எண்ணினார்கள். கோபத்தினால் இழுத்துவிடப்பட்ட அம்புகளாகிற ஜ்வாலைகளையுடையதும், வில்லின் ஒலியாகிற காற்றுடன் கூடியதுமான பார்த்தனாகிற பெருந்தீயானது உம்முடைய ஸைந்நியமாகிற விறகை விரைவாக எரித்தது. பாரதரே! பாக்கியமுள்ளவரே! பூமியில் விழுகின்ற சக்கரங்கள், நுகத்தடிகள், அம்புத்தூணிகள், கொடிகள், ரதங்கள், த்வஜங்கள், மூக்கணைகள், அநுகர்ஷங்கள், திரிவேணுக்கள், அச்சுக்கள், பூட்டுவார்கள், கொறடாக்கள், குண்டலங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் தரித்தவைகளாக விழுகின்ற தலைகள், கைகள், தோள்கள், விசிறிகளுடன்கூடின குடைகள், மகுடங்கள் ஆகிய இவைகளின் குவியல்கள், பார்த்தனுடைய தேர் செல்லும் வழிகளில் எங்கும் காணப்பட்டன. பரதர்களுட் சிறந்தவரே! பூமியானது மாமிசங்களாலும் இரத்தங்களாலும் சேறுள்ளதாகவும், செல்லமுடியாத தோற்றமுள்ளதாகவும், பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பயத்தைப் பெருக்குகிறதாகவும், சூரர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்திபண்ணுகின்றதாகவும், ருத்திரருடைய உத்யானம் போன்றதாகவும் இருந்தது. பகைவரை வாட்டுபவனான பார்த்தன், ரதகுப்திகளுடன்கூடின இரண்டாயிரம் ரதங்களை யுத்தத்தில் நாசஞ்

செய்து புகைதணிந்த நெருப்புபோல ஜ்வலித்தான். அரசரே! பகவானுன அக்நி ஜங்கமஸ்தாவரங்களான உலகத்தைக் கொளுத்திப் புகைதணிந்ததாக எவ்விதம் காணப்படுமோ அவ்விதமே குந்திபுத்திரனை தனஞ்சயனும் காணப்பட்டான். துரோணபுத்திரரோ, யுத்தத்தில் பாண்டவனுடைய பராக்கிரமத்தைக்கண்டு, உயர்ந்த கொடிமரத்துடன் கூடிய ரதத்தோடு பாண்டவனை எதிர்த்துத் தடுத்தார். வெண்ணிறமுள்ள குதிரையையுடையவர்களும் வில்லாளிகளுட் சிறந்தவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவர்களும் அப்பொழுது பரஸ்பரவதத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக ஒருவரைஒருவர் எதிர்த்தார்கள். மஹாராஜரே! பரதர்களுட் சிறந்தவரே! மாரிக்காலத்தில் மேகங்களினின்று எவ்வாறு மழை உண்டாகுமோ, அவ்வாறே அவ்விருவர்களிடமிருந்தும் மிகுந்த பயங்கரமான அம்புமழையானது உண்டாயிற்று. பரஸ்பரம் ஸ்பர்த்தையுள்ளவர்களாக அவ்விருவரும் கொம்புகளால் இரண்டுவிருஷபங்கள் கீறிக்கொள்வது போலப் படிந்த கணுக்களுடன்கூடின பாணங்களால் அப்பொழுது ஒருவரையொருவர் கீறிக்கொண்டார்கள். மஹாராஜரே! அவ்விருவர்களுக்கும் நெடுநேரம் யுத்தமானது ஸமமாக இருந்தது. அந்த யுத்தத்தில் கோரமான சஸ்திரங்களுடைய மோதுதல் மறுபடியும் உண்டாயிற்று. பாரதரே! பிறகு, அஸ்வத்தாமா, பொற்கட்டுக்களுடன்கூடியவையும் நன்றாகத்தீட்டப்பட்டவையுமான பன்னிரண்டு பாணங்களால் அர்ஜுனனையும் பத்துப் பாணங்களால் வாஸுதேவரையும் அடித்தார். பிறகு, பீபத்ஸுவானவன், அட்டஹாஸஞ்செய்து, காண்டீவமென்கிற வில்லை நாணொலியிடச்செய்தான். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவனுன ஸவ்யஸாசி, மஹாயுத்தத்தில், குருபுத்திரரான அஸ்வத்தாமாவை ஒரு முகூர்த்தகாலம் கௌரவித்து, பிறகு, அவரைக் குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் இழந்த ரதத்தையுடையவராகச் செய்தான்; பிறகும், அவரை மெதுவாகவே அடிக்கடி அடித்தான். குதிரைகள் கொல்லப்பட்ட தேரில்வீற்றிருக்கின்ற துரோணபுத்திரர், உருக்கினாலாகியதும் பரிகம்போன்றதுமான உலக்கையைப் பாண்டுபுத்திரன்மீது பிரயோகித்தார். பகைவர்களை அழிப்பவனும் வீரனுமான பார்த்தன் விரைவாக வருகின்றதும் பொற்கட்டுக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அவ்வுலக்கையை ஏழாகத் துண்டித்தான். மிக்க கோபமுள்ளவரான அந்த அஸ்வத்தாமா முஸலம் அறுக்கப்பட்டதைக்கண்டு சிறந்த மலையினுடைய சிகரம்போன்ற கோரமான பரிகாயுதத்தைக் கையிலெடுத்தார். யுத்தத்தில் ஸாமர்த்தியமுடைய

அஸ்வத்தாமா, பார்த்தனைக்குறித்து அந்தப் பரிகாயுத்தத்தைப் பிரயோகிக்கவும் செய்தார். கோபங்கொண்ட அந்தகன்போன்ற அந்தப் பரிகாயுதத்தைக்கண்டு, பாண்டுநந்தனனான அர்ஜுனன், விரைவுடன், சிறந்த ஐந்துபாணங்களால் அடித்தான். பாரதரே! பெரும்போரில் பார்த்தனுடைய பாணங்களால் அறுக்கப்பட்ட பரிகாயுதமானது ஒலியால் ராஜஸ்ரேஷ்டர்களுடையமனத்தைப் பிளந்துகொண்டு பூமியில்விழுந்தது. பிறகு, பாண்டவன் வேறு மூன்றுபல்லங்களால் அஸ்வத்தாமாவைப் பிளந்தான். பலசாலியும் மிக்க தைரியமுள்ளவனுமான பார்த்தனால் மிக அடிக்கப்பட்ட அந்த அஸ்வத்தாமா ஆண்மையில் நிலைபெற்றவராகி அப்பொழுது அசையவில்லை. அரசரே! பிறகு, அஸ்வத்தாமா மஹாரதனான ஸுரதனமீது எல்லா க்ஷத்திரியர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே பாணஸமூகங்களை இறைத்தார். பிறகு, பாஞ்சாலர்களுள் மஹாரதனான ஸுரதனே யுத்தத்தில் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற ஒலியுடன்கூடின ரதத்தால் துரோணபுத்திரரையே எதிர்த்துச் சென்றான். அவன், ஸர்வபாரங்களையும் பொறுக்கக்கூடிய உறுதியான சிறந்தவில்லை இழுத்து நெருப்புக்கும் பாம்புக்கும் ஒப்பான அம்புகளால் துரோணபுத்திரரை அடித்தான். பிறகு, கோபமுள்ளவனும் எதிர்த்துவருகின்றவனும் மஹாரதனுமான அந்த ஸுரதனைப்பார்த்து யுத்தத்தில் துரோணபுத்திரர் தடியாலடிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போலக் கோபித்தார். துரோணகுமாரர், புருவங்களை முக்கோணமாக நெறித்துக்கொண்டும் இரண்டு கடைவாய்களையும் நக்கிக்கொண்டும் ஸுரதனை உற்றுப்பார்த்து ரோஷத்தினால் வில்லினுள்ள நாணை உருவிக்கொண்டும், யமதண்டம்போன்ற பிரகாசமுடையதும் கூர்மையுள்ளதுமான ஒரு நாராசத்தைப் பிரயோகித்தார். அதிக வேகமுள்ள அந்த நாராசமானது இந்திரனால் விடப்பட்ட இடியானது பூதலத்தைப் பிளந்து செல்வதுபோல அவன் இருதயத்தைப் பிளந்து பூமியில் பிரவேசித்துவிட்டது. வஜ்ராயுதத்தால் பிளக்கப்படுகிற மலையின் கொடுமுடியானது கீழேவிழுவதுபோல நாராசத்தால் அடிக்கப்பட்ட அந்தஸுரதன் பூமியில் [1] விழுந்தான். அந்த வீரன் கொல்லப்பட்டவுடன், சிறந்த பிரதாபமுள்ளவரும் ரதிகர்களுள் உத்தமருமான துரோணபுத்திரர் அந்தரதத்தின்மீது விரைவாக ஏறினார். மஹாராஜரே! பிறகு, யுத்தத்தில் ஸம்சப்தகர்களால் சூழப்பட்டவரும் யுத்

1 துரோணபர்வம் 608-ம் பக்கம் 30-வது வரியில், 'கொன்றார்' என்பதை 'அடித்தார்' என்று மாற்றிக் கொள்க.

த்தில் கெட்ட மதங்கொண்டவருமான அஸ்வத்தாமா ஸந்நத்தரா யிருந்துகொண்டு அர்ஜுனனோடு போர்புரிந்தார். அந்த ரணகளத்தில், ஸூர்யன் நடுப்பகலை அடைந்திருக்கும்பொழுது அர்ஜுனனுக்குப் பகைவர்களோடு, யமனுடைய ராஜ்யத்தைவிருத்திபண்ணுகின்றதான பெரும்போர் நடந்தது. அந்த யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே இருந்துகொண்டு ஒரே ஸமயத்தில் பல வீரர்களோடு அவர்களின் பராக்ரமத்தைக்கண்டு போர்புரிந்ததை ஆச்சர்யமாகக் கண்டோம். இந்திரனுக்கு முற்காலத்தில் பெரிதான அஸுர சேனையோடு பெரும் போர் நேர்ந்ததுபோல அர்ஜுனனுக்குப் பகைவர்களோடு பெரும் போர் உண்டாயிற்று.

பதினான்காவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

மஹாராஜரே! துரியோதனனும் பார்ஷதனான திருஷ்டத்யும்னனும் அம்புகளாலும் சக்திகளாலும் நிறைந்திருக்கின்ற மிக்க பெரிதான யுத்தத்தை நடத்தினார்கள். வேந்தரே! பிறகு, கார்காலத்தில் மேகங்களினின்றும் நாற்புறத்திலும் நீர்த்தாரைகள் விழுவதுபோல ஆயிரமாயிரமாகச் சரதாரைகளைப் பொழிந்தனர். துர்யோதனனும், த்ரோணரைக் கொன்றவனும் உக்கிரமான பாணங்களையுடையவனுமான திருஷ்டத்யும்னனை விரைவாகச்செல்லும் ஐந்து பாணங்களால் அடித்து மறுபடியும் ஏழு பாணங்களால் அடித்தான். பலசாலியும் மிக்க வலிமையுள்ளவனுமான திருஷ்டத்யும்னனோ, யுத்தத்தில் எழுபது பாணங்களால் அரசனைத் துன்பப்படுத்தினான். பரதருட் சிறந்தவரே! அரசன் துன்புறுத்தப்பட்டதைக் கண்டு, ஸகோதரர்கள் பெரிய சேனையுடன் பார்ஷதனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அதிரதர்களான அந்தச் சூரர்களால் நான்குபுறமும் நன்கு சூழப்பட்ட அந்தத் திருஷ்டத்யும்னன் யுத்தத்தில் அஸ்திரலாகவத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு ஸஞ்சாரஞ் செய்தான். சிகண்டியானவன், ப்ரபத்ரகர்களுடன் கூடினவனாக, வில்லாளியான க்ருதவர்மாவையும் மஹாரதரான க்ருபரையும் எதிர்த்துச் சண்டை செய்தான். அரசரே! பிராணனைப் பந்தயமாக வைத்து ஆடுகின்ற சூதாகிய போரில் பிராணனை இழக்கின்றவர்களான வீரர்

களுக்கு மிக்க கோரமாயும் அதிகப்பெரிதாயுமுள்ள சண்டையானது அவ்விடத்திலும் நேர்ந்தது. சல்யன், அம்புமாரிகளை எல்லாத் திசைகளிலும் பொழிந்துகொண்டு, ஸாத்யகியும் பீமஸேனனும் உள்ளிட்ட பாண்டவர்களைத் துன்புறுத்தினன். ராஜேந்திரரே! அவ்வாறே, சல்யன், யுத்தத்தில் யமனைப்போன்ற பராக்ரமத்துடன் கூடினவர்களும் இரட்டையர்களுமான அந்த நகுல ஸஹதேவர்களை வீர்யத்தாலும் அஸ்திர பலத்தாலும் எதிர்த்துப் போராடினன். அந்தப் பெரும்போரில் சல்யனுடைய பாணங்களால் துரத்தப்பட்ட பாண்டவ வீரர்களுள் சிலமஹாரதர்கள் ரக்ஷகனை அடையவில்லை. பிறகு, தருமராஜா மிக உபத்ரவிக்கப்பட்டபொழுது, சூரனும் மாத்ரீகுமாரனுமான நகுலன், மாதுலனான சல்யனை வேகத்துடன் எதிர்த்து விரைவாகச் சென்றான். பகைவீரர்களைக் கொல்லும் நகுலன், சிரித்துக்கொண்டு, யுத்தத்தில் வீரனான அந்தச் சல்யனை (பாணங்களால்) மூடி, முழுதும் உருக்குமயமானவையும் சிற்பியால் சாணையிடப்பட்டவையும் தங்கமயமான கட்டுக்களுடன் கூடியவையும் வில்லாகும்யந்திரத்தினின்று விடப்பட்டவையுமான பத்துப்பாணங்களால் மார்பில் அடித்தான். மாதுலனான சல்யனோ, மருமகனான அந்த நகுலனால் பீடிக்கப்பட்டுப் படிந்த கணுக்களுள்ள பாணங்களால் அவனைத் துன்புறச் செய்தான். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜரும் பீமஸேனனும் ஸாத்யகியும் மாத்ரீபுத்திரனான ஸஹதேவனும் மத்ரராஜனுக்கருகில் விரைவாகச் சென்றார்கள். பகைவர்களை வெல்பவனும் சேனாபதியுமான சல்யன், வேகத்துடன் வருகின்றவர்களும் திசைகளையும் திக்கோணங்களையும் தேரொலிகளால் நிரப்புகின்றவர்களும் பூமியை நடுங்கச்செய்கின்றவர்களுமான அவ்வீரர்களைச் சண்டையில் எதிர்த்தான். பெரியவரே! மத்திரநாதன் யுத்தத்தில் யுதிஷ்டிரரை மூன்றம்புகளாலும் பீமஸேனனை ஐந்து சரங்களாலும் ஸாத்யகியை நூறு பாணங்களாலும் ஸஹதேவனை மூன்று கணைகளாலும் அடித்துப் பின்பு மஹாரதரான நகுலனுடைய பாணங்களுடன்கூடிய வில்லை க்ஷுரப்ரத்தால் நடுவில் வெட்டினன். பிறகு, மஹாரதனான மாத்ரியின் புத்திரன் சல்லியனுடைய பாணங்களால் வெட்டப்பட்ட அந்த வில்லை எறிந்துவிட்டு வேறு வில்லை எடுத்துப் பாணங்களால் மத்ரராஜனுடைய தேரை வேகமாக நிரப்பினன். யுதிஷ்டிரரும் ஸஹதேவனும் அந்த மத்ரநாதனைப் பத்துப் பத்துப் பாணங்களால் மார்பிலேயே அடித்தார்கள். ஸாத்யகியும் பீமஸேனனும் அந்த மத்ரராஜனை எதிர்த்து ஓடிக் கழுகிறகுகள் பூண்ட அறுபது பாணங்களாலும்

பத்துப் பாணங்களாலும் அடித்தார்கள். பிறகு, மத்ரராஜன் கோபங்கொண்டு ஸாத்யகியை ஒன்பது பாணங்களால் அடித்துப் பதிந்த கணுக்களுள்ள எழுபது பாணங்களால் மறுபடியும் அடித்தான். பெரியவரே! பிறகு, சல்யன், இந்த ஸாத்யகியினுடைய அம்புடன்கூடியவில்லைக் கைப்பிடியில் வெட்டி, நான்குகுதிரைகளையும் யுத்தத்தில் யமனிடம் அனுப்பினான். மஹாரதனான மத்ரராஜன் ஸாத்யகியைத் தேரை இழந்தவனாகச்செய்து நூறுபாணங்களால் அவனை நாற்புறங்களிலும் அடித்தான். குருகுலத்திலுதித்தவரே! மத்திரநாதன் கோபங்கொண்டு மாத்ரீபுத்திரனையும் பாண்டவனான பீமஸேனனையும் யுதிஷ்டிரரையும் பத்துப்பத்துப் பாணங்களால் அடித்தான். பாரதரே! நாங்கள் ஒன்றுசேர்ந்தும் அந்தச்சல்யனை யுத்தத்தில் நிக்ரஹிக்கவில்லையென்னும் ஆச்சரியகரமான மத்திரராஜனுடைய ஆண்மையை அந்த இடத்தில் கண்டோம். பிறகு, உறுதியான வலிமையுள்ள ஸாத்யகி வேறு இரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு, பீடிக்கப்பட்டவர்களும் மத்ரராஜனுக்கு வசப்பட்டவர்களுமான பாண்டவர்களைக்கண்டு மத்ரதேசாதிபனைக்குறித்துப் பலாத்காரமாக வேகத்துடன் எதிர்த்துச்சென்றான். சண்டையில் ஸமர்த்தனான சல்யன், வருகின்ற அவனுடைய தேரைக்கண்டு மதம்பிடித்த ஒருயானையானது மற்றொரு மதம்பிடித்தயானையை எதிர்ப்பதுபோல இரதத்தினாலேயே எதிர்த்துச்சென்றான். சூரனான அந்த ஸாத்யகிக்கும் மத்திரதேசாதிபதிக்கும் நெருக்கமாக நடந்த அந்தச் சண்டையானது ஆச்சர்யகரமான காட்சியுள்ளதாக இருந்தது. இது பூர்வகாலத்தில் சம்பராஸுரனுக்கும் தேவராஜனுக்கும் நடந்த யுத்தம்போலிருந்தது. ஸாத்யகி, யுத்தத்தில்நிற்கின்ற மத்திரராஜனைக் கண்டு பத்துப்பாணங்களால் அடித்து, 'நில்,நில்' என்றுங் கூறினான். மத்திரராஜனோ, மஹாத்மாவான அந்த ஸாத்யகியால் மிகஅடிக்கப்பட்டு, விசித்திரமானகட்டுக்களுள்ள கூரிய அம்புகளால் அவனைத் திருப்பியடித்தான். பிறகு, மஹாவில்லாளிகளான பார்த்தர்கள், ஸாத்யகியை எதிர்த்துப்போர் புரிகின்றவனும் மாதுலனுமான மத்ரராஜனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் தேர்களுடன் விரைவாக எதிர்த்தார்கள். பிறகு, சிங்கம்போலக் கர்ஜித்துக்கொண்டு போர்புரிகின்ற சூரர்களுடைய கைகலந்ததும் இரத்தவெள்ளத்துடன்கூடினதுமான சிறந்தயுத்தமானது நடந்தது. மஹாராஜரே! இறைச்சியில் விருப்பங்கொண்ட சிங்கங்கள்போல யுத்தத்தில் கர்ஜிக்கின்ற அந்தச்சூரர்களுக்கு ஒருவரை

ஒருவர் வைப்பும்வார்த்தைகள் உண்டாயின. அவர்களுடைய ஆயிரக்கணக்கான பாணஸமூகங்களால் பூமியானது எல்லாப்பக்கத்திலும் நிரம்பியதாயிற்று. அப்பொழுது, ஆகாயமும் உடனே பாணமயமாயிற்று. அந்தச்சல்யனால் நாற்புறத்திலும் வேகமாகப் பாணாந்தகாரமானது உண்டுபண்ணப்பட்டது. மஹாரதர்களால் விடப்பட்ட பாணங்களால் மேகத்தின் நிழல்போன்ற நிழல் உண்டாயிற்று. வேந்தரே! அந்தச்சமயத்தில் சட்டையுரித்த பாம்புகளைப்போலப் பளபளப்பானவையும் எறியப்பட்டவையும் பொற்கட்டுகளுடன்கூடியவையுமான பாணங்கள் திசைகளைப் பிரகாசித்தன. பகைவர்களை நாசஞ்செய்பவனும் சூரனுமான சல்யன் ஒருவனாயிருந்துகொண்டு யுத்தத்தில் அனேகர்களோடு போர்புரிந்தான்; அந்தச்சமயத்தில் மிக்க ஆச்சரியத்தைச் செய்தான். மத்திரராஜனது கைகளினின்று விடப்பட்டவைகளும் கழுகினிறகுகளால் வேகம் உண்டுபண்ணப்பட்டவைகளும் வந்து விழுந்துகொண்டிருப்பவைகளுமான கோரமான அம்புகளால் பூமியானது நாற்பக்கமும் பரப்பப்பட்டது. அரசரே! முற்காலத்தில் அஸுரர்களுக்கு நாசத்தையுண்டுபண்ணிய மஹாயுத்தத்தில் இந்திரனுடைய தேர் எவ்வாறு ஸஞ்சரித்ததோ, அவ்வாறே, இம்மஹாயுத்தத்திலும் சல்யனுடைய தேர் ஸஞ்சரித்ததைக் கண்டோம்.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சல்யனுக்கும் யுதிஷ்டிரனுக்கும் யுத்தம்.)

பிரபுவே! பிறகு, மத்ரராஜனை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற உமதுசேனையானது யுத்தத்தில் பார்த்தர்களை மீண்டும் அதிகவேகத்துடன் எதிர்த்துவந்தது. பீடிக்கப்பட்டவர்களும் வேகமாக ஓடுகின்றவர்களும் யுத்தத்தில் கடுமையான வல்லமையுள்ளவர்களுமான உம்மைச்சேர்ந்தவரனைவரும் மிகுதியாயிருப்பதால் க்ஷணத்திற்குள் பார்த்தர்களைக் குழப்பிவிட்டார்கள். மஹாராஜரே! சண்டையில் அடிக்கப்படும் அந்தப்பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, ஒருநிமிஷமும் நிலைபெறவில்லை. பிறகு, தனஞ்சயன், கோபங்கொண்டு, காலாட்களுடன்கூடிய கிருபர்

மீதும் கிருதவர்மாவின்மீதும் பாணஸமூகத்தை வாரியிறைத்தான். ஸஹதேவனோ சேனையுடன்கூடின சகுனியின்மீது அம்புகளை நிரப்பினான். நகுலன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு மத்திரராஜனை எதிர்த்துப் போராடினான். திரௌபதீ புத்திரர்களும் மற்ற அரசர்களும் அனேக வீரர்களைத் தடுத்தனர். பாஞ்சால ராஜகுமாரனான சிகண்டியும் அஸ்வத்தாமாவைத் தடுத்தான். பீமஸேனனோ, கதாயுதத்தைக் கையிலேந்தி அரசனான துரியோதனனைத் தடுத்தான். குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர் ஸைன்யத்துடன்கூடின சல்யனை எதிர்த்தார். பிறகு, யுத்தங்களினின்று திரும்பாதவர்களான உம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பிறர்களுக்கும் அங்காங்கு தொடர்ச்சியான யுத்தம் ஏற்பட்டது. சல்யன் ஒருவனுக்கே பாண்டவர்களைச் சேர்ந்த எல்லா வீரர்களையும் எதிர்த்துப் போர்புரிந்தானென்னும் மிகப் பெரியதான சல்யனுடைய செய்கையை அந்த யுத்தத்தில் பார்த்தோம். அப்பொழுது, சல்யன் யுதிஷ்டிரருடைய சமீபத்தில் குரூரமான சனியென்ற கிரகமானது சந்திரனருகத்தில் காணப்படுவதுபோலக் காணப்பட்டான். சல்யன் யுதிஷ்டிர ராஜரை ஸர்ப்பங்களுக்கொப்பான அம்புகளால் பீடித்து மீண்டும் பீமனைநோக்கி எதிர்த்துவந்து சரமாரிகளைப் பொழிந்தான். அவனுடைய அந்த லாகவத்தையும் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியையும் கண்டு, பகைவர்களுடைய படைகளும் உம்முடைய படைகளும் புகழ்ந்தன. சல்யனால் பீடிக்கப்படுகின்ற பாண்டவர்கள், மிக்க காயப்படுத்தப்பட்டவர்களாக, யுதிஷ்டிரர் அழைத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, யுத்தத்தை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள். மத்திர ராஜனால் பாண்டவ சேனைகள் வதம் செய்யப்படுகையில், பாண்டு புத்திரரும் தருமராஜருமான யுதிஷ்டிரர் கோபத்திற்கு வசப்பட்டார். பிறகு, மஹாரதரான அவர், ஆண்மையைமேற்கொண்டு,'ஜயமாவது உண்டாகட்டும்; அல்லது, வதமாவது நேரட்டும்' என்று மனத்தில் உறுதி செய்துகொண்டு மத்திரராஜனை அடித்தார். அவர், எல்லாப் பிராதாக்களையும் வாஸுதேவரையும் அழைத்து, 'கௌரவர் நிமித்தமாக யுத்தத்தில் பீஷ்மர், துரோணர், கர்ணன் இவர்களும் மற்ற அரசர்களும் பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டு நாசமடைந்தார்கள். நீங்கள் பங்குக்குத் தக்கபடியும் உற்சாகத்திற்குத் தக்கபடியும் ஆண்மையை வெளியிட்டீர்கள். மஹாரதனான இந்தச் சல்யனொருவன் என்னுடைய பங்காக நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட யான் இப்பொழுது யுத்தத்தினால் மத்திரராஜனை வெல்ல விரும்புகிறேன். அந்த விஷயத்தில் என் மனத்திலுள்ளவை முழுமையும் உங்களுக்குச் சொல்லு

கிறேன். என் சக்ராரக்ஷகர்களும வீரர்களும இந்திரனாலும் வெல்ல முடியாதவர்களும யுத்தத்தில சூரர்களால் சம்மதிக்கப்பட்டவர்களும் நன்மதிப்புக்குத் தகுந்தவர்களும ஸத்தியஸந்தர்களுமான மாத்ரீபுத்திரர்களிருவரும யுத்தத்தில க்ஷத்ரிய தருமத்தை முன்னிட்டவர்களாக மாதுலனை எனக்காக நன்றாக எதிர்த்துப் போர்புரிய வேண்டும். என்னையாவது சல்யன யுத்தத்தில் கொல்வான்; அல்லது நானாவது அவனைக் கொல்வேன். உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக. உலகத்திலுள்ள வீரர்களே! இவ்விதமான இந்த உறுதிமொழியை அறிந்திருங்கள். அரசர்களே! (இந்தச் சல்யனை) என்னுடைய பங்கென்று நிச்சயித்து ஜயத்தின் பொருட்டோ அபஜயத்தின் பொருட்டோ இப்பொழுது க்ஷத்திரிய தருமத்தை முன்னிட்டு மாதுலனுடன் அவனோடு நான் போர்புரியப்போகிறேன். என்னுடைய ரதத்தில், சாஸ்திர முறைப்படி ரதத்தை ஸித்தம செய்கின்றவர்களால அதிகமான சஸ்திரமும எல்லா உபகரணங்களும சீக்கிரமாகக் கூட்டிவைக்கப்படட்டும. ஸாத்யகியானவன் தென்பக்கத்துச் சேனையையும், அவ்வாறே, திருஷ்டத்யும்னன் வடபுறமுள்ள சேனையையும் பார்த்துக்கொள்ளட்டும. இப்பொழுது, பிருதாபுத்திரனான தனஞ்சயன் எனக்குப் பின்புறத்தை ரக்ஷிக்கிறவனாகட்டும. சஸ்திரதாரிகளுட் சிறந்தவனான பீமஸேனன் இப்பொழுது எனக்கு முந்திச் செல்லுகிறவனாகட்டும. இப்படிச்செய்தால் மஹாயுத்தத்தில நான் சல்யனைவிட மேற்பட்டவனாவேன்' என்று கூறினார். இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டவர்களும அரசனுக்குப் பிரியத்தை விரும்புகிறவர்களுமான பாண்டவர்கள் அப்பொழுது அவ்வாறே செய்தார்கள். பிறகு, மறுபடியும பாஞ்சாலர்களும ஸோமகர்களும் விசேஷமாக மாத்ஸ்யர்களுமான போர் வீரர்களுக்கு அப்பொழுது யுத்தத்தில் அதிக ஊக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. யுத்தத்தில அந்தத் தருமராஜருடைய பிரதிஜ்ஞையையும புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, சங்கங்களையும் பேரிகளையும் மிருதங்கங்களையும நூறு நூறாக ஒலித்தார்கள். பாஞ்சாலர்கள் சிங்கநாதங்களையும வெளியிட்டனர். அந்தக் குருபுங்கவர்களான (பாண்டவ வீரர்கள்,) பரபரப்புள்ளவர்களாக, ஸந்தோஷத்தினாலுண்டான பெரிய அட்டஹாஸத்தோடு வேகத்துடன்கூடிய மத்ரராஜனை எதிர்த்துச்சென்றார்கள்; யானையின் மணிகளின் ஓசையாலும் சங்கங்களுடைய நாதத்தாலும் பெரிய தூர்யவாத்தியத்தின் ஒலியாலும் பூமியை எதிரொலியிடும்படி செய்தார்கள். அவர்களனைவர்களையும் உமது புத்திரனான துரியோதனனும் வீரியசாலியான மத்திரராஜனும் அனேகம் பெரிய

மேகங்களை உதயாஸ்தகிரிகளிரண்டும் தாங்குவதுபோலத் தாங்கினார்கள். யுத்தத்தில் புகழ்பெற்றவனான சல்யனோ, பகைவர்களை அடக்குபவரான தர்மராஜர்மீது இந்திரன் சம்பரன்மீது சரமாரியைப் பொழிந்ததுபோலப் பொழிந்தான். அவ்வாறே, உதாரமான மனத்தையுடைய குருராஜரும், அழகியவில்லைக் கையிற்பிடித்துப் பற்பலவிதமான துரோணரது உபதேசங்களைக் காண்பித்துக் கொண்டு விசித்திரமாயும் சுறுசுறுப்பாயும் அழகாயும் அம்புமழைகளைப் பொழிந்தார். யுத்தத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற இந்தத்துரியோதனனுக்குத் தீமையை விளைவிக்கக்கூடிய ஸமயத்தை ஒருவனும் காணவில்லை. புஜிக்கத்தக்க மாமஸத்தில் விருப்பமுள்ள இரண்டு புலிகள்போல யுத்தத்தில் பராக்கிரமத்தை வெளியிடுகின்ற அவ்விரண்டு வீரர்களும் பற்பல பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் காயப்படும்படி அடித்துக் கொண்டார்கள். பீமனோ, யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனான உமது புத்திரனோடு எதிர்த்தான். பாஞ்சாலராஜகுமாரனும் ஸாத்யகியும் பாண்டு நந்தனர்களான மாத்ரீகுமாரர்களும் நாற்புறத்திலும் (சூழ்ந்து கொண்டு) சகுனியை முதன்மையாகக்கொண்ட வீரர்களை எதிர்த்தார்கள். அரசரே! உமது துராலோசனையால் உண்டான (இக்கலகத்தில்) ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான உம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பகைவர்களுக்கும் அப்பொழுது மறுபடியுமே கைகலந்த யுத்தம் நேர்ந்தது. துரியோதனனோ, யுத்தத்தில் கட்டளையிட்டு, வணங்கின கணுக்களுள்ள பாணத்தால் ஸுவர்ணத்தாலலங்கரிக்கப்பட்ட பீமனுடைய த்வஜத்தைக் குறிவைத்து அடித்து அதனைத் துண்டாக்கினான். அழகிய காட்சியுள்ளதும் மனத்தைக்கவர்கின்றதுமான அந்தச் சிங்கக்கொடியானது பீமஸேனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே பெரிதான மணிகளுடைய ஸமூகத்தோடு விழுந்தது. அரசனான சல்யன், சிறந்த யானையினது துதிக்கைபோன்றதும் விசித்திரமாயுள்ளதுமான இவனுடையவில்லைக் கூர்மையுள்ள ஒருக்ஷுரத்தினால் மறுபடியும் அறுத்தான். வில்லறுக்கப்பட்டவனும் காந்தியுள்ளவனுமான அந்தப் பீமஸேனன் தன் வல்லமையை வெளிப்படுத்தி உம்முடைய குமாரனை ரதசக்தியினால் மார்பில் அடித்தான். உமது குமாரன் இரதத்தினமத்தியில் உட்கார்ந்தான். அவன் மூர்ச்சை அடையவே, மறுபடியும் விருகோதரன் தேர்ப்பாகனதலையை அப்பொழுது ஒரு க்ஷுரப்ரத்தினால் சரீரத்தினின்று தள்ளினான். பாரதரே! ஸாரதி கொல்லப்பட்ட குதிரைகள் அவனுடையதேரை இழுத்துக்கொண்டு திசைகளில்ஓடின. அரசரே! அப்பொழுது, ‘ஆ! ஆ!’

என்னும் ஒலி உண்டாயிற்று. மஹாரதரான துரோணபுத்திரரும் கிருபரும் கிருதவர்மாவும் ரக்ஷிப்பதற்காக உமது குமாரனை நெருங்கக் கருதி அவனுக்கு எதிர்முகமாக ஓடினார்கள். அந்தச்சேனையானது நிலை குலைந்திருக்குந் தருணத்தில், பயந்தவர்களான அவனுடைய அந்தக் காலாட்களை அர்ஜுனன், வில்லில் நாணேற்றிப் பெரும்பி அம்புகளால் கொன்றான். யுதிஷ்டிரரோ, கோபங்கொண்டு தந்தவர்ணமுள்ளவைகளும் மனோவேகமுள்ளவைகளுமான குதிரைகளைத் தாமே நடத்திக் கொண்டு மத்திரநாதனை எதிர்த்தார். மன அடக்கமுள்ள யுதிஷ்டிரர், முதலில் மெதுவாகவிருந்து பிறகு அப்பொழுது உக்கிரரானார். அந்த ஆச்சரியத்தை அப்போது குந்திபுத்திரரான அவரிடத்தில் கண்டோம். புரட்டி விழிக்கப்பட்ட கண்களையுடையவரும் கோபத்தால் கம்பமுள்ளவருமான குந்திபுத்திரர் யுத்தவீரர்களைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் லக்ஷம் லக்ஷமாகத் துண்டித்தார். ராஜரே! தலைவரான அந்தப் பாண்டவர் எந்தெந்தச் சேனையை எதிர்த்தாரோ அந்த அந்தச்சேனையை, உத்தமமான வஜ்ரங்களால் மலைகளைத் தள்ளுவது போலப் பாணங்களால் தள்ளினார். பலசாலியான குந்தீநந்தனர் ஒருவராகவே இருந்துகொண்டு காற்று மேகங்களைத் தள்ளுவது போலக் குதிரைகளோடும் ஸாரதிகளோடும் த்வஜங்களோடும் ரதங்களோடுங்கூடின அனேக ரதிகர்களைக் கீழே தள்ளி விளையாடினார்; (யுகாந்தகாலத்தில்) கோபங்கொண்ட ருத்திரர் பிராணிகளை நொறுக்குவதுபோல மேலேஏறியிருக்கிற வீரர்களுடன்கூடின குதிரைகளையும் காலாட்களையும் யுத்தத்தில் ஆயிரம்விதமாக நொறுக்கினார். அவர் சரமாரிகளால் யுத்தரங்கத்தை நாற்பக்கத்திலும் சூன்யமாகச்செய்து மத்ரநாதனை எதிர்த்து ஓடி, 'நில், நில்' என்றும் சொன்னார். யுத்தத்தில் பயங்கரமான செய்கையுள்ள அந்தயுதிஷ்டிரருடைய அந்தச்செய்கையைக்கண்டு உம்மைச் சேர்ந்தவர்களனைவரும் பயந்தார்கள். சல்யனோ இந்த யுதிஷ்டிரரை எதிர்த்துச்சென்றான். பிறகு, அவ்விருவரும் மிக்க கோபங்கொண்டவர்களாகச் சங்கங்களை ஊதி அப்பொழுது ஒருவரையொருவர் சண்டைக்கழைத்து வெருட்டிக்கொண்டு எதிர்த்தார்கள். சல்யனோ சரமாரியினால் பாண்டவரைப் பீடித்தான். குந்தீநந்தனரும் மத்ரராஜனைச் சரமாரிகளால் நிரப்பினார். அரசரே! அப்பொழுது, அவ்விருவரும் கழுகிறகுகளடர்ந்த பாணங்களால் நாற்புறத்திலும் நிறைக்கப்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். இரத்தம் பெருகுகின்ற சூரர்களான மத்ரநாதனும் யுதிஷ்டிரரும் கானகத்தில் பூத்திருக்கிற இலவும் பலாசும்போல விளங்கினார்கள். மஹாபலசாலி

களும் பிராணனைப் பந்தயமவைத்து விளையாடுகிறவர்களும் பிரகாசிப்பவர்களும் கெட்டமதங்கொண்டவர்களுமான அவ்விருவர்களையும் எல்லாச் சேனைகளுங்கண்டு அவ்விருவருள் ஜயத்தை நிச்சயிக்கவில்லை. பாரதரே! அந்த யுத்தரங்கத்திலுள்ள யுத்தவீரர்களுக்கு 'யுதிஷ்டிரர் மத்ரராஜனைக் கொன்று இப்பொழுது பூமியை அனுபவிப்பார்' என்றாவது அல்லது, 'சல்யன் பாண்டவரைக்கொன்று துர்யோதனனுக்குப் பூமியைக் கொடுப்பான்' என்றாவது இவ்விதமான நிச்சயம் உண்டாகவில்லை. போர்புரிகின்ற யுதிஷ்டிரருக்கு எல்லாம் பிரதக்ஷிணமாகியது. பிறகு, சல்யன் யுதிஷ்டிரர்மீது அநேக பாணங்களை விரைவாகப்பிரயோகித்தான்; கூரியமுனையுள்ள ஒருபாணத்தினால் அவருடைய வில்லையும் அறுத்தான். அவர் வேறுவில்லை எடுத்துச் சல்யனை முந்நூறுபாணங்களால் அடித்து அவனுடைய வில்லையும் ஒரு க்ஷுரத்தினால் அறுத்தார். பிறகு, கணுக்கள் படிவாயுள்ள பாணங்களால் அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும், மிகத்தீட்டப்பட்ட நுனியுடன்கூடின இரண்டு அம்புகளால் அவனுடைய இருபக்கத்திலுமுள்ள இரண்டு ஸாரதிகளையும் கொன்று, பிறகு, பிரகாசிக்கின்றதும் துவைந்ததும் கூர்மையுள்ளதுமான ஒரு பல்லத்தினால் எதிரிலிருக்கின்ற அந்தச் சல்யனுடைய த்வஜத்தையும் அறுத்தார். பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! பிறகு, துர்யோதனனுடைய அந்தப்படையானது நன்றாக முறிய அடிக்கப்பட்டது. பின்பு, த்ரோணபுத்திரர், அவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்கிற சல்யனைநோக்கி ஓடி அவனைத் தமது ரதத்தின்மீது ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு விரைவுடன் ஓடினார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் [1] அவர்களை அடித்துக் காஜிக்குமளவில், பலசாலியான மத்ரநாதன் சென்று, சாஸ்திரமுறைப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதும் நிர்மலமானதும் பெரியமேகம்போலக் காஜிக்கின்றதும் ஸன்னத்தமான யந்திரங்களுடனும் உபகரணங்களுடனுங் கூடியதும் சத்துருக்களுக்கு மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறதுமான வேறு ஒரு தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டு சிறந்த வேகமுள்ள வேறு ஒரு வில்லைக் கையிலெடுத்து யுதிஷ்டிரரைப் பிளந்து ஸிம்மம்போலக் கர்ஜித்தான். பிறகு, நினைக்கமுடியாத பலத்துடன் கூடியவனும் க்ஷத்திரியர்களுள் சிறந்தவனுமான அந்தச் சல்யன் மேகம் மழை பொழிவதுபோலச் சரமாரியை க்ஷத்திரியர்களின் மீது பொழிந்தான். அவன் ஸாத்யகியைப் பத்துப்பாணங்களாலும் பீமஸேனனை

1 வேறுபாடம்.

மூன்று பாணங்களாலும் ஸஹதேவனை மூன்று பாணங்களாலும் அடித்து யுதிஷ்டிரரையும் பீடித்தான். அவன், குதிரைகளுடனும் ரதங்களுடனும் ஏர்க்கால்களுடனுங்கூடின அந்த அந்த மற்ற மகா வில்லாளிகளைக் கொள்ளிக்கட்டைகளால் யானைகளைத் துன்புறுத்துவதுபோலப் பாணங்களால் துன்புறுத்தினன். ரதிகர்களுள் சிறந்தவனான அவன், யானைகளையும் யானைகளின்மீது ஏறியிருப்பவர்களையும் குதிரைகளையும் குதிரையின்மீது ஏறிச்செல்லுகின்றவர்களையும் ரதிகர்களையும் ரதங்களையும் நாசஞ்செய்தான். ஆயுதங்களுடன் கூடின கைகளையும் கொடிகளையும் விரைவாகத் துண்டாடினன். தர்ப்பங்களால் யாகவேதியைப் பரப்புவதுபோல யுத்தவீரர்களால் பூமியைப் பரப்பப்பட்டதாகச் செய்தான். அவ்வாறு, பகைவர்படைகளை நாசஞ்செய்கிறவனும் உயிரை வாங்குகின்ற மிருத்யுவைப் போன்றவனுமான அந்தச்சல்யனைப் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலர்களும் ஸோமகர்களும் மிக்ககோபங்கொண்டு சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

பதினாறுவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் சல்யனையும் அவன் தம்பியையும் கொன்றது.)

பயங்கரமான வலிமையமைந்த அரசரோடு எதிர்த்திருக்கிற அந்தச்சல்யனைப் பீமஸேனனும் சிநியினுடைய பேரனான ஸாத்யகியும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான மாத்ரீபுத்ரர்களும் நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்ட பிறகு, ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்காக அழைத்தார்கள். மன்னரே! பிறகு, ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களான சூரர்கள், யுத்தஞ்செய்பவர்களுள் சிறந்த அரசனான சல்யனை யுத்தத்தில் எதிர்த்து அவனை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு யுத்தத்தில் உக்ரமான வேகமுள்ள கூரியபாணங்களால் அடித்தார்கள். பீமஸேனனாலும் மாத்ரீபுத்ரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களாலும் ஸாத்யகியினாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அரசரான தர்மநந்தனர் மத்ரராஜனைக் கடியவேகமுள்ள பாணங்களால் மார்பில் அடித்தார். பிறகு, யுத்தத்தில் உம்மைச் சேர்ந்த ரதிகர்களின் கூட்டங்களும் மிக்க சிறப்புற்றவர்களான எல்லாயுத்தவீரர்களும் தங்களுக்கெதிரில் மத்ரராஜன் பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறதைக்கண்டு துரியோதனனுடைய அனுமதியினால் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு,

மத்திரர்தலைவனான சல்யன் யுத்தத்தில் யுதிஷ்டிரரை ஏழுபாணங்களால் விரைவாக எதிர்த்தடித்தான். ராஜரே! மஹாத்மாவான யுதிஷ்டிரரும கைகலந்தயுத்தத்தில ஒன்பதுபாணங்களால் அந்தச்சல்யனை அடித்தார். மஹாரதர்களான மத்ரநாதனும யுதிஷ்டிரரும அப்பொழுது யுத்தத்தில காதுவரையில இழுத்து பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும எண்ணெயிட்டுத் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் ஒருவரையொருவர் மூடினார்கள். பிறகு, மஹாரதர்களும மஹாபலசாலிகளும பகைவர்களால ஜயிக்கமுடியாதவர்களும அரசர்களுள் சிறந்தவர்களுமான அவ்விருவரும ஒருவருக்கொருவர் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடிய ஸமயத்தை நோக்கிக்கொண்டு யுத்தத்தில விரைவாக அம்புகளால மிகவும அடித்தார்கள். ஒருவர்மீது ஒருவர் அம்புத்திரள்களைப் பொழிகிறவர்களும மஹாத்மாக்களுமான அந்த மத்ரநாதன் யுதிஷ்டிரர் இவ்விருவர்களுடைய நாணொலியும் தலத்வனியும, மஹேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம இடி இவற்றினுடைய சப்தத்திற்கு நிகரான சப்தத்தை உடையனவாயிருந்தன. அவ்விருவரும, பெருங்காடுகளில மாமிஸத்தில பேராவல்கொண்ட இரண்டு புலிக்குட்டிகள் போல விளங்கிக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தார்கள். யுத்தத்தில, கொழுப்புடையவர்களான அவ்விருவரும,யானைகளுள்சிறந்தவையும கொம்புள்ளவையுமான இரண்டு யானைகளபோல அடித்துப்பிளந்துகொண்டார்கள். பிறகு, பலவானான மத்ரநாதன் பயங்கரமான பலத்தையுடைய வீரரான யுதிஷ்டிரரைப் பலாத்காரமாகச் சூரியனுக்கும் அக்னிக்கும ஸமமான ஒளிபொருந்திய ஓர் அம்பினால் மார்பில அதிகவேகமாக அடித்தான். அரசரே! பிறகு, மஹாத்மாவும, கௌரவர்களுள் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரரும அதிகமாக அடிக்கப்பட்டு நன்றாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணத்தினால மத்ரநாதனை அடித்தார்; ஸந்தோஷத்தையும அடைந்தார். பிறகு, ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரனுடைய பிரபாவமபோன்ற பிரபாவமுள்ளவனும் அரசர்களுளெல்லாம உத்தமனுமான சல்யன், பின்பு ஒரு முகூர்த்த காலத்திற்குள் பிரஜ்ஞையை அடைந்து, கோபத்தினால கண்கள் சிவந்து, விரைவாக ஒருபாணத்தால் யுதிஷ்டிரரை அடித்தான். பிறகு, மஹாத்மாவான தர்மநந்தனர் கோபத்தினால் வேகமுள்ளவராக ஒன்பது பாணங்களால் சல்யனுடைய மார்பையும ஸ்வர்ணமயமான கவசத்தையும பிளந்து வேறு ஆறுபாணங்களாலும அடித்தார். பிறகு, மத்ரநாதன், மேன்மைபெற்ற வில்லை இழுத்துப் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான்; அவ்வாறே, இரண்டுபாணங்களால

குருபுங்கவரும் வேந்தருமான யுதிஷ்டிரருடைய வில்லை வெட்டினன். மஹாத்மாவான தர்மராஜா, பிறகு, யுத்தத்தில் மிக்ககோரமாயும் புதிதாயுமிருக்கிற வேறொருவில்லை எடுத்து மஹேந்திரன் நமுசியை அடித்ததுபோல் முனைகூர்மையாயுள்ள பாணங்களால் நூறுபக்கங்களிலும் சல்யனை அடித்தார். பிறகு, மிக்க தைரியசாலியான சல்யனும் ஒன்பதுபாணங்களால் யுதிஷ்டிரராஜா பீமன் இவர்களுடைய பொன்மயமான நல்ல கவசங்களை வெட்டிப் புஜங்களையும் பிளந்தான்; பின்பு, அக்னிக்கும் ஸூரியனுக்கும் நிகரான காந்தியுள்ள வேறு க்ஷுரத்தினால் அரசருடைய வில்லை முறித்தான். அந்தக் கிருபரும் ஆறுபாணங்களால் யுதிஷ்டிரருடைய ஸாரதியையே கொன்று எதிரில் சென்றார். மஹாத்மாவான சல்யனும் நான்கு பாணங்களால் அவருடைய குதிரைகளைக் கொன்றான். குதிரைகளைக்கொன்று, அரசரான தர்மநந்தனருடைய போர்வீரர்களுக்கு நாசத்தையும் உண்டுபண்ணினன். ஆச்சர்யகரமானதும் மற்றவர்களால் செய்ய முடியாததும் மிகவும் சகிக்கமுடியாததுமான நிகரற்ற காரியத்தைச் செய்த அரசனை அந்தச்சல்யனைப்பார்த்து, முரசத்தைக்கொடியாகக் கொண்ட அந்தத்தர்மநந்தனர், 'இதென்ன! உபேந்திரரான ஸ்ரீ வாஸுதேவருடைய சொல்லானது ஊழின்வலிமையினால் இப்பொழுது வீணாகிறது. 'யுத்தத்தில் சல்யனைக்கொல்' என்றன்றோ அப்பொழுது அவர் கூறினார். லோகநாதருடைய வசனமானது வேறுவிதமாகாதே' என்றுதுயரத்தினால் சிந்தித்தார். அரசனான சல்யன் அவ்வாறுசெய்தவுடன், மிக்கவலிமையமைந்த பீமஸேனன், வேகமுள்ள ஒருபாணத்தினால் அந்த மத்ரநாதனுடைய வில்லை அறுத்து இரண்டுபாணங்களால் அவனை அதிகமாக அடித்தான். அவ்வாறே, அதிககோபங்கொண்ட பீமஸேனன், வேறு ஒருபாணத்தினால் அவனுடைய ஸாரதியின் தலையைத் திடமான ஸந்திகளுள்ள இடையுடன் கூடின சரீரத்தினின்று அறுக்கவர்ந்தான்; அவன்குதிரைகளையும் மிக்கவிரைவாகக்கொன்றான். யுத்தத்தில் அதிகவேகமுள்ளவனுக்கும் நிகரற்றவனுமாயும் ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தமத்ரநாதன்மீது எல்லா வில்லாளிகளுக்கும் தலைவனான பீமனும் அவ்வாறே மாத்ரீபுத்ரனான ஸஹதேவனும் நூறுபாணங்களை இறைத்தார்கள். அந்தப்பாணங்களால் மயங்கச்செய்யப்பட்டசல்யனைக்கண்டு பீமன் அம்புகளால் அவனுடைய கவசத்தைப் பிளந்தான். பீமஸேனனால் கவசம் அறுக்கப்பட்டவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்தமத்ரநாதன் ஆயிரம் நக்ஷத்திரப்ரதிமைகளுள்ள கேடகத்தையும் கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்று துள்ளிக்குதித்துக்குந்தீபுத்ரரை

எதிராக ஓடினான். பயங்கரமான பலத்துடன்கூடின அந்தச்சல்யன் நகுலனுடைய தேரின் ஏர்க்காலை வெட்டிப் பிறகு யுதிஷ்டிரரை எதிர்த்தோடினான். பிறகு, பாய்கின்றவனும் கோபமுள்ளவனும் யமன்போல் வருகின்றவனுமான அந்தச் சல்யராஜனைத் திருஷ்டத்யும்னனும் திரௌபதீபுத்திரர்களும் சிகண்டியும் ஸாத்யகியும் விரைவாகச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பின்பு, மஹாத்மாவான பீமன், உமது சேனையின் மத்தியில் அதிகஸந்தோஷத்துடன் காஜித்துக்கொண்டு அந்தச்சல்யனுடைய நிகரற்ற கேடகத்தை ஒன்பது பாணங்களால் அறுத்துப் பல்லங்களால் கத்தியையும் கைப்பிடியில் வெட்டினான். பீமனுடைய அந்தச்செய்கையைக்கண்டு ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் பாண்டவ சேனாவீரர்களுள் சிறந்தவர்களுமான கூட்டமான ரதிகர்கள் மிக்க காவங்கொண்டு ஸிம்மநாதம் செய்தார்கள். சந்திரனுக்கு ஒப்பான சங்கங்களையும் ஊதினார்கள். அதிபயங்கரமான அந்தச் சப்தத்தினாலே அவமதிக்கமுடியாத அந்தச் சேனையானது அப்பொழுது அவ்வாறு தாபத்தை அடைவிக்கப்பட்டதும் வேர்வையுற்றதும் ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடையதும் பிரஜ்ஞையற்றதும் துயரமுற்றதும் ஆயிற்று. பாண்டவசேனையிலுள்ள போர்வீரர்களுள் தலைவர்களான பீமன்முதலான வீரர்களாலே விரைவாக முறியடிக்கப்பட்ட அந்தமத்ரராஜன், ஒரு மானுக்காகச் செல்லுகின்ற ஸிம்மம்போல, வேகத்துடன் யுதிஷ்டிரருக்கு எதிராகச் சென்றான். குதிரைகளும் ஸாரதிகளும் கொல்லப்பெற்றவரும் சினத்தோடு விளங்குகின்றவரும் அக்னிபோலப் பிரகாசிக்கின்றவருமான அந்தத்தர்மராஜா, மத்ரதேசாதிபதியைக்கண்டு விரைவாகப் படையுடன் அந்தச் சத்துருவை நன்றாக எதிர்த்தார். குதிரைகளும் பாகனும் கொல்லப்பெற்ற அந்தத்தர்மராஜர் ரதத்திலே இருந்துகொண்டு கோவிந்தருடைய வாக்கியத்தை விரைவாகச் சிந்தித்துச் சக்தியைக் கையிலெடுத்துச் சல்யனுடைய நாசத்தின் பொருட்டுப் புத்தியைச் செலுத்தினார். மஹாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், அப்படிப்பட்ட சல்யனுடைய செய்கையையுங்கண்டு தம்முடைய பாகமாக மிகுந்திருப்பவனான அவனுடைய வதத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி, உபேந்திரரான கண்ணபிரான் உரைத்தபடியே செய்யலானார். அந்தத் தர்மராஜர், இரத்தினங்களை இழைத்த பொற்காம்புள்ளதும் பொன்னால் பிரகாசிக்கின்றதுமான ஒரு சக்தியைக் கையிலெடுத்தார்; ஜ்வலிக்கின்ற இரண்டு கண்களையும் விரைவாகப் புரட்டிவிழித்து மனத்தில் மிக்ககோபங்கொண்டு மத்ரராஜனை நன்கு பார்த்தார். அரசரே!

பரிசுத்தமான சித்தமுள்ளவரும் பாபமற்றவரும் அரசருமான தர்மநந்தனரால் உற்றுப்பார்க்கப்பட்ட மத்ரராஜன் சாம்பலாகாமலிருந்தானென்பது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோற்றுகிறது. பிறகு, மஹாபலசாலியும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவருமான தர்மராஜா, அழகிய உக்ரமான தண்டத்துடன்கூடியதும் உத்தமமான ரத்னங்களால் ஜ்வலிக்கின்றதும் நல்ல ஒளிபொருந்தினதுமான சக்தியை அதிவேகத்துடன் மத்ரநாதன்மீது பிரயோகித்தார். பிறகு, அவரால் பலத்துடன் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் ஜ்வலிக்கின்றதும் நெருப்புப் பொறிகளுடன்கூடியதும் வேகமாகவருகின்றதுமான அந்தச்சக்தியை யுகாந்தகாலத்தில் ஆகாயத்தினின்று (கீழே) விழுகின்ற பெரிய குறைக்கொள்ளியைப்போல எல்லாக்கௌரவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து கண்டார்கள். முயற்சியுள்ள தர்மராஜா யுத்தத்தில் காலராத்திரிபோன்றதும் பாசத்தைக் கையிற்கொண்ட யமனை வளர்த்த தாய்போன்ற உக்ரரூபமுள்ளதும் பிரம்மதண்டத்திற்கொப்பானதும் வீணாகாததுமான அந்தச்சக்தியை பிரயோகித்தார். அவர் சந்தனங்களாலும் பூமாலைகளாலும் சிறந்த ஆசனங்களாலும் பானங்களாலும் போஜனங்களாலும் பாண்டுபுத்திரர்களால் பிரயத்தனத்துடன் பூஜிக்கப்பட்டதும், பிரளயகால நெருப்புக்கு நிகரானதும், ஜ்வலிக்கின்றதும், அதர்வாங்கிரஸர்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட உக்ரஸ்வரூபமான பிசாசுபோன்றதும், ஈஸ்வரர் நிமித்தமாக விஸ்வகர்மாவினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும், பகைவர்களுடைய உயிரையும் தேகத்தையும் உணவாகக்கொண்டதும், பூமியையும் ஆகாயத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஜலத்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்ட பிராணிகளைப் பலாத்காரமாகக் கொல்வதற்குத் திறமையுள்ளதும், மணிகளுடனும் கொடிகளுடனும் கூடியதும், ரத்னமயமாயும் வஜ்ரமயமாயுமுள்ள பூஷணங்களையுடையதும், வைடூர்யக்கற்களால் சித்திரிக்கப்பட்டதும், பொற்காம்புள்ளதும், விஸ்வகர்மாவினால் நியமத்தோடு முயற்சியினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதும், ப்ரம்மத்வேஷிகளுக்கு நாசத்தையுண்டுபண்ணுகின்றதும் வீணாகாததும், பலத்தாலும் பிரயத்தனத்தாலும் தடையற்றவேகத்துடன் கூடியதுமான அந்தச்சக்தியைக் கோரமான மந்திரங்களாலும் நிரப்பி, அப்பொழுது, மத்திரநாதனைக் கொல்வதன்பொருட்டுப் பக்ஷிகளுடைய வழியினால் பிரயோகித்தார். ‘இந்த மத்திரராஜன் மாண்டான்’ என்று கர்ஜித்துக்கொண்டும் குரோதத்தினால் நர்த்தனம் செய்கின்றவர் போலிருந்துகொண்டும், ருத்திரர் அந்தகாஸுரன்மீது உயிரை வாங்குகிற பாணத்தைப் பிரயோகித்ததுபோல, மிக்க திடமான

தும் அழகிய அகங்கையையுடையதுமான கையை நீட்டிப் பிரயோகித்தார். மதாரனை நாசஞ்செய்யுங்காலத்தில், கிரணஸமூகங்களால் பிரகாசிக்கின்ற காந்திமண்டலத்துடன்கூடின தாமந்தனருக்கு, முற்காலத்தில் முப்புரத்தை நாசஞ்செய்யுந் தருணத்தில் ருத்திரருக்கு இருந்ததுபோன்ற ரூபம், அப்பொழுது உண்டாயிற்று. அர்ஜுனனுக்கு மூத்தவரான யுதிஷ்டிரர், மடக்கி வளைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கைகளையுடையவரும் ஸந்தியாகாலத்தில் விளையாட்டையுடையவரும் மெல்லியதாயும் வட்டமாயுமுள்ள இடையையுடையவரும் அகன்ற மாரையுடையவரும் பகவானுமான ஹரர்போல எவ்விதத்தினாலும் (பிறரால்) பார்க்கவும் முடியாதவரானார். யுதிஷ்டிரரால் முழுவல்லமையுடன் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் தடுக்க முடியாத வீர்யத்துடன் கூடியதுமான அந்தச் சிறந்த சக்தியை நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட நெய்த்தாரையை அக்னி ஏற்றுக்கொள்வது போலச் சல்யன் ஏற்றுக்கொள்வதில் மனக்களிப்புற்றான். அந்தச் சக்தியானது, அந்தச் சல்யனுடைய நிர்மலமான கவசத்தைப் பிளந்து, அவ்வாறே, விசாலமான மார்பையும் பிளந்து தடையற்றதாக அரசனுடைய விசாலமான கீர்த்தியையும் கவர்ந்துகொண்டு ஜலம் பூமியில் பிரவேசிப்பதுபோலப் பிரவேசித்தது. அந்தச் சல்யன், மூக்கினின்றும் கண்களினின்றும் காதுகளினின்றும் வாயினின்றும் வெளியில்வருகின்றதும் அதிகமாகப் பெருகுகின்றதும் காயங்களினின்று உண்டானதுமான ரக்தத்தினால் சரீரம் நன்றாக நினைக்கப்பட்டவனாகி ஸுப்ரம்மண்யரால் அடிக்கப்பட்ட க்ரௌஞ்சமென்கிற பெருமலைபோலானான். குருநந்தனரால் நன்றாகப் பிளக்கப்பட்டிருக்கிற கவசத்தையுடையவனும் மஹேந்திரனுடைய வாகனத்துக்கு ஒப்பானவனும் மஹாபலசாலியுமான சல்யன் வஜ்ரத்தினால் அடிக்கப்பட்ட மலையினுடைய சிகரம்போல இருகைகளையும் விரித்துக்கொண்டு [1]பூமியில் விழுந்தான். பிறகு, அந்த மதராஜன் உயர எடுத்து நிறுத்தப்பட்டிருந்து கீழே தள்ளப்பட்ட இந்திரத்வஜம் போலத் தர்மராஜருக்கு எதிரில் இருகைகளையும் விரித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தான். அவ்வாறு, எல்லா அங்கங்களும் பிளக்கப்பட்டவனும் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவனும் புருஷச்ரேஷ்டனுமான அந்தச்சல்யன், தன்மேல் விழுகின்றநாயகனை அன்புள்ளவளான நாயகியினால் மார்பில் தாங்கப்படுவதுபோலப் பூமிதேவியினால் அன்புடன் எதிர்கொண்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவன் போலானான். பிரபு

1 ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

வான அவன், பிரியையான மனைவியைப்போலப் பூமியை நெடுநேரம் அனுபவித்து எல்லா அங்கங்களாலும் நன்றாகக் கட்டிக்கொண்டு நன்றாகத் தூங்குகிறவன்போலானான். தர்மாத்மாவான தர்மநந்தன ரால் தர்மயுத்தத்தில் கொல்லப்பட்ட சல்யன், யாகத்தில் நன்றாக விருத்தியடைந்து [1] உதவாஜனஞ்செய்யப்பட்டுத் தணிந்திருக்கிற அக்னிபோலானான். சக்தியினால் மார்பு பிளக்கப்பட்டவனும் புரட் டித் தள்ளப்பட்டிருக்கிற ஆயுதங்களுடனும் த்வஜத்துடனுங் கூடிய வனுமான மத்ரநாதன் உயிரை இழந்தவனாயிருந்தபோதும், லக்ஷ்மி யானது அவனை விடவில்லை. பிறகு, யுதிஷ்டிரர் இந்திரவில்லு போலப் ப்ரகாசிக்கின்ற வில்லை எடுத்துக்கொண்டு கருடன் ஸர்ப்பங்க ளைக் கொல்லுவதுபோல யுத்தத்தில் பகைவர்களைக் கொன்றார். மிக்க கூர்மையுள்ள பல்லங்களால் சத்ருக்களுடைய தேகங்களை ஒரு க்ஷணத்திற்குள் நாசஞ்செய்தார். பிறகு, அவருடைய பாணஸமூகங் களால் நான்கு பக்கத்திலும் சூழப்பட்ட உம்முடைய போர்வீரர் கள், கண்கள் மூடப்பட்டவர்களும் அன்யோன்யம் அதிகமாகப் பீடிக்கப்பட்டவர்களும், தேகங்களால் ரத்தத்தைப் பெருக்குகின்ற வர்களும் சஸ்திரங்களையும் ஆயுதங்களையும் உயிரையும் இழந்தவர் களுமாக நாசத்தை அடைந்தார்கள்.

பிறகு, சல்யன் மாண்டவுடன், எல்லாக்குணங்களாலும் தமைய னுக்கு ஒப்பானவனும் யௌவனமுள்ளவனுமான மத்ரராஜனுடைய இளையசகோதரன் ரதத்துடன் பாண்டுநந்தனரை எதிர்த்தான். கொல்லப்பட்டிருக்கிற ப்ராதாவின் விஷயத்தில் மரியாதையைச் செய்ய எண்ணங்கொண்டவனும் யுத்தத்தில் கெட்ட மதங்கொண்ட வனும் ஆண்மையிற் சிறந்தவனுமான அவன் விரைவுடன் அநேக நாராசங்களால் (தர்மராஜரைப்) பிளந்தான். தர்மராஜர் விரைந்து ஆறுபாணங்களால் அவனை அடித்து அவனுடைய வில்லையும் கொடி யையும் இரண்டு க்ஷுரங்களால் வெட்டினார். பிறகு, ஜ்வலிக்கின்ற தும் மிக்க திடமானதும் கூர்மையுள்ளதுமான ஒரு பல்லத்தினால் எதிரில் நிற்கின்ற அவனுடைய தலையைக் கொய்தார். குண்டலங்க ளுடன் கூடிய அவனுடைய தலையானது ரதத்தினின்று விழுவது, (ஒருவன்) புண்ணியம் குறைந்து ஸ்வர்க்கத்தினின்று கீழேவிழுவது போலக் காணப்பட்டது. தலை அறுக்கப்பட்டதும் உதிரத்தால் அங் கங்கள் நனைக்கப்பட்டதும் ரதத்தினின்று கீழே விழுந்ததுமான அவனுடைய சரீரத்தைக் கண்டு சேனையானது கலைந்து ஓடியது.

[1] காரியம் நிறைவேறியபின் தனதிடம்செல்லும்படி அனுப்புவது.

விசித்திரமான கவசத்துடன் கூடின அந்த மத்ரராஜனுடைய இளைய ஸஹோதரன் கொல்லப்படவே, கௌரவர்கள், 'ஆ! ஆ!' என்று கூவிக்கொண்டு எதிர்த்துச் சென்றார்கள். சல்யனுடைய இளையசகோதரன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள், பாண்டவரிடத்தினின்றுஉண்டான பயத்தினால், அப்பொழுது உயிரில் ஆசையற்றவர்களும் கலந்து ஓடினவர்களுமாகி மிக நடுங்கினார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அவ்வாறு, சிதறி ஓடினவர்களான அந்தக் கௌரவர்களைச் சினியினுடைய பேரனான ஸாத்யகி பாணங்களை இறைத்துக்கொண்டு எதிர்த்தான். அரசரே! எதிர்த்து வருகின்றவனும் மஹா வில்லாளியும் எவ்விதத்தாலும் பொறுக்கமுடியாதவனும் நெருங்கமுடியாதவனுமான அந்த ஸாத்யகியைக் கிருதவர்மா விரைவுடன் பயமற்றவனாக எதிர்த்தான். மஹா பலசாலிகளும் விருஷ்ணிகுலத்தில் தோன்றியவர்களும் சிறந்த குதிரைகளையுடையவர்களுமான கருதவர்மாவும் ஸாத்யகியுமாகிய அவ்விருவர்களும் பலத்தினால் அதிகரித்திருக்கின்ற இரண்டு சிங்கங்கள் போல எதிர்த்தார்கள். ஸூர்யனுக்குச் சமமான ஒளிபொருந்திய அவ்விருவரும் சூரிய கிரணங்கள்போல நிர்மலமான காந்தியுள்ள பாணங்களால் ஒருவரை ஒருவர் மூடினார்கள். விற்களின் மார்க்கங்களில் பலத்துடன் பிரயோகிக்கப்பட்ட விருஷ்ணி வீரர்களுடைய ஆகாயத்தில் செல்லுகின்ற பாணங்களைச் சீக்கிரமாகச் செல்லுகின்ற விட்டிற்பூச்சிகளைப் போலக் கண்டோம். கருதவர்மா ஸாத்யகியைப் பத்துப் பாணங்களால் அடித்து அவனுடைய குதிரைகளையும் மூன்று பாணங்களால் அடித்துப் படிந்த கணுக்களுள்ள ஒரு பாணத்தினால் அவனுடைய வில்லையும் துண்டாக்கினான். சைனேயன் அறுக்கப்பட்ட சிறந்த அந்த வில்லை எறிந்துவிட்டு மேகம்போலச் சப்திக்கின்ற வேறு ஒரு வில்லை வேகத்தோடு எடுத்தான். எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் உத்தமனான ஸாத்யகி அந்தச் சிறந்த வில்லையெடுத்து க்ருதவர்மாவைப் பத்துப் பாணங்களால் மார்பில் அடித்தான்; பிறகு, அவனுடைய தேரினுடைய ஏர்க்காலையும் வெட்டி நன்கு பிரயோகிக்கப்பட்ட பல்லங்களால் குதிரைகளையும் இரு பக்கத்திலுமுள்ள இரண்டு ஸாரதிகளையும் விரைவாகக் கொன்றான். பிரபுவே! மிக்க வீர்யமுடையவரும் சரத்வானுடைய குமாரருமான கிருபர், கிருதவர்மா ரதத்தை இழந்திருப்பதைக் கண்டு விரைவாகத் தமது ரதத்தில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு யுத்தபூமியை விட்டு விலகிச்சென்றார். அரசரே! மத்ரராஜன் கொல்லப்பட்டுக் கிருதவர்மாவும் ரதத்தை

இழக்கவே, துரியோதனனுடைய சேனைமுழுதும் யுத்தத்தைவிட்டுத் திரும்பியது. சேனையிலுண்டான புழுதியினால் மூடப்பட்டிருக்குந் தருணத்தில், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் பிறர்களும் அறியப்படவில்லை. பெரும்பான்மையாக வீரர்கள் கொல்லப்பட்ட சேனையானது பயந்து புறங்காட்டியது. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, அவர்கள் பூமியிலிருந்து உண்டான புழுதியை ஒருமுகூர்த்தகாலத்திற்குள் பற்பல இரத்தவெள்ளத்தால் தணிந்ததாகக் கண்டார்கள். பிறகு, துரியோதனன் தன்சேனை பக்கத்தில் முறிய அடிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, வேகத்தோடு வருகின்ற எல்லாப் பார்த்தர்களையும் ஒருவனாகவே தடுத்தான். துரியோதனன் பாண்டவர்களையும் பாரஷதனான த்ருஷ்டத்யும்னனையும் எவ்விதத்தினாலும் தோல்வியடைவிக்க முடியாதவனான ஆநர்த்ததேசாதிபதியையும் ரதத்துடன் கூடியவர்களாகக் கண்டு கூர்மையுள்ள பாணங்களால் தடுத்தான். பகைவர்கள், வருகின்ற யமனைப்போல் அந்தத் துரியோதனனை எதிர்க்கவில்லை. பின்பு, க்ருதவர்மாவும் வேறு ரதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு திரும்பினான். பிறகு, மஹாரதரான யுதிஷ்டிரராஜர் நான்குபாணங்களால் க்ருதவர்மாவினுடைய குதிரைகளை விரைவாகக் கொன்றார்; நன்றாகத் தீட்டப்பட்ட இரண்டு பல்லங்களால் க்ருபரையும் அடித்தார். பிறகு, அரசரான யுதிஷ்டிரரால் குதிரைகள் கொல்லப்பட்டவனும் தேரினை இழந்தவனுமாகச் செய்யப்பட்ட அந்தக் க்ருதவர்மாவை அஸ்வத்தாமா தம்முடைய தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு, யுதிஷ்டிரரை விட்டு விலகச்செய்தார். பிறகு, சாரத்வதரான க்ருபர், ஆறு பாணங்களால் யுதிஷ்டிரரைத் திருப்பி அடித்தார்; அவருடைய குதிரைகளையும் கூர்மையான எட்டுப் பாணங்களால் அடித்தார். மஹாராஜரே! பாரதரே! புத்திரர்களுடன் கூடின உம்முடைய துராலோசனையால் இவ்வாறாக இந்த யுத்த சேஷம் நடந்தது. பெரிதான வில்லைத் தாங்கிய அந்தச் சல்யன் யுத்த மத்தியில் குருபுங்கவரான யுதிஷ்டிரரால் கொல்லப்படவே, அவன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, பார்த்தர்கள் ஒன்று சேர்ந்து மிக்க மகிழ்ச்சியுற்றுச் சங்கங்களை முழக்கினார்கள். முற்காலத்தில், வ்ருத்திரனைக் கொன்றபோது தேவர்கள் இந்திரனைத் துதித்ததுபோல அந்தப் பார்த்தர்கள் யுத்தத்தில் யுதிஷ்டிரரைப் புகழ்ந்தார்கள். பூமியை நாற்பக்கத்திலும் ஒலியிடும்படி செய்துகொண்டு பற்பல வாத்தியகோஷங்களை வெளியிட்டார்கள்.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

சல்யவத பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

பிறகு, சல்யன் கொல்லப்பட்டவுடன், மத்ரராஜனுடன் வந்திருந்த எழுநூறு தேர்வீரர்களும் பெரிய சேனையினின்று ஓடிவிட்டார்கள். துர்யோதனனோ, மலைபோன்ற யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டும், குடைபிடிக்கப்படுகின்றவனும் சாமரங்களால் வீசப்படுகின்றவனுமாயிருந்துகொண்டும், 'போகவேண்டாம்; போகவேண்டாம்' என்று மத்ரர்களைத் தடுத்தான். துர்யோதனனால் அடிக்கடி தடுக்கப்படுகின்ற அந்த வீரர்கள் யுதிஷ்டிரரைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டவர்களாகப் பாண்டவர்களுடைய சேனையில் புகுந்தார்கள். மஹாராஜரே! அந்தச் சூரர்களோ யுத்தஞ்செய்வதில் மனத்தைச் செலுத்திப் பெரிதான வில்லொலியை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு பாண்டவர்களோடு போர்புரிந்தார்கள். பிறகு, மகாரதனான பார்த்தன், சல்யன் கொல்லப்பட்டானென்பதையும் மத்ரராஜனுக்குப் பிரீதியைச் செய்வதில் முயற்சியுள்ளவர்களான மத்ரகர்களைச் சார்ந்த மகாரதர்களால் தர்மபுத்திரர் துன்பப்படுத்தப்படுகிறாரென்பதையும் கேட்டு, காண்டீவமென்கிற வில்லை நாணொலியிடும்படி செய்துகொண்டும் தேரின்ஒலியினால் எல்லாத் திசைகளையும் நிரப்பிக்கொண்டும் வந்தான். பிறகு, அர்ஜுனனும் பீமனும் பாண்டு நந்தனர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் ஆண்மையிற்சிறந்த ஸாத்யகியும் த்ரௌபதீ புத்திரர்களனைவரும் த்ருஷ்டத்யும்னனும் சிகண்டியும் பாஞ்சாலர்களும் ஸோமகர்களோடுகூடி யுதிஷ்டிரரைப் பாதுகாக்க எண்ணங்கொண்டவர்களாக நாற்புறத்திலும் (கௌரவசேனையைச்) சூழ்ந்துகொண்டார்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்களால் நான்கு பக்கத்திலும் சூழப்பட்ட அந்தக் கௌரவ ஸேனாவீரர்கள் மகரங்கள் கடலைக் கலக்குவதுபோல அந்தச் சேனையைக் கலக்கினார்கள். பெருங்காற்றுகள் மரங்களை நடுங்கச் செய்வதுபோல உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் (பாண்டவ சேனையை) நடுங்கவும் செய்தார்கள். அரசரே! கீழ்க்காற்றினால் கலக்கப்படுகிற மகாநதியான கங்கைபோலக் கௌரவ சேனையினால் பாண்டவசேனையானது அப்பொழுது கலக்கப்பட்டதும், மிக்க பலசாலிகளான அனேக மகாரதர்கள் பெரிய சேனையைத் தடுத்துக்கொண்டு, 'அரசனான யுதிஷ்டிரன் எங்கே இருக்கிறான்? சூரர்களான அவனுடைய பிராதாக்களுள் ஒருவரேனும் இங்கு

காணப்படவில்லை' என்று அச்சமயத்தில் கூச்சலிட்டார்கள். பிறகு, இவ்வாறு சொல்லுகின்ற சூரர்களான அந்த மத்ரராஜனுடைய படைவீரர்களை த்ருஷ்டத்யும்னனும் ஸாத்யகியும் மஹாரதர்களான த்ரௌபதீபுத்திரர்களனைவரும் சிறந்த வீரர்களான பாஞ்சாலர்களும் மஹாரதனான சிகண்டியும் ஸாத்யகியும் எதிர்த்து நாசஞ்செய்தார்கள். யுத்தத்தில் உம்மைச் சேர்ந்தவர்களில் சிலர் பகைவர்களால் துண்டாக்கப்பட்ட சக்கரங்களால் கொல்லப்பட்டவர்களும் சிலர் வெட்டப்பட்ட பெரிய த்வஜங்களால் கொல்லப்பட்டவர்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். மன்னரே! பாரதரே! நாற்பக்கத்திலும் உம்முடைய புத்திரனால் தடுக்கப்பட்ட யுத்தவீரர்கள் யுத்தத்தில் பாண்டவர்களைக் கண்டு வேகத்துடன் (யுத்தத்தைவிட்டு விலகிச்) சென்றார்கள். துர்யோதனனும் அந்த வீரர்களை ஸமாதானஞ்செய்துகொண்டு தடுத்தான். அச்சமயத்தில் துர்யோதனனுடைய ஆணையை மஹாரதர்கள் ஒருவரும் பின்பற்றவில்லை. மஹாராஜரே! பிறகு, காந்தாரராஜனுடைய குமாரனான சகுனி, சொல்லத்தக்கவனான துர்யோதனனைப் பார்த்து, 'பாரத! நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மத்ரவீரர்களுடைய படையானது ஏன் கொல்லப்படுகிறது? யுத்தத்தில் நீ நிற்கும்பொழுது இச்செய்கையானது தகாதது. எல்லோராலும் ஒன்று சேர்ந்து யுத்தஞ்செய்யப்படவேண்டுமென்றன்றோ ஸங்கேதம் செய்யப்பட்டது. அரசனே! (ஸங்கேதத்தை) நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிற நீ யாது காரணத்தினால் கொல்லுகின்றவர்களைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?' என்கிற வசனத்தை உரைத்தான். துர்யோதனன், 'என்னால் முன்பு தடுக்கப்பட்ட இந்த வீரர்கள் என் சொற்படி நடக்கவில்லை. பாண்டவசேனையை எதிர்த்தவர்களான இவர்களெல்லோரும் நாசஞ்செய்யப்பட்டார்கள்' என்று மறுமொழி உரைத்தான். சகுனி, 'வீரர்கள் யுத்தத்தில் ரோஷமுள்ளவர்களாக ராஜனானவனுடைய கட்டளையை அனுஷ்டிக்கவில்லை. இவர்களின் விஷயத்தில் கோபத்தை நன்கு பாராட்டவேண்டும். உபேக்ஷை பண்ணுவதற்கு இது ஸமயமன்று. இந்தச் சமயத்தில் நாமெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் யானைகளோடும் மத்ரராஜனை அனுசரித்துச் சென்றவர்களான பெரிய வில்லாளிகளை ரக்ஷிப்பதற்காகச் செல்வோம். அரசனே! அதிக முயற்சியினால் ஒருவரை ஒருவர் ரக்ஷித்துக்கொள்வோம்' என்று கூறினன். இவ்வண்ணம் எல்லோரும் ஆலோசித்துப் போர்வீரர்கள் இருக்குமிடம் சென்றார்கள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட துர்யோ

தனராஜன், அப்பொழுது, பெரும்படையினால் சூழப்பட்டவனாகி ஸிம்ஹநாதத்தினால் பூமியை நடுங்கச்செய்பவன்போலச் சென்றான். பாரதரே! 'கொல்லுங்கள்; குத்துங்கள்; பிடியுங்கள்; அடியுங்கள்; வெட்டுங்கள்' என்கிற சப்தமானது இடைவிடாமல் உம்முடைய படையில் தோன்றியது. பாண்டவர்களோ, யுத்தத்தில் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற மத்ரராஜனுடைய துணைவீரர்களைக்கண்டு அவர்களுடைய படைவரிசையின் நடுவிடத்தை அடைந்து அவர்களை எதிர்த்தார்கள். அரசரே! மத்ரராஜனுடைய துணைவீரர்கள் யுத்தத்தில் ஒருமுகூர்த்தத்திற்குள் கைச்சண்டைசெய்து மாண்டவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். பிறகு, புறப்பட்டுச் சென்றவர்களான நம்மவர்களுள் வேகமுடையவர்களான மத்ரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். பகைவர்கள் ஒன்றுகூடி மகிழ்ச்சியுற்றுக் கலகலவென்னும் சப்தத்தைச் செய்தார்கள். பிறகு, (யுத்தரங்கத்தில்) நான்குபக்கங்களிலும் தலையில்லா முண்டங்கள் எழுந்து துள்ளுகின்றவைகளாகக் காணப்பட்டன. ஸூர்யமண்டலத்தினுடைய மத்தியிலிருந்து பெரிதான உற்கையும் விழுந்தது. யுத்தபூமியானது, நொறுக்கப்பட்ட நுகத்தடிகளையும் அச்சுக்களையுமுடைய ரதங்களாலும் கொல்லப்பட்ட மகாரதர்களாலும் வீழ்த்தப்பட்ட குதிரைகளாலும் மூடப்பட்டதாகியது. மஹாராஜரே! அந்த யுத்தரங்கத்தில் காற்றுப் போன்றவைகளும் நுகங்களிற் பூட்டப்பட்டவைகளுமான குதிரைகளால் யுத்தவீரர்கள் ஆங்காங்கு இழுக்கப்பட்டார்கள். யுத்தபூமியில் சில குதிரைகள் நொறுங்கின சக்கரங்களுடன்கூடிய ரதங்களை இழுத்துச் சென்றன; சில குதிரைகள் ரதத்தினது பாதியை இழுத்துக்கொண்டு பத்துத்திசைகளிலும் சுற்றின. சில குதிரைகள் பூட்டாமலவர்களுடன் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. கீழே விழுந்திருக்கின்ற புருஷச்ரேஷ்டர்களான ரதிகர்கள், புண்யங்கள் தீர்ந்தகாலத்தில் ஆகாயத்தினின்று நழுவி விழுந்த ஸித்தர்கள்போலக் காணப்பட்டார்கள். மத்ரநாதனைப் பின் தொடர்ந்துவந்திருந்த வீரர்கள் கொல்லப்பட்ட பின்னும், வெற்றியில் பேராவலுள்ளவர்களும் அடிக்குந்திறமையுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான பார்த்தர்கள், எதிர்த்துவருகின்ற நம்மவர்களைப் பார்த்து, சங்கநாதங்களுடன் கலந்திருக்கின்ற பாணங்களின் சப்தங்களையும் ஸிம்ஹநாதங்களையும் வெளியிட்டுக்கொண்டு வேகத்தோடு எதிர்த்தார்கள். அஸ்திரவித்தையில் நல்ல தேர்ச்சிபெற்றவர்களும் நன்கு அடிக்குந்திறமையுடையவர்களுமான பார்த்தர்கள் மீண்டும் நம்மை எதிர்த்து விற்களை அசைத்துக்கொண்டு ஸிம்ஹநாதங்

களை வெளியிட்டார்கள். பிறகு, பெரிதான மத்ரராஜனுடைய படையானது கொல்லப்பட்டதையும் யுத்தத்தில் சூரனான மத்ரராஜன் தள்ளப்பட்டதையுங்கண்டு, துரியோதனனுடைய சேனை முழுவதும் மறுபடியும் புறங்கொடுப்பதாயிற்று. மஹாராஜரே! ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவர்களும் உறுதியான விற்களையுடையவர்களுமான பாண்டவர்களால் கொல்லப்படுகின்ற கௌரவசேனையானது பரபரப்புள்ளதாகவும் பயமுறுத்தப்பட்டதாகவும் திசைகளில் ஓடியது.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

வெல்லமுடியாத மஹாரதனான மத்ரராஜன் யுத்தத்தில் கொல்லப்படவே, உம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் உம்முடைய புத்திரர்களும் பெரும்பான்மையாகப் புறங்காட்டினவர்களானார்கள். மஹாராஜரே! ஆழ்ந்ததும் அக்கரை இல்லாததுமான பெருங்கடலில் கப்பல் உடைந்தவுடன் வியாபாரிகள் கரையை அடைய விரும்புவது போல, மகாபலசாலியும் சூரனுமான மத்ரராஜன் கொல்லப்படவே, நாதனற்றவர்களும் பாணங்களால் பிளக்கப்பட்டவர்களுமான கௌரவர்கள் நாதனைவிரும்பியவர்களாயிருந்துகொண்டு ஸிம்மத்தினால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட மிருகங்கள்போலப் பயந்தார்கள். அஜாதசத்துருவினால் நடுப்பகலில் ஜயிக்கப்பட்ட நாங்கள் கொம்பொடிந்த காளைகளைபோலவும் தந்தமுறிந்த யானைகளைபோலவும் யுத்தத்தினின்று திரும்பி ஓடினோம். அரசரே! சல்யனைக் கொல்லப்படவே, உமது யுத்தவீரர்களில் ஒருவனுக்காவது சேனைகளைச் சேர்ப்பதற்கும் பராக்கிரமத்தை வெளியிடுவதற்கும் புத்தியுண்டாகவில்லை. மன்னரே! பீஷ்மரும் த்ரோணரும் கொல்லப்பட்டு ஸூதபுத்ரனான கர்ணனும் வீழ்த்தப்படவே, நம்முடைய போர்வீரருக்கு எப்படிப்பட்ட துக்கமும் பயமும் உண்டாயினவோ அப்படிப்பட்ட துக்கமும் பயமும் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களுக்கு மறுபடியுமே உண்டாயின. வேந்தரே! மஹாரதனான சல்யன் கொல்லப்படவே, உம்முடைய யுத்தவீரர்கள் ஜயத்தில் ஆசையை இழந்தார்கள். அரசரே! சிறந்த வீரர்கள் கொல்லப்பெற்றவர்களும் அதிகமாக நாசம்செய்யப்பட்டவர்களும் கூர்மையுள்ள அம்புகளால் அறுக்கப்பட்டவர்களுமான அந்த

யுத்தவீரர்கள் மத்ரராஜன் கொல்லப்படவே பயத்தால் ஓடினார்கள். சிலமஹாரததர்கள் குதிரைகளின்மீதும் சிலர் யானைகளின்மீதும் சிலர் ரதங்களின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு வேகத்துடன் ஓடினார்கள். அவ்வாறே, காலாட்களும் ஓடினார்கள். சல்யன் கொல்லப்பட்டவுடனே, மலைபோன்ற சரீரமுடையவைகளும் அடிக்கும் திறமையுடையவைகளுமான இரண்டாயிரம் யானைகள் மாவெட்டிகளாலும் கட்டைவிரல்களாலும் தூண்டப்பட்டவைகளாக ஓடின. பரதஸ்ரேஷ்டரே! உம்மைச்சேர்ந்த அந்தவீரர்கள் யுத்தகளத்தினின்று திசைகளில் ஓடினார்கள். ஓடுகின்ற அவர்களைப் பெருமூச்சுவிடுபவர்களும் பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருப்பதைக் கண்டோம். அதிகமாக முறிய அடிக்கப்பட்டவர்களும் கொல்லப்பட்டவர்களும் ஊக்கத்தை இழந்தவர்களும் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டவர்களுமான அவர்களைக் கண்டு, பாஞ்சாலர்களும் பாண்டவர்களும் ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாக எதிர்த்தார்கள். பாணங்களுடைய சப்தங்களும் மிருதியான ஸிம்மநாதங்களும் சூரர்களால் ஊதப்படுகின்ற பயங்கரமான சங்கங்களுடைய ஒலியும் தோன்றின. பயத்தினால் ஓடுகின்ற கௌரவசேனையைக்கண்டு பாஞ்சாலர்கள் பாண்டவர்களுடன் சேர்ந்து ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். 'ஸத்யத்தில் உத்ஸாகமுள்ளவரும் சத்ருக்கள் கொல்லப்பெற்றவருமான யுதிஷ்டிரர் இன்று அரசராகிவிட்டார். இன்று துர்யோதனன் விளங்குகின்ற அரசச்செல்வத்தினால் விடுபட்டான். ஜனநாதரான திருதராஷ்டிரர், இன்று புத்திரன் கொல்லப்பட்டானென்பதைக்கேட்டுப் பிரஜ்ஞையை இழந்து பூமியில் விழுந்து துன்பத்தை அடையப்போகிறார்; இன்று, பீபத்ஸு எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் ஸமர்த்தனென்பதை அறிவார். பாவத்தைச் செய்தவரும் கெட்டபுத்தியுடையவருமான அந்தத் திருதராஷ்டிரர் இப்பொழுது தம்மை நிந்தித்துக்கொள்வார். ஹிதத்தை உரைக்கின்றவரான விதுரருடைய வசனத்தை இப்பொழுது ஸத்யமாக நினைக்கட்டும். அரசர் இன்றுமுதல் பார்த்தனுக்கு வேலைக்காரன் போலிருந்துகொண்டு, பாண்டவர்களால் எந்தத்துக்கம் அடையப்பட்டதோ அந்தத்துக்கத்தை அறியட்டும். அரசர் இன்று கிருஷ்ணனுடைய மஹாத்மயத்தை அறியட்டும்; இன்று யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடைய வில்லின் ஒலியைக் கோரமானதென்றறியட்டும். அரசர் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடைய அஸ்திரபலமனைத்தையும் இருகைகளுடைய பலத்தையும் பீமனால் புத்திரர்களுடைய கோரமான வதத்தையும் கேட்கப்போகிறார். இந்திரனால் சம்பரன் கொல்லப்பட்டதுபோல

(பீமனால்) துரியோதனன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில், மஹாத்மாவான பீமனுடைய கோரமான பலத்தை இன்று அறியப் போகிறார். பீமஸேனனால் துச்சாஸனனைக் கொல்லும் விஷயத்தில் அப்பொழுது எந்தச்செய்கை செய்யப்பட்டதோ அதனை உலகத்தில் மகாபலசாலியான பீமனைத்தவிர வேறு எவன் செய்வான்? தேவர்களாலுங்கூடச் சிறிதும் ஸஹிக்கமுடியாத மத்ரராஜன் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டுப் பாண்டவர்களுள் மூத்தவரான யுதிஷ்டிரருடைய பராக்கிரமத்தை இப்பொழுது அறியட்டும். காந்தாரர்களுள் எல்லாவிதத்திலும் வீரனான சகுனி கொல்லப்பட்ட பிறகு, மாத்ரீபுத்திரர்கள் யுத்தத்தில் எவ்விதத்திலும் பொறுக்க முடியாதவர்களென்று இன்று அறியப்போகிறார். எவர்களுக்குத் தனஞ்சயனும், ஸாத்யகியும், பீமஸேனனும், பார்ஷதனான த்ருஷ்டத்யும்னனும், த்ரௌபதீ புத்திரர்கள் ஐவரும், மாத்ரீபுத்திரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களும், சிகண்டியும், சிறந்த வில்லாளியும் அரசருமான யுதிஷ்டிரரும் போர்வீரர்களோ அவர்களுக்கு ஏன் ஜயம் உண்டாகாது? ஜகந்நாதனும் ஜநார்த்தனனுமான கிருஷ்ணன் எவர்களுக்கு நாதனோ எவர்களுக்குத் தர்மம் ஆதாரமோ அவர்களுக்கு எப்படி ஜயமுண்டாகாமலிருக்கும்? ஸர்வலோகநாதனும் இந்திரியங்களுக்கு நியந்தாவுமான ஹரி எவர்களுக்கு நாதனோ அவர்களுக்கே லாபம்; அவர்களுக்கே ஜயம். அவர்களுக்கு அவமானம் எங்கிருந்து உண்டாகும்? ஸத்யத்துக்கும் கீர்த்திக்கும் பிரியமாயிருக்கிற ஹ்ருஷீகேசன் எவருக்கு எப்பொழுதும் நாதனோ அந்தக் குந்தீபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைத்தவிர வேறு எவன் யுத்தத்தில் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் கர்ணனையும் மத்ரராஜனையும், அவ்வாறே, நூறு நூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் வீரர்களான மற்ற அரசர்களையும் ஜயிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவன்?" என்று அவர்கள் இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டும் அதிக ஸந்தோஷத்தோடும் அதிக உத்ஸாகத்தோடுங் கூடியும் நன்றாகமுறிய அடிக்கப்பட்ட உம்மைச்சேர்ந்த யுத்தவீரர்களைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

வீர்யசாலியான தனஞ்சயன் தேர்ப்படையை எதிர்த்தான். மாத்ரீபுத்ரர்கள் இருவரும் மஹாரதனான ஸாத்யகியும் சகுனியை எதிர்த்தார்கள். பீமஸேனனிடத்தினின்று உண்டான பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் ஓடுகின்றவர்களுமான அவர்களனைவரையும் பார்த்து அப்பொழுது துர்யோதனன், ஆச்சர்யமடைந்தவன்போல இருந்துகொண்டு பாகனைப்பார்த்து, 'வில்லைக் கையில் பிடித்திருக்கிற

என்னைப் பார்த்தன் தாண்டிச்செல்லுகிறான். எல்லாச்சேனைகளுக்கும் பின்புறத்தில் மெள்ளக் குதிரைகளை ஓட்டு. குந்தீபுத்ரன், பின்புறத்தில் போர்புரிகின்ற என்னை, பெருங்கடலானது கரையை மீறுவது போல மீறுவதற்கு ஸமர்த்தனாகான். ஸம்சயமில்லை. ஸூத! பாண்டவர்களால் எதிர்த்து துரத்தப்படுகிற பெரும்படையைப் பார். நாற்புறத்திலும் மேலே எழுந்திருக்கிற இந்த ஸைன்யத்தின் புழுதியையும் பார். கோரமும் பயங்கரமுமாகப் பலவாறு உண்டாகின்ற ஸிம்ஹநாதங்களையும் கேள். ஸூத! ஆதலால், மெல்லச் செல்வாயாக. பின்பக்கத்தைப் பாதுகாப்பாயாக. நானும் யுத்தத்தில் நின்று பாண்டவர்களும் தடுக்கப்பட்டார்களேயாகில் என்னுடைய சேனையானது பராக்கிரமத்தோடு மறுபடியும் விரைவாகத் திரும்பும்' என்றுசொன்னான். சூரனான உமது புத்திரனுக்கேற்றதான அந்த வசனத்தைக் கேட்டு ஸாரதியானவன் பொன்னலங்காரங்களால் நன்குமூடப்பட்ட குதிரைகளை மெள்ள நடத்தினான். யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதிகர்களாலும் விடுபட்டவர்களும் சரீரத்தை (யுத்தத்தில்) விடத் துணிந்தவர்களுமான காலாட்கள் இருபத்தோராயிரம் பேர்கள் யுத்தத்துக்காக நின்றார்கள். பற்பல தேசங்களிலுண்டானவர்களும் பற்பலவிதமான வர்ணங்களமைந்த ஆடைகளையுடையவர்களுமான போர்வீரர்கள் அப்பொழுது பெரிதான கீர்த்தியை விரும்பினவர்களாக ஆயத்தமாக நின்றார்கள். அச்சமயத்தில் வருகின்றவர்களும் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களுமான அவர்களுக்குக் கோரமான காட்சியுள்ளதும் பயங்கரமாயிருப்பதும் மிக்கபெரிதுமான யுத்தமானது பரஸ்பரம் உண்டாயிற்று. அரசரே! அப்பொழுது (துரியோதனன்) பீமஸேனனையும் பார்ஷதனை திருஷ்டத்யும்னனையும் பலதேசத்து வீரர்களையும் சதுரங்க சேனையினால் தடுத்தான். யுத்தத்தில் மற்றக் காலாட்களோ மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களும் வீரலோகத்தை அடைய எண்ணங்கொண்டவர்களுமாகி ஸிம்ஹநாதஞ்செய்து கைகளைத்தட்டிக்கொண்டு பீமனையே எதிர்த்தார்கள். கோபங்கொண்டவர்களும் யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்டவர்களுமான கௌரவர்கள் பீமஸேனனை எதிர்த்துக் கர்ஜித்தார்கள்; வேறு பேச்சுப் பேசவில்லை. அவர்கள் யுத்தத்தில் நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு பீமனை அடித்தார்கள். யுத்தத்தில் அடிக்கப்படுகின்றவனும் காலாட்களுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்டவனுமான அந்தப் பீமன் மைனாகபர்வதம்போல அவ்விடத்திலிருந்து அசையவில்லை. மஹாராஜரே! பாண்டவனுடைய மஹாரதத்தைத்தடுப்பதற்கு முயல்கின்றவர்களும் குரோதமுள்ளவர்

களுமான அந்த வீரர்கள் மற்ற யுத்தவீரர்களையும் தடுத்தார்கள். பீமன் நாற்புறங்களிலும் யுத்தஸன்னத்தர்களாக நிற்கின்ற கௌரவ வீரர்களால் அப்பொழுது கோபமூட்டப்பட்டான். அந்தப் பீமன் ரதத்தினின்று விரைவாக இறங்கிக் காலாளாக நின்றான். அவன் பொன்னால் மூடப்பட்டிருக்கிற பெரிதான கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு காலதண்டத்தைக் கையிற்கொண்ட அந்தகனைப்போல உம்மைச்சேர்ந்த யுத்தவீரர்களைக் கொன்றான். பலசாலியான அவன், ரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் விடப்பட்டிருக்கிற அந்த இருபத்தோராயிரம் காலாட்களையும் கதாயுத்தத்தினால் அடித்தான். ஸத்யபராக்கிரமனான பீமன் அந்தப் புருஷர்களுடைய படையைக் கொன்று த்ருஷ்டத்யும்னனை முன்னிட்டுக்கொண்டு காலவிளம்பமின்றிக் காணப்பட்டான். கொல்லப்பட்டு ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டிருக்கிற காலாட்கள், நன்றாகப் பூத்தவையும் காற்றினால் முறிக்கப்பட்டவையுமான காணிகார மரங்களைப்போலப் பூமியில் சாய்ந்தார்கள். பற்பல சஸ்திரங்களையுடையவர்களும் பற்பல குண்டலங்களை அணிந்தவர்களும் பற்பல தேசங்களிலிருந்து வந்திருப்பவர்களுமான பற்பல ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அறுக்கப்பட்டதும் கொடித்துணிகளாலும் கொடிகளாலும் நன்றாக மூடப்பட்டதுமான காலாட்களுடைய பெரும்படையானது ரௌத்ரமாகவும் கோரரூபமுள்ளதாகவும் பயங்கரமாகவும் விளங்கிற்று. யுதிஷ்டிரரைத் தலைவராகக்கொண்ட மஹாரதர்கள் ஸைன்யத்துடன்கூடியவர்களாக மிக்க தைர்யமுள்ளவனும் உமது புத்திரனுமான துரியோதனனை எதிர்த்தோடினார்கள். அவர்களனைவரும் பெரிய விறல்களையுடையவர்களான உம்மைச்சேர்ந்த வீரர்களைப் புறங்காட்டினவர்களாகக்கண்டு, பேரலைகள் கரையை எதிர்க்காததுபோல, உம்முடைய புத்திரனை எதிர்க்கவில்லை. பார்த்தர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து துர்யோதனனை ஒருவனை மிஞ்சுவதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்களென்னும் ஆச்சர்யகரமான உமது புத்திரனுடைய ஆண்மையைக் கண்டோம். (பாணங்களால்) மிக்கக்காயப்படுத்தப்பட்டதும் ஓடஎண்ணங்கொண்டு சிறிது தூரம் சென்றதுமான தன் படையைப் பார்த்து, துரியோதனன் உரைக்கலானான். ‘(ஸைனிகர்களே!) எவ்விடத்தை அடைந்திருந்தால் உங்களைப் பாண்டவர்கள் கொல்லமாட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட இடத்தைப் பூமியிலாவது மலைகளிலாவது நான் காணவில்லை. நீங்கள் ஓடுவதனால் யாது பயன்? இவர்களுடைய சேனையோ சிறிதே இருக்கிறது. கிருஷ்ணார்ஜுனர்களும் அதிகமாகக்

காயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இச்சமயத்தில் ஓடாமல் எல்லோரும் நிற்போமேயானால் ஜயம் நிச்சயமாக நமக்கு உண்டாகும். அடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஓடுகின்றவர்களாகவுமிருக்கின்ற உங்களை இன்னுந்தவற்றைச் செய்யப்பெற்ற பாண்டவர்கள் பின்தொடர்ந்து கொல்வார்கள். யுத்தத்தில் நமக்கு வதமே சிறந்தது. இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிற க்ஷத்திரியர்களனைவரும் என் வசனத்தைக் கேட்பார்களாக. யமன் சூரனையும் பயந்தவனையும் எப்பொழுதும் கொல்லுகிறானாதலால் மூடனாலும் க்ஷத்திரியனான எந்த மனிதன்தான் போர் புரியமாட்டான்? கோபங்கொண்டவனான பீமஸேனனுக்கு எதிரில் நிற்பது நமக்குப் புகழ்தரத்தக்கது. யுத்தத்தில்நேரும் மரணமானது ஸுகரம். வியாதி மூப்பு முதலானவைகளால் நேரிடும் மரணமானது துக்ககரமானது. மனிதன் வீட்டிலேயேயிருந்தாலும் ஒரு ஸமயத்தில் அவசியம் சாகவேவேண்டும். க்ஷத்திரிய தாமத்தோடு போர்புரிகிறவனுக்கு இந்தமரணமானது பழமையாயுள்ளது. கொல்லுகிறவன் இவ்வுலகில் ஸுகத்தை அடைகிறான். கொல்லப்பட்டவன் பரலோகஞ்சென்று பெரும்பயனைப் பெறுகிறான். கௌரவர்களே! ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு யுத்ததர்மத்தைவிடச் சிறந்ததான வழி இல்லை. யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவன் அதிசீக்கிரமாக அப்படிப்பட்ட உலகங்களை அடைகிறான்' என்றான். அரசர்கள் அவனுடைய அந்த வசனத்தைக் கேட்டுப் புகழ்ந்து மீண்டும் [1] ஆததாயிகளான பாண்டவர்களை எதிர்த்து வந்தார்கள். அப்பொழுது ஜயத்தில் பேராவலுள்ளவர்களும் அதிக கோபமுள்ளவர்களும் பகைவர்களை நன்றாக அடிக்குந்திறமையுள்ளவர்களுமான பார்த்தர்கள், வியூகம் வகுக்கப்பட்ட சேனையுடன் கூடியவர்களாக, அவர்களனைவரும் எதிர்த்துவரும்பொழுதே விரைவாக எதிர்த்தார்கள். வீரியமுள்ளவனான தனஞ்சயன் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற காண்டீவமென்கிற வில்லை ஒலியுடன் அசைத்துக்கொண்டு ரதத்தோடு யுத்தத்தில் கௌரவர்களை எதிர்த்தான். முயற்சியுள்ளவர்களான மாத்ரீபுத்திரர்களும் மகாபலசாலியான ஸாத்யகியும் மகிழ்ச்சியுற்றுச் சகுனியையும் உடனுடைய படையையும் வேகத்துடன் எதிர்த்தார்கள்.

---

1 கொடியவர்கள்; கொல்லுந்தன்மையுள்ளவர்கள். விராடபர்வம் 175-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸாத்யகி ஸால்வனைக் கொன்றது.)

சேனைகள் (யுத்தத்திற்காகத்) திரும்பினவுடன், மிலேச்சர்களுடைய கூட்டத்துக்குத் தலைவனான ஸால்வன், அதிக கோபங்கொண்டு, மதம்பெருக்குள்ளதும் பர்வதம்போன்றதும் கொழுப்புள்ளதும் ஐராவதம்போல விளங்குவதும் பகைவர்களுடைய கூட்டத்தை நாசஞ் செய்கின்றதுமான மிக்க பெரிய யானையின்மீதேறிக்கொண்டு பாண்டவர்களுடைய பெரும்படையை எதிர்த்துச் சென்றான். அரசரே! பெரிய உருவமுடையதும்[1] பத்ரகுலத்திற்பிறந்ததும் திருதராஷ்டிர புத்திரனால் எப்பொழுதும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டதும் சாஸ்திரங்களின் நிச்சயத்தை அறிந்தவர்களால் யுத்தங்களில் எப்பொழுதும் அரசனுக்குரிய வாகனமாக ஏற்படுத்தப்பட்டதுமான அந்த யானையின்மீது ஏறி ராஜஸ்ரேஷ்டனான ஸால்வன், ஐராவதத்தின்மீது ஏறிய பயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு அஸுரர்களுடைய ஸமூகத்தை அதிகமாக நொறுக்குகின்ற இந்திரனைப்போலவும், காலையில் உதயபர்வதத்திலிருக்கிற ஸூர்யனைப்போலவும் பிரகாசித்தான். மன்னரே! அவன் அப்படிப்பட்ட சிறந்த யானையினால் ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற பாண்டவர்களை எதிர்த்துக் கூர்மையுள்ளவையும் வேகத்தால் மஹேந்திரனுடைய வஜ்ரத்துக்கு ஒப்பானவையும் மிக்க கோரமாயுள்ளவையுமான பாணங்களால் பிளந்தான். ராஜரே! முற்காலத்தில் தைத்யர்கள் வஜ்ரதரனான இந்திரனுடைய அவகாசத்தைக் காணாததுபோல, மஹாயுத்தத்தில் பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றவனும் ரணவீரர்களை யமனுடைய ஆலயத்துக்கு அனுப்புகின்றவனுமான ஸால்வனுடைய அவகாசத்தைத் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களாவது பிறர்களாவது காணவில்லை. ஒன்றாக இருந்தும் ஆயிரமாக ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றதும் மஹேந்திரனுடைய யானைபோன்றதுமான அந்த நிகரில்லாத யானையை நாற்பக்கத்திலும் அந்தப்பாண்டவர்களும் ஸோமகர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் கண்டார்கள். மிகத் துரத்தப்படுகின்ற பகைவர்களுடைய படையானது, நாற்புறங்களிலும் பிணங்களுக்கு ஒப்பாக விளங்கியது. அப்பொழுது, யுத்தத்தில் பயத்தினால் ஒன்றொன்று அதிகமாகத் துகைக்கப்படுகின்ற அச்சேனையானது நிலை

---

1 யானையின் ஒருவகை ; துரோணபர்வம் 431-ம்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

பெறவேயில்லை. பிறகு, அந்த அரசனால் வேகமாக முறிய அடிக்கப் பட்ட பாண்டவர்களைச்சேர்ந்த அந்தப் பெரும்படையானது அந்தச் சிறந்த கஜத்தினுடைய வேகத்தைத்தாங்கச் சக்தியற்றதாக நான்கு திக்குகளிலும் விரைவாக ஓடியது. அதிவேகமுள்ள ராஜாவான ஸால்வனால் முறிய அடிக்கப்பட்ட அந்தச் சேனையை யுத்தத்திலுள்ள உம்மைச்சேர்ந்த சிறந்த அந்த எல்லா யுத்தவீரர்களும் பார்த்து அந்த அரசனைக் கௌரவித்தார்கள்; சந்திரனுக்கொப்பான சங்கங்களையும் ஊதினார்கள். பிறகு, ஸந்தோஷத்தினால் வெளியிடப்படும் சங்கமுழக்கத்துடன்கூடின கௌரவர்களுடைய ஸிம்மநாதத்தைக் கேட்டுப் பாண்டவர்களுக்கும் ஸ்ருஞ்சயர்களுக்கும் ஸேனாதிபதியான பாஞ்சால ராஜபுத்திரன் கோபத்தினால் பொறுக்கவில்லை. பிறகு, இந்திரனோடு யுத்தஞ்செய்யும்போது இந்திரனுடைய வாகனமான ஐராவணமென்கிற சிறந்த யானையை ஜம்பன் எதிர்த்ததுபோல வலிமைமிக்கவனான தருஷ்டத்யும்னன் ஜயமடைவதன்பொருட்டு விரைவுடன் அந்த யானையை எதிர்த்துச் சென்றான். அரசரே! ராஜஸிம்மனான ஸால்வன் யுத்தத்தில் விரைவாக எதிர்த்துவருகின்ற அந்தப் பாஞ்சாலபுத்திரனைக் கண்டு அவனைக் கொல்வதின்பொருட்டு அந்த யானையை விரைவாகத் தூண்டினான். அந்தத் திருஷ்டத்யும்னன், விரைவாக எதிர்த்துவருகின்ற அந்தச் சிறந்தயானையை அக்னி போன்ற பாணங்களாலும் கருமானால் சாணைபிடிக்கப்பட்டவையும் கூர்மையுள்ளவையும் ஜ்வலிக்கின்றவையும் உக்கிரமான வேகமுள்ளவையுமான சிறந்த மூன்று நாராசங்களாலும் அடித்தான். பிறகு, மஹாத்மாவான பாஞ்சால ராஜகுமாரனான அவன் வேறு ஐந்நூறு உத்தம நாராசங்களைக் கும்பஸ்தலத்தில் பிரயோகித்தான். யுத்தத்தில் அவைகளால் அடிக்கப்பட்ட அந்தச் சிறந்த யானையானது அப்பொழுது திரும்பி அதிவேகத்துடன் ஓடியது. ஸால்வன், விரைவாக அடித்து ஓட்டப்படுகின்ற அந்தச் சிறந்த யானையை ஈட்டிகளாலும் மாவெட்டிகளாலும் திருப்பிப் பாஞ்சாலராஜனுடைய புத்திரனைக் குறித்துக்காட்டி வேகமாகத் தூண்டினான். விரைவாக வருகின்ற அந்த யானையைக்கண்டு வீரனான தருஷ்டத்யும்னன் பயத்தினால் அங்கங்கள் சோர்ந்தவனாகித் தன் ரதத்தினின்று சீக்கிரமாகவே ஒரு கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பெரிய யானையானது பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் கூடிய அந்த ரதத்தைக் குதிரைகளோடும் ஸாரதியோடும் உடனே நொறுக்கித் துதிக்கையினால் தூக்கிக் கர்ஜித்துக்கொண்டு ரணபூமி

யின் தரையில் அடித்துப் பொடிசெய்தது. அப்பொழுது, அந்தச் சிறந்த யானையினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்த த்ருஷ்டத்யும்னனைக் கண்டு வேகத்துடன் பீமனும் சிகண்டியும் சினியினுடைய பேரனான ஸாத்யகியும் விரைவாக அந்த யானையை எதிர்த்தோடி, நாற்புறத்திலும் தாக்குகின்ற அந்த யானையினது வேகத்தைப் பாணங்களால் விரைவாகத் தடுத்தார்கள். ரதிகர்களால் அந்த யானையானது தடுக்கப்பட்டது. அவர்களால் தடுக்கப்பட்ட அந்த யானையானது யுத்தத்தில் நிலைதவறியது. பிறகு, அரசனான ஸால்வன், ஸூர்யன் நாற்பக்கங்களிலும் கிரண ஸமூகத்தைப் பரப்புவதுபோலப் பாணங்களை வர்ஷித்தான். அந்தப் பாணங்களால் அடிக்கப்படுகின்ற தேர்க்கூட்டங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆங்காங்கு ஓடின. அரசரே! ஸால்வனுடைய அச்செய்கையைப் பாஞ்சால புத்திரர்களனைவரும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் கண்டு, 'ஆ! ஆ!' என்னும் சப்தங்களால் யுத்தகளத்தை ஒலியிடும்படி செய்தார்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் யானையை நான்குபக்கத்திலும் தடுத்தார்கள். பாரதரே! சூரனும் பகைவர்களை நாசஞ்செய்பவனும் வீரனுமான பாஞ்சால புத்திரனே சுறுசுறுப்புள்ளவனாக மலையின் சிகரம் போன்ற கதையை எடுத்துப் பரபரப்புடன் யானையை வேகத்தோடு பின்தொடர்ந்தான். பிறகு, சிறந்த வேகமுள்ளவனான பாஞ்சால ராஜகுமாரன், கதையை நன்றாகச் சுழற்றிக்கொண்டு, மலைபோல விளங்குகின்றதும் மதத்தைப் பெருக்குகின்றதும் மேகம் போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான அதனை அதிகமாக அடித்தான். மலைபோல் விளங்குகின்ற அந்த யானையானது மத்தகம் பிளக்கப்பட்டதாகி, உடனே வீரிட்டு இரத்தத்தை வாயினின்று மிகுதியாகக் கக்கிக்கொண்டு பூகம்பத்தினால் அசையும் மலைபோல விழுந்தது. அப்பொழுது அந்த உத்தம யானையானது தள்ளப்பட்டு உமது புத்திரனுடைய சேனை ஆ! ஆ! என்று அலறவே, சினிகளுள் சிறந்தவனும் உத்தம வீரனுமான ஸாத்யகி கூர்மையுள்ள ஒரு பல்லத்தினால் ஸால்வராஜனுடைய தலையை அறுத்தான். ஸாத்வதனான ஸாத்யகியினால் யுத்தத்தில் தலையறுக்கப்பட்ட அந்த ஸால்வன், சிறந்த யானையோடு கூடவே இந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தினால் பிளந்து தள்ளப்பட்ட மிகப்பெரிய மலையின்சிகரம்போலப் பூமியில் விழுந்தான்.

இருபதாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸாத்யகி க்ருதவர்மாவை வென்றது.)

யுத்தத்தில் தோஷமுள்ளவனும் சூரனுமான அந்த ஸால்வன் கொல்லப்படவே, காற்றின் வேகத்தினால் பெருமரமநாசஞ்செய்யப்படு வதுபோல உம்முடையசேனையானது நாசஞ்செய்யப்பட்டது. மகா ரதனும் சூரனும் மகாபலசாலியுமான க்ருதவர்மா முறியடிக்கப்பட் டிருக்கிற அந்தச் சேனையைக்கண்டு யுத்தத்தில் சத்துருசேனையைத் தாக்கினான். மன்னவரே! யுத்தத்தில் மலைபோல ஸ்திரமாகநிற்பவனும் பாணங்களை இறைப்பவனுமான கிருதவர்மாவை யுத்தத்தில் கண்டு அந்தச்சூரர்கள் திரும்பினார்கள். மகாராஜரே! பிறகு, மரணமவரை யில் திரும்புவதில்லை என்று நிச்சயித்துத் திரும்பிவந்தவர்களான கௌரவர்களுக்குப் பாண்டவர்களோடு யுத்தம் நடக்க ஆரம்பித்தது. அச்சமயத்தில், ஒருவனால் இருந்துகொண்டு அணுகமுடியாததான பாண்டவசேனையைத் தடுத்ததாகிய ஆச்சர்யகரமான யுத்தமானது கிருதவர்மாவுக்குப் பகைவர்களோடு நேர்ந்தது. செய்யமுடியாத காரியம் செய்யப்படவே, மிக்க ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் ஒருவருக் கொருவர் நண்பர்களுமான வீரர்களுடைய மிக்கபெரிதான ஸிம்மநாத மானது ஆகாயத்தை அளாவியதாகியது. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! சினியின் பௌத்திரனும் மிக்க தோள்வலியமைந்தவனுமான ஸாத் யகியானவன் அந்தச் சப்தத்தினால் பயந்தவர்களான பாஞ்சாலர்களைப் பாதுகாத்தான். அந்தஸாத்யகி மகாபலமுள்ள க்ஷேமதூர்த்தியென் கிற அரசனை எதிர்த்துக் கூர்மையுள்ள ஏழுபாணங்களால் அவனை யமனுடைய வீட்டிற்கு அனுப்பினான். வருகின்றவனும் நீண்டகை களையுடையவனும் கூர்மையான பாணங்களை அதிகமாக இறைக்கின்ற வனுமான அந்தச் சினிபுங்கவனைப் புத்திமானான கிருதவர்மா வேகத் தோடு எதிர்த்தான். வில்பிடித்தவர்களும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்க ளும் உத்தமமான சஸ்திரங்களைத் தரித்தவர்களுமான அவ்விருவீரர் களும் இரண்டு ஸிம்மங்களைப்போலக் காஜித்துக்கொண்டு ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்தார்கள். பாஞ்சாலர்களுடன்கூடின பாண்டவர் களும் யுத்தவீரர்களும் மற்றச் சிறந்த அரசர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர் களான அவ்விருவர்களுடைய சண்டையையும் பார்ப்பவர்களாக ஏற் பட்டார்கள். விருஷ்ணிகளுள்ளும் அந்தகர்களுள்ளும் மஹாரதர்க ளான அவ்விருவர்களும் அதிக ஸந்தோஷமுள்ள இரண்டு யானைகள்

போல் ஒருவரையொருவர் நாராசங்களாலும் வத்ஸதந்தங்களாலும் அடித்தார்கள். க்ருதவர்மாவும் சினிகளுள் சிறந்தவனான ஸாத்யகியுமாகிய இவ்விருவரும் பற்பல மார்க்கங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அம்புமழைகளால் ஒருவரையொருவர் அடிக்கடி மூடினார்கள். விறகளுடைய வேகத்தினாலும் பலத்தினாலும் அதிகமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட இரண்டு விருஷ்ணிவீரர்களுடைய பாணங்களையும் ஆகாயத்தில் விரைந்துசெல்லுகின்ற விட்டிற்பூச்சிகளைப்போலக் கண்டோம். ஹ்ருதிகனுடைய குமாரனான க்ருதவர்மாவானவன் ஸத்யமான செய்கையுடன் கூடினவனும் நிகரில்லாதவனுமான ஸாத்யகியை எதிர்த்துக் கூர்மையுள்ள நான்கு பாணங்களால் அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் அடித்தான். நீண்டகைகளையுடையவனான அந்த ஸாத்யகி தோட்டியினால் குத்தப்பட்ட யானைபோல் மிக்க கோபங்கொண்டவனாகச் சிறந்த எட்டுப்பாணங்களாலே க்ருதவர்மாவை அடித்தான். பிறகு, க்ருதவர்மா நன்றாக இழுத்துவிடப்பட்டவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான மூன்று பாணங்களால் ஸாத்யகியை அடித்து ஒருபாணத்தினால் அவனுடையவில்லை வெட்டினான். சினிகளுள் சிறந்தவனான ஸாத்யகி, அறுக்கப்பட்ட அந்தச் சிறந்த வில்லை எறிந்துவிட்டுப் பாணங்களுடன் கூடின வேறுவில்லை வேகமாக எடுத்தான். எல்லாவில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவனும் மஹாவீர்யமுள்ளவனும் மஹாபலசாலியும் அதிரதனுமான ஸாத்யகி கோபங்கொண்டு க்ருதவர்மாவினால் தன்னுடையவில் வெட்டப்பட்டதைப் பொறாமல் விற்களுள் சிறந்த அந்தவில்லை எடுத்துச் சீக்கிரமாக நாணேற்றிக் க்ருதவர்மாவை விரைவாக எதிர்த்தான். பின்பு, சினிபுங்கவன் மிக்க கூர்மையுள்ள பத்துப்பாணங்களால் க்ருதவர்மாவினுடைய ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் கொடியையும் அடித்தான். அரசரே! பெரியவரே! பிறகு, பெரிதான வில்லையுடையவனும் மஹாரதனுமான க்ருதவர்மா, குதிரைகளும் ஸாரதியும் கொல்லப்பெற்றதும் பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ரதத்தைப் பார்த்து அதிகோபத்தினால் கவரப்பட்டவனாகச் சினிபுங்கவனைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு சூலத்தைப் புஜவேகத்தினால் எறிந்தான். ஸாத்யகி யுத்தத்தில் அந்தச் சூலத்தைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் பிளந்து பொடிசெய்து க்ருதவர்மாவை மயக்குபவன்போலத் தள்ளினான்; பிறகு, வேறு ஒரு பல்லத்தினால் க்ருதவர்மாவை மார்பிலடித்தான். அஸ்திரங்களில் நல்ல பயிற்சியுள்ளவனை யுயுதானனால் நல்ல யுத்தத்தில் குதிரைகளும் ஸாரதி

யும் கொல்லப்பட்டவனான கிருதவர்மா பூமியை அடைந்தான். இரண்டு ரதிகர்களுக்கும் நேர்ந்த சண்டையில் வீரனான அந்தக கிருதவர்மா ஸாத்யகியினால் ரதத்தை இழந்தவனாகச் செய்யப்பட்டவுடன், எல்லா வீரர்களுக்கும் மிக அதிகமான பயம் உண்டாயிற்று. சத்ருக்களை அடக்குபவரே! ராஜரே! கிருதவர்மா ஸாரதியும் குதிரைகளும் கொல்லப்பட்டவனும் ரதத்தை இழந்தவனுமாகச் செய்யப்படவே, உம்முடைய புத்திரர்களுக்கும் அதிகமான வியஸனமுண்டாயிற்று. கிருதவர்மாவினுடைய குதிரைகளும் ஸாரதியும் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு கிருபர் சினிபுங்கவனான ஸாத்யகியைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு அவனை எதிர்த்து ஓடினார். அவர் எல்லா வில்லாளிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, தோள்வலிமிக்க அந்தக்கிருதவர்மாவை ரதத்தின் மத்தியில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு யுத்தரங்கத்தினின்று விரைவாக வேறிடத்திற்குக் கொண்டுசென்றார். அரசரே! ஸாத்யகியும் உறுதியாக நின்று கிருதவர்மா ரதத்தை இழந்தவனாகச் செய்யப்படவே, துர்யோதனனுடைய சேனை முழுவதும் மீண்டும் திரும்பிச் சென்றது. சேனையிலுண்டான புழுதியினால் மூடப்பட்டவர்களான பகைவர்கள் அதை அறிந்தார்களில்லை. அரசரே! துர்யோதனராஜனைத்தவிர உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் விரைவாக ஓடிவிட்டார்கள். துர்யோதனனோ முறியடிக்கப்பட்ட தன்னுடைய படையைச் சமீபத்தில் கண்டு வேகத்துடன் அவர்களுக்கு எதிரில் சென்றான்; ஒருவனாகவேயிருந்துகொண்டு அனைவர்களையும் விரைவாகத் தடுத்தான். பெரியவரே! கோபமுள்ளவனும் அவமதிக்க முடியாதவனுமான துர்யோதனன் எல்லாப் பாண்டவர்களின்மீதும் பார்ஷதனான த்ருஷ்டத்யும்னன்மீதும் சிகண்டியின் மீதும் த்ரௌபதீபுத்திரர்கள்மீதும் பாஞ்சாலர்களுடைய கூட்டங்களின்மீதும் கேகயர்களின்மீதும் ஸோமகர்களின்மீதும் ஸ்ருஞ்சயர்களின்மீதும் பரபரப்பின்றிக் கூர்மையுள்ள அம்புகளால் இறைத்தான். மஹாபலசாலியான உம்முடைய புத்திரன் முயற்சியுள்ளவனாக யுத்தத்தில் நின்றான். யாகத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான பெருநெருப்பானது பிரகாசிப்பதுபோலத் துர்யோதனராஜன் யுத்தத்தில் எல்லா இடத்திலும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தான். மனிதர்கள் மருத்யுவை எதிர்க்காததுபோல யுத்தத்தில் அந்தத் துர்யோதனனைப் பகைவர்கள் எதிர்க்கவில்லை. பிறகு, கிருதவர்மா வேறு ரதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு வந்தான்.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

மஹாராஜரே! ரதத்திலிருப்பவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனுமான உம்முடைய புத்திரனே, எவ்விதத்திலும் ஸஹிக்கமுடியாத பிரதாபசாலியான ருத்திரன்போல யுத்தத்தில் விளங்கினான். அவனுடைய ஆயிரக்கணக்கான பாணங்களால் பூமியானது நன்றாக மூடப்பட்டதாகியது; வர்ஷதாரைகளால் பர்வதங்களை நனைப்பதுபோலப் பாணங்களால் பகைவர்களை நனைத்தான். பாண்டவர்களின் ஸேனா ஸமுத்திரத்தில் பாணங்களால் காயப்படுத்தப்படாத மனிதனும் யானையும் குதிரையும் ரதமும் இல்லை. அரசரே! பாரதரே! யுத்தத்தில் எந்தெந்த யுத்தவீரனைப் பார்க்கிறேனோ அவனவன் உம்முடைய புத்திரனால் பாணங்களால் நிறைக்கப்பட்டவனானான். சேனையானது அதனால் மேலே எழுப்பிவிடப்பட்ட தூளியினால் எவ்வாறு மூடப்பட்டதோ அவ்வாறே மகாத்மாவான அவனுடைய பாணங்களாலும் நன்றாக மூடப்பட்டதாகக் காணப்பட்டது. அரசரே! யுத்தபூமியானது, ஹஸ்தலாகவமுள்ளவனும் வில்லாளியுமான துர்யோதனனால், பாணமயமாக்கப்பட்டதைக் கண்டோம். ஆயிரக்கணக்கான உம்மைச்சேர்ந்த அந்த யுத்தவீரர்களிலும் சத்துருவீரர்களிலும் துர்யோதனனுக்கு ஸமமான மனிதன் இல்லையென்பது என்னுடைய எண்ணம். பாரதரே! 'பார்த்தர்கள் ஒன்று சேர்ந்தும் ஒருவனாக இருந்த துர்யோதனனை அதிக்ரமிக்கவில்லை' என்னும் உமது புத்திரனுடைய ஆச்சர்யகரமான வல்லமையை அந்த யுத்தரங்கத்தில் கண்டோம். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! துர்யோதனன் யுத்தத்தில் யுதிஷ்டிரரை நூறு பாணங்களாலும் பீமஸேனனை எழுபது பாணங்களாலும் ஸஹதேவனை ஐந்து பாணங்களாலும் நகுலனை அறுபத்துநான்கு பாணங்களாலும் த்ருஷ்டத்யும்னனை ஐந்துபாணங்களாலும் த்ரௌபதீ புத்திரர்களை ஐந்தைந்து பாணங்களாலும் ஸாத்யகியை மூன்று பாணங்களாலும் அடித்தான். பெரியவரே! ஸஹதேவனுடைய வில்லை ஒரு பல்லத்தினால் துண்டாக்கினான். பிரதாபசாலியான மாத்ரீபுத்திரன், அறுக்கப்பட்ட அந்தவில்லை எறிந்துவிட்டுப் பெரிதான வேறுவில்லை எடுத்துக்கொண்டு அரசனை எதிர்த்துச் சென்றான்; பிறகு, துர்யோதனனை யுத்தத்தில் பத்துப்பாணங்களால் அடித்தான். பிறகு, வீரனும் பெரிதான வில்லையுடையவனு

மான நகுலனே கோரரூபமுள்ள ஒன்பது பாணங்களால் அரசனை அடித்து ஸிம்மநாதத்தையுஞ் செய்தான். ஸாத்யகி, கணுக்கள் படிவாயுள்ள ஓர் அம்பினால் அரசனை அடித்தான். த்ரௌபதீபுத்திரர்கள் எழுபத்துமூன்று பாணங்களாலும் தர்மராஜர் ஐந்துபாணங்களாலும் பீமஸேனன் எண்பதுபாணங்களாலும் அரசனான துர்யோதனனை அடித்தார்கள் மஹாராஜரே! மஹாத்மாக்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணக்கூட்டங்களால் நாற்பக்கத்திலும் சூழப்பட்ட துர்யோதனன் எல்லா ஸைன்யங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், சிறிதும் அசையவேயில்லை. தைர்யசாலியான துர்யோதனனுடைய லாகவத்தினாலும் மிக்க திறமையினாலும் வீர்யத்தினாலும் (வியப்புற்ற) எல்லா அரசர்களும் (அவனை) எல்லாப்பிராணிகளையும் மீறினவனாகக் கண்டார்கள். ராஜேந்திரரே! கவசமணிந்தவர்களான கௌரவஸேனா வீரர்களோ, சிறிதும் அவகாசத்தைக் காணாதவர்களாக வேந்தனை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். எதிர்த்து வருகின்ற அந்த வீரர்களுடைய கோரமாயும் நெருங்கியதாயுமுள்ள சப்தமானது மாரிகாலத்தில் பொங்குகின்ற ஸமுத்திரத்தினுடையசப்தம்போலத் தோன்றியது. மிகப்பெரிய வில்லையுடையவர்களான அந்தவீரர்கள், யுத்தத்தில் பகைவர்களால் ஜயிக்கக்கூடாத அரசனை அடைந்து, கொலலும் விருப்பமுள்ள பாண்டவர்களை எதிர்த்தார்கள். யுத்தத்தில் கோபங்கொண்ட அஸ்வத்தாமா பீமஸேனனைத் தடுத்தார். மஹாராஜரே! எல்லாத்திசைகளிலும் பிரயோகிக்கப்பட்ட அவ்விருவருடைய பாணங்களாலும் யுத்தத்தில் வீரர்களாவது திக்குகளாவது அவ்வாறே திக்கோணங்களாவது அறியப்படவில்லை. பாரதர்களால் பொறுக்கமுடியாதவர்களும் குரூரமான செய்கையையுடையவர்களும் நாண்கயிறு மோதுவதினால் கடினமான தோலையுடையவர்களும் செய்ததற்குப் பிரதிசெய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அவ்விருவரும் எல்லாத்திசைகளையும் பயப்படும்படி செய்துகொண்டு அதிகோரமாக யுத்தஞ்செய்தார்கள். வீரனான சகுனியோ, யுத்தத்தில் யுதிஷ்டிரரைப் பீடித்தான். பிரபுவே! ஸுபலனுடைய புத்திரன் அந்த யுதிஷ்டிரருடைய நான்கு குதிரைகளையும் கொன்று எல்லாச் சேனைகளையும் நடுங்கும்படி செய்துகொண்டு உரக்க ஸிம்மநாதஞ்செய்தான். இந்த ஸமயத்தில் பிரதாபசாலியான ஸஹதேவன் ஜயிக்கப்படாதவரும் வீரருமான அரசரை யுத்தத்தில் ரதத்தினால் வேறு இடத்துக்குக் கொண்டுபோனான். பிறகு, எல்லாவில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவரும் தர்மநந்தனருமான யுதிஷ்டிரர் வேறு ரதத்திலேறிக்கொண்டு சகு

னியை ஒன்பது பாணங்களாலடித்து மீண்டும் ஐந்துபாணங்களால் அடித்துப் பெரிய நாதத்தையும் வெளியிட்டார். பெரியவரே! அந்த யுத்தமானது ஆச்சர்யகரமும் மிக்ககோரமும் பார்க்கிறவர்களுக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிறதும் ஸித்தர்களாலும் சாரணர்களாலும் அடைப்பட்டதுமாயிற்று. அளவிடமுடியாத பலத்துடன்கூடின உலூகனே சிறந்த வில்லாளியும் யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்டவனுமான நகுலன்மீது பாணவர்ஷங்களை நாற்பக்கத்திலும் வர்ஷித்தான். அவ்விதமே சூரனான நகுலனும் யுத்தத்தில் ஸௌபலனான சகுனியின் புத்திரனைப் பெரிய சரமாரியினால் நாற்புறத்திலும் தடுத்தான். வீரர்களும் குலபுத்திரர்களும் மகாரதர்களும் செய்தற்குப் பிரதிசெய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அவ்விருவர்களும் அந்த யுத்தத்தில் போர்புரிந்துகொண்டு காணப்பட்டார்கள். அரசரே! அவ்வாறே, சத்ருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவனான சைனேயன் யுத்தத்தில் இந்திரன் பலியை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ததுபோலக் கிருதவர்மாவை எதிர்த்துப் போர்புரிந்துகொண்டு விளங்கினான். துர்யோதனன், யுத்தத்தில் த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய வில்லைவெட்டிப் பிறகு வெட்டப்பட்ட வில்லையுடையவனான அந்த த்ருஷ்டத்யும்னனைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் அடித்தான். திருஷ்டத்யும்னனும், யுத்தத்தில் உத்தமமான ஆயுதத்தையெடுத்து எல்லாவில்லாளிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அரசனோடு போர்புரிந்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! மதப்பெருக்குள்ள காட்டிலுள்ள இரண்டு மதயானைகளுக்குப் போர்நடப்பதுபோல யுத்தகளத்தில் அவ்விருவருக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. சூரரான கௌதமரோ யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டு மகாபலசாலிகளான த்ரௌபதீபுத்திரர்களைப் பாய்ந்த கணுக்களுள்ள அநேக பாணங்களால் அடித்தார். தேகனுக்கு இந்திரியங்களோடு யுத்தம்நேர்வதுபோல அந்தக் கௌதமருக்கு (ஐந்து) திரௌபதீபுத்திரர்களோடும் மிக்ககோரமும் (எவ்விதத்தினாலும்) தடுக்கமுடியாததும் வரம்புகடந்ததுமான யுத்தம்நேர்ந்தது. இந்திரியங்கள் மூர்க்கர்களைப் பீடிப்பதுபோல அவர்களும் அவரைப் பீடித்தார்கள். அவரும் அவர்களைக்குறித்து அதிககோபமுள்ளவராக யுத்தத்தில் எதிர்த்து யுத்தம்செய்தார். பாரதரே! பிரபுவே! தேகமுடையவர்களுக்கு இந்திரியங்களோடு யுத்தம் நடப்பதுபோல அவருக்கு அவர்களோடு ஆச்சர்யகரமான யுத்தம் கிளம்பிக் கிளம்பி நடந்தது. மனிதர்கள் மனிதர்களோடும் யானைகள் யானைகளோடும் குதிரைகள் குதிரைகளோடும் ரதிகர்கள் ரதிகர்களோடும் எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். ஜனநாதரே! மறுபடியும், ஸங்குல

மாயும் மிக்ககோரமாயுமுள்ள யுத்தம் ஏற்பட்டது. பிரபுவே! மஹாராஜரே! 'இஃது ஆச்சர்யகரமானது; இது கோரமானது; இது பயங்கரமானது' என்று சொல்லக்கூடிய கோரமான அனேகயுத்தங்கள் நடந்தன. சத்துருக்களை அடக்குகிறவர்களான அவர்கள் யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து விசேஷித்து ஸிம்மநாதஞ்செய்தார்கள்; மஹாயுத்தத்தில் எதிர்த்துக் கொல்லவும் கொன்றார்கள். அவர்களுடைய வாகனங்களால் மேலேயெழுப்பப்பட்ட புழுதியானது மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அரசரே! காற்றினாலும் ஓடுகின்ற குதிரைகளாலும் குதிரைவீரர்களாலும் மேலே எழுப்பப்பட்டிருப்பதும் தேருருளைகளின் நுனியினாலும் யானைகளுடைய மூச்சுக்களாலும் மேலே எழும்பியிருக்கின்றதுமான புழுதியானது ஸந்தியாகாலத்து மேகம்போல நெருக்குண்டு சூரியனுடைய மார்க்கத்தை அடைந்தது. அந்தத் தூளியோடு சேர்ந்த சூரியன் ஒளியை இழந்தவனாகச் செய்யப்பட்டான. பூமியானது நன்றாகமறைக்கப்பட்டது. மஹாரதர்களான அந்தச்சூரர்களும் மூடப்பட்டார்கள். பரதர்களுள் உத்தமரே! யுத்தபூமியானது வீரர்களுடைய ரக்தத்தினால் நனைக்கப்படவே, ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் நாற்புறத்திலும் புழுதியானது அடங்கிவிட்டது. பிறகு, கோரமான காட்சியுடன்கூடினதும் அடர்ந்திருப்பதுமான அந்தப் புழுதியானது தணிந்துவிட்டது. பாரதரே! பின்பு, நான் த்வந்த்வயுத்தங்களை மறுபடியுங் கண்டேன். அந்தயுத்தமானது பலத்துக்குத் தக்கபடியும் மேன்மைபெற்ற வீரர்களுக்குத் தக்கபடியும் நடுப்பகலில் அதிபயங்கரமாக நடந்தது. ராஜேந்திரரே! அந்தயுத்தரங்கத்தில் கவசங்களுடைய ஒளிகள் அதிகப்பிரகாசமுள்ளவைகளாகக் காணப்பட்டன. யுத்தத்தில் விழுகின்ற பாணங்களுடைய சப்தமும் மலையில் எரிக்கப்படுகின்ற பெருமூங்கிற்காட்டினுடைய சப்தம்போல நெருக்கமாகத் தோன்றியது.

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸங்குல யுத்தம்.)

அப்பொழுது மிக்ககோரமாயும் பயங்கரமாயுமிருக்கிற யுத்தமானது நடந்துவருகையில், அந்தயுத்தத்தில் உமது புத்திரனுடைய சேனையானது பாண்டவர்களால் முறியஅடிக்கப்பட்டது. மஹாரதர்

களான உம்முடைய குமாரர்கள் அவர்களனைவர்களையும் பிரயத்னமின்றித் தடுத்துப் பாண்டவர்களுடைய படையோடு போர்புரிந்தார்கள். யுத்தவீரர்கள் உம்முடைய புத்திரனுக்கு ஜயத்தை விரும்பினவர்களாகத் திரும்பினார்கள். அவர்கள் திரும்பினவுடனே, உம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பகைவர்களுக்கும் தேவாஸுரயுத்தத்திற்கு ஒப்பானதும் மிக்க பயங்கரமுமான இவ்வித யுத்தம் நடந்தது. உம்மைச்சேர்ந்தவர்களுள்ளும் பிறர்களுள்ளும் ஒருவனும் புறங்கொடுக்கவில்லை; அனுமானத்தினாலும் பரஸ்பரம் ஸங்கேதங்களாலும் யுத்தஞ்செய்தார்கள். ஒருவரையொருவர் தாக்கிப் போர்புரிகின்ற அந்த வீரர்களுக்குப் பெரியநாசமுண்டாயிற்று. பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர் அதிக க்ரோதத்தை அடைந்து, ராஜஸமூகங்களுடன் கூடின தார்த்தராஷ்ட்ரர்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்க எண்ணங்கொண்டு பொற்புங்கமுள்ளவைகளும் சாணைக்கல்லில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான மூன்றுபாணங்களால் சாரத்வதரை அடித்து நான்குபாணங்களால் க்ருதவர்மாவினுடைய மங்களகரமான குதிரைகளை அடித்தார். அஸ்வத்தாமாவோ புகழுள்ளவனான க்ருதவர்மாவை யுத்தரங்கத்தைவிட்டு வேறிடத்திற்குக் கொண்டுபோனார். பிறகு, சாரத்வதர் எட்டுபாணங்களால் யுதிஷ்டிரரைத் திருப்பியடித்தார். பிறகு, துர்யோதனராஜன், யுத்தத்தில் எழுநூறு ரதங்களைத் தர்மநந்தனரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரரிருக்குமிடத்துக்கு அனுப்பினான். மனோவேகமும் வாயுவேகமுமுள்ள அந்த ரதங்கள் ரதிகர்களோடுகூடியனவாக யுத்தத்தில் குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரருடைய ரதத்தைநோக்கி எதிர்த்துச்சென்றன. மகாராஜரே! அவர்கள் நாற்புறத்திலும் யுதிஷ்டிரரைச் சூழ்ந்துகொண்டு மேகங்கள் சூரியனை மூடுவதுபோலப் பாணங்களால் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவராகச் செய்தார்கள். குருவீரர்களால் அவ்வாறு சூழப்பட்டிருக்கிற அந்தத் தர்மராஜரைக்கண்டு மிக்ககோபங்கொண்டவர்களான சிகண்டிமுதலான ரதிகர்கள் பொறுக்கவில்லை. பிறகு, அவர்கள் குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைக் காப்பதற்காகச் சிறந்தகுதிரைகளுடன் சேர்ந்தவைகளும் கிண்கிணிகளுடைய ஸமூகங்களால் நாற்புறத்திலும் சூழப்பட்டவைகளுமான ரதங்களோடுவந்தார்கள். பிறகு, பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் யமனுடையராஜ்யத்தை விருத்திபண்ணுகின்றதும் பயங்கரமானதும் ரக்தஜலத்துடன்கூடியதுமான யுத்தம் நடந்தது. பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலர்களுடன் சேர்ந்து ஆததாயிகளான கௌரவர்களுடைய எழுநூறு ரதிகர்களைக்கொன்று மீண்டும் அவர்களை எதிர்த்துத் தடுத்தார்கள். அச்சமயத்தில் உம்

முடைய புத்திரனுக்குப் பாண்டவர்களோடு பெரும்போர் நடந்தது. அப்படிப்பட்ட யுத்தம், பார்க்கப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டது மில்லை. பெரியவரே! அப்பொழுது, நாற்புறங்களிலும் வரம்புகடந்த யுத்தமானது நடக்கவும், உம்மைச்சேர்ந்த வீரர்களும் பகைவர்களும் வதஞ்செய்யப்படவும், யுத்தவீரர்கள் சிறந்தசங்கங்களை ஊதிக்கொண்டு அதிகமாகச் சப்தத்தை உண்டுபண்ணவும், வில்லாளிகளுடைய பேரிரைச்சல்களாலும் ஸிம்மநாதங்களாலும் கர்ஜித்தலாலும் யுத்தமும் அதிகப்படவும், மர்மஸ்தானங்கள் பிளக்கப்படவும், ஜயத்தில் பேராவலுடையவர்களான யுத்தவீரர்கள் ஓடவும், பூமியில் சோகத்தினுடைய உத்பத்திக்குக் காரணமான ஸம்ஹாரமானது நாற்புறத்திலும் உண்டாகவும், அனேக உத்தமஸ்திரீகளுடைய [1] கூந்தல் வகிர்ந்து முடித்தலொழியவும், வரம்புகடந்ததும் மிகப்பயங்கரமாயுள்ளதுமான மகாயுத்தம் நடந்துவரவும், [2]பிராணிகளுடைய விநாசத்தின்பொருட்டு மிகப் பயங்கரமான உத்பாதங்கள் தோன்றின. பர்வதங்களுடனும் காடுகளுடனும் கூடின பூமியானது சப்தித்துக்கொண்டு நடுங்கியது. அரசரே! தடிகளுடனும் எரிகொள்ளிகளுடனும் நான்கு பக்கத்திலும் இறைக்கப்படுகின்ற உற்கைகள் சூரியமண்டலத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்று பூமியில் விழுந்தன. பறக்கிறவைகள் வாஷிக்கின்ற சுழல்காற்றுக்களும் தாழ்ந்து வீசின; யானைகள் கண்ணீர்சொரிந்தன; அதிகமாக நடுங்கவும் நடுங்கின. மிகப் பயங்கரமாயும் கோரமாயுமிருக்கிற இந்த உத்பாதங்களை அலக்ஷ்யம்செய்து, க்ஷத்திரியர்கள் மனவருத்தத்தை விட்டவர்களும் மிகமுயற்சியுள்ளவர்களும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதில் விருப்பமுள்ளவர்களும், அழகியதும் பரிசுத்தமுமான குருக்ஷேத்திரத்தில் மீண்டும் யுத்தத்திற்காக நின்றார்கள். பிறகு, காந்தாரராஜனுடைய குமாரனான சகுனியானவன், 'எதிரில்நின்று போர்புரியுங்கள். பின்புறத்தினின்று பாண்டவர்களைக்கொல்லுகிறேன்' என்று கூறினன். பிறகு, (யுத்தத்திற்குச்) சென்ற நம்மவருள் பலசாலிகளான மத்ரதேசத்து யுத்தவீரர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் 'கல கல' வென்று சப்தித்தார்கள். பகைவர்களும் அப்படியேசெய்தார்கள். அஸ்திரங்களில் நல்லதேர்ச்சியுள்ளவர்களும் அணுகமுடியாதவர்களுமான சத்துருவீரர்கள் மீண்டும் நம்மைநாடி வில்களை அசைவுறும்படி செய்துகொண்டு பாணவர்ஷங்களைப் பொழிந்தார்கள். பிறகு, அந்த யுத்தத்தில் அப்பொழுது பகைவர்களால் நாசஞ்செய்யப்பட்ட மத்ரராஜனுடைய சேனையைக் கண்டு துர்யோதனனுடைய சேனையானது

---

1 வேறுபாடம். 2 இரட்டித்தலால் ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

மறுபடியும் திரும்பியோடுவதாகியது. பிறகு, பலசாலியான காந்தாரராஜனே, (வீரர்களைப்பார்த்து) 'தர்மத்தை அறியாதவர்களே! திரும்புங்கள்; யுத்தஞ் செய்யுங்கள்; ஓடுவதினால் உங்களுக்கு யாது பயன்?' என்கிற வசனத்தை மறுபடியும் உரைக்கலானான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! காந்தாரராஜனுக்கு விசாலமான ஈட்டிகளால் யுத்தஞ்செய்கின்றசிறந்த வீரர்களுடன்கூடின பதினாயிரம்குதிரைகளால் நிறைந்த படையானது இருந்தது. அந்தப்பலத்தினால் வல்லமையை வெளியிட்டு ஜனங்களுடைய நாசமானது நடந்துவருகையில்(காந்தாரர்கள்) கூர்மையுள்ள அம்புகளால் பின்புறத்தில் பாண்டவர்களுடைய படையைத் துன்பப்படுத்தினார்கள். மஹாராஜரே! மிகப்பெரிதான அந்தப்பாண்டவசேனையானது, காற்றினால் மேகம் சிதறஅடிக்கப்படுவதுபோல நான்குபக்கத்திலும் சிதற அடிக்கப்பட்டுத் தோல்வியை அடைந்தது. பிறகு, யுதிஷ்டிரர் ஸமீபத்தில் முறியஅடிக்கப்பட்டிருக்கிற தம்முடைய சேனையைக்கண்டு மனக்கலக்கமற்றவராக மஹாபலசாலியான ஸஹதேவனைப்பார்த்து, 'பாண்டுநந்தன! கெட்ட புத்தியுள்ள ஸுபலபுத்திரனான இந்தச் சகுனி கவசம்பூண்டு நம்முடைய பின்பக்கத்தைப்பீடித்து இதோ சேனைகளை நாசம் செய்கிறான்; பார். நீ த்ரௌபதீகுமாரர்களுடன் போ. ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியை வதம்செய்வாயாக. தோஷமற்றவனே! நான் பாஞ்சாலர்களோடுகூடித் தேர்ப்படையை மரிக்கப்போகிறேன். எல்லாயானைகளும் குதிரைகளும் மூவாயிரம்காலாட்களும் உன்னுடன் செல்லட்டும். (அவைகளாலும்) அவர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகிச் சகுனியைக்கொல்' என்று ஏவினார். பிறகு, விற்களைக் கையில் கொண்ட வீரர்கள்ஏறிய எழுநூறுயானைகளும் ஐயாயிரம்குதிரைகளும் வீர்யமுள்ளவனான ஸஹதேவனும் மூவாயிரம் காலாட்களும் த்ரௌபதீபுத்திரர்களனைவர்களும், யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்ட சகுனியை யுத்தத்தில் எதிர்த்துச்சென்றார்கள். அரசரே! பிறகு, ஜயத்தில் பேராசையுள்ளவனும் பிரதாபசாலியுமான சகுனி, பாண்டவர்களை எதிர்த்து (அவர்களை) மீறிச் சேனையைப் பின்புறத்தில் நாசஞ்செய்தான். வேகமுள்ளவர்களான பாண்டவர்களைச்சேர்ந்த குதிரைவீரர்களோ கோபங்கொண்டவர்களாக அந்தரதிகர்களை மீறிச் சகுனியின் படையில் புகுந்தார்கள். சூரர்களான அந்தக்குதிரை வீரர்கள் அந்தஸமயத்தில் யுத்தரங்கத்தின்மத்தியில் நிலைபெற்றுநின்றார்கள்; சகுனியின் பெரும்படையின்மீது சரமாரிகளை இறைத்தார்கள். மன்னரே! உம்முடைய துராலோசனையினால் ஓங்கப்பட்

டிருக்கிற கதாயுதங்களையும் ரட்டிகளையுமுடையதும் சிறந்த மனிதர்களால் அடையப்பட்டதுமான பெரிய யுத்தமானது நடக்க ஆரம்பித்தது. நாணொலிகள் ஓய்ந்தன. ரதிகர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தம்மைச்சேர்ந்தவர்களுக்கோ பிறர்களுக்கோ வேற்றுமை காணப்படவில்லை. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் சூரர்களுடைய கைகளால் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சக்தியாயுதங்களுடைய வீழ்ச்சியை (ஆகாயத்தினின்று) நக்ஷத்திரங்களுடைய வீழ்ச்சியைப்போலக் கண்டார்கள். வேந்தரே! ஆங்காங்கு விழுகின்ற பளபளப்பான ரிஷ்டிகளால் ஆகாயம் மூடப்பட்டு மிக விளங்குகிறது. அரசரே! பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அப்பொழுது நான்கு பக்கங்களிலும் விழுகின்ற ப்ராஸாயுதங்களுடைய உருவமானது, ஆகாயத்தில் விட்டிற்பூச்சிகளுடைய உருவம்போலிருந்தது. குதிரைகள் எல்லா அங்கங்களும் உதிரத்தினால் நனைக்கப்பட்டவைகளாக, அடித்துப் புரட்டித் தள்ளப்பட்டிருக்கிற ஸாரதிகளுடன், நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் நான்கு பக்கத்திலும் விழுந்தன. குதிரைகள் ஒன்றை ஒன்று தாக்கி ஒன்றினால் மற்றொன்று நொறுக்கப்பட்டவைகளாகவும் நன்றாகக் காயமுண்டுபண்ணப்பட்டவைகளாகவும் வாய்களால் இரத்தத்தைக் கக்குகின்றவைகளாகவும் காணப்பட்டன. பிறகு, சேனையினால் உண்டான புழுதியினால் சூழப்பட்டதும் கோரமாயுள்ளதுமான இருளானது உண்டாயிற்று. பகைவர்களை அடக்குபவரே! அரசரே! புழுதி நன்கு சூழ்ந்துகொள்ளவே, அவ்விடத்தினின்று அந்தக் குதிரைகளும் மனிதர்களும் ஓடுவதைக் கண்டேன். சில மனிதர்கள், ரத்தத்தை மிகுதியாகக் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். வேறு சில மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் தலைமயிர்களைப் பற்றி இழுத்துக்கொண்டு அசைவதற்கும் சக்தியற்றுக்கிடந்தார்கள். மிக்க பலசாலிகளான சிலர், குதிரைகளின் மீதிருந்து இழுக்கப்பட்டு, மல்லர்கள்போல ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துத் தாக்கிக்கொன்றார்கள். இந்த யுத்தத்தில் உயிர்துறந்த அனேகர் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்டார்கள். வெற்றியில் விருப்பமுள்ளவர்களும் சூரர்களென்று செருக்குக்கொண்டவர்களுமான மற்ற அனேக மனிதர்கள் ஆங்காங்கு பூமியில் விழுந்தவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். யுத்தபூமியானது, ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவர்களும் கைகளறுக்கப்பட்டவர்களும் தலைமயிரிழுக்கப்பட்டவர்களுமான வீரர்களால் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் வியாபிக்கப்பட்டதாகக் காணப்பட்டது. மேலே ஏறியிருக்கின்ற வீரர்களுடன் கொல்லப்

பட்டிருக்கிற குதிரைகளால் மூடப்பட்ட அந்த யுத்த பூமியில் ஒரு குதிரையினாலாவது நெடுந்தூரம் செல்லமுடியவில்லை. அரசரே! பிறகு, ஸுபலபுத்திரனான அந்தச் சகுனி, ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்ட ஸைன்யங்களுடன் கூடியவர்களும் சஸ்திரங்களைக் கைப்பற்றிப் பிடித்தவர்களும் ஆயுதங்களையுடையவர்களும் கோரமான பற்பல ஆயுதங்களால் ஒருவரை ஒருவர் கொல்வதில் விருப்பமுற்றவர்களுமான வீரர்களால் மிக நெருங்கியதும் பெரும்பான்மையாகப் படைவீரர்கள் கொல்லப்பட்டதுமான யுத்தத்தில் ஒரு முகூர்த்த காலம் யுத்தஞ்செய்த பிறகு, மிகுந்திருக்கிற ஆறாயிரம் குதிரைகளுடன் அந்தயுத்தரங்கத்தினின்று ஓடினான். அவ்வாறே, பாண்டவர்களுடைய படையும் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டதும் களைப்படைந்த வாகனங்களுள்ளதுமாக மிகுந்திருக்கிற ஆறாயிரம் குதிரைகளுடன் ஓடியது. மிக நெருங்கிய பெரிய யுத்தத்தில் உயிரை இழக்கத் துணிந்தவர்களும் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவர்களுமான பாண்டவர்களுடைய குதிரைவீரர்கள், 'ரதங்களோடு யுத்தஞ்செய்வதும் இயலாததாயிருக்க, பெரிய யானைகளோடு போர்புரிவது எவ்விதம் இயல்வதாகும்? ரதங்கள் ரதங்களையே எதிர்த்துச் செல்லட்டும். யானைகளும் யானைகளை எதிர்க்கட்டும். சகுனி திரும்பிச்சென்று தன்னுடைய படையை அடைந்து நிலைபெற்று நின்றுவிட்டான். அரசனான அவன் யுத்தஞ்செய்வதற்கு மறுபடியும் திரும்பிவரப்போகிறதில்லை' என்று சொன்னார்கள். பிறகு, அந்த த்ரௌபதீபுத்திரர்களும் மதங்கொண்ட பெரிய யானைகளும், மகாரதனும் பாஞ்சாலராஜகுமாரனுமான திருஷ்டத்யும்னன் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்கள்.

குருவம்சத்திலுதித்தவரே! தூளியாகிற மேகமானது கிளம்பியிருக்கையில், ஒருவனான ஸஹதேவனும் யுதிஷ்டிர ராஜனிருக்குமிடத்துக்குச் சென்றான். பிறகு, அவர்கள் யுத்தத்திற்காகச் சென்றிருக்கும் ஸமயத்தில் மறுபடியும் ஸுபலனுடைய குமாரனாகிய சகுனி கோபங்கொண்டு திருஷ்டத்யும்னனுடைய படையை விலாப்பக்கத்தில் அடித்தான். ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் விருப்பமுற்றவர்களான உம்மைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் பிறர்களுக்கும் பிராணனில் ஆசையைவிட்டுக் கைகலந்த அந்த யுத்தமானது மறுபடியும் நடந்தது. அரசரே! வீரர்கள் எதிர்க்குமிடமான அந்த யுத்தரங்கத்தில் அந்தவீரர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தார்கள். நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் யுத்தவீரர்கள் நாற்புறத்தினின்றும் வந்தார்கள். உலகத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற அந்தயுத்

த்தில் வாள்களால் வெட்டப்படுகின்ற தலைகளுடைய பெரிய சத்தமானது, விழுகின்ற பனம் பழங்களுடைய சத்தம்போலத் தோன்றியது. அரசரே! வெட்டப்பட்டு உயிர்துறந்து பூமியில் விழுகின்ற சரீரங்கள், ஆயுதங்களையுடையகைகள், தொடைகள் இவைகளுடைய கடகடவென்னும் ஒலியானது, மிகப்பெரிதும் மயிர்க்கூச்சலை உண்டுபண்ணுகின்றதுமாயிற்று. கூர்மையுள்ள சஸ்திரங்களால் உடன்பிறந்தார்களையும் பிள்ளைகளையும் நண்பர்களையும் கொல்லுகின்ற யுத்தவீரர்கள், மாமிஸத்தைக்குறித்துப் பக்ஷிகள் வருவதுபோல நாற்புறத்தினின்றும் வந்தார்கள். ஒருவரோடொருவர் கோபங்கொண்டவர்களான யுத்தவீரர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து, ‘நான் முன்னே; நான் முன்னே’ என்று ஆயிரமாயிரமாகக் கொன்றார்கள். வேகமுள்ள கதிவிசேஷத்தினால் ஆஸனத்தினின்று நழுவினவர்களும் உயிரை இழந்தவர்களுமான தம்மீதுள்ள வீரர்களுடன் குதிரைகள் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் நான்குபக்கங்களிலும் ஸஞ்சரித்தன. அரசரே! துடிக்கின்றவைகளும் எதிர்த்து அடித்து நொறுக்கப்பட்டவைகளும் விரைவாகச்செல்லும் தன்மையுள்ளவைகளுமான குதிரைகளுடைய கனைத்தலும், யுத்தஸன்னத்தர்களும் கர்ஜிக்கின்றவர்களுமான வீரர்களுடைய முழக்கமும் தோன்றின. மன்னரே! உம்முடைய துராலோசனையினால் பிறர்களுடைய மாமிஸ்தானங்களைப் பிளக்கின்ற வீரர்களுடைய சக்திகளாலும் ரிஷ்டிகளாலும் ஈட்டிகளாலும் நெருங்கினசப்தம் உண்டாயிற்று. உம்மைச்சேர்ந்தவர்கள், சிரமத்தினால் மூடப்பட்டவர்களும் கோபமுள்ளவர்களும் களைத்த வாகனங்களையுடையவர்களும் தாகித்தவர்களும் கூர்மையுள்ள சஸ்திரங்களால் விசேஷமாகக் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களுமாக எதிர்த்துநின்றார்கள். இந்த யுத்தத்தில் ரத்தத்தினுடைய நாற்றத்தினால் மதங்கொண்டவர்களும் புத்தியை இழந்தவர்களுமான அநேகவீரர்கள் பிறர்களையும் தன்னைச்சேர்ந்தவர்களையும் அருகில்வர வரக் கொன்றார்கள். அரசரே! ஜயத்தில் விருப்பமுள்ள அநேக அரசர்கள் பாணமழைகளால் சூழப்பட்டு உயிர்துறந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். செந்நாய்களுக்கும் கழுகுகளுக்கும் நரிகளுக்கும் ஆனந்தத்தையுண்டுபண்ணுகின்ற குழப்பமான சண்டையுடன்கூடின பகலில், உம்முடைய புத்திரன்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே, கோரமான சேனையின் நாசமானது நேர்ந்தது. வேந்தரே! ரணகளமானது மனிதர்களுடைய சரீரங்களாலும் குதிரைகளுடைய சரீரங்களாலும் நன்றாக மறைக்கப்பட்டதும் ரத்த ஜலத்தினால் பற்பல நிறமுள்ள

தும் பயப்படுகிறவர்களுக்குப் பயத்தை விருத்திபண்ணுகிறதும் ஆகியது. பாரதரே! உம்மைச்சேர்ந்தவர்களும் பாண்டவர்களைச்சேர்ந்தவர்களும் கத்திகளாலும் பட்டஸங்களாலும் சூலங்களாலும் அடிக்கடி அடித்துக்கொண்டவர்களாகி யுத்தத்தைவிட்டுத் திரும்பவேயில்லை. யுத்தவீரர்கள் பிராணனுள்ளவரையில் சக்திக்குத் தக்கபடி பகைவர்களை அடித்து வாய்களால் உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டு நாற்புறத்திலும் விழுந்தார்கள். தலையில்லாமுண்டமானது ரத்தத்தினால் நனைந்திருக்கின்ற கூர்மையுள்ள கத்தியைக் கையில்பிடித்துக்கொண்டும் தலையை மயிர்களில் பிடித்துக்கொண்டும் நிற்பதாகக் காணப்பட்டது. நராதிபரே! அவ்வாறு அநேகம் உடற்குறைகள் எழுந்திருக்கவே, அப்படிப்பட்ட ரத்தநாற்றத்தினால் போர்வீரர்கள் மயக்கமுற்றார்கள். பிறகு, சப்தமானது தணியவே, சகுனி மிச்சமிருக்கிற சில குதிரைகளுடன் பாண்டவர்களுடைய பெரும்படையை எதிர்த்துநின்றான். பிறகு, ஜயத்தில்போராவலுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் விரைவுடன் எதிர்த்துஓடினார்கள். யுத்தத்தினுடைய அக்கரையைஅடைய எண்ணங்கொண்டவர்களான காலாட்களும் யானைகளும் குதிரைவீரர்களும் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு இந்தச் சகுனியை நடுவில் நிற்கவைத்து நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டு பற்பல விதமான சஸ்திரங்களால் அடித்தார்கள். நாற்புறங்களிலும் நன்றாக எதிர்த்து, விரைவாக வருகின்ற அந்தப் பாண்டவஸேனா வீரர்களைக் கண்டு உம்மைச் சேர்ந்த ரதிகர்களும் குதிரைகளும் காலாட்களும் யானைகளும் எதிர்த்தன. சில காலாட்கள் கால்களாலும் முஷ்டிகளாலும் ஒருவரை ஒருவர் கொன்றார்கள். பிறகு, யுத்தத்தில் சூரர்கள் சஸ்திரங்கள் அற்றவர்களாகி விழுந்தார்கள். புண்யம் குறைந்ததனால் ஆகாயத்தில் விமானங்களினின்று நழுவிவிழுகின்ற ஸித்தர்கள்போல ரதங்களினின்று ரதிகர்களும் யானைகளினின்று யானைவீரர்களும் கீழே விழுந்தார்கள். இவ்வண்ணமாக மஹாயுத்தத்தில் ஸன்னத்தர்களான மற்றப் போர்வீரர்கள் பரஸ்பரம் தந்தைகளையும் உடன்பிறந்தார்களையும் தோழர்களையும் புத்திரர்களையும் கொன்றார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அதிக பயங்கரமாயிருக்கின்ற அந்தஸமயத்தில் ஈட்டிகளாலும் கத்திகளாலும் பாணங்களாலும் நெருங்கிய யுத்தமானது இவ்வண்ணம் வரம்பு கடந்ததாகியது.

இருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் துர்யோதனனை நிந்தித்து அவனுடைய சேனையை நாசம்செய்தது.)

பாண்டவர்களால் [1]சேனையானது நாசம்செய்யப்பட்டுச் சிறிது மிகுந்திருக்கவே, சகுனியானவன் ஏழாயிரம் குதிரைகளோடு திரும்பி அருகில் வந்தான். அந்தச்சகுனி, சேனையினிடம் வந்து, 'பகைவர்களை அடக்கும் திறமையுள்ளவர்களே! நீங்கள் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக அடிக்கடி போர்புரியுங்கள்' என்று யுத்தத்தில் தன்னைச்சேர்ந்த வீரர்களை விரைவாக ஏவிக்கொண்டு, அச்சமயத்தில் க்ஷத்திரியர்களை நோக்கி, 'மஹாபலசாலியான துர்யோதன ராஜன் எங்கே இருக்கிறான்?' என்று வினவினான். பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் உத்தமரே! சகுனியினுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு (அரசர்கள்) அந்தச் சகுனியைப் பார்த்து, 'அரசனே! மஹாபலசாலியான அந்தக்கௌரவஸ்ரேஷ்டன் யுத்தமத்தியில் நிற்கிறான். எவ்விடத்தில் மிகப்பெரியதும் பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான ஒளிபொருந்தியதுமான அந்தக் குடை இருக்கிறதோ, எவ்விடத்தில் கவசங்களை அணிந்தவர்களும் ஆயுதங்களையுடையவர்களுமான அந்த ரதிகர்கள் நிற்கின்றார்களோ, எவ்விடத்தில் மேகத்தின் இடிமுழக்கத்திற்கு ஒப்பான இடைவிடாத இந்தச் சத்தம் உண்டாகிறதோ, அவ்விடத்திற்கு விரைவாகச்செல். அரசனே! அவ்விடத்தில் குருகுலத்தில் பிறந்தவனான துர்யோதனனைப் பார்ப்பாய்' என்று கூறினார்கள். நராதிபரே! அப்பொழுது அந்த யுத்தவீரர்களால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட ஸுபலபுத்ரனான சகுனி, யுத்தத்தில் ஆச்சரியமாகப் போர்புரிகின்ற வீரர்களாலே நானகு பக்கத்திலும் சூழப்பட்டவனாக உம்முடைய புத்ரனிருக்குமிடம் சென்றான். ப்ரஜைகளுக்கு நாதரே! பிறகு, தேர்ப்படையில் ஸன்னத்தனாக நிற்கின்ற துர்யோதனனைக் கண்டு அந்தச்சகுனி அதிக ஸந்தோஷமுற்றுத் தன்னைக் காரியத்தை நிறைவேற்றியவன்போல எண்ணி உம்மைச்சேர்ந்த எல்லா ரதிகர்களையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்துகொண்டு துர்யோதன ராஜனைப் பார்த்து இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலானான். 'அரசனே! தேர்ப்படையை நாசம்செய். குதிரைகளெல்லாம் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டன. யுத்தத்தில் உயிரைவிடாமல் யுதிஷ்டிரனை ஜயிப்பதற்கு ஸாத்

[1] ஒருசொல் விடப்பட்டது.

யப்படாது. பாண்டவனால் பாதுகாக்கப்பட்ட அந்தத் தோப்படையானது கொல்லப்பட்ட பிறகு, இந்த யானைகளையும் காலாட்களையும் அவ்வாறே மற்றவர்களையும் கொல்வேன்' என்றான். ஜயத்தில் பேராவலுள்ளவர்களான உம்மைச் சோந்த வீரர்கள் அந்தச் சகுனியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றவர்களாகப் பாண்டவர்களுடைய சேனையை விரைவாக எதிர்த்துச் சென்றார்கள். கத்திகளைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டும் விற்களை எடுத்து அவைகளை உதறிக்கொண்டும் வீரர்கள் ஸிம்மநாதம் செய்தார்கள். வேந்தரே! பிறகு, நாண்கயிறுகளின் ஓசையும் தலத்வனியும் நன்றாக எய்யப்படும் பாணங்களுடைய மிக்க பயங்கரமான சப்தமும் மறுபடியும் தோன்றின. விற்களைப் பிடித்து ஸமீபத்தில் நிற்கின்ற அந்த ஜனங்களைக் கண்டு குந்திபுத்திரனான தனஞ்சயன், தேவகீபுத்திரரான ஸ்ரீ வாஸுதேவரைப் பார்த்துக் கூறலானான்.

‘மாதவரே! அவசரப்படாமல் குதிரைகளை ஓட்டும். இந்தச் சேனைக்கடலில் புகுவீராக. இப்பொழுது கூர்மையான அம்புகளாலே பகைவர்களை நாசம் செய்யப்போகிறேன். ஜனார்த்தனரே! ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்து நடந்துவருகிற இந்தப் பெரும் போருக்கு இன்றோடு பதினெட்டுத்தினம் ஆயின. மஹாத்மாக்களான இந்தவீரர்களுடைய சேனையானது முடிவற்றதாயிருந்து இப்பொழுது யுத்தத்தில் நாசத்தை அடைந்துவிட்டது. அதிர்ஷ்டம் எப்படிப்பட்டதென்பதைப் பாரும். மாதவரே! அச்சுதரே! ஸமுத்திரத்திற்குச் சமமான துர்யோதனனுடைய படையானது நம்மை எதிர்த்து ஆவின் குளப்படிக்குச் சமமாயிற்று. மாதவரே! பீஷ்மர் கொல்லப்பட்டவுடனே ஸமாதானம் உண்டாகுமென்று எனக்கு எண்ணமுண்டாயிற்று. அதிக மூர்க்கனும் மூடனுமான த்ருதராஷ்டிரன் அதைச் செய்யவில்லை. மாதவரே! நன்மையானதும் உண்மையுள்ளதுமான பீஷ்மரால் உரைக்கப்பட்ட வாக்கியத்தையும் புத்தியற்ற துர்யோதனன் அனுஷ்டிக்கவில்லை. பூமிக்குப் பதியான அந்தப் பீஷ்மரும் அடிக்கப்பட்டுச் சாய்ந்தபிறகு, யுத்தம் நடைபெற்ற காரணத்தைமாத்திரம் நான் அறியேன். சந்தனுவின் புதல்வரான பீஷ்மர் சாய்ந்தபிறகு, மீண்டும் யுத்தஞ்செய்தவர்களான அந்தத் தார்த்தராஷ்டிரர்களை எல்லாக் காரணத்தாலும் மூடர்களென்றும் மிகவும் மூர்க்கர்களென்றும் எண்ணுகிறேன். பிறகு, பிரம்மஜ்ஞானிகளுள் சிறந்தவரான த்ரோணரும் ராதாபுத்ரனான கர்ணனும் விகர்ணனும் கொல்லப்பட்டபிறகும் யுத்தமானது தணியவில்லை. இந்தச்சேனை சிறிது மிகுந்தும், புருஷர்

களுள்சிறந்தவனான ஸூதபுத்ரனும் புத்ரர்களோடு விழும்படிசெய்யப்பட்டும், யுத்தமானது தணியவில்லை. வீரனான ஸ்ருதாயுவும் மகததேசாதிபனான ஜலஸந்தனும் அரசனான ஸ்ருதாயுதனும் கொல்லப்பட்டிருந்தும் அனர்த்தம் தணியவில்லை. ஜனார்த்தனரே! பூரிஸ்ரவஸும் சல்யனும் ஸால்வனும் அவந்திதேசத்து வீரர்களும் மாளவும் கஷ்டமானயுத்தமானது தணியவில்லை. ஜயத்ரதனும் ராக்ஷஸனான அலாயுதனும் பாஹ்லீகனும் ஸோமதத்தனும் உயிர்துறந்தும் அனர்த்தம் தணியவில்லை. சூரனான பகதத்தனும் மிக்க பயங்கரனான காம்போஜனும் துச்சாஸனனும் மாண்டுபோயும் ஸங்கடகரமான யுத்தம் தணியவில்லை. கோவிந்தரே! வெவ்வேறு மண்டலாதிபதிகளும் பலசாலிகளும் சூரர்களுமான மன்னர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டும் யுத்தம் தணியவில்லை. பீமஸேனனால் சேனைத்தலைவர்கள் தள்ளப்பட்டதைக் கண்டும் மதிமயக்கத்தினாலோ பேராசையினாலோ யுத்தம் தணியவில்லை. யுத்தத்தில் இந்தச் சேனையானது சிறந்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டும் அதிகமாகஅழிக்கப்பட்டும் அலம்பலன் கொல்லப்பட்டும் இருப்பதைக் கண்டும், பகையானது தணியவில்லை. கொல்லப்பட்டிருக்கிற பிராதாக்களையும் தோழர்களையும் அம்மான்களையும் புத்திரர்களையும்கண்டும் யுத்தம் தணியவில்லை. ராஜகுலத்தில் பிறந்தவனும் அதிலும் குருவம்சத்தார்களுள் பிறந்தவனுமான துர்யோதனனைத்தவிர வேறெவன் நிஷ்பிரயோஜனமான பெரும்பகையை விளைவித்துக்கொள்வான்? அறிவுமொழுக்கமில்லாதவனும் நன்மைதீமைகளை அறிந்தவனும் பண்டிதனுமான எந்தமனிதன், பகைவன் குணங்களாலும் பலத்தினாலும் சௌர்யத்தினாலும் தன்னைமீறினவனென்று தெரிந்திருந்தும் யுத்தம்செய்வான்? பாண்டவர்களோடு ஸமாதானத்தை உத்தேசித்து உம்மாலேயே ஹிதவசனம் உரைக்கப்பெற்றும் அந்த துர்யோதனனுடைய மனம் எப்படிஆயிற்று? அவன் பிறருடைய வசனத்தை எவ்விதம் கேட்பான்? எவனால், சந்தனுவினகுமாரரானபீஷ்மரும் துரோணரும் விதுரரும் வைரம்தணிக்க (முயன்று) அவமதிக்கப்பட்டார்களோ அவனுக்கு இப்பொழுது மருந்து ஏது? ஜனார்த்தனரே! எவன் மூர்க்கஸ்வபாவத்தினால் பிராயமுதிர்ந்த பிதாவையும் ஹிதமானவார்த்தையைச் சொல்லுகின்றவளும் ஹிதத்தைவிரும்புகின்றவளுமான மாதாவையும் அவமதித்து நிராகரித்தானோ அவனுக்கு எவனுடைய வசனம் ருசிக்கும்? ஜனார்த்தனரே! இவன் குலத்தை அழிக்கவே பிறந்தவன். இது வெளிப்படை. அரசரே! இவனுடைய செய்கையும் நீதியும் அவ்விதமாகக் காணப்படுகின்றன. அச்சுதரே! நம்முடையராஜ்

யத்தை இவன் கொடுக்கப்போகிறதில்லையென்பது என்னுடைய எண்ணம். ஐயா! உயிரோடு திருதராஷ்டிரபுத்திரனான துர்யோதனன் பாகத்தைக் கொடுக்கமாட்டான். துஷ்டபுத்தியுள்ள துர்யோதனனுக்குப் பிராணன் எதுவரையிலிருக்கிறதோ அதுவரையில் குற்றமில்லாத உங்கள் விஷயத்தில் பாதகத்தைச்செய்வானென்று மகாத்மாவான விதுரர் பலமுறை எனக்குச்சொன்னார். மாதவரே! உண்மையை அறிந்தவரான விதுரர், 'யுத்தத்தைத்தவிர வேறுவிதத்தினால் (இந்தத் துர்யோதனன்) ஜயிக்க ஸாத்தியப்படமாட்டான்' என்று என்னை நோக்கி எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். மகாத்மாவான அந்தவிதுரர்சொல்லிய வசனப்படியே துராத்மாவான துர்யோதனனுடைய எல்லாமுயற்சியையும் இப்பொழுது அறிகிறேன். கெட்ட புத்தியுள்ளவனான எந்தத் துர்யோதனன் பரசுராமரிடத்தினின்று யதார்த்தமாயும் பத்யமாயுமிருக்கின்ற வசனத்தைக்கேட்டு அவமதித்தானோ அவன் நிச்சயமாக நாசத்தினுடைய முனையில் நிற்கிறான். துர்யோதனன் பிறந்தவுடனேயே அனேகஸித்தர்களால், 'துராத்மாவான இந்தத் துர்யோதனனையடைந்து க்ஷத்திரியஜாதி நாசமடையப் போகிறது' என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ? ஜனார்த்தனரே! அவர்களுடைய அப்படிப்பட்ட வசனமானது நிச்சயமான சொல்லாக ஏற்பட்டுவிட்டது. துர்யோதனனிமித்தமாக அரசர்கள் அதிகமாக நாசத்தை அடைந்துவிட்டார்களன்றோ? மாதவரே! அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது எல்லா யுத்தவீரர்களையும் யுத்தத்தில் வதஞ்செய்யப்போகிறேன். க்ஷத்திரியர்கள் சீக்கிரம் கொல்லப்பட்டுப் பாசறை சூன்யமாகச்செய்யப்பட்டால் இவன் தான் அழிவதின்பொருட்டு நம்மோடு சண்டைசெய்வதில் விருப்பமுள்ளவனாவான். மாதவரே! வைரமானது அந்தச்சண்டையோடு முடிவாகுமென்று அனுமானத்தால் நிச்சயிக்கிறேன். விருஷ்ணிவம்சத்தினுதித்தவரே! நான் என்னுடைய அறிவினால் ஆராயுங்கால், விதுரருடைய வாக்கியத்தினாலும் துராத்மாவான துர்யோதனனுடைய செய்கையினாலும் இது இவ்விதமென்று காண்கிறேன். வீரரே! ஆதலால், சேனையைக்குறித்துச் செல்லும். மிக்கபுஜபலமுள்ளவரே! கூர்மையுள்ள பாணங்களால் யுத்தத்தில் துர்யோதனனையும் இவனுடைய சேனையையும் கொல்லப்போகிறேன். மாதவரே! திருதராஷ்டிர புத்திரனான துர்யோதனன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே துர்ப்பலமான இந்தச் சேனையைக் கொன்று தர்மராஜருக்கு இப்பொழுது க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணப் போகிறேன்' என்றான்.

ஸவ்யஸாசி அவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்டவரும் கடிவாளத்தைக் கையிற்பிடித்தவருமான வாஸுதேவர் பகைவர்களுடைய அந்தப் பெரும்படையில் பலத்தினால் பயமில்லாதவராகப் பிரவேசித்தார். பெரும் புகழுள்ளவரான கோவிந்தர், சக்திகளாகிற முட்களால் நெருங்கியதும் கதாயுதங்களும் பரிகங்களுமாகிற கற்களுடன் கூடியதும் ரதங்களும் யானைகளுமாகிற பெரியமரங்களுள்ளதும் குதிரைகளும் காலாட்களுமாகிற கொடிகளால் நாற்புறத்திலும் சூழப்பட்டதும் கோரமாயிருப்பதுமான விஸ்மயமான காட்டில் பிரவேசித்து உயர்ந்த கொடியுள்ள ரதத்துடன் அந்த விறகாட்டில் ஸஞ்சரித்தார். அரசரே! தாசார்ஹரால் தூண்டப்பட்ட அந்த வெள்ளைக்குதிரைகள் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைச் சுமந்துகொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் காணப்பட்டன. பிறகு, சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவனான ஸவ்யஸாசி மேகம் நீர்த்தாரைகளைப் பொழிவதுபோலக் கூர்மையுள்ள அநேகபாணங்களை இறைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் ரதத்துடன் சென்றான். யுத்தத்தில் ஸவ்யஸாசியினால் பாணங்களால் தடுக்கப்படுகின்றவைகளும் கணுக்கள் படிந்துள்ளவைகளுமான அம்புகளுடைய சப்தமானது பெரிதாகத்தோன்றியது. காண்டீவத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம்போலத் தாக்குபவைகளுமான பாணங்கள் கவசங்களில் தடைப்படாமல் பூமியில் விழுந்தன. அரசரே! யுத்தத்தில் பாணங்கள் மனிதர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் கொன்றுகொண்டும் கூச்சலிட்டுக்கொண்டும் விட்டில்கள்போல விழுந்தன. காண்டீவத்தினால் செலுத்தப்பட்ட பாணங்களால் எல்லாம் மூடப்பட்டதாகியது. யுத்தத்தில் திக்குக்களாவது திக்கோணங்களாவது அறியப்படவில்லை. பார்த்தனுடையபெயர்களால் அடையாளமிடப்பட்டவைகளும் பொற்கட்டுள்ளவைகளும் தைலமிட்டுத்தீட்டப்பட்டவைகளும் கருமானால் சாணையில் நன்குதீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் உலகமனைத்தும் நிரம்பினதாயிற்று. நெருப்பினால் யானைகள் சுடப்படுவதுபோலப் பார்த்தனால் எரிக்கப்படுகின்றவர்களும் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் வதஞ்செய்யப்படுகிறவர்களும் பயங்கரர்களுமான அந்த வீரர்கள் பார்த்தனை விட்டுவிலகவில்லை. பாணங்களையும் விற்களையும் தரிக்கின்றவனும் ஸூர்யன்போல ஜ்வலிக்கின்றவனுமான பார்த்தன் ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பானது உலர்ந்தகாட்டை எரிப்பதுபோல யுத்தவீரர்களை யுத்தத்தில் எரித்தான். காட்டின்நடுவில் காடுகாப்போரால் வைக்கப்பட்டதும் நன்றாகமூண்டதும் ஜ்வலிக்கின்றதும் அதிகதாப

முள்ளதுமான தீயானது மிக்கஒலியுள்ளதாக அதிகமரங்களுள்ளதும் உலர்ந்தகொடிகளடர்ந்ததுமான உலர்ந்தகாட்டைக் கொளுத்துவது போல நாராசங்களுடைய ஸமூகத்தினால் (பகைவரை) மிகத்தவிக்கச் செய்பவனும் பாணங்களுடைய ஜ்வாலையுடன்கூடியவனும் நானாவிதமாகவும் க்ரூரமாகவுமுள்ள தேஜஸ்ஸுடன்கூடியவனும் கோபமுள்ளவனும் வேகமுள்ளவனுமான அந்தஅர்ஜுனன் பலத்தினால் உம்முடைய புத்திரனது சேனைஅனைத்தையும் எரித்தான். நன்றாகப்பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் உயிரைவாங்குகின்றவைகளும் பொறகட்டுள்ளவைகளுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய அம்புகள் கவசங்களில் தடைப்படவில்லை. மனிதன்மீதோ குதிரையின்மீதோ சிறந்த யானையின்மீதோ இரண்டாவது பாணத்தை அர்ஜுனன் பிரயோகித்தானில்லை. அந்த அர்ஜுனன் ஒருவனே மஹாரதர்களுடைய படையில் பிரவேசித்து வஜ்ராயுதத்தைக் கையில்பிடித்த இந்திரன் அஸுரர்களைக்கொல்வதுபோலப் பலபல உருவத்துடனும் ஆக்ருதியுடனுங்கூடியபாணங்களால் உமது புத்திரனுடைய சேனையைக் கொன்றான்.

இருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ருஷ்டத்யும்னனால் தோல்வியடைவிக்கப்பட்ட துர்யோதனன் குதிரையின்மீதேறிக்கொண்டு ஓடியதும், அஶ்வத்தாமா முதலானவர்கள் அவனைத் தேடியதும்.)

தனஞ்சயன், யுத்தஞ்செய்கின்றவர்களுடைய முயல்கின்றவர்களுடைய ரணகளத்தினின்று திரும்பாதவர்களுமான ஶூரர்களுடைய எண்ணத்தைக் காண்டீவத்தினால் வீணாக்கச்செய்தான். இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம்போலத் தாக்குவனவும் பொறுக்கமுடியாதனவும் அதிக தேஜஸ்ஸுள்ளனவுமான பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றவனான அர்ஜுனன், நீர்த்தாரைகளை வர்ஷிக்கின்ற மேகம்போலக் காணப்பட்டான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! கிரீடியினால் வதஞ்செய்யப்பட்ட அந்தச் சேனையானது, உமது புத்திரன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே யுத்தத்தினின்று விரைந்து ஓடியது. மற்றவர்கள் தந்தையர்களையும் உடன்பிறந்தார்களையும் தோழர்களையும் இழந்து ஓடினார்கள். அரசரே! சில தேர்கள், குதிரைகள் கொல்லப்பட்டவைகளாயின. அவ்வண்ணமே, சில தேர்கள், பாகர் கொல்லப்பட்டவைகளாயின. சிலதேர்கள், அச்சு நுகம் சக்கரம் மூக்கணை இவைகள் ஒடிக்கப்பட்ட

வைகளாயின. சிலர்களுடைய பாணங்கள் குறைந்துபோயின. அவ்வாறே, சிலர் பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் அடிக்கப்படாமலே பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி ஒரேஸமயத்தில் ஓடினார்கள். பெரும்பான்மையாக உறவினர் கொல்லப்பட்ட சிலர், புத்திரர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். மற்றவர்கள் தகப்பனமார்களை அழைத்தார்கள். வேறுசிலர் தோழர்களை அழைத்தார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! வேந்தரே! சிலர் பந்துக்களையும் பிராதாக்களையும், அவ்வாறே, ஸம்பந்திகளையும் விட்டுவிட்டு ஆங்காங்கு ஓடினார்கள். இந்த யுத்தத்தில் பார்த்தனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவர்களும் மகாரதர்களுமான அனேக மனிதர்கள் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டு மதிமயக்கமுற்றவர்களாகவும் பெருமூச்சுவிடுகின்றவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். மற்றவர்கள் அவர்களை ரதத்தின்மீது ஏற்றிவைத்து ஒரு முகூர்த்தகாலம் களைப்பாறச் செய்து, தாமும் களைப்புத் தெளிந்து தாகந்தணிந்து மீண்டும் யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டார்கள். யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்டவர்களான சிலர் உமது புத்திரனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களை விலக்கிவிட்டு யுத்தஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டு மறுபடியுமே சென்றார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! சிலர் தண்ணீரைக் குடித்து வாகனத்தைக் களைப்பாறச்செய்தும் சிலர் கவசங்களைப் பூட்டிக்கொண்டும் மற்றவர்கள் ஸஹோதரர்களையும் சிலர் புத்திரர்களையும் சிலர் தந்தையர்களையும் தேற்றுதலடையச்செய்து பாசறையில் இருத்தியும் மீண்டும் யுத்தம்செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களானார்கள். அரசரே! சிலர் ரதங்களைச் சித்தம் செய்து பிரதானர்களை அதிக்கிரமிக்காமல் பாண்டவர்களுடைய படையைச் சூழ்ந்துகொண்டு மறுபடியும் யுத்தம் செய்வதில் விருப்பமுற்றார்கள். கிண்கிணிகளுடைய ஸமூகங்களால் நாற்பக்கத்திலும் நன்குமூடப்பட்ட அந்தச் சூரர்கள் மூவுலகங்களையும் ஜயிப்பதில் முயற்சியுள்ள தைத்யர்கள்போலவும் தானவர்கள்போலவும் விளங்கினார்கள். சிலர் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களோடு விரைவாக வந்து பாண்டவர்களுடைய படைகளில் த்ருஷ்டத்யும்னனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். பாஞ்சாலராஜகுமாரனை த்ருஷ்டத்யும்னனும் மஹாரதனை சிகண்டியும் நகுலகுமாரனை சதாநீகனும், தேர்ப்படையுடன் போர்புரிந்தார்கள். கடுஞ்சினமுள்ள பாஞ்சால ராஜகுமாரனே, பிறகு, மிக்க கோபம் கொண்டவனாகப் பெரிய சேனையினால் சூழப்பட்டு உம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொல்லுவதன் பொருட்டு முயற்சிசெய்து எதிர்த்துச் சென்றான். பாரதரே! பிறகு, உம்முடைய புத்ரனை துரியோதனன்,

எதிர்த்துவருகின்ற அந்தத் த்ருஷ்டத்யும்னன்மீது அனேக பாணஸமூகங்களைப் பிரயோகித்தான். அரசரே! பிறகு, வீறப்பிடித்திருக்கின்ற உம்முடைய புத்ரன் த்ருஷ்டத்யும்னனை விரைவாகப் பிளக்குந் தன்மையுள்ள அனேகம் நாராசங்களாலும் அர்த்த நாராசங்களாலும் வத்ஸதந்தங்களாலும் கருமானால் சாணைபிடிக்கப்பட்ட பாணங்களாலும் நான்கு குதிரைகளையுங்கொன்று இரண்டு கைகளிலும் மார்பிலும் அடித்தான். ஈட்டியினால் குத்தப்பட்ட யானைபோல அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிறந்த வில்லாளியான அந்த த்ருஷ்டத்யும்னன் அந்தத் துரியோதனனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் பாணங்களால் மிருத்யுவினிடம் அனுப்பி அவனது ஸாரதியின் தலையை ஒரு பல்லத்தினாலே சரீரத்தினின்றும் கொய்தான். பிறகு, பகைவர்களை அடக்குபவனான துரியோதனராஜன் தேரழிக்கப்பட்டவனாகிக் குதிரையின் மீது ஏறிக்கொண்டு (யுத்தத்தைவிட்டு) சிறிதுதூரம் விலகிச்சென்றான். மஹாராஜரே! மஹாபலசாலியான உம்முடைய புத்திரனானவன் வீரர்கள் நாசம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற தன் படையைக் கண்டு சகுனியிருக்கிற அவ்விடம் சென்றான். பிறகு, ரதங்கள் நாசம்செய்யப்பட்டவுடன், மூவாயிரம் பெரிய யானைகள் ரதிகர்களான பாண்டவர்களனைவர்களையும் நான்கு பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டன. பாரதரே! மஹாராஜரே! யுத்தத்தில் யானைப்படையினால் சூழப்பட்ட அந்த ஐந்து வீரர்களும் நக்ஷத்திரகணங்களால் சூழப்பட்ட கிரகங்கள் போலப் பிரகாசித்தனர். மஹாராஜரே! பிறகு, அஸ்திரசஸ்திரங்களில் நல்ல தேர்ச்சியுள்ளவனும் நீண்ட கைகளையுடையவனும் வெண்மையான குதிரைகளையுடையவனும் வாஸுதேவனை ஸாரதியாகக் கொண்டவனுமான அர்ஜுனன் ரதத்தோடேயே கிளம்பினான். பர்வதங்களுக்கு ஒப்பான அந்த யானைகளால் நாற்புறத்திலும் சூழப்பட்ட அந்த அர்ஜுனன், பளபளப்புள்ளவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான நாராசங்களால் யானைப்படையை எதிர்த்துச் சண்டைசெய்தான். அந்த யுத்தத்தில் பெரிய யானைகளை ஸவ்யஸாசியினால் ஒரு பாணத்தினாலேயே கொல்லப்பட்டவைகளும் விழுந்தவைகளும் வீழ்த்தப்படுகின்றவைகளும் பிளக்கப்பட்டவைகளுமாகக் கண்டோம். மதயானைக்கொப்பானவனும் பலசாலியுமான பீமஸேனனோ அந்த யானைகளைக்கண்டு கையினால் பெரியகதையை எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்று விரைவாகக் கீழேதுள்ளிக்குதித்து, தண்டாயுதத்தைக் கையில்கொண்ட அந்தகன்போல எதிர்த்துவந்தான். கதையைக் கையில் எடுத்தவனும் பாண்டவர்களுள் மகாரதனுமான அந்தப் பீமனைக்கண்டு உம்மைச் சேர்ந்த போர்வீரர்கள் பயந்தார்கள்; ஜலமலங்களையும்பெருக்

கிறார்கள். விருகோதரன் கதையைக் கையிலகொண்டவுடனே, சேனை முழுவதும அதிகபயததை அடைநதது. பீமஸேனனால் கதையினால் மததகம பிளக்கப்பட்டவைகளும கீழே தளளபபட்டவைகளும ஓடுகின்றவைகளுமான பாவததுககுஒபபான யானைகளைக கண்டோம. அநதயானைகள் பீமஸேனனுடையகதையினால அடிககப்பட்டவைகளாக ஓடின. சிறகுகள்வெட்டபபட்ட மலைகளபோலத துனபக் குரலை வெளியிட்டுக்கொணடு கீழேவிழுந்தன. கும்பஸ்தலமுடைந்து அஙகுமிஙகும ஓடுகின்றவைகளும கீழே விழுகின்றவைகளுமான அநேகயானைகளைபபாாத்து உம்முடையவீரர்கள் பயநதாாகள. அதிக கோபங்கொண்ட யுதிஷ்டிரரும் மாத்ரீகுமாரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களும யானையினமீதேறிய போாபுரிகின்ற யுததவீராகளைக கழுகிறகுகள பூட்டிய கூாமையுளள பாணஙகளால அடித்தாாகள். மஹாராஜரே! திருஷ்டதயுமனனோ, உமதுபுதரன் யுததததில் அரசனைத் தோல்வியடையசசெய்து குதிரையினமீது ஏறிககொண்டு விலகிச செல்லவே, யானைகளால் சூழபபட்ட எல்லாபபாண்டவாகளையும் கண்டு விரைவாக அருகில் ஓடிவநதான. பாஞ்சாலராஜகுமாரனான தருஷ்டதயுமனன் யானைகளைக கொலலஎண்ணங்கொண்டு சென்றான. தேர்ப்படையில பகைவர்களை அடககுநதிறமையுள்ள துரியோதனனைக் காணாமல அசுவததாமாவும கிருபரும ஸாதவதனான கிருதவாமாவும், 'துரியோதனன எவவிடமசென்றான?' என்று அஙகுள்ள க்ஷத்திரியாகளை வினவினார்களா. நடநதுவருகின்றதும ஜனஙகளுககு அழிவுமான யுததததில் அரசனான உம்முடைய புததிரனைக காணாதவர்களும் மாண்டவனாக எண்ணினவர்களுமான அநத மஹாரதர்கள், முகததில் ஒளியை இழநதவர்களாக உமமுடைய புததிரனைபபற்றி வினவினார்களா. சிலா, 'ஸாரதிகொல்லபபட்டவுடனே ஸஹிககமுடியாத பாஞ்சாலராஜனுடைய அநதப்படையை விட்டுவிட்டுச் சகுனி இருககுமிடததுககுசசென்றான்' என்றாாகளா. ஆயுதங்களால் அதிகமாக அடிக்கபபட்டிருககிற அஙகுள்ள மற்றக்ஷத்திரியர்களா, 'துர்யோதனனால செய்யத்தக்கது என்னஇருக்கின்றது? அவன உயிரோடிருநதால் பாாப்பீாகள். எல்லோரும ஒன்றுசேர்ந்து போர்புரியுங்கள். அரசன் உஙகளுக்கு என்னசெயயப்போகிறான்?' எனறாாகள். காயப்படுததப்பட்ட சரீரஙகளையுடையவர்களும பெரும்பான்மையாக வாகனங்கள கொல்லபபட்டவாகளுமான அநதக்ஷத்திரியர்கள் பாணங்களால் நன்றாகப் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயிருந்துகொண்டு, 'நமமைச்சூழ்நதிருக்கும இநதசசேனைமுழுவதையும நாம் கொல்வோம்.

இந்தப் பாண்டவர்களனைவரும் யானைகளைக்கொன்றுகொண்டு சமீபத்தில் நெருங்கிவிட்டார்கள்' என்று தெளிவில்லாமல்சொன்னார்கள். சூரர்களும் திடமானவில்களையுடையவர்களுமான மஹாபலசாலியான அச்வத்தாமாவும் க்ருபரும் க்ருதவர்மாவும், அவர்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டுத் தேர்ப்படையை விட்டுவிட்டு ஸஹிக்கமுடியாத பாஞ்சாலராஜனுடைய அந்தப் படையைப் பிளந்துகொண்டு சகுனி இருக்குமிடத்துக்குச் சென்றார்கள். அரசரே! அவர்கள் சென்றபிறகு, த்ருஷ்டத்யும்னனைத் தலைவனாகக்கொண்ட பாண்டவர்கள் உம்மைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொன்றுகொண்டு வந்தார்கள். அதிகஉத்ஸாஹத்துடன்வருகின்ற அந்தமஹாரதர்களைக்கண்டு அப்பொழுது பராக்கிரமசாலிகளான வீரர்கள் உயிரில் ஆசையைவிட்டவர்களானார்கள். உம்முடையசேனையானது பெரும்பாலும் ஒளிஇழந்தமுகத்துடன் கூடிய வீரர்களுள்ளதாயிற்று. அரசரே! ஆயுதங்கள் குறைந்தவர்களும் நாற்புறத்திலும் சூழப்பட்டிருப்பவர்களுமான அவர்களை நான் கண்டு, என்னுடையஉயிரில் ஆசையைவிட்டு, நானே ஐந்தாமவனாக நின்று [1] மூன்றங்கங்களுள்ள சேனையுடன்சேர்ந்து பாஞ்சாலனுடைய சேனையோடு போர்புரிந்தேன். எந்தஇடத்தில் க்ருபர் இருந்தாரோ அந்தஇடத்தில் நின்று (போர்புரிந்து) நாங்கள் ஐந்துபேர்களும் கிரீடியினுடைய பாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி அதிபயங்கரனாக இருக்கிற த்ருஷ்டத்யும்னனைக்குறித்து விரைவாக எதிர்த்துச்சென்றோம். அவ்விடத்தில் பெரும்போர் நடக்கவில்லை. அவனால் நாங்களனைவர்களும் ஜயிக்கப்பட்டோம்; பிறகு, யுத்தத்தினின்று ஓடிவிட்டோம். பிறகு, அருகில் நெருங்கிவருகிற மஹாரதனான ஸாத்யகியைக் கண்டேன். வீரனான ஸாத்யகி நானூறுதேர்களுடன் யுத்தத்தில் என்னை எதிர்த்தான். களைத்தவாகனங்களையுடைய த்ருஷ்டத்யும்னனிடத்தினின்று அதிகப்பிரயாஸத்தினால் நான் விடுபட்டுப் பாவியானவன் நரகத்தில் விழுவதுபோல் ஸாத்யகியினுடையபடையில் விழுந்தேன். அவ்விடத்தில் அதிகபயங்கரமாயும் கோரமாயுமிருக்கிற யுத்தமானது ஒருமுகூர்த்தகாலம் நடந்தது. மிக்கதோள்வலியமைந்த ஸாத்யகியோ என்னுடைய பரிவாரத்தைக்கொன்று, மூர்ச்சையுடன் பூமியில் விழுந்திருக்கிற என்னை உயிரோடு பிடித்தான். பிறகு, ஒருமுகூர்த்தத்திற்குள்ளாகப் பீமஸேனனால் கதையினாலும் அர்ஜுனனால் நாராசங்களாலும் அந்த யானைப்படையானது அடிக்கப்பட்டது.

1 'வ்யங்கேந' என்பது வேறுபாடம்; 'அங்கங்கள் குறைந்த' என்பது பொருள்.

நாறபுறஙகளிலும நொறுககப்பட்டவைகளும் மலைபோன்றவைகளு மான பெரிய யானைகளால் பாண்டவர்களுககு வழியானது நனகு செல்லக்கூடாமலிருநதது. மஹாராஜரே! பிறகு, மஹாபலசாலி யான பீமஸேனன பெரிய யானைகளைத் தூரததில இழுததுததள்ளிப் பாண்டவர்களுககு ரதமாாககததை ஏறபடுததினன். அஶ்வத்தாமா வும் கிருபரும் ஸாதவதனை கிருதவர்மாவும, பகைவர்களைசசிக்ஷிப்ப வனும் மஹாரதனும அரசனுமான உமது புததிரனைத தேர்ப்படை யில் காணுமல் தேடினார்கள். ஜனஙகளுககு க்ஷயம நடநது வருங காலததில், நமமுடைய ஸேனுவீராகள அரசனைக காணுததினுல் மன வருத்தமுறறுப பாஞ்சால ராஜகுமாரனை விட்டுவிட்டுச் சகுனி இருககுமிடத்துக்குச சென்ருர்கள.

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் மிகுந்திருக்கிற துர்யோதனனுடைய இளைய ஸஹோதரர்களைக் கொன்றது.)

பாரதரே! பாண்டுபுத்திரனை பீமஸேனனுல் யுத்தத்தில் அநதயானைபபடையானது கொல்லப்பட்டுச் சேனையும் கொல்லப படவே, ஸஞ்சரிபபவனும பகைவர்களை அடக்குபவனுமான பீம ஸேனனைத தண்டததைக் கையிலகொண்டவனும உயிரைவாங்கு கின்றவனும கோபங்கொண்டவனுமான அநதகனைப்போலக் கண் டோம். அரசரே! குருவமசத்திலுதிததவனும உம்முடைய புத்திர னுமான துரியோதனன் காணப்படாமல்போகவே, மாண்டவர்கள் போக மிகுநதிருப்பவர்களும் ஸகோதராாகளுமான உம்முடைய புத்தி ரர்கள் யுததத்தில ஒருஙகுகூடியவர்களாகிப பீமஸேனனைக்குறித்து அருகில் ஓடினார்கள். ஶ்ருதர்வா, ஸஞ்சயன, ஜயத்ஸேனன், ஶ்ரு தாநதகன், துர்விமோசனகன், அவ்விதமே பலசாலியான துர்விஷ ஹன், துர்மர்ஷணன், ஸுஜாதன், ஜைத்ரன், பூரிபலன், ரவி என்கிற இநத உமதுபுத்திரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து நாற்புறங்களிலும் பீம ஸேனனை எதிர்தேதாடி எல்லாததிக்குககளிலும தடுத்தார்கள். மஹா ராஜரே! பிறகு, பீமன் மீண்டும தன்ரதத்தில ஏறிக்கொண்டு உமது புத்திரர்களுடைய மர்மஸ்தானங்களில் கூர்மையுள்ள பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். மஹாயுத்தததில் பீமனுல் (பாணங்களால்) சிதற அடிக்கப்படுகின்ற உமது அந்தப் புத்திரர்கள் பெருங்காற்றுக்கள்

யானையைத் தாக்குவதுபோலப் பீமஸேனனை அணுகித் தாக்கினார்கள். பிறகு, யுத்தத்தில் கோபங்கொண்ட பீமன் துர்மர்ஷணனுடைய தலையை ஒரு க்ஷுரப்ரத்தினால் அறுத்துப் பூமியில் சீக்கிரமாக விழும்படி செய்தான். பிறகு, மஹாரதனான பீமன் எல்லாக் கவசங்களையும் உடைக்குந்தன்மையுள்ள வேறு ஒருபல்லத்தினால் உமது புத்திரனான ஸ்ருதாந்தனைக் கொன்றான். பகைவர்களை அடக்குகிறவனான பீமன் பிறகு சிரிப்பவன்போல ஒருநாராசத்தினால் குருவம்சத்தில் உதித்தவனான ஜயத்ஸேனனை அடித்துத் தேர்நடுவினின்று கீழே தள்ளினான். ராஜரே! அவன் ரதத்தினின்று பூமியில் விழுந்து உடனே மரித்தான். பெரியவரே! பிறகு, கோபங்கொண்ட ஸ்ருதர்வா கழுகிறகு பூண்டவைகளும் படிந்த கணுக்களுள்ளவைகளுமான நூறுபாணங்களால் பீமனை அடித்தான். பிறகு, யுத்தத்தில் கோபங்கொண்ட பீமன், ஜைத்ரன் பூரிபலன் ரவி இம்மூவரையும் விஷத்திற்கும் அக்னிக்கும் ஒப்பான மூன்று பாணங்களால் அடித்தான். அடிக்கப்பட்ட அந்த மஹாரதர்கள் வஸந்தகாலத்தில் புஷ்பங்கள் நிறைந்தும் வெட்டப்பட்டுமான பலாசவிருக்ஷங்கள்போல ரதங்களினின்று பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவனான பீமன் தீக்ஷ்ணமான வேறு ஒரு பல்லத்தினால் துர்விமோசனனைக்கொன்று யமனிடம் அனுப்பினான். அடிக்கப்பட்டவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனுமான அந்தத் துர்விமோசனன் மலையின் சிகரத்தில் உண்டான மரமானது காற்றினால் முறிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுவதுபோலத் தன்ரதத்தினின்று பூமியில் விழுந்தான். பிறகு, யுத்தத்தில் பீமன் உம்முடைய புத்திரனான துஷ்ப்ரதர்ஷனையும் ஸுஜாதனையும் படைமுகத்தில் ஒவ்வொருவரையும் இரண்டு இரண்டு பாணங்களால் கொன்றான். ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களான அவ்விருவரும் பாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, பீமன் யுத்தத்தில் எதிர்த்துவருகின்ற உம்முடைய குமாரனான துர்விஷஹனை யுத்தகளத்தில் கண்டு அவனை ஒரு பல்லத்தினால் கீழே விழும்படி செய்தான். எல்லா வில்லாளிகளும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவன் கொல்லப்பட்டு வாகனத்தினின்று விழுந்தான். யுத்தத்தில் ஒருவனால் பல பிராதாக்கள் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு ஸ்ருதர்வா கோபத்துக்கு வசப்பட்டவனாகிப் பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்ட மிக்க பெரிதான வில்லை அசைவுறும்படி செய்துகொண்டும் விஷத்துக்கும் நெருப்புக்கும் ஒப்பான அநேகம்பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டும்

பீமனை எதிர்த்தான். மன்னரே! அந்த ச்ருதாவாவோ மஹாயுத்தத்தில் பாண்டவனுடைய வில்லை வெட்டிய பின்பு வில் அறுக்கப்பட்ட அந்தப்பீமன்மீது இருபதுபாணங்களை இறைத்தான். பிறகு, மிக்க பலசாலியான பீமஸேனன் வேறுவில்லை எடுத்து உம்முடைய புத்திரன் மீது (பாணங்களை) இறைத்தான்; 'நில், நில்' என்றும் சொன்னான். முற்காலத்தில் யுத்தத்தில் ஜம்பனுக்கும் இந்திரனுக்கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல அவ்விருவருக்கும் ஆச்சர்யகரமாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள பெரும்போர் நடந்தது. அந்தயுத்தத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டவைகளும் யமதண்டத்துக்கு ஒப்பானவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான அவ்விருவர்களுடைய பாணங்களால் பூமிமுழுமையும் ஆகாயமும் திக்குக்களும் திக்கோணங்களும் நன்றாக மூடப்பட்டன. வேந்தரே! பிறகு, ச்ருதாவா, அதிககோபங்கொண்டு யுத்தத்தில் வில்லையெடுத்து அம்புகளால் பீமஸேனனை இரண்டுகைகளிலும் மார்பிலும் அடித்தான். மஹாராஜரே! வில்லாளியான உம்முடைய புத்திரனால் நன்றாக அடிக்கப்பட்ட அந்தப்பீமன் கோபங்கொண்டவனாகப் பர்வகாலத்தில் பெருங்கடல் கலங்குவதுபோலக் கலங்கினான். பெரியவரே! பிறகு, பீமன் கோபத்தினால் மூடப்பட்டவனாகிப் பாணங்களால் உமது புத்திரனுடைய ஸாரதியையும் நான்கு குதிரைகளையும் யமனுடைய வீட்டுக்கு அனுப்பினான். அளவிடமுடியாத மனோதைர்யமுள்ள பீமன், ரதத்தை இழந்த அந்த ச்ருதாவாவைக்கண்டு தன் கைத்தோசினியைக் காண்பித்துக்கொண்டு இறகுகளால் விரைவாகச் செல்லுகின்ற பாணங்களை இறைத்தான். வேந்தரே! ரதத்தை இழந்த ச்ருதர்வா கத்தியையும் கேடகத்தையும் கையில் எடுத்தான். பிறகு, பாண்டவன் கத்தியையும் அனேக சந்திரப்பிரதிமைகளுடன் கூடியதும் ஒளிபொருந்தியதுமான கேடகத்தையும் கையில் எடுக்கின்ற அந்தச்ருதர்வாவினுடைய தலையை ஒரு க்ஷுரப்ரத்தினால் உடலிலிருந்து அறுத்துத்தள்ளினான். பிறகு, மஹாத்மாவான பாண்டவனால் க்ஷுரப்ரத்தினால் தலை அறுக்கப்பட்ட ச்ருதாவாவினுடைய உடலானது பூமியை எதிரொலியிடும்படி செய்துகொண்டு தன்னுடையரதத்தினின்று விழுந்தது. அந்தவீரன் விழுந்தவுடனே, உம்மைச்சேர்ந்தவர்கள் பயத்தினால் மயக்கமுற்றவர்களும் போர்புரிய எண்ணங்கொண்டவர்களுமாக யுத்தத்தில் பீமனை எதிர்த்து ஓடினார்கள். பிரதாபசாலியான பீமஸேனன், மாண்டதுபோக மிச்சமிருக்கிற ஸேனாஸமுத்திரத்தினின்று தன்னைநோக்கி விரைவாக வருகின்றவர்களும் கவசம் பூண்டவர்களுமான அந்த வீரர்களை எதிர்த்

தான். அவர்களோ அவனை எதிர்த்து நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். பிறகு, (பகைவர்களால்) சூழப்பட்ட பீமன், இந்திரன் அஸுரர்களைத் துன்புறுத்துவதுபோல உம்மைச்சேர்ந்த அவர்களை வாகளையும் கூர்மையான பாணங்களால் துன்புறுத்தினான். பிறகு, ரதகுப்திகளுடன்கூடின ஐந்நூறுமஹாரதங்களை நாசஞ்செய்து மீண்டும் யுத்தத்தில் எழுநூறு யானைப்படையையும் கொன்றான். அவன் உத்தமமான பாணங்களால் லக்ஷம்காலாட்களையும் எண்ணூறு குதிரைகளையும் கொன்று பிரகாசித்தான். பிரபுவே! குந்திபுத்திரனான பீமஸேனனே யுத்தத்தில் உம்முடைய புத்திரர்களைக்கொன்று தன்னைக் கிருதார்த்தனாகவும் தன்ஜன்மாவை ஸபலமாகவும் எண்ணினான். நராதிபரே! அவ்விதமாகப் போர்புரிகின்றவனும் உம்மைச்சேர்ந்தவர்களைக் கொல்லுகின்றவனுமான அந்தப்பீமஸேனனை உம்முடைய போர்வீரர்கள் பார்ப்பதற்குஞ் சக்தியற்றவர்களானார்கள். பீமன் எல்லாக்கௌரவர்களையும் ஓடும்படிசெய்து அந்தக் காலாட்களையும் கொன்று,பிறகு பெரியயானைகளைப் பயமடையும்படி செய்துகொண்டு இருகைகளாலும் சத்தத்தை உண்டுபண்ணினான். மஹாராஜரே! பெரும்பான்மையாகப் போர்வீரர்கள் கொல்லப்பட்ட உம்முடைய படையானது கொஞ்சம் மிகுந்ததாகித் தீனமானஸ்திதியை அடைந்தது.

இருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(க்ருஷ்ணனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் ஸம்வாதமும், ஸங்குலயுத்தமும், பீமன் ஸுதர்சனனைக் கொன்றதும்.)

மஹாராஜரே! பாண்டவர்கள்போக மிகுந்தவர்களான துர்யோதனனும் உம்முடைய குமாரனான [1] ஸுதர்சனும் அப்பொழுது யுத்தத்தில் குதிரைகளின் நடுவில் நின்றார்கள். பிறகு, குதிரைகளின் நடுவிலிருக்கின்ற துர்யோதனனைக்கண்டு தேவகீநந்தனர் குந்திபுத்ரனான தனஞ்சயனைப்பார்த்து, 'அர்ஜுன! பகைவர்கள்,பெரும்பான்மையாகக் கொல்லப்பட்டார்கள். நமது பந்துக்கள் ரக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். சினிபுங்கவனான இந்த ஸாத்யகியும் ஸஞ்சயனைப் பிடித்துக்கொண்டு திரும்பிவிட்டான்.பாரத! நகுலனும் ஸஹதேவனும் யுத்தத்தில் துணைவீரர்களுடன்கூடின பாவிகளான தார்த்தராஷ்டிரர்களோடு சண்டை

---

1 இவனே ஸுதர்சனன்.

செய்து கொத்துவிட்டார்கள். கிருபர், கிருதவர்மா, மஹாரதரான த்ரோணபுத்திரர் இம்மூவர்களும் துர்யோதனனைத் தாண்டி நிற்கின்றார்கள். இதோ பாஞ்சாலராஜகுமாரன் எல்லாப்பிரபத்ரகர்களுடனும் துர்யோதனனுடைய சேனையைக் கொன்று அதிககாந்தியோடு விளங்கிக்கொண்டு நிற்கிறான். குந்தீநந்தன! இதோ துர்யோதனன் குடைபிடிக்கப் பெற்று அடிக்கடி நம்மை நோக்கிக்கொண்டு குதிரைகளின் மத்தியில் இருக்கிறான்; எல்லாச்சேனையையும் எதிரணி வகுத்துக்கொண்டு யுத்தமத்தியில் (போர்புரிவதற்காக) நிற்கிறான். இவனைக் கூரிய பாணங்களால் கொன்று கருதகருதயனுகப் போகிறாய். பகைவர்களை அடக்குகிறவனே! கொல்லப்பட்ட யானைப்படையையும் வந்திருக்கிற உன்னையுங் கண்டு இவர்கள் ஓடுமுன்னமே துர்யோதனனை ஸம்ஹாரம் செய்வாயாக. அப்பா! 'சீக்கிரம் இங்குவர வேண்டும்' என்று சொல்வதினபொருட்டு ஒருவன் பாஞ்சாலராஜகுமாரனை திருஷ்டத்யும்னனைநோக்கிச் செல்லவேண்டும். களைத்த சேனையுடன்கூடினவனும் எதிரிகளுக்குத் தீங்கிழைத்தவனுமான இந்தத்திருஷ்டத்யும்னன் விடப்பட மாட்டான். திருதராஷ்டிரபுத்திரன் யுத்தத்தில உன்னுடைய சேனைஅனைத்தையும் கொன்று பாண்டுவின்குமாரர்களை ஜயிக்கப்பட்டவர்களாகவே எண்ணிப் பெரிய ரூபத்தைத் தரிக்கிறான். பாண்டவர்களால் பீடிக்கப்பட்டும் கொல்லப் பட்டுமிருக்கிற தன் சேனையைக்கண்டு அரசன் நிச்சயமாகத் தன் வதத்தினபொருட்டே யுத்தத்திற்காக வரப்போகிறான்' என்றார்.

இவ்வாறு உரைக்கக்கேட்ட பல்குனன், கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'மாதவரே! திருதராஷ்டிர புத்திரர்களனைவரும் பீமனால் கொல்லப் பட்டார்கள். எந்தஇருவர் இங்கு இருக்கிறார்களோ அவர்களும் இப்பொழுதே இருக்கப்போகிறதில்லை. கோவிந்தரே! பீஷ்மர் கொல்லப்பட்டார். துரோணரும் கொல்லப்பட்டார். சூரியகுமாரனான கர்ணனும் கொல்லப்பட்டான். மத்ரதேசாதிபதியான சல்யனும் கொல்லப்பட்டான். ஜயத்ரதனும் கொல்லப்பட்டான். ஜநார்த்தனரே! ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியினுடைய ஐந்நூறு குதிரைகளும் இருநூறு ரதங்களும் நூற்றுக்குமேற்பட்ட யானைகளும் மூவாயிரம் காலாட்களும் மிகுந்திருக்கிறார்கள். மாதவரே! அஸ்வத்தாமா, கிருபர், திரிகர்த்தாதிபதியான ஸுசர்மா, உலூகன், சகுனி, ஸாத்வதனான கிருதவர்மா, (இவர்களடங்கிய) இந்தச்சேனைதான் தார்த்தராஷ்டிரனுக்கு மிகுந்திருப்பதாயிற்று. காலத்தினால் பூமியில் நிச்சயமாக ஒருவனும் விடப்படுவதில்லை. அவ்வாறாக, ஸைன்யம் கொல்லப்பட்

டிருக்கையில் துர்யோதனன் நிற்பதைப் பாரும். மஹாராஜாவான யுதிஷ்டிரர் இன்றைத்தினம் பகைவர்களை அழிக்கப் பெற்றவராகப் போகிறார். இச்சமயத்தில் பகைவர்களுள் ஒருவனாவது என்னிடத்தினின்று விடுபடமாட்டானென்று நினைக்கிறேன். கோவிந்தரே! மதத்தினால் அதிகரித்திருக்கின்ற எவர்கள் இன்று யுத்தத்தை விடுகிறார்களில்லையோ, அவர்கள் தேவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களனைவர்களையும் கொல்வேன். கூர்மையான பாணங்களால் இன்று காந்தாரதேசத்தரசனுடைய புத்திரனான சகுனியைக்கொன்று அரசருக்கு யுத்தத்திலுண்டான நீண்டவிழிப்பைப் போக்கப்போகிறேன். கெட்ட நடையுள்ள சகுனி, கபடத்தினால் எந்த ரத்தினங்களை ஸபையில் சூதாட்டத்தில் கவர்ந்தானோ அவைகளை நான் மீண்டும் கைப்பற்றுகிறேன். யுத்தத்தில் பாண்டவர்களால் பர்த்தாக்களும் புத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதைக்கேட்டு ஹஸ்தினாபுரத்திலிருக்கிற எல்லா ஸ்திரீகளும் என்னுடைய சக்தியை இன்று அறியப்போகின்றார்கள். மாதவரே! இன்று காரியமனைத்தும் முடிவுபெறப்போகின்றது. இன்று துர்யோதனன் விளங்குகின்ற ஸம்பத்தையும் உயிரையும் இழக்கப்போகிறான். கேசவரே! விருஷ்ணிவம்சத்திலுதித்தவரே! பயத்தினால் என்னுடைய யுத்தத்தினின்று விலகாமல் போவானேயாகில், பரமமூடனான துர்யோதனனைக் கொல்லப்பட்டவனென்றே அறிவீராக. பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! இந்தக் குதிரைக்கூட்டமானது, என்னுடைய நாணொலியையும் தலத்வனியையும் ஸஹிப்பதற்குப்போதுமான திறமையுள்ளதன்று. இதோ கொல்லப்போகிறேன். செல்லும்' என்றுமொழிந்தான்.

அரசரே! கீர்த்திமானான பாண்டவன் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தாசார்ஹரோ, துர்யோதனனுடைய சேனையைக்குறித்துக் குதிரைகளை ஓட்டினார். பெரியவரே! அந்தப்படையைக்கண்டு மகாரதர்களான பீமஸேனன், அர்ஜுனன், ஸஹதேவன் இம்மூவரும் ஸன்னத்தர்களாகத் துர்யோதனனைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் ஸிம்மநாதத்துடன் சென்றார்கள். ஒன்றுசேர்ந்து வேகத்துடனே வில்களைக் கையிலேந்தியவர்களும் கொல்லும் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களனைவர்களையும்பார்த்து யுத்தத்தில் சகுனி எதிர்த்துச்சென்றான். உம்முடைய புத்திரனான சுதர்சனன் பீமஸேனனை எதிர்த்தான். ஸுசர்மாவும் சகுனியும் கிரீடியுடன் போர்புரிந்தார்கள். உமது புத்திரன் குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு ஸஹதேவனை எதிர்த்தான். அரசரே! பிறகு, உம்

முடையபுத்ரன் முயற்சியுடனே ஸஹதேவனுடைய தலையில் விரைவாகப பிராஸத்தினால அடித்தான். உமமுடைய புத்ரனால் அடிக்கப்பட்ட அந்த ஸஹதேவன ரத்தத்தால் எல்லா அங்கங்களும் நனைக்கப்பட்ட ஸாபபமபோலச சீறிக்கொண்டு ரதமத்தியில உட்கார்ந்தான, பிரஜாநாதரே! பிறகு, ஸஹதேவன் பிரஜ்ஞையை அடைந்து அதிக கோபமகொண்டவனாகத துரியோதனன்மீது கூர்மையான அமபுகளை மிகுதியாகப பொழிந்தான்.

குந்தியின புதல்வனும தனஞ்சயனுமான அர்ஜுனனும யுத்தத்தில் வல்லமையை வெளியிட்டுக குதிரைகளின் முதுகுகளினின்று சூரர்களுடைய தலைகளை அறுத்தான. பார்த்தன் அப்பொழுது அந்தப்படையை அநேக பாணங்களால் நாசஞ்செய்தான்; எல்லாக குதிரைகளையும கீழே விழும்படிசெய்து திரிகர்த்தவீரர்களுடைய ரதங்களைநோக்கிச சென்றான. பிறகு, மஹாரதர்களான அந்தத் திரிகர்த்தவீரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களாகி அர்ஜுனன்மீதும் வாஸுதேவர்மீதும சரமாரிகளை இறைத்தார்கள். மிக்க புகழுள்ளவனான பாண்டுநந்தனன ஒரு க்ஷுரபரத்தினால் ஸத்யகர்மாவை அடித்து, பிறகு, அவனுடைய ரதத்தினது மூக்கணையை வெட்டினான். பிரபுவே! மிக்க புகழுள்ளவனான அர்ஜுனன், சாணையில் தீட்டப்பட்ட ஒரு க்ஷுரப்ரத்தினால் ஸத்யகர்மாவினுடைய பிரகாசமுள்ள குண்டலங்களைஅணிந்த தலையை விரைவாக வெட்டினான். அரசரே! பிறகு, பசியுடனிருக்கின்ற ஒருஸிம்மமானது காட்டில் மானை எவ்வாறு கவர்ந்துகொள்ளுமோ அவ்வாறே யுத்தவீரர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஸத்யேஷுவைக் கவர்ந்துகொண்டான். பிறகு, பார்த்தன் அந்தஸுசர்மாவை மூன்றுபாணங்களால் அடித்து ஸ்வாணத்தினால அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அந்த எல்லா ரதங்களையும் அடித்து நாசஞ்செய்தான். பிறகு, அவன் விரைபவனாகி நெடுங்காலமாக நன்கு மறைத்துவைக்கபபட்டிருந்த கடுமையான கோபமாகிற விஷத்தை வெளியில கக்கிக்கொண்டு பரஸ்தலாதிபதியான ஸுசர்மாவை நோக்கிச சென்றான். பாரதர்களுள் சிறந்தவரே! அர்ஜுனன் அந்தபரஸ்தலாதிபதியை நூறுபாணங்களால் நிரப்பிப் பிறகு வில்லாளியான அவனுடைய குதிரைகளை அடித்தான். பிறகு, பார்த்தன் யமதண்டத்திற்கு ஒப்பான ஓர் அம்பை அப்பொழுது எடுத்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஸுசர்மாவைக்குறித்து விரைவாகப பிரயோகித்தான். வில்லாளியும் கடுஞ்சினத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனால் தொடுக்கப்பட்ட அந்த அம்பானது யுத்தத்தில் ஸுசர்மாவை அடைந்து மார்பைப் பிளந்தது.

மஹாராஜரே! அவன் உயிர்துறந்து எல்லாப்பாண்டவர்களையும் ஸந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டும் உம்மைச்சேர்ந்தவர்களைத் துன்ப முறும்படி செய்துகொண்டும் பூமியில் விழுந்தான். அர்ஜுனன் ஸுசர்மாவை யுத்தத்தில்கொன்று மஹாரதர்களான அவனுடைய குமாரர்கள் எழுவரையும் எண்மரையும் முப்பதின்மரையும் அம்புகளால் நாசஞ்செய்தான். பிறகு, மஹாரதனான அர்ஜுனன், ஸுசர்மாவுடன் வந்திருக்கின்ற காலாட்களனைவரையும் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் கொன்று, கொல்லப்பட்டதுபோக மிகுந்திருக்கின்ற பாரதசேனையை எதிர்த்துச்சென்றான். அரசரே! பீமனோ யுத்தத்தில் கோபமுற்றுச் சிரித்துக்கொண்டே உமது புத்திரனான ஸுதர்சனனைப் பாணங்களால் கண்ணிற்குப் புலப்படாமலிருக்கும்படி செய்தான். பிறகு, அட்டஹாஸத்துடன் கூடியவனும் கோபமுள்ளவனுமான பீமன் அவனுடைய தலையை உடலிலிருந்து அறுத்தான். அந்தஸுதர்சனன் மிக்ககூர்மையுள்ள ஒருக்ஷுரப்ரத்தினால் அறுக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தான். அந்த வீரன் கொல்லப்பட்டவுடனே, அவனுடன்வந்திருந்த அவனுடைய காலாட்கள் பற்பல அம்புகளை இறைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் பீமனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பிறகு, வ்ருகோதரன் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்திற்கும் இடிக்கும் ஸமமாகத் தாக்குகின்ற கூர்மையுள்ள பாணங்களை உமமுடைய படையின்மீது நாற்புறத்திலும் இறைத்தான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, பீமன் ஒருக்ஷணத்திற்குள் அதனை நாசம்செய்தான். பாரதரே! அவைகள் நாசம்பண்ணப்படும்பொழுது, மஹாரதர்களான ஸேனாபதிகள் பீமஸேனனை எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். அந்தப்பாண்டவன் அவர்களனைவர்கள்மீதும் கோரமான பாணங்களை இறைத்தான். வேந்தரே! அவ்வாறே, உம்மைச் சேர்ந்தவர்களும், மஹாரதர்களான பாண்டவவீரர்களை நாற்பக்கத்திலும் பெரிய அம்புமழையுடன் சூழ்ந்தார்கள். சத்ருக்களுடன் யுத்தம்செய்ய விருப்பமுள்ள பாண்டவர்களுடையவையும் யுத்தத்தில் பாண்டவவீரர்களுடன் போர்புரிய விருப்பமுள்ள உம்மைச் சேர்ந்த வீரர்களுடையவையுமான அந்தச் சேனைகளெல்லாம் மனக் குழப்பமுற்றிருந்தன. மன்னரே! இரண்டு சேனைகளிலும் அப்பொழுது அந்தயுத்தரங்கத்தில் ஒருவராலொருவர் அடிக்கப்பட்டவர்களான யுத்தவீரர்கள் பந்துக்களைப்பற்றித் துக்கித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்தார்கள்.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

சல்யவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் சகுனியையும் உலூகனையும் கொன்றது.)

அரசரே! யானைகளுக்கும் குதிரைகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் அழிவையுண்டுபண்ணுகின்ற அந்த யுத்தமானது நடந்துவருகையில், ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனி ஸஹதேவனை எதிர்த்தான். பிறகு, பிரதாபசாலியான ஸஹதேவன், விரைவாக எதிர்த்து வருகின்ற அந்தச் சகுனியின்மீது சீக்கிரமாகச் செல்லுகின்ற விட்டில்களைப் போன்ற பாணஸமூகங்களைப் பிரயோகித்தான். வேந்தரே! ஸஹதேவன் யுத்தத்தில் உலூகனைப் பத்துப்பாணங்களால் அடித்தான். மஹாராஜரே! சகுனியும் பீமனை மூன்று பாணங்களால் அடித்துக் கூர்மையுள்ள தொண்ணூறு பாணங்களை ஸஹதேவன்மீது இறைத்தான். அரசரே! அந்தச்சூரர்கள் யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துக் கூர்மையுள்ளவைகளும், கழுகிறகுகளால் வேகமுள்ளவைகளாகச் செய்யப்பட்டவைகளும், தங்கக்கட்டுக்களுள்ளவைகளும், சாணைக்கல்லில் தீட்டப்பட்டவைகளும், காதுவரையில் இழுத்து விடப்பட்டவைகளுமான பாணங்களால் அடித்தார்கள். பிரஜாநாதரே! அவர்களுடைய விறகளிலுள்ள நாண்கயிறுகளால் விடப்பட்ட சரமாரியானது, திசைகளை மேகம் நீர்த்தாரைகளால் மறைப்பதுபோல எல்லாத்திசைகளையும் மறைத்தது. பாரதரே! பிறகு, அதிகபலசாலிகளான பீமனும் ஸஹதேவனும் யுத்தகளத்தில் கோபங்கொண்டவர்களாகித் துன்பத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு யுத்தத்தில் ஸஞ்சரித்தார்கள். பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! அவ்விருவர்களாலும் அனேகபாணங்களால் மூடப்பட்ட உமதுடைய அந்தச்சேனையானது ஆங்காங்கு அந்தகாரத்துடன்கூடின ஆகாயம் போலாகியது. அரசரே! நாற்புறங்களிலும் விரைவாக ஓடுகின்றவைகளும் அம்புகளால் மூடப்பட்டவைகளும் கொல்லப்பட்ட அனேகவீரர்களை இழுத்துச்செல்லுகின்றவைகளுமான குதிரைகளால் அந்த அந்த இடத்தில் வழி உண்டுபண்ணப்பட்டது. பெரியவரே! வீரர்களுடன்கூடவே கொல்லப்பட்டிருக்கிற குதிரைகளுடைய உடைக்கப்பட்ட கவசங்களாலும் வெட்டப்பட்ட ஈட்டிகளாலும் ரிஷ்டிகளாலும் கத்திகளாலும் ப்ராஸங்களாலும் கோடாலிகளாலும் சக்திகளாலும் மூடப்பட்ட பூமியானது புஷ்பங்களால் மூடப்பட்டது

போலப் பற்பல வர்ணமுள்ளதாயிற்று. மஹாராஜரே! அந்த யுத்தத்தில் போர்வீரர்கள் கோபத்துடன் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் பரஸ்பரம் அடித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தார்கள். மஹாராஜரே! புரட்டிவிழிக்கப்பட்ட கண்களுள்ளவைகளும் ரோஷத்தினால் உதடுகளை நன்றாகக்கடித்திருப்பவைகளும் குண்டலங்களுடன் கூடியவைகளும் தாமரைமலர்களின் நாறுக்களுக்கு ஸமமாயிருப்பவைகளுமான முகங்களாலும், அறுக்கப்பட்டவைகளும் சிறந்தயானையினுடைய துதிக்கைபோன்றவைகளும் தோள்வளைகளோடும் கவசங்களோடும் கத்திகளோடும் ஈட்டிகளோடும் சோடாலிகளோடும் கூடியவைகளுமான புஜங்களாலும் யுத்தபூமி மூடப்பட்டது. பிரபுவே! யுத்தத்தில் அறுக்கப்பட்டவையும் எழுந்திருந்து கூத்தாடுகின்றவையுமான வேறு சில தலையில்லா முண்டங்களால் ரணபூமியானது இறைச்சியினாலும் பிராணிகளுடைய கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்டதும் அச்சத்தை விளைப்பதுமாகியது. மஹாயுத்தத்தில் சேனை சிறிது மிகுந்திருக்கவே, பாண்டவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து கௌரவவீரர்களை யமனுடையவீட்டுக்கு அனுப்பினார்கள். இச்சமயத்தில் பிரதாபசாலியும் சூரனுமான சகுனி ப்ராஸத்தினால் ஸஹதேவனுடைய தலையில் நன்றாக அடித்தான். மஹாராஜரே! அவன் நிலைகுலைந்து ரத்தத்தின் மத்தியில் உட்கார்ந்தான். பாரதரே! பிரதாபசாலியான பீமஸேனன், ஸஹதேவனை அவ்வித நிலைமையில் இருப்பதைக்கண்டு அதிககோபங்கொண்டு எல்லாஸைன்யங்களையும் தடுத்தான். பகைவர்களை அடக்குகிறவனான அந்தப் பீமஸேனன் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் நாராசங்களால் (அவைகளைப்) பிளந்தான்; பிளந்து, ஸிம்மநாதத்தையும் செய்தான். அந்தச்சப்தத்தினால் நடுக்கமடைந்தவர்களும் குதிரைகளையும் யானைகளையுமுடையவர்களுமான சகுனியினுடைய உதவிவீரர்களனைவர்களும், உடனே பயந்து ஓடினார்கள். அந்தஸைனிகர்கள் சிதற அடிக்கப்பட்டதைக்கண்டு, அரசனான துர்யோதனன், 'தர்மங்களை அறியாதவர்களே! திரும்புங்கள்; யுத்தஞ்செய்யுங்கள். ஓடுவதினால் உங்களுக்கு யாது பயன்? எவன் தைர்யமுள்ளவனாக யுத்தத்தில் புறங்காட்டாமல் பிராணனை விடுகிறானோ அவன் இந்த உலகத்தில் கீர்த்தியைப்பெற்று மரித்தும் நல்ல உலகங்களை அடைகிறான்' என்று கூறினான். அரசனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட அந்தச்சகுனியின் உதவிவீரர்கள், மரணம் நிச்சயமாயிருப்பதாக எண்ணிப் பாண்டவர்களை எதிர்த்தார்கள். ராஜேந்திரரே! அந்தயுத்தத்தில் எல்லாத்திக்குக்களிலும் கலக்கப்பட்ட

கடலபோல நிலைதவறிஓடுகின்ற வீராகளால் அதிபயங்கரமான சப்தம உணடுபண்ணப்படடது. மஹாராஜரே! பிறகு, அநதசசகுனியினுடைய படைவீரர்களை எதிரிறகண்டு பாண்டவர்கள விஜயததில் முயறசியுளளவர்களாக எதிாததாாகள. அரசரே! (பகைவர்களால்) வெலலமுடியாதவனுன ஸஹதேவன மறுபடியும தேறுதலடைநது சகுனியைப பததுபபாணஙகளாலும அவனுடையகுதிரைகளைமூன்று பாணஙகளாலும அடிததுச சிரிததுககொண்டு சகுனியினுடையவில்லையும பாணங்களால வெட்டினுன. பிறகு, யுததததில கெட்டமதங்கொணட சகுனி வேறுவிலலை எடுதது நகுலனை அறுபதுபாணஙகளாலும பீமனை எழுபாணஙகளாலும அடிததான. மஹாராஜரே! உலூகனும யுததததில் பிதாவைப பாதுகாககஎணணிய பீமனை எழுபாணஙகளாலும ஸஹதேவனை எழுபதுபாணங்களாலும அடிததான். பீமஸேனன் அநத உலூகனை யுததததில ஒனபது பாணஙகளாலும சகுனியை அறுபததுநானகு பாணஙகளாலும பக்கததிலிருபபவாகளை மும்மூனறு பாணஙகளாலும அடிததான. பீமனுல எண்ணெயிட்டுததீட்டபபட்ட நாராசஙகளால அடிககபபடுகினற அநதவீராகள, கோபஙகொண்டு, மினனலுடனகூடின மேகஙகள நீரததாரைகளால பாவததததை மூடுவதுபோல, யுததத்தில் ஸஹதேவனைச சரமாரிகளால மூடினுர்கள. மஹாராஜரே! பிறகு, சூரனும் பிரதாபசாலியுமான ஸஹதேவன் எதிாததுவருகினற உலூகனுடைய தலையை ஒருபலலததினுல் கவாந்தான். அந்த உலூகன் ஸஹதேவனுல (கீழே) தள்ளப்பட்டு, ரக்தததினுல நாற்புறத்திலும நனைக்கப்பட்ட எலலா அங்கங்களுடனும கூடியவனுக யுததத்தில் பாண்டவர்களை மகிழ்வித்துககொண்டு ரதத்தினினறு பூமியை அடைநதான். அநதயுததததில புததிரன் கொல்லபபட்டதைககண்டு சகுனி கண்ணீரோடுகூடிய குரலுள்ளவனுகப பெருமூசசுவிட்டு விதுரருடைய சொலலை நினைததுககொண்டு ஒருமுகூாததகாலம ஆலோசித்துக்கண்களில நீர்ததுமபப பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஸஹதேவனை எதிர்தது மூன்றுபாணஙகளால் அடித்தான். மஹாராஜரே! பிரதாபசாலியான ஸஹதேவன் சகுனியினுல்விடபபட்ட அந்தப்பாணஙகளைப பாணஸமூகங்களால்விலககி யுத்தத்தில் (அவனுடைய) வில்லையுந் துண்டாக்கினுன். ராஜேந்திரரே! வில்அறுக்கப்படடவுடனே, ஸுபலனுடைய புததிரனுன சகுனி அப்பொழுது பெரிய கததியை எடுத்து ஸஹதேவன்மீது பிரயோகித்தான். பிரஜைகளுக்கு நாதரே! விரைவாக வருகின்றதும் கோரஸ்வரூபமுள்ளதுமான அந்தச்சகுனியினு

டைய சக்தியை ஸஹதேவன் யுத்தத்தில் நகைத்துக்கொண்டு இரண்டாகத் துண்டாக்கினான்; சக்தி இரண்டாகத் துண்டாக்கப்பட்டதைக் கண்டு, ஒருபெரிய கதாயுதத்தை எடுத்து ஸஹதேவன்மீது பிரயோகித்தான். அதுவும் வீணாகிப் பூமியில் விழுந்தது. பிறகு, சகுனி அதிககோபங்கொண்டு அதிககோரரூபமுள்ளதும் தோன்றியிருக்கிற காலராத்திரிபோன்றதுமான ஒருசக்தியைப் பாண்டவன்மீது பிரயோகித்தான். யுத்தத்தில் விரைவாகவருகின்ற அந்தச்சக்தியை ஸஹதேவன் நகைத்துக்கொண்டே பொன்னலலங்கரிக்கப்பட்ட பாணங்களால் மூன்றாகத் துண்டாக்கினான். பொன்னணிகளுடன் கூடிய அந்தச் சக்தியானது மூன்றாகத் துண்டாக்கப்பட்டு ஆகாயத்திலின்று சிதறி மின்னல்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தது. துண்டாடப்பட்ட சக்தியையும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட சகுனியையும் கண்டு பயமுண்டாகவே, சகுனியுடன் கூடினவர்களாக உம்மைச் சேர்ந்தவர்களனைவரும் ஓடினார்கள். பிறகு, ஜயத்தோடு விளங்குகின்ற பாண்டவர்களால் பெரிய ஆரவாரஞ்செய்யப்பட்டது. பிறகு, உம்மைச்சேர்ந்தவர்களனைவரும் பெரும்பான்மையாகப் புறங்காட்டினவர்களானார்கள். பிரதாபசாலியான மாத்ரீபுத்திரன், அந்தத் தார்த்தராஷ்டிரர்கள் மனவருத்தமுற்றதைக் கண்டு, யுத்தத்தில் அநேக ஆயிரம்பாணங்களால் அவர்களை வேறு இடம் போகவிடாமல் தடுத்தான். பிறகு, புஷ்டியுள்ள காந்தாரதேசத்துக் குதிரைப்படைகளால் காப்பாற்றப்பட்டவனும் ஜயத்தில் உறுதியுள்ளவனும் யுத்தரங்கத்தில் சென்றுகொண்டிருப்பவனுமான சகுனியை ஸஹதேவன் நெருங்கினான். அரசரே! ஸஹதேவன், அந்தச் சகுனியை மிகுந்திருக்கிற அம்சமாகஎண்ணி உறுப்புக்கள் பொன்னாலமைக்கப்பெற்ற தேரோடு எதிர்த்துச் சென்றான். கோபங்கொண்டவனான அந்த ஸஹதேவன் சகுனியை எதிர்த்துச்சென்று மிக்க பெரிதான வில்லில் நாண்கயிற்றைப்பூட்டி உறுதியாக நாணொலி செய்துகொண்டு கழுகிறகுகள் பூண்டவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் பெரியயானையைத் தோட்டிகளால் அடிப்பதுபோல அதிகமாக அடித்தான். மேதாவியான ஸஹதேவன், நினைக்கும்படி செய்கின்றவன்போல அந்தச்சகுனியைப் பார்த்து, "க்ஷத்திரியதர்மத்தில் நிலைபெற்று யுத்தஞ்செய். ஆண்பிள்ளையாயிரு. ஏ! மூட! கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! ஸபையில் பாச்சிகைகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அப்பொழுது பேசினையன்றோ? அந்தச் செய்கையின் பயனை இப்பொழுது அடைவாயாக. எவர்கள்

முறகாலத்தில் எங்களைப் பார்த்துப் பரிஹஸித்தார்களோ அந்தத் துராத்மாக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். குலத்துக்குக் கொள்ளியான துர்யோதனனும் அவனுக்கு மாதுலனான நீயும் மிகுந்திருக்கிறீர்கள். நன்றாக அடிக்கக்கூடிய தடியினால் பழத்தை மரத்தினின்று அடித்துத் தள்ளுவதுபோல க்ஷுரத்தினால் உன் தலையை இப்பொழுது அறுத்துக் கீழே தள்ளப்போகிறேன்' என்று நிந்தித்துக் கூறினான். மஹாராஜரே! மஹாபலசாலியும் யுத்தத்தில் திறமைவாய்ந்தவனுமான ஸஹதேவன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அதிககோரத்துடனுள்ளவனாக வேகத்தோடு அவனை எதிர்த்துச் சென்றான். பகைவர்களால் எவ்விதத்தினாலும் அவமதிக்கத்தகாதவனும் யுத்தவீரர்களுக்குத் தலைவனுமான ஸஹதேவன் எதிர்த்துச் சென்று வில்லைத் திடமாக இழுத்துக் குரோதத்தினால் மிகவிளங்கிக்கொண்டு சகுனியைப் பத்துப்பாணங்களாலும் அவனுடைய குதிரைகளை நான்கு பாணங்களாலும் அடித்து, குடையையும் கொடியையும் வில்லையும்வெட்டி, ஸிம்மம்போலக் கர்ஜித்தான். ஸஹதேவனால் கொடியும் வில்லும் குடையும் அறுக்கப்பட்டசகுனி, அனேகபாணங்களால் எல்லா மர்மஸ்தானங்களிலும் அடிக்கப்பட்டவனாகச் செய்யப்பட்டான். மஹாராஜரே! பிறகு, ப்ரதாபசாலியான ஸஹதேவன் மறுபடியும் அணுகமுடியாத சரமாரியைச் சகுனியின்மீது பிரயோகித்தான். பிறகு, கோபங்கொண்ட ஸுபலனுடைய புத்ரனான சகுனி யுத்தத்தில் மாத்ரீபுத்திரனான ஸஹதேவனைப் பொன்னணியணிந்த பிராஸத்தினால் கொல்லஎண்ணி ஒருவனாகவே சீக்கிரமாக எதிர்த்தான். மாத்ரிபுத்ரன் உயர எடுக்கப்பட்ட அவனுடைய அந்தப்ராஸத்தையும் மிக உருட்சியாயுள்ள இருகைகளையும் யுத்தமுனையில் மூன்று பல்லங்களால் ஒரேஸமயத்தில் விரைவாக அறுத்து யுத்தமத்தியில் உரக்கக் கர்ஜித்தான். பிறகு, சுறுசுறுப்பாகக் காரியங்களைச்செய்பவனான ஸஹதேவன் அவதானத்துடன் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் பொற்கட்டுக்களமைந்ததும் திடமான உருக்கினால் செய்யப்பட்டதும் கவசங்களையெல்லாம் உடைத்து அப்புறம் செல்லுகின்றதுமான ஒருபல்லத்தினால் அவனுடைய தலையைச் சரீரத்தினின்று அறுத்தான். ஸுபலனுடைய புத்திரனானசகுனி யுத்தத்தில் பாண்டவனால் நன்கு எய்யப்பட்டதும் ஸ்வர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஸூர்யன்போலப் பிரகாசிக்கின்றதுமான ஒருபாணத்தினால் தலைஅறுக்கப்பட்டுப் பூமியில்விழுந்தான். கோபங்கொண்ட அந்தப் பாண்டுநந்தனன் கௌரவர்களுடைய அநியாயத்திற்கு எது மூலமோ அந்தச்சகுனியி

னுடைய தலையை வேகமுள்ளதும் தங்கக்கட்டுக்களுள்ளதும் சாணை யில் தீட்டப்பட்டதுமான ஒருபாணத்தினால் அறுத்தெறிந்தான். வீர னான ஸஹதேவன், நன்றாக உருண்டவடிவமுள்ள இருகைகளையும் அறுத்தான். அரசரே! பிறகு, இரத்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டதும் மிகநடுக்கமுற்றதும் கோரரூபமுள்ளதுமான காந்தாரராஜனுடைய தலையற்ற உடலானது உத்தமமான ரதத்தினின்று கீழேவிழுந்தது. தலை அறுக்கப்பட்டவனும் பூமியில் படுத்திருப்பவனும் உதிரத்தினால் நனைக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடையவனுமான சகுனியைப் பார்த்து உமமைச்சேர்ந்த யுத்தவீரர்கள், பயத்தினால் பலம்போனவர்களாகி, ஆயுதங்களைப் பிடித்தவர்களாயிருந்தும் திக்குக்களில் ஓடினார்கள். முறிய அடிக்கப்பட்ட ரதிகர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் காலாட் களும், கௌரவர்களோடுகூடி வாய் வறண்டவர்களாகவும் பிரஜ்ஞை யற்றவர்களாகவும் காண்டீவத்தினது சத்தத்தினால் நன்றாக அடிக் கப்பட்டவர்களாகவும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் ஓடி னார்கள். பாரதரே! பிறகு, யுத்தத்தில் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர் களான கேசவருடன் கூடின பாண்டவவீரர்கள் ரதத்தினின்று சகு னியை விழும்படிசெய்து உத்ஸாஹத்துடன் ஸைனிகர்களை ஸந் தோஷிக்கச்செய்துகொண்டு சங்கங்களை முழக்கினார்கள். யுத்தத்தில் அந்த ஸஹதேவனைக்கண்டு அனைவர்களும், 'வீர! வஞ்சனைசெய் கின்றவனும் மஹாபலசாலியுமான சகுனி, புத்திரனுடன் யுத்தத்தில் உன்னால் பாக்கியத்தினால் கொல்லப்பட்டான்' என்று சொல்லிப் புகழ்ந்தார்கள்.

சல்யவத பர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேச பர்வம்.

(மீதந்திருக்கிற சேனையையும் பாண்டவர்கள் கொன்றதும், துர்யோதனன் ஓடநிச்சயித்ததும்.)

மஹாராஜரே! பிறகு, சகுனியை அனுஸரித்து வந்திருக்கிற வீரர்கள், கோபங்கொண்டவர்களாக யுத்தத்தில் உயிரைவிடத் துணி ந்து பாண்டவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஸஹதேவனுடைய ஜயத்தில் முயற்சியுள்ள அர்ஜுனனும், தேஜஸ்வியும் கோபமுள்ள ஸர்ப்பம்போன்ற காட்சியுள்ளவனுமான பீமஸேனனும், அவர்களை

எதிர்த்தார்கள். தனஞ்சயன், சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளையும் ப்ராஸங்களையும் கையில் கொண்டவர்களும் ஸஹதேவனைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டவர்களுமான அவர்களுடைய எண்ணத்தைக் காண்டீவத்தினால் வீணாகச் செய்தான். அவன், எதிர்த்து ஓடிவருகின்ற யுத்தவீரர்களுடைய ஆயுதங்களைப்பிடித்த கைகளையும் தலைகளையும் குதிரைகளையும் பல்லங்களால் அறுத்தான். ஸஞ்சரிக்கின்றவனும் உலகத்தில் ஒப்பற்ற வீரனுமான ஸவ்யஸாசியினால் அடிக்கப்பட்ட அந்தக்குதிரைகள் உயிரை இழந்து பூமியில் விழுந்தன. பிறகு, உம்முடையபுத்திரனான துர்யோதனராஜன் தன்னுடைய சேனையின் நாசத்தைக்கண்டு, கோபமூண்டு, கொல்லப்பட்டவைகள் போக மிகுந்திருக்கிற அநேக ரதக்கூட்டங்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் நாற்புறங்களிலுமிருக்கிற காலாட்களையும் ஒன்று சேர்ந்த துக்கத்தில் அமிழ்ந்தவர்களான அனைவர்களையும் பார்த்து இந்த வார்த்தையை உரைக்கலானான். 'ஸுஹ்ருத்துக்களுடைய கூட்டத்துடன் கூடின எல்லாப் பாண்டவர்களையும் நாசஞ்செய்து சேனையுடன்கூடின பாஞ்சால ராஜகுமாரனான திருஷ்டத்யும்னனையும் யுத்தத்தில் அணுகி எதிர்த்துக்கொன்று சீக்கிரமாகத் திரும்புங்கள்' என்றான். யுத்தத்தில் அடங்காதமதங்கொண்டவர்களான அவர்கள் உமது புத்திரனுடைய வசனத்தைத் தலையினால் ஏற்றுக்கொண்டு அவனுடைய கட்டளையினால் யுத்தத்தில் பார்த்தர்களை எதிர்த்தார்கள். பாண்டவர்கள் பெரும்போரில் விரைவாக எதிர்த்து வருகின்றவர்களும் கொல்லப்பட்டவர்கள்போக மிகுந்திருப்பவர்களுமான அவர்களின்மீது ஸர்ப்பம்போன்ற பாணங்களை இறைத்தார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அந்தச்சேனையானது யுத்தத்தைஅடைந்து மஹாபலசாலிகளால் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தில் வதஞ்செய்யப்பட்டது; ரக்ஷகனைஅடையவில்லை. கவசம்பூண்ட அந்தச்சேனையானது பயத்தினால் ஓடுவதாகி நிலைபெறவில்லை. நான்குபக்கங்களிலும் ஓடுகின்ற குதிரைகளால் சேனையில் உண்டுபண்ணப்பட்ட புழுதியினால் யுத்தரங்கமானது மூடப்பட்டிருக்குந்தருணத்தில், யுத்தத்தில் திக்குக்களாவது திக்குக்கோணங்களாவது அறியப்படவில்லை. பாரதரே! பிறகு, அநேக ஜனங்கள் பாண்டவர்களுடைய சேனையினின்று புறப்பட்டு யுத்தத்தில் உம்மைச்சேர்ந்தவர்களை ஒருமுகூர்த்த காலத்திற்குள் எதிர்த்து அடித்தார்கள். பாரதரே! பிறகு, உம்முடைய அந்தச் சேனையானது மிகுதி இல்லாததாகியது. பாரதரே! பிரபுவே! ஒன்றுகூடியிருக்கிற உமது புத்திரனுடைய அப்படிப்பட்ட பதினோர் அக்ஷௌஹிணிகள்

பாண்டவர்களாலும் ஸ்ருஞ்சயர்களாலும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டன. அரசரே! மஹாத்மாக்களான உம்மைச்சேர்ந்த அந்த அனேக அரசர்களில் மிகவும் காயப்படுத்தப்பட்டவனான துரியோதனன் ஒருவனே காணப்பட்டான். மஹாராஜரே! பிறகு, எல்லா யுத்தவீரர்களாலும் விடப்பட்டவனும் சேனைகளையும் வாஹனங்களையும் இழந்தவனுமான துர்யோதனன், எல்லாத் திசைகளையும் சூன்யமான பூமியையும் கண்டும், யுத்தத்தில் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் எல்லாவிடத்திலும் ஸித்திபெற்றவர்களும் எல்லாப் பக்கங்களிலும் கர்ஜிக்கின்றவர்களுமான பாண்டவர்களைப் பார்த்தும், மஹாத்மாக்களான அந்தப் பாண்டவ வீரர்களுடைய பாணசபத்தத்தினாலுண்டான பேரொலிகளையும் கேட்டும் மதிமயக்கமடைந்து ஓடுவதில் எண்ணங்கொண்டான" என்று கூறினான்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்களால் ஸஹாயர்கள் கொல்லப்பட்ட துர்யோதனன் கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மடுவுக்குச்சென்றதும், ஸஞ்சயனைக் கொல்ல முயன்ற ஸாத்யகியை வியாஸர் தடுத்ததும், துரியோதனன் ஸஞ்சயன் வழியாகத் தந்தைக்குச் செய்தி அனுப்பி மடுவிலிறங்கி ஜலஸ்தம்பனம் செய்ததும், அச்வத்தாமாமுதலியோர் துரியோதனன் மடுவிலிறங்கியதுகேட்டுப் புலம்பிப் பாசறைக்குமீண்டதும், வேலைக்காரர்கள் முதலியவர்களும் யுயுத்ஸுவும் ராஜபத்னிகளை நகருக்கழைத்துச் சென்றதும்.)

திருதராஷ்டிரன், "ஸூத! என்னுடைய சேனையானது கொல்லப்பட்டுப் பாசறையானது மிச்சமில்லாததாகச் செய்யப்பட்டபொழுது பாண்டவர்களுடைய சேனையில் எது மிகுதி இருந்தது? ஸஞ்சய! நீ ஸமர்த்தனன்றோ? வினவுகின்ற எனக்கு இதனைச்சொல்வாயாக. கர்வமுள்ளவனும் பூமிக்கு நாதனும் ஸஹாயமில்லாதவனும் என் குமாரனுமான அந்தத் துர்யோதனன் அப்படிப்பட்ட சேனையின் நாசத்தைக் கண்டு என்னசெய்தானென்பதையும் எனக்கு உரைப்பாயாக" என்று வினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

"அரசரே! யுத்தத்தில் த்ருஷ்டத்யும்னன் எந்தப்பாண்டவர்களுடைய பெரும்படையை அடைந்து ஸன்னத்தனாக நின்றானோ

அந்தப்படையில் இரண்டாயிரம் ரதங்களும் எழுநூறு யானைகளும் ஐயாயிரம் குதிரைகளும் பதினாயிரம் காலாட்களும் மிகுந்திருந்தன. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, ரதிகர்களுள் சிறந்தவனும் ஏகாகியும் அரசனுமான துர்யோதனனை, யுத்தத்தில் உதவியாயிருப்பவன் ஒருவனையும் காணவில்லை. பரதர்களுள் சிறந்தவனான அவன் தன்னுடைய சேனை அழிந்ததையும் பகைவர்கள் கர்ஜிக்கின்றதையும் கண்டு மதிமயக்கத்தால் நன்கு கவரப்பட்டவனானன்; கொல்லப்பட்ட தன்னுடைய குதிரையைவிட்டுப் பயந்து கீழ்த்திசையை நோக்கி ஓடினன். பதினேர் அக்ஷௌஹிணிசேனைக்கு நாதனாக இருந்தவனும் பராக்ரமமுள்ளவனும் உமமுடைய குமாரனுமான துர்யோதனன் கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு காலால்நடந்து ஒரு மடுவைக்குறித்துப் புறப்பட்டான். பிறகு, துர்யோதனராஜன் கால்களாலேயே சிறிது தூரம் சென்று தாம்மிகரும் புத்திசாலியுமான விதுரருடைய வசனத்தை நினைத்தான். பேரறிவாளரான விதுரர் நமக்கும் எல்லா க்ஷத்திரியர்களுக்கும் நேர்ந்திருக்கிற இந்தப் பெரிய விசனத்தை நிச்சயமாக முந்தியே கண்டறிந்தார். அரசரே! சேனையின் நாசத்தைக் கண்டு துக்கத்தினால் மனம் மிகவாட்டப்பட்டவனும் அரசனுமான துரியோதனன், பதினேர் அக்ஷௌகிணிசேனைக்கு நாதனாயிருந்தும், இப்பொழுது இவ்வாறு சிந்தையுள்ளவனாகவும் மடுவில் பிரவேசிக்க எண்ணங்கொண்டவனாகவும் மிக்கவிசனத்தை அடைந்தான். தெய்வமானது அதிகபலமுள்ளதன்றே? மஹாராஜரே! திருஷ்டத்யும்னனை முன்செல்பவனாகக்கொண்ட பாண்டவர்களோ மிக்ககோபமுற்றவர்களாக உமது படையைநோக்கி எதிர்த்து விரைவாகச்சென்றார்கள். சக்திகளையும் ரிஷ்டிகளையும் ஈட்டிகளையும் கையிற்கொண்டவைகளும் நேரில் காஜிக்கின்றவைகளுமான சேனைகளுடைய எண்ணத்தை அர்ஜுனன் காண்டீவத்தினால் வீணாகச்செய்தான். மந்திரிகளோடும் உறவினர்களோடும்கூடின அந்தப்படைகளைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் கொன்று, வெண்ணிறமுள்ள குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்திலிருந்துகொண்டு அர்ஜுனன், மிகவிளங்கினன். குதிரைகளோடும் ரதங்களோடும் யானைகளோடுஞ் சகுனிகொல்லப்பட்டவுடன், உம்முடைய படையானது வெட்டப்பட்ட பெருங்காடுபோலாயிற்று. அரசரே! துர்யோதனனுடைய அனேகலக்ஷக்கணக்கான படையில் வீரரான துரோணபுத்ரரையும் அவ்வாறே க்ருதவர்மாவையும் கௌதமகுமாரரான க்ருபரையும் அரசனான உமது குமாரனையும் தவிர வேறு ஒரு மஹாரதன உயிரோடிருப்பவனாகக் காணப்பட

வில்லை. த்ருஷ்டத்யும்னனோ, என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஸாத்யகியை நோக்கி, 'இவனைப் பிடிப்பதனால் யாது பயன்? இவன் உயிரோடிருப்பதனால் பிரயோஜனமில்லை' என்று கூறினன். த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு அப்பொழுது மஹாரதனான ஸாத்யகி கூர்மையான கத்தியை எடுத்து என்னைக்கொல்வதற்கு முயன்றான். மஹாப்ராஜ்ஞரான ஸ்ரீவ்யாஸர் அவனருகில்வந்து 'ஸஞ்சயனை உயிரோடு விட்டுவிடு; இவனை எவ்விதத்தினாலும் கொல்லலாகாது' என்றுசொன்னார். வியாஸருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, சினியின் பேரனான ஸாத்யகி என்னை விட்டுவிட்டு, பிறகு, கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு, 'ஸஞ்சய! க்ஷேமமாகச்செல்' என்றுசொன்னான். அரசரே! அவனால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட நான் கவசத்தைக் கழற்றிவைத்து சஸ்திரத்தையிழந்து ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டு ஸாயங்காலத்தில் நகரத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டுவந்த அந்தவழியில், ஒரு குரோசதூரம் ஓடினவனும் கதையைக் கையில் பிடித்து நிற்பவனும் நன்றாக அடிக்கப்பட்டவனும் தனியாயிருப்பவனுமான துர்யோதனனைக் கண்டேன். அவன் கண்களில் நீர்ததும்ப என்னைப்பார்ப்பதற்குச் சக்தியற்றவனானான். அவ்விதம் தீனனாக இருக்கிற என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் பக்கத்தில் பார்த்தான். துக்கிக்கின்றவனும் யுத்தத்தில் ஏகாகியாயிருப்பவனுமான அந்தத் துர்யோதனனைக்கண்டு நானும் அதிக துக்கத்தினால் மூடப்பட்டவனாக ஒரு முகூர்த்தகாலம் பேசுவதற்குச் சக்தியற்றவனானேன். அரசரே! பூமிக்குநாதரே! எவனால் ஆயிரம் ரத்னங்களிழைத்த கிரீடங்களுடன் கூடியவர்களான பட்டாபிஷேகம்செய்யப்பெற்ற மன்னர்களிடமிருந்து கப்பம் முழுவதும் வாங்கப்பட்டுத் தன்அரண்மனையில் கொண்டுவரப்பட்டதோ, எவன் நிமித்தமாக முற்காலத்தில் கர்ணன் ஒருவனால் நான்குஸமுத்திரங்களையும் கடைசி எல்லையாகக்கொண்டதும் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான பூமியானது கப்பங்கொடுக்கும்படி செய்யப்பட்டதோ, எவனுடைய கட்டளையானது கர்ணனாலேயே அயல் நாடுகளில் பரவச்செய்யப்பட்டதோ, ஆணை செலுத்துபவனும் அரசனுமான எவனுக்குச் சஸ்திரங்களில் சிரமம் உண்டாகவில்லையோ, எவன் ஹஸ்தினபட்டணத்திலிருந்துகொண்டே ஐச்வர்யத்தினால் குபேரனையும் மதிக்காமல் ராஜ்யத்தை க்ஷேமமாயும் பகைவர்களில்லாததாயும் பரிபாலித்து வந்தானோ, எவனுக்கு ஒரு மாளிகையினின்று மற்றொரு மாளிகைக்குச் செல்வதற்கும் அவ்வாறே தேவாலயப்பிரதேசத்தில் செல்வதற்கும் வழியானது பொன்னால்

அமைக்கப்பட்டிருந்ததோ, பூமிக்கு இறைவனான எவனுடைய பிரயாண காலத்தில் தனிகர்களுடைய வீடுகள் கொடித்துணிகளால் ஸூர்யகிரணங்களை மறைக்கப்பெற்றனவும் உயரஎடுத்துக் கட்டப்பட்ட தோரணங்களால் பிரகாசிக்கின்றனவும் ஆயினவோ, [1] இந்திரனுக்கு ஒப்பானவனும் பலசாலியுமான அந்தத்துரியோதனன் ஐராவதத்துக்கு ஒப்பான சிறந்தயானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு அளவற்றசெல்வத்தோடு செல்வானோ, அந்தத்துரியோதனன் எல்லா அங்கங்களும் மிக்ககாயப்படுத்தப்பட்டுக் கால்களாலேயே தரையில் தனியாக நிற்பதைக்கண்டு எனக்கு அதிகமான வருத்தம் உண்டாயிற்று. பூமிக்கு நாதரே! ஜகந்நாதனான இப்படிப்பட்ட அந்தத் துர்யோதனனுக்கும் இப்பொழுது நிகரில்லாத ஆபத்து உண்டாகிவிட்டது. விதியே மிகவலிதன்றோ? பிறகு, அப்பொழுது என்னைப்பிடித்தது, வியாஸருடைய கிருபையினால் உயிரோடு யுத்தத்தினின்று விடுதலைடைந்தது, இவை எல்லாவற்றையும் அந்தத் துர்யோதனனிடம் நான் சொன்னேன். அவன் ஒரு முகூர்த்தகாலம்போல ஆலோசித்துப் பின்பு தெளிவைஅடைந்து, பிறகு, தன்னுடைய பிராதாக்களைப்பற்றியும் எல்லாச் சேனைகளைப்பற்றியும் என்னை வினவினான். அஃது அனைத்தையும் நேரில்கண்டவனான நான் எல்லாப்பிராதாக்களும் கொல்லப்பட்டார்களென்பதையும் சேனைமுழுதும் நாசஞ்செய்யப்பட்டதென்பதையும் அந்தத் துர்யோதனனுக்குச் சொன்னேன். அரசரே! கிருஷ்ணத்வைபாயனர் போருக்குப் புறப்பட்ட ஸமயத்தில் என்னை நோக்கி, 'உன்னைச்சேர்ந்தவர்களில் மூன்று ரதிகர்கள் தாம் மிகுதியாக இருக்கப்போகிறார்கள்' என்று கூறினார். உம்முடைய புத்திரனான அந்தத்துர்யோதனன் பெருமூச்சுவிட்டு அடிக்கடி ஆலோசித்து என்னைக் கையினால் தொட்டுக் கூறலானான்.

'ஸஞ்சய! இந்த யுத்தத்தில் உன்னைத்தவிர வேறு ஒருவன் உயிரோடிருக்கவில்லை. உன்னைத்தவிர இரண்டாமவனை இச்சமயத்தில் நான் காணவில்லை. பாண்டவர்கள் துணைவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கின்றார்கள். ஸஞ்சய! பிரபுவும் அறிவே கண்ணாகவுடையவருமான திருதராஷ்டிரராஜரிடம், 'உமது புத்திரனான துர்யோதனன் மடுவில்பிரவேசித்துவிட்டான்' என்று சொல். பாண்டவர்களால் ராஜ்யமானது கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கும் தருணத்தில், அப்படிப்பட்ட நண்பர்களாலும் புத்திரர்களாலும் பிராதாக்களாலும் விடப்பட்டவனான என்னைப்போன்றவன் எவன் தான் உயிரோ

---

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

டிருப்பான? மஹாயுத்தத்தினின்று நானும் விடுபட்டேனென்பதையும் அதிகமாகக் காயப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற நான் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் தண்ணீர் நிறைந்த இந்த மடுவில் உயிரோடு மறைந்திருக்கிறேனென்பதையும் இந்த எல்லா விஷயங்களையும் உரைப்பாயாக' என்றான். மஹாராஜரே! இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்தப் பெரிய மடுவில் பிரவேசித்தான். மனிதர்களுக்கு அதிபதியான துரியோதனன் மாயையினால் ஜலத்தை ஸ்தம்பனஞ்செய்தான். அவன் மடுவில் பிரவேசித்தவுடன், ஒருவனான நான் அந்த இடத்துக்குவந்தவர்களும் களைத்தவாகனங்களுடன்கூடியவர்களும் பாணங்களால் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களுமான சரத்வானுடைய குமாரரும் வீரருமான கிருபர், ரதிகர்களுள் சிறந்தவரான அச்வத்தாமா, போஜனான கிருதவர்மா இந்த மூன்று ரதிகர்களையும் கண்டேன். அவர்களெல்லாரும் என்னைக்கண்டு விரைவாகக் குதிரைகளைத் தூண்டினார்கள். அருகில்வந்து, 'ஸஞ்சய! பாக்கியத்தினால் உயிருடனிருக்கிறாய்' என்று என்னைப்பார்த்துச் சொன்னார்கள். 'ஸஞ்சய! நம்முடைய அரசனான துரியோதனன் உயிரோடிருக்கிறானா?' என்று அவர்களனைவரும் உமது புத்திரனைப்பற்றி என்னை வினவினார்கள். அப்போது நான், 'அரசன் க்ஷேமமாக இருக்கிறான்' என்பதை அவர்களுக்குக்கூறி என்னிடத்தில் துரியோதனன் சொல்லியது அனைத்தையும் சொன்னேன். ராஜாவான துரியோதனன் எந்தமடுவில் பிரவேசித்தானோ அந்தமடுவையும் நான் சொன்னேன். அரசரே! அச்வத்தாமாவோ, அப்படிப்பட்ட என்னுடையவசனத்தைக் கேட்டுப் பெரிதான அந்தமடுவைப்பார்த்து, 'அந்தோ! இச்செய்கை நிந்திக்கத்தக்கது. அந்தத் துரியோதனராஜன் எங்களை உயிரோடிருப்பவர்களாக அறியவில்லை. நாம் அந்தத்துரியோதனனோடு சேர்ந்து பகைவர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்வதில் போதுமான ஸாமர்த்தியமுடையவர்களன்றோ?' என்று தீனமாகப் புலம்பினார். ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களான அந்த மஹாரதர்கள் அவ்விடத்தில் நெடுநேரம் புலம்பி யுத்தரங்கத்தில் பாண்டவர்களைக்கண்டு வேகமாக ஓடினார்கள். மாண்டவீரர்கள்போக மிகுந்திருப்பவர்களான அந்த மூன்று ரதிகர்களும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட கிருபருடைய தேரில் என்னை ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு சேனைதங்கியிருக்குமிடத்தை வந்தடைந்தார்கள். அந்தப்பாசறையில் ஸூர்யனும் அஸ்தமித்திருக்குமஸமயத்தில் அங்குள்ள சேனைக்கூட்டங்கள் கலைந்துபோயின. உமது புத்ரர்களுடைய நாசத்தைக்கேட்டு எல்லாரும் புலம்பினார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு,

மங்கையர்களுக்குப் பாதுகாவலாயிருந்த வயதுமுதிர்ந்த மனிதர்கள் ராஜபத்னிகளை அழைத்துக்கொண்டு பட்டணத்தைக் குறித்துச் சென்றார்கள். அந்தப்பட்டணத்தில் கௌரவஸேனையின் அழிவைக்கேட்டுப் பலவிதமாகக் கூச்சலிடுகின்றவர்களும் நான்கு பக்கங்களிலும் அழுகின்றவர்களுமான மாதர்களுடைய பேரொலியானது தோன்றியது. வேந்தரே! பிறகு, அந்த ஸ்திரீகள் அடிக்கடி அழுதுகொண்டும் அன்றில்கள்போலச் சப்தத்தினால் பூமண்டலத்தை ஒலிக்கும்படிசெய்துகொண்டும் விரல்களாலும் கைகளாலும் தலைகளில் அடித்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது, ஆங்காங்கு புலம்புகின்ற ஸ்திரீகள் தலைமயிர்களைப் பறித்தெறிந்தார்கள். அரசரே! அவ்விடத்தில், 'ஆ! ஆ!' என்னும் கூச்சலோடு மார்பில் அடித்துக்கொள்ளுகின்ற பெண்டிர்கள் துக்கித்துக்கொண்டே அலறி அழுதார்கள். பிறகு, துரியோதனனுடைய மந்திரிகள் கண்ணீரால் குரல்தடைப்பட்டவர்களாகவும் மிக்க துன்பமுள்ளவர்களாகவும் ராஜபத்னிகளை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்தைக்குறித்துச்சென்றார்கள். அரசரே! கையில் பிரம்புபிடித்தவர்களான வாயில்காப்போரும் அரசமனைவியர்களை ரக்ஷிக்கின்றவர்களும் மாசற்ற சிறந்த விரிப்புக்களுள்ள படுக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு நகரத்தைக்குறித்து விரைவாகச்சென்றார்கள். மற்றவர்கள் பெண்கோவேறுகழுதைகள் பூட்டின தேர்களில் ஏறிக்கொண்டும் தத்தம் மனைவிகளை அழைத்துக்கொண்டும் நகரத்தைக் குறித்துச்சென்றார்கள். மஹாராஜரே! அரண்மனைகளில் வசித்த எந்த ஸ்திரீகள் முன்பு ஸூர்யனாலும் பார்க்கப்பட்டவர்களல்லரோ, பட்டணத்தைக் குறித்துச்செல்லுகின்ற அந்த ஸ்திரீகளை (இப்பொழுது ஸாதாரண) ஜனங்களும் கண்டார்கள். பரதர்களில் சிறந்தவரே! மெல்லிய தன்மையுள்ளவர்களான அந்தப்பெண்கள் கணவர்களும் பந்துக்களும் கொல்லப்பெற்றவர்களாக நகரத்தை நோக்கி விரைவாகச் சென்றார்கள். [1] மாட்டிடையன் ஆட்டிடையன் வரையிலுள்ள மனிதர்கள் எல்லாரும் பீமஸேனனிடத்திலிருந்துண்டான பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகிப் பரபரப்புடன் நகரத்தைக்குறித்து ஓடிக்கொண்டே சென்றார்கள். மேலும், இவர்களுக்குப் பார்த்தர்களிடத்திலிருந்து மிக்கக்கொடியதும் அதிகமுமான பயம் உண்டாயிற்று. அப்பொழுது, ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே நகரத்தை நோக்கி ஓடினார்கள். அவ்வண்ணம் மிகவும் பயங்கரமாக அப்படி ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போது,

1 இவர்கள் வெளியிலேயே வசிப்பவர்களென்பது.

சோகத்தினால் மிக்க மதிமயக்கங்கொண்ட யுயுத்ஸுவும் அந்தச் சமயத்திற்கேற்ற விஷயத்தை ஆலோசிக்கலானான். 'பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள பாண்டவர்களால் யுத்தத்தில் பதினோர் அக்ஷௌஹிணி சேனைகளுக்கு நாதனான துரியோதனன் ஜயிக்கப்பட்டான். இவனுடைய ஸஹோதரர்களும் நாசஞ்செய்யப்பட்டார்கள். பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் தலைவர்களாகக்கொண்ட கௌரவர்களனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். நான் ஒருவன் மாத்திரம் தற்செயலாகப் பாக்கிய வசத்தினால் ஆபத்தினின்று விடுபட்டேன். எல்லாச் சேனைகளும் பாசறையினின்று நாற்புறங்களிலும் ஓடிவிட்டன. நாதனை இழந்தவர்களும், பராக்கிரமமற்றவர்களும், முன் பார்க்கப்படாதவர்களும், துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும், பயத்தினால் கலக்கமுற்ற கண்களையுடையவர்களுமான (போர்வீரர்கள்) மான்கள் போல மிக்க பயத்தைஅடைந்தவர்களாகிப் பத்துத்திசைகளையும் பார்த்துக்கொண்டு இங்கும் அங்கும் ஓடுகிறார்கள். துரியோதனனுடைய மந்திரிகளில் மிகுந்திருந்தவர்கள் ராஜபத்தினிகளை அழைத்துக்கொண்டு நகரத்தைக் குறித்துப் பிரயாணமானார்கள். பிரபுவே! 'யுதிஷ்டிரரையும் அவ்வாறே வாஸுதேவரையும் அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு அவர்களோடு ஹஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசிப்பது இந்தச் சமயத்துக்கு உரியதென்று நான் எண்ணுகிறேன்' என்று மிக்க புஜபலமுள்ள யுயுத்ஸு இவ்விதம் இந்த விஷயத்தைக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிருவரிடத்திலும் தெரிவித்தான். தோள்வலி மிக்கவரும் எப்போதும் தீனர்களின் நிலைமையை அறிந்தவருமான யுதிஷ்டிர ராஜா அவன்விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவரானார். வைசியாபுத்திரனான அந்த யுயுத்ஸுவை ஆலிங்கனஞ்செய்து (நகரத்துக்குப்போகும்படி) அனுமதிகொடுத்தார். பிறகு, அவன் ரதத்திலேறிக்கொண்டு குதிரைகளை விரைவாக ஓட்டினான்; ராஜபத்தினிகளை நகரத்தைக் குறித்துப் போகும்படி செய்தான். அவன் கண்ணீரினால் குரல்தடுக்கப்பட்டவனாகவும், கண்களில் நீர் ததும்புகின்றவனாகவும், ஸூரியன் அஸ்தமிக்கையில் அவர்களுடன் ஹஸ்தினபட்டணத்தில் விரைவாகப் பிரவேசித்தான். அரசனுடைய பக்கத்திலிருந்து வெளியில் வருகின்றவரும் சோகத்தினால் அறிவழிந்தவரும் பேரறிவாளரும் நீர்நிரம்பின கண்களையுடையவருமான விதுரரைக் கண்டான். உண்மையான தைரியமுள்ள விதுரர் எதிரில் வணங்கிநிற்கும் அந்த யுயுத்ஸுவை நோக்கிக் கூறலானார். 'புத்ர! கௌரவர்களுக்கு க்ஷயத்தை உண்டுபண்ணினதும் நடந்ததுமான இந்த யுத்தத்தில் நீ பாக்கியத்தினால் உயிரோடிருக்கிறாய். அரசனோடு பிரவேசிக்காமல் நீ மாத்திரம் என்

இங்கு வந்தாய்? இதன் காரணம் அனைத்தையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்வாயாக' என்று வினவினார். யுயுத்ஸு, 'அந்த யுத்தத்தில் ஜ்ஞாதிகளோடும் புத்திரர்களோடும் பந்துக்களோடும் சகுனி கொல்லப்பட்டவுடனே, மாண்டதுபோக மிகுந்திருக்கிற பரிவாரங்களுடன் கூடின துரியோதனராஜன், பிறகு, தன்னுடைய குதிரையைவிட்டுவிட்டுப் பயத்தினால் கிழக்குத் திக்கைநோக்கி ஓடினான். அரசன் சேனைகள் இருக்கும் இடத்தைவிட்டு ஓடினவுடன், எல்லாம் பயத்தினால் வியாகுலமடைந்து நகரத்தைநோக்கி ஓடின. பிறகு, அதிகாரிகள் அரசனுடைய மனைவிகளும் அவனுடைய பிராதாக்களின் மனைவிகளுமாகிய அனைவரையும் வாகனங்களில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு பயத்தினால் ஓடினார்கள். பிறகு, நான் கேசவருடன்கூடின அரசரான தர்மநந்தனரை அனுமதிகேட்டுக்கொண்டு உலகத்தாரால் ஏற்படக்கூடிய நிந்தையைப் பரிகரித்துக்கொண்டவனாகி ஹஸ்தினபட்டணத்தில் பிரவேசித்தேன்' என்றான்.

எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவரும் அளவிடமுடியாத புத்தியை உடையவருமான விதுரர் வைசியின் புத்திரனான யுயுத்ஸுவினால் சொல்லப்பட்ட இந்த வசனத்தைக்கேட்டு ஸமயோசிதமென்று அறிந்து அவனைப் புகழ்ந்து பின்வரும் வசனத்தைக் கூறலானார். 'பரதர்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணின யுத்தத்தில் காலானுஸாரமாக நடந்த இவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகின்ற உன்னால் கருணையினால் குலதர்மம் காக்கப்பட்டது. வீரர்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணின இந்த யுத்தத்தினின்று பாக்கியத்தினால் மிஞ்சி இங்கு பட்டணத்துக்கு வந்திருக்கிற உன்னை, ஸாகரர்கள் மாண்ட பிறகு மிகுந்திருந்த அம்சுமானைப் பிரஜைகள் பார்த்ததுபோலப் பார்க்கிறோம். புத்திர! பேராசையுள்ளவரும் வருங்கால நிலைமையை அறியாதவரும் பலவாறாக வேண்டப்பட்டவரும் தெய்வத்தினால் கெடுக்கப்பட்ட மனமுள்ளவரும் துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவரும் குருடருமான அரசருக்கு எல்லாவிதத்தினாலும் நீ ஒருவன்தான் ஊன்றுகோல்போலக் கொள்ளப்படுகிறாய். இன்றைத்தினம் நீ இவ்விடத்தில் இளைப்பாறி நாளைத்தினம் யுதிஷ்டிரனிடம் போவாய்' என்றார். விதுரர் நீர்ததும்புகின்ற கண்களோடுகூடியவராக இவ்வளவுமட்டிலும் சொல்லிவிட்டு, யுயுத்ஸுவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, அரசனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். பட்டணத்து ஜனங்களாலும் தேசவாஸிகளாலும் துக்கத்தினாலுண்டான கூக்குரலினால் அதிகமான ஒலியுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டதும்

ஆனந்தமில்லாததும் சோலையையிழந்ததும பூந்தோட்டமழிந்த நிலம போன்றதும பாழடைந்ததும் நாசஞ்செய்யபபட்டிருப்பது மான நகரத்தைக்கண்டு, முன்னமேயிருந்த துக்கத்தைவிட அதிக துக்கத்தைஅடைந்தவரானார். அரசரே! எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந் தவரான விதுரர் வருத்தமுள்ளமனத்துடன் நகரத்தில் பிரவேசித் தார். அடிக்கடி மெள்ளமெள்ளப் பெருமூச்சுவிட்டார். யுயுத்ஸுவும் அப்பொழுது அன்றிரவு தன்னுடைய வீட்டில வஸித்தான. அதிக துக்கமுள்ள யுயுத்ஸுவானவன் தன்னைச்சேர்ந்த உறவினர்களால் கொண்டாடப்பட்டபோதும, பரதவம்சத்தவர்களுள் ஒருவருக் கொருவர் நேர்ந்த நாசத்தை நினைப்பவனாகி மனத்தில களிப்படைய வில்லை.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருபரும் அஶ்வத்தாமாவும் துரியோதனனிடம் பேசுகையில் பார்த் திருந்த வேடர்களால் தெரிந்துகொண்டு பாண்டவர்கள் மடுவுக்கு வந்ததும், கிருபர்முதலியோர் துரியோதனன் விருப்பப்படி ஒளிந்ததும், துரியோதனன் மறுபடியும் ஜலஸ்தம் பனம் செய்து மடுவில் இறங்கியதும்.)

ராஜேந்திரரே! மதயானைகளால நன்குமுழுக்கமுண்டுபண்ணப் பட்டிருந்த பாசறையானது, சேனை ஓடினவுடனே, ஒரு முகூர்த்தத் திற்குள் முற்றும் சூன்யமாகியது. எந்தஇடத்தில் பேரொலியினால் மஹாரதர்கள் ஒன்றையும அறியவில்லையோ அந்த இடத்தில் ஒரு மனிதனுடைய சத்தத்தையும் நாங்கள் கேட்கவில்லை" என்றுசொன் னான். திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! பாண்டவர்களால் யுத்தபூமியில் எல்லாப போர்வீரர்களும் கொல்லப்படுமதருணத்தில, மிகுந்திருக் கிற என்னைச்சேர்ந்த அந்தவீரர்கள் யாதுசெய்தனர்? கிருதவர்மாவும கிருபரும வீர்யவானான துரோணபுத்திரரும மந்தபுத்தியுள்ள அரச னான துர்யோதனனும அப்பொழுது என்னசெய்தார்கள்?" என்று வினவ, ஸஞ்சயனசொல்லலானான.

"மஹாரதமாக்களான க்ஷத்ரியர்களுடைய மனைவிகள் விரை வாகஓடவும், பாசறையும சைன்யங்கள் ஓடிவிட்டபடியால் சூன்யமா யிருக்கவும், மிக்க மனவருத்தமுற்றவர்களும் அரசனிடத்தில் மிக்க பிரியமுள்ளவர்களுமான மூன்று ரதிகர்கள் அப்பொழுது வெற்றி

யுடன்கூடின பாண்டவர்களுடைய சத்தத்தைக் கேட்டும், சேனைகள் ஓடிப்போன பாசறையைக்கண்டும், ஸாயங்காலத்தில் அந்தஇடத்தில் நிற்பதில் பிரியமற்றவர்களானார்கள். பிறகு, அவர்கள் (துர்யோதனன் மறைந்திருக்கும்) மடுவைநோக்கிச்சென்றார்கள். அரசரே! தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தரங்கத்தில் ஸகோதரர்களோடுகூடி ஸந்தோஷமுள்ளவராகத் துர்யோதனனைக் கொல்லும் விருப்பத்துடன் எங்கும் ஸஞ்சரித்தார். ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களும் மிக்க கோபங்கொண்டவர்களும் உமது புத்திரனைத் தேடுகின்றவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் முயற்சியுடன் தேடியும் அவனைக் காணவேயில்லை. எப்பொழுது துர்யோதனன் யுத்தத்தை விட்டுக் கால்களாலேஓடித் தனமாயையினால் ஜலத்தை ஸ்தம்பனம் செய்துகொண்டு அந்தமடுவில் பிரவேசித்தானோ, எப்பொழுது பாண்டவர்கள் எல்லாரும் மிக்கக்களைத்த வாகனங்களையுடையவர்களானார்களோ அப்பொழுது அந்தப்பாண்டவர்கள் தங்களுடைய பாசறையை அடைந்து தங்கள் போர்வீரர்களோடு சேர்ந்திருந்தார்கள். பிறகு, கிருபரும் அஸ்வத்தாமாவும் ஸாத்வதனான கிருதவர்மாவும், பார்த்தர்கள் (பாசறையில்) வீற்றிருக்கையில், அந்த மடுவைக்குறித்து மெள்ளச்சென்றார்கள். அவர்கள், எந்த மடுவில் துர்யோதனராஜன் படுத்திருக்கிறானோ அந்தமடுவை அடைந்து, ஜலத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருப்பவனும் அவமதிக்க முடியாதவனுமான (அந்தத்) துரியோதனராஜனைப் பார்த்து 'ஓ! அரசனே! எழுந்திரு. எங்களுடன் சேர்ந்து யுதிஷ்டிரனை எதிர்த்துப் போர்புரிவாயாக. ஜயித்தாவது பூமியை அனுபவி; கொல்லப்பட்டாவது ஸ்வர்க்கத்தை அடை. துரியோதன! உன்னால் அந்தப் பாண்டவர்களுடைய பலமும் முழுதும் அழிக்கப்பட்டது. அந்தப் பாண்டவர்களுடைய கக்ஷியில் மிகுதியிருக்கிற போர்வீரர்களும் பெரும்பான்மையாக (உன்னால்) திருப்பி அடிக்கப்பட்டார்கள். பிரஜைகளுக்குப் பதியாயிருப்பவனே! எங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னுடைய வேகத்தை பொறுப்பதற்கும் அவர்கள் சக்தியுள்ளவர்களாகார். பாரத! ஆதலால், எழுந்திரு' என்று கூறினார்கள்.

துர்யோதனன், 'புருஷர்களுக்கு நாசத்தைவுண்டுபண்ணுகின்ற இப்படிப்பட்ட பாண்டவகௌரவ யுத்தத்தினின்று பாக்யத்தால் தப்பி உயிரோடிருக்கின்ற ஆண்மையிற் சிறந்தவர்களான உங்களை நான் பார்க்கிறேன். நாமெல்லாரும் இளைப்பாறி ஸ்ரமத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு ஜயிப்போம். நீங்களும் களைத்திருக்கிறீர்கள். நாம்

அதிகமாகக் காயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம். அந்தப் பாண்டவர்களுடைய சேனையானது மேற்பட்டிருக்கின்றது ; ஆதலால், யுத்தம் செய்வதை நான் விரும்பவில்லை. வீரனே ! உங்களுடைய இந்த மனமானது உதாரமான தன்மையுள்ளதாயிருக்கிறதென்பது ஆச்சரியமன்று. நம்மிடத்தில் சிறந்தசக்தி இருக்கிறது. பராக்கிரமத்தைக் காட்ட இது ஸமயமன்று. இன்று ஓரிரவு இளைப்பாறி உங்களுடன் கூடி நான் நாளை தினம் யுத்தத்தில் சத்ருக்களை எதிர்த்துப்போர்புரிவேன். எனக்கு ஸரமம் இராது' என்று கூறினன். இவ்வாறு உரைக்கக்கேட்ட அஸ்வத்தாமா, யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்ட அரசனைப்பார்த்து, 'வேந்தனே ! எழுந்திரு. உனக்கு மங்களம். நாம் சத்ருக்களை ஜயிப்போம். அரசனே ! யாகம், தடாகநிர்மாணம், தானம், ஸத்யம், ஜபம் இவைகளின்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது ஸோமகர்களை நான் நாசஞ்செய்யப்போகிறேன். இந்த இரவு விடிவதற்குள்ளாக யுத்தத்தில் பகைவர்களை நான் கொல்லாமல் போவேனேயாகில், யஜ்ஞத்தினுலுண்டுபண்ணப்பட்டதும் ஸாதுக்களுக்கு உரியதுமான பிரீதியை அடையாமற்போகக்கடவேன். பிரபுவே ! எல்லாப்பாஞ்சாலர்களையும் கொல்லாமல் கவசத்தைக் கழற்றப்போகிறதில்லை. நீ எழுந்திரு. இதனைச்சொல்லுகிறேன். வேந்தே ! என்னுடைய வசனத்தைக்கேள்' என்றா.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்குந்தருணத்தில், மாமஸங்களுடைய சுமையினுல் களைத்தவர்களான வேடர்கள் தற்செயலாகத் தண்ணீர் குடிப்பதற்காக அந்தஇடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். மஹாராஜரே ! பிரபுவே ! அந்தவேடர்கள் நாள்தோறும் அதிகபக்தியுடன் பீமஸேனனுக்கு மாமஸக்குவியல்களைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பவர்கள். அவ்விடத்தில் ரஹஸ்யமாக ஒன்றுசேர்ந்து உட்கார்ந்திருந்த அந்தவேடர்கள் அவர்களுடைய அந்தஎல்லாவசனத்தையும் துர்யோதனனுடைய வசனத்தையும் கேட்டார்கள். அப்பொழுது யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான அந்த மஹாவில்லாளிகளனைவர்களும் யுத்தத்தில் விருப்பமில்லாதவனுன துர்யோதனன்விஷயத்தில் அதிகநிர்ப்பந்தத்தைச் செய்தார்கள். ராஜேந்திரரே ! வேடர்கள் அவ்விதநிலைமையிலிருக்கிற கௌரவர்களைச்சேர்ந்த அந்தமஹாரதர்களையும் யுத்தத்தில் விருப்பமில்லாமல் ஜலத்திலிருக்கிற அரசனையுங்கண்டு அவர்களுக்கும் ஜலத்திலிருக்கிற அரசனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தையுங்கேட்டுத் துர்யோதனன் ஜலத்திலிருப்பதாக அறிந்தார்கள். அரசனைத் தேடுகின்ற பாண்டுபுத்திரன், உம்முடைய புத்திரனைப்பற்றித் தற்செயலாக

அங்குவந்த வேடர்களிடம் முந்திக் கேட்டிருந்தான். மன்னரே! பிறகு, அந்த மிருக வேட்டைக்காரர்கள் அப்பொழுது பாண்டுபுத்திரனுடைய அந்த வார்த்தையை நினைத்து, 'துர்யோதனனை வெளிப்படுத்துவோம். பாண்டவன் பொருளைக்கொடுப்பான். இந்த மடுவில் துர்யோதனராஜன் இருக்கிறானென்பது நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிந்துவிட்டது. ஆதலால், நாமனைவரும் கோபமுள்ள துர்யோதனன் ஜலத்தில் படுத்திருப்பதைச் சொல்வதற்காக யுதிஷ்டிரரிருக்குமிடம் செல்வோம். நாம் எல்லோரும், புத்திமானும் வில்லாளியுமான அந்தப் பீமஸேனனுக்கு ஜலத்தில் படுத்திருக்கிற துர்யோதனனைப்பற்றிக் கூறுவோம். அவன் நல்ல பிரீதியுடையவனாகி நிச்சயமாக நமக்கு மிகுதியான பொருள்களைக் கொடுப்பான். உலர்ந்ததும் அதிகப் பிரயாஸத்தினால் அடையப்பட்டதும் (தேகத்தில்) வறட்சியை உண்டுபண்ணும் தன்மையுள்ளதுமான மாம்ஸத்தினால் நமக்கு யாதுப்பயன்?' என்று ஒருவரோடொருவர் மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். பொருள் விருப்பமுள்ளவர்களான அந்த வேடர்கள் இவ்வண்ணம் கூறி அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக மாம்ஸச்சுமைகளை எடுத்துக்கொண்டு பாசறையை நோக்கிச்சென்றார்கள். மஹாராஜரே! அஸ்திரவித்தையில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் (பகைவர்களை) அடிக்குந் தன்மையுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்களும் நின்றுகொண்டிருந்த துர்யோதனனை யுத்தத்தில் காணாமல், வஞ்சனைகளை அறிந்தவனும் பாபியுமான அந்தத் துர்யோதனனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யும் விருப்பத்தினால் அந்த யுத்தரங்கத்தில் நான்கு பக்கத்திலும் சாரர்களை அனுப்பினார்கள். பிறகு, தர்மராஜனுடைய படைவீரர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து துர்யோதனராஜன் ஒளிந்துவிட்டானென்பதைத் தெரிவித்தார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அந்தச்சாரர்களுடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு யுதிஷ்டிர ராஜர், 'சத்துருக்களுள் ஒருவன் மிகுந்து ஜீவித்திருந்தாலும் வெற்றியானது ஸந்தேகத்துக்கு இடமுள்ளதாகும். ராஜ்யத்தை எவ்வாறு அடைவேன்? அந்த ராஜ்யமானது வெற்றி முதலானவைகளால் சிறப்பிக்கப்படுகிறதன்றோ?' என்று மிக்க கவலையை அடைந்து பெருமூச்சுவிட்டார். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிரபுவே! பிறகு, பாண்டவர்கள் தீனர்களாயிருக்குந்தருணத்தில், வேடர்கள் அரசனை துர்யோதனனைக்கண்டு, அந்த இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு விரைவுள்ளவர்களாகப் பாசறைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் தடுக்கப்பட்டும் பீமஸேனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நுழைந்

தார்கள். அவர்கள் மஹாபலசாலியும் பாண்டுநந்தனனுமான பீம ஸேனனை அணுகி (மடுக்கரையில்) நடந்ததும் தங்களால் கேட்கப்பட்டதுமான விருத்தாந்தம் அனைத்தையும் அந்தப் பீமஸேனனிடம் சொன்னார்கள். அரசரே! பிறகு, பகைவர்களை வாட்டுபவனான விருகோதரன், அந்த வேடர்களுக்கு மிகுதியான தனத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் தர்மராஜரிடத்தில், 'அரசரே! அந்தத் துரியோதனன் என்னால் வேடர்கள் முகமாக அறியப்பட்டுவிட்டான். எவன் விஷயமாக நீர் பரிதபிக்கிறீரோ அவன் ஜலத்தை ஸ்தம்பனம்செய்து கொண்டு (மடுவில்) படுத்திருக்கிறான்' என்று அவையனைத்தையும் உரைத்தான். அரசரே! குந்திபுத்திரரான அஜாதசத்துரு, ப்ரியனான பீமஸேனனுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு ஸஹோதரர்களோடு மகிழ்ச்சியடைந்தார். பிறகு, அந்தப் பாண்டவர்கள் மஹாவில்லாளியான அந்தத் துரியோதனன் ஜலம்நிறைந்த மடுவில் பிரவேசித்திருக்கிறானென்பதைக்கேட்டு ஜனார்த்தனரை முன்னிட்டுக் கொண்டு விரைவாகவே சென்றார்கள். பிரைஜைகளுக்கு நாதரே! பிறகு, அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் பாஞ்சாலர்கள் இவர்களுடைய 'கலகல' என்னும் சப்தமானது எல்லாப்பக்கங்களிலும் தோன்றியது. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! ராஜரே! க்ஷத்திரியர்கள் விரைவுள்ளவர்களாக ஸிம்மநாதங்களையும் அட்டஹாஸங்களையும் செய்தார்கள்; ஒருவரையொருவர் உரக்கக் கூவி அழைக்கவும் அழைத்தார்கள். அவ்விடத்தில் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களான ஸோமகர்கள், 'பாவியான துரியோதனன் அறியப்பட்டான்; காணப்பட்டான்' என்று அடிக்கடி யுத்தரங்கத்தில் நாற்புறங்களிலும் கூச்சலிட்டார்கள். பூமிக்கு நாதரே! அவ்விடத்திற்கு விரைவாகச் செல்லுகின்றவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான அந்தத்தேர்களுடைய நெருங்கிய சப்தமானது ஆகாயத்தை அளாவியது. பாரதரே! களைத்த வாகனங்களையுடையவர்களான அர்ஜுனன், பீமஸேனன், மாத்ரீபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்கள், பாஞ்சாலராஜகுமாரனான திருஷ்டத்யும்னன், ஜயிக்கப்படாதவனான சிகண்டி, உத்தமௌஜஸ், யுதாமன்யு, மஹாரதனான ஸாத்யகி, மிகுந்திருக்கின்ற பாஞ்சாலர்கள், த்ரௌபதீபுத்திரர்கள், குதிரைகள், யானைகள், நூற்றுக்கணக்கான காலாட்கள் இவர்களெல்லாரும் துர்யோதனனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவர்களாக விரைவுடன் ஆங்காங்கு யுதிஷ்டிர ராஜரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு, பிரதாபசாலியான தர்மராஜர் உம்முடையபுத்திரனான துர்யோ

தனன் மாயையினுல் ஜலததை ஸ்தமபனம செய்துகொண்டிருந்ததும குளிர்நத நிாமலமான ஜலமுள்ளதும இரண்டாவது ஸமுத்திரமபோனறதும மனததுக்கு இனியதும கோரஸ்வரூபமுள்ளதுமான தவைபாயனஹ்ரததை அடைநதாா. பாரதரே! அரசன் கதாயுததைக கையிலகொணடு மிகக ஆசசாயகரமான தெய்வயோக விதியினுல் ஜலத்தினுள பிரவேசிதது ஒரு மனிதனுலும் பார்கக முடியாதவனுகப படுததிருநதான். பிறகு, ஜலததினுள வஸிக்கின்ற துர்யோதனராஜன மேகததினுடைய இடிமுழக்கமபோன்ற நெருஙகின ஒலியைககேட்டான். ராஜேநதிரரே! மஹாராஜரே! யுதிஷ்டிரரும ஸகோதரர்களுடன கூடினவராகப் பெரிய சங்கநாததத்தினுலும தேருருளைகளின நேமியொலியினுலும பூமியை நடுககமுறசெய்துகொணடும் மேலே பெருமபுழுதியை எழும்புமபடி செய்துகொண்டும் உமமுடைய புததிரனைககொலவதறகாக அநத மடுவை வநதடைநதாா. மஹாரதாகளான கருதவாமாவும க்ருபரும் அய்வததாமாவும, யுதிஷ்டிரருடைய சேனையின சப்ததகதைககேட்டு அரசனைப்பார்தது, ‘ஜயததினுல பிரசாசிககினற பாணடவர்கள மிக்கஸநதோஷததுடன் இதோ வருகின்றுாகள. நாஙகள ஓடப போகிறேும். நீ எங்களுக்கு விடை கொடுககவேண்டும’ என்று கூறினுாகள். பிரபுவே! துர்யோதனனே, வேகமுளளவர்களான அவர்களுடைய அநதவசனததை அபபொழுது கேட்டு ‘அப்படியே ஆகட்டும’ என்று சொலலிவிட்டு, அநதமடுவில் (பிரவேசித்து) மாயையினுல் ஜலத்தை ஸ்தம்பனம செய்தான். மஹாராஜரே! கிருபர்முதலான அநத ரதிகர்கள அரசனிடம அனுமதி பெறறுக் கொண்டு மிகவும துககிததவர்களாகத தூரத்தில சென்றுாகள. பெரியவரே! அதிகம களைததவாகளான அவாகள நெடுநதூரஞ் சென்று ஓர் ஆலமரததைபபாாதது அரசனைப்பறறிக கவலையுற்றவர்களாக அதன் அடியில் உட்காாநதாாகள். மகாபலசாலியான துாயோதனன் ஜலததை ஸ்தம்பிககசசெய்துகொணடு படுத்திருநதான். பாண்டவர்களும யுததம செய்வதில விருப்பமுறறவாகளாக அவ்விடம வநதாாகள். மன்னரே! கிருபர் முதலானரதிகர்கள், ‘எவ்வாறு யுத்தம் நடககபபோகிறதோ; அரசன எவ்வாறு ஆகப்போகிறுனே; பாண்டவாகள எவ்வாறு துர்யோதனனை அடைவாாகளோ’ என்று இவ்வாறு சிநதிததுககொண்டே ரதங்களினின்று குதிரைகளை அவிழ்த்து விடடுவிட்டு அந்த ஆலமரத்தினடியில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

முப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் மடுவிலிருக்கிற துர்யோதனனை நோக்கி விதுரநுடைய சொற்களால் பயப்படுத்தலும், யுதிஷ்டிரருக்கும் துர்யோதனனுக்கும் ஸம்வாதமும்.)

பிறகு, அந்த மூன்று ரதிகர்களும் துர்யோதனனை விட்டு விலகிச் சென்றுவிட்ட ஸமயத்தில், பாண்டவர்கள் துர்யோதனன் இருந்த மடுவை அடைந்தார்கள். கௌரவர்களுட் சிறந்தவரே! அப்பொழுது த்வைபாயனமென்னும் மடுவை அடைந்து, அந்த மடுவானது திருதராஷ்டிரபுத்திரனால் ஸ்தம்பனம் செய்யப்பட்டதைக் கண்டு, குருநந்தனர் வாஸுதேவரை நோக்கி இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலானார். '(மாதவரே!) தார்த்தராஷ்டிரனால் ஜலத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த மாயையைப் பாரும். ஜலத்தை ஸ்தம்பனம் செய்துகொண்டு படுத்திருக்கிறான். இவனுக்கு மனிதர்களிடத்தினின்று பயமில்லை. கபடங்களில் தேர்ந்தவனான இவன் தெய்வ ஸம்பந்தம்பெற்ற இந்த மாயையை உண்டுபண்ணி வஞ்சனையினால் ஜலத்திற்குள் இருக்கிறான். மாதவரே! இவனுக்கு யுத்தத்தில் வஜ்ரபாணியான இந்திரனே நேரில் உதவி செய்தாலும் இவன் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டதை ஜனங்கள் பார்க்கப்போகிறார்கள்' என்றார். வாஸுதேவர், 'பாரதரே! மாயாவியான துர்யோதனனுடைய இந்த மாயையை மாயையினால் நாசம்செய்யும். யுதிஷ்டிரரே! இது ஸத்யம். மாயாவியை மாயையினாலேயே கொல்லவேண்டும். பாரதஸ்ரேஷ்டரே! அனேக [1] கிரியைகளாலும் உபாயங்களாலும் ஜலத்தில் மாயையைப் பிரயோகித்து மாயாவியான துர்யோதனனை நீர் வதம்செய்யும். தைத்யர்களும் தானவர்களும் இந்திரனால் கிரியைகளாலும் உபாயங்களாலும் கொல்லப்பட்டார்கள். மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினால் பலமுள்ள கிரியைகளாலும் உபாயங்களாலும் பலிசக்ரவர்த்தியானவன் கட்டப்பட்டான். மஹாஸுரர்களான ஹிரண்யாக்ஷனும் ஹிரண்யகசிபுவும் கிரியையையும் உபாயத்தையும் முன்னிட்டுக் கிரியையினாலேயே நாசஞ்செய்யப்பட்டார்கள். அரசரே! மஹாபலசாலியான விருத்ரனும் கிரியையினாலேயே கொல்லப்பட்டான். மன்னரே! அவ்வாறே, புலஸ்

---

1 'பகைவர்செய்கைகளுக்கு எதிரிடையான தந்திரங்களால்' என்பது பழைய உரை.

தியருக்குப் பௌத்திரனும் விஸ்ரவஸின் குமாரனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸனும் பந்துக்களோடும் பரிவாரங்களோடும் ராமனால் கொல்லப்பட்டான். அவ்வாறே, நீரும், உபாயத்தைக்கைக்கொண்டு, கிரியையினால் பராக்கிரமத்தை வெளியிடும். வேந்தரே! புராதனர்களான தாரகனென்கிற மஹாஸுரனும் வீரியமுள்ளவனான விப்ரசித்தியும் என்னால் கிரியையுடன்கூடின உபாயங்களாலே நாசஞ்செய்யப்பட்டார்கள். பிரபுவே! வாதாபியும் இல்வலனும் அவ்வாறே த்ரிசிரஸும் அஸுரர்களான ஸுந்தோபஸுந்தர்களும் கிரியையினாலேயே ஸம்ஹரிக்கப்பட்டார்கள். பிரபுவே! கிரியையுடன் சேர்ந்த உபாயங்களால் இந்திரனால் ஸ்வர்க்கம் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அரசரே! கிரியை சிறந்த பலமுள்ளது. யுதிஷ்டிரரே! வேறு ஒன்றும் பலமுள்ளதன்று. தைத்யர்களும் தானவர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அரசர்களும் கிரியையுடன்கூடின உபாயங்களாலேயே கொல்லப்பட்டார்கள். ஆதலால், கிரியையைச் செய்வீராக' என்று உரைத்தார். மஹாராஜரே! பாரதரே! வாஸுதேவர் இவ்வாறு உரைக்க விரதத்தை நன்கு அனுஷ்டித்தவரும் குந்தியின் புதல்வருமான யுதிஷ்டிரர், அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு, ஜலத்திற்குள்ளிருப்பவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த உமது புத்திரனைக்குறித்துப் பேசத்தொடங்கினார்.

'துர்யோதன! மஹாராஜனே! எல்லா க்ஷத்திரியர்களையும் உன்னுடைய குலத்தையும் அழித்துவிட்டு யாதுகாரணத்தைக்கருதி ஜலத்தில் நீ இந்தக்காரியம் செய்தாய்? உன்னுடைய உயிரைவிரும்பி இப்பொழுது நீ ஜலத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறாய். அரசனே! எழுந்திரு. துர்யோதன! எம்முடன்கூடப் போர்புரிவாயாக. புருஷர்களுள் சிறந்தவனே! வேந்தனே! நீ பயந்து ஜலத்தை ஸ்தம்பனம் செய்துகொண்டிருக்கிறாயே; உன்னுடைய கர்வமும் அந்தக்கௌரவமும் எங்கேபோயின? எல்லா ஜனங்களும் ஸபையில் உன்னை 'சூரன்' என்றே சொல்லுகின்றார்கள். ஜலத்தில் படுத்திருக்கின்ற உன்னுடைய அப்படிப்பட்ட சௌர்யத்தைப் பயனற்றதென்று எண்ணுகிறேன். அரசனே! எழுந்திரு. யுத்தம் செய். நற்குலத்தில் பிறந்த க்ஷத்திரியனாக இருக்கிறாய். அதிலும், குருவம்சத்திலுதித்தவனான நீ குலத்தையும் பிறப்பையும் நன்றாக நினைத்துக்கொள்வாயாக. குருவம்சத்தில் உன்னுடைய பிறப்பைப் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது யுத்தத்தினின்று மிகப்பயந்து எவ்வாறு ஜலத்தில் பிரவேசித்

திருக்கிறாய்? யுத்தஞ்செய்யாமல் ஒளிவதென்பது ஸநாதன தர்ம மன்று. அரசனே! யுத்தத்தில் ஓடுதலானது இழிந்தஜனங்க ளால் அடையப்பட்டது; ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்கு விரோதமா னது. நீ யுத்தத்தில் அக்கரையை அடையாமல் எவ்வாறு உயிரோ டிருக்க எண்ணங்கொண்டாய்? அப்பா! விழுந்திருக்கின்ற இந்தப் புத்திரர்களையும் பிராதாக்களையும் பிதாக்களையும் கண்டும் ஸம் பந்திகளையும் தோழர்களையும் மாதுலர்களையும் பந்துக்களையும் கொல் வித்தும் இப்பொழுது எவ்வாறு மடுவில் இருக்கிறாய்? பாரத! நீ சூரனென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய்; நீ சூரனல்லை. கெட்ட புத்தியுள்ளவனே! எல்லா ஜனங்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே 'யுத்தத்தில் நான் சூரன்' என்று பொய்சொல்லுகிறாய். சூரர்கள் பகைவர்களைப் பார்த்து எவ்விதத்திலும் ஓடாரன்றோ? [1] சூரனே! நீ [2] எந்தச்செய்கையினால் யுத்தத்தை இழக்கிறாய்? அத னைக் கூறுவாயாக. துர்யோதன! அப்படிப்பட்ட நீ எழுந்திரு; மனத்திலுள்ள பயத்தைவிட்டுப் போர்புரிவாயாக. துர்யோதன! ஸுயோதன! க்ஷத்திரிய தர்மத்தைப் பின்பற்றியிருக்கிற உன்னைப் போன்ற சூரன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ண மிருக்குமாகில் எல்லாச் சேனையையும் பிராதாக்களையும் சாகும்படி செய்து இப்பொழுது உயிரோடிருப்பதில் புத்தியைச் செலுத்தலா காது. பாரத! கர்ணனையும் ஸுபலனுடைய புத்திரனான சகுனியையும் துச்சாஸனனையும் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு மோகத்தினால் உன்னை அறியாமல்போனதாகிய மிகவும் பெரியபாவத்தைச் செய்தமையால் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வாயாக. உன்னைப்போன்றவன் அஜ்ஞானத் தினால் ஓடுவதில் எவ்வாறு ருசியுள்ளவனாவான்? துர்யோதன! உன் னுடைய அந்தப்பேராண்மை எங்கே போயிற்று? மானம் எங்கே போயிற்று? சௌர்யம் எங்கே சென்றது? பெரியஉத்ஸாஹம் எங்கே போய்விட்டது? உன்னுடைய அஸ்திரப்பயிற்சி எங்கே சென்றது? ஏன் தடாகத்தில் படுத்திருக்கிறாய்? பாரத! அப்படிப்பட்ட நீ எழுந்திரு; க்ஷத்திரிய தர்மத்தோடு போர்புரிவாயாக. பாரத! எங் களையாவது தோல்வி அடையச்செய்து இந்தப்பூமியை ஆள்; அல் லது எங்களாலாவது கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் உறங்கு. மஹாத்மா வான பிரமதேவரால் இது உனக்குப் பரமதர்மமாக சிருஷ்டிக்கப்

1 'அவமதித்தபடி' என்பதும், 2 'வானப்ரஸ்தன், ஆயுதத்தைவிட்டு விட்டவன், பேடி இவர்களின்செய்கையில் எந்தச்செய்கையைப் பின் பற்றி' என்பதும் பழையஉரை.

பட்டிருக்கிறது. உனக்குரிய ஆண்மையில் நிலைத்திருந்துகொண்டு, அந்தக் காமத்தை உண்மையாகச் செய்வாயாக' என்றார்.

மஹாராஜரே! புத்திமானான தர்மபுத்திரரால் இவ்வாறு உரைக்கக் கேட்ட உமது புத்திரன், ஜலத்திலிருந்துகொண்டு, இந்த வசனத்தை உரைக்கலானான். 'மஹாராஜனே! பயமானது பிராணியை வந்தடைவதென்பது ஆச்சரியமன்று. பாரத! பிராணபயத்தினின்று பயந்து நான் யுத்தத்தைவிட்டு ஓடவில்லை. நான் ரதத்தையும் அம்புத்தூணிகளையும் இழந்தவனானேன். பின்புறத்திலிருந்த ஸாரதியும் கொல்லப்பட்டான். சேனைகளை இழந்து ஏகாகியாகிவிட்ட நான் யுத்தத்தில் இளைப்பாறுதலை விரும்பினேன். அரசனே! பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்றாவது பயத்தினாலாவது வ்யஸனத்தினாலாவது இந்தஜலத்தில் நான் பிரவேசிக்கவில்லை. சிரமத்தினாலன்றோ நான் இந்தக்காரியம் செய்தேன். குந்திபுத்திர! நீயும் இளைப்பாறு. உன்னை அனுஸரித்துவந்திருப்பவர்களும் இளைப்பாறட்டும். நான் எழுந்திருந்து உங்களனைவர்களையும் யுத்தரங்கத்தில் எதிர்த்துப் போர்புரியப்போகிறேன்' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், 'துர்யோதன! நாங்களெல்லோரும் இளைப்பாறினவர்களே. நெடுநேரமாக உன்னைத்தேடுகிறோம். ஆதலால், இப்போது எழுந்திரு. இப்பொழுது யுத்தம்செய். யுத்தத்தில் எங்களையாவது கொன்று செல்வமநிறைந்த ராஜ்யத்தை அனுபவி; அல்லது, யுத்தத்தில் எங்களாலாவதுகொல்லப்பட்டு வீரலோகங்களை அடை' என்று கூறினர். துர்யோதனன், 'ஜனேச்வர! குருநந்தன! எவர்களை உத்தேசித்துக் குருக்களுடையராஜ்யத்தை விரும்புகிறேனோ அப்படிப்பட்ட என்னுடைய பிராதாக்களனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். சிறந்த ரத்தினங்கள் அழிந்துபோனதும் க்ஷத்திரியச்ரேஷ்டர்கள் கொல்லப்பட்டதுமான பூமியை, விதவையாயிருக்கிறஸ்திரீயை அனுபவிக்க விரும்பாததுபோல அனுபவிப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. யுதிஷ்டிர! பரதர்களுள்சிறந்தவனே! பாஞ்சாலர்கள் பாண்டவர்கள் இவர்களின் உத்ஸாஹத்தை அழித்து நான் உன்னை ஜயிப்பதற்கே இன்னும் விருப்பமுற்றிருக்கிறேன். பிதாமஹரும் கொல்லப்பட்டுத் துரோணரும் கர்ணனும் ஒழிந்துபோன இந்நிலைமையில் நான் ஒரு ஸமயத்திலாவது யுத்தத்தினால் செய்யத்தக்கவிஷயம் ஒன்றிருப்பதாக நினைக்கவில்லை. அரசனே! சூன்யமாயிருக்கிற இந்தப் பூமியானது உனக்கே இப்போது இருக்கட்டும்; அரசனான எவன்தான் ஸஹாயமில்லாதவனாயிருந்துகொண்டு ராஜ்யத்தை ஆள விரும்புவான்? அப்

படிப்பட்ட தோழர்களையும் புத்திரர்களையும் பிராதாக்களையும் தந்தைகளையும் கொன்று உங்களாலும் ராஜ்யமானது கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டிருக்குங்காலத்தில், என்னைப்போன்றவன் எவன்தான் உயிரோடிருப்பான்? பாரத! நான் மான்தோலை ஆடையாகக்கொண்டு கானகம் செல்லப்போகிறேன். பந்துக்கள் கொல்லப்பட்டவனான எனக்கு ராஜ்யத்தில் விருப்பமில்லை. அரசனே! பெரும்பான்மையாக உறவினர்கள் கொல்லப்பட்டதும் யானைகளும் குதிரைகளும் அழிக்கப்பட்டதுமான இந்தப்பூமியானது உனக்கே இருக்கட்டும். மனக்கொதிப்பைவிட்டு, இந்தப்பூமியை ஆள்வாயாக. நான் இரண்டு மான்தோல்களைத் தரித்துக் கானகத்தையே அடையப்போகிறேன். பிரபுவே! ஜனங்களை இழந்தவனான எனக்கு உயிரோடிருப்பதில் இப்பொழுது விருப்பமில்லை. ராஜேந்திரனே! நீ போ. அரசனழிக்கப்பட்டதும் யுத்தவீரர்கள் கொல்லப்பட்டதும் சிறந்தபொருள்கள் அழிந்ததும் க்ஷத்ரியர்கள் சிதறிப்போனதுமான பூமியை ஸுகமாக அனுபவி' என்றுசொன்னான்.

மிக்ககீர்த்தியுள்ள யுதிஷ்டிரர் எளிமையான அந்தச் சொல்லைக் கேட்டு,ஜலத்திலிருக்கிற உமது புத்திரனான துர்யோதனனை நோக்கிக் கூறலானார். 'ஐயா! ஜலத்திலிருந்துகொண்டு தீனமான அர்த்தமில்லாத வசனங்களை நீ கூறுதே. அரசனே! இந்தப் புலம்பலானது குருவியினுடைய சப்தம்போல என்மனத்தில் பதியவில்லை. துர்யோதனா! தானம் செய்வதில் நீ ஸமர்த்தனாக இருந்தாலும் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட பூமியை ஆள்வதற்கு நான் விரும்பமாட்டேன். உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப்பூமியை அதர்மத்தினால் நான் பெற்றுக்கொள்ளேன். ராஜனே! க்ஷத்திரியனுக்கு வாங்குவது தர்மமென்று எண்ணப்படவில்லை. நான் உன்னால் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப்பூமிமுழுவதையும் விரும்பவில்லை. உன்னை யுத்தத்தில் ஜயித்து இந்தப்பூமியை அனுபவிக்கப்போகிறேன். ஸ்வதந்திரனல்லாத நீ எவ்வாறு பூமியைக்கொடுப்பதற்கு விரும்புகிறாய்? அரசனே! உன்னால் இந்தப்பூமியானது அப்பொழுதே ஏன் கொடுக்கப்படவில்லை? ராஜனே! தர்மத்தினால (பூமியை) யாசிக்கின்ற நம்முடைய குலத்திற்கு ஸமாதானத்தின்பொருட்டு முதலில்வந்த மகாபலசாலியான ஸ்ரீவாஸுதேவரை அவமதித்துவிட்டு இப்பொழுது ஏன் நீ கொடுக்கிறாய்? உனக்கு என்ன சித்தப்ரமம்? முயற்சியுள்ள எந்த அரசன் பூமியைக்கொடுப்பதற்கு விரும்புவான்? கௌரவநந்தன! மன்னனே! நீ இப்பொழுது பூமியைக் கொடுப்ப

தற்கோ, அல்லது, பலாத்காரமாகப் பிடுங்குவதற்கோ சக்தனல்லை. அப்படிப்பட்ட நீ எவ்வாறு கொடுக்கவிரும்புகிறாய்? 'யுத்தத்தில் என்னை ஜயித்து இந்தப்பூமியை ஆள்வாயாக. பாரதவம்சத்திலுதித்தவனே! ஊசிமுனையினால் பூமியில் எந்த அம்சம் போக்கப்படுமோ அவ்வளவுள்ள பூபாகத்தைக்கூட முன்பு நீ எனக்குக் கொடுத்தாயில்லை. பிரஜைகளுக்கு நாதனே! அப்படிப்பட்ட நீ எவ்வாறு இந்தப்பூமியைக் கொடுக்கிறாய்? முன்பு, ஊசிமுனை நாட்டக்கூடிய பூமியையும் எனக்கு நீ விடவில்லை. அப்படிப்பட்ட நீ எவ்வண்ணம் பூமியை விடுகிறாய்? இப்படிப்பட்ட ஐஸ்வர்யத்தை அடைந்து இந்தப் பூமியைப் பரிபாலனம் செய். எந்தமூடன்தான் சத்துருவுக்குப் பூமியைக் கொடுப்பதற்கு முயலுவான்? நீயோ மஹாமூடன். சுத்தமூர்க்கஸ்வபாவத்தினால் (விஷயங்களைத்) தெரிந்துகொள்ளுகிறாயில்லை. பூமியைக் கொடுக்க எண்ணமுள்ளவனாக இருந்தாலும் உயிரோடு உன்னை நான் விடப்போகிறதில்லை. நீ எங்களையாவது தோல்வி அடையச்செய்து இந்தப்பூமியை ஆள்வாய். அல்லது, எங்களாலாவது கொல்லப்பட்டு உத்தமமான உலகங்களை அடைவாய். அரசனே! நீயும் நானுமாகிய இருவரும் உயிரோடிருக்கும்வரையில் ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் நம்முடைய வெற்றியில் ஸம்சயமுண்டாகும். என்னிடத்தில் அகப்பட்டிருப்பதனால் உன் உயிரை உன்னால் அடையமுடியாது. நான் விரும்பினால் உன்னை உயிரோடிருக்கச் செய்வேன். நீ உயிரோடிருப்பதற்குத் தக்கவனல்லை. எங்களைக் கொளுத்தும் விஷயத்தில் உன்னால் மிகவும் முயற்சிசெய்யப்பட்டது. அரசனே! ஸர்ப்பங்களாலும் விஷங்களாலும் ஜலத்தில் பிரவேசிக்கச்செய்ததாலும் ராஜ்யத்தைக் கவர்ந்ததினாலும் இன்னாதவற்றைச் சொன்னதாலும் திரௌபதியை இழுத்ததாலும் உன்னால் நாங்கள் அவமதிக்கப்பட்டோம். இந்தக் காரணங்களினால் உனக்கு உயிர் இல்லை; எழுந்திரு; எழுந்திரு; பாவீ! யுத்தம் செய். யுத்தத்தில் நன்மையுண்டாகும்' என்றார். ஜனாதிபரே! ஆங்காங்கு அந்த வீரர்கள் விசித்திரமாயும் ஜயத்துடன்கூடியவைகளாயுமிருக்கிற இவ்வாறான சொற்களை அடிக்கடி கூறினார்கள்" என்றான்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருடைய கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுத் துரியோதனன் கதையை எடுத்துக்கொண்டு மடுவினின்று எழுந்திருந்ததும், இருவருக்கும் ஸம்வாதமும்.)

திருதராஷ்டிரன், "இவ்வண்ணம் வெருட்டப்படுகின்றவனும் இயற்கையாகக் கோபமுள்ளவனும் பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவனும் வீரனும் அரசனுமான என்குமாரன் எவ்வண்ணம் ஆனான்? அவனால் அதட்டிக்கூறும் சொல்லானது எவ்விதத்தினாலும் இதற்கு முன் கேட்கப்பட்டதில்லை. அவன் ராஜத்தன்மையினால் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பூஜிக்கத்தக்கவனாக இருந்தான். அகங்காரியாக இருப்பதினால் எவனுக்குத் தனனுடைய [1] குடைநிழலும் ஸூரியனுடைய ஒளிபோல் மனவருத்தத்தின்பொருட்டே ஆகுமோ அவன் இவ்விதமான வாக்குக்களை எப்படிப் பொறுப்பான்? ஸஞ்சய! மலைச்சாகளோடும் ஆடவிகர்களோடும்கூடின இந்தப்பூமிமுழுவதும் உன் கண்ணுக்கு எதிரில் எவனுடைய அருளினால் நிலைத்திருக்கிறதோ அந்தத்துரியோதனன் அவ்வாறு வெருட்டப்பட்டவனும் தன்னுடைய வேலைக்காரர்களால் இழக்கப்பட்டவனும் மேலும் பாண்டவர்களால் ஜனங்களில்லாத இடத்தில் நன்கு சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டவனுமானான். ஸஞ்சய! அவன் கடுமையானவையும் ஜயத்துடன் கூடியவையுமான சொற்களை அடிக்கடி கேட்டுப் பாண்டவர்களைப்பார்த்து யாதுகூறினானோ அதனை எனக்குச்சொல்லுவாயாக" என்று வினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

"அரசரே! ராஜேந்திரரே! பிராதாக்களுடன்கூடின யுதிஷ்டிரரால் அப்பொழுது வெருட்டப்படுகின்றவனும் ஜலத்தில் இருப்பவனும் கெட்ட நிலைமையை அடைந்தவனும் உம்முடைய குமாரனுமான அந்தத் துரியோதனமகாராஜன் கடுமையான சொற்களைக்கேட்டு, ஜலத்தினுள்ளிருந்துகொண்டே அடிக்கடி தீர்க்கமாயும் உஷ்ணமாயும் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டும் ஜலத்திற்குள்ளிருந்தே இருகைகளையும் அடிக்கடி உதறிக்கொண்டும் யுத்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி யுதிஷ்டிரராஜரை நோக்கிக் கூறலானான்.

---

1 'ஸூரியவெப்பத்தினின்று குடையால் காக்கப்பட்டானென்பதையும் அபவாதமாகக் கொள்பவன்' என்பது பழையஉரை.

'பாரததாகளே! நீஙகள எல்லாரும் தோழர்களுடனும ரதஙக ளுடனும வாகனஙகளுடனும் இருககிறீர்கள. நானோ ஒருவன; களைத் திருபபவன; ரததததையும இழநதவன; வாகனஙகளகொலலப்பட்ட வன். ஸஹாயமிலலாதவனும பாதசாரியும சஸ்திரங்களை இழநதவனு மான நான சஸ்திரஙகளைக கையில பிடிததவாகளும ரதஙகளுடன் கூடியவாகளுமான அநேகாகளால சூழபபட்டவனாக எவவாறுபோர் புரிவதறகுச சகதியுளளவனாவேன்? யுதிஷ்டிர! நீஙகள் ஒவ்வொருவ ராக எனனை எதிாததுச சண்டைசெய்யுஙகள. ஒருவன அநேக வீரா களோடு யுததகளததில் போர்புரிவது நியாயமன்று. மேலும, நான் விசேஷிததுக கவசததை இழநதவனும களைததவனும ஆபததை அடைநதவனும அதிகமாகக காயபபடுததபபட்டிருககிற சரீரததை உடையவனும வாகனஙகளும ஸைனிகர்களும அழிநதவனுமாயிருக கிறேன. அரசனே! எனககு உனனிடததினின்றாவது குநதீபுததிர னான பீமஸேனன், அாஜுனன, வாஸுதேவன, பாஞசாலாகள,நகுல ஸஹதேவாகள, யுயுதானன், இன்னுமமறற உனககுள்ள வீரர்கள இவாகளிடததினினறாவது பயமஇலலை. கோபஙகொண்டவனான நான் ஒருவனாக யுத்தததிலநின்று உங்களெலலாரையும தடுப்பேன். ஜன நாதனே! ஸதபுருஷாகளுடைய கீர்ததியானது தர்மததை ஆதார மாகக கொண்டது. நான் தாமததையும கீர்ததியையும் பாதுகாபப வனாக இருநதுகொண்டு சொல்லுகிறேன். நான் எழுநதிருநது யுத்த தரங்கததில எலலா வீரர்களையும் எதிர்த்துப்போர்புரியபபோகிறேன். பரதவமசததில தோன்றினவனே! என்னை எதிர்ததவர்களனைவா களையும கொலலபபோகிறேனை. நான் சஸ்திரஙகளையும ரததததையும் இழநதவனாயிருநதும, தோகளையும குதிரைகளையுமுடையவாகளா யிருககிற உஙகளை ஸூாயன் இரவின் முடிவில எலலாநக்ஷத்திரங களையும மறையசசெய்வதுபோலத தேஜஸினால நாசஞ்செய்யப்போகி றேன். பாண்டவாகளே! உறுதியாக இருஙகள. பரதர்களுள சிறநத வனே! புகழ்பெறறவர்களான க்ஷததிரியாகள, பாஹ்லீகாகள், துரோணா, பீஷ்மா, மஹாதமாவான கர்ணன், சூரனானஜயத்ரதன், பகதததன், மதரராஜனானசல்யன், பூரிஶ்ரவஸ், புததிரர்கள, ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனி இவர்களவிஷயததில் கடனளியா யில்லாமலிருததலை இபபொழுது அடையப்போகிறேன். உன்னைப பிராதாககளோடு கொனறு, [1] மித்திரர்களுககும் ஸுஹ்ருத்துக்களுக ளும அவ்வாறே பநதுக்களுக்கும இப்பொழுது கடனளியாகாதிருத

1 சாநதிபர்வம் 385-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

தலை அடையப்போகிறேன்' என்றான். ஜநாதிபனும் ஸ்ரீமானும் உம்முடைய புத்திரனுமான துரியோதனன் ஜலத்தினுள்ளிருந்து கொண்டே இவ்வளவுமட்டிலும் சொற்களைச் சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிட்டான்.

யுதிஷ்டிரர், 'துரியோதன! பாக்கியத்தினால் நீயும் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அறிகிறாய். மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! தெய்வாதீனமாக உன் புத்தியானது யுத்தத்தின்பொருட்டே உறுதியாக இருக்கிறது. காந்தாரீபுத்திர! பாக்கியத்தினால் சூரனாக இருக்கிறாய். தெய்வாதீனமாக யுத்தத்தை அறிந்திருக்கிறாய். நீ உதவியில்லாதவனாக இருந்துகொண்டு எங்களெல்லாரையும் யுத்தரங்கத்தில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய விரும்புகிறாயன்றோ? ஸஹாயமற்றவனான நீ ஒருவனோடு எதிர்த்து, எந்த ஆயுதம் உனக்கு விருப்பமோ அதை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய். நாங்கள் பார்க்கிறவர்களாக நிற்கிறோம். வீரனே! இதோ நான் நீ விரும்பியவிருப்பத்தை மீண்டும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். எங்களுள் ஒருவனைக்கொன்று அரசனாகிவிடு. அல்லது (எங்களால்) கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடை' என்று கூறினார். துரியோதனன், 'யுத்தத்தில்போர்புரிவதற்காக ஒருவரம் இப்பொழுது எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும். ஆயுதங்களுள் இந்தக்கதாயுதந்தான் எனக்கு எப்பொழுதும் பிரியமானது. பிராதாக்களான உங்களுள் எவனொருவன் என்னை (எதிர்த்துப்போர்புரியச்) சக்தியுள்ளவனென்று எண்ணுகிறானோ, அவன் கதாயுத்தத்துடன் பாதசாரியாயிருந்து யுத்தரங்கத்தில் என்னோடு போர்புரியலாம். அடிக்கடி விசித்திரமான அநேக ரதயுத்தங்கள் நடந்திருக்கின்றன; ஆச்சரியகரமானதும் பெரிதுமான இந்தக்கதாயுத்தமொன்று இப்பொழுது நடக்கட்டும். மனிதர்கள் அன்னங்களில்கூட மாறுதலைச்செய்வதற்கு விரும்புகிறார்கள். உன்னுடைய அனுமதியின்மேல் யுத்தங்களுக்கும் மாறாட்டமுண்டாகட்டும். மிக்கதோள்வலியமைந்தவனே! கதையினால் இளையஸஹோதரர்களுடன்கூடின உன்னையும் பாஞ்சாலர்களையும் ஸ்ருஞ்சயர்களையும் மற்றுமுள்ள உன்னுடையபோர்வீரர்களையும் ஜயிக்கப்போகிறேன். யுதிஷ்டிர! இந்திரனிடத்திலிருந்தும் எனக்கு ஒருபொழுதும் கலக்கமுண்டாகாது' என்று மறுமொழிகூறினான். யுதிஷ்டிரர், 'காந்தாரீபுத்திர! எழுந்திரு; எழுந்திரு. துரியோதன! பலசாலியான நீ ஒருவன் கதாயுத்தத்துடன்கூடியவனாக யுத்தத்தில் ஒருவனை என்னெதிர்த்துப் போர்புரிவாயாக. காந்தாரிநந்தன! ஆண்பிள்ளையாக இரு. மிக்க ஜாக்கிரதையுடன் யுத்தஞ்செய். இந்திரனே உனக்கு உதவிசெய்பவனானாலும், இப்பொழுது உனக்குப் பிராணன் இராது' என்று கூறினார்.

நரஸ்ரேஷ்டனும ஜலததுககுளளிருபபவனும உமது புத்திரனுமான அநதத துரியோதனன், புறறிலிருநது சீறுகினற மகா ஸர்பபம போல, இநதவசனததைப பொறுககவிலலை. அரசரே! வாக்காகிற கொரடாவினுல அவவாறு அடிககடி துனபுறுததபபடுகின்ற அநதத துரியோதனன, உததமமான குதிரையானது கொரடாவைப பொறுததுபோல, (அநத) வசனததைப பொறுககவிலலை. வீாயமுளள துர்யோதனன, ஜலததை நனருகக கலககிககொணடும உருககுமயமானதும பெரியதும பொன்வளயஙகளைப பூஷணமாகவுடையதுமான சதையை வேகததுடன எடுததுககொண்டும சிறநதநாகம போலச சீறிககொணடும ஜலமததியததினினறு மேலே எழுநதான். உமமுடைய புததிரனுன அநததுரியோதனன் ஸ்தமபனம் செயயபபட்டிருநத ஜலததைப பிளநதுகொண்டும தோளில உருககுமயமான கதாயுததததைவைததுககொணடும நனருகஜவலிககின்ற சூரியன் போல மேலே எழுநதான். பிறகு, சிறநத புததியுளளவனும மிக்க வலிமையுளளவனுமான துரியோதனன உருககுமயமானதும ஸ்வர்ணத்தினுல அலஙகரிககபபட்டுளளதுமான பெரியகதையைக கையினுல உருவினுன. கதையை ஏநதிய துாயோதனன நன்ருகப பிரகாசிககின்ற ஸூாயன்போல விளஙகினுன். கதையைக கைபிறபிடித்தவனும சிகரததுடன கூடின மலைபோன்றவனும பிரஜைகளிடத்தில கோபஙகொண்டு (ஸமஹாரததிறகாக) நிறகின்ற சூலபாணியான ருததிரரபோனறவனும மேலேஎழுநதவனும மிக்கபுஜபலமுளளவனும [1] பகைவர்களை அடக்குபவனுமான துாயோதனனை எல்லாப் பிராணிகளும தண்டததைக கையில்கொண்ட அந்தகனைப்போல எணணினர். ஜனுதிபரே! உமமுடைய புததிரனை எல்லாபபாஞசாலர்களும வஜராயுததததைககையிறகொண்ட இநதிரனைப்போலவும சூலததைக் கையிலஏநதிய ருததிரரைபபோலவும கண்டார்கள். கரையிலவநதிருககின்ற அநதத்துாயோதனனைககண்டு, பாஞசாலர்களும பாணடவவீராகளுமாகிய எல்லாரும ஸநதோஷிததார்கள். அவர்கள (ஆனநததததினுல) ஒருவருககொருவா உள்ளஙகைகளைக் கொடுததுக்கொண்டாாகள. உமமுடைய புத்திரனுன துாயோதனன், அதைப பரிகாசமெனறெண்ணி இருகண்களையும புரட்டிவிழிததுக கோபததுடன் பாண்டவாகளைககொலுத்த விருபபமுள்ளவனுகப் புருவத்தை முக்கோணமாக நெறிததுககொண்டும உதட்டை நன்ருகக் கடிததுககொண்டும், பிறகு கேசவருடன் கூடின அந்தப்பாண்

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

டவர்களைப்பார்த்து, 'பாண்டவர்களே! இந்தப் பரிஹாஸத்தினுடைய பலனைத் திருப்பியனுபவிக்கப்போகிறீர்கள். நீங்கள் இப்பொழுதே கொல்லப்பட்டுப் பாஞ்சாலர்களோடு யமலோகம்போகப்போகிறீர்கள்' என்றான். அந்த ஜலத்தினின்று எழுந்திருந்த உம்முடைய புத்திரனான துர்யோதனன் கதையைக்கையில்கொண்டு இரத்தத்தினால் நன்கு நனைக்கப்பட்டு நின்றான். ரத்தத்தினால் பூசப்பட்டிருக்கிற அந்தத்துரியோதனனுடைய ஜலத்தினால் நனைக்கப்பட்ட சரீரமானது அப்பொழுது அருவிப்பெருக்குடன்கூடின மலைபோலப்பிரகாசித்தது. அச்சமயத்தில் பாண்டவர்கள் கதாயுதத்தைத்தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்தவீரனைக் கோபங்கொண்ட யமனைப்போலவும் நேரில் நிற்கின்ற சூலபாணியைப்போலவும் எண்ணினார்கள். பிறகு, யுத்தத்தில் சிறந்த வீர்யமுள்ளவனான துர்யோதனன், மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற சப்தத்துடன் விருஷபம்போல உத்ஸாஹத்தினால் காஜித்துக்கொண்டு பார்த்தர்களைக் கதைச்சண்டைக்கு அழைத்தான். அவன், 'யுதிஷ்டிர! நீங்கள் ஒவ்வொருவனாக என்னை எதிர்த்துவாருங்கள். ஒருவீரனை யுத்தபூமியில் அனேக வீரர்களோடு போர்புரியும்படி செய்வது நியாயமன்று. நான் கவசத்தைக் கழற்றிவைத்தவன்; அதிகஶ்ரமத்தை அடைந்தவன்; ஜலத்திலும் முழுகியிருந்தவன்; மிகுதியாகக் காயப்படுத்தப்பட்ட சரீரத்தையுடையவன்; வாகனங்களும் வீரர்களும் கொல்லப்பட்டவன். போர்செய்வது அவசியமே. நீங்களனைவரும் சேர்ந்து என்னோடு யுத்தம்செய்வதென்னும் இது தகுந்தது தகாதது என்பதை எப்பொழுதும் நீ அறிந்திருக்கிறாய்' என்று சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், 'துர்யோதன! ஸஹாயமற்றவனான அபிமன்யுவை யுத்தத்தில் அனேகம்பேர்கள் கொன்றபொழுது இந்தப்புத்தி ஏன் உனக்கு உண்டாகவில்லை? க்ஷத்திரியதர்மம் மிகக்கொடுமையானது; ஒன்றையும் எதிர்பாராதது; மிகக்கருணையற்றது. அப்படியில்லாவிட்டால் அப்படிப்பட்ட அபாயநிலைமையை அடைந்திருந்த அபிமன்யுவை எவ்வாறு அனேகர்கள் கொல்வார்கள்? நீங்கள் எல்லாரும் தர்மத்தை அறிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள்; சரீரத்தை இழக்கத்துணிந்தவர்கள். நீதியுடன் யுத்தம்செய்பவர்களுக்குச் சிறந்ததான இந்திரலோகப்ராப்தியானது கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவன் அனேகர்களால் கொல்லத்தக்கவனல்லனென்பது தர்மமே. அப்படியானால், உன்ஸம்மதத்தில்கட்டுப்பட்டு அனேகவீரர்கள் அபிமன்யுவை ஏன் கொன்றார்கள்? எந்த மனிதனும் ஆபத்தை அடைந்த காலத்தில் தர்ம

சாஸ்திரத்தை ஆராய்கின்றான்; நல்ல நிலைமையில் இருப்பானேயாகில்,
பரலோகத்தின் வாயிலை அடைக்கப்பட்டதாகப் பார்க்கிறான். வீரனே!
கவசத்தை அணிந்துகொள்; தலைமயிர்களை முடித்துக்கொள். பாரத!
வேறெது உனக்கு இல்லையோ அதையும் எடுத்துக்கொள். வீர! நான்
மீண்டும் உனக்கு இந்த ஒருவிருப்பத்தைக் கொடுக்கிறேன். ஐந்து
பாண்டவர்களுள் எவனோடு நீ போர்புரிவதற்கு விரும்புகிறாயோ
அவனைக்கொன்று நீ அரசனாகலாம். அல்லது, நீ கொல்லப்படுவாயே
யாகில் ஸ்வர்க்கத்தை அடையலாம். வீரனே! யுத்தத்தில் உயிரைத்
தவிர உனக்கு எந்த விருப்பத்தைச் செய்யக்கடவோம்?' என்று
வினவினார். அரசரே! பிறகு, உம்முடைய குமாரன் பொன்மயமான
கவசத்தைப்பூண்டுகொண்டு விசித்திரமாயும் பொன்னாலலங்கரிக்கப்
பட்டதாயுமிருக்கிற தலைப்பாகையையும் தரித்தான். அரசரே! தலைப்
பாகையை அணிந்தவனும் மங்களகரமான கவசத்தைப் பூண்டவனு
மான உம்முடைய குமாரன் பொன்மயமான மேருமலைபோலப் பிரகா
சித்தான். மன்னரே! கவசம்பூண்டவனும் கதையையுடையவனும்
உமது குமாரனுமான துரியோதனன், யுத்தமுனையில் ஸன்னத்தனாக
இருந்துகொண்டு எல்லாப்பாண்டவர்களையும் பார்த்து, 'பிராதாக்க
ளான உங்களுள் ஒருவன் கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு என்
னோடு போர்புரியலாம். பரதர்களுள் சிறந்தவனே! ஸஹதேவனோடா
வது பீமனோடாவது நகுலனோடாவது அர்ஜுனனோடாவது உன்
னோடாவது இப்பொழுது யுத்தம்செய்யப்போகிறேன். நான் யுத்தத்
தைச்செய்து ரணரங்கத்தில் வெற்றியை அடையப்போகிறேன். புருஷ
ஸ்ரேஷ்டனே! நான், பொற்பட்டங்கட்டியிருக்கிற கதாயுதத்தினால்
எவ்விதத்தினாலும் அடையமுடியாத பகைவனுடைய முடிவை இப்
பொழுது அடையப்போகிறேன். கதாயுத்தத்தில் எனக்கு ஒப்பான
வன் ஒருவனும் இல்லையென்று எண்ணுகிறேன். ஒன்று சேர்ந்திருக்
கிற உங்களனைவரையும் கதாயுத்தத்தினாலேயே கொல்வேன்.
எல்லாருமானாலும் சிலரானாலும் என்னுடன் நியாயத்தோடு
யுத்தம் செய்வதற்கு ஸமர்த்தர்களாகமாட்டார்கள். இவ்வண்ணம் கர்
வத்தினால் அடக்கமில்லாத சொல்லை நான் சொல்லலாகாது. ஆனால்,
உங்கள் முன்னிலையிலேயே இந்தச்சொல்லைப் பயனுள்ளதாகச் செய்
யப்போகிறேன். இந்த முகூர்த்தத்தில் அது உண்மையாகவோ பொய்
யாகவோ ஆகப்போகிறது. இப்பொழுது என்னுடன் எவன் யுத்தம்
செய்யப்போகிறானோ அவன் கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொள்க'
என்று கூறினான்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் தங்களுள் ஒருவரை வென்றாலும் நாட்டை அடையலாமென்று துரியோதனனுக்குச் சொல்லியதும், மாதவர் பீமனும் துரியோதனனைவெல்வது ஸந்தேகமென்றதும், பீமன் துரியோதனனை எளிதிற் கொல்வேனென்றதும், மாதவர் முதலியோர் பீமனைப் புகழ்ந்ததும், பீமனும் துரியோதனனும் வீரவாதஞ்செய்து போருக்கு முயன்றதும்.)

அரசரே! துரியோதனன் இவ்வண்ணம் அடிக்கடி கர்ஜிக்கும்போது, வாஸுதேவர், யுதிஷ்டிரர்மீது கோபங்கொண்டவராகி, 'யுதிஷ்டிரரே! இவன் உம்மையாவது அர்ஜுனனையாவது நகுலனையாவது ஸஹதேவனையாவது யுத்தத்தில் விரும்புவானாகில் என்ன செய்கிறது? அரசரே! 'யுத்தத்தில் ஒருவனையே கொன்று கௌரவர்களுக்கு அரசனாக்கக்கடவாய்' என்று ஏன் இப்படிப்பட்ட இந்தக் காரியம் உம்மால் ஆராய்ந்துபாராமல் கூறப்பட்டது? அரசரே! இவன் பீமஸேனனைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் புருஷவடிவமுள்ள இரும்புப்பாவையில் பதின்மூன்று வர்ஷகாலம் யுத்தப்பயிற்சிசெய்திருக்கிறான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! இவனிடத்தினின்று எவ்வாறு காரியம் ஸித்திக்கும்? அரசர்களுள் சிறந்தவரே! தயையினால் நீர் ஆலோசியாமல் செய்துவிட்டீர். யுத்தத்தில் இவனை எதிர்த்துச் சண்டை செய்கிறவன், குந்திநந்தனனான விருகோதரனைத் தவிர வேறு ஒரு மனிதனை நான் காணவில்லை. அவனும் அதிகமான பயிற்சியுள்ளவனல்லன். உமக்கும் சகுனிக்கும் முன்பு ஸமமாயில்லாத சூதாட்டம் ஏற்பட்டதுபோல இந்தப் போர்ச் சூதானது இவர்களுக்கு மறுபடியும் விசேஷித்துத் தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. பீமன் பலசாலி; ஸமர்த்தன். அரசனான துரியோதனன் மிக்கப்பயிற்சியுள்ளவன். அரசரே! பலசாலி பயிற்சியுள்ளவன் இவர்களுள் பயிற்சியுள்ளவனே மேற்படுகிறான். ராஜரே! அப்படிப்பட்ட இந்தப்பகைவன் உம்மால் நல்ல வழியில் நிலைநிறுத்தப்பட்டான். நீரும் மிக்கக்கொடிய ஆபத்தில் நிலைபெறும்படி செய்யப்பட்டீர். நாங்கள் கஷ்டத்தை அடையும்படி செய்யப்பட்டோம். எந்த மனிதன் எல்லாச் சத்ருக்களையும் ஜயித்துக் கிடைத்த ராஜ்யத்தைக் கஷ்டத்தை அடைந்திருக்கிற ஒரு சத்ருவினால் அவ்வாறு கவரப்படும்படி செய்வான்? இப்படிப்பட்ட யுத்தத்தில் அவனை ஒரு பாணத்தினால்

அடித்துத் தள்ளித் தூக்கப்படும்படி செய்யவேண்டும். தேவனாக இருந்தாலும் யுத்தத்தில் கதாபாணியான துர்யோதனனை ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனை உலகத்தில் இப்பொழுது நான் காணவில்லை. யுத்தத்தில் கதாபாணியான துர்யோதனனை ஜயிப்பதற்குப் பல்குனனாவது நீராவது மாத்ரீகுமாரர்களான நகுலஸஹதேவர்களாவது ஸமர்த்தர்களென்று நான் நினைக்கவில்லை. அரசனான துர்யோதனன் அதிகஸாமர்த்தியமுள்ளவன். நீரோ பீமனோ நகுலனோ ஸஹதேவனோ பல்குனனோ நியாயத்தினால் ஜயிக்கத்திறமையில்லாதவர்களே. பாரதரே! இவ்வாறிருக்க, 'யுத்தத்தில் எங்களுள் ஒருவனைக் கொன்று நீ ராஜாவாகிவிடு' என்றும், 'கதையினால் யுத்தஞ்செய்' என்றும் சத்ருவைப்பார்த்து நீர் எப்படிச்சொல்லுகிறீர்? விருகோதரனை அடுத்தும் நமக்கு ஜயமுண்டாவது ஸம்சயமே. மஹாபலசாலியான இந்தத் துர்யோதனன் நியாயமாக யுத்தஞ்செய்பவர்களுள் மிக்க வலிமையும் பயிற்சியுமுள்ளவன். பாண்டு குந்தி இவர்களின் இந்தஸந்ததியானது நிச்சயமாக ராஜ்யத்தை அடையாது; முடிவில்லாத வனவாஸத்திற்காவது பிச்சையெடுப்பதற்காவது ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்றார்.

பீமஸேனன், 'மதுஸூதனரே! நீர் கவலைப்படவேண்டாம். இன்று எவ்விதத்தினாலும் அடையமுடியாத பகையினுடைய அக்கரையை அடையப்போகிறேன். நான் யுத்தத்தில் துர்யோதனனைக் கொல்லப் போகிறேன்; ஸந்தேகமில்லை. வாஸுதேவரே! தர்மராஜருக்கு வெற்றியானது நிச்சயமாகக் காணப்படுகிறது. என்னுடைய இந்தக்கதையானது ஒன்றரைமடங்கு மிகப்பெரிதானது. துர்யோதனனுடையது அப்படியன்று. மாதவரே! நீர் மனவருத்தம் அடையவேண்டாம். நான் இந்தக்கதையினால் போர்க்களத்தில் சண்டைசெய்வதற்குச்சக்தியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். ஜனார்த்தனரே! நீங்கள் எல்லாரும் என்னைப்பார்த்துக்கொண்டிருங்கள். கோவிந்தரே! யுத்தகளத்தில் பற்பல சஸ்திரதாரிகளான மூவுலகத்திலுமுள்ள வீரர்களையும் தேவர்களோடு கூடியிருந்தாலும் யுத்தத்தில் எதிர்த்துப்போர்புரிவேன். அவ்வாறிருக்க, துர்யோதனனை எதிர்ப்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும்வேண்டுமா?' என்றுகூறினான். அவ்வாறு பேசுகின்ற விருகோதரனை வாஸுதேவர் ஸந்தோஷத்துடன் புகழ்ந்தார்; இவ்விதமான வசனத்தையும் உரைக்கலானார். 'மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் உன்னை அடுத்துப் பகைவர்களைக்கொன்று விளங்குகின்ற தம்முடைய ராஜ்யஸம்பத்தை அடைகிறார்; ஸம்சயமில்லை. உன்னால் திருதராஷ்டிரகுமாரர்களனைவரும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். அரசர்களும் ராஜகுமாரர்களும் யானைகளும் மாய்க்கப்பட்டனர். பாண்டு

நந்தன! மஹாயுத்தத்தில் உன்னை எதிர்த்துக் களிங்கர்களும் மகாரதர்களும் கிழநாட்டுவீரர்களும் காந்தாரர்களும் அவ்வாறே குருவீரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். குந்திநந்தன! துரியோதனனையும் கொன்று, கடல்சூழ்ந்த பூமியைத் திருமால் இந்திரனுக்குக் கொடுத்ததுபோலத் தர்மராஜருக்குக்கொடுப்பாயாக. பாவியான தார்த்தராஷ்டிரன் யுத்தத்தில் உன்னை எதிர்த்து நசிக்கப்போகிறான். நீ இவனுடைய இருதுடைகளையும் முறித்துப் பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்யப்போகிறாய். பாவியான துரியோதனனை நீ முயற்சியோடு எதிர்த்துப் போர்புரியவேண்டும். இவன் ஸமர்த்தன்; மிக்கவலிமையுள்ளவன்; எப்பொழுதுமே யுத்தத்தில் தோசசிபெற்றவன்' என்றார்.

ஜனார்த்தரே! மன்னரே! பிறகு, ஸாத்யகி பற்பல சொற்களால் அந்தப் பாண்டுநந்தனனான பீமஸேனனைப் புகழ்ந்தான். தர்மராஜரை முன்னிட்டவர்களான பாஞ்சாலர்களும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுமாகிய எல்லாருமே பீமஸேனனுடைய அந்தவார்த்தையைக் கொண்டாடினர். பிறகு, பயங்கரமானபலத்தையுடைய பீமன், ஸ்ருஞ்சயர்களுடன் நிற்கின்றவரும் ஜ்வலிக்கின்ற ஸூர்யனைப்போன்றவருமான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துக் கூறலானான். 'நான் யுத்தத்தில் இவனோடு எதிர்த்துப் போர்புரிவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். புருஷோத்தமனான இந்தத்துரியோதனன் என்னை யுத்தத்தில் ஜயிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனல்லன். உள்ளத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற மிக்க கோபத்தை, அர்ஜுனன் காண்டவவனத்தில் நெருப்பை விட்டதுபோலத் திருதராஷ்டிரபுத்திரனான துரியோதனனிடத்தில் இன்று விடப்போகிறேன். பாண்டவரே! உமதுடைய மனத்திலிருக்கிற சல்யத்தை இப்பொழுது எடுக்கப்போகிறேன். அரசரே! இப்பொழுது கதாயுத்தத்தினால் பாவியான துர்யோதனனை கொல்லப்பட்ட பிறகு நீர் ஸுகமாக இரும். தோஷமற்றவரே! இன்று கீர்த்திமயமானமாலையை உமக்கு நான் போடப்போகிறேன். இன்று துர்யோதனன் பிராணனையும் ஐச்வர்யத்தையும் ராஜ்யத்தையும் இழக்கப்போகிறான். அரசனான திருதராஷ்டிரனும் இப்பொழுது என்னால் புத்திரன் கொல்லப்பட்டானென்பதைக்கேட்டுச் சகுனியினுடையபுத்தியினாலுண்டான அசுபகாரியத்தை நினைக்கப்போகிறான்' என்றுசொன்னான்.

பரதர்களுள் சிறந்தவனும் வீர்யசாலியுமான பீமஸேனன் இவ்வாறு உரைத்துக் கதையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டும் இந்திரன் விருத்திரனை அழைத்ததுபோல அழைத்துக்கொண்டும் யுத்தத்திற்காக எழுந்து நின்றான். அதிகவீர்யமுள்ளவனான உம்முடைய புத்தி

ரன் அவன அழைததலைதப பொறுதவளுகி ஒருயானை மற்றொரு யானையை எதிர்பபதுபோல் விரைவாக எதிர்தது நின்றுன. கதை யைககையில்கொணடு யுததததிறகாக நெருஙகிவநதிருககிற உம்மு டையகுமாரனைப பாணடவாகள் எல்லாரும சிகரததுடனகூடின கைலாஸததைதபபோலக கணடாாகள. தன கூட்டததைவிட்டுப் பிரிநதிருககினற யானையைபபோல ஸஹாய மறறவனுயிருககினற மஹாபலசாலியான துாயோதனனை அடைநது பாண்டவாகள மிகக ஸநதோஷததைத அடைநதாாகள. துரியோதனனுககும பரபரபபா வது பயமாவது வாட்டமாவது மனவருததமாவது உண்டாகவில்லை. யுததததில ஸிமமமபோல நின்றுன். அரசரே! அப்பொழுது நனறுக மேலேதூககபபட்ட கதையுடன்கூடியவனும சிகரத்துடன்கூடின கைலாஸமபோன்றவனுமான துரியோதனனைபபார்ததுப பிறகு பீம ஸேனன் உரைககலானுன.

'துரியோதன! அரசனுன திருதராஷ்டிரராலும உனனுலும எங்கள் விஷயத்தில செய்யபபட்டதும வாரணுவததில முனநடந ததுமான அநதபபாவமானகாாயததை நினைததுககொள. சகுனியினு டைய புததிலாகவத்தினுல ஸபையினநடுவில வீட்டுககு விலககாயி ருநத தரெளபதியும இழுத்துவரப்பட்டாள். சூதாட்டததிலும அரச ரான யுதிஷ்டிரர் வஞ்சிககபபட்டாா. கெட்ட எண்ணமுள்ளவனே! நிரபராதிகளான பார்ததர்களிடததில் இன்னும் வேறெந்தப்பாவங் களைசசெய்தாயோ அவறறின் பெரிதான பலனைப் பார். மிககீர்ததி யையுடையவரும பரதஸ்ரேஷ்டரும நம் அனைவருககும பிதாமஹரும் கங்காபுத்திரருமான பீஷ்மர் உனனிமிததமாக அடிககப்பட்டுச சரதல் பததில் படுததிருககிறுர். துரோணரும கர்ணனும கொலலபபட்டார் கள. பிரதாபமுள்ளவனுன சலயனும கொலலப்பட்டான். வைர மென்கிற நெருபபை ஆதியில் உணடுபண்ணின சகுனியும யுததத தில் கொல்லபபட்டான. சூரர்களான உன்னுடைய பிராதாககளும ஸைனிகாகளுடன்கூடினபுததிரர்களும கொலலபபட்டாாகள. யுததங் களில் திருமபாதவாகளும சூரர்களுமான அரசாகளும கொலலபபட் டார்கள. இவர்களும இனனும் அநேக க்ஷததிரியஸ்ரேஷ்டாகளும் கொல்லபபட்டார்கள. அவவாறே, பாவியும தரெளபதிக்குக் கிலே சத்தையுண்டுபண்ணினவனுமான பிராதிகாமியும் கொல்லப்பட்டான். குலத்தைக்கெடுக்கவநத புருஷாதமனுன நீ ஒருவன்தான மிகுநதிருக் கிறுய். உன்னையும இப்பொழுது கதையினுல கொல்லபபோகிறேன். இநதவிஷயத்தில ஸநதேகமில்லை. அரசனே! இப்பொழுது நான் யுத்ததததில் உன்னுடைய கொழுப்பு முழுமையையும ராஜயததிலுள்ள

பேராசையையும் பாண்டவர்களிடத்தில் நீ செய்யும் பாவச்செயலையும் நாசஞ்செய்யப்போகிறேன்' என்றான்.

துர்யோதனன், 'விருகோதர! பலவாறான தற்புகழ்ச்சியினால் யாது பயன்? இப்பொழுது என்னுடன் யுத்தஞ்செய். உனக்கு யுத்தத்திலுள்ள சிரத்தையை இப்பொழுது நான் போக்கப்போகிறேன். பாவி! இமயமலையினுடைய சிகரம்போன்ற பெரிதான கதையை எடுத்துக்கொண்டு கதாயுத்தத்தில் ஸன்னத்தனாக நிற்கின்ற என்னை நீ பார்க்கவில்லையா? பாவி! நீதியுடன் யுத்தஞ்செய்கின்ற எந்தச் சத்துருத்தான் தேவர்களுள் இந்திரனேயானாலும் கதையுடன்கூடின என்னை இப்பொழுது கொல்வதற்குச் சக்தியுள்ளவனாவான்? குந்தீபுத்திர! ஜலமில்லாத சரத்காலமேகம்போல வீணாகக் கர்ஜிக்காதே. உன்னுயிரை நாசஞ்செய்வதற்குள்ளேயே உன்பலத்தை யுத்தத்தில் காட்டு' என்றுமொழிந்தான். வெற்றியில் விருப்பமுள்ளவர்களான ஸ்ருஞ்சயர்களுடன்கூடின பாண்டவர்கள் அவனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, அந்தவசனத்தை எல்லோரும் புகழ்ந்தார்கள். அரசரே! மனிதர்கள் மதம்பிடித்த யானையைக் கைகொட்டினால் உத்ஸாஹப்படுத்துவதுபோலப் பகைவர்கள் துர்யோதனனை மறுபடியும் நல்லஉத்ஸாஹத்தைஅடையும்படி செய்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் ஜயத்தில்விருப்பமுற்றவர்களான பாண்டவர்களுடைய யானைகள் கர்ஜித்தன; குதிரைகள் அடிக்கடி கனைத்தன. சஸ்திரங்கள் நன்றாகப் பிரகாசித்தன.

முப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கதாயுத்தத்தொடக்கத்தில் பலராமர்வந்ததும், அவர் பாண்டவர்கள் முதலானவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு உட்கார்ந்தவுடன் மறுபடி கதாயுத்தம் தொடங்கியதும்.)

மன்னரே! பிறகு, மிகவும் பயங்கரமான அந்த யுத்தமானது நன்றாக முறையோடு ஆரம்பிக்கப்பட்டு மஹாபலமுள்ளவர்களான எல்லாப் பாண்டவர்களும் உட்கார்ந்திருக்கையில், பனைமரத்தைக் கொடியாகக்கொண்டவரும் கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்டவருமான பலராமர், தம்முடைய சிஷ்யர்களான துர்யோதனன் பீமன் இருவர்களுக்கும் கதாயுத்தம் நேர்ந்ததைக் கேட்டு வந்தார். அவரைக்கண்டு கேசவரும் பாண்டவர்களும் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் அருகில்வந்து வந்தனஞ்செய்து முறைப்படி பூஜித்தார்கள்.

வேநதரே! பூஜிததபிறகு, 'பலராமரே! யுததததில சிஷயர்களுடைய ஸாமாததியததைப பாரும' எனகிற இநதவசனததை உரைததார்கள். அபபொழுது,பலராமா,பாணடவர்களுடனகூடின வாஸுதேவரையும கதாபாணியாகநிறகின்ற குருவமசததிலுதிததவனை துரியோதன னையும பார்ததுச சொலலலானா. 'தீரததயாததிரைககாகப புறபபட்ட எனககு இனறேடு நாறபததிரண்டு நாளகளாகினறன. புஷயததில புறபபட்டேன; சிரவணததில திருமபிவநதேன. மாதவ! சிஷயாக ளுடைய கதாயுததததைப பாாகக விருபபமுளளவனுக இருககிறேன் என்றா. பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜா பலராமரைககட்டிககொண்டு நலவர வையும க்ஷேமததையும தககபடி வினவினா. மஹாவிலலாளிகளும பிரியபபட்டததககவாகளும கீாததிசாலிகளுமான கிருஷ்ணார்ஜுனா களும அதிகபரீதியுளளவாகளாக ஹலாயுதரை அபிவாதனஞ்செயது கட்டிககொணடாாகள. அரசரே! அவ்வாறு சூராகளான மாதரீபுதரி ரர்களும தரெளபதியினுடைய ஐநதுகுமாராகளும மஹாபலசாலி யான பலராமரை அபிவாதனஞ்செய்து நின்றாகள. வேநதரே! பிறகு,அவவாறே கதாயுததததைக கையிலேநதியவாகளான பீமஸேன னும, பலசாலியும உமதுகுமாரனுமான துரியோதனனும பலராம ரைப் பூஜித்தாாகள். அஙகுள்ள அநத அரசாகள, அநதஸமயததில் பலராமரை வரவேறபுமொழிகளால அடிககடி கெளரவிதது மஹாத மாவான அவரைபபாாதது, 'மஹாபாகுபலமுளளவரே! யுததததைப் பாரும' என்று இவவாறு [1]கூறினா. அபபொழுது, பலராமா ஸ்ருஞ் சயர்களுடனகூடின பாணடவர்களைக கட்டிககொணடு அளவற்ற பராகரமததுடன்கூடினவாகளான எல்லா அரசாகளையும பார்தது க்ஷேமம் விசாரிததாா. அவவாறே, அவர்களும பலராமரை அணுகி, 'அநாமயம?' (=கவலையறறிருககிறீரா?) என்று வினவினார்கள். பலரா மா மஹாதமாககளான எல்லாக்ஷத்ரியர்களையும் திருபபி மரியாதை செய்து குசலப்ரசனததையும வயதுககுததககபடி ஸம்பாஷணத் தையுஞசெய்து ஜனார்த்தனரையும ஸாதயகியையும் அன்புடன் கட் டிக்கொண்டு அவாகளிருவரையும் உச்சிமோநது,குசலபரசனததை யும் செய்தார். அரசரே! அவவிருவரும ஸநதோஷத்துடன் இநதிர னும உபேநதிரனும தேவாகளுக்கெல்லாம நாதரான பிரமமதேவ ரைப பூஜிபபதுபோலக் குருவான அநதப்பலராமரை முறைபபடி பூஜிததாாகள. பாரதரே! பிறகு, தர்மநநதனர் பகைவாகளை அடககு பவரான பலராமரைப பார்தது, 'பலராமரே! பிராதாக்களுடைய

1 இரட்டித்தலால் ஒருசொல் விடப்பட்டது.

இந்தமஹாயுத்தத்தைப் பாரும்' என்று கூறினார். மஹாரதர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்றவரும் அதிகமானபிரீதியையுடையவரும் மிக்கபுஜபலமுள்ளவரும் காந்தியையுடையவரும் கேசவருக்குமூத்தவருமான பலதேவர் அவர்களுடையமத்தியில் உட்கார்ந்தார். அரசர்களுடைய மத்தியில் உட்கார்ந்திருப்பவரும் கறுப்புவஸ்திரத்தைத் தரித்தவரும் வெண்மையான காந்தியையுடையவருமான அந்தப்பலராமர் ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திரங்களுடையகூட்டங்களால் சூழப்பட்டசந்திரன்போல விளங்கினார். மன்னரே! பிறகு, வைரத்தினுடைய முடிவை உண்டு பண்ண எண்ணங்கொண்டவர்களான அவ்விருவருக்கும் (காண்போர்) புளகமடையத்தக்கதும் நாசத்தையுண்டுபண்ணுகிறதுமான கைகலந்தயுத்தம் நடந்தது" என்றுகூறினன்" என்றார்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் வைசம்பாயனரிடம் பலராமருடைய தீர்த்தயாத்திரை முறையை வினவியதும், அவர் சொல்லத்தொடங்கிப் பிரபாஸ தீர்த்தத்திற்கு அப்பெயர்வரக் காரணங்கூறியதும்.)

ஜனமேஜயர், "பிரபுவானபலராமர் முன்னமே அந்த யுத்தம் நேர்ந்தருணத்தில், 'கேசவ! நான் த்ருதராஷ்டிரபுத்திரனை துர்யோதனனுக்காவது பாண்டவர்களுக்காவது உதவிசெய்யப்போகிறதில்லை. நான் மனம்வந்தபடி போகப்போகிறேன்' என்று கேசவரைக் கேட்டுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுடன் புறப்பட்டுச்சென்றார். பிராமணரே! சத்துருக்களைஅழிப்பவரான ராமர் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது சென்றாரே; மீண்டும் அவருடையவரவை எனக்கு உரைப்பீராக. விஸ்தாரமாகச்சொல்லும். எப்படி ராமர் வந்தார்? எவ்வாறு யுத்தத்தைப்பார்த்தார்? மிகச்சிறந்தவரே! நீர் ஸமர்த்தராக வன்றோஇருக்கிறீர்?" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் உபப்லாவ்ய நகரத்திலிருந்துகொண்டு எல்லாப்பிராணிகளுடைய நன்மையின்பொருட்டும் விரோதத்தைப்போக்கக்கருதி மதுஸூதனரான ஸ்ரீ வாஸுதேவரைத் துர்யோதனனருகில் அனுப்பினார்கள். அவர் ஹஸ்தினபுரஞ்சென்று த்ருதராஷ்டிரரையும்அணுகி, வழியைவிட்டு விலகாததும் மிகவும்நன்மையாயிருப்பதுமான வசனத்தைஉரைத்

தார். திருதராஷ்டிரராஜர், முன்பு எது எவ்விதம் சொல்லப்பட்டதோ
அதை அவ்விதம் அனுஷ்டிக்கவில்லை. வேந்தரே! புருஷர்களுள்
சிறந்தவரும் மிக்கபுஜபலமுள்ளவருமான மாதவர் அந்த ஹஸ்தி
பட்டணத்தில் ஸமாதானத்தைப்பெறாமல் உபப்லாவ்யத்தை நோக்கி
வந்தார். நரஸ்ரேஷ்டரான அவர், திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துர்யோ
தனனால் அனுப்பப்பட்டு அந்தஹஸ்தினாபட்டணத்திலிருந்து திரும்
பிப் பாண்டவர்களுடைய சேனையைக் குறித்துவந்தார். தர்மநந்தன
ரை அடைந்து (அங்கு தாம்) சொன்னதையும், பின்பு நடந்த விருத்
தாந்தத்தையும் உள்ளபடி உரைத்தார். 'கௌரவர்கள் காலத்தினால்
தூண்டப்பட்டவர்களாகி என்னுடைய வசனத்தை அனுஷ்டிக்க
வில்லை. பாண்டவர்களே! என்னுடன்கூட புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே
புறப்படுங்கள்' என்றும்சொன்னார். பிறகு, சேனைகள் வகுக்கப்படும்
பொழுது பலசாலிகளுள் சிறந்தவரும் பெரியமனமுள்ளவருமான
பலராமர் பிராதாவான மாதவரைப்பார்த்து, 'சிறந்த புஜபலமுள்ள
வனே! மதுஸூதன! அவர்களுக்கும் (= தார்த்தராஷ்டிரர்களுக்கும்)
உதவிசெய்யவேண்டும்' என்றுகூறினார். அப்பொழுது கோவிந்தர்,
இவருடைய அந்தச்சொற்படி செய்யவில்லை. பிறகு, பெரும்புகழுள்ள
வரும் கலப்பையைத் தரித்தவருமான பலராமர் கோபத்தினால் மூடப்
பட்டமனத்துடன் அனுஷநக்ஷத்திரத்துடன் சேர்ந்தநாளில் எல்லா
யாதவர்களோடும் ஸரஸ்வதீநதியில் தீர்த்தயாத்திரையை உத்தே
சித்துப் புறப்பட்டார். சத்துருக்களை அடக்குகிறவனான கிருதவர்மா
துர்யோதனனை அடைந்தான். வாஸுதேவரோ ஸாத்யகியோடுபாண்ட
வர்களை அடைந்தார். சூரரான ரோஹிணிபுத்திரர் புறப்பட்டவுட
னே,மதுஸூதனர் புஷ்யநக்ஷத்திரத்துடன்கூடின தினத்தில் பாண்ட
வர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு குருதேசத்தை நோக்கிச் சென்றார்.
மார்க்கத்தில் செல்லுகிற ராமர், சென்றுகொண்டே வேலைக்காரர்
களைப்பார்த்து, 'தீர்த்தயாத்திரையில்வேண்டிய பண்டங்களையும்,
எல்லாஉபகரணங்களையும் அக்னிகளையும் யாகம்செய்பவர்களையும்
துவாரகையினின்று கொண்டுவந்து சேருங்கள். தீர்த்தயாத்திரை
நிமித்தமாகப் பொன்களையும் வெள்ளிகளையும் கறவைப்பசுக்களையும்
வஸ்திரங்களையும் குதிரைகளையும்யானைகளையும்ரதங்களையும்கோவேறு
கழுதைகளையும் ஒட்டகங்களையும் (பல்லக்குமுதலிய) வாகனங்களையும்
எல்லாராஜபரிவாரங்களையும் சீக்கிரமாகக் கொண்டுவாருங்கள். சீக்கிர
மாகச் செல்லுந்திறமையுடையவர்களே! ஸரஸ்வதீநதியினுடைய பிர
வாகத்தை எதிர்நோக்கிச் செல்லுங்கள். ரித்விக்குக்களையும் நூறுநூறு

கப பிராம்மணோததமாகளையும அழைததுவாருஙகள' என்றுகட்டளை யிட்டார். அரசரே! கௌரவர்களுககுத தீஙகைவிளைககின்ற யுததத் தொடககததில, அபபொழுது, மஹாபலசாலியான பலதேவா வேலைக் காரர்களைப பாாதது இவ்வாறுகட்டளையிட்டுத தீாததயாத்திரையைக் குறிததுச சென்றுா. யாதவாகளுள உததமரும ஸ்ரீமானுமான பலராமா தீாததயாததிரையை நினைததுககொணடு ஸமுததிரததி னின்று ஸரஸ்வதீநதியின பிரவாகததைத எதிாநோககிசசென்றுா. பர தாகளுள சிறநதவரே! பலபததிரா, ரிதவிககுககளாலும ஸுஹ்ருத் துககளாலும அவவாறே மறறபிராமமணோததமாகளாலும, ரதஙக ளாலும யானைகளாலும குதிரைகளாலும வேலைககாராகளாலும கோவேறுகழுதைகளும ஒட்டகஙகளும கட்டியிருககிற அனேகவாக னஙகளாலும சூழபபட்டவராகித் தீாததயாததிரைககுச சென்றுா. அரசரே! பாரதரே! இவர்செலலும தேசஙகளில எநத வஸ்துககளை எதிாபாாக்கின்றுாகளோ அபபடிப்பட்ட பற்பலவிதமான கொடுக்கத தகக வஸ்துககளும பறபலவிததானஙகளும, களைததவர்களும உடம் பிளைததவர்களும சிசுககளும பிராயமுதிாநதவர்களுமான மனிதர்கள் யாசகாகள் இவர்களின் பூஜையின்பொருட்டு அவவண்ணம பிருதி யாக ஒவவொரு தேசததிலும ஏறபடுததப்பட்டன. போஜன விருபபமுளளவாகளுககாக எஙகும் அனனம ஸிததமசெய்யபபட் டிருநதது. அரசரே! எபபொழுது எப்பொழுது எநதஎநதபபிராம மணா எநத எநத இடததில் புஜிககததகக வஸ்துவைப புஜிபபதறகு விருமபினுரோ அபபொழுது அபபொழுது அநதஅநதப பிராம்மணா ருககு அநத அநத இடத்தில் அவ்வவவாறு உணவுப் பொருள்களைக் கொண்டுவநதாாகள. மனனரே! ரோஹிணிபுததிரரான பலராமரு டையகட்டளையினுல் ஆஙகாஙகு இருபபவர்கள அநதஅநத இடததில் எஙகும தின்னத்தக்க வஸ்துக்களுடைய குவியல்களையும் குடிககத தக்கவஸ்துககளுடைய ராசிகளையும் ஸித்தஞ்செய்தாாகள். அநத இடததில் ஸுகததைவிருமபுகின்ற பிராமமணாகளுடைய பூஜையின பொருட்டு விலையுயர்நதவஸ்திரஙகளும கட்டில்களும விரிப்புககளும் ஏறபடுததபபட்டன. பாரதரே! எநத இடததில எநதபபிராமம ணன் உறஙகுகிறுனே எநத இடத்தில எவன விழிததிருககிறுனே அநதஅநத இடததிலேயே அவர்களெல்லாருககும எல்லாம ஸிததம செய்யபபட்டனவாகக கண்டார். அப்பொழுது எல்லாஜனஙகளும ஸௌகரியபபடி சென்றுார்கள்; நின்றுார்கள். செல்லவிருப்பமுள்ள வருக்கு வாகனஙகளையும், தாகமுள்ளவருக்குப் பானங்களையும, பசி

கொண்டவருக்கு ருசியுள்ள அன்னங்களையும் வஸ்திரங்களையும் ஆப ரணங்களையும் மனிதர்கள் அவ்விடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள். மன்னரே! அந்தவழியானது எல்லாருக்குமே ஸுகரமாக விளங்கிற்று. வீரரே! அங்கு செல்லுகின்ற மனிதர்களுக்கு அப்பொழுது அந்த வழியானது ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஒப்பானதாகவும், எனறுமமகிழ்பவர்க ளான ஜனங்களோடுகூடியதாகவும், ருசியுள்ளபக்ஷணங்களுள்ளதாக வும், ஜலமுள்ளதாகவும, கடைத்தெருக்கள் கடைகள் விற்கக்கூடிய பண்டங்கள் இவைகளுடன்கூடியதாகவும, பறபல ஜனங்களால் சூழப பட்டதாகவும, பறபல மரங்களோடும கொடிகளோடுமகூடியதாகவும், பறபலரத்தினங்களால அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும் இருந்தது. வேந் தரே! பிறகு, மஹாத்மாவும யாதவர்களுள் சிறந்தவீரரும் பிரஸித்தி பெற்றவருமான பலராமர் நியமத்துடன் புண்ய தீர்த்தங்களில் நல்ல மனமுள்ளவர்களுக்குப பொருள்களையும் பிராம்மணர்களுக்கு யாக தக்ஷிணைகளையும கொடுத்தார். அவர், பிராமமணர்களுக்கு நல்லவஸ் திரத்துடன கூடியவைவயும் கொமபுகளில பொற்குமிழ்கள் கட்டிய வையுமான ஆயிரக்கணக்கான கறவைபபசுக்களையும பறபலதேசங் களிலுண்டான குதிரைகளையும வாகனங்களையும நல்ல வேலைக்காரர் களையுமகொடுத்தார். ராமா உத்தமப்பிராமமணர்களின்பொருட்டு ரத் னங்களையும முத்துக்களையும மணிகளையும் பவளங்களையும் சிறந்த தங்கத்தையும நல்லசுத்தமான வெள்ளியையும் இருப்புப்பாத்திரத்தை யும தாமரமயமான பாத்திரத்தையும கொடுத்தார். மஹாத்மாவும ஒப் பற்ற ப்ரபாவமுள்ளவரும் உதாரமான சரித்திரத்துடன்கூடியவரு மான அந்தப்பலராமா ஸரஸ்வதீதீர்த்தத்தை அடைந்திருக்கிறவர் களுக்கு இவ்வண்ணமாக மிகுதியான தனத்தைக் கொடுத்தார். பிறகு, முறையாகக குருக்ஷேத்திரம சென்றார்" என்றார்.

ஜனமேஜயர், "மனிதர்களுள்சிறந்தவரே! ஸரஸ்வதீநதி தீர்த்த கட்டங்களுடைய குணத்தையும உத்பத்தியையும் பயனையும (அங்கு ஸ்நானஞ்செய்வதனால்) நிறைவேறக்கூடிய காரியத்தையும எனக்குச சொல்வீராக. பகவானே! பிரமமவித்துக்களுள் சிறந்தவரே! கிரமப் படி வரிசையாகத் தீர்த்தங்களைச் சொல்லும. எனக்கு அதிக குதூ கலம இருக்கின்றது" என்றுவினவ, வைசமபாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! ராஜேநதிரரே! பரிசுத்தமானவையும் என்றால் சொல்லப்படுகின்றவையுமான தீர்த்தங்களுடைய பயனையும் குணத் தையும் உதபத்தியையும முழுமையும கேளும். மஹாராஜரே! நரேந்திரரே! யாதவர்களுள் சிறந்தவீரரான பலராமர் க்ஷயரோகத்

திலை க்ஷீணிக்கின்ற சந்திரன் முன்பு எந்த இடத்தில் சாபத்தி னின்று விடுபட்டவனுகி மீண்டும் தேஜஸ்ஸை அடைந்து எல்லா உலகத்தையும் பிரகாசிக்கச்செய்கிருனே அந்தப் புண்யமான பிரபாஸ தீர்த்தத்தைக்குறித்து ரித்விக்குக்களோடும் நண்பர்களோடும் பிராம் மணர்களுடைய கூட்டங்களோடும் வந்தார். பூமியிலுள்ள தீர்த்தங்க ளுள் இஃதன்றே மிகச்சிறந்தது. இதற்கு, சந்திரனை விளங்கச் செய்ததால் பிரபாஸமென்று பெயர்” என்று கூறினார்.

முப்பத்தாருவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சந்திரன் க்ஷயரோகம் அடைந்து அனுகூலம்பெற்ற கதையும், பலராமர் அந்தப்பிரபாஸதீர்த்தத்தில் ஸ்நான முதலியன செய்ததும்.)

ஜனமேஜயர், “மகிமைபொருந்தின சந்திரன் யாதுகாரணம் பற்றி க்ஷயரோகத்திஞல் மூடப்பட்டான்? சிறந்த அந்தத்தீர்த்தத் தில் அவன் எவ்வாறு ஸ்நானஞ்செய்தான்? சந்திரன் அந்த தீர்த் தத்தில் எவ்விதமாக ஸ்நானஞ்செய்து மீண்டும் பூர்த்திசெய்யப்பட் டான்? மஹரிஷியே! இவையனைத்தையும் எனக்கு விஸ்தாரமாக உரைப்பீராக” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கி ஞர்.

“ஐயா! பிரஜைகளுக்குநாதரே! தக்ஷருக்குப் பலபெண்கள் உண்டானுர்கள். அந்தத் தக்ஷர், அவர்களுள் இருபத்தேழு பெண் களைச் சந்திரனுக்குக் கொடுத்தார். ராஜேந்திரரே! சுபமானகர்மங் களைச் செய்தவனுன அந்தச்சந்திரனுக்குப் பத்தினிகளும் நக்ஷத்ர மண்டலத்தோடு சேருவதில் ஆவலுள்ளவர்களுமான அந்தத் தக்ஷ கன்னிகைகள் (நாட்களின்) கணக்குக்கும் ஆனுர்கள். விசாலமான கண்களையுடையவர்களான அந்தஸ்திரீகளெல்லாரும் ரூபத்திஞல் நிக ரில்லாதவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களுள் ரோஹிணியானவள் ரூபஸம்பத்திஞல் மேலானவளானுள். அதஞல் அந்தச் சந்திர பகவான் அவளிடத்தில் அதிகப்பிரீதியைப் பாராட்டிஞன். அவள் இவனுக்கு மனத்துக்கு இன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிறவளானுள். அதஞல், பிறகு, அவன் அவளை எப்பொழுதும் அனுபவித்தான். பிறகு, நக்ஷத்திரங்களுடைய பேர்வாய்ந்தவர்களான அந்தஸ்திரீக ளெல்லோரும் மஹாத்மாவான சந்திரனிடத்தில் கோபங்கொண்டு

முயற்சியுடனே பிதாவும ஸ்ருஷ்டிகர்த்தருமான தக்ஷரிடம்வந்து, 'பிரஜாநாதரே! சந்திரன எங்களிடத்தில வஸிக்கிறதில்லை. எப்பொழுதுமே ரோஹிணியை அடைகிறான். அப்படிப்பட்ட நாங்களனைவர்களும ஒன்றுசேர்ந்து ஆகாரநியமத்துடனும தவத்தைச் செய்வதில் ஊக்கத்துடனும உமதருகில வஸிக்கப்போகின்றோம' என்றுசொன்னார்கள். தக்ஷர், அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டபிறகு, சந்திரனைப்பார்த்து, 'நீ எல்லாமனைவிகளிடத்திலும ஸமமாயிரு. பெரிதான அதர்மம உன்னைஅணுகவேண்டாம்' என்று சொன்னார். தக்ஷர், அந்தக கன்னிகைகளெல்லோரையும பார்த்து, 'குழந்தைகாள! நீங்கள சந்திரனிடம்செல்லுங்கள. சந்திரன என்னுடையகட்டளையினால எல்லாரிடத்திலும ஸமமாகவஸிப்பான்' என்று உரைத்தார். அவ்வாறு (அவரால) அனுப்பப்பட்ட மங்களாகிகளான அந்தப்பெண்கள சந்திரனுடைய வீட்டைஅடைந்தார்கள. அரசரே! காந்தியுள்ளவனான சந்திரன அவ்வாறு சொல்லப்பட்டும மறுபடியுமே அடிக்கடி ரோஹிணியுடன்சேர்ந்து பிரீதியை அடைந்திருந்தான். பிறகு, அந்த ஸ்திரீகளனைவரும, ஒருங்குசேர்ந்து மீண்டும (பிதாவினிடம்போய்), 'ஸோமன் எங்களிடத்தில் வஸிக்கவில்லை. உமதுசொற்படி நடக்கவில்லை. உமதுபணிவிடையில ஊக்கமுள்ளவர்களாக உமமுடையஸமீபத்தில வாஸமபண்ணப்போகிறோம' என்று கூறினார்கள். அந்தக் கன்னிகைகளுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, தக்ஷர், பிறகு ஸோமனைநோக்கி, 'காந்தியினால் மிகப்பிரகாசிப்பவனே! நீ எல்லா மனைவிகளிடத்திலும ஸமமாயிருந்துகொண்டிரு. உன்னை நான் சபிக்கவேண்டாம' என்றுசொன்னார். தக்ஷருடைய அந்தவார்த்தையை அவமதித்துவிட்டுச் சந்திரன் ரோஹிணியுடன கூடவே வஸித்துவந்தான். பிறகு, அந்தப் பெண்கள், மீண்டும கோபங்கொண்டு பிதாவையடைந்து அப்பொழுது அவரைத் தலையால வணங்கி, 'ஸோமன் எங்களிடத்தில வஸிக்கிறதில்லை. ஆதலால, எங்களுக்கு நீரே ரக்ஷகராகவேண்டும. சந்திரபகவான எப்பொழுதும ரோஹிணியினிடத்திலேயே வாஸஞ்செய்கிறான். அவன் உம்முடைய வார்த்தையை மதிக்கவில்லை. எங்களிடத்திலும ஸ்நேகத்தைவிரும்புகிறானில்லை. ஆதலால், எங்களெல்லாரையும் ஸோமன் அடையும்படி செய்து காப்பாற்றும்' என்று கூறினார்கள. அரசரே! பகவானான தக்ஷர் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு ரோஷத்தினால் ஸோமனுக்கு க்ஷயரோகம உண்டாகும்படிசெய்தார். அந்த ரோகமும் நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனை அடைந்தது.

க்ஷயரோகத்தினால் சரீரமூடப்பட்ட அந்தச்சந்திரன் நாளுக்குநாள் தேய்ந்தான். மன்னரே! மஹாராஜரே! சந்திரன் பற்பலயாகங்களாலே தேவதைகளை ஆராதித்து அந்தக்ஷயரோகத்தினின்று விடுபடும்பொருட்டு முயற்சியையுஞ்செய்தான். அவன் சாபத்தினின்று விடுபடாமல் க்ஷயத்தையேஅடைந்துகொண்டிருந்தான். பிறகு, ஸோமன் க்ஷீணித்துக்கொண்டிருக்கவே, ஓஷதிகள் முளைக்கவில்லை. எல்லாமெல்லாவிதத்திலும் சுவைக்கத்தக்க ரஸமும்வீர்யமும்அற்றனவாயின. ஓஷதிகளுக்கு க்ஷயமுண்டாகவே, பிராணிகளுக்கும் க்ஷயமுண்டாயிற்று. சந்திரன்க்ஷீணித்தபோது எல்லாப்பிரஜைகளும் மெலிந்தன. அரசரே! பிறகு, தேவர்கள்; ஸோமனைவந்தடைந்து, 'ஸோம! இதென்ன உன்னுடைய உருவமானது இவ்விதமாகவிளங்குகின்றது? எந்தக்காரணத்தினால் உனக்கு இந்தப்பெரும்பயம் நேர்ந்திருக்கின்றதோ அஃதனைத்தையும் எங்களுக்குச் சொல். உன்னிடத்தினின்றும் காரணத்தைக் கேட்டபிறகு, நாங்கள் பரிகாரஞ்செய்வோம்' என்றுவினவினார்கள். தேவர்களால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட சந்திரன் அவர்களனைவர்களையும் பார்த்துச் சாபத்தினது காரணத்தையும் அவ்வாறே தனக்குக்ஷயரோகம் சம்பவித்திருக்கின்றதையும் சொன்னான். பிறகு, தேவர்கள், அவனுடையவசனத்தைக்கேட்டு தக்ஷரை அடைந்து, 'பகவானே! நீர் மனத்தெளிவை அடையவேண்டும். ஸோமனவிஷயத்தில் இந்தச் சாபத்தைநிவிர்த்திக்கவேண்டும். இந்தச்சந்திரன்க்ஷீணித்துச் சிறிதே மிகுதியுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறான். தேவநாதரே! இவனுடைய க்ஷயத்தினாலேயே பிரஜைகளும் கொடிகளும் ஓஷதிகளும் பற்பல வித்துக்களும் க்ஷயத்தை அடைந்தன; அவ்வாறே மனிதர்களும் க்ஷீணித்தார்கள். லோகநாதரே! நீர் கருணைபுரியவேண்டும்' என்று வேண்டினார்கள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிகர்த்தரான தக்ஷர், பிறகு, தேவர்களைப்பார்த்து, 'என்னுடைய இந்த வசனமானது சீக்கிரமாகத் திருப்புவதற்கு முடியாதது. மஹாபாக்கியமுள்ளவர்களே! ஒரே ஒரு காரணத்தினால் இந்தச்சாபம் விலகப்போகிறது. சந்திரன் எல்லாமனைவிகளிடத்திலும் நித்தியம் ஸமனாயிருக்கட்டும். அவன் சிறந்த ஸரஸ்வதீதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து மீண்டும் விருத்தியடைவான். தேவர்களே! அப்படிப்பட்டஎன்னுடையவசனம் ஸத்தியம். ஸோமன் எப்பொழுதுமே அரைமாஸம் க்ஷயத்தை அடைவான்; மீண்டும் அரைமாஸம் விருத்தியடைவான். இந்த என்னுடையவார்த்தை ஸத்தியமானது. இவன் மேற்குக்கடல்சென்று ஸரஸ்வதிஸமுத்திரத்துடன்

சேருமிடத்தில் தேவநாதரை ஆராதிக்கவேண்டும். அதனால், காந்தி அடைவான்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அந்தஸோமன் ரிஷிகளுடைய கட்டளையினால் ஸரஸ்வதீநதியைக் குறித்துப் புறப்பட்டு முதலில் ஸரஸ்வதீநதியினுடைய பிரபாஸதீர்த்தத்தை அடைந்தான். மிக்ககாந்தியுள்ள சந்திரன் அந்தத்தீர்த்தத்தில் அமாவாஸ்யையில் ஸ்நானஞ்செய்து அதிககாந்தியைப்பெற்று உலகங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்தான்; குளிர்ந்தகிரணங்களோடுகூடியிருக்குந் தன்மையையும் பெற்றான். ராஜேந்திரரே! தேவர்களெல்லாம் தக்ஷருடையமிக்கஅருளைப்பெற்று ஸோமனோடுசேர்ந்தவர்களாகி அவர்முன்னிலையில் நின்றார்கள். பிறகு, மகிமையுடன்கூடின ஸ்ருஷ்டிகர்த்தரான தக்ஷர் ப்ரீதியைஅடைந்தவராகி எல்லாத்தேவர்களையும் அனுப்பினார்; மறுபடியும், ஸோமனைப்பார்த்து, 'புத்திர! ஒருபொழுதும் ஸ்திரீகளையும் பிராமணர்களையும் அவமதிக்காதே; போ. நீ எப்பொழுதும் ஜாக்ரதையாயிருந்துகொண்டு என்கட்டளையைச்செய்' என்று நியமித்தார். மஹாராஜரே! விடைகொடுக்கப்பட்ட அந்தச்சந்திரன், பிறகு தன்னிருப்பிடம்சென்றான். மனுஷ்யர்களும் மகிழ்ச்சியுற்று முன்போல யாகஞ்செய்தார்கள். சந்திரன் சபிக்கப்பட்டதும் பிரபாஸதீர்த்தமானது தீர்த்தங்களுள் சிறந்ததானதும் முழுதும் உமக்கு இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டன. மஹாராஜரே! சந்திரன் அமாவாஸ்யையில் எப்பொழுதும் உத்தமமானபிரபாஸதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சிறந்த காந்தியையுடையவனாக விருத்தியடைகிறான். அரசரே! சந்திரன் அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சிறந்தஒளியைப்பெற்று உலகங்களைவிளங்கச்செய்து உடம்பையும் வளர்த்துக்கொண்டகாரணத்தினால் அந்தத்தீர்த்தத்தைப் பிரபாஸமென்று அறிகிறார்கள். பயமற்றவரும்சிறந்தபலமுள்ளவருமான பலராமர் அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ப்ரீதியுள்ளவராகிப் பிறகு தக்ஷிணைகளைக்கொடுத்து அங்கிருந்து, ஜனங்கள் சமஸோதபேதமென்று சொல்லுகிறஇடத்தை அடைந்தார். மஹாபலசாலியும் கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்டவரும் கேசவருக்குமூத்தவருமான பலராமர் அவ்விடத்திலும் சிறந்த தானங்களைக்கொடுத்து ஓரிரவுவஸித்து அப்பொழுது விதிப்படிஸ்நானஞ்செய்து அவ்விடத்தில் உத்தமமான ஆசீர்வாதங்களைப்பெற்று, பிறகு விரைபவராகி உதபானத்தை அடைந்தார். ஜனமேஜயரே! ராஜேந்திரரே! (ஸரஸ்வதீ நதி கண்ணுக்குத் தோன்றாவிட்டாலும்) ஓஷதிகள் பூமி இவற்றின் வளத்தினால் அந்நதியை மறைந்திருப்பதாக ஸித்தர்கள் அறிகிறார்கள்.

முப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஏகதன், த்விதன், த்ரிதர் என்னும்பிராம்மணர்களின் கதை.)

மஹாராஜரே! ஹலாயுதர் அந்த இடத்தினின்று நதியை அடைந்திருக்கிறதான புகழ்பெற்ற த்ரிதருடைய கிணற்றை அடைந்தார். உலக்கையை ஆயுதமாகக்கொண்ட பலராமர் அவ்விடத்தில் மிகுதியான திரவியத்தைக்கொடுத்து அவ்வாறே பிராம்மணர்களைப் பூஜித்து அதிலேயே ஸ்நானஞ்செய்து மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். (முன்பு) அந்தக்கிணற்றில், தர்மத்தில் பற்றுள்ளவரும் சிறந்த தவமுடையவருமான அந்த த்ரிதர் இருந்தார். கிணற்றில் வஸிக்கின்ற அந்த மஹாத்மாவினால் ஸோமரஸம் பானம்பண்ணப்பட்டது. அந்தக் கிணற்றில் அவரை விட்டுவிட்டுப் ப்ராதாக்களிருவர்களும் வீட்டுக்குச்சென்றார்கள். பிறகு, பிராம்மணர்களுள் உத்தமரான த்ரிதர் அவ்விருவர்களையும் சபித்தார்" என்றார். ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! கிணறு எவ்வாறு ஏற்பட்டது? சிறந்த தவத்தையுடைய த்ரிதர் எவ்வாறு விழுந்தார்? பிராம்மணர்களுள் சிறந்தவரே! இரண்டுப்ராதாக்களாலும் ஏன் அவர் விடப்பட்டார்? கிணற்றில் அவரை விட்டுவிட்டு இரண்டு ப்ராதாக்களும் எவ்வாறு வீட்டை அடைந்தார்கள்? த்ரிதர் எவ்வாறு யாகஞ்செய்தார்? எவ்வாறு ஸோமபானம் பண்ணினார்? பிராம்மணரே! கேட்கத்தக்கதாக நீர் எண்ணினால் இதனை எனக்குச்சொல்வீராக" என்று வினவ, வைசம்பாயனர்சொல்லத்தொடங்கினார்.

"அரசரே! பூர்வயுகத்தில் ஆதித்யனுக்கு ஒப்பானவர்களும் ப்ராதாக்களுமான ஏகதன், த்விதன், த்ரிதர் என்கிற மூன்று ரிஷிகள் இருந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் பிரம்மதேவருக்கு ஒப்பானவர்களும் ஸந்ததியுள்ளவர்களும் எல்லோரும் தவத்தினால் பிரம்மலோகத்தை ஜயித்தவர்களும் பிரம்மவாதிகளுமாயிருந்தார்கள். எப்பொழுதும் தர்மத்தில் பற்றுதலுள்ளவரும் (அவர்களுக்குப்) பிதாவுமான கௌதமர் அவர்களுடைய தவத்தினாலும் நியமத்தினாலும் ஐம்பொறியடக்கத்தாலும் எப்பொழுதும் ப்ரீதியுள்ளவரானார். மகிமையுடையவரான அந்தப் பிராம்மணர் நெடுங்காலம் அவர்களுடைய ப்ரீதியை அடைந்திருந்து தமக்குத் தகுந்ததான பரலோகஸ்தானத்தை அடைந்தார். அரசரே! மஹாத்மாவான அந்தக்

கௌதமருக்குச் சிஷ்யர்களாயிருந்த அரசர்களனைவரும், அந்தக் கௌதமர் ஸ்வர்க்கஞ்சென்றவுடனே, அவருடைய புத்திரர்களைப் பூஜித்தார்கள். அரசரே! அவர்களுள் த்ரிதர், தம் பிதாவைப்போலச் செய்கையினாலும் அத்யயனத்தினாலும் மேன்மையைப் பெற்றார். அவ்வாறே மஹாபாக்கியசாலிகளும் பரிசுத்தமான லக்ஷணங்களுள்ளவர்களுமான ரிஷிகளனைவர்களும் அவருடைய பிதாவை எவ்வாறு பூஜித்தார்களோ அவ்வாறே மகாபாக்கியசாலியான அவரைப் பூஜித்தார்கள். அரசரே! பிறகு, பிராதாக்களான ஏகதனும் த்விதனும் ஒருஸமயத்தில் யஜ்ஞத்தின்பொருட்டும் அவ்வாறே பொருளின் பொருட்டும் கவலையுற்றார்கள். பகைவர்களைவாட்டுபவரே! 'த்ரிதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு நாம் எல்லாச்சிஷ்யர்களிடமும் சென்று அவர்களிடமிருந்து பசுக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பெரும்பயனைத்தரும் யாகத்தைச்செய்து ஸோமபானஞ்செய்வோம்' என்று அவ்விரண்டு பிராதாக்களுக்கும் எண்ணமுண்டாயிற்று. அரசரே! அம்மூன்று பிராதாக்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். மஹாத்மாக்களான அந்த மஹரிஷிகள் பசுக்களைவிரும்பி, யாகஞ்செய்யக்கூடிய எல்லாச்சிஷ்யர்களையும் அடைந்து அவர்களுக்கு யாகஞ்செய்வித்தலென்னும் கார்யத்தினால் அவர்களிடத்திலின்றும் அனேகபசுக்களைத் தானமாகப்பெற்றுக் கிழக்குத்திக்கை வந்தடைந்தார்கள். மஹாராஜரே! அவர்களுக்கு முன்னிலையில் த்ரிதரானவர் மகிழ்ச்சியுடன் சென்றுகொண்டிருந்தார். ஏகதனும் த்விதனும் பின்புறத்தில் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள். ஏகதன் த்விதன் இவ்விருவர்களுக்கும், 'நாமிருவரும்என்ன செய்தால் இந்தப்பசுக்களை த்ரிதனுக்குக்கொடாமல் அடையலாம்' என்னும்கவலை உண்டாயிற்று. ஜனேஸ்வரரே! பாபிகளான ஏகதன் த்விதன்இருவரும் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு ஏகாந்தத்தில் சொன்னதைத் தெரிந்துகொள்ளும். அதாவது, 'த்ரிதன் யஜ்ஞங்களில் ஸமர்த்தன்; அவ்வாறே வேதங்களிலும் உறுதியானபாண்டித்யமுள்ளவன். அதனால், த்ரிதன்மிகுதியானபசுக்களைஅடைவான். ஆதலால்,நாம் இருவருமொன்றுசேர்ந்தவர்களாகிப்பசுக்களைஓட்டிக்கொண்டு சென்றுவிடுவோம். த்ரிதனும் நம்மிருவர்களாலும் விடப்பட்டுத் தன்னிஷ்டப்படிசெல்லட்டும்' என்பது. அவர்கள் இரவில் வழியைஅடைந்து நடந்துவந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருசெந்நாய் எதிர்ப்பட்டது. ஸரஸ்வதீநதியினுடைய கரையில் அவ்விடத்தில் சிறிதுதூரத்தில் பெரிதான கிணறு ஒன்றிருந்தது. பிறகு, த்ரிதர் எதிரில் வழியில்நிற்கின்ற செந்நாயைக்கண்டு அதனிடத்திலுண்டானபயத்தினால் விலகி அந்

த்த கிணற்றில் விழுந்தார். மஹாராஜரே! ஆழ்ந்ததும் மிக்ககோர மானதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பயங்கரமாயிருப்பதுமான கிணற்றில் விழுந்த முனிஸ்ரேஷ்டரான த்ரிதர், பிறகு, துன்பக்குரலுடன் அலறினார். அந்த இரண்டு ரிஷிகளும் (அந்தச் சப்தத்தை) கேட்டார்கள். ஏகதன் த்விதன் என்கிற இரண்டு பிராதாக்களும் அந்த த்ரிதர் கிணற்றில்விழுந்ததை அறிந்து செந்நாயினிடத்திலிருந்து உண்டான பயத்தினாலும் பேராசையினாலும் அவரை விட்டுவிட்டுச் சென்றார்கள். அரசரே! ப்ராதாக்களில் சிறந்தவரே! பசுக்களிடம் பேராசைகொண்டவர்களான இரண்டுபிராதாக்களாலும் விடப்பட்டவரும் மிக்கதவமுள்ளவரும் கற்றறிந்தவரும் உயிரை இழந்தவன் போலானவரும் ஸோமபானம் செய்யாதவருமான அந்த த்ரிதர், பாபியானவன் நரகத்தில் அமிழ்ந்த தன்தேகத்தைப் பார்ப்பதுபோல, ஜலமில்லாததும் புழுதிகளால் சூழப்பட்டதும் கொடிகளாலும் புற்களாலும் மூடப்பட்டிருப்பதுமான கிணற்றில் அமிழ்ந்திருக்கின்ற தமது உருவத்தைக்கண்டு, அப்பொழுது, 'இங்கிருக்கின்ற என்னால் ஸோமரஸம் எவ்வாறு பானம்பண்ணத்தக்கதாகும்?' என்று சிந்தித்தார். பெருந்தவமுள்ளவரான அந்தத்ரிதர் அந்தக் கிணற்றில் இவ்வாறு ஆலோசிக்கையில், தற்செயலாக அந்தக் கிணற்றில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒருகொடியைக்கண்டார். பிறகு, ரிஷியான அவர் புழுதியினால் மூடப்பட்டிருக்கிற அந்தக்கிணற்றில் கீழேவெட்டி ஜலத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டார். அக்னிகளையும் [1]ஹோதாவுக்குத் தம்மையும் ஸங்கல்பித்துக்கொண்டார். மிக்கதவத்தையுடைய அந்தரிஷியானவர், பிறகு, அந்தக்கொடியை ஸோமலதையாகப் பாவனைசெய்து ருக்குக்களையும் யஜுஸ்ஸுக்களையும் ஸாமங்களையும் மனத்தினால்சிந்தித்தார். அரசரே! சிறிய கற்களை அம்மி குழவிகளாக நினைத்து ஸோமலதையை இடித்துச் சாறுபிழிந்தார்; ஜலத்தை நெய்யாகச்செய்து தேவர்களுக்கு ஹவிர்ப்பாகங்களையும் கொடுத்தார். ஸோமக்கொடியைப் பிழியுமுன் நெருங்கிய ஒலிஉண்டாயிற்று. மன்னவரே! த்ரிதருடைய அந்த வேதத்வனியானது ஸ்வர்க்கத்தையெட்டியது. பிரமவாதிகளால்சொல்லப்பட்டபடி அந்தயாகத்தை த்ரிதரிஷி செய்தார். சிறந்த மகாத்மாவான த்ரிதருடைய மகாயஜ்ஞம் நடந்துவருங்காலத்தில் ஸ்வர்க்கமுழுமையும் மனக்கவலையடைந்துவிட்டது; காரணமோ அறியப்படவில்லை. பிறகு, தேவபுரோகிதரான ப்ருஹஸ்பதி மிகப் பெரிதானசப்தத்தைக் கேட்டார். கேட்டு, எல்லாத்தேவர்களையும்

---

1 வேறு பாடம்.

பார்த்து, 'தேவர்களே! த்ரிதருடைய யஜ்ஞம் நடந்துவருகின்றது; அங்கேசெல்வோம். மிக்க தவமுள்ளவரான அந்த த்ரிதர் கோபங்கொண்டால் வேறுதேவர்களையும் படைப்பார்' என்றுசொன்னார். அந்த ப்ருஹஸ்பதியினுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு எல்லாத் தேவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து த்ரிதருடைய யாகம்நடக்கின்ற இடத்தில் சென்றார்கள். அந்தத்தேவர்கள் அந்த இடத்திற்சென்று த்ரிதரிருக்கிற கிணற்றையும் யாகச்சடங்குகளில் தீக்ஷைபெற்றிருக்கின்ற மகாத்மாவான அந்தத்ரிதரையும் கண்டார்கள். தேவர்கள், அதிக காந்தியோடுகூடினவரும் மகாத்மாவும் மகாபாக்கியசாலியுமான அந்த த்ரிதரைக்கண்டு, 'மகரிஷியே! நாங்கள் யஜ்ஞபாகத்தைப் பெறுவதில் விருப்பமுள்ளவர்களாக வந்துவிட்டோம்' என்றுசொன்னார்கள். பிறகு, த்ரிதரென்கிற ரிஷியானவர், தேவர்களைப்பார்த்து, 'தேவர்களே! பயங்கரமான இந்தக்கிணற்றில் விழுந்து மனமழிந்திருக்கின்ற என்னைப்பாருங்கள்' என்று சொன்னார். மஹாராஜரே! பிறகு, அவர் அந்தத் தேவர்களுக்கு முறைப்படி மந்திரத்துடன்கூடின ஹவிர்ப்பாகங்களைக் கொடுத்தார். அதனால், அப்பொழுது அவர்கள் பிரீதியுள்ளவர்களானார்கள். பிறகு, தேவர்கள் விதிப்படிகொடுக்கப்பட்ட பாகங்களைப்பெற்று மனமகிழ்ந்தவர்களாகி அவர் மனத்தினால்விரும்பின வரன்களை அவருக்குக் கொடுக்கஆரம்பித்தார்கள். அந்தத்ரிதரிஷியோ தேவர்களைப் பார்த்து, 'என்னை இந்தக்கிணற்றினின்று காப்பாற்றவேண்டும். எவன் இந்தக்கிணற்றிலுள்ள தீர்த்தத்தை ஆசமனஞ்செய்வானோ அவன் ஸோமபானம்பண்ணினவனுடைய கதியைஅடையவேண்டும்' என்கிற வரன்களைக்கேட்டார். அரசரே! அந்தக்கிணற்றினின்று அலையுடன்கூடின ஸரஸ்வதீநதியானதுமேலே எழும்பியது. அந்தநதியினால் மேலேதூக்கிக்கொண்டுவரப்பட்ட த்ரிதர் தேவர்களைப் பூஜித்துக்கொண்டு நின்றார். அரசரே! தேவர்கள் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லிவிட்டு வந்தபடியே சென்றார்கள். த்ரிதரும் அப்பொழுது பிரீதியுள்ளவராகித் தம்முடைய வீட்டையே அடைந்தார். மஹாதபஸ்வியான அந்தத்ரிதர், கோபங்கொண்டு அப்பொழுது பிராதாக்களான அந்த இரண்டுரிஷிகளையும் அடைந்து, 'பசுக்களிடத்தில் பேராவலுள்ள நீங்கள் என்னை விட்டுவிட்டுஓடினதனால் என்னால்சபிக்கப்பட்டவர்களாகிப் பயங்கரமான உருவத்துடனும் கோரப்பற்களுடனுங்கூடிய செந்நாய்வடிவங்கொண்டு எங்கும்ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாவீர். இந்தப்பாவச்செய்கையினால் உங்களுடைய ஸந்ததிகளும், கோலாங்கூலங்களும் கரடிகளும் வான

ரங்களும ஆகப்போகின்றார்கள்' என்று க்ரூரமான வார்த்தையைச சொல்லிச் சபித்தார். வேந்தரே! ஸத்யவாதியான தரிதருடைய வாக்கினால் அப்பொழுது இவ்வாறுரைக்கப்பட்ட அவ்விருவர்களும ஒரு க்ஷணத்திறகுள அப்படிப்பட்ட செந்நாய்வடிவமுள்ளவர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். அளவுகடந்த விக்கிரமமுள்ளவரும கமபீரமான எண்ணமுள்ளவருமான பலராமர் அந்தக்கிணற்றிலும ஸ்நானஞ்செய்து கொடுக்கத்தக்க பறபலவஸ்துக்களைக் கொடுத்துப பிராமமணர்களை யுமபூஜித்து நதியை அடைந்திருக்கின்ற அந்தக்கிணற்றையும்பார்த்து அடிக்கடி புகழ்ந்து அப்பொழுது விநசனத்தைக்குறித்துச்சென்றார்.

முப்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேச பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர் ஸரஸ்வதீதீரத்திலுள்ள பற்பல தீர்த்தங்களைக்குறித்து யாத்திரைசெய்ததும், அந்த அந்தத் தீர்த்தங்களுடைய மகிமையும்.)

மன்னரே! பிறகு, பலராமர் விநசனத்தைவந்தடைந்தார். எந்த இடத்தில் சூத்திரர்களின்மீதும இடையர்களின்மீதுட பகையினால் ஸரஸ்வதீநதியானது நசித்ததோ அந்த இடத்தில அதனால் அந்த நதியை ரிஷிகள எப்பொழுதும 'விநசனீ' என்றுசொல்லுகின்றார்கள். மஹாபலசாலியான பலராமர் அந்தஇடத்திலும ஸரஸ்வதிநதியில் ஸ்நானமசெய்து பிறகு சிறந்த ஸரஸ்வதிநதியின் கரையிலுள்ள ஸுபூமிகம என்கிற க்ஷேத்திரத்தை அடைந்தார். அவ்விடத்தில் சுசியாக இருப்பவர்களும எக்காலத்திலும சோம்பலில்லாதவர்களும் பரிசுத்தமானமுகமுள்ளவர்களுமான அபஸரஸ்திரீகள குற்றமற்ற விளையாட்டுக்களை விளையாடுகிறார்கள். ஜனேஸ்வரரே! அந்த இடத்தில பிராமமணர்களால அடையப்பட்ட அந்தப புண்யதீர்த்தத்தை உத்தேசித்துத் தேவர்கள கந்தர்வர்களோடு ஒவ்வொருமாஸத்திலும வருகின்றார்கள். அரசரே! கந்தர்வர்களும அவ்வாறே அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும ஒன்றுசேர்ந்து கலந்துகொண்டவர்களாக அந்த விநசனதீர்த்தத்தில் ஆங்காங்கு ஸுகமாக நாத்தனஞ்செய்கின்றார்கள். அவ்விடத்தில தேவர்களும பிதருக்களும கொடிகளுடன்கூடியவர்களாகப் புண்யமான திவ்யபுஷ்பங்களாலே அடிக்கடி வீசப்படுகின்றவர்களாகி ஸந்தோஷமடைகின்றார்கள். வேந்தரே! உத்தமமானஸரஸ்வதீநதியினுடைய கரையில் ஸுபூமிகை என்று பிரஸித்திபெற்ற

அந்தப் பூமியானது அந்த அப்ஸரஸ்திரீகளுக்கு மங்களகரமான விளையாட்டிடமாயிருக்கிறது. ரோஹிணீதேவியின் புத்திரரான மாதவர் அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பிராம்மணர்களுக்குத் தனத்தைக் கொடுத்துத் திவ்யமான அந்தக் கானத்தையும் நான்குவித வாத்தியங்களுடைய கோஷத்தையுங்கேட்டும் தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், ராக்ஷஸர்கள் இவர்களின் பெரிய படுக்கைகளையும்பார்த்தும், பிறகு கந்தர்வர்களுடைய தீர்த்தத்தை வந்தடைந்தார். அந்த இடத்தில் விச்வாவஸு முதலான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுக்களின் கூட்டங்களும் மிகவும் மனத்திற்கினிமையான நர்த்தனத்தையும் நான்குவித வாத்தியகோஷங்களையும் கானத்தையும் செய்கின்றனர். கலப்பையைத்தரித்த மாதவர் அந்த இடத்தில் பிராம்மணர்களின்பொருட்டுப் பற்பல தனத்தையும், ஆடுமயிர்களாற்செய்த கம்பளத்தையும், கோவேறுகழுதைகளையும், ஒட்டகங்களையும், ஸ்வர்ணத்தையும் அவ்வாறே வெள்ளியையுங்கொடுத்துப் பிராம்மணர்களைப் பூஜிக்கச் செய்து விலையேறப்பெற்றவையும் விரும்பப்படுகின்றவையுமான பொருள்களாலே திருப்தியடையும்படி செய்து பிராம்மணர்களோடு கூடியவராகவும் ஸ்தோத்திரம் செய்யப்பட்டவராகவும் சென்றார். நீண்ட கைகளையுடையவரும், சத்துருக்களை அடக்குகின்றவரும் [1] சிறந்த குண்டலத்தை அணிந்தவருமான பலராமர் அந்தக் கந்தர்வதீர்த்தத்தினின்று கர்க்கஸ்ரோதஸ் என்கிற மஹா தீர்த்தத்தை அடைந்தார். ஜனமேஜயரே! மங்களகரமான ஸரஸ்வதீநதியிலுள்ள அந்தத் தீர்த்தத்தில் வயதுசென்றவரும் தவத்தினால் பரிசுத்தமான சித்தமுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமான கர்க்கரால் காலஞானமும் காலகதியும் ஜ்யோதிமண்டலங்களுடைய மாறுதலும் பயங்கரமான உத்பாதங்களும் சில மங்களகரமான விஷயங்களும் அறியப்பட்டன. அவருடைய நாமதேயத்தினால் அந்தத்தீர்த்தமானது கர்க்கஸ்ரோதஸ் என்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அரசரே! பிரபுவே! நல்ல விரதத்தையுடைய ரிஷிகள், அந்த இடத்தில் மஹாபாக்கியசாலியான கர்க்கரை காலஞானத்தின்பொருட்டு நித்தியம் உபாஸித்தார்கள். மஹாராஜரே! வெண்மையான சந்தனமணிந்த பலராமர் அவ்விடத்திற்சென்று பரிசுத்தமான மனமுள்ள ரிஷிகளுக்கு விதிப்படி தனத்தைக் கொடுத்தார். கறுப்பு வஸ்திரத்தை அணிந்தவரும் பெரும்புகழுள்ளவருமான அந்தப் பலராமர் பற்பலவிதமான அப்படிப்பட்ட பக்ஷியங்களைப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்து அப்பொழுது

1 'ஏககுண்டலீ' என்பது மூலம். 'ஒற்றைக்குண்டலம்' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

சங்கதீர்த்தத்தை சென்றார். பலசாலியும் பனைமரத்தைக் கொடியாகக் கொண்டவருமான பலராமர் அந்த இடத்தில் மஹாமேருவைப்போல வளர்ந்திருப்பதும் வெண்ணிறமுள்ள மலைக்கோப்பானதும் ரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் ஸரஸ்வதியினுடைய கரையில் முளைத்திருப்பதுமான மகாசங்கம் என்கிற மரத்தைக்கண்டார். மனிதர்களுள் சிறந்தவரே! அவ்விடத்தில் யக்ஷர்களும் வித்யாதரர்களும் அளவற்ற பலத்துடன்கூடின ராக்ஷஸர்களும் அளவற்ற பலமுள்ள பிசாசர்களும் ஆயிரக்கணக்கான அந்த எல்லா ஸித்தர்களும் ஆகாரத்தைவிட்டு அந்த மரத்தினுடைய பழத்தை விரதங்களோடும் நியமங்களோடும் அந்த அந்தக் காலத்தில் புஜித்துக்கொண்டு அடையப்பட்ட அந்த அந்த நியமங்களோடு தனித்தனி ஸஞ்சரிக்கின்ற அவர்கள் மனிதர்களால் காணப்படாமல் திரிந்தார்கள். புருஷர்களுள் சிறந்தவரே! இவ்வுலகத்தில் அந்த மரமானது இவ்வாறு பிரஸித்திபெற்றது. அந்த இடத்தில் ஸரஸ்வதீதீர்த்தமானது பாவனமென்று உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறது. அரசரே! யாதவர்களுள் சிறந்தவரான பலராமர் அந்தத் தீர்த்தத்திலும் கறவைப்பசுக்களையும் தாமிரபாத்திரங்களையும் இருப்புப் பாத்திரங்களையும் பற்பல வஸ்திரங்களையும் கொடுத்துப் பிராம்மணர்களைப் பூஜித்து ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டவராகப் புண்யமான நைஸாக்கிகமென்கிற தீர்த்தத்தை அடைந்தார். அவர் அவ்விடத்தில் சென்று பற்பல வேஷங்களைத் தரித்தவர்களான ரிஷிகளைக் கண்டு தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து பிராம்மணர்களைப் பூஜித்தார். அரசரே! மிக்க புஜபலமுள்ளவரும், அதிக கீர்த்தியுள்ளவரும், தாமாதமாவும் தவற்றவருமான பலராமர் பிராம்மணர்களின்பொருட்டு மிகுதியான போகவஸ்துக்களைக் கொடுத்து, பிறகு, ஸரஸ்வதீநதிக்குத் தென்புறமாகப் புறப்பட்டுச் சிறிது தூரஞ்சென்று நாகதன்வா என்கிற தீர்த்தத்தை அடைந்தார். மஹாராஜரே! அங்கே மகாகாந்தியுள்ளவனும் ஸர்ப்பங்களுக்கு அரசனுமான வாஸுகியினுடைய அநேக ஸர்ப்பங்களால் சூழப்பட்ட உத்தமமான வீடு இருக்கின்றது. அந்த இடத்தில் எப்பொழுதுமே பதினாலாயிரம் ரிஷிகள் வஸிக்கின்றார்கள். அந்த இடத்தில் தேவர்கள் வந்து ஸர்ப்பங்களுள் உத்தமனை வாஸுகியை எல்லா ஸர்ப்பங்களுக்கும் அரசனாக முறைப்படி அபிஷேகஞ்செய்தார்கள். பூரு வம்சத்தில் பிறந்தவரே! அந்த இடத்தில் ஸர்ப்பங்களிடத்தினின்றும் பயமில்லை. அரசரே! அவ்விடத்திலும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பிராம்மணர்களுக்கு ரத்னக்குவியல்

களைகொடுத்துக் கிழக்குத்திக்கைநோக்கிச் சென்றார். அந்தக்கீழ்த் திசையில ஒவ்வோரிடததிலும் பிரஸிததிபெற்ற லக்ஷக்கணக்கான அனேக தீர்த்தங்கள் இருந்தன. மஹாபலசாலியான பலராமர் அந்தத் தீர்த்தங்களில் ரிஷிகளால் சொல்லபபட்டபடி ஸ்நானஞ்செய்து உத்தமப பிராமமணர்களுககுத் தனததைக் கொடுத்துப புறப்பட்டார். பிறகு, கலபபையை ஆயுதமாககொண்ட பலராமர் அஙகிருக்கின்ற அந்த ரிஷிஸஙகஙகளை நமஸ்கரித்துப் பிறகு ரிஷிகளால அடையப் பட்டிருககிற மகாதீரததததைககுறிததுச சென்றார். அரசரே! வெண் சாந்தணிந்தவரும கலபபையையுடையவருமான பலராமர் எநத இடத்தில் ஸரஸ்வதிநதியானது மஹாத்மாக்களும் நைமிசாரண்ய வாஸிகளுமான ரிஷிகளுடைய இஷ்டஸிததியினபொருட்டு மறுபடியும கிழக்குமுகமாகத திருமபியதோ அவ்விடததில் திரும்பியிருககிற அநதச சிறநத நதியைககண்டு வியப்புறறவரானார்'' என்றார்.

ஜனமேஜயர், "அதவர்யுககளுள சிறநதவரே! பிராமமணரே! எநதககாரணததினால ஸரஸ்வதிநதியானது கிழககுமுகமாகத திரும் பியதாயிறறு? விவரிக்கப்படும இதெலலாவறறையும கேடக விருப்பமுறறிருக்கிறேன. எநதக்காரணததினால் அவ்விடததில் யதுநநதனரான பலராமா வியப்பை அடைந்தாா? நதிகளுள் சிறந்த ஸரஸ்வதிநதியானது யாதுகாரணத்தினால் எவவாறு திரும்பியது?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! முறகாலததில் கிருதயுகததில் தபஸ்விகள் நைமிசக்ஷேத்திரததில வஸிததுவந்தார்கள். பன்னிரண்டுவருஷத்தில நிறைவேறததகக மிககபெரியதான யாகமானது நடக்குமஸமயத்தில் அனேக ரிஷிகள அந்தயாகததிறகு வநதார்கள். மகாபாக்கிய சாலிகளான அந்த அநேகரிஷிகள், அநதயாகத்தில முறைப்படி வஸிததுவிட்டு, பன்னிரண்டு வர்ஷஙகளால் நிறைவேறறத்தக்க அநத நைமிசஸத்ரமானது முடிநதவுடன், தீரத்தயாததிரையை உத்தேசித்து அவவிடம் வநதார்கள். மன்னரே! ரிஷிகள் அதிகமாக இருநததினால் ஸரஸ்வதீநதியின் தென்கரையிலும் வடகரையிலுமுளள தீர்ததகட்டஙகளெலலாம் நகரங்களாயின. புருஷஶ்ரேஷ்டரே! அநதபபிராம்மணோததமர்கள் தீர்த்தங்களிலிருக்கும் அவாவினால் ஸமநதபஞ்சகம்வரையில் நதீதீரததை அடைநது வஸித்தார்கள். அவ்விடததில் ஹோமஞ்செய்பவர்களும் பரிசுத்த மனமுள்ளவர்களுமான அநதரிஷிகளுடைய மிக்கபெரிதான வேதாத்தியயனகோஷத்தினால் திக்குக்கள் நிறைக்கப்பட்டவைகளாயின. பிறகு,

ஹோமஞ்செய்யப்படுகின்றவைகளும் நான்குபக்கத்திலும் பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான அந்த மஹாத்மாக்களுடைய அக்னிஹோத்திரங்களால் உத்தமமான ஸரஸ்வதீநதியானது விளங்கியது. மஹாராஜரே! வாலகில்யர்களும் [1] அச்மகுட்டர்களான தபஸ்விகளும் மற்றுந் [2] தந்தோலூகலிகளும் அப்படியே தேகத்தை எப்பொழுதும் ஜலத்தினால் அலம்புகின்றவர்களான மற்றவர்களும் வாயுவைப் பக்ஷிக்கின்றவர்களும் ஜலத்தை ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களும் சருகுகளைப்பக்ஷிக்கின்றவர்களும் பற்பலநியமங்களுள்ளவர்களும் அப்படியே தரையில் படுப்பவர்களுமான ரிஷிகள், தேவர்கள் கங்கையை விளங்கச்செய்வதுபோல நதிகளுள் சிறந்ததான ஸரஸ்வதீநதியை விளங்கச்செய்துகொண்டு ஸரஸ்வதீநதியினுடைய ஸமீபத்தில் வஸித்தார்கள். யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜிப்பவர்களான ரிஷிகள் நூறுநூறாகவந்து சேர்ந்தார்கள். மஹாவ்ரதத்துடன் கூடினவர்களான அந்த ரிஷிகள் ஸரஸ்வதீநதியின் கரையில் வஸிப்பதற்கு இடத்தைக் காணவில்லை. மஹாவிரதத்துடன் கூடின அந்தரிஷிகள் குருக்ஷேத்திரத்தில்இடத்தைக் கண்டுகொண்டார்கள். பிறகு, மஹரிஷிகள் தங்களுடைய [3] யஜ்ஞோபவீதங்களால் அந்த இடத்தில் ஸரஸ்வதியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அக்னிஹோத்திரங்களைச்செய்தனர்; பற்பல கிரியைகளையும் செய்தனர். ஜனமேஜயரே! ராஜேந்திரரே! பிறகு, ஸரஸ்வதீ ஜலத்தை அடைவதில் ஆசையற்றதும் கவலையுற்றதுமான அந்தரிஷிக்கூட்டத்தைக்கண்டு, புண்யமான தவத்தினையுடைய ரிஷிகளின் மீதுள்ள கருணையினால், அந்தரிஷிகளுக்காக ஸரஸ்வதீநதியானது அநேக தீர்த்தவிசேஷங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு திரும்பியது. ராஜேந்திரரே! பிறகு, நதிகளுள் சிறந்ததான ஸரஸ்வதீநதியானது அவர்களுக்காகத் திரும்பி மீண்டும் மேல்திசையைநோக்கிப் பெருகி ஓடியது. ஸபலமான ஸரஸ்வதீநதியானது, அவர்களுக்காக மறுபடியும் ஓடிச்சென்றது. அரசரே! அப்பொழுது அந்தப் பெரிய நதியானது மிகப்பெரிதான ஆச்சர்யத்தை உண்டுபண்ணியது. அரசரே! இவ்வாறு ஸரஸ்வதீநதியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்தத் தீர்த்தவிசேஷமானது நைமிஷீயமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! குருக்ஷேத்திரத்தில் பெரிய

1, 2. அனுசாஸனபர்வம் எக0-வது பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

3 'யஜ்ஞோபவீதங்களையே ஸரஸ்வதீநதியாகப் பாவித்து' என்பது. 'யஜ்ஞோபவீதங்களால் ஸரஸ்வதீநதிக்கரையைச் சிறுசிறு பாகமாக அளந்துகொண்டு' என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

கிரியைகளைசசெய்யும அவ்விடத்திலுள்ள அநேக தீர்த்தவிசேஷங்களையும திருமபின ஸரஸ்வதியையுமகண்டு மஹாதமாவான ராமருககு அவ்விடததில ஆசசாயமுண்டாயிறறு. அரசரே! கலபபையை ஆயுதமாககொண்டவரும யதுநநதனருமான பலராமா அவ்விடத்திலும முறைபபடி ஸ்நானஞசெய்து பிராமமணாகளுக்குக கொடுககத் தககவஸ்துககளையும பறபலஆபரணங்களையுமகொடுததுப பிராம்மணாகளுககுப பக்ஷயத்தையும பறபலபோஜனததையும கொடுத்துப பிறகு பிராமமணாகளால பூஜிக்கபபெறறு, ஸரஸ்வதீ தீாததங்களுள சிறநததும, பறபல பிராமமணஸமூகத்தோடுகூடியதும், இலநதைமரஙகளாலும இஙகுதமரங்களாலும ஸ்யாமாகவிருக்ஷஙகளாலும ப்லக்ஷமரஙகளாலும அரசமரஙகளாலும தான்றிமரங்களாலும கஙகோலஙகளாலும பலாசஙகளாலும இளமூங்கில்களாலும பீலுவிருக்ஷஙகளாலும் ஸரஸ்வதீ தீர்த்ததநதில் முளைததிருக்கின்றமமறறும் பறபல மரங்களாலும சிறநத கருசகஙகளாலும வில்வமரஙகளாலும் ஆமராதகமரஙகளாலும அதிமுகதக விருக்ஷககூட்டஙகளாலும் பாரிஜாதங்களாலும விளஙகுகின்றதும், வாழைததோட்டஙகளால் அதிகரிதததும, கண்களுககு அழகியதும், மனத்திற்கின்பமானதும், காறறையும ஜலத்தையும பழததையும சருகுகளையும ஆகாரமாகக் கொண்டவாகளாலும் தநதோலூகலிகர்களாலும் அஸமகுட்டர்களாலும வாயுவைப்பக்ஷிக்கின்ற அனேகரிஷிகளாலும் சூழபபட்டதும், வேதகோஷங்களால் நன்றாக ஒலிக்கப்பட்டதும, அநேக மிருகயூதங்களால சூழபபட்டதும், ஹிமசையை அறியாதவர்களும தர்மத்தையே முககியமாக அனுஷ்டிக்கின்றவருமான மனிதர்களால்நன்றாக அடையப்பட்டிருப்பதும, மகாமுனிவரான மஙகணகா என்கிற ஸித்தர் தவமபுரிநத இடமுமான ஸபதஸாரஸ்வத தீர்தததததைக்குறித்து வந்தார்" என்று கூறினார்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸரஸ்வதீநதியானது ஏழாகப்பிரிந்ததும், ஸப்தஸாரஸ்வத தீர்த்தம் மங்கணகர் இவர்களின் வரலாறும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணோததமரே! எந்தக்காரணத்தினுல் அநதத்தீர்த்ததநிற்கு ஸபதஸாரஸ்வதமென்கிற பெயர்வநதது? மஙகணகர் என்கிற ரிஷி யார்? மகிமையுள்ளவரான அந்த மஙகணகர்

க்ஷேத்திரத்தில் ஓகவதியாக வந்தது. கங்காத்வாரத்தில் யாகம்செய்கின்ற தக்ஷராலும் (அழைக்கப்பட்ட) ஸரஸ்வதியானது ஸுவேணியென்றுபிரஸித்திபெற்றதாக விரைவான கதியுடன் பிரவஹித்தது. புண்யமான ஹிமவத்பர்வதத்தில் மீண்டும் யாகஞ்செய்கின்ற பிரம்மதேவராலே அழைக்கப்பட்டதும் மகிமைபொருந்தியதுமான ஸரஸ்வதியானது விமலோதையாகப் பிரவஹித்தது. பிறகு, அந்த நதிகள் அந்தத் தீர்த்தத்தில்வந்துசேர்ந்து ஒன்றுபட்டன. ஆதலால், அந்தத் தீர்த்தமானது ஸப்தஸாரஸ்வதமென்று பூமியில் பிரஸித்திபெற்றது. இவ்வாறு ஏழு ஸரஸ்வதீநதிகளும் பெயருடன் கூறப்பட்டன. அவ்வாறு பரிசுத்தமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிற ஸப்தஸாரஸ்வத தீர்த்தமும் கூறப்பட்டது.

அரசரே! இளமைதொடங்கிப் பிரம்மசாரியும் நதியில் முழுகின்றவருமான மங்கணகருடைய பெரிதான விளையாட்டையும் கேளும். பாரதரே! ஸரஸ்வதீநதிதீர்த்தத்தில் தற்செயலாக ஸ்நானம் செய்கின்றவளும் அழகியகடைக்கண்ணையுடையவளும் வஸ்திரமில்லாதவளும் சிறந்தரூபமுள்ளவளுமான ஒரு ஸ்திரீயைக்கண்டு ஸரஸ்வதீநதியின் ஜலத்தில் மங்கணகருடைய வீர்யம் விழுந்தது. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அப்பொழுது மஹாதபஸ்வியும் மிக்கதர்மாத்மாவுமான அந்த மங்கணகரிஷியானவர் குடத்தில் அந்த இந்திரியத்தை ஏந்தினார். குடத்திலிருந்த வீர்யமானது ஏழுபாகமாகப் பிரிந்தது. அதில், மருத்கணங்களைச் சேர்ந்த வாயுவேகன், வாயுபலன், வாயுஹா, வாயுமண்டலன், வாயுஜ்வாலன், வாயுரேதஸ், வீர்யமுள்ளவனான வாயுசக்கரன் என ஏழுரிஷிகள் உண்டானார்கள். இவ்வாறு ஏழு ரிஷிகளும் மருத்துக்களை உண்டுபண்ணுகின்றவர்களாகப் பிறந்தார்கள். ராஜேந்திரரே! மஹாரிஷியினுடைய இந்தச் சரித்திரமானது எவ்விதமாக மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றிருக்கின்றதோ அவ்விதமாகவே பூமியில் அதிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்ற வேறொரு சரித்திரத்தையும் கேளும். அரசரே! முற்காலத்தில் ஸித்தரானமங்கணகர் தர்ப்பத்தின் நுனியினால் கையில் காயப்படுத்தப்பட்டவரானாராம். அவருடையகையில் [1] சாகரஸமானது பெருகியதென்று நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். அந்தமங்கணகர் சாகரஸத்தைக்கண்டு ஸந்தோஷமுள்ளவராக நர்த்தனம்செய்தார். வீரரே! பிறகு, அவர் நர்த்தனம் செய்தவுடனே அவருடைய தேஜஸினாலே மயங்கி ஜங்கமஸ்தாவரம்இரண்டும் கூத்தாடின. அரசரே! நராதிபரே!

1 சிறந்த ஓஷதியின் ஸாரம்.

பிறகு, பிரம்மாதிகளான தேவர்களும் தபோதனர்களான ரிஷிக ளும், 'தேவரே! நீர் இந்தரிஷியை நர்த்தனம் செய்யாதபடி செய் யக்கடவீர்' என்று மங்கணகர்நிமித்தமாக மஹாதேவரிடம் விஜ்ஞா பனம் செய்தார்கள். பிறகு, தேவரான மஹாதேவர், தேவர்களுக்கு நன்மையைச்செய்யும் விருப்பத்தினால் களிப்புமிகுந்துள்ள அந்த ரிஷி யைக்கண்டு, 'ஓ! ஓ! பிராம்மண! தர்மத்தை அறிந்தவனே! ஏன் நீ நர்த்தனம்செய்கிறாய்? ரிஷியே! ப்ராம்மணர்களுள்சிறந்தவனே! தபஸ்வியும் தர்மமார்க்கத்தில் நிலைபெற்றவனுமான உனக்கு யாது காரணத்தினால் இப்படிப்பட்ட பெருங்களிப்பு உண்டாயிருக்கிறது?' என்று வினவினர். ரிஷி சொல்லுகிறார்: 'பிரபுவே! பிராம்மணரே! என் கையினின்று பெருகுகின்ற எந்தச் சாகரஸத்தைப் பார்த்து அதிக ஸந்தோஷத்தினால் நான் நர்த்தனம் செய்கிறேனே அதனை நீர் பார்க்கவில்லையா?' என்று சொன்னார். மஹாதேவர், மகிழ்ச்சியினால் மயங்கியிருக்கின்ற அந்த ரிஷியைப் பார்த்து நகைத்து, 'பிராம்மண! நான் ஆச்சர்யத்தை அடையவில்லை. என்னைப்பார்' என்று சொன்னார். ராஜேந்திரரே! முனிஸ்ரேஷ்டரைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி விட்டு, சிறந்தபுத்தியுள்ள மஹாதேவர், விரல்நுனியினால் தம்முடைய கட்டைவிரலை அடித்தார். அரசரே! பிறகு, அந்தக் காயத்தினின்று பனிபோன்ற நிறமுள்ள பஸ்மம் வெளியில் வந்தது. மன்னரே! அந்தமுனிவர் அதைக்கண்டு வெட்கமடைந்து கால்களில் வணங்கி னர்; அந்ததேவரை மஹாதேவராக எண்ணினர்; ஆச்சர்யமடைந்து இந்த வார்த்தையையும் சொல்லலானர்: 'நான், ருத்ரரென்னும் தேவ ரைக்காட்டிலும் மற்றதை மிகஉயர்ந்ததும் சிறந்ததுமாக எண்ண வில்லை. சூலபாணியாயிருக்கிற நீர் தேவாஸுரர்களுடன்கூடின உல கத்துக்குக் கதியாயிருக்கிறீர். வித்வான்கள், உம்மால் இந்த உலகம் படைக்கப்பட்டதென்று இவ்வுலகில் சொல்லுகின்றார்கள். யுகக்ஷய காலத்தில் எல்லாவஸ்துவும் மறுபடியுமே உம்மிடத்திலேயே பிரவே சிக்கின்றன. நீர் தேவர்களாலும் அறியமுடியாதவர்; அவ்வாறிருக்க, என்னால் எப்படி அறியத்தக்கவராவீர்? உலகத்திலுள்ள பொருள்க ளெல்லாம் உம்மிடத்தில் காணப்படுகின்றன. தோஷமற்றவரே! பிரம்மாதிகளான தேவர்கள் வரங்களைக்கொடுப்பவரான உம்மை உபாஸிக்கின்றார்கள். நீர் எல்லாமாயிருக்கிறீர். தேவர்களைப் படைப்ப வரும் படைக்கும்படி செய்பவரும் நீர். உம்முடைய அனுக்கிர ஹத்தினாலே தேவர்களெல்லாரும் இவ்வுலகத்தில் ஓரிடத்தினின்றும் பயத்தைஅடையாதவர்களாக ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். சங்கரரே! நீர்

பிரபு; மேலான ஈஸ்வரராயிருப்பதனால் அதிகமாக விளங்குகிறீர். பிரம்மாவும விஷ்ணுவும உலகஙகளை ஸ்ருஷ்டித்துககொண்டும ரக்ஷித்துககொண்டும உமமிடததில் நிலைபெறறிருககின்றார்கள . உண்டாயிருககிற ஸ்தாவர ஜஙகமாதமகமான உலகம் முழுவதும உமமையே மூலமாககக்கொண்டிருககின்றது.பரமேஸ்வரரே!மேன்மையை விரும்புகின்றவர்களான மனிதாகளுககுப் பிரஸன்னரான நீர் ஸ்வாக்கததையும் உததமமான ஸ்தானததையும கொடுககிறீர். மோக்ஷததை விருமபி நலல காமாககளைசசெய்கினற மனிதாகளுடைய அநதக் கர்மாககளை தயானயோகத்தினால அறிநது அவர்களுக்கு மறுபடியும ஸமஸாரமார்க்கததில் வராமலிருக்கும்படி நிதயமான பதத்தைக கொடுககிறீர். மஹாதேவரே! மஹேஸ்வரரே! சௌநதாமைககண்ணரே! உமமால் (கொடுக்கபபடுகிற) உபகரணஙகளாலேயே காரியஙகளைச்செய்கிறேன்; ஆதலால், உமதருள வீணாகாது. சமபுவும எப்பொழுதும எல்லாப்பககங்களிலும் இருப்பவருமான ஈஸ்வரரைக் சரணமடைகிறேன். செய்கையினாலும மனததினாலும வாக்கினாலும் அவரையே நான சரணமடைகிறேன்' எனறு கூறினா. அநத ரிஷியானவர் இவ்வாறு மஹாதேவரை ஸ்தோததிரம் செய்துவிட்டு வணஙகினவரானா. (அவா,) 'தேவரே! கர்வததைமுன்னிட்ட இபபடிபபட்ட அறபததன்மையானது என்னால காடடபபட்டதனால் என்தவமானது குறையாமலிருககவேணடுமென்று நான் உமமைப பிரார்த்திக்கிறேன்' என்றார். பிறகு, தேவர், பிரீதியுள்ளமனததுடன் அநதரிஷியைபபார்ததது, 'பிராமமணு! எனதருளினால் உன்னுடையதவமானது ஆயிரக்கணககாக விருததியடையட்டும. உன்னுடன் நான் இநத ஆஸ்ரமத்தில் எபபொழுதும் வஸிககபபோகிறேன். ஸப்தஸாரஸ்வதமென்கிற இநதத் தீர்ததத்தில் எநதமனிதன் என்னை ஆாசசிப்பானே அவனுககுக் கிடைக்கஅரிதான வஸ்து ஒன்றும இவ்வுலகததிலாவது பரலோகத்திலாவது இராது. அவர்கள் ஸாரஸ்வதலோகததையும் அடைவார்கள். ஸம்சயமிலலை' எனறு மறுபடியும் சொன்னார். மிக்கதேஜஸுடனகூடியவரான இநதமஙகணகருடைய சரிததிரமும் கூறப்பட்டது. அவர் ஸுகன்யையிடததில் வாயுவினால் புத்திரராக உண்டுபண்ணப்பட்டவர்.

நாற்பதாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர் ஔசனஸ தீர்த்தத்திற்குச் சென்றதும், அந்தத் தீர்த்தத்தின் வரலாறும், பலராமர் உசங்குவின் ஆஸ்ரமத்திற்குச் சென்றதும், உசங்குவின் சரித்திரமும், பலராமர் ப்ருதூதக தீர்த்தத்தில் ஸ்நானதானதிகள் செய்ததும்.)

அவ்விடத்தில் கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்ட பலராமர் வாஸஞ்செய்து ஆஸ்ரமவாஸிகளான ரிஷிகளை நன்குபூஜித்து மங்கணர்களிடத்தில் மங்களகரமான பிரீதியைப் பாராட்டினார். பாரதரே! கலப்பையையுடையவரும் மஹாபலசாலியுமான பலராமர் ப்ராமமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து அந்த இரவு வாஸஞ்செய்து ரிஷிகளுடைய கூட்டங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராகிக் காலையில் எழுந்திருந்து ஸ்நானஞ்செய்து எல்லாரிஷிகளிடமும் அனுமதிபெற்றுத் தீர்த்தாடனத்தின்பொருட்டு விரைவுடன் புறப்பட்டார். அரசரே! பிறகு, கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்ட அவர், முற்காலத்தில் ரகுராமரால் தள்ளப்பட்ட ராக்ஷஸனுடைய பருத்ததலையினால் கவரப்பட்ட கணுக்காலையுடையவரான மஹோதரரென்கிற மஹரிஷியானவர் எந்தஇடத்தில்விடப்பட்டாரோ அந்தக்கபாலமோசனமென்று பிரஸித்திபெற்ற ஔசனஸதீர்த்தத்தை வந்தடைந்தார். அந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான சுக்கிரரால் தவம் செய்யப்பட்டது. அரசரே! எந்தஇடத்தில் மஹாத்மாவான இந்தச்சுக்கிரருடைய நீதிமுழுவதும் தோன்றியதோ, எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு சுக்கிரர் தைத்ய தானவர்களுடைய சண்டையைப்பற்றி ஆலோசித்தாரோ தீர்த்தங்களுள் சிறந்ததான அந்த உத்தமதீர்த்தத்தைஅடைந்து பலராமர் மஹாத்மாக்களான பிராமமணர்களுக்கு முறைப்படி தனத்தையும் கொடுத்தார்" என்றார்.

ஜனமேஜயர், "பிராமமணரே! கபாலமோசனம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? அந்த இடத்தில் மஹாமுனிவர் எவ்வாறு விடுபட்டார்? ராக்ஷஸனுடைய தலையானது எந்தக்காரணத்தினால் ஒட்டியது?" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார். "அரசர்களுள் சிறந்தவரே! முற்காலத்தில் தண்டகாரண்யத்தில் வஸித்தவரும் ராக்ஷஸர்களை நாசஞ்செய்யப்போகிறவரும் மஹாத்மாவுமான ரகுராமரால் முனைகூர்மையான க்ஷுரத்தினால் ஜனஸ்தானத்திலிருந்த துராத்மாவான ராக்ஷஸனுடைய தலையானது அறுக்கப்பட்டது.

அந்தத்தலையானது மஹாவனத்தில் விழுந்தது. அரசரே! அந்தத் தலையானது, தற்செயலாக வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த மஹோதரரிஷியினுடைய கணுக்காலை எலும்பைப்பிளந்து பற்றிக் கொண்டு அப்பொழுது பிரகாசித்தது. அந்தத்தலை கௌவிக்கொண்டிருந்தமையினாலே, பேரறிவாளரான அந்தப்பிராம்மணர் அப்பொழுது தீர்த்தங்களையும் க்ஷேத்திரங்களையும் அடைவதற்குச் சக்தியற்றவரானார். துர்க்கந்தமுள்ளதும் ஊனீர்பெருகுகின்றதுமான அந்தத் தலையினால் உண்டானவேதனையினால்பீடிக்கப்பட்ட அந்தமகரிஷியானவர் பூமியிலுள்ள எல்லாத்தீர்த்தங்களுக்கும் போனாரென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். மஹாதபஸ்வியான அந்தமகரிஷி எல்லாநதிகளையும் ஸமுத்திரங்களையும்அடைந்து அந்த விருத்தாந்தமனைத்தையும் பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர்களான ரிஷிகளுக்குச்சொன்னார். எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தும் விடுபட்டவராகவில்லை. அந்தப் பிராம்மணோத்தமர் மகரிஷிகளுடைய மகிமைபொருந்திய வசனத்தினால் அப்பொழுது ஔசனஸமென்று பிரஸித்திபெற்ற ஸரஸ்வதீநதியைச்சேர்ந்த உத்தமதீர்த்தத்தை ஸர்வபாவங்களையும் தணிக்கக்கூடியதென்றும் ஸர்வோத்தமமான ஸித்திக்கிடமாயிருப்பதென்றும் கேட்டறிந்தார். பிறகு, அவர் அந்த ஸரஸ்வதீநதியிலுள்ள ஔசனஸதீர்த்தத்தை அடைந்து ஸ்நானஞ்செய்தார். பிறகு, ஔசனஸதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்கின்ற அந்த மகரிஷியினுடைய காலை விட்டுவிட்டு அப்பொழுது அந்தராக்ஷஸனுடைய தலையானது ஜலத்தினுள்விழுந்தது. அவர் அந்தத்தலையினால் விடப்பட்டு அதிகஸுகத்தை அடைந்தார். பிரபுவே! அந்தத்தலையானது ஜலத்தினடுவில் கண்ணுக்குக் காணாமல் மறைந்துவிட்டது. மன்னரே! பிறகு, அந்தமஹோதரமகரிஷியானவர் மனக்கவலையற்றவராகவும் பரிசுத்தமான மனமுள்ளவராகவும் பாபம் நீங்கினவராகவும் பிரீதியுள்ளவராகவும் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவராகவும் ஆச்ரமத்தை வந்தடைந்தார். பிறகு, தலையினால் விடுபட்டவரும் பெருந்தவமுள்ளவருமான அந்தமஹோதரர் புண்ணியாச்ரமத்தை அடைந்து சுத்தமான மனமுள்ளவர்களான ரிஷிகளுக்கு அவை எல்லாவற்றையும் உரைத்தார். கர்வத்தை அழிப்பவரே! அந்தரிஷிகள் அந்தமஹோதரருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, ஒன்றுகூடி அந்தத்தீர்த்தத்திற்குக் கபாலமோசனமென்று பெயரிட்டார்கள். நன்கு ஆலோசிப்பவரான அந்தமகரிஷியும் மிகச்சிறந்த அந்தத் தீர்த்தத்தை மறுபடியும் அடைந்து அந்தத்தீர்த்தத்தை நிறையக் குடித்து அப்பொழுது ஸித்தியை அடைந்தார். ராஜேந்திரரே! மாத

வர் அப்பொழுது அந்ததீர்த்தத்தில் கொடுக்கத்தக்க அனேக வஸ்துக்களைக் கொடுத்து பிராமமணர்களை நன்குபூஜித்து உசங்குவினுடைய ஆஶ்ரமம் சென்றார்.

பாரதரே! பிரபுவே! எந்தஆஶ்ரமத்தில் ஆர்ஷ்டிஷேணராலே கடுந்தவம் செய்யப்பட்டதோ, எந்த இடத்தில் விஶ்வாமித்திர மகரிஷி பிராம்மணயத்தைப் பெற்றாரோ மகிமைபொருந்தின அந்த ஆஶ்ரமஸ்தானமானது விரும்பப்படும் எல்லாப்பொருள்களாலும் நிறைந்ததாகவும் எப்பொழுதும் ரிஷிகளாலும் பிராம்மணர்களாலும் அடையப்பட்டதாகவும் இருந்தது. ராஜேந்திரரே! பிறகு, ஸ்ரீமானான பலராமர் பிராமமணர்களால் சூழப்பட்டவராகி உசங்கு சரீரத்தைவிட்ட இடமான அந்த ஆஶ்ரமம்சென்றார். பாரதரே! வயதுமுதிர்ந்தவரும் இடைவிடாமல் தவத்தைஅநுஷ்டிப்பவருமானஉசங்குஎன்கிற பிராமமணர், தேகத்தைவிடுவதில் நிச்சயங்கொண்டு, அப்பொழுது, பலவாறு ஆலோசித்துப் பிறகு மிக்கதவமுள்ளவரான அவர் எல்லாப்புத்திரர்களையும் அழைத்து, 'என்னை பருதூதகத்துக்குக் கொண்டுபோங்கள்' என்று சொன்னார். தவத்தையே பொருளாகக்கொண்ட அந்தரிஷிபுத்திரர்கள் உசங்கு மூப்படைந்ததை அறிந்து அந்தத்தபோதனரை ஸரஸ்வதீநதியைச்சேர்ந்த பருதூதக தீர்த்தத்தை அடையச்செய்தார்கள். சிறந்தபுத்தியையுடையவரான அந்த உசங்கு அப்பொழுது அந்தப்புத்திரர்களால் பரிசுத்தமாயுள்ளதும் அனேகதீர்த்தங்களோடுகூடியதும் பிராம்மணர்களுடைய கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதுமான ஸரஸ்வதீநதியை அடையும்படி செய்யப்பட்டார். அரசரே! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! மிக்க தவமுள்ளவரும் ரிஷிகளுள்சிறந்தவருமான அந்தஉசங்கு அந்தஸரஸ்வதீதீர்த்தத்தில் விதிப்படி ஸ்நானம்செய்து தீர்த்தகுணங்களையும் அறிந்து அதிகப்பிரீதியுள்ளவராகி அருகிலிருக்கின்ற எல்லாப்புத்ரர்களையும் பார்த்து, 'எந்தமனிதன் ஸரஸ்வதீநதியினவடகரையில் ப்ருதூதகத்தில் மந்திரஜபம் செய்துகொண்டிருந்து தன்னுடைய சரீரத்தை விடுவனோ அவன் அக்ஷயமான ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான்' என்று சொன்னார். உசங்கு இவவாறுசொல்லிவிட்டுத் தமசரீரத்தைவிட்டு விஷ்ணுபதத்தை அடைந்தார். குருவமசத்திலுதித்தவரே! தர்மாத்மாவும் பிராம்மணர்களிடத்தில் அன்புள்ளவரும் தபஸ்விகளுள்சிறந்தவரும் வீர்யமுள்ளவரும் உக்ரமானதேஜஸுள்ளவரும் பெருந்தவம்புரிந்தவரும் பலவானும் பிரதாபசாலியும் கலப்பையை ஆயுதமாகக் கொண்டவருமான அந்தப்பலராமர், எந்தஇடத்தில் உல

களுக்கெல்லாம் பிதாமஹரும் பகவானுமான நான்முகனார் உலகங்களைப் படைத்தாரோ, எந்தவிடத்தில் கடுமையான விரதமுள்ளவரும் ரிஷிகளுள் சிறந்தவருமான ஆர்ஷ்டிஷேணர் பெரிய தவத்தினாலே வேதஸமூகத்தைப் பெற்றாரோ, எந்தவிடத்தில் ஸிந்துத்வீபனென்கிற ராஜரிஷியும் மகாதபஸ்வியான தேவாபியும் அவ்வாறே விஶ்வாமித்திரமுனிவரும் பிராம்மணயத்தைப் பெற்றார்களோ அந்தப் ருதூதகத்துக்கு வந்து ஸ்நானஞ்செய்து ஆசமனம்பண்ணிப் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்க வஸ்துக்களை மிகுதியாகக் கொடுத்தார்" என்று கூறினார்.

நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆர்ஷ்டிஷேணர் ப்ருதூதகதீர்த்தத்தில் தவஞ்செய்து எல்லாவேதங்களையும் அறிந்ததும், விஶ்வாமித்திரர்முதலானவர்கள் அங்குத்தவம் புரிந்ததினால் பிராம்மண்யத்தை அடைந்ததும், பலராமர் அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்முதலியனசெய்து பகனுடைய ஆஶ்ரமத்துக்குச் சென்றதும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! ஆர்ஷ்டிஷேணர் எவ்வாறு அப்படிப்பட்ட பெருந்தவம் புரிந்தார்? அப்பொழுது ஸிந்துத்வீபரும் எவ்வாறு பிராம்மண்யத்தை அடைந்தார்? பிராம்மணரே! ஸாதுக்களுள் சிறந்தவரே! தேவாபியும் விஶ்வாமித்திரரும் எவ்வாறு பிராம்மண்யத்தை அடைந்தார்கள்? பகவானே! அவற்றை எனக்குச் சொல்வீராக. எனக்கு அதிககுதூகலமிருக்கின்றது" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! முற்காலத்தில் கிருதயுகத்தில் ஆர்ஷ்டிஷேணரென்கிற பிராம்மணோத்தமர் எப்பொழுதும் குருவின்வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டு நித்தியம் வேதாத்தியயனத்திலேயே பற்றுதலுள்ளவராயிருந்தார். மன்னரே! எப்பொழுதுமே குருகுலத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணருக்கு வித்தையானது முடிவுபெறவில்லை. வேதங்களும் முடிவுபெறவில்லை. வேந்தரே! பிறகு, பெருந்தவமுள்ளவரான அந்த ஆர்ஷ்டிஷேணர் கவலையுடன் தவம்புரிந்தார். பிறகு, அந்தத்தவத்தினாலே உத்தமமான வேதங்களை அறிந்தார். வித்வானும் வேதங்களை அடைந்தவரும் ஸித்திபெற்ற

வருமமிககதவமுடையவருமான அநத ரிஷிஸ்ரேஷ்டா அநததீர்த்ததிறகு மூன்றுவரன்களைக கொடுத்தார். அவை, 'பெரியநதியாகிய ஸரஸ்வதீயினுடைய இநததீர்த்ததில இன்றுமுதல ஸ்நானஞ்செய்தமனிதன் அஸ்வமேததததை நிறைவேறறிய பயனை அடைவான். இனறுமுதல இநதஇடததில கொடியஜநதுவினிடததினினறு பயம உண்டாகாது. மேலும, (இஙகே தவமுதலியவறறைச்செய்பவன்) சிறிது காலததிறகுள்ளாகவே முழுபபலனையும அடைவான்' என்றுசொன்னார். மகாதேஜஸ்வியும இவ்வாறு ஸித்திபெறறவரும மகிமையுடையவரும பிரதாபசாலியுமான அந்த ஆர்ஷ்டிஷேண மகரிஷியானவர், இவவாறுசொலலிவிட்டு, ஸ்வர்க்கததை அடைநதார். மஹாராஜரே! பிரதாபசாலியான ஸிநதுத்வீபரும தேவாபியும அதேதீர்ததத்தில அபபொழுது மகிமை பொருநதிய பிராம்மண்யததைப பெறறார்கள். ஐயா! அவவிதமே தவததில நிலைபெறறவரும இநதிரியஙகளையடககினவருமான கௌசிகா நன்றாக அனுஷ்டிககபபட்ட தவததினால பிராம்மண்யத்தை அடைநதார்.

பூமியில காதியென்று பிரஸித்திபெறறவரும மஹானுமான ஒருக்ஷத்திரியர் இருநதார். அரசரே! பிரதாபசாலியான விஸ்வாமித்திரா அநதககாதிக்குப் புததிரரானார். ஐயா! குசிகவம்சத்தில்தோன்றினவரான அநதக்காதியென்கிற அரசர், மகாயோகியானாராம. மிககதவததையுடைய அநதக்காதியானவர் விஸ்வாமித்திரரென்கிறபுததிரருககுப் பட்டாபிஷேகம்செய்வித்துத தேகததைவிடுவதில எண்ணமகொண்டார். ஜனஙகள, அநத அரசரைபபார்த்து வணஙகி, 'மிகக்கற்றறிநதவரே! ராஜயததைவிட்டுசசெலவது தககதனறு. மகாபயததினின்று எஙகளைக காபபாறறுவீராக' என்று சொன்னார்கள். இவவாறு சொலலியதைககேட்ட காதி, பிறகு, அவர்களைபபார்த்து, 'என்னுடையகுமாரன் எலலா உலகத்திறகும் ரக்ஷகனாவான்' என்று மறுமொழிகூறினார். அரசரே! காதிராஜர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பிறகு விஸ்வாமிததிரரை அரசராககச்செய்துவிட்டு ஸ்வர்ககமசென்றார். விஸ்வாமிததிரர் அரசரானார். அவர் முயற்சியுள்ளவராயிருநதும் பூமியை ரக்ஷிப்பதற்குச சக்தியுள்ளவராகவிலலை. பிறகு, அநத அரசா ராக்ஷஸர்களிடமிருநது மகாபயமிருபபதைக் கேட்டார்; சதுரஙகசேனையுடன் நகரததினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டார். அவர் தூரமானவழியைக்கடநது வஸிஷ்டாஸ்ரமததுக்குச்சென்றார். அரசரே! அவருடைய படைவீரர்கள் அநத ஆஸ்ர

மத்தில் அநேக அக்கிரமங்களைச் செய்தார்கள். பிறகு, மகிமையுள்ள ப்ராம்மணரான வஸிஷ்டர் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார்; பிறகு, பெருங்காடெல்லாம் அழிக்கப்படுவதைக் கண்டார். மகாராஜரே! அந்த விஸ்வாமித்திரரிடத்தில் கோபங்கொண்ட ரிஷிஸ்ரேஷ்டரான வஸிஷ்டர், தம்முடைய ஹோமதேனுவைப் பார்த்து, 'கோரரூபிகளான சபரர்களை உண்டுபண்ணு' என்று கட்டளையிட்டார். அவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அந்தப் பசுவானது கோரமான காட்சியுள்ள மனிதர்களை உண்டுபண்ணியது. அவர்கள் அந்தப் படையை எதிர்த்து எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறச்செய்தார்கள். காதியின் குமாரரான விஸ்வாமித்திரர் அசேனையானது ஓடிவிட்டதைக் கேட்டுத் தவத்தையே சிறந்ததென்றெண்ணித் தவத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தினார். அரசரே! அந்த விஸ்வாமித்திரர் மனத்தை அடக்கினவராகி, ஸரஸ்வதீநதியைச் சேர்ந்த சிறந்த இந்தத் தீர்த்தத்தில், நியமங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் தம்முடைய தேகத்தை இளைக்கச்செய்துகொண்டு, ஜலத்தை ஆகாரமாகக்கொண்டும் வாயுவைப் பக்ஷித்தும் சருகுகளை ஆகாரமாகக்கொண்டும் இருந்தார்; அவ்வாறே, தரையிலும் படுத்தார். இன்னும் மற்றெவ்வவேறு நியமங்களையும் அனுஷ்டித்தார். தேவர்கள் அடிக்கடி அவருடைய விரதத்திற்கு இடையூறு செய்தார்கள். மஹாத்மாவான இந்த விஸ்வாமித்திரருடைய புத்தியானது நியமத்தைவிட்டு அகலாமலிருந்தது. பிறகு, காதிபுத்ரர், அதிக முயற்சியுடன் பலவிதமான தவத்தைச்செய்து ஒளியினால் சூரியன்போன்ற வடிவமுள்ளவரானார். வரன்களைக்கொடுப்பவரும் மஹாதேஜஸ்வியுமான பிரமதேவர், விஸ்வாமித்திரர் அவ்விதம் தவத்துடன் கூடியிருப்பதை அறிந்து அப்பொழுது எதிரில் தோன்றினார். மன்னரே! அந்தவிஸ்வாமித்திரர், 'நான் பிராமணனாகக்கடவேன்' என்கிற வரனை வேண்டினார். எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பிரமதேவரும் 'அவ்வாறே ஆகுக' என்று சொன்னார். மிக்க புகழுள்ளவரான அந்தவிஸ்வாமித்திரர் உக்ரமான தவத்தினால் பிராம்மண்யத்தைப் பெற்று இஷ்டம் நிறைவேறித் தேவதைக்கு ஒப்பானவராகிப் பூமிமுழுதும் ஸஞ்சாரஞ்செய்தார். அரசரே! அப்படிப்பட்ட சிறந்த தீர்த்தத்தில் பலராமர் பற்பல தனத்தைக்கொடுத்து அவ்வாறே பாலுள்ள பசுக்களையும் வாகனங்களையும் படுக்கைகளையும் வஸ்திரங்களையும் அலங்காரத்தையும் பக்ஷ்யத்தையும் குடிக்கத்தக்க நல்ல வஸ்துவையும் ப்ராம்மணோத்தமர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் பூஜித்துக் கொடுத்தார். வேந்தரே! பிறகு, தால்ப்யரான பகரிஷியானவர் கடுமை

யான தவத்தைச்செய்த இடமென்று கேள்விப்படும் அந்தப்பக ருடைய ஆஶ்ரமத்திற்கருகில் பலராமர் சென்றார்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர் அவாகீர்ணதீர்த்தத்திற்குச்சென்றதும், பகரிஷியின் சரித்திரமும், பலராமர் அவ்விடத்தினின்று வஸிஷ்டாப வாஹதீர்த்தத்திற்குப்போனதும்.)

அரசரே! மிக்கபெருந்தவமுள்ளவரும் தர்மாத்மாவும் பிர தாபசாலியும் கோபமுள்ளவருமான தால்பயரென்னும் பகமஹரிஷி கடுந்தவத்தினால் தனசரீரத்தைக் கிருசமாகச்செய்துகொண்டு அதிக மான கோபத்தினால் மூட்டப்பட்டுப் பசுக்களுக்காகத் [1] திருதராஷ்டிர னுடைய ராஜ்யத்தை ஹோமஞ்செய்த இடமும் பிராமணர்கள் நிறைந்திருப்பதுமாகிய அவாகீர்ணமென்கிற தீர்த்தத்தை யதுநந்த னரான பலராமர் அடைந்தார். முற்காலத்தில் நைமிசாரண்யவாஸிகளு டைய பன்னிரண்டு வருஷத்தினால் நிறைவேறத்தக்க யாகமானது முடிந்தபிறகு, விஶ்வஜித்தென்னும் யாகத்தினுடைய முடிவில் ரிஷி கள் பாஞ்சால நாட்டை அடைந்தார்கள். அரசரே! மனஸ்விகளான மகரிஷிகள் அந்தப் பாஞ்சாலநாட்டிறைவனைத் தக்ஷிணைக்காக யாசித் தார்கள். அவர்கள் பாஞ்சாலர்களிடத்தினின்று நல்லபலமுள்ளவைக ளும் வியாதியற்றவைகளுமான இருபத்தேழுகன்றுகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். தால்பயரென்கிற பகர் அந்தரிஷிகளைப்பார்த்து, 'பசுக் களைப் பிரித்துக்கொள்ளுங்கள். நான் இந்தப் பசுக்களை விட்டுவிட்டு ராஜஶ்ரேஷ்டனை யாசிக்கப்போகிறேன்' என்று சொன்னார். மன் னரே! பிராமணோத்தமரும் பிரதாபசாலியுமான பகர் எல்லாரிஷிகளை யும் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் திருதராஷ்டிரனுடைய அரண் மனையைக் குறித்துச்சென்றார். அந்தத்தால்பயர் ஜனங்களுக்கு நாத னான திருதராஷ்டிரனுடைய ஸமீபத்திற்போய்ப் பசுக்களை யாசித் தார். அரசர்களுள்சிறந்தவனான அந்தத்திருதராஷ்டிரனும் கோபங் கொண்டு இந்தத் தால்ப்யரைப்பார்த்து அப்பொழுது தற்செயலாக மரித்திருக்கிறபசுக்களைக்கண்டு, 'அபசத்ப்ராம்மணா! உனக்குவிருப்ப மிருக்குமானால் இந்தப்பசுக்களைச் சீக்கிரமாகக்கொண்டுபோ' என்று

---

1 இவன் பாஞ்சாலராஜன்.

சொன்னான். பிறகு, தர்மங்களையறிந்தவரான பகரிஷியானவர், கோபங் கொண்டு, 'அந்தோ! கஷ்டம்; நான் ஸபையில் க்ரூரமான சொல்லைச் சொல்லப்பெறுகிறேன்' என்று சிந்திக்கலானார். பிராம்மணோத்தமர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்துக் கோபத்தினால்மூட்டப்பட்டு த்ருதராஷ்ட்ரராஜனுடைய விநாசத்தின்பொருட்டுப் புத்தியைச்செலுத்தினார். முனிஸ்ரேஷ்டரான அந்தத்தால்ப்யரிஷியானவர் செத்தபசுக்களுடைய மாம்ஸங்களை அறுத்தெடுத்து முற்காலத்தில் அதனைத் த்ருதராஷ்ட்ரராஜனுடைய ராஜ்யமாகப் பாவித்து ஹோமம்செய்தார்; மஹாராஜரே! தால்ப்யரென்கிற பகரிஷி சிறந்த நியமத்தை அடைந்து அவாகீர்ணமென்கிற ஸரஸ்வதீ தீர்த்தத்தில் அக்னியை நன்றாக வளர்த்து ஹோமஞ்செய்தார். மிக்கதவத்தையுடைய அந்தத் தால்ப்யர் அந்தமாம்ஸங்களாலேயே ராஜ்யத்தை (ப்பாவித்து) அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தார். அரசரே! பிறகு, மிக்கபயங்கரமான அந்தயாகமானது முறைப்படிநடந்துவருகையில், த்ருதராஷ்ட்ரனுடையராஜ்யமானது க்ஷீணித்துவிட்டது. பிரபுவே! அழகான காடானது கோடாலியினால் வெட்டப்படுவதுபோல அந்தராஜ்யமானது பிரஜைகளையிழந்தும் நிலைகுலைந்தும் ஆபத்தை அடைந்தது. மனிதர்களுக்குத்தலைவனும் பிரபுவும் அரசனுமான அந்தத்த்ருதராஷ்ட்ரன், ராஜ்யம் அவ்வாறு சிதறிப்போயிருக்கின்றதைக்கண்டு மனவருத்தமுற்று ஆலோசிக்கலானான். முற்காலத்தில் அரசன் பிராம்மணர்களோடுகூடி (தனது ராஜ்யத்தை ஆபத்திலிருந்து) விடுவிப்பதற்காக முயற்சியைச்செய்தான். ஆனால், நன்மையை அடையவில்லை. ராஜ்யம் க்ஷீணித்துக் கொண்டேயிருந்தது. தோஷமற்றவரே! அரசன் மனவருத்தத்தை அடைந்தபொழுது அந்தப் பிராம்மணர்களும் மனவருத்தமடைந்தார்கள். ஜனமேஜயரே! அரசன் ராஜ்யத்தை (ஆபத்தினின்று) விடுவிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனானபொழுது பிராம்மணர்முதலானவர்களைக் கேட்டான். பிறகு,பிராம்மணர்முதலானவர்கள் (அரசனைப் பார்த்து), 'உன்னால் பசுவிஷயத்தில் அபகாரம்செய்யப்பட்டிருக்கிற பகரிஷியானவர் மாம்ஸங்களால் உன்னுடைய இந்தராஜ்யத்தை ஹோமம் செய்கிறார். அந்த ரிஷியினால் ஹோமம்பண்ணப்படுகின்ற உன்னுடைய இந்தராஜ்யத்திற்குப் பெரிதான அழிவு உண்டாயிருக்கிறது. உன்னுடைய ராஜ்யத்திற்கு இப்பொழுது பெரிதான அழிவை உண்டாக்கிய இது அந்தத்தவத்தினுடைய செய்கை. மகாபாகுபலமுள்ளவனே! பூமியைக் காப்பவனே! ராஜனே! ராஜ்யத்திற்குச் சாந்தியை விரும்பினால் ஸரஸ்வதிநதியி

னுடைய தீாததங்களைசசோநத ஒருபுணணியகடடததில் இருககினற அநத ரிஷியை மனஙகளிககசசெய்' எனறனர். பாதாகளுள சிறநதவரே! பிறகு, திருதராஷ்டிரராஜன், ஸரஸ்வதீநதியைஅடைநது தலையால பூமியிலவணஙகிக கைகளைககுவிததுககொண்டு பகரிஷியைபபாாதது, 'பகவானே! உமமை நான பிராாததிககிறேன். என்னுடைய குறறததைப பொறுததுககொளளும. தீனனும பேராசையுளளவனும மூர்க்கஸ்வபாவததினுலே மனம கெடுககபபடடவனுமான எனககு நீரே கதி. நீா தாம எனககு நாதா. நீா மனதெளிவடையவேண்டும' எனறு வேண்டினன். அவ்வாறு புலமபுகின்றவனும சோகததினுல கலககமுறற சிததததையுடையவனுமான அநதத்திருதராஷ்டிரனைப பாாதது அநதததாலபயரிஷிககுக கிருபையுண்டாயிறறு. அவனுடைய ராஜயததை விடுவிததாா. அவனவிஷயததில் அநத ரிஷியானவா கோபததைவிடடுவிடடுப பிரஸனனராஞா. அநத ராஜ்யம ஆபததினின்று விடுபடுவதின்பொருட்டு மறுபடியும அககினியில ஆகுதியைச செய்தாா. அநதத தாலபயா ராஜயததை ஆபததினினறு விடுவிதது அதிகமானபசுககளைப பெற்றுககொணடு மனமகிழ்நது மீண்டும நைமிசாரண்யம சென்றாா. அரசரே! தாமாதமாவும பெரிய மனமுள்ளவனுமான திருதராஷ்டிரனும மனவமைதியைப பெறறு எல்லாம நிறைநதுளள தன்னுடைய நகரததையே அடைநதான். மகாராஜரே! உதாரமானபுததியையுடைய பிருகஸ்பதி அஸுராகளுடைய நாசததின்பொருடடும் தேவாகளுடைய க்ஷேமததின் பொருட்டும அநததீர்த்ததததில மாமஸஙகளால யாகததைச செயதார். பிறகு, அஸுராகள க்ஷீணிததாாகள. யுதததநில ஜயததினுல பிரகாசிககின்ற தேவர்களாலும் அஸுராகள நன்கு முறிய அடிககபபட்டாாகள். அரசரே! மிககபுகழுள்ளவரும மிககவைவன்மையுள்ளவருமான பலராமர் அந்தத்தீாதததததிலும் விதிபபடி ஸ்நானஞ்செய்து பிராமமணாகளுககுக் குதிரைகளையும் யானைகளையும பெண்கோவேறுககழுதைகட்டப்பட்ட தேர்களையும மிககவிலைபெறற ரத்னங்களையும தனததையும் மிகுதியான தான்யத்தையும் கொடுதது பாயாதமென்கிற தீர்ததததைக குறிததுச சென்றாா. மகாராஜரே! ஸரஸ்வதிநதியானது அநத இடததில் நடநத மஹாத்மாவும் நருஷபுத்திரனுமான யயாதியினுடைய யாகததில நெய்யையும் பாலையும் பெருககியது. புருஷர்களுள சிறந்தவனும் பூமிக்கு நாதனுமான யயாதி அந்த இடத்தில் யாகம்செய்து ஸநதோஷமுள்ளவனுக மேலே எழுநது சிறந்த உலகஙகளை அடைநதான். அநத இடத்தில் மற

றொருஸமயம் யாகம்செய்கின்ற யயாதிராஜன் மிக்க ஔதார்யத்தை வெளியிட்டுப் பரமாத்மாவினிடத்தில் சாஸ்வதமான பக்தியையும் செலுத்தி எந்தெந்தப்பிராம்மணர்கள் எந்தெந்தப்போகங்களை மனத்திலே விரும்புகிறார்களோ அந்தஅந்தப் பிராம்மணர்களுக்கு அந்தஅந்த விருப்பங்களைக்கொடுத்தான். இந்த யாகத்திலழைக்கப்பட்ட எந்தெந்த மனிதன் எந்த எந்த இடத்திலிருந்தானோ அவன் அவனுக்கு அவ்வவ்விடத்திலேயே நதிகளுள்சிறந்ததான ஸரஸ்வதீநதியானது வீடுமுதலானவற்றையும் படுக்கைமுதலானவற்றையும் அறுசுவையுடன்கூடிய போஜனத்தையும் அவ்வாறே பற்பலவிதமான தானத்தையும் கொடுத்தது. அவர்கள் அரசனுடைய தானத்தை ஸர்வோத்தமமாக எண்ணிப் ப்ரீதியைஅடைந்து மங்களகரமான ஆசீர்வாதங்களையும் செய்து அவனை ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். அந்த இடத்தில் யாகத்தின் நிறைவினாலே கந்தர்வர்களுடன்கூடின தேவர்கள் வியப்புற்றார்கள். மனிதர்களும் அந்த யஜ்ஞத்தின் நிறைவைக் கண்டு வியப்புற்றவர்களானார்கள். பிறகு, மகாதாமத்தை த்வஜமாகக் கொண்டவரும் மகாத்மாவும் நல்லசித்தமுள்ளவரும் எப்பொழுதும் மகாதானத்தில் நிலைபெற்றவரும் சித்தத்தை அடக்கினவரும் இந்திரியங்களை வசப்படுத்தினவரும் பனைமரத்தைக் கொடியாகக்கொண்டவருமான பலராமர் மகாபயங்கரமான வேகத்தையுடைய வஸிஷ்டாபவாகமென்கிற தீர்த்தத்தைக்குறித்துச் சென்றார்" என்று கூறினார்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வஸிஷ்டாபவாஹ தீர்த்தத்திற்கு அந்தப்பெயர் வந்ததற்குக் காரணம்.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! அந்தவஸிஷ்டாபவாஹதீர்த்தமானது யாதுகாரணம்பற்றிப் பயங்கரமான வேகத்துடன்கூடியதாயிற்று? நதிகளுள்சிறந்ததான ஸரஸ்வதீநதியானது யாதுகாரணம்பற்றி அந்தவஸிஷ்டரிஷியை இழுத்துச்சென்றது? பிரபுவே! இவருக்கு விஸ்வாமித்திரருடன் யாதுகாரணத்தினால் வைரமுண்டாகியது? மிக்கக்கற்றறிந்தவரே! நான் உம்மைக்கேட்கிறேன். இதனைச் சொல்வீராக. நீர்சொல்லும்போது எனக்குப் போதுமென்றஎண்ணம் உண்டாகவில்லை" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"பாரதரே! அரசரே! விஸ்வாமித்திரருக்கும் பிரம்மரிஷியான வஸிஷ்டருககும தவத்தைப்பறறிய போட்டியினால் பெருமபகை யானது உண்டாகியது. ஸ்தாணுதீர்த்ததில மகிமைபொருநதின வஸிஷ்டருடைய ஆஸ்ரமம் கிழககரையிலிருநதது. புத்திமானன விசுவாமிததிரருடைய ஆஸ்ரமமானது அநத வஸிஷ்டாஸ்ரமத் திறகு எதிாககரையிலிருநதது. மஹாராஜரே! எநத இடத்தில்ஸ்தாணு வானவா கடுமதவமபுரிநதாரோ அநத இடததில இநத விஸ்வாமிததிர ருடைய கோரமான அநதசசெய்கை நடநததென்று கறறறிநதவர்கள சொலலுகின்றனாகள. பிரபுவே! பகவானன ஸ்தாணுவானவா எநத இடததில் யாகஞசெய்து ஸரஸ்வதியைபபூஜிதது ஸ்தாபனம் செய்தா ரோ அநததீாததமானது ஸ்தாணுதீர்ததமென்று பிரஸிததிபெற றது. நராதிபரே! அநததீாததத்தில் தேவர்கள,தேவசததுருககளை அழிபபவரான ஸ்கநதரை மஹிமைதஙகிய ஸேனுபதிததன்மை யுடன் அபிஷேகம செய்தார்கள். மஹரிஷியான விஸ்வாமித்திரர் ஸரஸ்வதியைசசேர்நத அநததீாததததில் உககிரமானதவத்தினால் வஸிஷ்டரை நிலைகுலையசசெய்தாா. அதனைககேளும. பாரதரே! தவததைததனமாககொண்டவர்களான அநத விஸ்வாமிததிரா வஸிஷ்டா இருவரும நாளதோறும் தவமகாரணமாகக கடுமையான பகையைச செய்துகொண்டார்கள். அநததவததிலும அதிக ஸநதா பததையடைநத விஸ்வாமிததிரமகரிஷி வஸிஷ்டருடைய தேஜஸைக கண்டு சிநதையடைநதார். பாரதரே! தாமததில நிலைபெறறவரான அநத விஸ்வாமிததிரருககு இநதப் புத்தியுணடாயிறறு. 'இநத ஸரஸ் வதிநதியானது ஜபிக்கின்றவாகளுள உத்தமரும் தவத்தைதத தனமா கக கொண்டவருமான வஸிஷ்டரை வேகததினால விரைவாக என் சமீபத்திறகுக்கொண்டுவரும். இவவிடததில் வநதிருக்கின்ற ப்ராம மணஸ்ரேஷ்டரான வஸிஷ்டரைக் கொல்வேன்; ஸமசயமில்லை' என்று மகிமைபொருநதின விஸ்வாமித்திரமகரிஷி, இவ்வாறு நிச்சயித்துக கோபததினால் கண்கள் மிகசசிவநது, நதிகளுள் சிறநத தான ஸரஸ்வதியை நினைததார். அந்தநதி அநதமகரிஷியினால் த்யா னம பண்ணப்பட்டதாகி மனக்கலக்கததை அடைநதது. ஸரஸ்வதி யானது அப்பொழுது மகாவீரியமுள்ளவரும் மகாகோபமுள்ளவரு மான அநதவிஸ்வாமிததிரரை அடைநது அஙகமநடுஙகி நிறமமாறி அஞ்சலிபநதம செய்துகொண்டு முனிஸ்ரேஷ்டரான அவரருகில் வந்து நின்றது. வீரனை கணவனையிழந்த மஙகையைப்போல அது மிகவும் துககமடைந்ததாயிற்று. அந்தஸரஸ்வதி, முனிஸ்ரேஷ்டரான

விஸ்வாமித்திரரைப்பார்த்து, 'நான் யாதுசெய்யக்கடவேன்? சொல்லும்' என்று சொல்லிற்று. கோபங்கொண்ட விஸ்வாமித்திர முனிவர், அந்த நதியைப்பார்த்து, 'வஸிஷ்டரை விரைவில் கொண்டுவா. அவரை இப்பொழுது நான் கொல்லப்போகிறேன்' என்றுசொன்னார். அதைக் கேட்டு, நதியானது மனவருத்தமடைந்தது. செந்தாமரைமலருக்கு ஒப்பான கண்களையுடைய ஸரஸ்வதியானது பிறகு பயந்து கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு காற்றினால் அடிபட்டகொடிபோல அதிகம் நடுங்கிற்று. அந்தநிலைமையிலிருக்கின்ற அந்த மகாநதியைக்கண்டு முனிவர், 'நீ ஆலோசியாமல் வஸிஷ்டரை என்னுடைய பக்கத்தில் கொண்டுவா' என்று சொன்னார். நதிகளுள் சிறந்த அந்த ஸரஸ்வதி, புத்திமானான விஸ்வாமித்திரர் சொல்லியவசனத்தைக்கேட்டு, செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பப்பட்ட பாவத்தையும் அறிந்து, பூமியில் ஒப்பற்ற வஸிஷ்டருடைய மகிமையையும் அறிந்ததாகி, வஸிஷ்டரிடம்சென்று இவ்விஷயத்தைத்தெரிவித்தது. இரண்டுபேர்களுடைய சாபத்தினின்றும் பயந்து அடிக்கடி நடுக்கமுற்று மகாசாபத்தை நினைத்து ரிஷியினிடத்தினின்று அதிகமாகப்பயந்தது. அரசரே! தாமதமாவும் மனிதர்களுள் சிறந்தவருமான வஸிஷ்டர், இளைத்தும் நிறமமாறியுமிருப்பதும் கவலையுற்றதுமான அந்த ஸரஸ்வதியைப் பார்த்து, 'நதிகளுள் சிறந்தவளே! உன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள். வேகமாகச்செல்லுகின்ற நீ என்னை விஸ்வாமித்திரரிடம் கொண்டு போ. இல்லாவிட்டால் விஸ்வாமித்திரர் உன்னைச் சபிப்பார். நீ ஆலோசனைசெய்யாதே' என்றார். குருகுலத்தில் உதித்தவரே! அந்த நதியானது கருணையையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்ட அந்த வஸிஷ்டருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு எந்தக்கார்யத்தைச் செய்தால் நன்மை உண்டாகுமென்று ஆலோசித்தது. 'வஸிஷ்டர் என்னிடத்தில் அதிகதயைபாராட்டினரன்றோ; நான் எப்பொழுதும் அவருக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டும்' என்கிற எண்ணமானது அந்த நதிக்கு உண்டாயிற்று. அரசரே! பிறகு, ஸரஸ்வதீநதியானது தன் கரையில் ஜபம்செய்கின்றவரும் ஹோமம்செய்கின்றவரும் ரிஷிகளுள் சிறந்தவருமான கௌசிகரைப்பார்த்து ஆலோசித்தது. நதிகளுள் சிறந்த அந்த ஸரஸ்வதீநதி, பிறகு, இதுதான் ஸமயமென்றெண்ணித் தன்வேகத்தினால் கரையை இடித்துத்தள்ளியது. அரசரே! அந்தக்கரை இடிந்துவிழுந்ததினால் இழுத்துக்கொண்டுபோகப்படுகின்ற அந்த வஸிஷ்டமகரிஷி அப்பொழுது ஸரஸ்வதியைத் துதிக்கலானார். 'ஸரஸ்வதி! பிதாமஹருடைய தடாகத்தினின்று நீ பெருகி

வந்தாய். உத்தமமான உன்னுடைய தீர்த்தங்களாலேயே இவ்வுலக மனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தேவி! நீயே ஆகாயத் தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு மேகங்களில் ஜலத்தை உண்டுபண்ணு கிறாய். எல்லாத்தீர்த்தங்களும் நீயேயென்று நாம் படித்திருக்கின் றோம்; நீயே புஷ்டி; காந்தி, கீர்த்தி; ஸித்தி, புத்தி; பாரவதி. ஸரஸ் வதி; நீயே ஸ்வாஹாதேவி. இவ்வுலகம் உன்னைச் சார்ந்திருக்கின் றது. நீயே ஸர்வப்ராணிகளிடங்களிலும் இவ்வுலகில் [1] நான்குவித மாக வஸிக்கின்றாய்' என்றார்.

அரசரே! மகரிஷியினாலே இவ்வாறு துதிக்கப்படுகின்ற ஸரஸ் வதீநதியானது அந்தப்பிராமணரை விஸ்வாமித்திரருடைய ஆஸ்ர மத்தைக்குறித்து வேகத்தோடு இழுத்துச்சென்றது. தான் அந்த மகரிஷியைக்கொண்டுவந்ததை விஸ்வாமித்திரருக்கு அடிக்கடி தெரி வித்தது. பிறகு, ஸரஸ்வதியினால் கொண்டுவரப்பட்ட அந்த வஸிஷ் டரைக்கண்டு விஸ்வாமித்திரர் கோபத்துடன் அப்பொழுது வஸிஷ் டருக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஆயுதத்தைத்தேடினார். ஆலஸ்யமில்லாத ஸரஸ்வதீநதியானது கோபித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த விஸ்வாமித்திரரைப்பார்த்துப் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தினின்று பயந்ததாகவும் இருவர்களுடைய வாக்கியத்தையும் அனுஷ்டிப்பதாக வும் விசுவாமித்திரரை வஞ்சித்து, வஸிஷ்டரைக் கீழ்த்திசையை நோக்கி இழுத்துச்சென்றது. பிறகு, ரிஷிஸ்ரேஷ்டரானவஸிஷ்டர் கொண்டுபோகப்பட்டதைக்கண்டு, விஸ்வாமித்திரர், அதிககோபங் கொண்டு ஸரஸ்வதியைப்பார்த்து, 'நதிகளுள் சிறந்தவளே! கல்யாணி! நீ என்னை வஞ்சித்து மீண்டு சென்றாயாதலால் ராக்ஷஸர்களுக்கு விருப்பமான ரக்தத்தைப் பெருக்குவாயாக' என்றுசொன்னார். பிறகு, சிறந்த புத்தியுள்ள விஸ்வாமித்திரராலே சபிக்கப்பட்ட ஸரஸ்வதியா னது அப்பொழுது ஒருவருஷகாலம் ரக்தங்கலந்தஜலத்துடன் ஓடிற்று. பிறகு, ரிஷிகளும் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸர ஸ்திரீகளும் அவ்வாறு ஸரஸ்வதியைக்கண்டு அப்பொழுது மிகவும் துக்கித்தவர்களானார்கள். அரசரே! ஸரஸ்வதீநதியானது இவ்வாறு வஸிஷ்டாபவாஹமென்று உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றது. நதிகளுள் சிறந்த ஸரஸ்வதி மீண்டும் தன்வழியையே அடைந்தது.

---

[1] பரா, பஸ்யந்தி, மத்யமா, வைகரி என வாக்கு நான்குவிதம்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ரிஷிகள் ஸரஸ்வதீநதியைத் தவத்தினால் சுத்திசெய்ததும், இந்திரன் ஸரஸ்வதியும் அருணையும் கூடுமிடத்தில் யாகமுதலியன செய்து ப்ரம்மஹத்தியைப் போக்கிக்கொண்டதும், பலராமர் அவ்விடத்தில் ஸ்நானமுதலியனசெய்து ஸோமதீர்த்தம் சென்றதும்)

கோபங்கொண்ட புத்திமானான அந்தவிஸ்வாமித்திரராலே சபிக்கப்பட்ட அந்த ஸரஸ்வதிநதியானது சுத்தமான சிறந்த அந்தத் தீர்த்தத்தில் ரத்தமாக ஓடிற்று. அரசரே! பாரதரே! பிறகு, ராக்ஷஸர்கள் அவ்விடம் வந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் அந்த ஸரஸ்வதி நதியில் ரக்தத்தைக்குடித்துக்கொண்டு ஸுகமாயிருந்தார்கள். அவர்கள் அந்த ரக்தபானத்தினால் அதிகமாகத்திருப்தியடைந்தவர்களாகவும் ஸுகமடைந்தவர்களாகவும் மனக்கவலையற்றவர்களாகவும் கூத்தாடுகின்றவர்களாகவும் சிரிப்பவர்களாவும் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தவர்களைபோலானார்கள். அரசரே! சிறிதுகாலத்திற்குப்பிறகு, சிறந்த தவத்தைத்தனமாகக்கொண்ட மகரிஷிகள் தீர்த்தயாத்திரையைஉத்தேசித்து ஸரஸ்வதிநதியை வந்தடைந்தார்கள். அரசரே! தவத்தில் ஆசையுள்ளவர்களும் ஸமர்த்தர்களுமான ரிஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் அந்த எல்லாத்தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து அதிகமான ப்ரீதியை அடைந்து எந்தவழியினால் ஸரஸ்வதீதீர்த்தமானது ரக்தமயமாகப் பெருகிவருகின்றதோ அந்தவழியை நாடிச் சென்றார்கள். அரசர்களுள்சிறந்தவரே! மஹாபாக்கியசாலிகளான அந்த மஹரிஷிகள், பிறகு, ரக்தத்தினால் நாற்பக்கத்திலும் நிரம்பியதும் பயங்கரமாயிருக்கின்றதும் அனேகராக்ஷஸர்களால் பானஞ்செய்யப்படுகின்றதுமான ஸரஸ்வதீநதியினுடைய அந்தத்தீர்த்தத்தை அணுகி அப்போது பார்த்தார்கள். அரசரே! கடுமையானவிரதமுள்ளரிஷிகள் அந்தராக்ஷஸர்களைக்கண்டு ஸரஸ்வதியை ரக்ஷிப்பதில் அதிகமுயற்சியைச்செய்தார்கள். மஹாபாக்கியசாலிகளும் மஹாவிரதங்களுள்ளவர்களுமான அந்த மகரிஷிகளனைவரும் வந்து நதிகளுள் சிறந்ததான ஸரஸ்வதீநதியை அழைத்து, 'ஏ! கல்யாணி! காரணத்தைச்சொல். யாதுகாரணம்பற்றி உன்னுடைய இந்தமடுவானது இவ்வாறு கொள்ளத்தகாதநிலைமையை அடைந்தது? கேட்டபிறகு, நாங்கள் முயற்சியைச் செய்யப் போகி

ரேம்' என்று இந்தவசனத்தைக் கூறினார்கள். பிறகு, அந்தஸரஸ்வதீ நதியானது அதிகநடுக்கமுற்று எல்லாவிருத்தாந்தத்தையும் உள்ளபடி உரைத்தது. பிறகு, அந்தரிஷிகள், துக்கத்தை அடைந்திருக்கின்ற அந்த நதியைக்கண்டு, 'காரணத்தை நாம் கேட்டோம். தோஷமற்றவளே! சாபத்தையும் கேட்டோம். ரிஷிகளனைவரும் எது யுக்தமோ அதைசசெய்வார்கள்' என்றுசொன்னார்கள். அந்தமஹரிஷிகள், நதிகளுள்சிறந்த ஸரஸ்வதியைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, பிறகு, 'நாமெல்லோரும் இந்தஸரஸ்வதியைச் சாபத்தினின்றுவிடுவிப்போம்' என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். அரசரே! அந்தப்பிராம்மணர்களனைவரும் தவங்களாலும் அவ்வாறே நியமங்களாலும் பற்பல உபவாஸங்களாலும் அவ்வாறே கஷ்டமானவிரதத்துடன்கூடிய நியமங்களாலும் பசுபதியும் ஜகத்பதியுமான மஹாதேவரை ஆராதித்து நதிகளுள் சிறந்தவளான அந்த ஸரஸ்வதிதேவியைச் சாபத்தினின்று விடுவித்தார்கள். அவர்களுடைய பிரபாவத்தினால் அந்தஸரஸ்வதீநதியானது முன்போலத் தெளிந்த ஜலத்துடன்கூடினதாகித் தன்னிலைமையிலிருந்தது. சாபத்தினின்றுவிடுபட்ட அந்த உத்தமநதி முன்போல அதிகமாகப்பிரகாசித்தது. அந்தரிஷிகளால் அவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்கிற ஸரஸ்வதீநதியின் தீர்த்தத்தைக்கண்டு அவ்வாறு பசிகொண்டவர்களான ராக்ஷஸர்கள் அவர்களையே சரணமடைந்தார்கள். அரசரே! பிறகு, பசியினால்பீடிக்கப்பட்டவர்களான ராக்ஷஸர்கள், அஞ்சலிசெய்துகொண்டு தயையுடன் அந்தரிஷிகளனைவரையும் பார்த்து, 'நாங்கள் பசித்தவர்களாகவும் சாஸ்வதமான தர்மத்தினின்று விடுபட்டவர்களாகவும் இருக்கிறோம். நாங்கள் பாவத்தைச்செய்வதென்னும் இது எங்களுடைய இச்சையினால் ஏற்பட்டதன்று. உங்களுடைய அருளில்லாமையினாலும் எங்களுடைய பாவச்செயல்களினாலும் பிறப்பிக்கும் நிமித்தமாகச் செய்யப்பட்ட ஸ்திரீகளுடைய பாவத்தினாலும் பிரம்மராக்ஷஸர்களாகிறோம். ஆகையால், எங்களுடைய இந்தப்பக்ஷம் வளர்கிறது. இவ்வாறே, வைசியர்கள், சூத்திரர்கள், க்ஷத்திரியர்கள் இவர்களுள்ளும் எவர்கள் பிராம்மணர்களைப் பகைக்கின்றார்களோ அவர்களும் இவ்வுலகில் ராக்ஷஸர்களாகிறார்கள். சிறந்தசக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தும் எவர்கள் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தைச் செய்யவில்லையோ அவர்களும் இவ்வுலகில் ராக்ஷஸர்களாகப் பிறக்கிறார்கள். எந்தமனிதர்கள் ஆசார்யரையும் ரித்விக்கையும் குருவையும் அவ்வாறே பெரியவர்களையும் அவமதிக்கின்றார்களோ அவர்களும் இவ்வுலகில் ராக்ஷஸர்களாகப்

பிறக்கிறார்கள். பிராம்மணோத்தமர்களே! ஆதலால், இச்சமயத்தில் எங்களுக்குக் கரையேற்றத்தைச் செய்யுங்கள். நீங்கள் எல்லா உலகங்களையும் கரையேற்றிவிடுவதில் ஸாமர்த்தியமுடையவர்கள்' என்று அடிக்கடி சொன்னார்கள். பரிசுத்தமனத்தையுடையவர்களான ரிஷிகள், அந்த ராக்ஷஸர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, ராக்ஷஸர்கள் மோக்ஷத்தை அடையவேண்டி அந்த மகாநதியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள்; அந்தராக்ஷஸர்களுக்கு (பின்வருமாறு) உரைத்தார்கள். 'தும்மினஎச்சில் தெறித்ததும் புழுவுள்ளதும் எச்சில்ஸம்பந்தப்பட்டதும் மயிர்களுள்ளதும் நிந்திக்கப்பட்டதும் கண்ணீரினால் கெடுக்கப்பட்டதும் நாய்களால் தொடப்பட்டதுமான அன்னத்தை இவ்வுலகில் ராக்ஷஸர்களுடைய பாகமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால், கற்றறிந்தவன் எப்பொழுதும் இந்த அன்னங்களை அறிந்து பிரயத்தனத்தினால் விலக்கவேண்டும். எவன் இப்படிப்பட்ட அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானோ அவன் 'ராக்ஷஸான்னத்தைப் புஜிக்கிறான்' என்றனர். பிறகு, தவத்தையே தனமாகக்கொண்ட அந்தமகரிஷிகள் ஸரஸ்வதீ தீர்த்தத்தைப் பரிசுத்தம்பண்ணி ராக்ஷஸர்களுக்கு மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அந்நதியைத் தூண்டினார்கள். மனிதர்களுள் சிறந்தவரே! நதிகளுள்சிறந்த அந்த ஸரஸ்வதி, மகரிஷிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, பிறகு, அருணையென்னும் தனசரீரத்தை அழைத்தது. மகாராஜரே! அந்தராக்ஷஸர்கள் அந்த அருணையில் ஸ்நானஞ்செய்து சரீரங்களைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். அந்த அருணாநதியானது பிரம்மஹத்தியைப் போக்கும் திறமையுள்ளதன்றோ? நூறுயாகஞ்செய்தவனும் தேவர்களுக்கு அரசனுமான இந்திரன் இந்தவிஷயத்தை அறிந்து சிறந்த அந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பாவத்தினால் விடுபட்டானும்" என்றார்.

ஜனமேஜயர், "மகிமைபொருந்தினவனான இந்திரன் யாதுகாரணத்தினால் பிரம்மஹத்தியை அடைந்தான்? எவ்வாறு இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பாபமற்றவனானான்?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். "ஜனேஸ்வரரே! முற்காலத்தில் இந்திரன் நமுசிவிஷயமாகச் செய்த உடன்பாட்டைப் பிளந்ததாகிய இந்த உபாக்யானத்தை நடந்தபடி கேளும். நமுசியானவன் இந்திரனிடத்தினின்றுபயந்து ஸூர்யனுடையகிரணத்தில்பிரவேசித்தான். இந்திரன், அவனோடு ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு, 'அஸுரர்களுள் சிறந்தவனே! நான் உன்னை ஈரமுள்ள வஸ்துவினாலாவது உலர்ந்தவஸ்துவினாலாவது இரவிலாவது பகலிலாவது கொல்லப்போகிறதில்லை. மித்திர! நான்

உன்னிடம் ஸத்யமாகச் சபதஞ்செய்கிறேன்' என்று இந்தப்பிரதிஜ்ஞையைக் கூறினான். மன்னவரே! ஈச்வரனான அந்த இந்திரன் இவ்வாறு உடன்பாட்டைச்செய்து பனியைக்கண்டு ஜலத்தினுடைய நுரையினாலே இவனுடைய தலையைவெட்டினான். வெட்டப்பட்ட அந்த நமுசியினுடைய தலையானது, 'ஓ! ஓ! மித்திரனைக்கொன்றவனே! பாவி!' என்றுசொல்லிக்கொண்டு இந்திரனை அணுகி, அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றது. இவ்வாறு அந்தத்தலையினாலே அடிக்கடி சொல்லப்படுகின்ற அந்த இந்திரன் மனவருத்தத்தை அடைந்து இந்தவிருத்தாந்தத்தைப் பிரமதேவரிடம் தெரிவித்தான். லோகநாதரான பிரமதேவர், இந்திரனைப்பார்த்து, 'தேவேந்திர! முறைப்படி யாகஞ்செய்து பாபபயத்தைப் போக்குகின்ற அருணாதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய். இந்திரனே! இந்த அருணையானது ரிஷிகளாலே புண்ணியஜலமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. முந்தியே இந்த நதியினுடைய வரவானது இந்த ஸரஸ்வதீநதியில் மறைந்திருந்தது. பிறகு, ஸரஸ்வதி தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த அருணையைத் தன்ஜலத்துடன் அடைந்து கலந்தது. ஸரஸ்வதி அருணை இவற்றின் ஸங்கமமானது மஹாபுண்ணியமானது. தேவேந்திர! இவ்விடத்தில் நீ யாகஞ்செய். அனேகதானங்களைக் கொடு. இதில் ஸ்நானம்பண்ணி நீ மிக்ககோரமான பாவத்தினின்றும் விடுபட்டுப் போகிறாய்' என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறுகூறப்பட்ட அந்த இந்திரன் ஸரஸ்வதிநதியைச் சேர்ந்த புண்ணியதீர்த்தத்தில் முறைப்படி யாகஞ்செய்து அருணையில் ஸ்நானஞ்செய்தான். தேவநாதனான அந்த இந்திரன், பிரமஹத்தியினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தப் பாவத்தினின்று விடுபட்டு மனமகிழ்ந்து ஸ்வர்க்கஞ்சென்றான். பாரதரே! அரசர்களுள் சிறந்தவரே! நமுசியினுடைய அந்தத் தலையுங்கூட அந்தத் தீர்த்தத்திலேயே ஸ்நானஞ்செய்து இஷ்டங்களைக்கொடுக்கின்ற அக்ஷயமான உலகங்களை அடைந்தது. அரசர்களுக்கு அரசரே! மஹாத்மாவான பலராமர், அந்தத்தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து பலவித தானங்களைக் கொடுத்துச் சிறந்ததர்மத்தைப்பெற்று, உத்தமமான செய்கையுடன், எந்தத்தீர்த்தத்தில் முற்காலத்தில் ஸாக்ஷாத் ஸோமன் சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் மஹாத்மாவும் பிரமதேவருடைய புதல்வருமான அத்ரியானவர் ஹோதாவாயிருந்த முக்கியமான ராஜஸூயயாகத்தினால் தேவர்களை முறைப்படி பூஜித்தானோ, எந்தத்தீர்த்தத்தில் அந்த யாகத்தின் முடிவில் மிகப்பெரிய தானவர்களுக்கும் தைத்தியர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தேவர்க

ளோடுகூடத் தாரகமென்று பெயர்பெற்ற மிக்ககடுமையான யுத்தம் நேர்ந்ததோ, எந்த இடத்தில் சுப்பிரமணியர் தாரகாஸுரனைக் கொன்றாரோ, எந்த இடத்தில் அஸுரர்களை நாசஞ்செய்கின்ற சுப்பிரமணியர் தேவஸேனாதிபத்தியத்தைப் பெற்றாரோ, எந்த இடத்தில் பெரிய அரசமரமிருந்ததோ, எந்த இடத்தில் கிருத்திகாபுத்திரரான சுப்பிரமணியர் எப்பொழுதும் நேரில் வாஸஞ்செய்தாரோ, அந்த ஸோமனுடையதான மகிமைபொருந்திய நல்லதீர்த்தத்தை அடைந்தார்" என்று கூறினார்.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குமாரோத்பத்தி வர்ணனை.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணோத்தமரே! ஸரஸ்வதிநதியின் இந்தப்பிரபாவம் உம்மால் உரைக்கப்பட்டது. பிராம்மணரே! சுப்பிரமண்யருடைய அபிஷேகத்தையும் நீர் சொல்லவேண்டும். பேசுகிறவருள் சிறந்தவரே! எந்தத்தேசத்தில் எந்தக்காலத்தில் எவ்விதமாக எவர்களாலே எந்தவிதியினாலே பகவானும் பிரபுவுமான சுப்பிரமணியர் அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டாரோ அவர் எவ்வாறு தைத்தியர்களுக்கு மிக்கதுன்பத்தைச் செய்தாரோ அவையெல்லாவற்றையும் அப்படியே எனக்கு உரைப்பீராக. எனக்கு ஆவல் அதிகமாயிருக்கின்றதன்றோ?" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"ஜனமேஜயரே! குருவம்சத்திலுதித்தவரான உமக்கு இந்த ஊக்கம் தகுதியானதே. என்னுடையவார்த்தையானது ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணவே பண்ணும். நராதிபரே! கேட்கின்ற உமக்கு மஹாத்மாவான சுப்பிரமணியருடைய அபிஷேகத்தையும் பிரபாவத்தையும் ஸந்தோஷத்துடன் உரைக்கப்போகிறேன். முற்காலத்தில் மஹேஶ்வரருடையவீர்யமானது நழுவி அக்னியில்விழுந்தது. அக்னிபகவான், அக்ஷயமான அந்தவீர்யமனைத்தையும் தாங்குவதற்குசக்தியற்றவனானான். தேஜஸ்வியும் காந்தியுள்ளவனும் பிரபுவுமான அக்னிபகவான் அதனால் வாட்டமுற்றான்; அந்தத்தேஜஸைத் தாங்கச்சக்தியற்றவனான ; பிரம்மாவிடத்திலும் சென்றான். பிரபுவான அந்தஅக்னிபகவான் பிரம்மாவினுடைய கட்டளையினால் கங்கையை அடைந்து ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான தேஜஸுள்ள திவ்யகர்ப்பத்தை

விட்டான். பிறகு, கங்கையும் அந்தக்கர்ப்பத்தைத் தாங்கச்சக்தியற்ற வளாகித் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட அழகான இமயமலையில் விட்டாள். அக்னிகுமாரனை அந்தச் சுப்பிரமணியர் அந்த இடத்தில் உலகங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு விருத்தியடைந்தார். பிறகு, கிருத்திகாதேவிகள் அக்னிபோன்ற அந்தக் கர்ப்பத்தைக் கண்டார்கள். புத்திரனவிஷயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான அந்தக்கிருத்திகாதேவிகளனைவரும் நாணற்கொத்தில் தோன்றினவரும் மஹாத்மாவும் அக்னிகுமாரரும் ஈஶ்வரருமான ஸுப்ரமண்யரை, 'இவன் என்னுடையபிள்ளை' என்று இரைந்துசொன்னார்கள். மகிமைபொருந்தியவரும் பிரபுவுமான சுப்பிரமணியர், அந்தத்தாயார்களுடைய அந்த அபிப்பிராயத்தையறிந்து, பெருகவிடுகின்ற அந்தக் கிருத்திகைகளுடையபாலை ஆறுமுகங்களாலும் அப்பொழுது பானம்பண்ணினார். திவ்யதேகதாரிகளான அந்தக்கிருத்திகாதேவிகள் பாலரான அந்தச் சுப்பிரமண்யருடைய அந்தப் பிரபாவத்தைக்கண்டு அதிக ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள். எந்த மலையின் சிகரத்தில் கங்கையினால் அந்தக்கர்ப்பம் விடப்பட்டதோ அது அப்பொழுது மேருபர்வதம் போல் முழுதும் பொன்மலையாக விளங்கியது. விருத்தியடைகின்ற அந்தக் கர்ப்பத்தினால் பூமியானது ஒளியுள்ளதாகச்செய்யப்பட்டது. அந்தக் கர்ப்பத்தினால் எல்லாமலைகளும் ஸ்வர்ணமயமாகிவிட்டன. மிகப் பெரிய வீர்யத்தையுடையவரும் பருத்ததேகமுள்ளவரும் பலமுள்ளவருமான குமாரர், முன்பு காங்கேயரென்றும் பின்பு கார்த்திகேயரென்றும் கருதப்பட்டவரானார். ராஜேந்திரரே! சாந்தியும் தவமும் வீர்யமும் பொருந்திய அந்தச்சுப்பிரமணியர் சந்திரனைப்போலப் பிரியமான காட்சியையுடையவராக அதிகமாகவிருத்தியடைந்தார். அந்த ஸுப்ரமண்யர், ஸ்வர்ணமயமாயும் திவ்யமாயுமிருக்கிற அந்தநாணற் புதரில் காந்தியினால் சூழப்பட்டவராகவும் கந்தர்வர்களாலும் ரிஷிகளாலும் எப்பொழுதும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்டவராகவும் படுத்திருந்தார். அவ்வாறே, திவ்யமான வாத்யங்களையும் நர்த்தனங்களையும் அறிந்தவர்களும் அழகியகாட்சியுடன் கூடியவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான தேவகன்னிகைகள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு இவருடையபக்கத்தில் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள். எல்லா அக்னிகளும் இவரை அநுஸரித்தன. நதிகளுள்சிறந்தகங்கையும் பூமியும் சிறந்தவடிவம்பெற்று இவரைத் தரித்தனர். பிருகஸ்பதியானவர் இந்த ஸ்கந்தருக்கு ஜாதகர்மமுதலான கிரியைகளைச் செய்தார். வேதமும் நாலு வடிவத்தோடுகூடினதாக அஞ்சலிசெய்துகொண்டு இவரை ஸ்தோத்

திரம் செய்தது. [1] நான்கு பாதங்களுடன் கூடின தனுர்வேதமும் அஸ்த்ரமந்திரங்கள் பலவற்றோடும் உபஸம்ஹாரமந்திரங்களோடும் கூடியதாக ஸ்கந்தரை ஸ்தோத்திரம் செய்தது. அந்த இடத்தில் வாக்தேவியும் தனித்தவளாக நேரில்வந்து இவரை நன்றாகத் துதித்தாள். உமாபதியும் பர்வதராஜகுமாரியோடு சேர்ந்து அநேகபூதகணங்களால் சூழப்பட்டவராகி மகாத்மாவும் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவருமான ஸ்கந்தரைப் பார்த்தார். பூதஸங்கங்களுடைய கூட்டங்கள் அத்யாச்சர்யகரமான தோற்றத்துடன் கூடியவைகளாயிருந்தன. விகாரமான பூதங்கள் விகாரவடிவத்துடன் கூடியவைகளாகவும் விகாரமான ஆபரணங்களுடனும் த்வஜங்களுடனும் கூடியவைகளாகவும் புலி கரடி சிங்கம் இவைகளுடைய முகம்போன்ற முகத்தையுடையவைகளாகவும் பூனை முதலை இவைகளுடைய முகம்போன்ற முகத்தையுடையவைகளாகவும் இருந்தன. மற்றவைகள் விருஷதம்சமென்னும் பூனை முகமுள்ளவைகள்; அவ்வாறே சில, யானைமுகத்துடனும் ஒட்டகமுகத்துடனும் கூடியவைகள். சில, கோட்டானமுகமுள்ளவைகள். சில, கழுகுபோலவும் நரிபோலவும் தோற்றமுள்ளவைகள். சில, க்ரௌஞ்சம் புறா ரங்குஎன்னும் ஒருவகைமான் இவைகளுடைய முகங்களுக்கு ஒப்பான முகமுள்ளவைகளாயிருந்தன. வேறு சிலபூதங்கள் முள்ளில்லாப்பன்றி முள்ளம்பன்றி உடும்பு செம்மறியாடு வெள்ளாடு பசுமாடு இவைகளுடைய சரீரங்களுக்கொப்பான சரீரங்களைத் தரித்து ஆங்காங்கு நின்றன. சில பூதங்கள் மலைபோலவும் மேகம்போலவும் வடிவத்தைத் தரித்துச் சக்ராயுதங்களையும் கொள்ளிகளையும் கதையையும் ஆயுதமாகத் தரித்தன. சில, மைக்குவியல்போல விளங்கின. சில, வெள்ளிமலைபோலப் பிரகாசித்தன. அரசரே! ஸப்தமாதர்களுடைய கணங்களும் ஸாத்யர்களும் விஶ்வேதேவர்களும் வஸுக்களும் பித்ருக்களும் ருத்திரர்களும் ஆதித்யர்களும் ஸித்தர்களும் உரகர்களும் தானவர்களும் பக்ஷிகளும் வந்தார்கள். அமிதமான ஒளிபொருந்திய குமாரரைப் பார்ப்பதற்காக ஸ்வயம்புவும் பகவானுமான பிரம்மாவும் அவருடைய புத்திரர்களும் விஷ்ணுவும் இந்திரனும் வந்தார்கள். நாரதரை முதல்வராகக்கொண்ட சிறந்த தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் தேவரிஷிகளும் ப்ருஹஸ்பதியைத் தலைவராகக்கொண்ட ஸித்தர்களும் உலகத்துக்கு ஶ்ரேஷ்டர்களான பித்ருக்களும் தேவர்களுக்குத் தேவதைகளும் எல்லா [2] யாமர்களும் [3] தாமர்

---

1 ஆதிபர்வம் 520-வது பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

2, 3 தேவர்களின்வகை.

களும அவவிடம வநதாாகள. பலமுள்ளவரும் மஹாயோகபலத துடன் கூடினவருமான அநத ஸ்கநதா பாலராயிருநதும தேவா களுககு நாதரும சூலததைதக கையில ஏநதியவரும பிநாகபாணியுமான ாசுவரரைநோககி வநதாா. எதிரிலவருகினற அநதககுமாரரைப் பாாதது, 'இநதககுமாரன் கௌரவததினால முதலில யாருடைய பக்கததில வருவான்? எனனிடம வருவனு?' என்று சிவன, பாவத ராஜபுதரி, கஙகை, அகனி ஆகிய இவாகள எலலோருககும் ஒரேஸம யததில இவவிதமான எண்ணம உண்டாயிறறு. அநதககுஹா அநத நாலவாகளுடைய அபிபபிராயததையும கண்டு யோகததை அடைநது ஒரே ஸமயததில பலவிதசரீரஙகளை உண்டுபண்ணினார். பகவானுன பிரபுவானவா, பிறகு, ஒரு க்ஷணததில நான்கு மூாத்தி யுள்ளவரானா. அநதஸ்கநதருககுப பின்புறத்தில சாகரும விசாக ரும நைகமேயரும இருநதனா. பிரபுவான அநத ஸ்கநதபகவான் இவவிதம தமமை நாலாகச செய்துகொண்டு ஆசசாயகரமான தோறறமுளளவராகி ருததிராிருககுமிடம சென்றார். பிறகு, விசா கரோ பாவதராஜபுததிரியான பார்வதீதேவியை அடைநதார். மஙகை பொருநதிய அநதசசாகா திவயமான மூாததியுடன் அகனியை அடைநதாா, அகனிபோலப பிரகாசிககின்ற நைகமேயர் என கிற குமாரா கஙகையை அடைநதாா. எல்லாரும் பிரகாசிககின்ற தேகமுளளவர்களும ஸமமான உருவமுளளவாகளுமான அநத நானகு ஸ்கநதமூாததிகளும அமரிககையுடன் அவர்களை அடைந்தார் கள. அது ஆசசாயமாயிருநதது. தேவர்களும அஸுராகளும ராக்ஷஸாகளும மயிாசிலிர்ததலை உண்டுபண்ணுகின்றதும் மிகக ஆச சரியகரமானதும முனபாாககப்படாததுமான அசசெய்கையைககண்டு பெரிதான ஹாஹாகாரததைதச்செய்தாாகள். பிறகு, ருததிரா பார் வதி அகனி எலலோரும் கஙகையுடன் லோகநாதரான பிரமமதேவ ரை நமஸ்கரிததாாகள. அரசர்களுள் சிறநதவரே! மன்னரே! பிறகு, அவர்கள் முறைபபடி நமஸ்கரித்துக் காாததிகேயருக்குப் பிரியததைச் செய்யும விருபபததினால், 'பகவானே! தேவாகளுககு நாதரே! எஙக ளுடைய பிரியததிறகாக இநதப்பாலருக்கு விருமபியபடி தகுநதஆதி பத்யத்தைதக கொடுக்ககடவீர' என்கிறஇநதவசனததை உரைத்தார் கள. பிறகு, பகவானும புத்தியுளளவரும எல்லா உலகஙகளுககும் பிதாமஹருமான அநதபபிரம்மதேவர், 'இநதககுமாரா எநதஸ்தா னத்தைப பெறலாம்?' என்று மனததினால் ஆலோசிததார். குருவம சததிலுதிததவரே! அவர் மஹாதமாவான அநதச்சுபபிரமண்யருக்

குத தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்கள் பூதங்கள் யக்ஷர்கள் பக்ஷிகள் பன்னகர்கள் இவைகளுடைய எல்லாத்தலைமைகளையும் முழுதும் அளித்தார். மஹாபுத்திசாலியான பிரமதேவர் அவரைத் தலைமை வகிப்பதில் ஸமர்த்தராக எண்ணினார். பாரதரே! தேவர்களுடைய நன்மையில் நிலைபெற்றவரான அந்தப்ரமதேவர், பிறகு, ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து அந்த ஸ்கந்தருக்கு எல்லாப்பிராணிகளுள்ளும் சேனாதிபதியாயிருக்கும் தன்மையை அளித்தார். ஸர்வப்பிராணிகளுக்கும் பிதாமஹராயிருக்கிற பிரமதேவர், எவர்கள் எல்லாத்தேவஸமூகங்களுக்கும் அரசர்களென்று பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறார்களோ அவர்களனைவர்களையும் இந்தஸ்கந்தருக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கும்படி கட்டளையிட்டார். பிறகு, பிரமனைமுதன்மையாகக்கொண்ட தேவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து குமாரரை எடுத்துக்கொண்டு அபிஷேகம் செய்வதற்காகப் பர்வதராஜனை அடைந்தார்கள். எந்த நதியானது ஸமந்தபஞ்சகத்தில் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறதோ பரிசுத்தமானதும் இமயமலையினின்று உண்டானதும் நதிகளுள் சிறந்ததும் தேவஸம்பந்தம்பெற்றதுமான அந்த ஸரஸ்வதீ நதியையும் அடைந்தார்கள். விருப்பம்நிறைவேறினவர்களான தேவகந்தர்வர்களனைவரும் எல்லாக் குணங்களுடனுங்கூடியதும் பரிசுத்தமாயிருப்பதுமான அந்த ஸரஸ்வதீநதியினுடைய கரையில் உட்கார்ந்தார்கள்.

நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிருகஸ்பதி முதலியோர் குமாரருக்குத் தேவஸேனாபதியாக முடிசூட்டியதும், பிரம்மா முதலியோர் தத்தம் பாரிஷதர்களை அவருக்குக் கொடுத்ததும்.)

பிறகு, பிருகஸ்பதியானவர் சாஸ்திரப்படி அபிஷேகத்துக்குரிய எல்லாப்பொருள்களையும் சேகரித்து நன்றாகஜ்வலிக்கிற அக்னியில் விதிப்படிஹோமஞ்செய்தார். ஜனங்களுக்குத்தலைவரே! மனிதர்களைக் காப்பவரே! பிறகு, ஹிமவானால் கொடுக்கப்பட்டதும் உத்தம ரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்றதும் திவ்ய ரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்டதும் பரிசுத்தமாயிருப்பதுமான உத்தமஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்கந்தரைநோக்கி, எல்லாவிதமான மங்கலப்பொருள்களோடும் விதிகளாலும் மந்திரங்களாலும் முறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற அபிஷேகயோக்கிய

மான திரவியமனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, தேவதைகளுடைய கணங்களும், மஹாவீர்யத்துடன் கூடியவர்களான இந்திரன், விஷ்ணு, ஸூர்யன், சந்திரன், தாதா, விதாதா, அனிலன், அனலன், பூஷா, பகன், அர்யமா, அம்சன், விவஸ்வான், புத்தியுள்ளவரும் மித்திரனோடும் வருணனோடும் கூடியவரும் ருத்ரர்களாலும் வஸுக்களாலும் ஆதித்யர்களாலும் அஸ்வினீதேவர்களாலும் சூழப்பட்ட பிரபுவுமான ருத்ரர் இவர்களும், விஸ்வேதேவர்களாலும் மருத்துக்களாலும் ஸாத்யர்களாலும் பித்ருதேவதைகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுக்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பன்னகர்களாலும் கணக்கிலடங்காத தேவரிஷிகளாலும் பிரம்மரிஷிகளாலும் வைகானஸர்களாலும் வாலகில்யர்களாலும் வாயுவை ஆகாரமாகக்கொண்டவர்களாலும் கிரணங்களைப் பானம்பண்ணுகிறவர்களாலும் பிருகுவினுடையவம்சத்தில் பிறந்தவர்களாலும் அங்கிரஸினுடையகோத்திரத்தில் தோன்றினவர்களாலும் மஹாத்மாக்களானயதிகளாலும் எல்லாவித்யாதரர்களாலும் பரிசுத்தர்களான யோகஸித்தர்களாலும் சூழப்பட்டபிரம்மதேவரும், புலஸ்தியரும், மஹாதபஸ்வியான புலஹரும், அங்கிரஸும், கஸ்யபரும், அத்ரியும், மரீசியும், பிருகுவும், க்ரதுவும், ஹரியும், பரசேதஸும், மனுவும், தக்ஷரும், ருதுக்களும், கிரஹங்களும், ஜ்யோதிஸுக்களும், உருவத்துடன்கூடின நதிகளும், சாஸ்வதமாயிருக்கின்ற வேதங்களும், ஸமுத்திரங்களும், மடுக்களும், பற்பலதீர்த்தங்களும், பூமியும், ஆகாயமும், திக்குக்களும், மரங்களும், தேவமாதாவான அதிதியும், ஹரீயும், ஸ்ரீயும், ஸ்வாஹாதேவியும், ஸரஸ்வதியும், உமையும், இந்திராணியும், [1] ஸினீவாலியும், அனுமதியும், குஹூவும், ராகையும், திஷணையும், இன்னம் மற்றத் தேவதைகளுடைய பத்தினிகளும், இமயமலையும், விந்தியமலையும், அனேக சிகரங்களுடன்கூடின மேருபர்வதமும், கூடஸஞ்சரிக்கின்றவைகளுடன் சேர்ந்த ஐராவதமும், கலைகளும், காஷ்டைகளும், மாஸங்களும், அர்த்தமாஸங்களும், ருதுக்களும், இரவும், பகலும், குதிரைகளுள் சிறந்த உச்சைஸ்ரவமும், நாகராஜனான வாஸுகியும், அருணனும், கருடனும், ஓஷதிகளுடன் கூடினவிருக்ஷங்களும், பகவானான தர்மதேவனும், ஒன்றுசேர்ந்து வந்தார்கள். காலனும் யமனும் ம்ருத்யுவும் யமனுடையகிங்கரர்களும் அதிகமாயிருப்பதினால் சொல்லப்படாத பற்பலவிதமான அந்தக் கணதேவர்களும் குமாரருடைய அபிஷேகத்தின்பொருட்டு அந்த அந்த இடத்தினின்று வந்தார்கள். அரசரே! அந்த எல்லாத்தேவர்

1 கர்ணபர்வம் ௧௧௦-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

களும் அப்பொழுது அபிஷேகத்துக்குரிய பொருள்களையும் எல்லா மங்கள த்திரவியங்களையும் (கையில்) எடுத்துக்கொண்டார்கள். அரசரே! அலங்கரிக்கப்பட்டவரும் மகாத்மாவும் அஸுரர்களுக்குப் பயங்கரருமான குமாரரைத் தேவர்கள் மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் திவ்ய ஸம்பாரங்களுடன் கூடின பொற்கலசங்களால் ஸரஸ்வதீநதியைச்சேர்ந்த புண்யதீர்த்தங்களால் ஸேனாதிபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகம் செய்தார்கள். மஹாராஜரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரும் பகவானுமான பரமபதேவர் ஜலாதிபதியானவருணனை முற்காலத்தில் அபிஷேகஞ்செய்ததுபோல அபிஷேகம் செய்தார். மஹா தேஜஸ்வியான கச்யபரும் ஜனங்களால் புகழப்பட்ட மற்றவர்களும் அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

பிரபுவான பிரம்மதேவர், பிரீதியுடன் கூடியவராகி, அந்தஸுப் ரமண்யருக்குப் பலசாலிகளும் காற்றின்வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவர்களும் விரும்பினவீரியத்தைத் தரிப்பவர்களும் ஸித்தர்களுமான மஹாபாரிஷதர்களைக் கொடுத்தார். இவருக்கு நந்திஸேனனையும் லோஹிதாக்ஷனையும் சூரனென்று மதிக்கப்பட்ட கண்டாகர்ணனையும் (கொடுத்து) பிரஸித்திபெற்ற குமுதமாலியையும் நான்காவது அனுசரனாக ஏற்படுத்தினார். ராஜேந்திரரே! அச்சமயத்தில், மஹாதேஜஸ்வியும் பிரபுவுமான ஸ்தாணுவானவர் அனேகமாயைகளைத் தரிப்பவனும் காமம், வீர்யம், பலம் இவைகளோடு கூடியவனும் தேவசத்ருக்களை நாசஞ்செய்பவனும் மஹாபாரிஷதனுமான காமனை ஸ்கந்தருக்குக்கொடுத்தார். மிக்க கோபங்கொண்டஅந்தககாமன் தேவாஸுர யுத்தத்தில் பயங்கரமான செய்கைகளுடன்கூடின பதினான்கு லக்ஷம் அஸுரர்களை இருகைகளாலேயே கொன்றானன்றோ? அவ்வாறு தேவர்கள் அந்த ஸ்கந்தரின்பொருட்டு ராக்ஷஸர்களால் நெருங்கியதும் தேவசத்ருக்களுக்கு க்ஷயத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் ஜயிக்கமுடியாததும் எல்லா உருவங்களுமுள்ளதுமான சேனையைக் கொடுத்தார்கள். அவ்வாறே, இந்திரனுடன்கூடின தேவர்களனைவரும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ரிஷிகளும் பிதிர்க்களும் ஜயசப்தத்தை வெளியிட்டார்கள். பிறகு, யமனுக்கும் காலனுக்கும் ஒப்பானவர்களும் மஹாவீர்யமுள்ளவர்களும் மஹாகாந்தியுள்ளவர்களுமான உன்மாதன் பரமாதனென்கிற இருவர்களையும் அனுசரர்களாகக் கொடுத்தார்கள். ஸூர்யனை அனுஸரித்துச் செல்லுகின்றவர்களான ஸுபராஜன் பாஸ்வரன் என்கிற இருவரையும் பிரதாபசாலியான ஸூர்யன் ப்ரீதியுள்ளவனாகக் கார்த்திகேயருக்குக் கொடுத்தான். சந்திரனும் கைலாஸகிரியினு

டைய சிகரத்திற்கு ஒப்பானவர்களும் வெண்ணிறமுள்ள புஷ்பமாலை களையும் சந்தனத்தையும் அணிந்தவர்களுமான மணியையும் ஸுமணியையும் அனுசரர்களாகக் கொடுத்தான். அவ்வாறே, அக்னியானவன் சூரர்களும் சத்துருப்படையை நாசம்செய்பவர்களுமான ஜ்வாலாஜிஹ்வன் ஜ்யோதிஸ் என்கிற இருவரையும் புத்திரருக்கு அனுசரர்களாகக் கொடுத்தான். அம்சனும் புத்திசாலியான ஸ்கந்தருக்கு பரிகன், வடன், மிகப்பெரிய பலசாலியான பீமன், அத்புதரூபிகளும் வீர்யத்தில் மதிக்கப்பட்டவர்களுமான தஹதி, தஹனன் என்கிற ஐந்து அனுசரர்களையும் கொடுத்தான். பகைவீரர்களைக் கொல்பவனான இந்திரன், வஜ்ரத்தையும் தண்டத்தையும் தரிப்பவர்களான உத்க்ரோசன ஸதகரன்என்கிற இருவரையும் அக்னியின் குமாரரான ஸ்கந்தருக்குக் கொடுத்தான். அவ்விருவர்களும் யுத்தத்தில் தேவேந்திரனுடைய அநேக சத்துருக்களைக் கொன்றார்களன்றோ? மஹாயசஸ்வியான விஷ்ணுவானவர் சக்ரன், விக்ரமகன், மஹாபலசாலியான ஸங்க்ரமனனென்கிற மூவர்களையும் ஸ்கந்தருக்கு அனுசரர்களாகக்கொடுத்தார். வைத்யர்களுள் சிறந்தவர்களான அஸ்வினிதேவர்களிருவரும் எல்லா வித்தைகளிலும் ஸமர்த்தர்களான வர்த்தனனையும் நந்தனனையும் ஸ்கந்தருக்கு ப்ரீதியுள்ளவர்களாகக் கொடுத்தார்கள். மஹாயசஸ்வியான பிரம்மதேவர் குந்தன், குஸுமன், குமுதன், டம்பரன், ஆடம்பரன் இவர்களை மஹாத்மாவான ஸ்கந்தருக்குக் கொடுத்தார். விஸ்வகர்மாவானவன் பலசாலிகளும் ஆட்டுமுகத்தையுடையவர்களும் பலத்தால் அதிகரித்தவர்களும் மஹாமாயையுள்ளவர்களுமான வக்ரன் அனுவக்ரன் என்னும் இருவர்களையும் குமாரரின்பொருட்டு அனுசரர்களாகக்கொடுத்தான். பிரபுவான மித்திரன், மஹாத்மாவான குமாரருக்கு மஹாபலசாலிகளும் தவத்தையும் வித்தைகளையும் தரிப்பவர்களுமான ஸுவ்ரதனையும் ஸத்யஸந்தனையும் கொடுத்தான். விதாதாவானவன் பார்க்க மிக்க அழகானவர்களும் வரதர்களும் மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்றவர்களுமான ஸுவ்ரதனையும் மஹாத்மாவான சுபகர்மாவையும் கார்த்திகேயருக்குக் கொடுத்தான். பாரதரே! பூஷாவும் மஹாமாயாவிகளான பாணீதகன் காலிகனென்கிற இரண்டுபார்ஷதர்களையும் கார்த்திகேயருக்குக் கொடுத்தான். பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவரே! வாயுவானவன் பெரிய முகத்துடன் கூடியவர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான பலனையும் அதிபலனையும் கார்த்திகேயருக்குக் கொடுத்தான். ஸத்யப்பிரதிஜ்ஞையுள்ளவனான வருணன் திமியினுடைய

முகத்துடன்கூடியவர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான யமனையும் அதியமனையும் கார்த்திகேயருக்குக் கொடுத்தான். அரசரே! இமயமலையானது மஹாத்மாவான ஸுவர்ச்சஸையும் அதிவர்ச்சஸையும் அக்னியின் புத்திரருக்குக் கொடுத்தது. பாரதரே! மேருவானது காஞ்சனனையும் மஹாத்மாவான மேகமாலியையும் அக்னிபுத்ரருக்கு அனுசரர்களாகக் கொடுத்தது. மஹாத்மாவான மேருபர்வதமே மஹாபலபராக்ரமமுள்ளவர்களான ஸ்திரன் அஸ்திரன் என்கிற வேறு இரண்டு கிங்கரர்களையும் அக்னிபுத்ரருக்குக் கொடுத்தது. விந்திய பர்வதமானது பெரியகற்களால் யுத்தம் செய்கிற ஸ்வபாவமுள்ள உச்சிருங்கன் அதிச்ருங்கன் என்கிற இரண்டுபாரிஷதர்களை அக்னிபுத்ரருக்குக் கொடுத்தது. ஸமுத்திரம் கதையைத் தரித்தவர்களான ஸங்கிரஹன் விக்ரஹன் என்கிற இரண்டு மஹாபாரிஷதர்களை அக்னிபுத்ரருக்குக்கொடுத்தது. மங்களகரமான தோற்றமுள்ளபார்வதி, உன்மாதனையும் சங்குகர்ணனையும் புஷ்பதந்தனையும் அக்னிபுத்ரருக்குக் கொடுத்தாள். [1] கங்கையானவள் அக்னிபுத்ரருக்கு ஜயனையும் மஹாஜயனையும் கொடுத்தாள். புருஷர்களுள் சிறந்தவரே! ஸர்ப்பங்களுக்கரசனான வாஸுகியும் (அனுசரர்களைக்) கொடுத்தான். இவ்விதமாக ஸாத்யர்களும் ருத்திரர்களும் வஸுக்களும் பித்ருக்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும் மகாபலமுள்ள மலைகளும் சூலங்களையும் பட்டஸங்களையும் தரித்திருக்கின்றவர்களும் திவ்யமான ஆயுதங்களுடன் கூடியவர்களும் பற்பல வேஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான சேனைக்கூட்டத் தலைவர்களைக் கொடுத்தார்கள். பாரதரே! அரசரே! பற்பல ஆயுதங்களுடன் கூடியவர்களும் பலவித ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமான ஸ்கந்தருடைய வேறுள்ள ஸைனிகர்களுடைய நாமதேயங்களையும் கேளும்.

ஜனமேஜயரே! [2] சங்குகர்ணன், நிகும்பன், பத்மன், குமுதன், பன்னிரண்டு கைகளுடன்கூடிய அநந்தன், கிருஷ்ணன், உபகிருஷ்ணன், கிராணச்ரவன், கபிஸ்கந்தன், காஞ்சனாக்ஷன், ஜலந்தமன், அக்ஷன், ஸந்தாஜனன், குந்தீகன், தமோந்தக்ருத், ஏகாக்ஷன், துவாதசாக்ஷன், ஏகஜடன், பிரபு, ஸஹஸ்ரபாஹு, விகடன, வியாக்ராக்ஷன், க்ஷிதிகம்பனன், புண்யநாமா, ஸுநாமா, ஸுசக்ரன், பிரியதர்

---

1 'கங்கா' என்பது மூலம் 'நாகௌ' என்பது வேறுபாடம்; அந்தப்பாடத்திற்கு, 'ஜயன் மஹாஜயன் என்கிற இரண்டு நாகர்களை வாஸுகி கொடுத்தான்' என்பது பொருள்.

2 சிலபெயர்கள் இரட்டிக்கின்றன.

சனன், பரிஶ்ருதன், பரியமானமாலைகளையும சநதனங்களையுமுடையவனுன கோகநதன், அமோகதரன, கஜசிரன, ஸ்கநதாக்ஷன், சதலோசனன், ஜ்வாலாஜிஹ்வன், கராளாக்ஷன், சிதிகேசன், ஜடி, ஹரி, பரிஶ்ருதன், கோகநதன், க்ருஷ்ணகேசன், ஜடாதரன, சதுர்ததமஷ்டிரன், அஷ்டஜிஹ்வன, மேகநாதன், ப்ருதுஶ்ரவன், விதயுதாக்ஷன், தனுர்வகத்ரன், ஜாடரன், மாருதாசனன, உதாராக்ஷன, ரதாக்ஷன், வஜ்ரநாபன, வஸுப்ரபன, ஸமுத்ரவேகன், சைலகம்பி, விருஷன, மேஷன், ப்ரவாஹன, நநதன், உபநநதன், தூமரன, ஶ்வேதன, கலிங்கன், ஸிததார்ததன, வரதன், ப்ரியகன், நநதன, பிரதாபசாலியான கோநநதன், ஆநநதன், பிரமோதன், ஸ்வஸ்திகன், த்ருவகன், க்ஷேமவாஹன, ஸுவாஹன், ஸிததபாததிரன, கோவரஜன், கனகாபீடன, மஹாபாரிஷதேஶ்வரன், காயனன , ஹஸனன், பாணன, வீரயமுள்ளவனுன கடகன, வைதாலி, கதிதாலி, கதகன், வாதிகன், ஹம்ஸஜன், பங்கதிக்தாங்கன, ஸமுதரோன்மாதனன், ரணோதகடன, பரஹாஸன், சுவேதஸிததன, நநதனன், காலகணடன, பிரபாஸன, கும்பாணடகோதரன, காலகக்ஷன், ஸிதன, பூதமதனன, யஜ்ஞவாஹன, ஸுவாஹன, தேவயாஜி, ஸோமபன, மஜ்ஜானன, மஹாதேஜன், கரதன், கிராதன், துஹரன், துஹாரன், வீர்யசாலியான சிதரதேவன், மதுரன், ஸுப்ரஸாதன், கிரீடி, மகாபலன, வத்ஸலன், மதுவர்ணன், கலசோதரன, தாமதன், மன்மதகரன், வீர்யசாலியான ஸூசீவக்த்ரன், ஶ்வேதவகதரன, ஸுவகதரன், சாருவக்தரன, பாண்டுரன், தண்டபாகு, ஸுபாகு, ரஜன், கோகிலகன், அசலன், கனகாக்ஷன், பாலபரபு, ஸஞசாரகன, கோகநதன, க்ருதரபததிரன், ஜம்புகன், லோஹஜவக்திரன, ஜவனன், கும்பவக்திரன, கும்பகன், ஸ்வர்ணக்ரீவன, க்ருஷ்ணௌஜஸ், ஹம்ஸவகதிரன், சநதிரபன், பாணிகூர்ச்சன், சம்பூகன, பஞசவகதிரன், சிக்ஷகன், சாஷவகதிரன், ஜமபூகன, சாகவக்திரன், குஞசலன், யோகயோகதா இவாகளும எபபொழுதும் பிராம்மண ப்ரியாகளும மஹாதமாககளும பிரமமதேவரைச் சோந்தவாகளும மஹாபுததிமான்களும பெரிய ஸபைகளைச் சோநதவாகளும யௌவனததிலிருப்பவர்களும பாலாகளும விருததாகளுமான பாரிஷதாகளும் ஆயிரமஆயிரமாகக குமாரனை ஸ்தோததிரம்செய்து கொண்டு உபாஸித்தனா.

ஜனமேஜயரே! எவர்கள் பறபலவிதமான முகஙகளுடன்கூடினவர்களோ அவர்களைக கேளும். சிலர் ஆமை முகமுடையவாகள். சிலர் கோழிமுகமுடையவர்கள். சிலா முயலின்முகமபோன்ற முகமுடை

யவர்கள். சிலர் [1] கோட்டான முகமுள்ளவர்கள். பாரதரே! சிலர் கழுதைமுகமுள்ளவர்கள்; ஒட்டகமுகமுள்ளவர்கள்; பன்றிமுகமுள்ள வர்கள்; பூனைமுகமுள்ளவர்கள்; முயல்முகமுள்ளவர்கள்; நீண்ட முகமுள்ளவர்கள்; மற்றவர்கள் கீரியின் முகம்போன்ற முகமுள்ளவர்கள்; [2] கோட்டான் முகமுள்ளவர்கள். சிலர் காகத்தை முகம்போன்ற முகமுள்ளவர்கள்; எலியின் முகம்போன்ற முகமுள்ளவர்கள்; பெருச்சாளியின் முகம்போன்ற முகமுள்ளவர்கள்; அவ்வாறே, மயில்முக முள்ளவர்கள்; சிலர் மீனின் முகமுள்ளவர்கள்; ஆட்டுமுகமுள்ளவர்கள்; வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, எருமைக்கடா இவைகளின் முகம் போன்ற முகமுள்ளவர்கள்; கரடி புலிகளின் முகம்போன்றமுகமுடையவர்கள். அவ்வாறே, சிறுத்தை சிங்கம் இவைகளின் முகம்போன்ற முகமுடையவர்கள். சிலர் பயங்கரமான ரூபமுள்ளவர்கள்; யானை முகமுள்ளவர்கள்; அவ்வாறே, முதலையின் முகமுடையவர்கள்; கருடனுடைய முகம்போன்ற முகமுடையவர்கள்; கழுகுமுகமுடையவர்கள்; சிலர் செந்நாய்முகமுள்ளவர்கள்; காகத்தின் முகமுள்ளவர்கள். மற்றவர்கள் கோவேறுகழுதையின் முகம்போன்ற முகமுடையவர்கள்; அவ்வாறே, பூனையினமுகமுள்ளவர்கள். பாரதரே! பெரிய வயிறுகளையும் பாதங்களையும் அங்கங்களையுமுடையவர்கள்; நக்ஷத்திரங்கள்போன்ற கண்களையுடையவர்கள். சிலர் புறாவின் முகம் போன்ற முகமுடையவர்கள்; அவ்வாறே, சிலர் காளைமாட்டின் முகம் போன்ற முகமுடையவர்கள்; கோகிலங்களின் முகம்போலப் பிரகாசிக்கின்ற முகமுள்ளவர்கள்; கழுகு தித்திரிப்பக்ஷி இவைகளின் முக முள்ளவர்கள்; ஓணானுடைய முகமுள்ளவர்கள்; பரிசுத்தமான வஸ்திரங்களைத்தரித்தவர்கள்; ஸர்ப்பத்தின் முகம்போன்ற முகமுடையவர்கள்; சூலம்போன்ற முகமுடையவர்கள்; பயங்கரமான முக முள்ளவர்கள்; மங்களகரமான முகமுள்ளவர்கள்; பற்களில் விஷ முள்ளவர்கள்; மரவுரி தரித்தவர்கள்; அவ்வாறே, பசுவின் மூக்குப் போலவும் முகம்போலவுமிருக்கின்ற மூக்குக்களையும் முகங்களையும் உடையவர்கள்; பருத்தவயிற்றையுடையவர்கள்; இளைத்த அங்கங்களையுடையவர்கள்; பருத்த அங்கங்களையுடையவர்கள்; ஒட்டின வயிறுள்ளவர்கள்; குறுகின கழுத்தையுடையவர்கள்; பெரிய காது களையுடையவர்கள்; பற்பல ஸர்ப்பங்களைப் பூஷணமாகக்கொண்டவர்கள்; சிறந்த யானையின்தோலை வஸ்திரமாக உடுத்தவர்கள்; கறுப்புமான்தோலை வஸ்திரமாக உடுத்தவர்கள். மஹாராஜரே!

1, 2 இரட்டிக்கிறது.

தோளில் முகமுள்ளவர்கள்; வயிற்றில் முகமுள்ளவர்கள்; முதுகில் முகமுள்ளவர்கள்; மோவாயில் முகமுள்ளவர்கள்; கணுக்காலில் முகமுள்ளவர்கள்; அனேகர்கள் விலாவில் முகமுள்ளவர்கள்; பற்பல இடங்களில் முகமுள்ளவர்கள்; புழு பூச்சி இவைகளுக்கு ஸமமான முகமுள்ளவர்கள்; கணங்களுக்கு அதியக்ஷர்கள். மற்றவர்கள் பலவித ஸர்ப்பங்களின் முகம்போன்ற முகமுடையவர்கள்; பற்பல கைகளையும் கழுத்தையுமுடையவர்கள். சிலர் பற்பல விருக்ஷங்களைப் போன்ற புஜங்களையுடையவர்கள். மற்றவர்கள் இடையில் தலையை உடையவர்கள். சிலர் ஸர்ப்பங்களின் உடல்போன்ற முகமுடையவர்கள்; பற்பலபுதர்களில் வஸிப்பவர்கள்; மரப்பட்டைகளால் சுற்றப்பட்டிருக்கிற தேகத்துடன் கூடினவர்கள்; பற்பல ஸ்வர்ணவஸ்திரங்களுடன் கூடினவர்கள்; பற்பல வேஷங்களைத் தரித்தவர்கள்; பற்பல புஷ்பமாலைகளையும் சந்தனங்களையும் அணிந்தவர்கள்; பற்பலவஸ்திரங்களை உடுத்தவர்கள்; தோலையே வஸ்திரமாகக் கொண்டவர்கள்; தலைப்பாகையுள்ளவர்கள்; மகுடமணிந்தவர்கள்; நல்ல கழுத்துடன்கூடியவர்கள்; நல்ல தேஜஸையுடையவர்கள்; கிரீடமுள்ளவர்கள்; ஐந்துகுடுமியுள்ளவர்கள்; ஸ்வர்ணமயமான தலைமயிரையுடையவர்கள்; மூன்று சிகைகளையுடையவர்கள்; இரண்டு சிகைகளுள்ளவர்கள். மற்றவர்கள் ஏழுசிகைகளையுடையவர்கள்; குடுமியுள்ளவர்கள்; மகுடமணிந்தவர்கள்; மொட்டைத்தலையர்கள்; சடையுள்ளவர்கள்; சித்ரமான மாலைகளைத் தரித்தவர்கள். சிலர், ரோமமுள்ள முகத்துடன்கூடியவர்கள்; சண்டையிலேயே முக்கியமான ருசியுள்ளவர்கள்; சிறந்த தேவர்களாலும் எப்பொழுதும் ஜயிக்கக் கூடாதவர்கள்; கறுத்த நிறமுடையவர்கள்; தசைப்பற்றில்லாத முகமுள்ளவர்கள்; நீண்ட முதுகையுடையவர்கள்; குறுகிய வயிற்றையுடையவர்கள்; பருத்தும் குறுகியுமிருக்கின்ற முதுகையுடையவர்கள்; தொங்குகிறவயிற்றையும் குறியையுமுடையவர்கள்; பெரிய கைகளையுடையவர்கள்; குறுகின கைகளையுடையவர்கள்; குறுகின சரீரமுள்ளவர்கள்; குள்ளர்கள்; கூனர்கள்; குறுகின கணுக்கால்களை உடையவர்கள்; யானையின் காதுபோலவும் கழுத்துப் போலவுமிருக்கும் காதுகளையும் கழுத்துக்களையுமுடையவர்கள்; யானையின் மூக்குப்போன்ற மூக்குள்ளவர்கள்; ஆமையின் மூக்குப் போன்ற மூக்கையுடையவர்கள்; சிலர் செந்நாயின் மூக்குப்போன்ற மூக்கையுடையவர்கள்; தீர்க்கமான பெருமூச்சுள்ளவர்கள்; தீர்க்கமான கணுக்கால்களுள்ளவர்கள்; அதிக பயங்கரமானவர்கள்; கீழ்

முகமுள்ளவர்கள்; பெரிய கோரப் பற்களை உடையவர்கள்; குறுகின கோரப்பற்களை உடையவர்கள்; சிலர் நான்கு கோரப்பற்களை உடையவர்கள். அரசரே! ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்ற இன்னும் சிலர் பெரிய யானைபோன்றவர்களாகவும் பயங்கரர்களாகவும் இருப்பவர்கள்; பாரதரே! நன்றாக அமைந்திருக்கிற சரீரத்தை உடையவர்கள்; காந்தியுள்ளவர்கள்; நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களை உடையவர்கள்; முளைபோன்ற காதுகளை உடையவர்கள்; சிவந்த மூக்குள்ளவர்கள்; பருத்தகோரப்பற்களை உடையவர்கள்; நீண்ட கோரப்பற்களை உடையவர்கள்; பருத்த உதடுகளை உடையவர்கள்; பச்சை நிறமுள்ள தலைமயிர்களை உடையவர்கள்; பற்பல கால்களையும் உதடுகளையும் கோரப்பற்களையுமுடையவர்கள்; பற்பல கைகளுடனும் கழுத்துக்களுடனுங் கூடியவர்கள். பாரதரே! பற்பல தோல்களால் மூடப்பட்டவர்கள்; பற்பல பாஷைகளை உடையவர்கள்; தேசபாஷைகளில் ஸமர்த்தர்கள்; ஒருவரையொருவர் புகழ்பவர்கள்; ஐஸ்வர்யமுள்ளவர்கள். பெரிய ஸபைகளைச் சேர்ந்தவர்களான இவர்கள் நான்குபக்கத்தினின்றும் வந்தார்கள். பாரதரே! தீர்க்கமான கழுத்தை உடையவர்கள்; நீண்ட நகமுள்ளவர்கள்; நீண்டிருக்கிற கால்களுடனும் தலைகளுடனும் கைகளுடனுங்கூடியவர்கள்; மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களை உடையவர்கள், கறுத்த கழுத்தை உடையவர்கள்; தொங்குகின்ற காதுகளை உடையவர்கள். சிலர் பீமஸேனனுக்கு ஒப்பானவர்கள்; மைபோன்றவர்கள்; வெளுத்த கண்களை உடையவர்கள்; சிவந்த கழுத்தை உடையவர்கள். சிலர் மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களை உடையவர்கள். அரசரே! பாரதரே! அனேகர்கள் பலநிறமுள்ளவர்கள்; விசித்திரமான வர்ணமுள்ளவர்கள். சாமரங்களைத் தலையணியாகக்கொண்டவர்களுக்கு ஒப்பானவர்கள். வெளுப்பாகவும் சிவப்பாகவுமிருக்கிற ரேகைகளை உடையவர்கள்; வெவ்வேறு நிறமுள்ளவர்கள்; ஒரே நிறமுள்ளவர்கள்; மயில் நிறம் போன்ற நிறமுள்ளவர்கள். பின்னும் இவர்களுடைய ஆயுதங்களைச் சொல்லுகிறேன். கேளும்.

மிகுதியிருக்கின்ற பாரிஷதர்களால் ஆயுதங்கள் கொள்ளப்பட்டன. சிலர் கைகளில் பாசங்களைக்கொண்டவர்கள்; திறந்த வாயையுடையவர்கள்; கழுதையின் முகமுடையவர்கள்; பின்புறத்தில் கண்களையுடையவர்கள்; கறுத்த கழுத்தை உடையவர்கள்; பரிகத்தைக் கையில்கொண்டவர்கள்; சதக்னிகளையும் சக்ரங்களையும் கையில் பிடித்தவர்கள்; உலக்கைகளைக் கையில்

கொண்டவர்கள்; பாரதரே! கத்திகளையும் முதகரங்களையும் கையில் கொண்டவர்கள்; தண்டங்களைக் கையில் பிடித்தவர்கள்; கதைகளையும் புசுண்டிகளையும் கையில்கொண்டவர்கள்; தோமரங்களைக் கையில்பிடித்தவர்கள்; கோரமான பற்பல ஆயுதங்களை உடையவர்கள்; மஹாத்மாக்கள்; மிக்கசுறுசுறுப்புள்ளவர்கள்; மிக்கபலசாலிகள்; மகா வேகமுள்ளவர்கள். அவ்வாறே,யுத்தத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களும் அதிகமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களுமான அந்தமஹாபாரிஷதர்கள் குமாரருடைய அபிஷேகத்தைக்கண்டு ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக மணிகளுடையஸமூகங்களை அங்கங்களில் கட்டிக்கொண்டு நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். அரசரே! இவர்களும் இன்னும் மற்ற அனேக பாரிஷதர்களும் மஹாத்மாவும் கீர்த்திமானுமான கார்த்திகேயரை உபாஸித்தார்கள். காற்றுக்கு ஒப்பானவர்களும் சூரர்களுமான தேவர்களும் அந்தரிக்ஷவாஸிகளும் தேவதைகளால் கட்டளையிடப்பட்டு ஸ்கந்தருக்கு அனுசரர்களானார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களில் ஆயிரர்களும் பதினாயிரர்களும் அர்புதர்களும் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட மஹாத்மாவான ஸ்கந்தரைச் சூழ்ந்துகொண்டு உபாஸித்தனர்.

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குமாரருடைய மாத்ருகணங்களின் பெயர் கூறியதும், குமாரர் தாரகாஸுரனைக் கொன்றதும், க்ரௌஞ்சகிரியைப் பிளந்ததும்.)

வீரரே! அரசரே! என்னால் உரைக்கப்படுகின்றவைகளும் சத்துருக்களுடைய கூட்டங்களை அழிக்கின்றவைகளும் குமாரருக்கு அனுசரங்களுமான இந்தமாத்ருகணங்களைக் கேளும். பாரதரே! மங்களகரிகளான எவர்களால் தனித்தனியாக மூவுலகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டனவோ கீர்த்தியுடையவர்களான அந்த மாத்ருதேவதைகளுடைய பெயர்களைக் கேளும். [1]பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிரபாவதி, விசாலாக்ஷி, பாலிதை, கோஸ்தனி, ஸ்ரீமதி, பகுலை, பகுபுத்திரிகை, அப்ஸுஜாதை, கோபாலி, ப்ருஹதம்பாலிகை, ஜயாவதி, மாலதிகை, த்ருவரத்னை, பயங்கரி, வஸுதாமை, தாமை, விசோகை, நந்தினி, ஏகசூடை, மஹாசூடை, சக்ரநேமி, உத்தேஜனி, ஜயத்ஸேனை, கமலாக்ஷி, சோபனை, சத்துருஞ்சயை, க்ரோதனை, சலபி, கரி, மாதவி, சுபவக்த்ரை, தீர்த்தஸேனி, கீதப்ரியை, கல்யாணி, ருத்ரரோமை, அமிதாசனை, மேகஸ்வனை, போகவதி, ஸுப்ரூ, கனகாவதி, அலாதாக்ஷி, வீர்யவதி,

---

1 இந்த அத்யாயத்தில் பல விளிகள் விடப்பட்டன.

வித்யுஜ்ஜிஹ்வை, பத்மாவதி, ஸுநக்ஷத்திரை, கநதரை, பஹுயோஜனை, ஸநதாநிகை, கமலை, மஹாபலை, ஸுதாமை, பஹுதாமை, ஸுப்ரபை, யசஸ்விநி, ந்ருத்யப்ரியை, சதோலூகலமேகலை, சதகண்டை, சதாநந்தை, பகநந்தை, பாவிநி, வபுஷ்மதி, சந்திரசீதை, பத்ரகாளி, ருக்ஷாம்பிகை, நிஷ்குடிகை, வாமை, சத்வரவாஸிநீ, ஸுமங்கலை, ஸ்வஸ்திமதி, புத்திகாமை, ஜயப்ரியை, தனதை, ஸுபரஸாதை, பவதை, ஜலேச்வரி, ஏடீ, பேடீ, ஸமேடீ, வேதாளஜநநி, கண்டூதி, காலிகை, தேவமித்ரை, வஸுஸ்ரீ, [1]கோடரை, சித்ரஸேனை, அசலை, குக்குடிகை, சங்கலிகை, சகுனிகை, குண்டாரிகை, கௌகுளிகை, கும்பிகை, சதோதரி, உத்க்ராதினி, ஜலேலை, மஹாவேகை, கங்கணை, மனோஜவை, கண்டகினி, ப்ரஹஸை, பூதனை, கேசயந்தரி, த்ருடி, வாமை, க்ரோசனை, தடித்ப்ரபை, மந்தோதரி, முண்டி, கோடரை, மேகவாஹிநி, ஸுபகை, லம்பினி, லம்பை, தாம்ரசூடை, விகாசினி, ஊர்த்வவேணி, தரை, [2]பிங்காக்ஷி, [3]லோஹமேகலை, ப்ருதுவஸ்திரை, மதுலிகை, மதுகும்பை, பக்ஷாலிகை, மத்குலிகை, ஜராயு, ஜர்ஜராநனை, க்யாதை, தஹதஹை, தமதமை, கண்டகண்டை, பூஷணை, மணிகுட்டிகை, அமோகை, லம்பபயோதரை, வேணுவீணாதரை, பிங்காக்ஷி, லோஹமேகலை, சசோலூகமுகி, க்ருஷ்ணை, கரஜங்கை, மஹாஜவை, சிசுமாரமுகி, ஸ்வேதை, லோஹிதாக்ஷி, விபீஷணை, ஜடாலிகை, காமசரி, தீர்ககஜிஹ்வை, பலோத்கடை, காலேஹிகை, வாமனிகை, முகுடை, லோஹிதாக்ஷி, மஹாகாயை, ஹரிபிண்டை, ஏகத்வசை, ஸுகுஸுமை, க்ருஷ்ணகர்ணி, க்ஷுரகர்ணி, சதுஷ்கர்ணி, கர்ணப்ராவரணை, சதுஷ்பதநிகேதை, கோகர்ணி, மஹிஷாநனை, கரகர்ணி, மஹாகர்ணி, பேரீஸ்வனமஹாஸ்வனை, சங்ககும்பஸ்ரவஸ், பகதை, மஹாபலை, கணை, ஸுகணை, பீதி, காமதை, சதுஷ்பதரதை, பூதிதீர்த்தான்யகோசரி, பசுதை, வித்ததை, ஸுகதை, மஹாயசஸ், பயோதை, கோமஹிஷதை, ஸவிசாலை, ப்ரதிஷ்டை, ஸுப்ரதிஷ்டை, ரோசமானை, ஸுரோசனை, நௌகர்ணி, முககர்ணி, விசிரை, மந்தினி, ஏகசந்திரை, மேககர்ணை, மேகமாலை, விரோசனை, பற்பலரூபத்துடன்கூடியவர்களான இவர்களும் இன்னும் மற்ற அனேக மாத்ருதேவதைகளும் ஆயிரமாயிரமாகக் கார்த்திகேயரை அனுஸரித்துச் செல்லுகிறவர்களானார்கள். பாரதரே! மாத்ருதேவதைகள், நீண்ட நகமுள்ளவர்களாகவும் நீண்ட பற்களையுடையவர்களாகவும் நீண்ட முகங்களையுடையவர்களாகவும் பலமுள்ளவர்களாகவும் மதுரஸ்வபாவமுள்ளவர்களாகவும் யௌவனத்தில் நிலை

1, 2 3 இவை இரட்டிக்கின்றன.

பெற்றவர்களாகவும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவ்வாறே, அவர்கள் மாஹாத்ம்யத்துடன்கூடியவர்களாகவும் நினைத்தபடி ரூபத்தைத்தரிப்பவர்களாகவும் மாம்ஸமில்லாதசரீரமுள்ளவர்களாகவும் வெண்ணிறமுள்ளவர்களாகவும் தங்கத்துக்கு ஒப்பானவர்களாகவுமிருந்தார்கள். பரதர்களுள்சிறந்தவரே! மற்றும் சிலர் கார்மேகத்துக்கு ஒப்பானவர்களாகவும் புகைநிறமுள்ளவர்களாகவும் சிவந்தகாந்தியுள்ளவர்களாகவும் பெரிய தேகமுள்ளவர்களாகவும் நீண்டமயிருள்ளவர்களாகவும் வெளுப்புவஸ்திரங்களைத்தரித்தவர்களாகவும் மேல்நோக்கியிருக்கின்ற பின்னலுள்ளவர்களாகவும் மஞ்சள்நிறமுள்ள கண்களையுடையவர்களாகவும் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிற மேகலைகளுடன்கூடியவர்களாகவும் வயிறும்காதும்கொங்கையும் தொங்கினவர்களாகவும் சிவந்த கண்களையுடையவர்களாகவும் சிவந்த நிறமுள்ளவர்களாகவும் பசுமையான கண்களையுடையவர்களாகவும் வரன்களைக் கொடுப்பவர்களாகவும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பவர்களாகவும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவரே! அவர்கள் யமன், ருத்ரன், ஸோமன், குபேரன், வருணன், மஹேந்திரன், அக்னி, வாயு, குமாரன், பிரமா, விஷ்ணு, ஸூரியன், வராஹன் இவர்களை அதிஷ்டானதேவதைகளாகக் கொண்டவர்கள்; மஹாபலமுள்ளவர்கள்; ரூபத்தினால் அப்ஸரஸுகளுக்கு ஒப்பானவர்கள்; மனத்தைக்கவருகிற ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள்; மனத்தை ரமிக்கச்செய்பவர்கள்; பேச்சில் குயிலுக்கு ஒப்பானவர்கள்; (செல்வ)விருத்தியினால் குபேரனுக்கு ஒப்பானவர்கள்; யுத்தத்தில் இந்திரனுடைய வீர்யத்துக்கு ஸமமான வீர்யமுள்ளவர்கள்; அவ்வாறே, காந்தியினால் அக்னிக்கு ஸமமானவர்கள்; யுத்தத்தில் எப்பொழுதுமே நிச்சயமாகச் சத்துருக்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுப்பவர்கள்; தம்மிஷ்டப்படி ரூபத்தைத் தரிப்பவர்கள்; வேகத்தில் வாயுவுக்கு ஒப்பானவர்கள்; சிந்திக்கமுடியாத பலமும் வீர்யமும் உடையவர்கள்; அவ்வாறே, நினைக்கமுடியாத பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; விருக்ஷங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் வஸிப்பவர்கள்; குகைகளிலும் ஸ்மசானங்களிலும் மலைஅருவிகளிலும் வஸிப்பவர்கள்; பற்பல ஆபரணங்களைத் தரித்தவர்கள்; பற்பல பூமாலைகளையும் வஸ்திரங்களையும் தரித்தவர்கள்; பற்பல விசித்திர வேஷங்களைத் தரித்தவர்கள்; அவ்வாறே, பற்பலபாஷைகளைப் பேசுகிறவர்கள்; சத்துருக்களுக்குப் பயத்தைஉண்டுபண்ணுகிறவர்களான இவர்களும் இன்னும் மற்ற மாத்ருகணங்களும் தேவராஜனுடைய ஸம்மதத்தின்மேல் மஹாத்மாவான ஸ்கந்

தரை அநுஸரித்தார்கள். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பரதர்களுட்சிறந்தவரே! பிறகு, மகிமைபொருந்தின மஹேந்திரன், தேவசத்ருக்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டு, குஹருக்கு, சக்தியாயுதத்தையும் பேரொளியுள்ள பெரியமணிகட்டியதும் பிரகாசிக்கின்றதும் வெண்ணிறமுள்ளதும் பாலஸூர்யனுடைய நிறம்போன்றநிறமுள்ளதுமான கொடியையும் கொடுத்தான். பசுபதியானவர், உக்கிரஸ்வரூபமுள்ளதும் பற்பல ஆயுதங்களையும் தவத்தையும் வீர்யத்தையும் வன்மையையுமுடையதும் ஜயிக்கமுடியாததும் தம்முடைய கணங்களோடுகூடியதும் தனஞ்சயை என்று பெயர்பெற்றதும் ருத்ரரான தமக்குத் துல்யமான பலமுள்ள முப்பதினாயிரம் யுத்தவீரர்களோடு கூடியதும் எல்லாபூதங்களும் அடங்கின பெருங்கூட்டமுமான சேனையை அந்தஸ்கந்தருக்குக்கொடுத்தார். அந்தச்சேனையானது ஒருபொழுதும்யுத்தத்தினின்று புறங்காட்டிச்செல்வதை அறியாதது. விஷ்ணுவானவர் பலத்தை மிகவும் விருத்திபண்ணுகிற வைஜயந்தி என்கிற மாலையைக் கொடுத்தார். உமையவள் அழுக்கில்லாதவையும் ஸூர்யன்போன்ற ஒளிபொருந்தியவையுமான இரண்டு வஸ்திரங்களைக்கொடுத்தார். கங்கை, திவ்யமானதும் அம்ருதத்துடன்தோன்றினதும் உத்தமமுமான கமண்டலுவைக் கொடுத்தாள். பிருஹஸ்பதியும் குமாரருக்குத் தண்டத்தை அன்புடன் கொடுத்தார். கருடன் தன்னுடைய அருமைப்பிள்ளையும் விசித்திரமான தோகையுடன்கூடியதுமான மயிலைக்கொடுத்தான். அருணன் சிவந்த கொண்டையையுடைய கோழியைக்கொடுத்தான். அரசனான வருணன் பலத்துடனும் வீர்யத்துடனும் கூடிய ஆட்டைக் கொடுத்தான். பிறகு, பிரபுவும் உலகங்களைப்படைப்பவருமான பிரமதேவர் ஸுப்ரமணியருக்கு மான்தோலையும் யுத்தங்களில் ஜயத்தையும் கொடுத்தார். ஸ்கந்தர் தேவகணத்துக்கு ஸேனாபதியாயிருக்கும் நிலைமையைப்பெற்று ஜ்வாலையுடன் ஜ்வலிக்கின்ற இரண்டாவது அக்னிபோலப் பிரகாசித்தார். பிறகு, ஸ்கந்தர் தேவஶ்ரேஷ்டர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்துகொண்டு பாரிஷதர்களோடும் மாதருதேவதைகளோடும் அஸுரர்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டுச் சென்றார். பயங்கரமாயிருப்பதும் மணிகளுடனும் எடுத்துநிறுத்தப்பட்ட கொடிகளுடனுங்கூடியதுமான அந்த ராக்ஷஸசேனையானது பேரிவாத்யங்களுடனும் சங்கங்களுடனும் முரசங்களுடனும் ஆயுதங்களுடனும் கொடித்துணிகளுடனும்கூடியதாக ஜ்யோதிமண்டலங்களால் விளங்குகின்ற சரத்காலத்திலுள்ள ஆகாயம்போல விளங்கியது. பிறகு, அந்தத் தேவகணங்களும் அவ்வாறே பற்பல பூதகணங்களும்

ஒரே இடத்தில் மனம்பற்றியவைகளாகப் பேரிகளையும் சிறந்த சங்கங்களையும் தம்பட்டங்களையும் ஜர்ஜரங்களையும் க்ரகசங்களையும் கோவிஷாணிகங்களையும் ஆடம்பரங்களையும் கோமுகங்களையும் மிக்க ஒலியுள்ள டிண்டிமங்களையும் முழக்கினார்கள். இந்திரனுடன்கூடின அந்தத் தேவர்கள் எல்லாரும் குமாரரை ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பாடினார்கள். அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்கள் நர்த்தனம்செய்தன. பிறகு, மஹாஸேனர், ப்ரீதியுடையவராகி, 'யுத்தத்தில் உங்களுடைய வதத்தைச்செய்ய எண்ணங்கொண்ட சத்துருக்களைக் கொல்வேன்' என்று தேவர்களுக்கு வரனைக் கொடுத்தார். மஹாத்மாக்களான தேவர்கள் தேவஸ்ரேஷ்டரான அந்த ஸுபரமண்யரிடத்தினின்று வரத்தைப்பெற்று மனமகிழ்ந்தவர்களாகிச் சத்துருக்கள் கொல்லப்பட்டதாகவே எண்ணினார்கள். மஹாத்மாவான ஸ்கந்தர் வரம்கொடுத்தவுடன், ஸந்தோஷத்தினாலுண்டான எல்லாப் பூதக்கூட்டங்களின் ஒலியும் மூவுலகங்களையும் நிரப்பியது. அந்த மஹாஸேனர் பெரிய சேனையினால் சூழப்பட்டவராகி யுத்தத்தில் அஸுரர்களைக் கொல்வதற்காகவும் தேவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் புறப்பட்டார். ஜனாதிபரே! மஹாஸேனருடைய படைகளுக்கு முன்னிலையில் முயற்சி, ஜயம், தர்மம், ஸித்தி, லக்ஷ்மி, தைர்யம், ஸ்மிருதி இவைகள் சென்றன. அந்தத் தேவரான குஹர் பயங்கரமாயிருப்பதும் சூலங்களையும் முத்கரங்களையும் கையில் தாங்கியதும் எரிகொள்ளிகளைத் தரிக்கின்றதும் விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் கவசங்களையும் அணிந்ததும், கதைகள் உலக்கைகள் நாராசங்கள் சக்திகள் தோமரங்கள் இவைகளைக் கையில்கொண்டதும், கொழுத்த ஸிம்மம்போலச் சப்திக்கின்றதுமான அந்தச் சேனையோடுகூடி ஸிம்மநாதஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார். அவரைக் கண்டு எல்லாத் தைத்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தானவர்களும் பயத்தினால் மனநிலை தவறினவர்களாக ஒரே ஸமயத்தில் எல்லாத் திசைகளிலும் ஓடினார்கள். பற்பல ஆயுதங்களைக் கையில்கொண்டவர்களான தேவர்கள் அவர்களைக்குறித்து எதிர்த்துச்சென்றார்கள். தேஜஸோடும் பலத்தோடும்கூடியவரும் மகிமைபொருந்தியவருமான அந்த ஸ்கந்தர் பார்த்துப் பிறகு கோபங்கொண்டு பயங்கரமான சக்தியையும் அஸ்திரங்களையும் அடிக்கடி இறைத்தார்; ஹவிஸினால் ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்புப் போன்ற தம்முடைய தேஜஸைத் தரித்தார். மஹாராஜரே! அளவு கடந்த தேஜஸையுடைய ஸ்கந்தரால் சக்தி அஸ்திரமானது அப்யஸிக்கப்படும்பொழுது, பூமியில் ஜ்வலிக்கின்ற கொள்ளிக்கட்டையானது

விழுந்தது. அரசரே! அவ்வாறே, பிரளயகாலத்தில் மிக்ககோரமான இடிகள் விழுவதுபோல இடிகள் பேரொலியுடன் கீழே விழுந்தன. பரதர்களுள்சிறந்தவரே! அக்னிபுத்திரரான ஸ்கந்தரால் மிக்ககோரமான ஒரு சக்தியானது பிரயோகிக்கப்பட்டபொழுது கோடிக்கணக்கான சக்திகள் விழுந்தன. அரசரே! பிறகு, மகிமையுள்ளவரும் பிரபுவுமான மஹாஸேனர் பிரீதியுள்ளவராகி மஹா பலபராக்கிரமமுள்ளவர்களும் வீரர்களும் பலசாலிகளுமான லக்ஷக்கணக்கான தைத்யர்களால் சூழப்பட்ட தாரகனென்கிற தைத்யேந்திரனையும் எட்டு [1] பத்மஸங்கியையுள்ள சேனையினால் சூழப்பட்ட மஹிஷாஸுரனையும் யுத்தத்தில் கொன்றார்; நூறுலக்ஷம் போர்வீரர்களால் சூழப்பட்ட திரிபாதனையும் கொன்றார். ஈச்வரரான ஸ்கந்தர் பற்பல ஆயுதங்களைக் கையில்கொண்டவர்களும் [2] பத்து நிகர்வஸங்கியையுள்ளவர்களுமான கிங்கரர்களால் சூழப்பட்ட ஹ்ரதோதரனைக் கிங்கரர்களுடன் கொன்றார். அரசரே! குமாரருடைய அனுசரர்கள், சத்துருக்கள் கொல்லப்படும்போது, பத்துத்திசைகளையும் நிரப்பிக்கொண்டு மிக்கபேரொலியை வெளியிட்டார்கள்; கூத்தாடினார்கள்; துள்ளினார்கள்; ஸந்தோஷத்தோடு சிரித்தார்கள். ராஜேந்திரரே! பிறகு, நான்குபக்கங்களிலும் விருத்தியடைகின்ற சக்திஅஸ்திரத்தினுடைய ஜ்வாலைகளால் மூவுலகமும் முழுதும் பயமுறுத்தப்பட்டதாயிற்று. ஸ்கந்தருடைய நாதங்களாலேயே ஆயிரக்கணக்காகத் தைத்யர்கள் எரிக்கப்பட்டார்கள். மற்றச் சில தேவசத்துருக்கள் கொடித்துணியினாலேயே விலக்கித்தள்ளப்பட்டு மாண்டார்கள். சிலர் மணிகளின்சப்தத்தினால் பயமுறுத்தப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் ஆயுதங்களால் வெட்டப்பட்டு ஆயுளற்று விழுந்தார்கள். சிறந்த பலமுள்ளவரும் வீரரும் மகாபலசாலியுமான கார்த்திகேயர் இவ்வாறாக யுத்தத்தில் ஆயுதங்களை ஓங்கிநிற்பவர்களான அனேக தேவசத்ருக்களைக் கொன்றார். பிறகு, மகாபலசாலியும் பலியினுடைய புத்ரனுமான பாணனென்கிற அஸுரன் க்ரௌஞ்சபர்வதத்தை அடைந்து தேவர்களுடைய கூட்டங்களைப் பிடித்தான். உதாரமான புத்தியையுடைய மஹாஸேனர் அந்தத்தேவசத்ருவை எதிர்த்துச்சென்றார். அந்தப் பாணன் கார்த்திகேயரிடத்தினின்று உண்டான பயத்தினால் க்ரௌஞ்சபர்வதத்தைச் சரணமடைந்தான். பிறகு, மஹாகோபமுள்ளவரும் மஹிமைபொருந்தியவருமான கார்த்திகேயர் அக்னியினால் கொடுக்கப்

1 ஆதிபர்வம் 374-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

2 லக்ஷம்கோடி; பதினாயிரம்கோடி.

பட்ட சக்தியாயுதத்தால் க்ரௌஞ்சபக்ஷியினுடைய சப்தத்தினால் ஒலிபொருந்தியதும் ஸாலமரக்கிளைகளால் பலநிறமாயிருப்பதும் பயந் திருக்கின்ற குரங்குகளோடும் யானைகளோடும் கூடியதும் வேகத் துடன் மேலே எழுந்து பறக்கின்ற பக்ஷிகளை உடையதும் வெளியில் வருகின்ற ஸர்ப்பங்களையுடையதும் ஓடுகின்ற மந்திகளுடைய கூட் டங்களாலும் கரடிக்கூட்டங்களாலும் எதிரொலியுள்ளதாகச் செய்யப் பட்டதும் மான்களுடைய சப்தங்களால் காட்டு நடுவில் ஒலியுள்ளது மான க்ரௌஞ்சபாவதத்தைப்பிளந்தார். வெளியில் வருகின்ற சரபங் களாலும் விரைவாக ஓடுகின்ற சிங்கங்களாலும் துக்கிக்கத்தக்க நிலை மையை அடைந்திருந்தும் அந்தமலையானது விளங்கியது. அந்த மலையினுடையசிகரங்களில் வஸிக்கின்றவித்யாதரர்களும் கின்னரர்க ளும், சக்தியினுடைய வீழ்ச்சியால் உண்டான சப்தத்தினால் மிகக் துன்பமடைந்தவர்களும் மனக்கலக்கமுள்ளவர்களுமாக உயரக்கிளம்பி னார்கள். பிறகு, ஜ்வலிக்கின்ற சிறந்த மலையினின்று தைத்யர்கள் விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் மாலைகளையும் அணிந்தவர்களாக நூறுநூறாகவும் ஆயிரம் ஆயிரமாகவும் வெளிப்பட்டார்கள். குமார ருடைய அனுசரர்களான கிங்கரர்கள் யுத்தத்தில் அவர்களை வலிந்து கொன்றார்கள். பகவானான அந்தக் கார்த்திகேயரும் அப்பொழுது, கோபமுண்டு, அஸுரராஜனுடைய குமாரனை அவனுடைய தம்பியர் களுடன், தேவராஜன் விருத்ரனைக் கொன்றதுபோல் விரைவாகக் கொன்றார். சத்துருவீரர்களைக் கொல்பவரும் மஹாபலசாலியுமான அக்நிகுமாரர் தம்மைப் பலரூபியாகவும் ஒரு ரூபியாகவும் செய்து கொண்டு கிரௌஞ்சபர்வதத்தைச் சக்தியினால்பிளந்தார். யுத்தத்தில் எறியப்பட்ட சக்தியானது மறுபடியும் மறுபடியும் அவருடைய கையை அடைந்தது. பிறகு, இவ்விதமான பிரபாவமுள்ள அக்நி குமாரரான ஸ்கந்தபகவான் மீண்டும் சௌர்யத்தினாலும் இரண்டு மடங்கான தேஜஸினாலும் கீர்த்தியினாலும் ஸ்ரீயினாலும் பிரகாசித் தார். அவரால் க்ரௌஞ்சபாவதமும் பிளக்கப்பட்டது. நூறு நூறாகத் தைத்யர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். பிறகு, பகவானான அந்த ஸ்கந்ததேவர் தேவசத்துருக்களைக்கொன்று தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவராகி அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார். அர சரே! பாரதரே! பிறகு, துந்துபிகளும் சங்கங்களும் முழங்கின. யோகிகளுக்கு ஈச்வரரான ஸ்கந்ததேவர்மீது நூறுநூறாகவும் ஆயிர மாயிரமாகவும் தேவஸ்திரீகள் மிகச்சிறந்த பூமாரியைப் பொழிந்தார் கள். பரிசுத்தமான காற்றானது திவ்யகந்தத்துடன் வீசியது. இந்த

ஸ்கந்தரைக் கந்தர்வர்களும் யாகஞ்செய்பவர்களும் மஹரிஷிகளும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்கள். சிலர் இந்த ஸ்கந்தரை எல்லாருக்கும் முந்திப்பிறந்தவரும் பிரம்மதேவரை உத்பத்திக்குக் காரணமாகக் கொண்டவரும் பிரபுவும் பிதாமஹருக்குப் புத்திரருமான அந்த ஸநத்குமாரராகப் பாவிக்கிறார்கள். சிலர் மஹேசுவரருடைய குமார ரென்றும் சிலர் அக்னியின் குமாரரென்றும் உமையினுடைய குமார ரென்றும் கிருத்திகாதேவிகளின் குமாரரென்றும் கங்கையின் குமார ரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். யோகிகளுக்கு ஈசுவரரும் மஹாபல சாலியுமான ஸ்கந்ததேவரை ஒருவிதமாகவும் இரண்டுவிதமாகவும் நான்குவிதமாகவும் நூறுவிதமாகவும் ஆயிரம்விதமாகவும் சொல்லு கின்றனர். அரசரே! இந்தக்கார்த்திகேயருடைய அபிஷேகமானது உமக்கு உரைக்கப்பட்டது. ஸரஸ்வதியினுடைய தீர்த்தவகையின பரிசுத்தியையும் கேளும். மஹாராஜரே! குமாரரால் தேவசத்துருக் கள் கொல்லப்பட்டவுடன் மற்றொரு ஸ்வர்க்கம்போல உத்தமமான தீர்த்தம் உண்டாயிற்று. அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டு பிரபுவான குமாரர் தனித்தனியாக ஐசுவர்யங்களையும் கொடுத்தார். அக்னி குமாரரான ஸ்கந்தர் ராக்ஷஸத்தலைவர்களுக்கு மூவுலகங்களையும் அளித்தார். மஹாராஜரே! தைத்யவர்க்கங்களுக்கு முடிவைச் செய் பவரான அந்தப் பகவான் இவ்வாறு அந்தத்தீர்த்தத்தில் தேவர்க ளால் தேவஸேனாபதியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டார். பரதர்க ளுள் சிறந்தவரே! முற்காலத்தில் எந்தத்தீர்த்தத்தில் ஜலங்களுக்கு ராஜாவான வருணன் தேவகணங்களால் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட் டானோ அந்தத் தீர்த்தமானது ஔசனமென்ற பிரஸித்திபெற்றது. பலராமர் இந்த உத்தமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்கந்தரை அர்ச்சித்துப் பிராம்மணர்களுக்கு ஸ்வர்ணத்தையும் வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்தார். பகைவீரர்களைக்கொல்பவரும் மாத வருக்கு ஜ்யேஷ்டரும் மாதவருமான பலராமர் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஓர் இரவு வஸித்துப் பூஜிக்கத்தக்க அந்த உத்தம தீர்த்தத்தில் ஸ்நா னமுஞ்செய்து ஸந்தோஷமுள்ளவரும் மனத்தில் அன்பு மிக்கவரும் ஆனார். அரசரே! நீர் என்னைநோக்கிக் கேட்டதும் மஹாபலசாலி யான ஸ்கந்தபகவான் பாலராயிருக்கும்பொழுதே ஒன்று சேர்ந்த தேவர்களால் அபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டதும் ஸேநாபதியாகச் செய் யப்பட்டதுமாகிய இவையனைத்தும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டன" என்று கூறினார்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தேவர்கள் வருணனை ஜலாதிபதியாக அபிஷேகஞ் செய்ததும், பலராமர் அக்னிதீர்த்தத்துக்கும் கௌபேரதீர்த்தத்துக்கும் சென்றதும், அந்தத் தீர்த்தங்களுடைய மகிமையும்)

ஜனமேஜயர், "பராமமுனிவரே! முறைப்படி விஸ்தாரமாக நடந்த மிக்க ஆச்சரியகரமான இந்தக் குமாரருடைய அபிஷேகத்தை நான் உள்ளபடி கேட்டேன். தபோதனரே! இதனைக்கேட்டமையால் என்னைப் பரிசுத்தனாக அறிகிறேன். எனக்கு ரோமங்கள் சிலிர்க்கின்றன. என்னுடைய மனமும் தெளிவாக இருக்கிறது. குமாரருடைய அபிஷேகத்தையும் அவ்வாறே தைத்யர்களுடைய வதத்தையுங்கேட்டு, மீண்டும் எனக்கு அதிகமான பிரீதியும் குதூகலமும் உண்டாகின்றன. மஹாபிராஜ்ஞரே! முற்காலத்தில் இந்தத் தீர்த்தத்தில் வருணன் ஜலங்களுக்குப்பதியாகத் தேவர்களால் எவ்வாறு அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டான்? அதனை எனக்குச் சொல்லும். சிறந்தவரே! நீர் ஸமர்த்தராக இருக்கிறீர்" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! முற்காலத்தில் இந்த ஆச்சர்யம் நடந்தவிதத்தைக் கேளும். மன்னரே! ஆதிகாலத்தில் கிருதயுகமானது முறைப்படி நடந்துவரும்பொழுது எல்லாத்தேவதைகளும் ஸமீபத்திலவந்து வருணனைப்பார்த்து இந்தவசனத்தை உரைக்கலானார்கள். 'பகவானே! எங்களைத் தேவராஜனான இந்திரன் எப்பொழுதும் பயங்களினின்று காப்பாற்றுவதுபோலவே எல்லாநதிகளுக்கும் நாதனான நீயும் காப்பாயாக. தேவனே! மகரங்களுக்கு ஆலயமான ஸமுத்திரத்தில் எப்பொழுதும் உனக்கு வாசம் உண்டாகட்டும். நதிகளுக்குப் பதியான இந்த ஸமுத்திரமானது உன்னுடைய வசத்தில் இருக்கப்போகிறது. சந்திரனோடுகூடவே உனக்குக் குறைவும் அபிவிருத்தியும் உண்டாகப்போகின்றன' என்றனர். வருணன், அந்தத்தேவர்களைப்பார்த்து, 'அப்படியே ஆகுக' என்றுசொன்னான். பிறகு, தேவர்களெல்லாரும் ஸாகரத்தை ஆலயமாகக்கொண்ட வருணனை வந்தடைந்து சாஸ்திரத்தினால் கண்டறியப்பட்ட முறையினால் ஜலாதிபதியாகச்செய்தார்கள். பிறகு, ஜலஜந்துக்களுக்குப்பதியான வருணனைத் தேவர்கள் அபிஷேகஞ்செய்து ஜலேஸ்வரனான அவனைப் பூஜித்துத் தங்கள் ஸ்தானங்களையே அடைந்தார்கள். மிக்ககீர்த்தியையுடைய வருணனும், பிறகு

தேவர்களால் அபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டவனுகி நதிகளையும் சமுத்திரங்களையும் நதங்களையும் தடாகங்களையும், இந்திரன் தேவர்களைப் பாதுகாப்பதுபோல முறையுடன் பாதுகாத்தான். தோஷமற்றவரே! அரசரே! பிறகு, பிரலம்பனைக் கொன்றவரும் பேரறிவாளருமான பலராமர், அந்தத்தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, தனத்தைக்கொடுத்து, பிறகு, எந்தஇடத்தில் அக்நியானவன் வன்னிமரத்தின் மத்தியில் ஒளிந்து காணப்படாமலிருந்தானே, முற்காலத்தில் லோகாலோக பர்வதத்துக்கு அழிவுண்டான ஸமயத்தில் தேவர்கள் எந்த இடத்தில் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிதாமஹரான பிரமதேவரை அடைந்து, 'அக்னிபகவான் ஒளிந்துவிட்டான்; காரணத்தை நாங்கள் அறியோம்; பிரபுவே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் க்ஷயமுண்டாகிவிட்டது; அக்னியை உண்டுபண்ணிக்கொடும்' என்று வேண்டினார்களோ அந்த அக்நிதீர்த்தஞ் சென்றார்" என்றார்.

ஜனமேஜயர், "உலகங்களை ரக்ஷிப்பவனான அக்நிபகவான், யாது காரணம்பற்றி ஒளிந்தான்? தேவர்களால் எவ்வாறு அறியப்பட்டான்? அவற்றை உள்ளபடி எனக்குச் சொல்வீராக" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். "பிரதாபசாலியான அக்நிபகவான் பருகுவினுடைய சாபத்தினின்று மிக்க பயமடைந்து, பிறகு, வன்னிமரத்தின் நடுவிடத்துக்குச் சென்று தெரியாமல் மறைந்துவிட்டான். அப்பொழுது, அக்னி நஷ்டமாய்ப் போனவுடன், இந்திரனுடன்கூடின தேவர்களனைவர்களும் மிக்க துன்பமுற்றவர்களாகிக் காணமற்போன அக்னியைத் தேடினார்கள். பிறகு, அக்னிதீர்த்தத்தை அடைந்து அந்தத்தீர்த்தத்தில் வன்னிமரத்தின் நடுவில் நிலைபெற்று முறைப்படி வஸிக்கின்ற அக்னியைக் கண்டார்கள். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பிருகஸ்பதியை முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் இந்திரனுடன்கூடினவர்களுமான தேவர்களெல்லாரும் அந்த அக்னியை அடைந்து மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களானார்கள். மஹாபாக்யமுள்ளவரே! தேவர்கள் மீண்டும் வந்தபடியே போனார்கள். பிரமவாதியான பிருகுமஹரிஷியினுடைய சாபத்தால் அந்த அக்னி அவர் சொற்படி ஸர்வபக்ஷகனானன். புத்திசாலியான அக்னிபகவான் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பிராம்மண சாபத்தினின்று விடுபட்டான். அரசரே! பிறகு, பிரபுவான பிரமதேவர் முற்காலத்தில் தேவர்களுடன் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து முறைப்படி தேவதைகளுக்கு அவ்வாறாக அன்னங்களைப் படைத்தார். மன்னரே! (பலராமர்) அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து

பறபல தனங்களைகொடுதது எநதத் தீர்த்தத்தில் பெருந்தவம்புரிந்து பிரபுவான குபேரன் தனுதயக்ஷனுக இருக்கும பதவியைப் பெற றுனு அநதக் கௌபேரதீர்ததததைதக குறித்துசசென்றுர். மனிதர்க ளுட் சிறநதவரே! வேநதரே! அநதத் தீர்ததததில வஸிததுக்கொண் டிருக்கும்பொழுதே அநத ஐலபிலனைத் தனஙகளும் நிதிகளும வநது அடைநதன. கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்ட பலராமர் அநதத தீர்ததததை அடைநது ஸ்நானம செய்து முறைப்படி பிராம மணர்களுககுத தனததைக கொடுத்தார். அவவிடததில் அநத ஸ்தானமானது குபேரனைச் சேர்நத உத்தமமான பூநதோட்டத்தில காணப்படுகிறது. தோள்வலிமைமிக்கவரே! முற்காலத்தில் மஹாத் மாவும் யக்ஷராஜனுமான குபேரன் எநதத் தீர்த்தத்தில் பெருநதவம் செய்தானே, மிகுதியான வரஙகளையும் பெறறுனே, தனுதிபதியான அவன் எநதத தீரத்ததில தனுதிபதயத்தையும் அளவுகடநத பரா கரமமுளள ருதரரோடு நட்பையும் தேவத்தன்மையையும லோக பாலனுயிருக்கும் நிலைமையையும நளகூபரனென்கிற புத்திரனையும் விரைவாக அடைநதானே, எநததீர்ததத்தில் அநதக குபேரனுக்கு ஹமஸஙகளுடன் கூடினதும மனுேவேகம்போன்ற வேகமுளளதும் தேவஸம்பநதம்பெறறதுமான சிறநத புஷ்பகவிமானமும் ராக்ஷஸர் களுக்குத தலைவனுயிருககும் தன்மையும் கொடுக்கப்பட்டனவோ அநதத தீரததததிலேயே தேவகணங்கள் வநது குபேரனை அபிஷே கஞ் செய்தன. அரசரே! வெண்ணிறமுள்ள சந்தனத்தைத தரித் திருக்கின்ற பலராமா அநதத் தீர்த்தத்தில ஸ்நானம் செய்து கொடுக் கததக்க மிகுதியான வஸ்துக்களையும் கொடுத்து எல்லாப் பிராணி களாலும அடையப்பட்டதும் எல்லா ருதுக்களுடனும சேர்நத வனங் களுடன் கூடியதும எப்பொழுதும புஷ்பஙகளும பழங்களும் நிரம்பி யதும் மங்களகரமாயிருபபதுமான பதரபாசனமென்கிற உததம தீரத் ததைதை விரைவுடன் அடைந்தார்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர் பதரபாசன தீர்த்தத்திற்குப் போனதும், ஸ்ருதாவதி அருந்ததி இவர்களுடைய மகிமையும்.)

பிரபுவே! எந்தத் தீர்த்தத்தில் புவியில் ரூபத்தினால் ஒப்பில்லாதவளான ஸ்ருதாவதி யென்கிற பரத்வாஜருடைய பெண் கன்னிகையாயிருந்துகொண்டு விரதத்தை மேற்கொண்டவளாகிப் பிரம்மநிஷ்டையில் நிலைபெற்றிருந்தாளோ தபஸ்விகளாலும் ஸித்தர்களாலும் அடையப்பட்டிருந்த அந்தப் பதரபாசனமென்கிற உத்தமதீர்த்தத்தைப் பலராமர் அடைந்தார். அந்தப்பெண், 'எனக்குத் தேவராஜன் பர்த்தாவாகவேண்டும்' என்று நிச்சயித்துப் பலநியமங்களோடு அதிக உக்ரமாகத் தவம்புரிந்தாள். குருவம்சத்தில் உதித்தவர்களுள் சிறந்தவரே! ஸ்திரீகளால் எவ்விதத்தினாலும் அனுஷ்டிக்க முடியாதவையும் பலபலவிதமானவையும் கடுமையாயுள்ளவையுமான நியமங்களை அனுஷ்டிக்கின்ற அந்த ஸ்ருதாவதிக்குப் பல ஆண்டுகள் சென்றன. பிரஜைகளுக்கு நாதரே! தேவர்களுக்கு அதிபதியும் பிரபுவும் பாகனென்கிற அஸுரனைக்கொன்றவனுமான இந்திரன் அவளுடைய அந்த ஒழுக்கத்தினாலும் தவத்தினாலும் சிறந்த பக்தியினாலும் மகிழ்ச்சியடைந்து மஹாத்மாவும் பிரம்மரிஷியுமான வஸிஷ்டருடைய ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவளுடைய ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்தான். பாரதரே! அந்த ஸ்ருதாவதி உக்கிரமான தவத்தையுடையவரும் தவம்புரிபவர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த வஸிஷ்டரைக்கண்டு முனிகளால் கண்டறியப்பட்ட ஆசாரங்களால் பூஜித்தாள். நியமங்களை அறிந்தவளும் மங்களகரியும் இன்சொற் சொல்லுபவளுமான அந்தப்பெண், 'பகவானே! ரிஷிகளுள் சிறந்தவரே! பிரபுவே! என்ன கட்டளையிடுகிறீர்? நல்ல விரதமுள்ளவரே! இப்பொழுது என் சக்திக்குத் தக்கபடி எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுப்பேன். இந்திரனிடத்துள்ள பக்தியினால் என்னுடைய கையை உமக்கு எவ்விதத்தினாலும் கொடுக்கமாட்டேன். தபோதனரே! மூவுலகங்களுக்கும் ஈச்வரனான இந்திரன் என்னால் விரதங்களாலும் நியமங்களாலும் தவத்தினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தத்தக்கவன்' என்றாள். பாரதரே! இவ்வண்ணம் உரைக்கக்கேட்டவனும் மகிமையுடையவனும் தேவனுமான மஹேந்திரன் அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்-

கின்றவன்போலவும நியமததைஅறிந்து ஸமாதானம் செய்கின்றவன் போலவும, 'நல்ல விரததததையுடையவளே! உக்கிரமான தவத்தைச செய்கிறாய். என்றால் அறியப்பட்டாய். கல்யாணி! சிறநதமுகமுள்ள வளே! உன உள்ளததிலுள்ள இநத முயற்சியானது எதறகாகவோ அஃதனைததும அவ்வாறே நேரும. தவததினால எல்லாம் அடையப் படுகின்றன. (உன விருப்பமும) அப்படியே ஆகும. மஙகளகரமான முகமுள்ளவளே! தேவாகளுடைய திவ்ய ஸ்தானஙகள எவைக ளுண்டோ அவைகளும தவத்தினால் அடையததககன. பெரிய ஸுக மானது தவததை மூலமாககொண்டது. இவவிதம் நிசசயததைச் செய்து கோரமான தவததைச்செய்து மனிதர்கள் சரீரததைவிட்டுத் தேவதததனமையை அடைகிறாகள். கல்யாணி! என்னுடைய ஒரு வார்ததையைக கேள். மஙகளகரி! நல்ல விரதத்தையுடையவளே! இநத ஐநது இலநதைப்பழஙகளையும் பக்குவஞ்செய்' என்று சொல்லி விட்டு மகிமையுடையவனும பலனென்கிற அஸுரனைக கொனற வனுமான மஹேநதிரன் மஙகளகரியான அநதபபெண்ணிடம சொல் லிககொண்டு சென்றான். அவன, பிறகு, ஜபிக்கததக்க மந்திரத்தை ஜபிததான். அதினால அநதஆஸ்ரமததிறகு ஸமீபத்தில் உத்தமமான தீர்த்தம் உண்டாயிறறு. மஹாராஜரே! அநத இநதிரன் எந்த இடத் தில ஜபிககததகக மநதிரததை ஜபிததானோ அநத இடத்தில் இந்திர தீர்ததமென்று மூவுலகஙகளிலும பிரஸித்திபெறற அபபடிபபட்ட தீர்ததம உண்டாயிறறு. பாகனென்கிற அஸுரனைக் கொன்றவனும் தேவாகளுககெல்லாம அரசனுமான அநத இந்திரபகவான் அதை அறிவதின்பொருட்டு இலந்தைப்பழஙகளைப பக்குவமாகாமலிருக்கும் படி செய்தான். வேநதரே! ராஜஸ்ரேஷ்டரே! பிறகு, பெரிய விரத முள்ள அநதப்பெண், மிக்க தவமுள்ளவளாகவும மௌனவரதமுள்ள வளாகவும ஸ்ரமமில்லாதவளாகவும பக்குவம்செய்வதிலேயே நோக்க முள்ளவளாகவும சுததவஸ்திரததைத தரிததவளாகவும் அந்த இலந்தைப பழஙகளை அக்னியின்மீது வைத்துப் பக்குவமசெய்ய ஆரம்பிததாள. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பககுவமசெய்வதிலேயே அநதப் பெண்ணுககு நெடுநேரம் சென்றுவிட்டது. அநதப பழங் கள் பககுவமாககபபடவில்லை. பகலும முடிந்துவிட்டது. அவ ளிடத்திலுள்ள விறகுகளின்குவியல் (முழுதும) நெருப்பினால் எரிக் கப்பட்டது. அக்னி விறகில்லாமலிருக்கிறதைப பார்தது அந்தப் பெண், பிறகு, தன்சரீரத்தை எரிக்கஆரம்பித்தாள். குற்றமற்றவரே! அழகிய தோற்றமுள்ள அந்தப் பெண், முதலில் இரண்டுகால்களையும்

நெருப்பில் வைத்து அவைகளை எரிய எரிய மறுபடியும் தள்ளிக்கொடுத்தாள். சிறந்தவளும் தாமரைமலரின் இதழ்போன்ற கண்ணுடையவளுமான அந்தப்பெண் காலெரிக்கப்படும் தருணத்திலும் மகரிஷிக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினாலே துக்கத்தை ஆலோசிக்கவில்லை. அவளுக்கு மனவருத்தம் உண்டாகவில்லை. முகத்திலும் வேறுபாடு உண்டாகவேயில்லை. சரீரத்தை அக்னியினால் ஜ்வலிக்கும்படி செய்துகொண்டு தண்ணீரினடுவில் நிற்பதுபோல நின்றாள். பாரதரே! அவளுக்கு அந்த இலந்தைப் பழத்தைச் சமைப்பதில் முயற்சி நிஷ்பத்தியடையவில்லை. எவ்விதத்தினாலும் இலந்தைப்பழங்களைப் பக்குவம் செய்யவேவேண்டுமென்று அந்தக்கன்னிகை நிச்சயம்செய்துகொண்டாள். பாரதரே! மங்களகரியான அந்தப்பெண் மஹரிஷியினுடைய அந்தவசனத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டே இலந்தைப்பழத்தைச் சமைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவைகளோ பக்குவம் செய்யப்படவில்லை. அக்னிபகவான் அவளுடைய இரண்டு கால்களையும் தானாக எரித்தான். அப்பொழுது அவளுக்குச் சிறிதும் மனவருத்தமுண்டாகவில்லை. பிறகு, த்ரிலோகநாதனான இந்திரன், அவளுடைய அச்செய்கையைக் கண்டு, பிறகு, அந்தக் கன்னிகைக்குத் தனது ரூபத்தைக் காண்பித்தான். தேவர்களுள் சிறந்தவனான இந்திரன், அதிகதிடமான விரதத்தையுடைய அந்தக் கன்னிகையைப்பார்த்து, 'கல்யாணி! உன்னுடைய பக்தியினாலும் தவத்தினாலும் நியமத்தினாலும் நான் ப்ரீதியுள்ளவனாகிறேன். மங்களகரி! ஆதலால், உனக்கு எது இஷ்டமோ அது உண்டாகப்போகிறது. மஹாபாக்கியவதி! தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்தில் என் பக்கத்தில் வஸிக்கப்போகிறாய். நல்லபுருவமுள்ளவளே! உன்னுடைய இந்த உத்தம தீர்த்தமானது எல்லாப் பாவங்களையும் போக்கக்கூடியதாகவும் பதரபாசனமென்று பெயர்பெற்றதாகவும் உலகத்தில் ஸ்திரமாக இருக்கப்போகிறது. பிரமமரிஷிகளால் நான்கு பக்கங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்யப்பட்டதாகி மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்தி அடையப்போகிறது. மகா பாக்கியமுள்ளவளே! மங்களகரமாகவும் தோஷமற்றதாகவுமிருக்கின்ற இந்த உத்தம தீர்த்தத்தில் அருந்ததியைவிட்டுவிட்டு ஸப்தரிஷிகள் ஹிமயபர்வதத்துக்குச் சென்றார்கள். பிறகு, மகாபாக்யமுள்ளவர்களான அந்த ரிஷிகள் அவ்விடம் சென்று மிக்க கடுமையான விரதத்துடன் வஸித்துவந்தார்கள். அவர்கள் ஆகாரத்துக்காகப் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் கொண்டுவரப் போனார்களாம். அவர்கள் ஜீவனத்தை உத்தேசித்து அந்த ஹிமய

சலத்தைச்சார்ந்த வனத்தில் வஸித்துவருகையில் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் தொடர்ச்சியாக மழையில்லாமை வந்துவிட்டது. அந்தத் தபஸ்விகள் அந்த இடத்தில் ஆஸ்ரமத்தைக்கட்டிக்கொண்டு வஸித்தார்கள். அப்போது கல்யாணியான அருந்ததியும் தவத்தில் நிலைபெற்றவளாக இருந்தாள். கடுமையான நியமத்தில் நிலைபெற்றவளான அருந்ததியைக்கண்டு, பிறகு, முக்கண்ணர் மிக்கப்பிரீதியுள்ளவராகி அப்பொழுது வரத்தைக்கொடுக்க வந்தார். பிறகு, மகாகீர்த்திசாலியும் தேவருமான மஹாதேவர், பிராம்மணரூபத்தை எடுத்து அவளிடம்வந்து, 'கல்யாணி! நான் பிக்ஷையை விரும்புகிறேன்' என்று கூறினார். பிறகு, அழகிய காட்சியையுடையவளான அந்தப்பெண் அந்தப்பிராம்மணரைப் பார்த்து, 'பிராம்மணரே! அன்னஸமூகம் செலவாகிவிட்டது. இப்பொழுது இலந்தைப் பழங்களைச் சாப்பிடும்' என்று மறுமொழி கூறினாள். பிறகு, மஹாதேவர், 'நல்லவிரதத்தையுடையவளே! இந்தப் பழங்களைப் பக்குவம்செய்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்டு, புகழுள்ளவளான அந்த அருந்ததி, 'பிராம்மணருக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்கிற எண்ணத்தினால் அந்த இலந்தைப் பழங்களை ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியின் மீது வைத்துப் பசனம்செய்தாள். அவள் அப்பொழுது மனத்திற்கு இன்பமாயும் திவ்யமாயுமிருக்கின்ற புண்யகதைகளைக் கேட்டாள். பன்னிரண்டு வருஷகாலமாகத் தொடர்ந்துவந்த கோரமான அந்த மழையின்மையானது போய்விட்டது. ஆகாரஞ்செய்துகொள்ளாமல் பசனஞ்செய்பவளும் நல்லகதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவளுமான அந்த அருந்ததிக்கு மிக்கப்பயங்கரமான அந்தக்காலமானது ஒரு பகலுக்கு ஸமமாகச்சென்றது. பிறகு, ரிஷிகள் பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு பர்வதத்தினின்று வந்தார்கள். பிறகு, அந்தப்பகவான், பிரீதியுள்ளவராகி அருந்ததியைப்பார்த்து, 'தர்மங்களை அறிந்தவளே! முன்போல இந்தரிஷிகளைப் பின்பற்று. தர்மங்களை அறிந்தவளே! தவத்தினாலும் நியமத்தினாலும் உன் விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவனாகிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, அவர் தம்முடைய ரூபத்தைக் காண்பித்தார். பிறகு, அந்தரிஷிகளுக்கு அப்பொழுது அவளுடைய பெரிதான சரித்திரத்தைச்சொன்னார். 'பிராம்மணர்களே! ஹிமாசலத்தின்மேல் உங்களால் எந்தத் தவம்செய்யப்பட்டதோ அந்தத் தவமானது இவளால் செய்யப்பட்ட தவத்துக்கு ஈடாகாதென்பது என்னுடைய எண்ணம். இந்தத் தவப்பெண்ணினால் எவ்விதத்தினாலும் செய்யமுடியாத தவம் செய்யப்பட்டது. ஆகாரமில்லாமல் சமைக்கின்ற இவளால் பன்னிர

ண்டு வருஷங்கள் கழிக்கப்பட்டன' என்றார். பிறகு, பகவான் அந்த அருந்ததியைப்பார்த்து, 'கல்யாணி! நீ உள்ளத்தில் விரும்பியிருக்கிற வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்' என்று சொன்னார். விசாலமான சிவந்த கண்களையுடையவளான அந்த அருந்ததி, ஸப்தரிஷிஸபையில் தேவரைப்பார்த்து, 'பகவான் என்விஷயத்தில் பிரீதியுள்ளவராகியிருந்தால் இது அத்புததீர்த்தமாகவேண்டும். இந்ததீர்த்தமானது ஸித்தர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பிரீதிவிஷயமாகவும் பதரபாசனமென்கிற பெயருடன்கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும். தேவதேவேசரே! அவ்வாறே, இந்ததீர்த்தத்தில்மூன்று இரவு வஸிப்பவன் சுசியாகிப் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் உபவாஸமிருந்தவன் எந்தப்பலனை அடைவனோ அதை அடையக்கடவான்' என்று வேண்டினாள். தேவரான ருத்திரர் புகழ்பெற்றவளான அந்த அருந்ததியைப்பார்த்து, 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று மறுமொழிகூறினர். பிறகு, ஸப்தரிஷிகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்டவரான மஹாதேவர் அப்பொழுது தம் உலகத்தைக்குறித்துச் சென்றார். ரிஷிகள் களைப்படையாதவளும் நிறம் மாறாமலிருப்பவளும் பசிதாகமில்லாதவளுமான அந்த அருந்ததியைக்கண்டு ஆச்சரியத்தைஅடைந்தார்கள்.

மஹாபாக்கியமுள்ளவளே! என்னிமித்தமாகக் கடுமையான விரதத்தை அனுஷ்டித்தவளே! உன்னால் எவ்வாறு ஸித்தியடையப்பட்டதோஅவ்வாறாகவே பரிசுத்தமுள்ள அருந்ததியினால் உயர்ந்த ஸித்திஅடையப்பட்டது. கல்யாணி! இந்தவிரதத்தில் உன்னால் ஒரு விசேஷம் செய்யப்பட்டதன்றோ? அப்படிப்பட்டவிரதத்தினால் மிக்க சந்தோஷமடைந்தவனான நான் இப்பொழுது இந்தவரத்தைக் கொடுக்கிறேன். கல்யாணி! சிறந்தவளே! உனக்கு விசேஷமான வரத்தைக் கொடுக்கிறேன். கல்யாணி! மஹாத்மாவான ருத்திரரால் அந்த அருந்ததிக்கு எந்தவரம் கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தவரத்தை உனக்கு நான் பிரபாவத்தினாலும் தேஜஸினாலும் கொடுக்கிறேன். இந்தச்சமயத்தில் மீண்டும் உத்தமமான ஒருவரத்தை விதியை அனுசரித்துச் சொல்லப்போகிறேன். 'எவன் மிக்க நியமமுள்ளவனாக இந்த தீர்த்தத்தில் ஓர் இரவு வாசம்செய்து ஸ்நானம் செய்வானோ அவன் தேகத்தை விட்டபிறகு எவ்விதத்தினாலும் அடையமுடியாத உலகங்களை அடைவான்' என்று சொன்னான். பிறகு,மகிமையுள்ளவனும் தேவனுமஆயிரம் கண்களையுடையவனும் பிரதாபசாலியுமான இந்திரன் புண்யவதியான சுருதாவதியைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு மீண்டும் ஸ்வர்க்கம்சென்றான். அரசரே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! வஜ்ரதரனை

இந்திரன் போனவுடன், புண்யகந்தமுள்ள திவ்யபுஷ்பங்களுடைய வர்ஷமானது அங்கே விழுந்தது. மன்னரே! அந்தஸமயத்தில் பேரொலியுடன் தேவதுந்துபிகளும் முழங்கின. பரிசுத்தமானதும் புண்யகந்தத்துடன்கூடியதுமான காற்றும் வீசியது. தர்மந்தவறாத வரே! மங்களகரியான சுருதாவதியானவள் தேகத்தைவிட்டு இந்திரனுக்குப் பாரியையாக இருந்ததலைப்பெற்றாள். உக்கிரமான தவத்தினால் அவனை அடைந்து அவனோடு ரமித்தாள்" என்றார்.

ஜனமேஜயர், "பகவானே! எவள் அவளுக்குத் தாய்? மங்கள கரியான அந்தப்பெண் எங்கே வளர்ந்தாள்? பிராம்மணரே! யான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு அதிகமான குதூஹலமிருக்கிறது அன்றோ?" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். "எதிரில் வருகின்றவளும் விசாலமான கண்களையுடையவளுமான க்ருதாசியென்கிற அப்ஸரஸ்திரீயைக் கண்டு மஹாத்மாவும் பிரம்மரிஷியுமான பரத்வாஜருடைய ரேதஸானது வெளியில் வந்துவிட்டது. ஜபஞ்செய்கிறவர்களுள் சிறந்தவரான அந்தப்பரத்வாஜர், அந்தவீர்யத்தைக் கையினால் ஏந்தினார். அது (கையினின்றும்) அப்பொழுது ஓர் இலையில் விழுந்தது. அதில் அந்தப்பெண் உண்டானாள். தவத்தைத் தனமாகக்கொண்டவரும் மஹரிஷியும் தாமாத்மாவுமான அந்தப்பரத்வாஜர் அந்தப் பெண்ணுக்கு ஜாதகர்மமுதலான எல்லாக்காரியத்தையும் செய்து தேவரிஷிகணங்களின் ஸபையில் சுருதாவதி என்று அந்தப்பெண்ணுக்குப் பெயரையும் இட்டுத் தமது ஆஸ்ரமத்தில் அவளை வைத்து விட்டு இமயமலையிலுள்ள வனத்தை அடைந்தார். மகானுபாவரும் விருஷ்ணிகளுள் சிறந்தவருமான பலராமர் நன்றாக அடக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவராகி அந்தத்தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்து மகாப்பிராம்மணர்களுக்குத் தனங்களையுங்கொடுத்து அப்பொழுது இந்திரதீர்த்தத்தை சென்றார்.

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர் இந்திரதீர்த்தமுதலான தீர்த்தங்களுக்குச் சென்றதும், அவற்றின் மகிமையும்.)

யாதவர்களுள் சிறந்தவரும் பலசாலியுமான பலராமர், பிறகு, இந்திரதீர்த்தத்தை அடைந்து முறைப்படி ஸ்நானஞ்செய்து பிராம்மணர்களுக்குத் தனங்களையும் ரத்னங்களையும் கொடுத்தார். அந்த

இடத்தில் தேவராஜன் அநேக யாகங்களைச்செய்தான். தேவராஜன் பிருகஸ்பதிக்கு மிகுதியான தனத்தையும் கொடுத்தான். அந்த இந்திரன் அந்த இடத்தில தடையற்றவைகளும் புஷ்டியுள்ளவைகளும் பற்பல தக்ஷிணைகளுடன் கூடியவைகளுமான எல்லா யாகங்களையும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி வேதங்களில் கரைகண்டவர்களான பிராம்மணர்களால் செய்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! மிக்ககாந்தியுடையவனை இந்திரன் அந்தயாகங்களை முறைப்படி நூறுதடவை நிறைவேற்றினன்; அதனால், சதக்ரது எனப் பிரஸித்திபெற்றான். மங்களகரமாகவும் புண்யமாகவும் சாஸ்வதமாகவுமிருக்கிற அந்தத் தீர்த்தமானது அந்த இந்திரனுடையபெயரால் இந்திரதீர்த்தமெனப் பிரஸித்திபெற்றதும் எல்லாப்பாவங்களினின்றும் விடுவிக்கின்றதுமாயிற்று. உலக்கையை ஆயுதமாகக்கொண்ட பலராமர் அந்தத்தீர்த்தத்திலும் விதிப்படிஸ்நானஞ்செய்து பானங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும் போஜனங்களாலும் பிராம்மணர்களைப் பூஜித்து அவ்விடத்தினின்று மங்களகரமான ராமதீர்த்தமென்கிற உத்தம தீர்த்தத்தை அடைந்தார். ஜனமேஜயரே! எந்த இடத்தில் மகாபாக்கியசாலியும் மிக்க தவமுடையவருமான பரசுராமர் பூமியில அடிக்கடி க்ஷத்திரியபுங்கவர்களை அழித்து ரிஷிஸ்ரேஷ்டரும் உபாத்தியாயருமான காஸ்யபரை முன்னிட்டு வாஜபேயத்தினாலும் நூறுஅஸ்வமேதங்களாலும் தேவர்களைப்பூஜித்து ஸமுத்திரஞ்சூழ்ந்த பூமியைத் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தாரோ அந்தஇடத்தில் கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்ட பலராமர், பிராம்மணர்களுக்குத் தனத்தைக்கொடுத்து முறைப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, பிராம்மணர்களைப் பூஜித்துப் புண்ய தீர்த்தத்துடன்கூடின மங்களகரமானதேசத்தில் தனத்தைக்கொடுத்து ரிஷிகளையும் அபிவாதனஞ்செய்தார். பிறகு, எந்தஇடத்தில் ஜலாதிதேவதையான வருணன் முற்காலத்தில் ராஜஸூயத்தைச் செய்வதற்காக ரிஷிகளை வரவழைத்தானோ, மஹாபாக்கியமுள்ளவனும் வெண்ணிறமுள்ளவனும் சத்துருவீரர்களை நாசஞ்செய்பவனுமான அவன் எந்த இடத்தில நடந்தயுத்தத்தில் தைத்யர்களையும் மனுஷ்யர்களையும் தானவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அரக்கர்களையும் ஜயித்துக் கீர்த்திபெற்றானோ அந்த யமுனாதீர்த்தத்தை அடைந்தார். அந்த உத்தமமான யாகமானது நடந்து நிறைவேறினவுடன், தேவர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் திரிலோகபயங்கரமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! யாகங்களுள் சிறந்ததான ராஜஸூயமானது முடிந்தவுடனே க்ஷத்திரியர்களுக்கு மஹாகோரமான நாசம் நேர்ந்தது. ராஜஸ்ரேஷ்டரே!

கலபையை ஆயுதமாககொண்டவரும வனமாலையை அணிநதவரும தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவருமான அநத மாதவர் அப பொழுது மஙகளகரமான அநத உததம தீரததததில ஸ்நானஞ செயது, பிராம்மணாகளுககுத தனததைககொடுதது, பிறகு ஸந தோஷமுள்ளவராகவும பிராமமணாகளால ஸ்தோததிரம செய்யப பட்டவராகவும அநததீரதததினின்று ஸூாயபகவான் எநத இடததில யாகமசெயது ஜயோதிஸையும ஜயோதிகளுககு அதி பதியாயிருக்கும தன்மையையும பிரபாவததையும பெற்றனே,அநத ஆதிதயதீர்தததைதை அடைநதார். அரசரே! அநதநதியின் கரை யில் இநதிரனுடன கூடின எல்லாததேவாகளும மருத்துக்களுடன கூடின விஸ்வேதேவாகளும கநதர்வர்களும அப்ஸரஸுகளும கிருஷ்ணதவைபாயனரும சுகரும மதுஸூதனரான கோவிநதரும் யக்ஷாகளும ராக்ஷஸர்களும பிசாசங்களும ஸித்திபெற்றனர். மஙகள கரமாகவும் பாவனமாகவுமிருக்கின்ற அநதஸரஸ்வதீநதியின தீர தததில இவாகளும இன்னும மற்ற அனேகாகளும ஆயிரமாயிரமாக யோகததினுல் ஸிததிபெற்றார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! முறகாலத் தில் விஷ்ணுவானவா மது கைடபன எனகிற இரண்டு அஸுரர்களை யும் கொன்று அநத உததமமான தீர்த்ததில் ஸ்நானஞ்செய்து யோகததையும உததமமான ஸிததியையும் பெற்றா. பாரதரே! தாமாதமாவான தவைபாயனரும அநதத்தீரதத்திலேயே ஸ்நானஞ் செய்து உததமமான யோகததையும உத்தமமான ஸிததியையும் பெற்றா. மிகக தவமுடையவரான அஸிதரானதேவலரும் அதே தீர்ததததில ஸ்நானஞ்செய்து உததமமான யோகததை அனுஷ் டிதது யோகஸிததியைப பெற்றார்.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தேவலர் ஜைகீஷவ்யர் இவர்களின் சரித்திரமும், பலராமர் ஸோம தீர்த்தத்திற்குச் சென்றதும்.)

தர்மாதமாவும் தவததையேதனமாகக் கொண்டவருமானஅஸித ரானதேவலரும் முறகாலத்தில் கிருஹஸ்ததர்மததை அடைநது அந் தத்தீர்தததிலேயேவஸிததுவந்தார். மகாராஜரே!தேவலரிஷி,தர்மத் திலேயே நித்யம் நிலைபெறறவரும்சுத்தருமபொறிகளை அடக்கினவரும் யஜ்ஞம் செய்தலையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவரும் மிக்கதவமுள்ள

வரும் எல்லாஜநதுக்களிடமும் செய்கையினலும் உள்ளததினலும் வாக்கினுலுமஸமமாயிருபபவருமகோபமில்லாதவருமபுகழ்சசியையும இகழ்ச்சியையும்ஸமமாக எண்ணுகின்றவரும விருபபுவெறுபபுக்களில் ஒத்திருப்பவரும் யமன்போல ஸமமாகப்பாாபபவரும் பொனனிலும் மண்ணிலும ஸமதிருஷ்டியுள்ளவரும் மிககஞானமுளளவரும பிரம்ம சரியததில எப்பொழுதும பற்றுளளவரும எபபொழுதும தர்மததை யே பிரதானமாக உடையவருமாயிருநதுகொண்டு தேவாகளேயும பிராமமணர்களேயும் அதிதிகளேயும நியமமபூஜிததுவநதாா. மஹாபாக் கியமுளளவரே! அரசரே! பிறகு, சிறநதபுததியுளளவரும மனனம் செய்பவரும மிகக காநதியுளளவருமான ஜைகீஷவயரென்கிறபிக்ஷு கரும அவ்விடம்வநது யோகததைஅடைநது அநதத் தீர்ததததில் நியமததுடனிருந்துகொண்டு தேவலருடைய ஆஸ்ரமத்தில வஸித்து வநதார். மஹாராஜரே! யோகததில் எபபொழுதும் நிலெபெறற வரும் மஹாதபஸ்வியுமான ஜைகீஷவ்யர் ஸித்தியடைநதார். அவவிடததில் வஸிக்கின்ற அநத ஜைகீஷவ்ய மஹாமுனிவரைத தேவலா பாாததுக்கொண்டே(அவரைஉபசரிபபதாகிய)தர்மததைச செய்யாமலிருநதாா. மஹாராஜரே!அவவிருவருககும இவவிதமாகவே வெகுகாலம சென்றுவிட்டது. ஜனமேஜயரே! புததிமானுமஸநயா ஸியுமான அநத ஜைகீஷவயமுனிவா பிறகு ஆகாரகாலததில் தனித திருககினற அநததேவலரைக கண்டாா. தாமங்களேஅறிநதவரான அநத ஜைகீஷவ்யா பிக்ஷாகாலததில் தேவலரருகிலவந்தாா. அநதத் தேவலர் ஸநயாஸிவடிவததுடன வநதிருககின்ற அநதமஹாமுனிவ ரைக்கண்டு அதிக கௌரவததையும் அவவாறே அதிகப் பிரீதியையும் பாராட்டினர். பாரதரே! தேவலரோ மனததைஅடக்கினவராகி ரிஷிகளால் சொலலபபடட விதிபபடியும தமசகதிககேறறபடியும அனேகவருஷகாலம் பூஜிததார். அரசரே! ஒருஸமயததில மஹா காநதியுள்ளவரான ஜைகீஷவயமுனிவரைககணடு, 'பூஜிககின்ற எனககு அநேக வருஷஙகள சென்றுவிட்டன. இநத ஸநயாஸியான வர் ஆலஸ்யமுளளவராயிருநதுகொணடு ஒன்றையும் பேசவில்லே' என்று மஹாதமாவான அநததேவலருக்கு மிக்கபெரியகவலே உண் டாயிறறு. ஸ்ரீமானுன அநததேவலா இவவாறுஎண்ணிககொண்டே கலசததைஎடுத்துககொணடு ஆகாசமார்ககமாகப் பெருஙகடலேககுறித துச் சென்ருர். பாரதரே! தாமாதமாவான அநததேவலா நதிகளுக் குப் பதியாகவிருக்கின்ற சமுததிரததைககுறிததுப்போனவுடன்,அவ் விடத்தில முநதியேவநதிருககினற ஜைகீஷவயரைக்கண்டாா. பிறகு,

அமிதமான ஒளிபொருந்திய அந்தத்தேவலமகரிஷி, ஆச்சர்யத்துடன், 'எவ்வாறு இந்தத்துறவியானவர் வந்து ஸமுத்திரத்தில் ஸ்நானமும் செய்தார்?' என்று சிந்திக்கலானார். அந்த அஸிதமஹரிஷி அப்பொழுது இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து சுசியாயிருந்துகொண்டு ஜபிக்கத்தக்கதை ஜபித்தார். ஜனமேஜயரே! ஸ்ரீமானான தேவலமஹரிஷி மந்திரஜபங்களைச் செய்து நித்தியக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு ஜலத்தினால் நிறைந்தகடத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தார். பிறகு, அந்தத்தேவலமுனிவர், தம் ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசிக்கும்பொழுதே, அந்த ஆஸ்ரமத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். ஜைகீஷவ்யர் இவரைப்பார்த்து எவ்வித்ததாலும் ஸம்பாஷிக்கவேயில்லை. மிக்கதவத்தையுடைய அந்த ஜைகீஷவ்யர் ஆஸ்ரமத்தில் கட்டைபோலிருந்துகொண்டு வாஸஞ்செய்தார். ஸமுத்திரதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவரும் ஸமுத்திரம்போன்றவரும் முந்தியே ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசித்தவருமான அந்த ஜைகீஷவ்யரை அந்தத் தேவலர் கண்டார். அரசரே! சிறந்த புத்தியுள்ளவரான அஸிதரென்கிற தேவலர், ஜைகீஷவ்யருடைய யோகத்தினாலுண்டான தவத்தின் மகிமையைக்கண்டு சிந்திக்கலானார். ராஜேந்திரரே! அப்பொழுது முனிகளுள் சிறந்தவரான அந்தத்தேவலர், 'இவர் என்னால் ஸமுத்திரத்திலும் ஆஸ்ரமத்திலும் எவ்வாறு காணப்பட்டார்?' என்று ஆலோசித்தார். மன்னரே! மந்திரங்களில் கரைகடந்தவரான அந்தத் தேவலமுனிவர் இவ்வாறு ஆலோசித்துக்கொண்டே அப்பொழுது ஸந்யாஸியான ஜைகீஷவ்யருடைய மகிமையை அறிவதின்பொருட்டு அந்த ஆஸ்ரமத்தினின்று ஆகாயத்தில் எழுந்து சென்றார். அவர் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களும் மனத்தை அடக்கியவர்களுமான ஸித்தர்களைக்கண்டார். அந்த ஸித்தர்களால் பூஜிக்கப்படுகின்ற ஜைகீஷவ்யரையும் கண்டார். பிறகு, மிக்க பரபரப்புள்ளவரும் விடாமுயற்சியுள்ளவரும் திடமான விரதத்தை உடையவருமான அந்த அஸிதரென்கிற தேவலர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்திருக்கின்ற ஜைகீஷவ்யரைக்கண்டார். பிறகு, அந்தத்தேவலர் அந்த ஸ்வர்க்கத்தினின்று பித்ருலோகத்தைக் குறித்துச் செல்லுகின்றவரும் பித்ருலோகத்தினின்று யமலோகத்தைக் குறித்துச் செல்லுகின்றவரும் அந்த யமலோகத்தினின்று ஆதித்யலோகத்தைக் குறித்துச் செல்லுகின்றவரும் அந்த ஆதித்ய லோகத்தினின்று எழுந்து சந்திரலோகம் செல்லுகின்றவரும் நாற்பக்கத்திலும்

ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவருமான ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். அவர், ஒரே தேவதையினிடத்தில் நிச்சயஜ்ஞானமுள்ளவர்களாகத் தேவதையைப் பூஜிக்கின்றவர்களுக்குரிய மங்களகரமான லோகங்களைக்குறித்து எழுந்துசெல்லுகின்ற அந்தத்துறவியைக் கண்டார். பிறகு, அக்னிஹோத்திரிகளுக்குஉரிய உலகங்களைஅடைந்து அவைகளினின்றும் மேலே சென்றார். எந்தத்தபோதனர்கள் தர்சபௌர்ணமாஸங்களால் தேவர்களைப் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய அவ்வுலகங்களிலும் அந்தப் புத்திமானான ஜைகீஷவ்யர் காணப்பட்டார். (தேவலர்) அவ்வுலகங்களினின்றும் பசுயாகஞ்செய்கிறவர்களுக்குரிய லோகத்தைக்குறித்துச் செல்லுகின்றவரும் தோஷமற்றவருமதேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவருமான ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். பிறகு, பல விதமான சாதுர்மாஸ்யங்களால் எந்தத்தபோதனர்கள் தேவர்களைப் பூஜிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய ஸ்தானமும் அடையப்பட்டது. அவ்வாறே, அக்னிஷ்டோமயாகஞ் செய்தவர்களுடைய ஸ்தானமும் அடையப்பட்டது. எந்தத்தபோதனர்கள் அக்னிஷ்டோமத்தினால் தேவர்களை ஆராதிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய ஸ்தானத்தையும் ஜைகீஷவ்யர் அடைந்திருப்பதைத் தேவலர் கண்டார். யாகங்களுள் சிறந்த வாஜபேயத்தையும் அவ்வாறே பஹுஸுவர்ணகத்தையும் அனுஷ்டிக்கின்ற பேரறிவாளர்களுடைய உலகங்களிலும் (அவரைக்) கண்டார். எவர்கள் ராஜஸூயத்தினாலும் பௌண்டரீகத்தினாலும் தேவர்களை ஆராதிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய உலகங்களிலும் அந்தத்தேவலர் ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். யாகங்களுள் சிறந்த அச்வமேதத்தையும் நரமேதத்தையும் செய்கின்ற நரச்ரேஷ்டர்களுடைய உலகங்களிலும் கண்டார். செய்யமுடியாததான ஸர்வமேதத்தையும் அவ்வாறே ஸௌத்ராமணியையும் எவர்கள் செய்கின்றார்களோ அவர்களுடைய உலகங்களிலும் அந்தத்தேவலர் ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். அரசரே! த்வாதசாகங்களாலும் பற்பல யாகங்களாலும் எவர்கள் தேவதைகளை ஆராதிக்கின்றார்களோ அவர்களுடைய உலகங்களில் அந்தத்தேவலர் ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். மித்ரன் வருணன் இவர்களுடைய உலகங்களையும் அவ்வாறே ஆதித்யர்களுடைய உலகங்களையும் (அடைந்து) ஸாலோக்கியம் பெற்றிருக்கின்ற அந்த ஜைகீஷவ்யரைத் தேவலர் கண்டார். பிறகு, தேவலர், ருத்திரர்கள் வஸுக்கள் பிருகஸ்பதி இவர்களுக்குள்ள ஸ்தானங்களையும் தாண்டியிருக்கின்ற ஜைகீஷவ்யரைக் கண்டார். பிறகு, அவர், ஜைகீஷவ்யர் கோலோகத்திலேறி பிரம்மஸத்ரம

செய்தவர்களுக்குரிய லோகங்களைக் குறித்துச் செல்லுகின்றதைக் கண்டார். அந்தத் தேவலர் மிகச்சிறந்த மூவுலகங்களையும் கடந்து தம்தேஜஸினால் மேலேழுந்து செல்லுகின்றவரும் பதிவிரதைகளுடைய உலகங்களைக் குறித்துச் செல்லுகின்றவருமான (அந்தப்) பிராமணரைக் கண்டார். பகைவர்களை அடக்குபவரே! பிறகு, தேவலர், (அந்த) லோகத்திலிருந்தவரும் மறைந்துபோனவரும் முனிவர்களுள் சிறந்தவருமான ஜைகீஷவ்யரை மறுபடியும் காணவில்லை. மஹாபாக்கியசாலியான அந்தத்தேவலர் ஜைகீஷவ்யருடைய பிரபாவத்தையும் நல்லவிரதத்தையும் ஒப்பற்றயோகஸித்தியையும் ஆலோசித்தார். தீரரானதேவலர் அப்பொழுது அவ்வுலகங்களிலிருப்பவர்களும் மிக்க சிறப்புள்ளவர்களும் பரமநிஷ்டர்களுமான ஸித்தர்களை நோக்கிப் பரிசுத்தராக அஞ்சலி செய்துகொண்டு, 'தபோதனர்களே! ஜைகீஷவ்யரை நான் காணவில்லை. அவரைப்பற்றிச்சொல்லுங்கள்; யான் இதைக் கேட்க விரும்புகிறேன். எனக்கு அதிக ஆவலிருக்கிறதன்றோ?' என்று வினவினார். ஸித்தர்கள், 'திடமான விரதமுள்ளவரே! தேவலரே! உண்மையைச்சொல்லுகின்ற எங்களுடைய வார்த்தையைக்கேளும். ஜைகீஷவ்யர் குறைவற்றதும் சாசுவதமாயிருப்பதுமான பிரமலோகத்தை அடைந்துவிட்டார்' என்று சொன்னார்கள். பிரமசாரிகளான அந்தஸித்தர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுஅந்த அஸிதரென்கிற தேவலர் விரைவாக மேலேழும்பிக் கீழேவிழுந்தார். பிறகு, அந்த ஸித்தர்கள், மறுபடியும் தேவலரைப்பார்த்து, 'தபோதனரே! தேவலரே! பிராமணரே! ஜைகீஷவ்யர் பிரம்மலோகத்தில் எந்தஸ்தானத்தை அடைந்தாரோ அதை அடைவதற்கு உமக்குக் கதிகிடையாது' என்றனர். அந்த ஸித்தர்களுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு, தேவலர் மீண்டும் முன்போன எல்லாஉலகங்களினின்றும் வரிசையாகக் கீழே இறங்கினார். அந்தத்தேவலர் பாவனமான தம் ஆசிரமத்தைச் சூரியன்போல வந்தடைந்தார்; பிரவேசிக்கும்பொழுதே ஜைகீஷவ்யரையும் கண்டார். பிறகு, தேவலர் யோகத்தினாலுண்டான ஜைகீஷவ்யருடைய தபோமகிமையைக்கண்டு தாமத்துடன் கூடின புத்தியினால் ஆலோசித்தார். அரசரே! பிறகு, அந்தத்தேவலர் மஹாத்மாவும், மஹாமுனிவருமான ஜைகீஷவ்யருகில் சென்று பணிவுடன்வணங்கி, 'பகவானே! நான் மோக்ஷதர்மத்தை நன்கு அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். அந்த ஜைகீஷவ்யர் தேவலருடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டுச் சாஸ்திரப்படி செய்ய இயல்வதும் இயலாததுமான யோகத்தினு

டைய உத்தமமான விதியை உபதேசித்தார். பிறகு, பெருந்தவமுள்ளவரான ஜைகீஷவ்யர் தேவலரை ஸந்யாஸத்தில் புத்தியைச் செலுத்தியிருப்பவராகக்கண்டு சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய காமாவினால் இவருக்கு (துறவிக்குரிய) எல்லாக்கிரியைகளையும் செய்தார். ஸந்யாஸத்தில் நோக்கமுள்ள புத்தியையுடையவரான அந்தத் தேவலரைக் கண்டு, பிறகு, பிராணிகள் பிதருக்களோடு சேர்ந்து, 'எவன் நமக்கு ஹவிர்ப்பாகங்களைக் கொடுப்பான்?' என்று கண்ணீர்விட்டன. தேவலரோ பத்துத்திக்குக்களிலும் பேசுகின்ற பிராணிகளுடைய அவ்வாறான தீனவசனத்தைக்கேட்டு ஸன்யாஸத்தை விடும் விஷயத்தில் மனவுறுதி கொண்டார். பாரதரே! பிறகு, பரிசுத்தமான பலமூலங்களும் புஷ்பங்களும் ஓஷதிகளும், 'அற்பனும் துர்ப்புத்தியுள்ளவனுமான தேவலன் நிச்சயமாக மறுபடியும் நம்மை வெட்டப்போகிறான்; எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக் கொடுத்த இவன், (தான் செய்வதைத்) தெரிந்துகொள்ளவில்லை' என்று ஆயிரமாயிரமாகப் பெருங்கூச்சலிட்டன. பிறகு, முனிஸ்ரேஷ்டரான தேவலர் 'இல்லறம் துறவறம் (இரண்டினுள்) எது நன்மையை விளைவிக்கக் கூடியதாகும்?' என்று மீண்டும் தம்புத்தியினால் ஆலோசித்தார். அரசருட் சிறந்தவரே! தேவலர் மனத்தினால் இவ்வாறு நிச்சயஞ்செய்து இல்லறத்தைவிட்டுத் துறவறத்தில் விருப்பம்வைத்தார். பாரதரே! இது முதலான விஷயங்களை நன்றாக ஆலோசித்துத் தேவலர் நிச்சயத்துடன் சிறந்தஸித்தியையும் சிறந்தயோகத்தையும் அடைந்தனர். பிறகு, பிருகஸ்பதியை முதன்மையாகக்கொண்ட தேவர்களும் தபஸ்விகளும் அருகில்வந்து அவருடைய தவத்தைப் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, ரிஷிகளுள்சிறந்த அப்படிப்பட்ட நாரதர், தேவர்களைப் பார்த்து, 'அஸிதரை ஆச்சர்யமடையச்செய்த அந்தஜைகீஷவ்யரிடத்தில் தவமில்லை' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லுகின்றவரும் கற்றறிந்தவருமான அந்தநாரதரை நோக்கி அந்ததேவர்கள், மஹரிஷியான ஜைகீஷவ்யரைப் புகழ்கின்றவர்களாகி, 'இது இப்படியன்று; பிரபாவத்தினால் மஹாத்மாவான ஜைகீஷவ்யருடைய தேஜஸ் தவம் யோகம் இவைகளுக்கு ஸமமானதும் இவைகளிலும் மேலானதும் யாதொன்றுமில்லை' என்றுமறுமொழிகூறினார்கள். மஹாத்மாவான ஜைகீஷவ்யர் இவ்விதமான பிரபாவமுள்ளவர். அஸிதரும் அவ்வாறே. மஹாத்மாக்களான அவ்விருவருக்கும் இது உத்தமஸ்தானமும் தீர்த்தமுமாயுள்ளது. பிறகு, மஹாத்மாவும் உத்தமமான கர்மங்களைச்செய்பவருமான பலராமர் அந்தத்தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிராம

மணர்களுக்குத தனததைக்கொடுத்துத தர்மததைஅடைநது மகிமை பொருநதியதும ஸோமனுடையதுமான சிறநத தீர்தததிறகுச சென்ருர.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ததீசி, ஸாரஸ்வதர் இவர்களுடைய சரித்திரம்.)

பாரதரே! எநத இடத்தில், முடிவில பெரிதானதாரகாமயயுத்தம நேர்நததாகிய ராஜஸூயததிலை சந்திரன தேவர்களைப் பூஜித்தாளுே அநதத தீரதததிலும, தைர்யமுள்ள பலராமா ஸ்நானஞ செய்து தானஙகளைககொடுததுத் தாமசிநதையுள்ளவராகி, முற்காலததில் பன்னிரண்டு வருஷம் மழையிலலாமை நோநதிருக்கும் போது ஸாரஸ்வதமுனிவா உத்தமபபிராமமணாகளுக்கு எநத இடத்தில வேதஙகளை அதயயனம செய்விததாரோ அநத ஸாரஸ்வதமுனிவருடைய தீர்த்ததததை அடைந்தார்" எனருர்.

ஜனமேஜயர், "முறகாலத்தில பனனிரண்டு வருஷகாலம மழையின்மை உண்டானதருணத்தில் ஸாரஸ்வதமுனிவர் உத்தமபபிராமமணர்களுககு எவ்வாறு வேதாதயயனம் செய்விததார்?" என்றுவினவ, வைசமபாயனர் சொல்லலானுர். "மஹாராஜரே! முறகாலததில் சிறந்த புததியுள்ளவரும மிகக தவமுடையவரும பிரம்மசாரியும் இந்திரியஙகளை ஜயிததவருமான ததீசிஎன்று பிரசிததிபெறற ஒருமுனிவர் இருநதார். பிரபுவே! இநதிரன் அவருடைய அதிக தவததினின்று எப்பொழுதும பயநதுகொண்டிருநதான். அவர் பலவிதமான பலன்களாலும ஆசைஅடையுமபடி செய்யமுடியாதவராயிருநதார். பிறகு, இநதிரன் அவருக்கு ஆசையை உணடுபண்ணுவதறகாகத் தேவலோகத்தில் தோன்றினவளும பரிசுததையும பாாக்கஇன்பமாயிருப்பவளுமான அலமபுஸை என்கிற அபஸரஸ்திரீயை அனுப்பினுன். மகாராஜரே! ஸரஸ்வதீநதியில தேவர்களுககுத் தர்பபணஞ் செய்கின்ற அநத மஹாதமாவான ததீசியின் பக்கத்தில் அநதஅப்ஸரஸ்திரீயானவள நெருஙகினின்ருள். திவ்யதேகததையுடையவளான அநதப்பெண்ணைககண்டு ஜிதேநதிரியரானஅநதரிஷியினுடைய வீர்யமானது ஸரஸ்வதீ நதியில் விழுநதது. அநதவீாயத்தை அநதநதியானவள் பெற்றுக்கொண்டாள். புருஷாகளுள் சிறந்தவரே! அந்த ஸரஸ்வதீதேவியானவள் ஸந்தோஷமுள்ளவளாக அநத வீர்யததைத

தன் வயிற்றிலும் தரித்தாள். அவள் புத்திரன் நிமித்தமாக மஹாத்மாவான ததீசியினுடைய அந்தக் கர்ப்பத்தைத் தாங்கினாள்; ஸமயத்தில், ஸாரஸ்வதனென்கிற உத்தமபுத்திரனை ஈன்றாள்; பிரபுவே! புத்திரனை எடுத்துக்கொண்டு அந்த ரிஷியினிடம் சென்றாள். ராஜேந்திரரே! பிறகு, அந்நதியானவள், முனிச்ரேஷ்டரான அந்தத் ததீசியை ரிஷிகளுடைய ஸபையில் கண்டு; அவருடைய புத்திரனை அவரிடம் கொடுத்து, 'பிரம்மரிஷியே! இவன் உம்முடைய குமாரன். உம்மிடத்திலுள்ள பக்தியினால் என்னால் தரிக்கப்பட்டான். பிரம்மரிஷியே! முன்பு அலம்புஸையென்கிற அப்ஸரஸ்திரீயைக் கண்டு வெளிப்பட்ட உம்முடைய வீரியத்தை நான் உம்மிடத்திலுள்ள பக்தியினால் 'இந்த வீரியமானது அழியவேண்டாம்' என்கிற நிச்சயத்தினால் வயிற்றில் தரித்தேன். என்னால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற உம்முடைய இந்த உத்தமபுத்திரனை ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்று சொன்னாள். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட பிராம்மணோத்தமர், புத்திரனை ஏற்றுக்கொண்டு அதிகமான பிரீதியையுமடைந்து பிதாவைப்போல அன்பினால் உச்சிமோந்தார். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! மஹரிஷி, அப்பொழுது நெடுங்காலம் கட்டியணைந்து பிரீதியுடன் ஸரஸ்வதியினபொருட்டு, 'மங்களகரீ! விச்வேதேவர்களும் பிதருக்களும் கந்தர்வர்களுடைய கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும் உன்னுடைய ஜலத்தினால் திருப்திசெய்யப்பட்டவர்களாகத் திருப்தியை அடையப்போகிறார்கள்' என்று வரத்தை அளித்தார். அரசரே! நடந்தபடி கேளும். பரீதியுள்ளவரும் அதிக ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடையவருமான அந்த மஹரிஷியானவர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு நல்லசொற்களால் (அந்த) மஹாநதியை ஸ்தோத்திரம் செய்தார். 'மஹாபாக்கியவதி! பிரம்மஸரஸினின்று முற்காலத்தில் நீ பெருகிவந்தாய். நதிகளுள் சிறந்தவளே! உன்னைக் கடுமையான விரதத்தையுடைய முனிவர்கள் அறிகிறார்கள். இனிய தோற்றமுள்ளவளே! எப்பொழுதும் எனக்குப் பிரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறவளாகவும் இருக்கிறாய். உத்தமியே! அதனால், ஸாரஸ்வதனென்கிற (இந்தப்) புத்திரனையும் நீ தரித்தாய். உன்னுடைய புத்திரன் உன்னுடையபெயரினாலேயே ஸாரஸ்வதனென்று பிரஸித்திபெற்றவனும் உலகங்களை ரக்ஷிப்பவனும் மிக்க தவமுள்ளவனும் புகழுள்ளவனும் ஆகப்போகிறான். மஹாபாக்யமுள்ளவளே! உலகத்தில் பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் மழையில்லாமை நேருந்தருணத்தில் இந்த ஸாரஸ்வதன் பிராம்மணோத்தமர்களுக்கு வேதங்களை அத்யயனஞ்செய்விக்கப்போகிறான். கல்யாணி!

ஸரஸ்வதி ! மஹாபாக்யவதி ! நீ என்னுடைய பிரஸாதத்தினால் எப்பொழுதும் புண்யமான நதிகளைவிட மிக்கபுண்யவதி ஆகப்போகிறாய்' என்றார். பாரதர்களுள் சிறந்தவரே ! இவ்வண்ணமாக அந்தத் ததீசரால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்ட அந்தப் பெரியநதியானவள் வரத்தைப்பெற்றுக்கொண்டும் புத்திரனை எடுத்துக்கொண்டும் ஸந்தோஷத்துடன் சென்றாள்.

இதேகாலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நேர்ந்த கலகத்தில் இந்திரன் ஆயுதங்களைத்தேடிக்கொண்டு மூவுலகங்களிலும் ஸஞ்சரித்தான். மகிமையுடையவனான இந்திரன், அப்பொழுது அந்தத் தேவசத்ருக்களைக் கொல்வதற்கு எந்தஆயுதம் தகுதியுள்ளதாகுமோ அப்படிப்பட்ட ஒன்றை அடையவில்லை. பிறகு, இந்திரன், தேவர்களைப் பார்த்து, 'தேவசத்ருக்களான அஸுரர்களைத் ததீசருடைய எலும்புகளில்லாவிடில் என்னால் கொல்லமுடியாது. ஆதலால், நீங்கள் 'ததீசரே ! எலும்புகளைக்கொடும். அவைகளால் பகைவர்களை வதஞ்செய்யப்போகிறோம்' என்று கார்யஸித்தியின் பொருட்டு முயற்சியுடன் அந்த ரிஷிஶ்ரேஷ்டரை யாசியுங்கள்' என்று கூறினன். அந்த ரிஷிஶ்ரேஷ்டரும், 'எங்களுக்கு உதவிசெய்வீராக' என்று அந்தத்தேவர்களால் என்புகளை முயற்சியினால் வேண்டப்பட்டவராகி ஆலோசியாமல் அதை அப்பொழுது செய்தார். தேவர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்தவரான அந்தத்ததீசர் அப்பொழுது அக்ஷயமான லோகங்களை அடைந்தார். பிறகு, இந்திரன் மிக்க மனக்களிப்படைந்தவனாகி அப்பொழுது அவருடைய எலும்புகளால் கதைகள் வஜ்ரங்கள் சக்ரங்கள் பெரிய கனமான தடிகள் முதலான திவ்யமான பற்பல ஆயுதங்களைச் செய்வித்தான். பிரம்மபுத்திரரும் பரமரிஷியுமான பிருகுவினால், கடுமையான தவத்தினால் நிறைந்தவரும் உலகங்களை ரக்ஷிப்பவரும் பருத்த தேகமுள்ளவரும் தேஜஸ்வியும் உலகங்களில் பலிஷ்டருமாக அந்தத்ததீசர் உண்டுபண்ணப்பட்டார். மலைபோலப் பருத்தவரும் உயர்ந்தவருமான அந்தப்பிரபுவானவர் மகிமையினால் பிரஸித்தரானார். பாகனென்கிற அஸுரனை அழித்தவனான மஹேந்திரன் அவனுடைய தேஜஸிலிருந்து எப்பொழுதும் பயமடைந்திருந்தான். பாரதரே! மகிமையுள்ள இந்திரன், மந்திரத்துடன்கூடியதும் அதிக குரோதத்தோடு விடப்பட்டதும் பிரம்மதேஜஸினால் உண்டானதுமான அந்த வஜ்ரத்தினால் எண்ணூற்றுப்பத்துத் தைத்யவீரர்களையும் தானவவீரர்களையும் கொன்றான். அரசரே ! பிறகு, காலஞ்சென்றவுடன், பெரிதும் அதிக

பயஙகரமும் பன்னிரண்டுவருஷம் தொடர்ச்சியுள்ளதுமான மழையின்மையானது உண்டாயிற்று. அரசரே! பன்னிரண்டு வருஷம் வந்துகொண்டிருக்கின்ற அந்த அனுவிருஷ்டியில் மஹரிஷிகள் பசியினால வருத்தமுற்றவர்களாகி எல்லாத்திக்குகளிலும் ஆகாரத்துக்காக ஓடினார்கள். அப்பொழுது ஸாரஸ்வதமுனிவர் திக்குகளில ஓடுகின்ற ரிஷிகளைககண்டு தாமும புறப்பட்டுப்போவதின்பொருட்டு எண்ணங கொண்டார. அவரைப்பார்த்து, ஸரஸ்வதி, 'புத்திர! இங்கிருந்து போகவேண்டாம். எப்பொழுதும சிறந்த மீனகளை நான் உனககு ஆகாரமாகக கொடுப்பேன. இங்கே வஸிககலாம' என்றாள. இவவாறு சொலலப்பட்ட அந்தஸாரஸ்வதன் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் திருப்தியடையச்செய்தான். பிராணனகளையும வேதஙகளையும் தரித்துககொண்டு நிதயம ஆகாரத்தைச செய்துவந்தான். பிறகு, அந்த அனுவிருஷ்டி நீஙகினவுடன், மஹரிஷிகள் மீண்டும வேதாத்யயனத்திற்காக ஒருவரையொருவர வேதத்தைப்பற்றி வினவினார்கள். ராஜேந்திரரே! பசியினால் பீடிககப்பட்டவர்களும விசேஷமாக ஓடுகின்றவர்களுமான அவர்களனைவர்களுககுமே வேதங்கள் நாசமடைந்தன. ஒன்றுமே தோன்றவிலலை. பிறகு, அந்த ரிஷிகளுள ஒருவர கூர்மையுள்ள புத்தியையுடையவரும வேதாத்யயனத்தைச்செய்பவரும் ரிஷிகளுள் சிறந்தவருமான ஸாரஸ்வதரை அடைந்தார. அந்த ரிஷியானவர திருமபிச்சென்று மனிதர்களிலலாதகாட்டில் வேதாத்யயனம் செய்பவரும தேவதைககுச் சமமானவரும் பிரபுவுமான ஸாரஸ்வதரிஷியைப்பற்றி அவர்களுககுச சொன்னார். அரசரே! பிறகு, எல்லாமஹரிஷிகளும ஒன்றுசேர்ந்து அவ்விடத்திலவந்து முனிஶ்ரேஷ்டரான ஸாரஸ்வதரைப்பார்த்து, 'எஙகளுககுவேதஙகளை ஓதுவிப்பீராக' என்னும வசனத்தைக கூறினார்கள. பிறகு, முனிவர் அவர்களைப்பார்த்து, 'நீஙகள முறைப்படி எனககுச சிஷ்யத்தன்மையை அடையுஙகள' என உரைத்தார. அச்சமயத்தில ரிஷிகளுடையகணஙகள, 'குழந்தாய்! நீ பாலனாக இருக்கிறாய்' என்றுசொன்னார்கள. அவர, அந்தரிஷிகளைப்பார்த்து, 'என்னுடையதாமம அழியாமலிருக்கவேண்டும. எவன் அதர்மத்தினால் (வித்தையைச) சொலலுவனோ எவன் அதர்மத்தினால் பெற்றுக் கொள்வானோ அவர்களிருவரும விரைவாக மரணமடைவார்கள்; அல்லது, வைரிகளாவார்கள. வர்ஷஙகளாலும தலைமயிர் நரைகளாலும் பொருளாலும பந்துக்களாலும ரிஷிகள தர்மத்தைக்கூறவில்லை. எவன் நமக்குள் ஸாஙகமாக அத்யயனஞ்செய்தவனோ அவன்தான்

பெரியவன' என்று கூறினார். அந்தரிஷிகள அந்தஸாரஸ்வதருடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டு அவரிடத்தினின்று முறைப்படி வேதங்களை அடைந்து மீண்டும தர்மத்தைச்செய்தார்கள். வேதாத்தியயனம செய்வதற்காக பரமமரிஷியான ஸாரஸ்வதருக்கு அறுபதினாயிரம் ரிஷிகள சிஷ்யர்களானார்கள. பிறகு, அவர்களனைவரும பாலராயிருந்தும அவருடையவசத்தில நிலைபெற்றவர்களாகிய பிரமமரிஷியான அவருக்கு ஆஸனத்திற்காகத் தாபபங்களைப பிடிபபிடியாகக கொண்டு வந்தார்கள. ரோஹிணீபுத்திரரும மஹாபலசாலியும கேசவருக்கு மூத்தவரும வீரருமான பலராமா அவவிடத்திலும தனத்தைக கொடுத்து ஸந்தோஷமுள்ளவராகி அடுத்ததாகிய பரிசுத்தமான அந்த விருத்தகனயாஸ்ரமத்தைநோக்கிச சென்றார்" என்றார்.

ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வ்ருத்தகன்யையின் சரித்திரம்.)

ஜனமேஜயர், "பகவானே! முற்காலத்தில், குமாரியானவள் எவ்வாறு தவத்தை அடைந்தவளானாள்? யாதுகாரணமபற்றித் தவம புரிந்தாள்? இவளுடைய நியமமானது எது? பிராம்மணரே! சிறந்ததும் உமமிடத்தினின்று கேட்கபபட்டதுமான இந்தத்தவமானது செய்ய மிகஅரியது.எவவாறு அவள் தவத்தில்நிலைபெற்றுநின்றாளோ அதுமுழுமையும நீர உரைபபீராக" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார். "மஹாவீர்யமுள்ளவரும மிகக கீர்த்தியுள்ளவரும கர்ககுலத்திலுதித்தவருமான குணிஎன்னும ஒரு ரிஷி இருந்தார். அரசரே! தபஸ்விகளுள சிறந்தவரும பிரபுவுமான அந்தக்கார்கயர் பெருந்தவமபுரிந்த பிறகு, தவத்தினால அழகிய உருவத்துடன் கூடியவளான ஒரு பெண்ணை உண்டுபண்ணினார். வேந்தரே! அந்தபபெண்ணைப் பார்த்து பரீதியை அடைந்தவரும மஹாயசஸ்வியுமான குணி கார்க்யமுனிவர் இம மண்ணுலகில சரீரத்தைவிட்டு ஸ்வர்ககம்சென்றார். அழகிய புருவஙகளுள்ளவளும மங்களகரியும் தாமரைமலருக்கு ஒப்பான கண்களையுடையவளும கொண்டாடத்தககவளுமான அந்தப பெண்ணானவள் முற்காலத்தில உக்கிரமான பெருந்தவத்தினால் சிரமத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு உபவாஸஙகளால் பித்ருககளையும தேவதைகளையும பூஜித்தாள். மன்னரே! அவளுக்கு உக்கிரமான தவத்தில் நீண்டகாலம சன்றது. புகழ்பெற்றவளான அந்தபபெண்

முன் பிதாவினால் கொடுக்கப்படுபவளாயிருந்தும் பதியை விரும்பவில்லை. அவள் தனக்குத் தகுந்த பர்த்தாவைக் காணவில்லை. பிறகு, அந்தப் பெண் உக்கிரமான தவத்தினால் தன்னுடைய சரீரத்தைப் பீடித்து ஜனங்களில்லாத காட்டில் பிதருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிப்பதில் பற்றுள்ளவளாயிருந்தாள். ஶ்ரமத்தையடைந்தவளான அந்தக் 1 கௌமாரப்ரம்மசாரிணியானவள் செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்தவளாகத் தன்னை எண்ணிக்கொண்டு முதுமையை அடைந்தாள். ராஜேந்திரரே! முதுமையினாலும் தவத்தினாலும் அங்கங்கள் இளைக்கச் செய்யப்பட்ட அந்தமாது தானாக ஓரடியினின்று மற்றோரடி செல்வதற்குக்கூடச் சக்தியற்றவளானபொழுது, பரலோகத்தை அடையும் விஷயத்தில் புத்தியைச்செலுத்தினாள். சரீரத்தை விட எண்ணங்கொண்டவளான அந்தப்பெண்ணைப் பார்த்து, நாரதர், 'தோஷமற்றவளே! ஸம்ஸ்காரமில்லாதவளும் கன்னியுமான உனக்கு லோகங்கள் எப்படி கிடைக்கும்? பெரியவிரதமுள்ளவளே! தேவலோகத்தில் இவ்வாறன்றோ நாம் கேட்டிருக்கிறோம். சிறந்ததவம் உன்னால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது; ஆனால், உலகங்கள் ஜயிக்கப்படவில்லை' என்று கூறினார். அந்தமாது, நாரதருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ரிஷிகளுடைய ஸபையில், 'சிறந்த ஸத்புருஷர்களே! என்னை மணம்புரிகின்ற புருஷனுக்கு என்னுடையதவத்தில் பாதிகொடுக்கிறேன்' என்றாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், காலவருடைய புத்திரரான ஶ்ருங்கவான்என்னுமரிஷியானவர் அந்தப்பெண்ணைப் பாணிக்கிரஹணம் செய்துகொண்டார். முதலில், 'கல்யாணி! நான்இப்பொழுது உன்னுடையகையை ஓர் உடன்பாட்டைமுன்னிட்டுப் பிடிக்கப்போகிறேன்; நான் ஓரிரவுமட்டுந்தான் உன்னுடன்சேர்ந்து வஸிப்பேன்' என்னும் இந்தச் சபதத்தையும்செய்தார். அவள், 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று பிரதிஜ்ஞைசெய்து அவருக்கு அப்பொழுது தன் கையைக்கொடுத்தாள். காலவகுமாரரான ஶ்ருங்கவானென்கிற ரிஷியானவர் விதியை அனுசரித்து அக்னியில் ஹோமம்செய்துசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட விதியினால் அவளுடைய பாணிக்கிரஹணத்தையும் விவாஹத்தையும் செய்தார். அரசரே! அவள் அன்றிரவில் யௌவனமுள்ளவளும் சிறந்த காந்தியையுடையவளும் திவ்யமான ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் அணிந்தவளும் திவ்யமான சந்தனங்களை மேனியில் பூசிக்கொண்டவளுமானாள். காந்தியினால் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றவள் போலிருக்கின்ற அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்துக் கால

1 தவம்புரியும் இளம்பெண்.

வருடைய குமாரர் பிரீதியுள்ளவராகி ஓரிரவு அவளுடன் வஸித்தார். விடியற்காலத்தில், அவள், அவரைப்பார்த்து, 'பிராம்மணரே! தபஸ்விகளுள் சிறந்தவரே! எந்த ப்ரதிஜ்ஞையானது உம்மால் என்விஷயத்தில் செய்யப்பட்டதோ அந்த ப்ரதிஜ்ஞையை அனுஸரித்து வாஸம் செய்தேன். உமக்கு மங்களம்; உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகட்டும். நான் போகிறேன்' என்று சொன்னாள். அவள், மறுபடியும் தியானம்செய்து, 'எவன் இந்தத்தீர்த்தத்தில் சித்தசுத்தியுடன் தேவதைகளைத் தர்ப்பித்து ஓர் இரவு வாஸம்செய்வானோ அவன் ஐம்பத்தெட்டுவருஷம் பிரம்மசர்யத்தை நன்றாக அனுஷ்டிப்பவனுடைய பலனை அடைவான்' என்று கூறினாள். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அந்தப் பதிவிரதையானவள் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாள். ரிஷியும் அவளுடைய ரூபத்தை நினைத்துக்கொண்டு வருத்தமுற்றவரானார்; பிரதிஜ்ஞையின்படி தவத்திற்பாதியையும் மனவருத்தத்துடன் பெற்றுக்கொண்டார். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அப்பொழுது அவர் அவளுடைய ரூபத்தினால் வசப்படுத்தப்பட்டவரும் துக்கமுள்ளவருமாகித் தம்முடைய சரீரத்தை நசிக்கும்படிசெய்து அவளுடைய கதியை அடைந்தார். இந்த விருத்தகன்னியினுடைய மகிமை பொருந்திய சரித்திரமும் அவ்வாறே பிரம்மசர்யமும் மங்களகரமான ஸ்வர்க்ககதியும் உமக்கு உரைக்கப்பட்டன. பலராமர் அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டே சல்யன் கொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேள்வியுற்றார். பகைவர்களைவாட்டுபவரான பலராமர் அந்த இடத்திலும் பிராம்மணர்களுக்குத் தானங்களைக்கொடுத்துப் பாண்டவர்களால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்ட சல்யனைப்பற்றி அப்பொழுது வ்யஸனமுற்றார். மாதவரான பலராமர், பிறகு, ஸமந்தபஞ்சகத்தினுடைய வாயிலினின்று வெளிப்பட்டு ரிஷிகணங்களை நோக்கிக் குருக்ஷேத்திரத்திற்குள்ள பலனைக் கேட்டார். பிரபுவே! யதுவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவரான பலராமரால் குருக்ஷேத்திரத்தினுடைய பலனைக்குறித்துக் கேட்கப்பட்டவர்களான அந்த மஹாத்மாக்கள் அவருக்கு அவையனைத்தையும் உள்ளபடி சொல்லத்தொடங்கினார்கள்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மஹரிஷிகள் குருக்ஷேத்திரமகிமையைப் பலராமருக்குச் சொல்லியது.)

ரிஷிகள், 'ராமரே! சாஸ்வதமான ஸமந்தபஞ்சகமானது பிரமதேவருடைய உத்தரவேதியென்று சொல்லப்படுகிறது. முற்காலத்தில் பெரியவரன்களைக் கொடுக்கிறவர்களான தேவர்கள் அந்த இடத்தில் உத்தமமான யாகத்தினால் (பரமாத்மாவை) நன்கு ஆராதித்தார்கள். முற்காலத்தில் ராஜரிஷிகளுள் சிறந்தவனும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் மஹாத்மாவுமான குருராஜனாலே அநேகவருஷகாலம் அபரிமிதமான தேஜஸுடன் இந்தக்ஷேத்திரமானது நன்கு உழப்பட்டது. அதனால், இவ்வுலகத்தில் இது குருக்ஷேத்திரமென்று பிரஸித்தி பெற்றது' என்றனர். பலராமர், 'மஹாத்மாவான குருவினால் இந்த க்ஷேத்திரம் யாதுகாரணம்பற்றி உழப்பட்டது? தபோதனர்களே! உங்களால் உரைக்கப்படுகிற இந்த விஷயத்தை நான் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, ரிஷிகள் கூறலாயினர்.

'பலராமரே! முற்காலத்தில் எப்பொழுதும் ஊக்கத்துடன் உழுதுகொண்டிருந்த குருவினிடம் தேவலோகத்தினின்று இந்திரன் வந்து காரணத்தைக் கேட்கலானான். இந்திரன், 'ராஜரிஷியே! அதிகமுயற்சியுடன் இதென்ன காரியம் நடந்துவருகின்றது? எதை உத்தேசித்து இந்தப்பூமியானது உழப்படுகிறது?' என்றுவினவ, குருராஜன், 'மஹேந்திர! இந்தக்ஷேத்திரத்தில் உண்டாகும் மனிதர்கள், பாபிகளால் விடப்பட்டிருக்கின்ற புண்யசாலிகளுடைய லோகங்களை அடையப்போகின்றார்கள்' என்று சொன்னான். இந்திரன் அவனைப் பரிஹஸித்து மீண்டும் ஸ்வர்க்கலோகஞ்சென்றான். ராஜரிஷியும் ஒழிவில்லாமல் பூமியை உழுதுகொண்டேயிருந்தான். இந்திரன், ஒழிவின்றி உழுதுகொண்டிருக்கின்ற அந்தக்குருராஜனை அடிக்கடி வந்து வந்து கேட்டுக்கேட்டுப் பரிகாசஞ்செய்துவிட்டுச் சென்றான். அரசன் உக்ரமான தவத்துடன் பூமியை உழுதபொழுது, இந்திரன், தேவர்களைப்பார்த்து, ராஜரிஷியினுடைய எண்ணத்தை வெளியிட்டான். தேவர்கள், இந்தவார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரனை நோக்கி, 'இந்திர! முடியுமானால் ராஜரிஷியை வரத்தினால் வஞ்சிக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில் பிறக்கிறமனிதர்கள் யாகங்களால்

நம்மை ஆராதியாமலே ஸ்வர்க்கத்தை அடைவார்களானால் நமக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கிடைக்காது' என்றுகூறினார்கள். பிறகு, இந்திரன், ராஜரிஷியிடம் வந்து அப்பொழுது, 'உனக்கு சிரமம் வேண்டாம். நான் சொல்வதைச் செய். அரசனே! ராஜேந்திரனே! இந்த க்ஷேத்ரத்தில் எந்த மனிதர்கள் ஆலஸ்யமில்லாமலும் ஆகாரமில்லாமலுமிருந்து (தவம்புரிந்து) சரீரத்தை விடுவார்களோ அவர்களும், யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்ட மனிதர்களும், விலங்குகளும், மற்றும் இறப்பவர்களும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தவர்களாகக் கடவர்' என்று கூறினான். பிறகு, குருராஜன், இந்திரனைப் பார்த்து, 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொன்னான். பிறகு, பலனென்கிற அஸுரனை அழித்தவனான இந்திரன் அவனிடத்தில் அனுமதிபெற்று மன மகிழ்ச்சியுடன் மீண்டும் ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்து விரைவாகச் சென்றான். யதுஸ்ரேஷ்டரே! முற்காலத்தில் ராஜரிஷியான குருவினால் இந்த க்ஷேத்திரம் இவ்வாறு உழப்பட்டது. இந்திரனால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று அந்தக் (குருராஜன் இந்தப்) புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் உயிரைவிட்டான். இந்தஸ்தானமானது இந்திரனாலும் அவ்வாறே பிரம்மாதிகளான தேவர்களாலும் மதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதைக்காட்டிலும் சிறந்த புண்ணிய ஸ்தலமானது பூமியில் உண்டாகப்போகிறதில்லை. இந்த க்ஷேத்திரத்தில் எந்த மனிதர்கள் சிறந்த தவம்புரிவார்களோ அவர்கள் அனைவர்களும் தேகத்தை விட்டபின் பிரம்மலோகத்தை அடைவார்கள். எந்தப் புண்ணியசாலிகளான மனிதர்கள் (இவ்விடத்தில்) தானம் செய்வார்களோ அவர்களுடைய அந்தத் தானமானது அதிசீக்கிரமாக ஆயிரமடங்காகின்றது. எந்த மனிதர்கள் இவ்விடத்தில் நித்யம் நல்ல செய்கைகளில் விருப்பமுள்ளவர்களாக வஸிப்பார்களோ அவர்கள் யமனுடைய வாஸஸ்தானத்தை ஒருபொழுதும் பார்க்கமாட்டார்கள். எந்த அரசர்கள் மஹாயாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜிப்பார்களோ அவர்களுக்குப் பூலோகமுள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸமானது நிச்சயம். ஹலாயுதரே! மேலும், தேவராஜனான இந்திரன் இந்த இடத்தில்தான் குருக்ஷேத்திர ஸம்பந்தமான ஒரு காதையைக் கானஞ்செய்திருக்கிறான். அந்தக் காதையைக் கேளும். அதன்பொருள், 'குருக்ஷேத்திரத்தினின்று காற்றினால் தூற்றப்பட்ட புழுதிகளும் மனிதனைப் பாவியாயிருந்தாலும் உத்தமகதியை அடையும்படி செய்கின்றன. எந்தமனிதன், 'குருக்ஷேத்திரத்தை அடைவேன். நான் குருக்ஷேத்திரத்தில் வஸிப்பேன்' என்ற நிச்சயமுள்ளவனாயிருக்கிறானோ அவன் ஸ்வர்க்

கத்தை அடைவான். 'குருக்ஷேத்திரத்தை அடைவோம்; நாம் குருக்ஷேத்திரத்தில் வஸிப்போம். அவ்வாறே இருப்பையும் மௌனவிரதத்தையும் வீராஸனத்தையும் தியானத்தையும் செய்வோம்' என்று அடிக்கடி நினைப்பவர்களும் புலம்புகிறவர்களும் தூரத்திலிருந்தாலும் (ஸமீபத்தில்) இருந்தாலும் நிச்சயமாக ஸ்வர்க்கத்தை அடைவார்' என்பது. நரஶ்ரேஷ்டரே! தேவஶ்ரேஷ்டர்களும் பிராம்மணோத்தமர்களும் அவ்வாறே நருகன் முதலான ராஜஶ்ரேஷ்டர்களும் சிறந்த யாகங்களால் பரமாத்மாவை ஆராதித்துத் தேகங்களைவிட்டு நல்ல கதியை அடைந்தார்கள். தரந்துகை ரந்துகை என்கிற இரண்டு நதிகளுக்கும் ராமஹ்ரதங்களுக்கும் மசக்ருகத்திற்கும் இடையிலுள்ள இந்தக் குருக்ஷேத்ரத்திலுள்ள ஸமந்தபஞ்சகமானது பிரம்மதேவருக்கு உத்தரவேதியென்று சொல்லப்படுகின்றது. இது மங்களகரமானது; மஹாபுண்ணியமானது; தேவர்களுக்கு மிக்க ஸம்மதமானது; ஸ்வர்க்கத்திற்குரிய குணங்களோடுகூடியது. ஆதலால், (இவ்விடத்தில்) யுத்தத்தில் கொல்லப்படும் அரசர்களெல்லோரும் எப்பொழுதும் அக்ஷயமான புண்ணியகதியை அடைவார்கள். இந்திரன் அப்பொழுது பிரம்மாதிகளோடுசேர்ந்து தானே இவ்வண்ணம் உரைத்தான். அவையெல்லாம் பிரம்ம விஷ்ணு மகேஶ்வரர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டன' என்று கூறினார்கள்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஹ்ரதப்ரவேச பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பலராமர் மித்ராவருணாஶ்ரமத்தில் நாரதரிடமிருந்து பீமனுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் கதாயுத்தத்தின் தொடக்கத்தைக்கேட்டு அதனைப்பார்க்கவிரும்பிக் குருக்ஷேத்திரத்துக்குத் திரும்பி வந்தது.)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, ஸாத்வதகுலத்தில் தோன்றிய பலராமர் குருக்ஷேத்திரத்தைக்கண்டு கொடுக்கவேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்து மிகப்பெரிதும் பரிசுத்தமானதும் இலுப்பைத் தோப்புடனும் மாந்தோப்புடனும்கூடியதும் இத்திமரங்களாலும் ஆலமரங்களாலும் நெருங்கியதும், புன்கமரங்களாலும் பலாமரங்களாலும் மருதமரங்களாலும் நெருங்கியதும் பாவனமாயிருப்பதுமான ஆஶ்ரமத்தை அடைந்தார். யாதவர்களுள் சிறந்தவரான பலராமர் மிகச் சிறந்ததும்

பரிசுத்தமான அடையாளங்களுடன்கூடியதுமான அந்த ஆச்ரமத்தைக் கண்டு அந்த ரிஷிகளெல்லாரையும் பார்த்து, 'இந்த உத்தமமான ஆச்ரமமானது யாருடையது?' என்று வினவினர். அரசரே! அவர்களெல்லாரும், மஹாத்மாவான அவரைப் பார்த்து, 'ராமரே! இந்த ஆச்ரமமானது முன்பு யாருடையதாயிருந்ததென்பதை விஸ்தாரமாகக் கேளும். இந்த இடத்தில் முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களால் விளையாடுகின்ற விஷ்ணுவானவர் உத்தமமான தவம்புரிந்தார். இந்த இடத்தில் இந்த விஷ்ணுவினுடைய சாச்வதமான எல்லா யாகங்களும் முறைப்படி நிறைவேறின. பிரஜைகளுக்கு நாதரே! இந்த இடத்திலேயே பால்யம் தொடங்கிப் பிரம்மசாரிணியாயிருந்த விருத்தப்பிராம்மணியானவள் யோகத்தையும் தவத்தையும்செய்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாள். மன்னரே! மஹாத்மாவான சாண்டில்யருடைய புத்திரியான ஸ்ரீமதியானவள் விரதத்தை மேற்கொண்டவளும் ஸாத்வியும் நியமமுள்ளவளும் பிரம்மசாரிணியுமாயிருந்தாள். அவளும் சிறந்த யோகத்தை அடைந்து மிக்க உத்தமமான ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாள். மஹாராஜரே! அந்த ஸ்ரீமதியானவள் பயனுள்ளதான அச்வமேதத்தினுடைய நல்ல பயனை ஆச்ரமத்தில் அனுபவித்து மஹாத்மாக்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாகி ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாள்' என்றனர். யதுநந்தனரான அந்தப் பலராமர் புண்ணியமான ஆச்ரமத்தை அடைந்து தரிசித்து இமயமலையினுடைய சாரலிலிருக்கிற அந்த ரிஷிகளையும் அபிவாதனம்செய்து மாலைக்கடனைத்தையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டு மலையின்மீது ஏறினர். பிறகு, பனைமரத்தைக் கொடியாகக்கொண்ட அவர், சிறிதுதூரம் மலையில் சென்று உத்தமமான புண்ணியதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அதிக ஆச்சரியத்தை அடைந்தார். பலராமர் ஸரஸ்வதிநதிக்கு உற்பத்திஸ்தானமிருக்கின்ற பலக்ஷப்ரஸ்ரவணத்தையும் தீர்த்தங்களுள் மிகச்சிறந்த தீர்த்தமான காரபசனத்தையும் அடைந்தார். மஹாபலசாலியும் யுத்தத்திலகெட்ட மதங்கொண்டவருமான அவர் அவ்விடத்திலும் தானஞ்செய்து பரிசுத்தமாயிருப்பதும் அதிகக் குளிர்ச்சியுள்ளதும் அழுக்கில்லாததும் சுத்தமாயிருப்பதுமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பிதருக்களையும் தேவதைகளையும் நன்கு திருப்திசெய்தார். அவர் அந்த இடத்திலும் ஸந்யாஸிகளோடும் பிராம்மணர்களோடும் ஓரிரவு வஸித்துப் பரிசுத்தமான மித்ராவருணர்களுடைய ஆச்ரமத்தை அடைந்தார். எந்தவிடத்தில் முற்காலத்தில் இந்திரனும் அக்னியும் அர்யமாவும்

பிரீதியடைந்தார்களோ அந்தஇடத்தைக்குறித்து அந்தப் பலராமர் காரபசனத்தினின்று வந்தார். தர்மத்தில் மனமுள்ளவரும் மஹா பலசாலியும் யாதவர்களுள் சிறந்தவருமான அவர் அவ்விடத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து அதிகப்ரீதியை அடைந்து ரிஷிகளோடும் ஸித்தர்களோடும் கூடினவராக உட்கார்ந்துகொண்டு பரிசுத்தமான கதைகளைக்கேட்டார். அவ்வாறு அவர்கள் இருந்துகொண்டிருக்கும் தருணத்தில், பகவானான நாரதமஹரிஷியானவர் ராமர் வீற்றிருக்கின்ற அந்த இடத்தை வந்தடைந்தார். அரசரே! ஜடாமண்டலத்தினால் சூழப்பட்டவரும், தாபபவித்திரமணிந்தவரும், மரவுரியுடுத்தவரும், மிக்க தவமுடையவரும், பொன்மயமான தண்டத்தையும் கமண்டலுவையும் தரித்தவரும், இனிய ஓசையுள்ளதும் மனத்துக்கினியதுமான அப்படிப்பட்ட மஹதி என்கிற வீணையை எடுத்துக்கொண்டு நர்த்தனம் செய்வதிலும் பாடுவதிலும் ஸமர்த்தரும், தேவர்களாலும் பிராம்மணர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும், கலகங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாயிருப்பவரும், எப்பொழுதும் கலகப்பிரியருமான நாரதபகவான் ஸ்ரீமானான பலராமரிருக்குமிடம் வந்தார். அந்தப் பலராமர் எழுந்து அவரைப்பூஜித்து விரதானுஷ்டானமுள்ளவரான தேவரிஷியைப் பார்த்துக் கௌரவர்களைப்பற்றி உள்ளபடி வினவினார். வேந்தரே! எல்லாவேதங்களையும் அறிந்தவரான நாரதர் அப்பொழுது பலராமருக்கு நடந்த கௌரவர்களுடைய க்ஷேமமனைத்தையும் உள்ளபடி உரைத்தார். பிறகு, ரோகிணிபுத்திரரான பலராமர் நாரதரைப் பார்த்துத் தீனமான வாக்குடன் வினவலாயினர்.

'தபோதனரே! அவ்விடத்திலிருந்த அந்தக்ஷத்திரியர்கள் எந்த நிலைமையிலிருக்கிறார்கள்? இவையனைத்தும் முந்தியே என்னால் கேட்கப்பட்டன. ஆயினும், விஸ்தாரமாகக் கேட்கும் விஷயத்தில் எனக்கு அதிக ஆவல் உண்டாயிருக்கிறது' என்று வினவ, நாரதர், 'முந்தியே பீஷ்மரும் துரோணரும் ஸிந்துராஜனான ஜயத்ரதனும் கொல்லப்பட்டார்கள்; ஸூர்யகுமாரனான கர்ணன் கொல்லப்பட்டான்; மஹாரதர்களான இந்தக் கர்ணனுடைய புத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். ரோகிணி நந்தனரே! பூரிச்ரவஸ்ஸும் சிறந்தவீர்யமுள்ள மத்ரராஜனான சல்யனும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் யுத்தங்களில் பின்வாங்காதவர்களுமான மற்றும் பல அரசர்களும் ராஜபுத்திரர்களும் குருராஜனான துர்யோதனனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யக்கருதிப் பிரியமான உயிரில் ஆசையைவிட்டுப் போர்புரிந்து அங்குக்கொல்லப்பட்டார்கள். மிக்கபுஜபலமுள்ளவரே! மாதவரே!'

அந்தத்துர்யோதனனுடைய படையில் கொல்லப்படாமலிருக்கின்ற வரை என்னிடத்தினின்று கேளும். தார்த்தராஷ்டிரனுடைய சேனையில் யுத்தத்தில் பகைவர்களை அழிப்பவர்களான கிருபா, கிருதவர்மா, வீர்யவானான துரோணபுத்திரர் இம்மூவர்களே மிகுந்தவர்கள். ராமரே! அவர்களும் அப்பொழுது பயத்தினால் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினார்கள். துர்யோதனன், சேனைகொல்லப்பட்டுக் காலாட்களும்கூடவே, அதிகத் துன்பமுற்றவனாகத் தவைபாயனமென்கிற மடுவில் பிரவேசித்தான். அப்பொழுது, ஸ்தம்பனம் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற ஜலத்தில் படுத்திருக்கின்ற துர்யோதனனைப் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனோடுகூட மிக்ககடுமையான சொற்களால் துன்பஞ்செய்தார்கள். ராமரே! பலசாலியும் வீரனுமான அந்தத் துர்யோதனன், நான்கு பக்கத்திலும் கடுஞ்சொற்களால் துன்பத்தை உண்டுபண்ணப்பட்டு, பெரிதான கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மடுவிலிருந்து எழுந்திருந்தான். அந்தத் துரியோதனனும் இப்பொழுது பீமஸேனனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்வதற்காக அருகில் வந்திருக்கின்றான். ராமரே! இப்பொழுது அவ்விருவருக்கும் மிக்க பயங்கரமான யுத்தம் நடக்கப்போகின்றது. மாதவரே! உமக்கு விருப்பமிருந்தால் செல்லும். தாமதிக்கவேண்டாம். உமக்கு எண்ணமிருக்குமானால் சிஷ்யர்களுடைய மகாகோரமான யுத்தத்தைப் பாரும்' என்று கூறினார். பலராமர் நாரதருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்தப் பிராம்மணோத்தமர்களைப் பூஜித்துத் தம்முடன் வந்திருந்த அனைவரையும் அனுப்பினார். அந்தப் பலராமர், தம்முடன்வந்திருந்த வேலைக்காரர்களை 'தவாரகைக்குப் போகலாம்' என்று கட்டளையிட்டார். நெறி தவறாதவரான அந்தப் பலராமர், பிறகு, மலைகளுள் சிறந்ததான இமயமலையிலுள்ள மங்களகரமான ப்லக்ஷப்ரஸ்ரவணமென்கிற தீர்த்தத்தினின்று கீழேயிறங்கி, மனத்தில் ப்ரீதியடைந்து, பெரிதான தீர்த்தபலனைக்கேட்டுப் பிராம்மணர்களுடைய ஸந்நிதியில் இந்த ச்லோகத்தைக் கானஞ்செய்தார். (அதன்பொருள்,) 'ஸரஸ்வதீநதியில் வாஸஞ்செய்வதினாலுண்டான ப்ரீதிக்கு ஸமமான ப்ரீதி எது? ஸரஸ்வதீநதியில் வாஸஞ்செய்வதிலுண்டான குணங்களுக்கு ஸமமான குணங்கள் எவை? ஸரஸ்வதீநதியை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த ஜனங்களும், ஸரஸ்வதீநதியை எப்பொழுதும் நினைப்பார்கள். ஸரஸ்வதீநதியானது எல்லா நதிகளுள்ளும் பரிசுத்தமானது. ஸரஸ்வதி எப்பொழுதும் உலகங்களுக்கு மங்களத்தை விளைவிக்கின்றது. ஸரஸ்வதியையடைந்த ஜனங்கள் விண்ணுலகி

லும இம்மண்ணுலகிலும பாவததைப்பறறி எபபொழுதுமே துககிக்க மாட்டார்கள' என்பது. பிறகு, பகைவாகளை வாட்டுபவரான பல ராமா, ப்ரீதியுடன ஸரஸ்வதியை அடிக்கடி பார்ததுககொண்டு, குதி ரைகள கட்டின வெண்ணிறமுள்ள ரததததில ஏறினா. யதுபுங்க வரான அநதப்பலராமர் சிஷ்யர்களுள நோநதிருககிற யுததததைப பார்ககவிருமபி விரைவாகச செல்லுகின்ற அநத ரததேதாடு வநது சேர்நதார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு அநத யுததமானது நெருகக மாக நடந்தது. அநதசசமயததில திருதராஷ்டிரன, துககததுடன, "ஸஞ்சய! கதாயுததமானது ஸமீபிததிருககும்போது, பலராமா அருகில வநதிருபபதைககேட்டு, எனனுடைய குமாரனை துரியோத னன எவவாறு பீமனை எதிர்த்துப போராபுரிநதான?" என வினவினன.

ஸ்ரீரதப்ரவேசபர்வம் முற்றிற்று.

ஐம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம்.

(பீமனும் துர்யோதனனும் கதாயுத்தத்துக்கு ஸன்னத்தரானது.)

ஸஞ்சயன சொலலலானன்: "மஹாபாகுபலமுள்ளவனும சிற ந்த வீரயமுள்ளவனும் உம்முடைய புததிரனுமான துர்யோதனன் பலராமருடையஸாநநிதயததைபபெறறு யுத்தம்செய்வதில விருபப முள்ளவனாக மனததில் மிக்க களிபபைஅடைந்தான். பாரதரே! துர்யோதனராஜன பலராமரைக்கண்டு எழுநது எதிர்கொண்டுவநது அதிகப்ரீதியுடன் யுதிஷ்டிரரைப பார்த்துக் கூறலானன். 'அரச னே! இங்கிருநது ஸமநதபஞ்சகமென்கிற புண்ணிய க்ஷேத்ததிரத் தைககுறிததுச் செல்வோம். அது தேவலோகததில் பிரம்மதேவ ருககுப பிரஸிததமான உத்தரவேதி. மூவுலகஙகளுள்ளும மிக்கபரி சுத்தமானதும சாஸவதமாயுள்ளதுமான அநத க்ஷேத்திரத்தில் யுத தத்தில் நாசததைஅடைநதால் நிசசயமாக ஸ்வாக்கத்தையடைவாய்' என்றான. மஹாராஜரே! குநதிபுத்திரரும் வீரரும பிரபுவுமான யுதிஷ்டிரர், 'அவ்வாறே ஆகுக' என்று சொல்லிவிட்டு ஸமநதபஞ்ச கததை நோக்கிச சென்றார். பிறகு, கோபமுள்ளவனும காநதியுள்ள வனுமான துரியோதனராஜன் பெரிய கதையை எடுத்துக்கொண்டு பாண்டவர்களோடு கால்களால் நடந்துசென்றான். அவ்வாறு செல்லு

கின்றவனும் கதையைக் கையிற்கொண்டவனும் கவசம் பூண்டவனு மான துர்யோதனனை ஆகாசசஞ்சாரிகளான தேவர்கள், 'நல்லது நல்லது' என்று புகழ்ந்தார்கள். அந்த இடத்தில் வாத்தியங்களை வாசிக்கின்ற அப்படிப்பட்ட மனிதர்களும் கண்டு களிப்புற்றார்கள். பாண்டவர்களால் சூழப்பட்டவனும் குருதேசத்து அரசனும் உம் முடைய குமாரனுமான அந்தத்துரியோதனன் மதங்கொண்ட சிறந்த யானையினுடைய நடையை அடைந்து சென்றான். பிறகு, சங்கநாதங்களாலும் பேரிகளுடைய பேரொலிகளாலும் சூரர்களு டைய ஸிம்மநாதங்களாலும் திக்குக்களெல்லாம் நிறைக்கப்பட்டன. பிறகு, சிறந்த புருஷர்களான உத்தமர்களான அவர்களோ மேற்குமுக மாக உம்முடைய புத்திரனாலேகுறிக்கப்பட்ட இடமும் ஸரஸ்வதியின் தென்புறமாயிருக்கின்றதும் நற்கதியைக் கொடுக்கின்றதும் உத்தம தீர்த்தத்துடன் கூடியதுமான குருக்ஷேத்திரத்தை அடைந்தார்கள். களாம்பணில்லாத அந்த இடத்தில் அவர்கள் யுத்தஞ்செய்ய விரும்பி னார்கள். மகாராஜரே! பிறகு, பீமன் கவசத்தை அணிந்துகொண் டும் பெரிய முனையுள்ள கதையை எடுத்துக்கொண்டும் கருடனுக்குச் சமமான ரூபத்தைத்தரித்து நின்றான். அரசரே! நன்றாகக் கட்டப் பட்ட தலைப்பாகையுள்ளவனும் கலப்பில்லாத பொன்னாலாகிய கவ சத்தை அணிந்தவனுமான உம்முடையபுத்திரன் பொன்மயமான மேருமலைபோல விளங்கினான். அவ்வாறு எதிர்த்தவர்களும் வீரர் களுமான அந்தப் பீம துர்யோதனரிருவரும் மிக்ககோபங்கொண்ட இரண்டு யானைகள்போல யுத்தத்தில் பிரகாசித்தார்கள். மஹாராஜரே! தேர்க்கூட்டத்தினிடையில் நிற்பவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பிராதாக்களுமான அவ்விருவரும் உதித்திருக்கின்ற சந்திர ஸூர்யர் கள்போல் விளங்கினார்கள். அரசரே! ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களான அவ்விருவர்களும் கண்களாலே எரிக்கின்ற வர்களாகிக் கோபங்கொண்ட இரண்டு மஹாஸர்ப்பங்கள்போல ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். அரசரே! குருவம்சத்தில் உதித்தவனும் சிறந்த வீர்யமுள்ளவனுமான துர்யோனராஜன் கதை யை எடுத்துக்கொண்டு மிக்க மனமகிழ்ச்சியுள்ளவனாகவும் இரண்டு கடைவாய்களையும் நக்கிக்கொண்டவனாகவும் குரோதத்தினால் கண்கள் சிவந்தவனாகவும் பெருமூச்சுடன் கூடியவனாகவும் ஒரு யானை மற் றொரு யானையைப் பார்ப்பதுபோல் பீமஸேனனைப்பார்த்து யுத்தத் திற்காக அழைத்தான். வீர்யமுள்ளவனான பீமனும் அவ்வாறே உருக்குமயமான கதையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு காட்டில்

ஸிம்மமானது ஸிம்மத்தை அழைப்பதுபோல அரசனான துரியோதனனை அழைத்தான். கதாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டவர்களான அந்தத் துரியோதனன் விருகோதரனிருவரும் சிகரத்துடன் கூடின இரண்டுமலைகள்போல யுத்தத்தில் விளங்கினார்கள். மகாராஜரே! அவ்விருவரும் மிகப்பெருங்கோபமுள்ளவர்கள்; இருவரும் பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; இருவரும் புத்திமானான பலராமருக்குக் கதாயுத்தத்தில் சிஷ்யர்கள்; இருவரும் மகாபலசாலிகள்; இருவரும் வருணனுக்குச் சமமான செய்கையுள்ளவர்கள்; இருவரும் வாஸுதேவருக்கும் ராமருக்கும் குபேரனுக்கும் மதுகைடபர்களுக்கும் ஸமானர்கள்; இருவரும் ஸுந்தோபஸுந்தர்களுக்குச் சமமான செய்கையுள்ளவர்கள்; இருவரும் ராமராவணர்களுக்கும் வாலிஸுக்கிரீவர்களுக்கும் ஸமானர்கள். சத்ருக்களைத் தபிக்கச் செய்பவர்களான அவ்விருவரும் அவ்வாறே காலனுக்கும் மருத்யுவுக்கும் ஸமானர்கள். சரத்காலத்தில் ஒரு பெண்யானையின் பொருட்டு மதத்தினால் மயங்கினவைகளும் கொழுப்புள்ளவைகளும் மதநீரைப்பெருக்குகின்றவைகளுமான இரண்டு பெரிய ஆண்யானைகள்போல அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தோடிவந்தார்கள். ஒருவரோடொருவர் கோபங்கொண்டவர்களும் பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களுமான அவ்விருவரும் இரண்டுஸர்ப்பங்கள்போல ஜ்வலிக்கின்ற கோபமாகிறவிஷத்தைக் கக்கினார்கள். பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவர்களான அவ்விருவரும் மிக்கபராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; இரண்டுஸிம்மங்கள்போல (யுத்தத்தில் ஒருவராலும்) அவமதிக்கமுடியாதவர்கள்; கதாயுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்கள். வீரர்களான அவ்விருவரும் நகங்களையும் கோரப்பற்களையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்ட இரண்டுபுலிகள்போல எவ்விதத்தினாலும் ஸகிக்கமுடியாதவர்கள்; பிரஜைகளை ஸம்ஹரிக்கின்ற பிரளயகாலத்தில் பொங்குகின்ற இரண்டு ஸமுத்திரங்கள்போல் (எவ்விதத்தினாலும்) தாண்டமுடியாதவர்கள். (பகைவர்களை) மிகவாட்டுகின்றவர்களும் (ஒருவரையொருவர்)பார்ப்பவர்களும் சத்துருக்களை அடக்குகிறவர்களும் குருஸ்ரேஷ்டர்களுமான அந்த இரண்டு மகாரதர்களும், கோபங்கொண்ட இரண்டு அங்காரகக் கிரகங்கள்போலவும், மாரிக்காலத்தில் மிகக்கடோரமாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டு மழையைப் பொழிகின்றவையும் கீழ்த்திசையினின்றும் மேல்திசையினின்றும் தோன்றிவந்திருக்கின்றவையுமான இரண்டு மேகங்கள்போலவும், மகாத்மாக்களும் மிக்கபலசாலிகளும் கிரணங்களுள்ளவர்களும் காந்தியுள்ளவர்களும் உதித்திருக்கின்றவர்களுமான

ண்டு பிரளயகாலசூரியர்களைப்போலவும் காணப்பட்டார்கள். மிகக பலமுள்ளவர்களான அவ்விருவர்களும மிககோபங்கொண்ட ண்டுபுலிகளைப்போலவும கர்ஜிக்கின்ற இரண்டுமேகங்களைப்போலவும ண்டுஸிம்மங்கள்போலவும அதிககோபங்கொண்ட இரண்டுயானை போலவும எரிகின்ற இரண்டுநெருப்புக்கள்போலவும கிளர்ச்சி டைந்தார்கள். ரோஷத்தினால உதடுதுடிக்கின்றவர்களும ஒருவரை ருவர் பார்க்கின்றவர்களும மகாபலசாலிகளுமான அவ்விருவர்களும ரத்துடன்கூடின இரண்டுமலைகள்போலக் காணப்பட்டார்கள். ாபலசாலிகளும கதையைக் கையில்கொண்டவர்களும் புருஷ ரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும் எதிர்த்தார்கள். இருவரும திகஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். இருவரும மிகமதிக்கப்பெற்றவர்கள். ுஷஸ்ரேஷ்டர்களான துரியோதனன விருகோதரன் இருவரும ாகின்ற இரண்டு ஜாதிக்குதிரைகளைப்போலவும கர்ஜிக்கின்ற ண்டு யானைகளைப் போலவும கர்ஜிக்கின்ற இரண்டு விருஷபங்களை ாலவும பலத்தினால உன்மத்தர்களான இரண்டு தைத்யர்களை ாலவும விளங்கினார்கள். அரசரே! பிறகு, துரியோதனன், ஸ்ருஞ் ாகளோடுநிற்பவரும ஜ்வலிக்கின்றஸூரியன்போலிருப்பவருமான ிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'நானும் பீமனுமாகிய இருவருக்கும இதோ ்தம தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. ராஜஸ்ரேஷ்டர்களே! ஸமீபத ் உட்கார்ந்துகொண்டு யுத்தத்தைப்பாருங்கள்' என்றுகூறினான். ிறகு, நன்றாக உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதும் மிகப்பெரிதுமான ந்தராஜமண்டலமானது ஆகாயத்திலபிரகாசிக்கின்ற ஸூர்யமண் லமபோலக் காணப்பட்டது. மகாராஜரே! மகாபாகுபலமுள்ள நும மிகஒளிபொருந்தியவரும அவர்களுடையமத்தியில உட்கார்ந்த நும நாற்புறங்களிலும பூஜிக்கப்படுகின்றவரும் கறுப்புவஸ்திரம் ித்தவரும வெண்ணிறமுள்ளவருமான பலராமர், அரசர்களுடைய ிலிருந்துகொண்டு இரவில் நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்டிருக் ்ற பூர்ணசந்திரனபோல விளங்கினார். மகாராஜரே! அப்படி கதை பக் கையிலெடுத்தவர்களும எவ்விதத்தினாலும் (எவராலும) தாங்க டியாதவர்களுமான அவ்விருவரும கடுஞ்சொற்களாலே ஒருவரை நவர் துன்பமுறும்படி செய்துகொண்டு நின்றார்கள். பிறகு, கௌர ர்களுள் சிறந்தவர்களான அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ர்த்து அப்பிரியமான வாக்கியங்களைஉரைத்து யுத்தத்தில் விருத் ரனும் இந்திரனும்போல எதிரிட்டுப்பார்த்துக்கொண்டு அங்குநின் ர்கள்" என்று கூறினான்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் வீரவாதம்.)

ஜனமேஜயரே! பிறகு, நெருங்கின வாக்குச்சண்டை நேர்ந்தது. அந்தஸமயத்தில் திருதராஷ்டிரராஜன் துக்கத்துடன் இதனை உரைக்கலானான். "இப்படிப்பட்ட இந்தமுடிவு ஏற்படுகிற மனுஷ்யத் தன்மையானது நிந்திக்கத்தக்கது. பதினோரக்ஷௌஹிணி சேனைகளுக்குத் தலைவனும் குற்றமற்றவனுமான என்குமாரன் எல்லா அரசர்களையும் தன் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படுத்தி இந்தப்பூமியை ஆண்டனுபவித்து இந்த யுத்தஸமயத்தில் கதையையெடுத்துக்கொண்டு ஏகாகியாகவும் காலாளாகவும் யுத்தத்திற்குச்சென்றான். என்னுடைய குமாரன் உலகத்துக்கே நாதனாயிருந்தும் அநாதனைப்போலக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்றானென்றால் அதிருஷ்டத்தைத்தவிர வேறு யாதுகாரணமுளது? ஸஞ்சய! அந்தோ! என்புத்திரனால் பெருந்துக்கம் அடையப்பட்டுவிட்டது" என்றான். அந்த அரசன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாகப் பேசாமலிருந்துவிட்டான். ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

"வீர்யமுடையவனும் மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போன்ற முழக்கத்துடன்கூடியவனுமான அந்தத்துரியோதனன் ஸந்தோஷத்தினால் பெரியகாளைபோலக் காஜித்துக்கொண்டு அப்பொழுது பீமனை யுத்தரங்கத்தில் யுத்தத்திற்காகஅழைத்தான். மஹாபலசாலியான குருராஜன் பீமனை அழைக்கும்போது, மிக்ககோரமாயும் பலவாறாயுமிருக்கின்ற உருவங்கள் தோன்றின; காற்றுக்கள் இடிகளுடன் வீசின; புழுதிமழை பொழிந்தது; எல்லாத்திசைகளும் இருளால் நன்கு மூடப்பட்டனவாயின; பேரொலியுள்ளவைகளும் பெருங்காற்றுடன் கூடியவைகளும் நெருங்கியவைகளும் மயிர்க்கூச்சத்தையுண்டுபண்ணுகின்றவைகளுமான கொள்ளிக்கட்டைகள் வெடித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தினின்று நூறுநூறாகக் கீழேவிழுந்தன; பிரஜைகளுக்கு நாதரே! ராஹுவும் பர்வமில்லாதகாலத்தில் ஸூர்யனை விழுங்கியது; காடுகளுடனும் மரங்களுடனும்கூடின பூமியானது அதிகமாகநடுங்கியது; க்ரூரமான காற்றுக்களும் கீழாகப் பாறைகற்களை இறைத்துக்கொண்டு உரத்து வீசின. மலைகளுடைய சிகரங்களும் பூமியில் விழுந்தன; பற்பலவடிவங்களுள்ள மிருகங்களும் பத்துத்திசைகளிலும் ஸஞ்சாரம்

செய்தன; நரிகள் காந்தியுள்ளவைகளும் கோரரூபமுள்ளவைகளும் மிக்க அசுசந்தரூபவைகளுமாகி ஊளையிட்டன; மிக்க பயங்கரமான இடிகளும் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளாயின. ராஜேந்திரரே! ஜ்வலிக்கின்ற திசையில் மிருகங்கள் அமங்களகரமாகச் சப்தித்தன; கிணற்றிலுள்ள தண்ணீரானது நாற்பக்கத்திலும் பொங்கிற்று. அசரீரிகளான பேரொலிகள் பயங்கரமாகக் கேட்கப்பட்டன. அந்த விருகோதரன், இவைமுதலான நிமித்தங்களைக்கண்டு தாமங்களால் பிரகாசிப்பவரும் ஜ்யேஷ்டப்ராதாவுமான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, 'மந்தபுத்தியுடையவனான இந்தத் துரியோதனன் என்னால் ஜயிக்கப்படக்கூடியவன். ஹ்ருதயத்திலேயே மறைந்திருக்கின்றகோபத்தைக் கௌரவராஜனான துரியோதனன்மீது, அர்ஜுனன் அக்னியைக் காண்டவவனத்தில் விட்டதுபோல, விடப்போகிறேன். பாண்டவரே! குருகுலத்திற்கு முடிவைச் செய்பவனான இந்தப்பாவியைக் கதையினால் கொன்று உம்முடைய இருதயத்திலிருக்கின்ற சல்யத்தை இப்பொழுது நான் பிடுங்கப்போகிறேன். யுத்தமுனையில் கதையினால் இந்தப்பாவியைக்கொன்று கீர்த்திமயமான மாலையை இப்பொழுது நான் உமக்குப் போடப்போகிறேன். அரசரே! யுத்தத்தில் இந்தப் பெரிய கதையினாலே இப்பொழுது பிளக்கப்போகிறேன். இவன் மீண்டும் ஹஸ்தினாபட்டணத்தில் பிரவேசிக்கப்போகிறதில்லை. தோஷமற்றவரே! பரதர்களுள் சிறந்தவரே! படுத்திருக்கையில் ஸர்ப்பங்களை விட்டது, அன்னத்தில் விஷமிட்டது, பிரமாணகோடியென்னுமிடத்தில் தள்ளினது, அரக்குமாளிகையில் நெருப்புவைத்தது, ஸபையில் பரிஹாஸஞ் செய்தது, எல்லாப் பொருள்களையும் கொள்ளைகொண்டது, [1] வனவாஸம் செய்வித்தது, ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாஸஞ் செய்வித்தது, இவைகளால் நமக்குண்டான இந்தத்துக்கங்களுடைய முடிவை இன்று நான் அடையப்போகிறேன். ஒருதினத்தில் இவனைக்கொன்று என்மட்டில் கடனில்லாதவனாகப்போகிறேன். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! கெட்டபுத்தியையுடையவனும் பரிபக்வமடையாத மனமுள்ளவனுமான தார்த்தராஷ்டிரனுடைய ஆயுளும் தாய்தந்தையரைப் பார்ப்பதும் இன்றோடுமுடிந்தன. ராஜேந்திரரே! மஹாராஜரே! கெட்டபுத்தியுள்ளவனான குருராஜனுடைய ஸௌக்யமும் மீண்டும் ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பதும் இன்றோடு முடிந்தன. குருராஜனான சந்தனுவினுடைய குலத்தைக் கெடுக்கவந்த பாவியான துர்யோதனன் இன்றைக்குத்

1 இங்கு பொருட்பொருத்தத்துக்காகச் சிறிது மாற்றப்பட்டது.

தன உயிரையும ஐஸ்வாயத்தையும் ராஜயத்தையும இழந்து பூமியில் படுககபபோகிறுன். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன இன்று புததிரன் கொல்லபபட்டானென்பதைககேட்டுச சகுனியினுடைய புததியினுல உண்டானதும செய்யததகாததும் அமஙகளமுமான காரியத்தை நினைககப்போகிறுன்' என்று கூறினுன். அரசர்களுள் சிறநதவரே! வீர்யசாலியான பீமஸேனன், இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, கதையைக் கையிலெடுததுககொண்டு இநதிரன விருததிரனை அழைத்ததுபோல யுததததிறகாக அழைததுககொண்டு எதிரில் நின்றுன். கதையைத் தூககிககொண்டிருபபவனும சிகரததுடன கூடின கைலாஸமபோன்ற வனுமான துாயோதனனைககணடு மீண்டும பீமஸேனன கோபமுள் ளவனுகக கூறலானுன. 'துாயோதன! அரசனுன திருதராஷ்டிர னுடைய அபபடிபபட்ட கெட்டசெய்கையையும் அவ்வாறே உன் னுடைய அவவிதமான கெட்ட செய்கையையும வாரணுவததததில நடநத செய்கையையும நீ நினைததுககொள். வீட்டுககு விலககா யிருநத தரௌபதியானவள் ஸபையின்நடுவில் துன்பமடைவிககப பட்டதும், மேலும சூதாட்டததில உன்னுலும சகுனியினுலுமஅரச ரான தர்மநநதனர் வஞ்சிககபபட்டதும, வனததில உஙகளால உண்டுபண்ணபபட்டு எஙகளால அடையபபட்ட பெருநதுககமும, ஸாமானய ஜாதியில் பிறநதவாகளபோல் எஙகளால விராடநகரத்தில் அடையப்பட்ட துககமுமாகியஅனைததையும இபபோது நாசஞசெய் யப்போகிறேன. துஷ்டபுததியுள்ளவனே! பாக்யததினுல காணப பட்டாய். பிதாமஹரும் ரதிகர்களுள் சிறநதவருமான காஙகேயர் உன்னிமிததமாக ரதிகனுனசிகண்டியினுல் கொலலபபட்டுச சாதல் பததில் படுததிருககிறுர்; தரோணரும கர்ணனும பிரதாபசாலியான சல்யனும் கொல்லபபட்டார்கள; வைரமாகிற நெருப்பை முதலில் உண்டுபண்ணினவனும அநத ஸுபலகுமாரனுமான சகுனியும கொல் லபபட்டான்; அவவாறே, பாவியும் தரௌபதிககுத துயரத்தை உண்டுபண்ணினவனுமான பிராதிகாமியும் கொல்லபபட்டான. சூரர் களும் விககிரமததுடன போர்புரிகின்றவாகளுமான உன்னுடைய பிராதாக்களனைவரும கொலலபபட்டார்கள. இவர்களும இன்னும் மறற அனேக அரசாகளும உன்னிமிததமாகக கொலலபபட்டார்கள். உன்னை நான இப்பொழுது கதையினுல் கொல்லபபோகிறேன். இதில் ஸம்சயமில்லை' என்றுன்.

அரசரே! இவ்வண்ணம் அரசனுன (தன்னைப) பார்த்து உரக் கப்பேசுகின்ற விருகோதரனை நோக்கி ஸத்யவிகரமனுன உம்முடைய

குமாரன் பயமற்றவனாக உரைக்கலானான். 'விருகோதர! பலவிதமான தற்புகழ்ச்சியினால் யாதுபயன்? இப்பொழுது யுத்தம்செய். குலாதம! இப்பொழுது உன்னுடைய யுத்தச்ரத்தையை நான் நீக்கப்போகிறேன். உத்தமனான துரியோதனன் அல்பபலமுள்ளவனான உன்னால் வேறு ஸாதாரணமனிதனைப்போல இவ்வாறு வாக்கினால் பயமடையும்படி செய்விப்பதற்கு ஸாத்தியப்படாதவன். வெகுநாளாக விரும்பப்பட்டதும் என்மனத்திலேயே இருந்துகொண்டிருப்பதும் உன்னுடன் செய்வதுமான இந்தக்கதாயுத்தமானது பாக்கியத்தினால் தேவதைகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. துர்புத்தியுள்ளவனே! வாக்கினாலும் பற்பல பேச்சினாலும் தற்புகழ்ச்சியினாலும் யாதுபயன்? செய்கையினால் இந்த வார்த்தையை அடக்கிக்கொள். தாமஸம் செய்யாதே' என்று கூறினான். அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அங்கு வந்திருந்த அரசர்களும் ஸோமகர்களும் அனைவரும் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, எல்லாராலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டவனும் நன்றாக மயிர்க்கூச்சமடைந்த மேனியுள்ளவனுமான குருநந்தனன் மீண்டும் யுத்தத்தின்பொருட்டுப் புத்தியைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டான். கோபமுள்ளவனும் மதயானைபோன்றவனுமான அந்தத்துரியோதனனை அரசர்கள் கைக்கொட்டுக்களாலே மீண்டும் அதிக உத்ஸாகத்தை அடையும்படி செய்தார்கள். மகாபலசாலியும் பாண்டுநந்தனனுமான பீமன் கதையை எடுத்துக்கொண்டு மஹாபலசாலியான துர்யோதனனைக்குறித்து வேகத்தோடு எதிர்த்தோடினான். அச்சமயத்தில் யானைகள் காஜித்தன. அடிக்கடி குதிரைகளும் கனைத்தன. ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான பாண்டவர்களுடைய சஸ்திரங்களும் பிரகாசித்தன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் கதாயுத்தம்.)

பிறகு, தளராதமனமுள்ள துர்யோதனன், அவ்வாறு வந்திருக்கின்ற பீமஸேனனைக்கண்டு, கர்ஜித்துக்கொண்டு அதிகவேகத்தோடு அவனுக்கு எதிரில் சென்றான். (அவர்கள்) கொம்புகளுள்ள இரண்டு காளைகள்போல ஒருவரோடொருவர் மோதிக்கொண்டார்கள். அடிகளுடைய பேரிடிபோன்ற சப்தம் உண்டாயிற்று. ஒருவரையொருவர் பிடிக்க எண்ணங்கொண்டவர்களான அவ்விருவருக்கும் இந்திரனுக்

கும பிரஹ்லாதனுக்கும உண்டானதுபோலக கைகலந்ததும மயிர் சிலிர்த்தலை உண்டுபண்ணுகின்றதுமான யுத்தம நோந்தது. ரத்தத்தினால எல்லா அங்கங்களும நனைக்கப்பட்டவர்களும கதையைக்கையில் கொண்டவர்களும மனவுறுதியுள்ளவர்களும மஹாபலசாலிகளுமான அவவிருவர்களும பூத்திருக்கின்ற இரண்டு பலாசவிருக்ஷமபோலக காணப்பட்டார்கள். அவவாறு மிகக பயங்கரமான அந்த மஹாயுத்தம நடந்துவருந தருணத்தில் ஆகாயமானது மின்மினிப்பூச்சிகளுடைய கூட்டங்களால (வியாபிக்கப்பட்டது) போலப பார்க்கத்தக்கதாக விளங்கியது. அவவாறு ஸங்குலமாயும் மிக்க நெருக்கமாயுமிருக்கின்ற அந்த யுத்தம்நடந்துவரும தருணத்தில்,யுத்தம செய்கின்றஇருவரும் களைப்படைந்தார்கள். சத்துருக்களைத் தபிக்கச் செய்பவர்களான அவவிருவரும் ஒரு முகூர்த்தகாலம இளைப்பாறி மறுபடியுமே விசித்திரமாயும மங்களகரமாயுமுள்ள இரண்டுகதைகளைஎடுத்துக்கொண்டு நன்குபோர்புரிந்தார்கள். மஹாவீர்யமுள்ளவர்களும இளைப்பாறித் தேறுதலடைந்தவர்களும புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமபலசாலிகளுமபெண் யானைநிமித்தமாகச் சண்டையிடுகின்ற அடங்காத மதங்கொண்ட இரண்டு ஆணயானைபோன்றவர்களும ஸமமானவீர்யமுள்ளவர்களும கையிலெடுக்கப்பட்ட கதாயுதத்துடன் கூடியவர்களுமான அவவிருவரையுங்கண்டு தேவர்களும கந்தர்வர்களும தானவர்களும அதிக ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். கதையேந்திநிற்கும துர்யோதனனையும விருகோதரனையும கண்டு விஜயத்தில எல்லாப பிராணிகளுக்கும் ஸம்சய முண்டாயிற்று. பிறகு, பலசாலிகளுள சிறந்தவர்களும பிராதாக்களும் ஒருவருக்கொருவர் அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும ஸமயத்தை விரும்பினவர்களுமான அவ்விருவரும மறுபடியும் எதிர்த்துத் துன்பம விளைவிக்கக்கூடிய ஸமயத்தைக்குறித்து முயன்றார்கள்.வேந்தரே! போர்காண்பவர்கள யமதண்டம் போன்றதும பெரிதாயிருக்கின்றதும் இந்திரனுடையவஜ்ராயுதமபோன்றதுமஉயரத்தூக்கப்பட்டதும் பயங்கரமாயுள்ளதும பகைவர்களை நாசஞ்செய்கின்றதுமான கதாயுதத்தைக் கண்டார்கள். யுத்தத்தில் பீமஸேனன் கதையைச் சுழற்றும தருணத்தில் ஒரு முகூர்த்தகாலம கோரமாயும் மிக நெருக்கமாயுமுள்ள சப்தம் உண்டாயிற்று. பிறகு, துர்யோதனன் ஒப்பற்ற வேகத்துடன்கூடின அந்தக கதாயுதத்தைச் சுழற்றுகின்ற சத்துருவான பாண்டவனைக்கண்டு ஆச்சர்யமுள்ளவனானான். பாரதரே! அப்பொழுது, வீரனான விருகோதரன், மறுபடியுமே, பறபல கதிகளுடனும மண்டலகதிகளுடனும ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு

விளங்கினன. ஒருவரையொருவர் கொல்லும்விஷயத்தில் முயற்சியுள்ளவர்களான அவ்விருவரும், ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து, தினபண்டத்துக்காக இரண்டு பூனைகள் அடித்துக்கொள்வதுபோல, அடிக்கடி அடித்துக்கொண்டார்கள். பீமஸேனனே, அவ்வாறு பல விதமான மார்க்கங்களிலும் மண்டலகதிகளிலும் விசித்ரமான கத ப்ரத்யாகதங்களிலும் விசித்ரமான கோமூத்ரிகாகதிகளிலும் பற்பல விதமாயுள்ள ஸ்தானங்களிலும் ஸஞ்சரித்தான். கதாயுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களான அவ்விருவரும் ப்ரஹாரங்களுடைய பரிமோக்ஷம், வர்ஜனம், பரிதாவனம், அபித்ரவணம், அக்ஷேபம், அவஸ்தானம், விக்ரஹம், மதஸ்யோத்விருத்தம், உருவிருத்தம், அவப்லுதம், உபப்லுதம், உபந்யஸ்தம், அபந்யஸ்தம் என இவ்வித கதாயுத்தகதிகளில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாகிப் பரஸ்பரம் அடித்துக்கொண்டார்கள். கௌரவர்களுள் சிறந்தவர்களான அவ்விருவரும் மறுபடியும் வஞ்சித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தார்கள். பலவிதமான யுத்தகதிகளால் விளையாடுகின்றவர்களும் அதிக பலசாலிகளுமான அவ்விருவரும் மண்டலகதிகளில் ஸஞ்சரித்தார்கள். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களும் யுத்தத்தில் நான்கு பக்கத்திலும் போர்விளையாட்டைக் காண்பிக்கின்றவர்களுமான அவ்விருவர்களும் கதைகளாலே விரைவாக ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். மகாராஜரே! ரக்தத்தினால் எல்லாப்பக்கத்திலும் நனைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அவ்விருவரும் இரண்டு தந்தங்களால் ஒன்றோடொன்று முட்டிக்கொள்ளும் இரண்டுயானைகளைப்போல விளங்கினார்கள். பகைவர்களைவாட்டுபவரே! விருத்திரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் கடூரமான யுத்தம்நடந்ததுபோலப் பிற்பகலில் அவ்விருவருக்கும் மிக்ககோரமான அவ்வியுத்தம் நடந்தது. பிறகு, கதையைக் கையில்கொண்டவர்களான அவ்விருவரும் மண்டலாகாரமான கதியில் நிலைபெற்றார்கள். அரசரே! பலசாலியான துர்யோதனன் வலமாக வட்டமிட்டான். அச்சமயத்தில் பீமஸேனன் இடமாக வட்டமிட்டான். மகாராஜரே! யுத்தமுனையில் அவ்வாறு ஸஞ்சரிக்கின்ற அந்தப்பீமனுடைய விலாப்புறத்தில் துர்யோதனன் அடித்தான். பாரதரே! பிறகு, பீமன் உம்முடைய புத்திரனால் அடிக்கப்பட்டவனாகி அந்த அடியை லக்ஷியம் செய்யாமல் பெரிதானகதாயுத்தத்தைச் சுழற்றினான். மஹாராஜரே! இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்திற்கொப்பானதும் கோரமானதும் யமதண்டம் போலக் கையிலெடுக்கப்பட்டுள்ளதுமான பீமஸேனனுடைய அந்தக் கதையை அவர்கள் கண்டார்கள். கதையைச்சுழற்றுகின்ற பீம

ஸேனனைக்கண்டு பகைவரைப்பிடிப்பவனான உம்முடையகுமாரன் கோரமானகதையைத்தூக்கித் திருப்பியடித்தான். பாரதரே! உமது புத்திரனுடைய கதையினிடத்திலுண்டாகிற காற்றுவேகத்தினால் மிக்கநெருக்கமான சப்தமுண்டாயிற்று. ஒளியும் தோன்றியது. தேஜஸ்வியான அந்தத்துர்யோதனன் தனித்தனியான பற்பலமார்க்கங்களிலும் மண்டலகதிகளிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றவனாக மறுபடியும் பீமனைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பிரகாசித்தான். முழுவேகத்துடனுங்கூடின பீமனால் சுழற்றப்பட்டபெரியகதையானது உக்கிரமான பேரொலியோடு புகையுடனும் ஜ்வாலையுடனுங்கூடின நெருப்பைக் கக்கியது. துர்யோதனன் பீமஸேனனால் கதைசுழற்றப்பட்டதைக் கண்டு உருக்குமயமான பெரியகதையைச் சுழற்றிக்கொண்டு அதிகமாகப் பிரகாசித்தான். மஹாத்மாவான அந்தத்துரியோதனனுடைய கதையிலிருந்து உண்டாகிற காற்றின்வேகத்தைக்கண்டு ஸாத்யகியுடன்கூடிய எல்லாப்பாண்டவர்களையும் பயம்வந்தடைந்தது. சத்துருக்களை அடக்குகிறவர்களான அவ்விருவரும் யுத்தரங்கத்தில் நான்குபக்கத்திலும் போர்விளையாட்டைக் காண்பித்துக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் கதைகளால் விரைவாகஅடித்தார்கள். மஹாராஜரே! ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவர்களான அவ்விருவரும் இரண்டுயானைகள் தந்தங்களால் எதிர்ப்பதுபோலப் பரஸ்பரமெதிர்த்து விளங்கினார்கள். விருத்திரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் யுத்தம்நடந்ததுபோலப் பிறகு அவ்விருவருக்கும் அதிககோரமாயும் பஹிரங்கமாயுமுள்ள அப்படிப்பட்டயுத்தம் இவ்வாறுநடந்தது. ஸன்னத்தனாக நிற்கின்ற பீமனைக்கண்டு மகாபலசாலியான உம்முடையபுத்திரன் மிக்கஆச்சர்யகரமான மார்க்கங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு குந்திபுத்திரனைக் குறித்து எதிர்த்தோடினான். கோபித்துக்கொண்டிருக்கிற பீமனோ மிக்ககோபமுள்ளவனான அந்தத்துரியோதனனுடைய மகாவேகமுள்ளதும் ஸ்வர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதுமான அந்தக் கதையைஅடித்தான். மகாராஜரே! அவ்விரண்டு கதாயுதங்களுடைய மோதுதலாலுமுண்டான நெருப்புப்பொறிகளுடன்கூடின சப்தமானது உரைந்துகொள்ளுகின்ற இரண்டுவஜ்ராயுதங்களுடைய சப்தம்போலத் தோன்றியது. மஹாராஜரே! அந்தயுத்தரங்கத்தில் வேகமுள்ளதும் பீமஸேனனால் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் விழுகின்றதுமான அந்தக்கதையினால் பூமியானது நன்றாக நடுங்கியது. எதிரியானையைக் காண்பதால் கோபங்கொண்ட மதயானைபோன்ற துரியோதனன், போரில் அப்படிப்பட்டகதை திருப்பியடிக்கப்பட்டதைப்பொறுக்க

வில்லை. அரசனான துர்யோதனன நிச்சயங்கொண்டவனாக (க்கதையை) இடப்பக்கத்தில வட்டமாகச்சுழற்றிப பயங்கரமான வேகமுள்ளகதை யினால குந்திபுத்திரனுடைய தலையிலஅடித்தான். மஹாராஜரே! உமது புத்ரனால் அந்தக்கதையினாலஅடிக்கப்பட்ட பாண்டுநந்தனனான பீமன் அசையவில்லை. இது ஆச்சரியம்போலஇருந்தது. மன்னரே! கதையினால் அடிக்கப்பட்டும பீமன ஓரடியினின்றும்மற்றோரடிஅசையாமலிருந்த தாகிய ஆச்சரியத்தை எல்லாச் சேனைகளும புகழ்ந்தன. பிறகு, பயங் கரமான பராக்ரமத்துடன்கூடின பீமன மிக்க பெரிதானதும் ப்ரகாச முள்ளதும் பொன்னாலலங்கரிக்கப்பட்டதுமான கதையைத் துரியோ தனன்மீது பிரயோகித்தான. மஹாபலசாலியான துரியோதனன் கலங் காதவனாக லாகவத்தினால அந்த அடியை வீணாகச்செய்தான். அச்சம யத்தில பெரிதான ஆச்சாயம உண்டாகியது. வேந்தரே! பீமனால பிரயோகிக்கப்பட்டதும பேரிடிமுழக்கம்போல் சப்திக்கின்றதும வீணாகக் கீழேவிழுகின்றதுமான அந்தக் கதையானது பூமியை நடுங்கச்செய்தது. கௌரவர்களுள் உத்தமனும மஹாபலசாலியுமான அந்தத்துர்யோதனன் கௌசிகங்களென்னும முறைகளைக் கைப்பற்றி அடிக்கடி மேலே துள்ளிக்கொண்டு கதை விழுந்ததையும் பீம ஸேனன் வஞ்சிக்கப்பட்டதையும அறிந்து அப்பொழுது பீமனை வஞ் சித்து மிக்க கோபம்கொண்டு கதையினால் மார்பிலஅடித்தான. மஹா யுத்தத்தில கதையினால அடிக்கப்பட்டவனும மதிமயக்கமுற்றவனு மான பீமன் உமது புத்ரனால அடிக்கப்பட்டுச செய்யவேண்டியகாரி யத்தை அறியவில்லை. அரசரே! அவன அவ்வாறிருக்கும்பொழுது, ஸோமகர்களும் பாண்டவர்களும தமஎண்ணம மிகஅழிந்தவர்களும மகிழ்ச்சியற்றமனமுள்ளவர்களும் ஆனார்கள். அவன் அந்த அடியி னால யானைபோலக் கோபமூட்டப்பட்டவனாகி யானைபோன்ற உமது குமாரனை யானைபோல் எதிர்த்து ஓடினான. பிறகு, பீமன் ஸிம்ம மானது வேகத்துடன காட்டுயானையை எதிர்த்து ஓடுவதுபோல உமதுபுத்ரனைநோக்கி விரைவாகக் கதையுடன் எதிர்த்துஓடினான. அரசரே! கதையைப்பிரயோகிப்பதில் ஸமர்த்தனான பீமன அரச னான உம்முடைய குமாரனுக்கு அருகில வந்து அவனைக்குறித்துக் கதையைச் சுழற்றினான். பீமஸேனன் அப்பொழுது துரியோதனனை விலாப்புறத்தில் அடித்தான. அவன் அடியினால மனத்தளர்ச்சி அடைந்து இரண்டு முழங்கால்களையும் மண்டியிட்டுப பூமியில விழுந் தான். ஜகந்நாதரே! குருகுலத்தில் பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவனான அந்தத்துரியோதனன் இரண்டுமுழங்கால்களையும் மண்டியிட்டுப் பூமி

யில் விழுந்தவுடன், ஸ்ருஞ்சயர்களுடைய ஆரவாரமானது தோன்றியது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! புருஷஸ்ரேஷ்டனை உம்முடையகுமாரன் அந்தஸ்ருஞ்சயர்களுடைய பேரொலியைக்கேட்டுப் பொறாமல் மிக்க கோபங்கொண்டான். மஹாபாகுபலமுள்ள துரியோதனன் எழுந்திருந்து மஹாஸர்ப்பம்போலச் சீறிக்கொண்டு இரண்டு கண்களாலும் பீமஸேனனைக் கொளுத்துகிறவன்போலப் பார்த்தான். பிறகு, பரதர்களுள்சிறந்தவனான அந்தத்துரியோதனன், யுத்தத்தில்பீமஸேனனுடைய தலையை நொறுக்கப்போகிறவன்போலக் கதையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எதிர்த்து ஓடினான். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவனும் மஹாபலசாலியும் மலைபோன்றவனுமான அந்தத் துரியோதனன் மஹாத்மாவான பீமனை நெற்றிஓரத்தில் அடித்தான். அவன் அசையவில்லை. அரசரே! யுத்தத்தில் கதையினால் அடிக்கப்பட்டு வெளியில்பெருகுகின்ற ரத்தத்துடன் கூடின அந்தப்ருதாபுத்ரனை பீமன் மீண்டும் மதம்பெருக்குள்ள யானைபோல விளங்கினான். பிறகு, சத்ருக்களை நாசஞ்செய்பவனும் தனஞ்சயனுக்கு மூத்தவனுமான பீமன், வீரர்களைக்கொல்லுகின்றதும் உருக்குமயமானதும் வஜ்ராயுதத்திற்கும் இடிக்கும் ஒப்பான சத்தத்துடன் கூடியதுமான கதையைக் கையிலெடுத்துப் பலத்தினால் ஆக்ரமித்துப் பகைவனை அடித்தான். பீமஸேனனால் அடிக்கப்பட்டவனும் உமது குமாரனுமான அந்தத் துரியோதனன் உடம்பின்பூட்டுகள் கலகலக்கச் செய்யப்பட்டவனாகிக் காட்டில் நன்றாகப்பூத்ததும் காற்றின்வேகத்தால் அடிபட்டதும் சுழலுகின்றதுமான பெரிய ஸாலவிருக்ஷம்போல விழுந்தான். பிறகு, பாண்டவர்கள் பூமியில் விழுந்திருக்கின்ற உம்முடைய புத்ரனைக்கண்டு ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; ஸந்தோஷிக்கவும் ஸந்தோஷித்தார்கள். பிறகு, உம்முடையகுமாரன் பிரஜ்ஞையை அடைந்து மடுவினின்று ஓர்யானை கிளம்புவதுபோல மேலே கிளம்பினான். எப்பொழுதும் பொறாமையுள்ளவனும் மஹாரதனும் அரசனுமான அந்தத்துரியோதனன் அப்பொழுது நல்ல சிக்ஷையுள்ளவன்போல நாற்பக்கமும் சுற்றிவந்து எதிரில்நிற்கின்ற பாண்டவனை அடித்தான். அவன் அங்கங்கள் தளர்ந்தவனாகிப் பூமியில் விழுந்தான். அந்தக் குருராஜன் யுத்தத்தில் பீமனைப் பராக்கிரமத்தால் கீழேதள்ளி ஸிம்ஹநாதஞ்செய்தான். கதையடியினால் வஜ்ரத்திற்கு ஸமமான அவனுடையகவசத்தையும் பராக்கிரமத்தால் உடைத்தான். பிறகு, ஆகாயத்தில் ஆரவாரிக்கின்ற தேவர்கள் அப்ஸரஸுகள் இவர்களுடைய பேரொலி தோன்றியது. தேவர்களால் மிகுதியாக வர்ஷிக்கப்பட்ட உத்தமமான பலநிறமுள்ள புஷ்பங்களின்

மிருதியான வாஷமும் விழுந்தது; பிறகு, பூமியில் விழுந்திருக்கின்ற ஆண்மையிற்சிறந்தவனான பீமனையும் பலத்தினால் குறைவற்றவனாயிருக்கின்ற கௌரவனையும் மிக்கதிடமாயிருந்த கவசத்தினுடைய பங்கத்தையுங்கண்டு பகைவர்கள் மிகப்பயந்தார்கள். பிறகு, விருகோதரன ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் பிரஜ்ஞையை அடைந்து ரத்தத்தினால் நனைந்திருக்கின்ற தன துமுகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு தைரியத்தைப் பின்பற்றி இருகண்களையும் புரட்டிவிழித்துப் பலத்தினால் நிலைத்துநின்றான். பிறகு, பராக்கிரமத்தில் யமனுக்குஒப்பான நகுல ஸஹதேவர்களும் பார்ஷதனுடன்கூடியவனும் வீரயமுள்ளவனுமான ஸாத்யகியும் உமதுகுமாரனைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டவர்களும 'நான், நான்' என்று விரைபவர்களுமாக அழைத்துக்கொண்டு எதிர்த்துவந்தார்கள். பலசாலியானபாண்டவன் ஸ்ரமமும்நடுக்கமும் நீங்கினவனாகி மறுபடியும் அவர்களைத் திரும்பச்செய்துவிட்டு யமன்போலத் தானே உம்முடையபுத்ரனை, தேவராஜன உத்தமனான நமுசியை எதிர்த்ததுபோல யுத்தத்தில் எதிர்த்துச்சென்றான்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் துர்யோதனனுடைய தொடையைப் பிளந்தது.)

பிறகு, கௌரவஸ்ரேஷ்டர்களிருவருக்கும் விருத்தியடைந்திருக்கின்ற யுத்தத்தைப்பார்த்து, அச்சமயத்தில், அர்ஜுனன் புகழுள்ளவரான வாஸுதேவரைநோக்கி, 'இந்த இரண்டுவீரர்களுள் யுத்தத்தில் எவன் சிறந்தவனென்று உம்மால் எண்ணப்பட்டிருக்கிறான்? ஜனார்த்தனரே! யாருக்கு எந்தக்குணம் சிறந்தது? இதனைச் சொல்வீராக' என்றுவினவ, வாஸுதேவர் கூறலானார்.

'உபதேசம இருவருக்கும் ஸமானம. பீமனோ பலத்தினால் அதிகரித்தவன். இந்தத் துரியோதனன் விருகோதரனைக்காட்டிலும் ஸமர்த்தன்; முயற்சியுள்ளவன். பீமஸேனனோ தாமத்தினால் யுத்தஞ்செய்வானாகில் ஜயிக்கமாட்டான். அந்யாயத்தினால் யுத்தஞ்செய்தால் ஸுயோதனனைக் கொல்லவே கொல்வான். தேவர்களால் அஸுரர்கள் மாயையினால் ஜயிக்கப்பட்டார்களென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம. அப்படிப்பட்ட விரோசனன் இந்திரனால் மாயையினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டான். இந்திரன் விருத்திரனுடைய

தேஜஸை மாயையினால் நாசஞ்செய்தான். ஆதலால், வீரனை இந்தவிருகோதரன் மாயையைக் கைப்பற்றவேண்டும். தனஞ்சய! சூதாடுமஸமயத்தில், 'உன்னுடைய இரண்டுதொடைகளையும் யுத்தத்தில் கதையினால் பிளப்பேன்' என்று துரியோதனனைக் குறித்துப் பீமன் பிரதிஜ்ஞைசெய்திருக்கிறான். பகைவர்களை அழிப்பவனான அப்படிப்பட்ட இந்தப்பீமஸேனன் அந்தப்பிரதிஜ்ஞையையும் நிறைவேற்றட்டும். மாயாவியான அரசனை மாயையினாலேயே நாசஞ் செய்யட்டும். இவன் பலத்தைப்பின்பற்றி நியாயத்தோடு போர்புரிவானாகில், அதனால், அரசரான யுதிஷ்டிரர் ஆபத்திற்கு உள்பட்டவராவார். பாண்டுநந்தன! மீண்டும் சொல்லுவேன். என்னிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொள். தர்மராஜருடைய அபராதத்தினால் மீண்டும் நம்மைப் பயம் வந்து அடைந்தது. மிக்கபெரிதான காரியத்தைச்செய்து பீஷ்மர் முதலான கௌரவர்களைக்கொன்று ஜயமும் சிறந்த கீர்த்தியும் அடையப்பட்டுவிட்டன. வைரமும் தீர்த்துக்கொள்ளப்பட்டு விட்டது. ஆதலால், இவ்வண்ணம் அடையப்பட்ட வெற்றியானது மீண்டும் ஸம்சயத்திற்கிடமாக்கப்பட்டது. பாண்டவவீர! ஒருவனை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட பந்தயமானது ஏற்படுத்தப் பட்டமையால் தர்மராஜருக்கு இது பெரிதான துர்புத்தி. துரியோதனன் ஸமர்த்தன்; வீரன்; அவ்வாறே ஒரு வழியை அடைந்திருப்பவன்; மேலும், புராதனமாயிருப்பதும் தத்வார்த்தத்துடன் கூடியதுமான இந்த ச்லோகமானது சுக்ராசாரியரால் கானம்பண்ணப் பட்டிருப்பதாகக் கேள்வி. அதனைச்சொல்லுகிறேன். என்னிடத்தினின்றும் கேள். அதன்பொருள், 'முறியஅடிக்கப்பட்டவர்களும் மீண்டும் திரும்பிவருகின்றவர்களும் ஜயத்தை விரும்புகின்றவர்களுமான மிகுந்திருக்கின்ற பகைவர்களிடமிருந்து பயப்படவேண்டும். ஏனென்றால், அவர்கள் ஒரு நிச்சயத்தை அடைந்தவர்கள்' என்பது. தனஞ்சய! ஸாஹஸத்தினால் எதிர்ப்பவர்களும் உயிரில் ஆசையற்றவர்களுமான வீரர்களுக்கெதிரில் இந்திரனும் நிற்பது அஸாத்தியம். முறிய அடிக்கப்பட்டவனும் சேனைகொல்லப்பட்டவனும் மடுவில் பிரவேசித்தவனும் தோல்வியடைந்து கானகத்தை அடைய விருப்பங்கொண்டவனும் ராஜ்யத்தை அடைவதில் ஆசையற்றவனுமான இந்தத் துரியோதனனைக் கற்றறிந்தவனான எவன் யுத்தத்தில் தேடி மறுபடியும் தவந்துவயுத்தத்திற்கு அழைப்பான்? எவன் பீமஸேனனைக்கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் பதின்மூன்று வருஷம் கதையினால் நல்ல பயிற்சியைப்பெற்று

மேலாகவும் குறுக்காகவும் ஸஞ்சரிக்கிறுனே அப்படிப்பட்ட துர்யோதனன ஜயிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நம்முடைய ராஜ்யத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளாமலிருப்பானு? மிக்க புஜபலமுள்ள பீமஸேனன அநியாயத்தினுல் இவனைக் கொல்லாமல்போனுல் குருவம்சத்தினுதித்த இந்தத்தார்த்தராஷ்டிரன் உங்களுக்கு அரசனுவான்' என்றுசொன்னுர்.

தனஞ்சயனே, மஹாத்மாவான கேசவருடைய இந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, பீமஸேனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, இடதுதொடையைத் தட்டினுன். பிறகு, பீமன் குறிப்பைத்தெரிந்துகொண்டு கதையுடன யுத்தரங்கத்தில விசித்திரமானமண்டலகதிகளிலும் யமகங்களிலும இதர கதிகளிலும் ஸஞ்சாரம் செய்தான். அரசரே! பாண்டவன் வலமாகவும் இடமாகவும கோமூத்ரிகதியுடனும சுற்றிச சத்துருவை மயக்குகிறவன்போல ஸஞ்சாரம்பண்ணினுன். அவ்வாறே, கதையின்வழியில ஸமர்த்தனுன உம்முடைய புத்திரனும பீமஸேனனைக் கொல்லவேண்டுமெனகிற எண்ணத்தினுல் லாகவத்துடன் ஆச்சர்யமாக ஸஞ்சாரம்செய்தான். யுத்தத்தில் கோபங்கொண்ட இரண்டுயமன்போனறவர்களும, சந்தனங்களாலும கார்கில் சாந்தினுலும பூசப்பட்டிருக்கின்ற கோரமான இரண்டுகதாயுதங்களைச சுழற்றுகின்றவர்களும், வைரத்தினுடைய முடிவை அடைய எண்ணங்கொண்டவர்களும்,ஒருவரையொருவர் கொல்லவிரும்பியவர்களும், மஹாவீரர்களும, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும் ஸர்பத்தின் மாம்ஸத்தில் விருப்பமுள்ள இரண்டுகருடபக்ஷிகள் சண்டையிடுவதுபோலப் போர்புரிந்தார்கள். அரசரே! அந்த யுத்தத்தில விசித்திரமான மண்டலகதிகளில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் ஸமமாக அடிக்கின்றவர்களும் சூரர்களும பலசாலிகளும் வாயுவினுல் இரண்டுகடல்கள பொங்குவதுபோலப் பொங்குகின்றவர்களுமான துரியோதனராஜன் பீமன் இருவருடையகதைகளின் மோதுதலாலும் உண்டாகின்ற அக்னிஜ்வாலைகள் அவ்விடத்தில் தோன்றின. மதங்கொண்ட இரண்டுயானைகளபோல ஸமமாக அடிக்கின்றவர்களான அவ்விருவருடைய கதைகளின் மோதுதலாலும் உண்டாகின்ற பேரொலியானது தோன்றியது. அப்பொழுது பயங்கரமாயும் மிக்க ஸங்குலமாயும் இருக்கின்ற அந்த யுத்தத்தில் சண்டைசெய்கின்றவர்களும பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களுமான அவ்விருவரும் களைப்புற்றுர்கள். சத்துருக்களைத்தபிக்கச்செய்பவரே! அவ்விருவரும் ஒருமுகூர்த்தகாலம் தேறுதலடைந்து மறுபடியுமே கோபங்கொண்டவர்களாகப் பெரியகதைகளைக் கையில் எடுத்து அடித்துக்

கொள்ள ஆரமபிததார்கள். ராஜேநதிரரே! கதையின்அடிகளால் பரஸ்பரம் காயபபடுததிககொள்ளுகின்ற அவ்விருவருககும மிககோரமும வெளிபபடையுமான யுததம நடநதது. யுததததில விரைவாகச செல்பவாகளும காளையினுடைய கண்போனற கணகளையுடையவாகளும பலசாலிகளுமான அவவிருவீராகளும சேறறில நிறகினற இரண்டு கடாமாடுகள்போல ஒருவரோடொருவா அடிததுககொண்டார்கள. எலலா அங்கஙகளிலும காயபபடுததபபடடவாகளும ரகததினால நாறபுறததிலும நனைககபபடடவாகளுமான அவவிருவீரர்களும இமயமலையில பூத்திருக்கின்ற இரணடு பலாசவிருக்ஷஙகளைபோலக் காணபபடடார்கள. துரியோதனனோ பிருதாபுதரனை பீமனால துனபம விளைககக்கூடிய அவகாசம காணபிக்கபபடடபோது சிறிது புனனகையுடன விரைவாக நெருஙகினான. விவேகியும பலசாலியுமான விருகோதரன ஒருநொடியில அநதத துர்யோதனன அருகில்வநதிருபபதைக கண்டு அதிவேகததோடு அவன்மீது கதையைப பிரயோகிததான. உமமுடைய குமாரன அந்த அடியைக்கண்டு அநத இடததிலிருநது விலகினான். அநதக்கதை வீணாகப் பூமியில விழுநதது. கௌரவாகளிற சிறநதவரே! உமமுடைய குமாரன அதிகம பரபரபபினால அநத அடியை விடுவிததுககொணடு பீமஸேனனையும கதையினால அடிததான அளவறற தேஜஸுள்ள அநதப்பீமஸேனனுககு ரக்தமபெருகியதனாலும அடி பெரிதாகவிழுநததனாலும மூர்ச்சை உண்டாயிறறு. உமமுடையபுதரன யுதததததில அநதபபாண்டவன் பீடிககபபட்டதைஅறியவிலலை. பீமனும் மிகப்பீடிக்கபபடடிருககினற சரீரததைத் தாஙகிககொண்டான. உமமுடைய குமாரன யுததததில அநதபபீமஸேனனை அடிப்பதறகு ஸனனததமாக நிறபவனாக எணணினான. அககாரணததினால் மறுபடியும் அவனை அடிககவிலலை. மன்னரே! பிறகு, பாண்டவன் ஒரு முகூர்ததகாலம் தேறுதலடைநது கதையை எடுததுககொணடு பககததிலிருக்கும் துரியோதனனை நோககி வேகததோடு எதிரததுசசெனறான். பரதாகளுளசிறநதவரே! எதிர்ததுவருகின்றவனும் பரபரபபுள்ளவனும அளவுகடநத பராககிரமமுள்ளவனுமான அநதப் பீமஸேனனைககண்டு அவனுடைய அநதககதைஅடியை வீணாகசசெய்ய எண்ணஙகொண்டவனும பெரியமனமுள்ளவனுமான உமமுடைய குமாரன் நிறபதிலபுததியைசசெலுத்தி விருகோதரனை வஞ்சிக்கவிருப்பஙகொண்டு மேலேஎழும்பககருதினான். பீமஸேனனோ அரசனுடைய அநத எண்ணத்தை அறிநதுகொண்டான. அரசரே!

பிறகு, பாண்டவன், கதிபேதத்தினால் வஞ்சிக்கிறவனும் மறுபடியுமே மேலே எழும்புகின்றவனுமான துர்யோதனனுக்கெதிரில்ஓடிச் சிங்கம்போல நன்றாக மேலேபாய்ந்து இரண்டுதொடைகளையும் லக்ஷ்யம் வைத்து வேகத்தோடு கதையைப் பிரயோகித்தான். அரசரே! பிறகு, பயங்கரமான செய்கையையுடைய பீமனால் பிரயோகிக்கப்பட்டதும் வஜ்ராயுதம்போன்றதுமான அந்தக் கதாயுதமானது துர்யோதனனுடைய இனியதோற்றமுள்ள இரண்டுதொடைகளையும் முறித்தது. அரசரே! பீமஸேனனால் தொடைகள் முறிக்கப்பட்டவனும் புருஷஸ்ரேஷ்டனுமான அந்த உம்முடையகுமாரன் பூமியைஎதிரொலியிடும்படிசெய்துகொண்டு விழுந்தான். இடிகளுடன்கூடின காற்று வீசிற்று. புழுதிமழையும் பொழிந்தது. பெருமரங்களுடனும் சிறுமரங்களுடனும் மலைகளுடனுங்கூடின பூமியும் நடுங்கியது. பூமிக்கு நாதனான அந்தத்துரியோதனன் விழுந்தவுடன், பேரொலியுள்ளதும் பிரகாசிக்கின்றதும் இடியுடன்கூடியதும் பயங்கரமானதும் பெரிதுமான கொள்ளியும் விழுந்தது. பாரதரே! உம்முடையபுத்திரன் தள்ளப்பட்டவுடனே, அச்சமயத்தில் இந்திரன் அப்படிப்பட்ட ரக்தமழையையும் புழுதிமழையையும் பொழிந்தான். பாரதரே! அச்சமயத்தில் ஆகாயத்தில் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் அவ்வாறே பிசாசங்கள் இவர்களுடைய பேரொலி கேட்கப்பட்டது. கோரமான அந்த ஒலியினாலே எல்லாத்திக்குக்களிலும் அநேகமிருகங்கள் பக்ஷிகள் இவற்றின் அதிகோரமானசப்தம் தோன்றியது. உம்முடையபுத்திரன் கீழேதள்ளப்பட்டவுடனே, அவ்விடத்தில் மிகுந்திருக்கின்ற குதிரைகளும் யானைகளும் மனிதர்களும் பெரியசப்தத்தை வெளியிட்டார்கள். உம்முடையபுத்திரன் தள்ளப்பட்டவுடனே, பேரிகள் சங்கங்கள் மிருதங்கங்கள் இவற்றின்பேரொலியும் தோன்றியது; பாதாளமும்சென்றது. அரசரே! அச்சமயத்தில் திக்குக்கள் அநேக கால்களுள்ளவைகளும் அநேககைகளுள்ளவைகளும் கோரமான காட்சியுள்ளவைகளும் கூத்தாடுகின்றவைகளும் பயத்தைக் கொடுக்கின்றவைகளுமான தலையில்லா முண்டங்களால் வியாபிக்கப்பட்டன. மன்னரே! உம்முடைய புத்திரன் தள்ளப்பட்டவுடனே, த்வஜமுள்ளவர்களும் அஸ்திரமுள்ளவர்களும் அவ்வாறே சஸ்திரமுள்ளவர்களும் நடுங்கினார்கள். அரசர்களுள்சிறந்தவரே! மடுக்களும் கிணறுகளும் ரக்தத்தைக் கக்கின. அதிவேகமுள்ள நதிகளும் எதிர்த்தோடின. வேந்தரே! உம்முடைய புத்திரனான துர்யோதனன் விழுந்தவுடனே, அப்பொழுது ஸ்திரீகள் புருஷர்கள் போலவும் புருஷர்களெல்லாம் ஸ்திரீகள் போலவும்

ஆனார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அந்த ஆச்சர்யகரமான உத்பாதங்களைக்கண்டு எல்லாப் பாஞ்சாலர்களும் பாண்டவர்களும் கலங்கின மனத்தையுடையவர்கள் ஆனார்கள். பாரதரே! தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அவ்வாறே அப்ஸரஸுகளும் உமது இரண்டு குமாரர்களுடைய ஆச்சர்யமான யுத்தத்தைப் பேசிக்கொண்டு இஷ்டப்படி சென்றார்கள். ராஜேந்திரரே! அவ்வாறே, ஸித்தர்களும் வாயுவுடன் ஸஞ்சரிக்கிற சாரணர்களும் நரஶ்ரேஷ்டர்களான பீமதுர்யோதனர்களைப் புகழ்ந்துகொண்டு வந்தபடியே சென்றார்கள்.

அறுபதாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் துரியோதனனுடைய அநியாயங்களை நினைவூட்டி இடக்காலால் அவன்தலையை உதைத்ததும், யுதிஷ்டிரர் துர்யோதனனைத் தேற்றியதும்.)

உயர்ந்த பெரிய விருக்ஷம்போலத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அந்தத்துர்யோதனனைக் கண்டு அவ்விடத்திலிருந்த பாண்டவர்களனைவரும் மனத்தில் களிப்படைந்தார்கள். சிங்கத்தினால் தள்ளப்பட்ட மதங்கொண்ட யானைபோலிருக்கின்ற துர்யோதனனை எல்லாப்பாண்டவர்களும் ஸோமகர்களும் மயிர்சிலிர்த்தவர்களாகிக் கண்டார்கள். பிறகு, பிரதாபமுள்ள பீமஸேனன், அடித்துத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அந்தக்கௌரவராஜனான துர்யோதனனை அணுகி, 'புத்தியில்லாதவனே! கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! முற்காலத்தில் ஸபையில் ஒற்றைவஸ்திரம் தரித்தவளான த்ரௌபதியைநோக்கிப் பரிஹஸித்துக்கொண்டு 'பசு, பசு' என்று எந்த வார்த்தையைச்சொன்னாயோ அந்தப்பரிஹாஸத்தினுடைய பலனை இப்பொழுது நீ அடை' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அந்தப் பீமஸேனன் இடக்காலால் துர்யோதனனுடைய தலையில் உதைத்தான். ராஜஸிம்மமான துர்யோதனனுடைய தலையைக்காலால் புரட்டிப் புரட்டி உதைத்தான். நராதிபரே! அவ்வாறே, கோபத்தால் கண்கள் மிகச் சிவந்தவனும் பகைவர்படையைப்பீடிப்பவனுமான பீமன் மறுபடியும் சொல்லிய வாக்யத்தைக் கேளும். 'எந்தமூடர்கள் முற்காலத்தில் எங்களைப்பார்த்து 'பசு, பசு' என்று கூத்தாடினார்களோ அவர்களைப்பார்த்து நாங்கள், இப்பொழுது 'பசு, பசு' என்று அடிக்கடி பிரதிக்கூத்தாடுகிறோம். எங்களுக்கு

தரோகமாவது நெருபபாவது சூதாட்டமாவது வஞ்சனையாவது இலலை. நாஙகள் எஙகளுடைய புஜபலததை ஆதாரமாகக்கொண்டு பகைவாகளை நனறுகப் பீடிககின்றோம' எனறுன. அநத விருகோ தரன,வெகுகாலமகழிதது வைரததினுடைய அககரையை அடைநது, மெதுவாகசசிரிததுக்கொணடு, யுதிஷ்டிரரையும கேசவரையும் ஸ்ருஞ் சயர்களையும தனஞ்சயனையும மாதரீபுததிரர்களையும பார்தது, 'வீட்டுககு விலககான தரௌபதியை ஸபையில இழுததுவந்தவர் களும அவளை ஆடையில்லாதவளாகச செய்ய முயன்றவாகளுமான தாாததராஷ்டிராகள் தரௌபதியினுடைய தவத்தினுல யுததத்தில பாண்டவாகளால் கொலலபபட்டிருபபதைப் பாருஙகள. கௌரர்களும நமமை முன்பு, 'எளளுபபதர்கள்' எனறு சொன்னவர்களுமான திருதராஷ்டிர ராஜனுடைய குமாரர்கள பரிவாரஙகளோடும பநதுகக ளோடும நம்மால் கொலலபபட்டாாகள். நாம் இஷ்டப்படி ஸ்வாக கததையோ நரகததையோ அடைவோம' எனறு சொனனுன். மறு படியும, பீமஸேனன், பூமியில விழுந்திருக்கின்ற அரசனை துரியோ தனனுடைய தோளையடைநதிருககினற அநதககதையைக கையி லெடுததுக்கொண்டு இடககாலால் அவனைத தலையமிதிதது, 'வஞ்சகா' என்று சொன்னுன். மன்னரே! ஸந்தோஷமுள்ளவனும் அல்பபுத்தியுளளவனுமான பீமஸேனன் குருராஜனுடைய தலையில் காலை வைததததைப பாாததுத தர்மாதமாக்களும் சிறந்தவர்களுமான ஸோமகர்கள் மகிழவில்லை. உம்முடைய புத்திரனை அவவாறு கொன்று தறபுகழ்சசி செய்துகொளளுகின்றவனும பலவாறு கூத தாடுகின்றவனுமான விருகோதரனைப பார்ததுத் தர்மராஜர் இநத வசனததை உரைககலானுர். 'பீம! வைரததினுடைய கடனைத தீாத்துககொண்டாய். நலலசெயகையினுலோ கெட்டசெய்கையினு லோ உனனுல் பிரதிஜ்ஞை நிறைவேறறப்பட்டது. இபபொழுது ஓய்ந்துவிடு. இவனுடையதலையைக காலால் உதைக்காதே. தாமமா னது உனனை மீறிபபோகவேண்டாம. தோஷமற்றவனே! இவன் அரசன்; ஞாதி; அடிக்கப்பட்டுமிருககிறுன். இது நியாயமன்று. பீம! பதினேர் அக்ஷௌஹிணிகளுககு நாதனும கௌரவர்களுக்குத்தலைவ னும் ஞாதியுமான அரசனைக காலால் தொடாதே. உறவினரையும் மநதிரிகளையும் படையையும் இழநதவனும் யுததததில் அடிக்கப் பட்டவனும அரசனுமான இவன் எல்லாவிததததினுலும் (நமமால்) துககிககத்தக்கவன். அரசனை இவன் பரிஹஸிக்கத் தக்கவனல்லன். மநதிரிகளும் உறவினாகளும மைந்தர்களும் கொல்லப்பட்ட உன்

னுடைய பிராதாவான இந்தத் துரியோதனனை ஸந்ததியற்றவனாக
அழித்தான். உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்த விஷயம் நியாயமன்று.
முன்பு ஜனங்கள், ‘இந்தப்பீமஸேனன் தார்மிகன்’ என்று உன்னைச்
சொன்னார்கள். பீமஸேன! அப்படிப்பட்ட நீ எந்தக்காரணத்தினால்
அரசனைக் காலால் தீண்டுகிறாய்?’ என்றார். யுதிஷ்டிரர், பீமஸேனனைப்
பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுக் கண்ணீருடன் கூடின குரலுள்ள
வராகவும் தைன்யமுற்றவராகவும், பகைவர்களை அடக்குபவனான துரி
யோதனனுடைய அருகில்வந்து, ‘அப்பா! நீ கோபியாதே. உனக்
காகத் துக்கமும் படாதே. செய்யப்பட்டிருக்கிற மிக்க கோரமான
கர்மம் அனுபவிக்கப்படுகிறதென்பது நிச்சயம். கௌரவர்களுட
சிறந்தவனே! நாங்கள் உன்னைக் கொல்ல எண்ணமுள்ளவர்களான
தும் நீ எங்களைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டவனானதுமாகிய கொடும
பயன் பிரமதேவரால் நமக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது. இது நிச்ச
யம். பாரத! பேராசையினாலும் மதத்தினாலும் பாலயத்தினாலும்
உன்குற்றத்தினாலும், பெரிதான இப்படிப்பட்ட வியஸனத்தை
அடைந்தவனாகிறாய். தோழர்களையும் பிராதாக்களையும் அவ்வாறே
பித்ருக்களையும் புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் மற்றவர்களையும்
மாளும்படிசெய்து, பிறகு மாண்டாய். உன்னுடைய அபராதத்தி
னால் எங்களால் உன்னுடைய பிராதாக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள்.
ஞாதிகளும் கொல்லப்பட்டார்கள். தெய்வமானது தாண்டமுடியாத
தென்று நினைக்கிறேன். தோஷமற்றவனே! கௌரவ! நீ உனக்
காகத் துக்கிக்கலாகாது. உன்னுடைய மரணம் சிலாக்கியமானது.
எல்லா நிலைமைகளிலும் நாங்களே இப்பொழுது துக்கிக்கப்படவேண்
டியவர்கள். அப்படிப்பட்ட உறவினர்களாலும் நண்பர்களாலும் விடு
பட்டவர்களான நாங்கள் தீனமான ஸ்திதியிலிருக்கப்போகிறோம்.
அவ்வண்ணம் சோகத்தினால் தளர்ச்சியடைந்த மனத்தையுடைய
வர்களும் துக்கத்தினால் மூடப்பட்டவர்களும் விதவைகளுமான பிரா
தாக்கள் புத்திரர்கள் இவர்களுடைய மனைவிகளை எவ்வாறு பார்ப்
பேன்? அரசனே! நீ ஒருவன் நல்ல நிலைமையை அடைந்த
வன். ஸ்வர்க்கத்தில் உனக்கு வாஸம் சாச்வதம். நாங்கள் நரக
மென்று பெயர்கொண்ட குரூரமான துக்கத்தை அடையப்போகி
றோம். துக்கத்தை அடைந்தவர்களும் விதவைகளும் சோகத்தி
னால் மெலிவடைந்தவர்களுமான திருதராஷ்டிரருடைய நாட்டுப்
பெண்களும் அவர்களுடைய நாட்டுப்பெண்களும் நிச்சயமாக
எங்களை நிந்திக்கப்போகிறார்கள்’ என்றார். தர்மநந்தனரும் அரசரு

மான யுதிஷ்டிரர் இவ்வண்ணமுரைத்து அதிக துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவராகிய பெருமூச்சுவிட்டார்; நெடுங்காலம் புலம்பவும் புலம்பினா" என்று கூறினன்.

அறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் அநியாயம்செய்தானென்று கோபங்கொண்ட பலராமர் அவனைக்கொல்லச்சென்றதும், கோவிந்தர் அவரைச் சமாதானம்செய்ததும், பிறகு, பலராமர் துவாரகைக்குச் சென்றதும், யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனோடும் பீமனோடும் ஸல்லாபம்செய்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன், "ஸூத! அதர்மத்தினால்அரசன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு அப்பொழுது மாதவருக்குத் தமையனும் மஹாபலசாலியுமான பலதேவர் என்னசொன்னார்? ஸஞ்சய! கதாயுத்தத்தின் விசேஷங்களை அறிந்தவனும் கதாயுத்தத்தில் ஸமர்த்தனுமான ரோஹிணீபுத்திரர் எதைச்செய்தாரோ அதை எனக்குச் சொல்வாயாக" என்று வினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

"பலசாலியும் அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவருமான ராமர் பீமஸேனனால் உம்முடையகுமாரன் தலையிலுதைக்கப்பட்டதைக்கண்டு அதிக கோபங்கொண்டார். பிறகு, ஹலாயுதர் அரசர்களுடைய மத்தியில் கையை உயரத்தூக்கிக்கொண்டும் கோரமான தீனஸ்வரத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டும், 'பீம! சீ, சீ' என்றும் 'அந்தோ! தாமயுத்தத்தில் நாபிக்குக்கீழேஅடிக்கிறதென்பது நிந்திக்கத்தக்கது. விருகோதரன் கதாயுத்தத்தில் செய்த இது பார்க்கப்பட்டதில்லை. நாபிக்குக் கீழே அடிக்கக்கூடாதென்பது சாஸ்திரத்தின் நிச்சயம். இவனோ சாஸ்திரத்தை விட்டுவிட்டுத் தன் இஷ்டப்படி நடக்கிறான்' என்றும் கூறினார். அதைஅதைக் கூறுகின்ற அந்தப் பலராமருக்கு அதிக கோபமுண்டாகிவிட்டது. மஹாராஜரே! பிறகு, பலதேவர் அரசனைப்பார்த்துக் கோபத்தினால் கண்கள் மிகச்சிவந்தவராகிய பின்வரும் வசனத்தை உரைக்கலானார்.

'கிருஷ்ண! இவன் கீழேவிழுந்தவனல்லன். இவன் எனக்கு ஸமானன்; நிகரில்லாதவன். ஆச்ரிதர்களின் பலக்குறைவினால் ஆச்ரயமானது அலக்ஷ்யம்செய்யப்படுகிறது' என்றார். பிறகு, பலசாலி

யான ராமர் கலப்பையைத்தூக்கிக்கொண்டு பீமனைஎதிர்த்துச்சென்றார். கையை ஓங்கிக்கொண்டிருப்பவரும் மஹாதமாவுமான அந்தப் பலராமருடையஉருவமானது பற்பலதாதுக்களால் விசித்திரமாயுள்ளதும் வெண்ணிறமுள்ளதுமான பெரியமலைக்கு ஒப்பானதாக இருந்தது. மஹாராஜரே! பலராமரைக்கண்டு, வீரர்களும் அஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும் அர்ஜுனனுடன்கூடினவர்களுமான பிராதாக்களோடு சேர்ந்தவனும் பலசாலியுமானபீமன், வியஸனத்தைஅடையவில்லை. பிறகு, பலசாலியானகேசவர் விநயமுள்ளவராக ராமரைப் பருத்து உருட்சியாயுள்ள இருகைகளாலும் பிரயத்தினத்தினால் வலிந்துதடுத்தார். ராஜேந்திரரே! அப்பொழுது, யதுசிரேஷ்டர்களான வெண்மைநிறமுள்ள பலராமரும் கருமைநிறமுள்ள வாஸுதேவருமாகிய இருவரும் சேர்ந்திருக்கின்ற கைலாஸமலையும் அஞ்சனமலையும்போல அதிகமாக விளங்கினார்கள். அரசரே! ஸாயங்காலத்தில் ஆகாசத்தை அடைந்திருக்கின்ற சந்திரஸூர்யர்கள்போல விளங்கினார்கள். கேசவர் கோபமுள்ள இந்தப்பலராமரைத் தணிக்கிறதற்காகக் கூறலானார்.

'தனனுடையவளர்சசி, மித்திரர்களுடையவளர்ச்சி, மித்திரர்களுடைய மித்திரர்களின் வளர்ச்சி, இவற்றுக்குமாறுகப் பகைவருக்கு நேரும் அவர்களின் குறைவு, அவர்களின் மித்திரர்களுடையகுறைவு, மித்திரமித்திரர்களுடையகுறைவு இவைஆறும் தனக்கு விருத்திகரமானவை. எப்பொழுது இவை தன்னிடத்திலும் மித்திரனிடத்திலும் மாறுபட்டிருக்குமோ அப்பொழுது மனவருத்தத்தை அடையவேண்டும். சீக்கிரமாக வைரத்தின்சாந்தியைச் செய்துகொள்ளவேண்டும். பாண்டவர்கள் நமக்கு ஸஹஜமித்திரர்கள்; சுத்தமான பௌருஷமுள்ளவர்கள்; நம்முடைய அத்தைபிள்ளைகள். அவர்கள் பகைவர்களால் அதிகமாகத் துன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். பிரதிஜ்ஞையைப் பாதுகாப்பது க்ஷத்திரியனுக்குத் தர்மமென்று நீர் அறிந்துகொள்ளும். பீமனால் ஸபையினகண், 'கதையினால் துர்யோதனனுடைய இருதொடைகளையும் மஹாயுத்தத்தில் பிளப்பேன' என்று முன்பு பிரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டதன்றோ? சத்துருக்களைத் தபிக்கச்செய்பவரே! 'உன்னுடைய இருதொடைகளையும் பீமன் கதையினால் பிளக்கப்போகிறுன்' என்று மைத்ரேயமஹரிஷியினால் (துரியோதனன்) முந்தியே சபிக்கப்பட்டுமிருக்கிறுன். ஆதலால், நான் தோஷத்தைக்காணவில்லை. பிரலம்பனை ஸம்ஹரித்தவரே! நீர் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டாம். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் ஸுகரமான நேசத்தையுடையவர்களுமான பாண்ட

வர்களோடு பிறப்பிலேயே உறவானது நமக்குஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய விருத்தியினாலன்றோ நமக்கு விருத்தி? கோபித்துக் கொள்ளாதீர்' என்றுகூறினார். தர்மங்களைஅறிந்தவரான பலராமர், வாஸுதேவருடைய வசனத்தைக்கேட்டு, 'கோவிந்த! தர்மம் ஸாதுக்களால் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தகாமமும் (அர்த்தம் காமம்) இரண்டினாலும் சுருக்கத்தை அடைகிறது. மிக்கபேராசையுள்ளவனுக்கு அர்த்தம் பிரதானம். விஷயங்களில் மிக்கபற்றுதலுள்ளவனுக்குக் காமம் பிரதானம். எவன் தர்மார்த்தங்களையும் தர்மகாமங்களையும் அர்த்தகாமங்களையும் பீடிக்காமல் தர்மார்த்தகாமங்களை அனுஷ்டிக்கிறானோ அவன் மிகுதியான ஸுகத்தைஅடைகிறான். கோவிந்த! நீயோ என்னைப்பாராதது இஷ்டப்படி சொன்னாய். பீமஸேனன் தர்மத்தைக் கெடுத்ததினால் அப்படிப்பட்ட இந்த விஷயமனத்தும் நிலைகுலையும்படி செய்யப்பட்டது' என்றுகூறினார்.

மாதவர், 'தேவரீர் கோபமில்லாதவர்; தர்மாத்மா; எப்பொழுதுந் தர்மத்தில் அன்புள்ளவரென்று உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறீர். ஆதலால், தணிந்துவிடும்; கோபம் பாராட்டவேண்டாம். கலியுகம் வந்துவிட்டதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும். பாண்டவனுடைய பிரதிஜ்ஞையையும் அறிவீராக. ஆதலால், புருஷஸ்ரேஷ்டனான பீமன் வஞ்சனையைப் பிரதானமாகக்கொண்ட துரியோதனனை யுத்தத்தில் கொன்று வைரம் பிரதிஜ்ஞை இவ்விரண்டின் விஷயத்திலும் கடனைத் தீர்த்துக்கொண்டவனாகட்டும். எவன் வஞ்சனையில் புத்தியைச் செலுத்தின சத்துருவை யுத்தத்தில் வஞ்சனையினால் கொல்வானோ அவனுக்கு அந்தச்சண்டையில் அதர்மமில்லை. யுத்தத்தில் போர்புரிகின்றவனும் கௌரவர்களுக்கும் விருஷ்ணிகளுக்கும் கீர்த்தியைஉண்டுபண்ணுகிறவனும் வீரனுமானசத்துருவைப் பீமன் கொன்றானென்னும் விஷயத்தில் அதர்மமில்லை. இவனால் தூண்டப்பட்டவனான கர்ணன் யுத்தத்தில் போர்புரிகின்றவனும் வீரனும் கௌரவர்களுக்கும் விருஷ்ணிகளுக்கும் கீர்த்தியை உண்டுபண்ணுகிறவனுமான அபிமன்யுவின் வில்லைப் பின்புறத்தினின்று அறுத்தான் பிறகு, வில்லறுக்கப்பட்டவனும் ரதத்தை இழந்தவனும் ஆண்மையில் நிலைபெற்றவனும் ஓடாதவனுமான அபிமன்யுவை ஆயுதங்களை இழந்தவனாகச் செய்து அநேகர்கள் கொன்றார்கள். பிறந்தது முதல் லோபகுணமுள்ளவனும் பாவத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினவனும் [1]கெட்ட புத்தியுள்ளவனும் குலத்தைக்கெடுத்த பாவியுமான

1 இது இரண்டுமுறை வருகிறது.

துரியோதனன் பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்டான. சத்துருக்க ளோடு போர்புரிகின்ற துரியோதனன், பீமஸேனனால பதின்மூன்று வருஷகாலமாகத தேடிவைக்கப்பட்டிருந்த பிரதிஜ்ஞையை யாது காரணம்பற்றித தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்தான்? மேலே எழும்பி வேகத்தோடு பீமனைககொல்ல எண்ணங்கொண்ட துரியோதனனை அந்தப்பீமன் கதையினால் இரண்டு தொடைகளையும் பிளந்தான. நிற்கும்பொழுதாவது மண்டலகதியிலாவது அடிக்கவில்லை ' என்றார். அரசரே! அந்த ராமர் கேசவரிடத்தினின்று இந்தக கபடதாமத் தைககேட்டுப பிரீதியற்ற மனத்துடன் ஸபையில கூறலானார்: ' பாண்டவன் தர்மாத்மாவான துரியோதனராஜனை அதர்மத்தினால கொன்று கபட யுத்தஞ்செய்பவனென்கிற பிரஸித்தியை இந்த உல கத்தில அடையப்போகிறான. தர்மாத்மாவான துரியோதனனும அழிவில்லாத கதியை அடையப்போகிறான். ருஜுவாக யுத்தம்செய்ப வனும க்ஷாமத்தினால் ராஜ்யத்தை ரக்ஷித்தவனும் ஜனங்களுக்கு நாதனு யிருந்தவனுமான துரியோதனராஜன் யுத்ததீக்ஷையை அடைந்து யுத்தரங்கத்தில ரணயஜ்ஞத்தை விஸ்தாரமாக அனுஷ்டித்துச் சத்து ருக்களாகிற அக்னியில தன்தேகத்தை ஹோமம்செய்து கீர்த்தியாகிற அவப்ருதத்தை அடைந்தான். நண்பர்களோடும ஞாதிகளோடும பந்துக்களோடும சேர்ந்து மஹாராஜன் ஸ்வர்க்கம் போகப்போகி றான் ' என்றார். பிரதாபசாலியான ரோஹிணீபுத்திரர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு வெண்மேகமானது சிக ரத்துடனிருந்தாற்போன்ற வடிவத்துடன் கூடியவராகித் துவார கையைக் குறித்துச சென்றார். ஜனங்களுக்கு நாதரே! ராமர் துவார கையைக குறித்துச் சென்ற பிறகு, பாஞ்சாலர்களும் விருஷ்ணிவீரா களுடன் கூடின பாண்டவர்களும மனத்தில் அதிகஸந்தோஷமில்லாத வர்களானார்கள்.

பிறகு, தீனரும் கவலையுற்றவரும் தலைகுனிந்தவரும சோகத்தி னால் எண்ணம் குலைந்தவருமான யுதிஷ்டிரரைப பார்த்து, வாஸு தேவர், இவ்வாறு உரைக்கலானார். 'தர்மராஜரே! யாதுகாரணம்பற்றி நீர் அதர்மத்தைச்செய்ய அனுமதிகொடுக்கிறீர்? அரசரே! பந்துக்க ளைப்பறிகொடுத்தவனும விழுந்தவனும பிரஜ்ஞையற்றவனுமான இந் தத துர்யோதனனுடைய தலையானது பீமனால் காலால துகைக்கப்படு கிறதைத தர்மங்களை அறிந்தவரான நீர் எந்தக் காரணத்தினால் உபேக்ஷை செய்கிறீர்?' என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், ' மாதவரே! விருகோதரன் கோபத்தினால் அரசனை துரியோதனனைக் காலால்

தலையில் உதைத்தது எனக்குப் பிரியமானதன்று. குலமழிவதில் நான் மகிழவில்லை. நாங்கள் திருதராஷ்டிர புத்திரர்களால் நித்தியம் கபடத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டோம். நாங்கள் க்ரூரமான அனேக வசனங்களை உரைத்துக் காட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டோம். விருஷ்ணி குலத்திலுதித்தவரே! பீமஸேனனுடைய உள்ளத்தில் அந்தத் துக்கம் அதிகமாக இருக்கிறதென்று நினைத்து என்னால் இது உபேக்ஷிக்கப்பட்டது. ஆதலால், நல்ல புத்தியில்லாதவனும் பேராவலுள்ளவனும் காமத்துக்கு வசப்பட்ட துர்ஜனர்களை அனுஸரிப்பவனுமான துர்யோதனனைக் கொன்று, செய்யப்பட்ட காரியம் தர்மமோ அதர்மமோ, பாண்டவன் அபீஷ்டத்தை அடையட்டும்' என்று கூறினார். குந்திபுத்திரரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரர் இவ்வண்ணம் உரைத்தவுடன், மஹாபாகுபலமுள்ளவரும் யதுகுலதுரந்தரருமான வாஸுதேவர் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துக் கஷ்டத்தினால், 'இது இஷ்டப்படி ஆகட்டும்' என்று சொன்னார். அவர் இவ்வண்ணம் சொல்லிவிட்டு வாயுபுத்திரனான பீமனுக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் அவனால் யுத்தத்தில் செய்யப்பட்டவை அனைத்தையும் பாராட்டினார். மஹாபாகுபலமுள்ள அர்ஜுனனும் பிரியமற்ற மனத்துடன் பிராதாவான பீமனைப்பற்றி நல்லதோ தீயதோ ஒரு வசனத்தையும் சொல்லவில்லை. அரசரே! கோபமுள்ளவனும் அபரிமிதமான தேஜஸுள்ளவனும் ஸந்தோஷத்தினால் நன்றாக மலர்ந்த கண்களையுடையவனும் ஜயத்தினால் விளங்குபவனுமான பீமஸேனன், யுத்தத்தில் உம்முடைய புத்திரனைக்கொன்று மிக்க மனக்களிப்புள்ளவனாகத் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரை அபிவாதனஞ்செய்து எதிரில் நின்று இரு கைகளையும் குவித்துக்கொண்டு கூறலானான்.

'மஹாராஜரே! பகைவர்களழிக்கப்பட்டதும் க்ஷேமகரமாயிருப்பதுமான பூமிமுழுதும் இப்போது உம்முடையது. அதனை ஆளவீராக. ஸ்வதர்மத்தைக்காப்பாற்றும். அரசரே! எவன் வஞ்சனையினால் இந்த வைரத்தை உண்டுபண்ணினானோ வஞ்சனையில் ப்ரீதியுள்ள அப்படிப்பட்ட இந்தத்துரியோதனன் அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில்படுத்திருக்கிறான். துச்சாஸனனை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களும் உக்கிரமான வசனத்தை உரைப்பவர்களுமான அப்படிப்பட்ட உம்முடைய பகைவர்களனைவரும் ராதேயனும் சகுனியும் கொல்லப்பட்டார்கள். மஹாராஜரே! ரத்னங்கள் மிக நிரம்பியதும் வனங்களுடனும் பர்வதங்களுடனும் கூடியதுமான அப்படிப்பட்ட இந்தப்பூமியானது, பகைவர்கள் கொல்லப்பட்டவரான உம்மை இப்போது திரும்பிவந்தடைந்தது.'

என்று உரைத்தான். யுதிஷ்டிரர், 'பீம! பகைவனுடைய முடிவை அடைந்தாய். அரசனான துரியோதனன் கொல்லப்பட்டான். வாஸுதேவருடைய அபிப்பிராயத்தைப் பின்பற்றி இந்தப்பூமியானது ஜயிக்கப்பட்டது. பாக்கியத்தினால், நீ, மாதா கோபம் இவ்விருவர் விஷயத்திலும், கடனாளியல்லாமையை அடைந்தாய். அவமதிக்க முடியாதவனே! பாக்கியத்தினால், ஜயத்தோடு விளங்குகிறாய். பாக்கியத்தினால், சத்துரு கொல்லப்பட்டான்' என்று சொன்னார்" என்றான.

அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாஞ்சாலர் முதலியோர் பீமனைத் துதித்ததும், கிருஷ்ணனும் துரியோதனனும் ஒருவரை ஒருவர் நிந்தித்ததும், துரியோதனன் தன்னைப்புகழ்கையில் கந்தர்வர்கள் பூமாரிபொழிந்ததும், பீஷ்மர்முதலியோருடைய மரணத்தினால் துக்கிக்கின்ற பாண்டவர்களைக் கிருஷ்ணன் தேற்றியதும்.)

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! யுத்தத்தில் பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்ட துரியோதனனைக்கண்டு பாண்டவர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் யாதுசெய்தனர்?" என்றுவினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

"மஹாராஜரே! சிங்கத்தினால் கொல்லப்பட்ட மதங்கொண்ட காட்டானையைப்போல், பீமஸேனனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்ட துர்யோதனனைக்கண்டு கோவிந்தரும் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் மனத்தில் மிக்கஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகிக் குருநந்தனன் கொல்லப்பட்டதருணத்தில் மேலாடைகளை வீசினார்கள்; ஸிம்மநாதங்களையும் செய்தார்கள். மகிழ்ச்சிக்கு வசப்பட்டிருக்கின்ற இவர்களை இந்தப்பூமியானது பொறுக்கவில்லை. சிலர் விற்களைச் சுழற்றினார்கள். சிலர் நாண்கயிறுகளைச் சுழற்றினார்கள். மற்றவர்கள் பெரிய சங்கங்களை முழக்கினார்கள். இன்னும் சிலர் துந்துபிகளை அடித்தார்கள். அவ்வாறே, மற்றவர்கள் விளையாடினார்கள். உம்முடைய பகைவர்கள் சிரித்தார்கள். வீரர்கள் பீமஸேனனைப்பார்த்து அடிக்கடி இந்தவசனத்தை உரைத்தார்கள். 'மிக்கப்பயிற்சியுள்ளவனான குருராஜனைக் கதையினால் யுத்தத்தில்கொன்று இப்பொழுது உன்னால்

யுத்தத்தில் செய்யமுடியாத மிக்கபெரிதானகார்யமன்றே செய்யப் பட்டது. உன்னால் செய்யப்பட்ட இந்தச்சத்துருவதத்தை ஜனங்கள் மஹாயுத்தத்தில் இந்திரனால் செய்யப்பட்ட விருத்திரவதம்போல எண்ணினார்கள். பற்பல மார்க்கங்களிலும் மண்டலகதிகளிலும்நாற்பக்கத்திலும் ஸஞ்சரிக்கின்ற சூரனான இந்தத் துரியோதனனை விருகோதரனைத்தவிர வேறு எவன் கொல்வான்? நீ இந்தச்சமயத்தில் பிறரால் எவ்விதத்தினாலும் அடையமுடியாத வைரத்தினுடைய அக்கரையை அடைந்தாய். மற்றவனால் இப்படிப்பட்ட இந்தக்காரியம் செய்ய அஸாத்தியமானது. வீர! யுத்தமுனையில் மதயானைபோன்ற உன்னால் துரியோதனனுடைய தலையானது அதிருஷ்டத்தினால் காலால் துகைக்கப்பட்டது. தோஷமற்றவனே! உத்தமமான யுத்தத்தைச் செய்து சிங்கத்தினால் கடாமாட்டினது ரக்தம் குடிக்கப்பட்டாற்போல துச்சாஸனனுடையரக்தமானது அதிருஷ்டத்தினால் உன்னால் பானம்பண்ணப்பட்டது. எவர்கள் தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரராஜா விஷயத்தில் அபகாரம் செய்தார்களோ அவர்களுடைய தலையில் தெய்வாதீனமாக உனது செய்கையினால் உன்னுடைய கால்வைக்கப்பட்டது. பீம! பகைவர்களைக் கீழ்ப்படுத்தினதினாலும் துர்யோதனனுடைய வதத்தினாலும் தெய்வாதீனமாக உன்னுடைய மிக்க பெரிதான புகழானது பூமியில் பிரஸித்தி அடைந்தது. பாரத! விருத்திரன் கொல்லப்பட்டவுடன், இவ்வண்ணமே இந்திரனை வந்திகள் புகழ்ந்தார்கள். அவ்வாறே, நாங்களும் பகைவர்களைக்கொன்ற உன்னைப் புகழ்ந்தோம். பாரத! துரியோதனனுடைய வதமானது ஏற்பட்டவுடனே எங்களுக்குச் சிலிர்த்த ரோமங்கள் இன்னுங்கூட மடக்கப்படவில்லை. அதனை நீ தெரிந்துகொள்' என்றனர். அவ்விடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் காற்றுடன் ஸஞ்சரிப்பவர்களுமான தேவர்கள் பீமஸேனனைப் பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்தார்கள். ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் தகாதவசனத்தை உரைப்பவர்களுமான பாண்டவர்களோடு சேர்ந்த அந்தப் பாஞ்சாலர்களைக் கண்டு மதுஸூதனர் அச்சமயத்தில் உரைக்கலானார். 'அரசர்களே! கொல்லப்பட்டிருக்கிற சத்துருவை மறுபடியும் உக்கிரமான சொற்களால் அடிக்கடி கொல்வது நியாயமன்று. மந்தபுத்தியுள்ளவனான இந்தத் துர்யோதனன் கொல்லப்பட்டான். எப்பொழுது இவன் வெட்கமில்லாதவனும் பேராசையுள்ளவனும் பாவிகளை ஸஹாயமாகக் கொண்டவனும் நண்பர்களுடைய கட்டளையை மீறி நடப்பவனுமானானோ அப்பொழுதே இந்தப்பாவியானவன் மாண்டவனாகிவிட்டான்.

'இவன் விதுரராலும் துரோணராலும் கிருபராலும் பீஷ்மராலும் ஸ்ருஞ்சயர்களாலும் பாண்டவர்களின்பொருட்டுப் பலவாறு வேண்டப்பட்டும் பித்ருபாகத்தைக் கொடுக்கவில்லை. புருஷாதமனான இந்த துரியோதனன் இப்பொழுது அவர்களுக்கு மித்திரனுமல்லன்; சத்துருவும் அல்லன். கட்டைபோல அஸாரமாக இருக்கின்ற இவனைச் சொற்களால் மிகுதியாகத் துன்புறுசெய்வதினால் என்னபயன்? அரசர்களே! சீக்கிரமாக ரதங்களில் ஏறுங்கள்; போவோம். பாபாத்மாவான துரியோதனன் மந்திரிகளோடும் ஞாதிகளோடும் பந்துக்களோடும் பாக்கியத்தினால் கொல்லப்பட்டான்' என்றார். பிரஜைகளுக்கு நாதரே! துரியோதனராஜன் கிருஷ்ணனிடத்தினின்று இவ்வாறு அவமதிப்பான வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபத்துக்கு வசப்பட்டவனாக எழுந்திருந்தான். அவன் இருகைகளாலும் பூமியைப்பிடித்துக்கொண்டும் பின்தட்டினால் உட்கார்ந்துகொண்டும் பார்வையைப் புருவங்களில் ஏறச்செய்துகொண்டும், அதனை வாஸுதேவரிடத்தில் வைத்தான். பாதிஉயர்ந்திருக்கிற சரீரத்துடன் கூடினவனான அரசனுடைய ரூபமானது, கோபமுள்ளதும் வாலறுக்கப்பட்டதும் பற்களில் விஷமுள்ளதுமான ஸர்ப்பத்தினுடைய ரூபம்போலஇருந்தது. அவன், பிராணனுக்கு முடிவையுண்டுபண்ணுகின்ற கோரமான வேதனையையும் பாராதவனாகக் கடுஞ்சொற்களால் வாஸுதேவரை வருத்தமடையும்படி செய்யத்தொடங்கினான்.

'கம்ஸதாஸனான வஸுதேவனுடைய புத்திர! 'தொடைகளைப் பிள' என்று பீமனுக்கு வீணாக ஞாபகத்தை உண்டுபண்ணினவனான உன்னால் அதர்மத்தினால் கதாயுத்தத்தில் நான் வீழ்த்தப்பட்டமையால் உனக்கு வெட்கமில்லையா? அர்ஜுனனைப்பார்த்து நீசொல்லிய வசனத்தை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லையா? நியாயமாக யுத்தஞ்செய்கின்ற அரசர்களை அநேகக்கபடோபாயங்களால் ஆயிரக்கணக்காக மாளும்படிசெய்த உனக்கு வெட்கமில்லை; தயையில்லை. நாடோறும் சூரர்களுக்குப் பெரியதுன்பத்தைச் செய்துவந்த பிதாமஹரான பீஷ்மர் சிகண்டியைமுன்னிட்டு உன்னால் உயிரை இழக்கும்படி செய்யப்பட்டார். மிக்கதுர்புத்தியுள்ளவனே! அஸ்வத்தாமாவினுடைய பெயர்போன்ற பெயருள்ள யானையைக்கொன்று ஆசார்யரான துரோணர் சஸ்திரத்தைக்கீழே எறியும்படி செய்யப்பட்டார். அது என்னால்அறியப்படவில்லையா? வீர்யமுள்ளவரான அந்தத்துரோணரும் க்ரூரனான இந்த த்ருஷ்டத்யும்னனால் வீழ்த்தப்படுந்தருணத்தில் நீ பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய். இவனை நீ தடுக்கவில்லை. பாண்டுபுத்திரனை

அர்ஜுனனைக்கொல்வதற்காக யாசித்து (வாங்கப்பட்ட) சக்தியையே கடோத்கசன்மீது போடும்படிசெய்தவனான உன்னைவிடக் கொடும் பாவி யார்? கைகளறுக்கப்பட்டவனும் அவ்வாறு பிராயோபவேசஞ் செய்தவனும் பலசாலியுமான பூரிஸ்ரவஸானவன் உன்னால் தூண்டி விடப்பட்ட துராத்மாவான ஸாத்யகியினால் கொல்லப்பட்டான். பார்த்தனை ஜயிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் உத்தமமான செய்கையைச் செய்பவனான கர்ணனோ, நாகஸ்ரேஷ்டனான அஸ்வ ஸேனனை வீணாக்கிக் கொல்லப்பட்டான். மறுபடியும் சக்ரமானது பூமியில் அமிழவே, வியஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் தோல் வியை அடைந்தவனும் சக்கரத்தைத் தூக்குவதில் முயற்சியுள்ள வனுமாயிருந்த புருஷஸ்ரேஷ்டனான கர்ணன் யுத்தத்தில் மாளும்படி செய்யப்பட்டான். நீ என்னையும் கர்ணனையும் பீஷ்மத்ரோணர்களை யும் யுத்தத்தில் ருஜுவாக எதிர்த்துப் போர்புரிந்திருப்பாயாகில் நிச் சயமாகவே உனக்கு ஜயமுண்டாயிராது. ஸ்வதர்மத்தை அனுஷ்டித்த அரசர்களும் நாங்களும் மற்றவர்களும் அயோக்யனான உன்னால் கபட மார்க்கத்தினால் உயிரை இழக்கும்படி செய்யப்பட்டோம். க்ருஷ்ண! மாயாவியான உன்னால் ஸூர்யனைமறைக்கிற மாயையைச்செய்து ஸிந்துராஜனான ஜயத்ரதன் கொல்லப்பட்டான். அதை நான் அறி யேனோ?' என்றுசொன்னான்.

வாஸுதேவர், 'காந்தாரிநந்தன! பாபமார்க்கத்தை அனுஷ் டித்த நீ பிராதாக்களோடும் பிள்ளைகளோடும் பந்துக்களோடும் பரி வாரங்களோடும் ஸுஹ்ருத்துக்களோடும் சேர்ந்து மாண்டாய். உன் னுடைய பாவங்களாலேயே வீரர்களான பீஷ்மத்ரோணர்கள் கொல் லப்பட்டார்கள். உன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அனுஸரித்தவனான தால கர்ணனும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். மூட! என்னால் வேண்டப்பட்டும் பாண்டவர்களுக்குப் பித்ருபாகமான ஸ்வராஜ்யத் தைப் பேராசையினாலும் சகுனியிடத்தில் உனக்கிருந்த நிச்சயத்தி னாலும் நீ கொடுக்கவிரும்பவில்லை. உன்னால் பீமஸேனனுக்கு விஷம் கொடுக்கப்பட்டது. அதிக கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! எல்லாப் பாண்டவர்களும் தாயோடுகூட அரக்குமாளிகையில் கொளுத்தப் பட்டார்கள். கெட்ட எண்ணமுள்ளவனே! வீட்டுக்கு விலக்கா யிருந்த த்ரௌபதியானவள் ஸூதாட்டத்தில் ஸபையின்கண் இழுத்து வரப்பட்டாள். வெட்கங்கெட்டவனே! அப்பொழுதே நீ கொல்லப் படத்தக்கவன். ஸூதுகருவிகளை ஆடத்தெரியாதவரான தர்மராஜ ரைச் ஸூதாட்டத்தில் ஸாமர்த்தியமுள்ள சகுனியினால் கபடத்தி

ணுல் தோல்வியடையச் செய்தாயன்றோ? அதனுல், நீ யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டாய். பாவி! பாண்டவர்கள் வேட்டையாடுவதற்காகப் போயிருக்குந் தருணத்தில் பாவியான ஜயத்ரதனுல் கானகத்தில் த்ருணபிந்துவினுடைய ஆஶ்ரமத்திலிருந்த த்ரௌபதியானவள் கிலேசத்தை அடைவிக்கப்பட்டமையாலும், மேலும், பாலனும் உதவி இல்லாதவனுமான அபிமன்யு யுத்தத்தில் அனேகர்களால் உன்னுடைய தோஷங்களால் கொல்லப்பட்டமையாலும் நீ யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டாய். யுத்தத்தில் கார்யத்தைச்செய்பவரும் பாண்டவர்களுக்கு அனர்த்தத்தைச்செய்ய விருப்பமுள்ளவருமான பீஷ்மரைச் சிகண்டியானவன் மித்திரனுக்காகக் கொன்முன். அதில் அக்கிரமம் இல்லை. ஸ்வதர்மத்தைப் பிறப்படுத்தி உனக்குப் பிரியத்தைச்செய்ய வேண்டுமெனகிற எண்ணத்தினுல் அஸத்துக்களுடையவழியில் நிலை பெற்றிருந்த துரோணுசாரியர் திருஷ்டத்யும்னனுல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார். கற்றறிந்தவனுன ஸாத்யகி, தன பிரதிஜ்ஞையை ஸத்யமாகச்செய்ய எண்ணிப் பகைவனும் மஹாரதனும் ஸோமதத்த குமாரனுமான பூரிஶ்ரவஸை யுத்தத்தில் கொன்முன். அரசனே! புருஷஶ்ரேஷ்டனுன அர்ஜுனன் யுத்தரங்கத்தில் போர்புரிகின்றவனுக எவ்விதத்தினுலும் ஒருபொழுதும் இகழத்தக்க கார்யத்தைச் செய்ய மாட்டான். மிக்க கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! அர்ஜுனன் பலவாறு கர்ணனுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடிய சமயத்தைப் பெற்றிருந்தும் வீரர்களின் செயலை நினைத்துக்கொண்டு அவனை யுத்தத்தில் கொன்முன. இவ்வாறு சொல்லாதே. தேவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைஅறிந்து அவர்களுக்குப் பிரியத்தையும் நன்மையையும் செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினுல், அர்ஜுனன்மீது (போடப்பட்ட) பெரிய நாகாஸ்திரமானது என்னுல் தவறும்படி செய்யப்பட்டது. நீயும் பீஷ்மரும் கர்ணனும் துரோணரும் துரோணபுத்திரரும் விராடநகரத்தில் அந்தஅர்ஜுனனுடைய கருணையினுல் உயிரோடு விடப்பட்டீர்கள். கந்தர்வர்களிடங்களில் அவ்வாறு வெளியிடப்பட்ட பார்த்தனுடைய பராக்கிரமத்தை நினைத்துக்கொள். காந்தாரீ நந்தன! பாண்டவர்கள் உன்விஷயத்தில் செய்ததில் அதர்மமில்லை. ஸ்வதர்மத்தினுல் பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவர்களான வீரர்கள் தங்களுடைய புஜபலத்தைப் பின்பற்றி யுத்தத்தில் ஜயித்தார்கள். நீ பாவியானபடியினுல் நாசமடைந்தாய். எந்தஎந்த அகார்யங்களை நாங்கள் செய்ததாக நீ சொல்லுகிருயோ அவைஅனைத்தும் உன்னுடைய அதிகமான துர்க்குணத்தினுலல்லவோ அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. பிரு

ஹஸ்பதி சுகக்ரர் இவர்களுடைய உபதேசத்தை நீ கேட்டதில்லை. முதியவர்களை நீ உபாஸிக்கவில்லை. ஹிதமான வாக்கியத்தையும் நீ கேட்டதில்லை. நீ அதிகபலமுள்ள லோபத்தினாலும் ஆசையினாலும் வசப்படுத்தப்பட்டவனாகி அகாரியங்களைச்செய்தாய். அப்படிச்செய்த தன் முடிவை அனுபவிப்பாயாக' என்று கூறினார்.

துரியோதனன், 'முறைப்படி அத்தயயனம் செய்திருக்கிறேன் தானமும் செய்திருக்கிறேன். ஸமுத்திரம் சூழ்ந்தபூமியும் என்னால் அனுபவிக்கப்பட்டது. பகைவர்களுடைய முடியிலும் நிலைபெற்று நின்றேன். எவன் என்னைவிடச் சிறந்தமுடிவுள்ளவன்? தமதொழிலை நன்குசெய்கின்றக்ஷத்திரியர்களுக்கு விருப்பமான இந்தமரணமானது என்னால் அடையப்பட்டது. எவன் என்னைக்காட்டிலும் சிறந்த முடிவுள்ளவன்? தேவர்களுக்குரியவைகளும் அரசர்களாலடைய அரியவையுமான மனுஷ்யபோகங்களும் உத்தமமான ஐஶ்வர்யமும் என்னால் அடையப்பட்டன எவன் என்னைவிடச் சிறந்த முடிவுள்ளவனாவான்? அச்சுத! நண்பர்களோடும் உறவினர்களோடும்கூடி நான் ஸ்வர்க்கம்போகப்போகிறேன். நீங்கள் நிந்திக்கப்பட்ட எண்ணத்துடன் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கப்போகிறீர்கள். பீமனால் காலால் என் தலை உதைக்கப்பட்டதெனபதில் எனக்கு வியஸனமில்லை. ஒருக்ஷணத்தில் காக்கைகளோ கழுகுகளோ பருந்துகளோ காலைவைக்கப்போகின்றன' என்று கூறினான். புத்திசாலியான குருராஜனுடைய இந்தவாக்கியத்தின் முடிவில் புண்யவாஸனையுள்ள புஷ்பங்களுடைய மிக்கபெரிதான மாரியானது விழுந்தது. கந்தர்வர்கள் மிக இனியவையான நான்குவித வாத்தியங்களையும் முழக்கினார்கள். அப்ஸரஸுகளும் அரசனுடைய கீர்த்தியுடன்கூடின செய்கையைக் கானம்செய்தார்கள். அரசரே! ஸித்தர்களும் 'நல்லது, நல்லது' என்னும் வாக்குகளை வெளியிட்டார்கள். வாஸனைபொருந்தியதும் புண்யகந்தமுள்ளதுமான காற்றானது மிருதுவாயுமஸுகமாயும் வீசியது. எல்லாத்திசைகளும் பிரகாசித்தன. ஆகாயம் வைடூர்யம்போல விளங்கியது. வாஸுதேவரை முந்தினவராகக்கொண்ட அந்தப்பாண்டவர்கள் அத்யாச்சர்யங்களையும் துர்யோதனனுடைய பூஜையையும்கண்டு வெட்கினார்கள். அவர்கள், பீஷ்மரும் த்ரோணரும் கர்ணனும் பூரிஶ்ரவஸும் அதர்மத்தினால் கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டுச் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி வியஸனமுற்றார்கள். கவலையுற்றவர்களும் தீனமான மனத்தையுடையவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களைக் கண்டு கண்ணபிரான் மேகம் போலவும் துந்துபிபோலவும் சப்தித்துக்கொண்டு இந்த வசனத்தை

உரைக்கலானார். 'மிகவிரைவாக அஸ்திரப்பிரயோகம் செய்கின்ற இந்தத் துரியோதனனும் விக்ரமசாலிகளான அந்த எல்லாமகாரதர்களும் நேரானயுத்தத்தால் உங்களால் யுத்தத்தில் கொல்லமுடியாதவர்கள். ஆதலால், அரசர்களே! என்னால் இவர்கள் உபாயத்தால் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்படிச்செய்யாவிடில் பாண்டவர்களுக்கு ஒருபொழுதும் ஜயமுண்டாகாது. அவர்கள் எல்லோருமே சிறந்தவில்லாளிகள்; பூமியில் அதிரதர்களான அந்தநால்வரும் லோகபாலர்களாலுங்கூட நேரில் தாமத்தினால் கொல்வதற்கு ஸாத்யப்படாதவர்கள். அவ்வாறே, கதையைக் கையில்கொண்டவனும் சிரமம் நீங்கினவனுமான இந்தத் துரியோதனன் காலதண்டத்தைக் கையிலேந்திய யமனாலும் தாமத்தினால் கொல்வதற்கு ஸாத்யப்படாதவன். இந்த அரசன் கபடத்தால் கொல்லப்பட்டான். அநேகசத்துருக்கள் வஞ்சனையுடன் கூடின உபாயங்களால் கொல்லப்பட்டார்களென்பதை நீங்கள் மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாதீர்கள். அஸுரர்களை ஸம்ஹரிப்பதில் நோக்கங்கொண்ட முன்னோர்களான தேவர்களால் இந்தவழி அநுஸரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸாதுக்களால் அநுஸரிக்கப்பட்ட வழியானது எல்லோராலும் அநுசரிக்கப்படும். மஹாத்மாக்களான இவர்களுக்கு இவ்வாறு பிரமதேவர் தாமே விதித்திருக்கிறார். வல்லமையினால் விதியைத்தாண்டுவது ஒருவனாலும் முடியாது. தனஞ்சய! சென்றதையும் செல்லுகிறதையும் செல்வதையும் ஒரு நொடியில் கொல்லக்கூடியவனும் தெய்வத்தை வேறுவிதமாகச் செய்வதற்கு விரும்பமாட்டான். [1] கிருதகிருதயர்களான நாம் ஸாயங்காலத்தில் இருப்பிடஞ்செல்ல விரும்புவோம். அரசர்கள் எல்லாரும் குதிரைகளோடும் யானைகளோடும் ரதங்களோடும் விடாய் தீரட்டும்' என்றார்.

வாஸுதேவருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அப்பொழுது, பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலர்களும், மிக்க மனக்களிப்புற்றவர்களாக, ஸிம்மக்கூட்டம்போலக் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு, ஜநார்த்தனர் பாஞ்சஜன்யமென்கிற சங்கத்தை ஊதினார். அர்ஜுனன் மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் தேவதத்தமென்கிற சிறந்த சங்கத்தை ஊதினான். குந்தீபுத்ரரான யுதிஷ்டிரராஜர் அநந்தவிஜயமென்கிற சங்கத்தை ஊதினார். பயங்கரமான செய்கைகளையுடைய விருகோதரன் பௌண்ட்ரமென்கிற பெருமசங்கத்தை ஊதினான். நகுலனும் ஸகதேவனும் ஸுகோஷம் மணிபுஷ்பகமென்கிற மஹாசங்கங்களை ஊதினார்கள். அவ்வாறே, திருஷ்டத்யும்னன் ஜைத்ரமென்கிற சங்கத்தை ஊதி

1 மேற்கொண்டகாரியத்தைச் செய்துமுடித்தவர்கள்.

ஞன். ஸாதயகி நநதிவாத்தனமெனகிற சஙகத்தை ஊதிஞன். பாதர்களுள சிறநதவரே! அநதச் சஙகஙகளுடைய பேரொலி யிஞல் ஆகாயமமுழுமையும நிறைககபபடடது. பூமியும் நடுஙகியது. பிறகு, சஙகங்களும பேரிகளும பணவங்களும ஆனகஙகளும கோமு கஙகளும் பாண்டவசேனைகளில் முழககபபட்டன. அநதச சப்தமா னது நெருஙகியதாயிறறு. சில புருஷஸ்ரேஷ்டாகள், துரியோதனன் கொலலபபடடதைககண்டு ஸநதோஷமுள்ளவர்களாகப பயமறறுப் பாண்டவர்களை மஙகளகரமான ஸ்தோத்திரஙகளால துதிததாாகள.

அறுபத்துமூன்ருவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாஞ்சாலர்கள் முதலானவர்கள் தங்கள்தங்கள் இருப்பிடம்சேர்ந்த வுடன் பாண்டவர்கள் துரியோதனனுடைய பாசறைக்குப்போன தும், கிருஷ்ணன் ரதத்தினின்று பார்த்தனைஇறக்கிவிட்டுத் தாமும் இறங்கி உடனே அந்த ரதத்தைஎரித்ததும், கிருஷ்ணன் தேரை எரித்ததற்குக்காரணத்தை அர்ஜுனனுக்குக் கூறியதும், கிருஷ்ணனுடைய தூண்டுதலால் பாண்டவர்கள் அன் றிரவு ஓகவதீநதியின்கரையில் வஸித்ததும், யுதிஷ் டிரனுடைய தூண்டுதலால் வாஸுதேவர் காந் தாரியைத் தேற்றுதற்காக ஹஸ்திநு புரம் சென்றதும்.)

பிறகு, பரிகாயுதமபோன்ற கைகளையுடையவர்களான அரசர் களனைவரும மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களாகிச சஙகஙகளைமுழக்கிக்கொண்டு இருப்பிடம சென்ருர்கள். அரசரே! நமமுடைய பாசறையைக் குறிததுசசெல்லுகின்ற பாண்டவர்களைப் பின்தொடர்ந்து, மகாவில் லாளியான யுயுத்ஸுவும் அவ்வாறே ஸாத்யகியும்சென்ருர்கள்; திருஷ் டத்யுமனனும் சிகண்டியும் திரௌபதிபுத்திரர்களனைவரும் மற்ற எல்லாமஹாவில்லாளிகளும தத்தம சிபிரங்களைக்குறிததுச்சென்ருர் கள். பிறகு, அநதப்பார்த்தர்கள்,ஜனங்கள் வெளியில்போனபின்அரங் கம்போலக காநதியைஇழநததும், உத்ஸவத்தைஇழநத பட்டணம் போன்றதும, நாகம்பிடிக்கப்பட்ட மடுப்போன்றதும், நாதனைஇழநத தும், ஸ்திரீகளாலும் நபுமஸகர்களாலும் பெரும்பான்மையாக ஆக்கிர மிக்கப்பட்டுள்ளதும, பிராயமுதிர்ந்த மந்திரிகளால் வீற்றிருக்கபபட டதுமான துரியோதனனுடைய பாசறையினுள் பிரவேசித்தார்கள.

அரசரே! துரியோதனனுக்கு முந்திச்செல்பவர்கள் காவிவஸ்திரம் போல அழுக்கடைந்த வஸ்திரத்தைத்தரித்து அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து கொண்டு அவ்விடத்தில் இந்தப் பாண்டவர்களை உபாஸித்தார்கள். மஹாராஜரே! ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களான பாண்டவர்கள் குரு ராஜனுடைய பாசறையை அடைந்து ரதங்களினின்று இறங்கினார்கள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! பிறகு, எப்பொழுதும் பிரியமாகவும் ஹிதமாகவுமிருக்கிற காரியத்தைச் செய்வதில் ஜாகரூகரான கேசவர், அர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'பரதர்களில் சிறந்தவனே! காண்டீவத்தையும் பெரியவையான இரண்டு அக்ஷய தூணீரங்களையும் கீழே இறக்கு. தோஷமற்றவனே! நீயும் இறங்கி விடு. பிறகு, நான் இறங்கு வேன். இது உனக்கு நன்மையைத்தரக்கூடியது' என்று சொன்னார். வீரனும் பாண்டுபுத்திரனுமான தனஞ்சயன் அதை அவ்வண்ணமே செய்தான். பிறகு, மேதாவியான கோவிந்தர், அந்த அர்ஜுனன் இறங்கினபின், குதிரைகளுடைய கடிவாளங்களை விட்டு விட்டு, காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனுடைய ரதத்தினின்று கீழேஇறங்கினார். பிராணிகளுக்கு ஈசுவரரும் மஹாத்மாவுமான அந்தக் கேசவர் இறங்கினவுடனே, வானரமும் த்வஜத்தில் வாஸஞ் செய்துகொண்டிருந்த தேவர்களுடன் விரைவாக விலகிச் சென்றது. அரசரே! துரோணராலும் கர்ணனாலும் திவ்யாஸ்திரங்களால் எரிக்கப்பட்டிருந்த அந்த மஹாரதமானது, பிறகு, உடனே அக்னியினால் விரைவாகப் பற்றியெரிந்தது. காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனுடைய ரதமானது அம்பறாத்தூணிகளுடனும் கடிவாளங்களுடனும் குதிரைகளுடனும் நுகத்தடி கட்டுக்கயிறுகளுடனும் சாம்பலாகிப் பூமியில்விழுந்தது. பிரபுவே! அரசரே! அவ்வாறு அந்த ரதம் சாம்பலானதைக்கண்டு பாண்டுபுத்திரர்கள் ஆச்சர்யம் அடைந்தவர்களானார்கள். அர்ஜுனனும், கைகளைக் கூப்பி அன்புடன் நமஸ்கரித்து அபிவாதனஞ்செய்து, 'கோவிந்தரே! பகவானே! ஏன் ரதமானது நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்டுவிட்டது? யதுநந்தனரே! இது என்ன பெரிதான ஆச்சர்யம் உண்டாகியது? மிக்க புஜபலமுள்ளவரே! நான் கேட்கத்தக்கதாக எண்ணினால் அதனை எனக்குச் சொல்வீராக' என்று வினவினன். வாஸுதேவர், 'அர்ஜுனா! இந்தரதமானது முந்தியே துரோணர் கர்ணன் இவர்களுடைய அஸ்திரங்களால் எரிக்கப்பட்டது. பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவனே! நான் இதன்மீதுஏறியிருந்ததினால் யுத்தத்தில் இது அழிந்துபோகாமலிருந்தது. நீ இப்பொழுது க்ருதக்ருத்யனாகிவிட்ட

படியால் என்னால் விடப்பட்ட இந்த ரதமானது இப்பொழுது பிரம்மாஸ்திர தேஜஸினால் எரிக்கப்பட்டுச் சிதறியது' என்றுசொன்னார். ஷாட்குண்யபரிபூர்ணரும் சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவருமான கேசவர், சிறிது புன்சிரிப்புடன் யுதிஷ்டிரராஜரைக் கட்டிக்கொண்டு, 'குந்திநந்தனரே! பாக்கியத்தினால் நீர் ஜயசீலராக விளங்குகிறீர். தெய்வாதீனமாக உம்முடைய பகைவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அரசரே! தெய்வாதீனமாகக் காண்டீவத்தைத்தரித்த அர்ஜுனனும் பாண்டவனான பீமஸேனனும் நீரும் மாத்ரீபுத்திரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் ஸௌக்கியமாக இருக்கிறீர்கள். பாரதரே! வீரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணினதும் பகைவா கொல்லப்பட்டதுமான இந்த யுத்தத்தினின்று விடுபட்டீர்கள். மேலே செய்யவேண்டிய கார்யங்களை விரைவாகச் செய்யும். முன்பு அர்ஜுனனுடன் உபப்லாவ்யநகரத்துக்குவந்த என்னை உபசரித்து மதுபர்க்கத்தைக் கொடுத்து, நீர், 'மகாபாகுபலமுள்ளவரே! பிரபுவே! கோவிந்தரே! பிராதாவும் உமக்கு நண்பனுமான இந்த தனஞ்சயனை எல்லா ஆபத்துக்களிலும் ரக்ஷிக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னீரன்றோ? அவ்விதம் சொல்லிய உமக்கு நானும், 'அவ்வாறே ஆகுக' என்று சொன்னேன். ஜனேச்வரரே! ராஜேந்திரரே! சூரனும் ஸத்தியபராக்கிரமனுமான உம்முடைய அந்த ஸவ்யஸாசியானவன் பிராதாக்களோடு ஜயமுள்ளவனாகும்படி ரக்ஷிக்கப்பட்டான். வீரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறதுமான இந்த யுத்தத்தினின்று விடுவிக்கப்பட்டான்' என்று கூறினார். மஹாராஜரே! வாஸுதேவர் இவ்வண்ணம் உரைக்கக் கேட்ட தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், மயிர்பொடித்தவராகி, ஜனார்த்தனரைப்பார்த்து மறுமொழி கூறலானார். 'சத்துருக்களைத் துகைப்பவரே! துரோணராலும் கர்ணனாலும் விடப்பட்ட பிரம்மாஸ்திரத்தை ஸாக்ஷாத் வஜ்ரபாணியான இந்திரனேயானாலும் உம்மைத் தவிர வேறு எவன் தாங்குவான்? தேவரீருடைய அனுக்ரஹத்தினால் யுத்தத்தில் அனேகர் கொல்லப்பட்டார்கள். மகாயுத்தத்தை அடைந்தவனான அர்ஜுனனும் புறங்கொடுப்பவனாகாமலிருந்தான். மகாபாகுபலமுள்ளவரே! அப்படியே, உமது அருளினால், நானும் எனது [1] பரம்பரைகளும் காரியங்களைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து, பராக்ரமத்தினுடைய நலபலன்களை அடைந்தோம். உலகத்தில் பிரஸித்திபெற்றிருக்கிறீர். உபப்லாவ்யத்தில், ஸ்ரீவியாஸ

---

1 வேறுபாடம்.

மஹரிஷி, 'எங்கே தர்மமோ அங்கே கிருஷ்ணன்; எங்கே கிருஷ்ணனோ அங்கே ஜயம' என்று எனக்குச்சொன்னார்' என்று கூறினார்.

இவ்வாறு கூறக்கேட்ட வாஸுதேவர், யுதிஷ்டிரரைபபாாதது, 'பாரதரே! குருநந்தனரே! உம்முடையதும் சத்துருககளுடையது மான பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணிசேனைகளும் இவ்வுலகில பலததினால் அர்ஜுனனுக்கு ஈடாகா. அபபடிப்பட்ட இநதப பாண்டு நநதனனை அர்ஜுனன் திவ்யாஸ்திரஙகளனைத்தையும சஙகரரிடததி னின்று அடைநது, 'யுததததில நீ எனககு ஸமமாக இருப்பாய்; அல்லது, மேலானவனாக இருபபாய' என்று அனுமதிகொடுககப பட்டவனாக மீண்டு பூமியை வநதடைநதான். பிரபுவே! நரஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன உம்மால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டால் சென்றதை யும் நிகழ்கின்றதையும வருவதையும அரைநிமிஷததில் (மரணததை) அடைவிபபான் என்பது என்னுடைய எண்ணம. கோபங்கொண்ட தனஞ்சயன அரைநிமிஷத்திற்குள பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன, அஶ்வததாமா, ஜயத்ரதன் ஆகிய இவர்களைக் கொல்லத திறமையுள்ளவனாவான். அந்த அர்ஜுனன், தேவர்கள் அஸுரர்கள கநதர்வர்கள் யக்ஷர்கள உரகர்கள ராக்ஷஸர்கள இவர்களுடன்கூடின மூவுலகங்களையும ஜயிக்கச்சக்தியுள்ளவன. இவ்வுலகிலுள்ள மானிடரைபபற்றிச சொல்லவேண்டுமா? என்றால தூண்டப்பட்டும அவர் களைக் கொலவதில புததியைச செலுத்தவில்லை. அஃது அவ்வாறு ஏற்பட்டது தெய்வததின் செயல். அதனால், அவர்கள அதிக பல சாலிகளானார்கள. அரசரே! இவ்விஷயததில் உண்மையானசொற்கள் என்னால நனகுஉரைககப்பட்டன. என்னிடததில் எல்லாம காண்பிக்கப்பட்டன. அதனால், இவன் சத்துருக்களை ஜயிததான். அரசரே! மிககபுஜபலமமைநத அர்ஜுனனும் எனககு ஸமானன். பிரபுவே! மஹேஶ்வரரிடததினின்று அஸ்திரஙகளைப் பெற்ற பிரபு வான அநதஅர்ஜுனன் எதைததான செய்யமாட்டான்?' என்றார்.

பாரதரே! இவவாறுசொல்லப்பட்ட அந்த வீரர்கள் உம்முடைய பாசறையை அடைநது போககசஙகளையும் மிகுதியான ரத்தினககுவியல்களையும கைககொண்டார்கள். பாரதரே! நரேநதிரரே! மகாபாக்கியசாலிகளும் சத்துருககளை ஜயித்தவர்களுமான அவர்கள் வெள்ளி, பொன், மணிகள, முத்துக்கள், பூஷணஙகள், சிறந்த கம்பளங்கள, தோல்கள், யானைகள, குதிரைகள, ரதங்கள், சிறநத சயனங்கள், கணக்கிலடங்காத வேலைககாரர்கள், வேலைக்காரிகள், ராஜ்யத்துககுரிய மற்ற உபகரணங்கள் இவைகளையும் குறைவு

படாத உம்முடைய தனத்தையும் அடைந்து உரக்க அட்டஹாஸஞ் செய்தார்கள். அந்தப்பாண்டவவீரர்கள் அனைவரும் அடிக்கடி தேறுதலடைந்து வாகனங்களைவிட்டுவிட்டுக் கவலையற்றவர்களாயிருந்தார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு, மிக்க புகழுள்ளவரான வாஸுதேவர், 'நாம் மங்களத்திற்காகப் பாசறைக்கு வெளியில் வஸிக்கவேண்டும்' என்று உரைத்தார். 'அவ்வண்ணமே' என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பாண்டவர்களெல்லாரும் அவ்வாறே ஸாத்யகியும் வாஸுதேவரோடு கூடினவர்களாக மங்களத்திற்காக வெளியில் சென்றார்கள். அரசரே! பகைவர்களைக் கொன்றவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் பாவனமான ஓகவதீ என்கிற நதியை அடைந்து அன்றிரவு (அங்கே) வாஸம் செய்தார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரராஜர் அச்சமயத்திற்கு ஏற்ற ஒரு விஷயத்தை ஆலோசித்து, 'மாதவரே! சத்துருக்களைச் சிக்ஷிப்பவரே! உமக்கு விருப்பமிருந்தால், குரோதத்தினால் நன்கு ஜ்வலிக்கின்ற காந்தாரியைத் தணிப்பதற்காக அவ்விடம்செல்வது உமக்குத் தக்கதாகும். மஹாபாக்கியமுள்ளவரே! [1] ஹேதுக்களோடும் காரணங்களோடும் கூடினவையும் காலத்துக்குத்தக்கபடி சொல்லப்படுபவையுமான வாக்கியங்களால் சீக்கிரமாகக் காந்தாரியை மனவருத்தந் தணிந்தவளாகச் செய்யவேண்டும். பிதாமஹரான வியாஸபகவானும் அவ்விடத்தில் இருப்பார்' என்று வேண்டினார். பிறகு, யதுகுலத்திலுதித்தவரான கோவிந்தரை ஹஸ்தினாபட்டணத்துக்கு அனுப்பினார்கள். பிரதாபசாலியான அந்த வாஸுதேவரும் தாருகனை ரதத்தில் ஏறும்படிசெய்துகொண்டு அம்பிகாபுத்திரனை அரசர் (= திருதராஷ்டிரர்) இருக்கிறஇடத்தைக்குறித்து வேகத்துடன் விரைவாகப் புறப்பட்டார். சைப்யம் ஸுக்ரீவம் என்கிற குதிரைகள் பூட்டின தேரின்மீதேறிச் செல்லப்போகிறவரான அந்தக் கண்ணபிரானைப்பார்த்து, பாண்டவர்கள், 'புத்திரர்கள் கொல்லப்பட்டவளும் கீர்த்தியுள்ளவளுமான காந்தாரியைத் தேறுதலடையும்படி செய்யும்' என்று வேண்டினார்கள். பாண்டவர்களால் உரைக்கப்பட்டவரும் ஸாத்வதர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த ஸ்ரீ வாஸுதேவர் இந்தப் பட்டணம் அடைந்தார்; பிறகு, பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்ட காந்தாரியிடம் விரைவாகச் சென்றார்' என்று கூறினான்" என்றார்.

---

1 'ஹேதுக்கள் = காணப்பட்ட குற்றங்கள்; காரணங்கள் = காணப்படாதவையும் அவசியம் நேரக்கூடியவையுமான குற்றங்கள்' என்பது பழைய உரை.

அறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரியைத்தேற்றக் காரணமும், கோவிந்தர் காந்தாரியையும் திருதராஷ்டிரனையும் தேற்றிப் பாண்டவரிடம் திரும்பி வந்ததும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராமணோத்தமரே! யாதுகாரணம்பற்றித் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், பகைவரைவாட்டுபவரான வாஸுதேவரைக் காந்தாரியினிடம் அனுப்பினார்? முந்தியே மாதவர் ஸமாதானத்திற்காகக் கௌரவர்களிடத்தில் போனார். அவர் அந்த விருப்பத்தை அடையவில்லை. அதனால் இந்த யுத்தம் நேர்ந்தது. பிராமணரே! யுத்தவீரர்களும் துரியோதனனும் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் பாண்டு நந்தனருக்கு யுத்தத்தில் பகைநாசம் ஏற்பட்டுச் சேனைகள் ஓடிப் பாசறையும் சூன்யமாகி உத்தமமான புகழும் அடையப்பட்டிருக்கும் அத்தருணத்தில், மறுபடியும் வாஸுதேவர் சென்றதற்குக் காரணம் யாது? பிராமணரே! (யாராலும்) அறியமுடியாத மனமுள்ள ஜனார்த்தனர் தாமே சென்றமையால் அதற்குக் காரணமானது சிறிதாயிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அத்வர்யுக்களுள் சிறந்தவரே! பிராமணரே! இந்தக் காரியத்தினுடைய நிச்சயத்தில் எது காரணமோ அவ்வனைத்தையும் உள்ளபடி உரைப்பீராக" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! பரதர்களுள் சிறந்தவரே! இந்தக்கேள்வியானது உமக்குத் தகுந்தது. என்னைப்பார்த்து எதைக்கேட்டீரோ அதை உமக்கு நான் உள்ளபடி உரைப்பேன். மன்னரே! பாரதரே! மஹாராஜரே! யுத்தமுறையை மீறிச்சென்று யுத்தரங்கத்தில் பீமஸேனனால் கதாயுத்தத்தினால் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட மகாபலசாலியும் திருதராஷ்டிர புத்திரனுமான துரியோதனனைக்கண்டு யுதிஷ்டிரருக்குப் பெரும்பயம் உண்டாகியது. அந்த யுதிஷ்டிரர் மஹாபாக்யவதியும் தவமுள்ளவளுமான காந்தாரியை நினைத்தார். அவள் கோரமான தவத்தினால் மூவுலகங்களையும் எரித்துவிடுவள். ஆலோசிக்கின்ற அந்த யுதிஷ்டிரருக்கு, அப்பொழுது, 'குரோதத்தினால் ஜ்வலிக்கின்ற காந்தாரியின் குரோதசமனம் முந்தி ஏற்படவேண்டும். அவள் நம்மால் செய்யப்பட்டிருக்கிற இப்படிப்பட்ட புத்திரவதத்தைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டவளாகி நம்மை மனத்திலுள்ள கோ

பாக்னியினால் சாமபலாகச செய்வாள. புத்திரன் கபடமில்லாமல் யுத்தஞ்செய்ததையும வஞ்சனையினால கொலலபபட்டதையும கேட்டு அவள கடுமையான இநதத துககததை எவவாறு பொறுக்கச் சகதி யுள்ளவளாவாள ?' என்று இவ்விதபுததி தோனறியது. யுதிஷ்டிரர், இவ்வண்ணம் பலவாறு ஆலோசிததுப பயததோடும் சோகததோடும வாஸுதேவரைப பாாதது இநத வாககியததை உரைககலானா.

'கோவிநதரே! அச்சுதரே! மனததினாலும அடையமுடியாத தான இநத ராஜ்யமானது பகைமுடிக்கபபெறறதாகத தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்தினால் நமமால் அடையப்பட்டது. மிகக புஜபலமுள்ள வரே! யாதவநந்தனரே! மயிர்புளகமடையச்செய்கிற யுததததில எனககு நேரில நீா மிகவுமபெரிய அடிகளையுமபட்டீா. மிக்கதோள வலியமைநத அச்சுதரே! முறகாலததில தேவாஸுரயுததத்தில் தேவ சத்ருககளுடைய வதததினபொருட்டு உமமால எவ்விதமான உதவி செய்யப்பட்டதோ, எப்படி தேவசததுருககள கொல்லப்பட்டார் களோ அவ்விதம் எஙகளுககும் உதவிபுரிநதீா; (எஙகளபகைவரும கொல்லபபட்டார்கள்) விருஷ்ணி வம்சததிலுதிததவரே! உமமால் ஸாரத்தியம் செய்தும நாஙகள காககபபட்டோமன்றோ? மஹாயுத தத்தில் பல்குனனுககு நீர் நாதராயில்லாமலிருநதால் இநதச் சேனைக் கடலானது யுத்ததததில் எவ்வாறு ஜயிககப்படககூடியதாகும்? மாத வரே! பெரிய கதையடிகளும் பரிகங்களால் அடியும் சக்திகளாலும் பிண்டிபாலஙகளாலும் தோமரங்களாலும கோடாலிகளாலும் அடியும் எங்களுககாக உம்மால தாங்கபபட்டன. மிகக கொடிய சொற்களும் கேட்கப்பட்டன. யுத்தத்தில் வஜ்ராயுதம் வீழ்தறகொப்பான ஆயுத வீழ்ச்சிகளும் தாங்கப்பட்டன. அச்சுதரே! துர்யோதனன் கொல் லப்பட்டதனால் உம்முடைய அநதஸாரமஙகள் ஸபலமாயின. கோவிந்தரே! அவை எல்லாம் மீண்டும் வீணாகாவண்ணம செய்யும். மாதவரே! ஜயம் அடையப்பட்டிருக்குநதருணத்தில, நம்முடைய மனமானது ஸந்தேகமாகிற ஊஞ்சலில் ஏறியிருககிறது. மிக்கபுஜபல முள்ளவரே! காந்தாரியினுடைய கோபததைத் தணியும்படிசெய்யும். மகாபாக்கியவதியான அநதக்காந்தாரி நாள்தோறும உக்கிரமான தவத்தினால் இளைத்திருக்கிறாள்; புத்திரர்கள் பௌத்திரர்கள் இவர் களின் வதத்தைக்கேட்டு நிச்சயமாக நம்மை எரிப்பாள். வீரரே! அவளுடைய மனத்தைத் தெளியும்படி செய்வதுதான் இச்சமயத் துக்கு உரியதென்பது என்னுடைய எண்ணம். புருஷோத்தமரே! குரோதத்தினால் மிகவும் ஜ்வலிப்பவளும் புத்திரவியஸனத்தினால்

அறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரியைத்தேற்றக் காரணமும், கோவிந்தர் காந்தாரியையும் திருதராஷ்டிரனையும் தேற்றிப் பாண்டவரிடம் திரும்பி வந்ததும்.)

ஜனமேஜயர், "பிராமணோத்தமரே! யாதுகாரணம்பற்றித் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், பகைவரைவாட்டுபவரான வாஸுதேவரைக் காந்தாரியினிடம் அனுப்பினார்? முந்தியே மாதவர் ஸமாதானத்திற்காகக் கௌரவர்களிடத்தில் போனார். அவர் அந்த விருப்பத்தை அடையவில்லை. அதனால் இந்த யுத்தம் நேர்ந்தது. பிராமணரே! யுத்தவீரர்களும் துரியோதனனும் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் பாண்டுநந்தனருக்கு யுத்தத்தில் பகைநாசம் ஏற்பட்டுச் சேனைகள் ஓடிப் பாசறையும் சூன்யமாகி உத்தமமான புகழும் அடையப்பட்டிருக்கும் அத்தருணத்தில், மறுபடியும் வாஸுதேவர் சென்றதற்குக் காரணம் யாது? பிராமணரே! (யாராலும்) அறியமுடியாத மனமுள்ள ஜனார்த்தனர் தாமே சென்றமையால் அதற்குக் காரணமானது சிறிதாயிருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அத்வர்யுக்களுள் சிறந்தவரே! பிராமணரே! இந்தக் காரியத்தினுடைய நிச்சயத்தில் எது காரணமோ அஃதனைத்தையும் உள்ளபடி உரைப்பீராக" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"அரசரே! பரதர்களுள் சிறந்தவரே! இந்தக்கேள்வியானது உமக்குத் தகுந்தது. என்னைப்பார்த்து எதைக்கேட்டீரோ அதை உமக்கு நான் உள்ளபடி உரைப்பேன். மன்னரே! பாரதரே! மஹாராஜரே! யுத்தமுறையை மீறிச்சென்று யுத்தரங்கத்தில் பீமஸேனனால் கதாயுத்தத்தினால் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட மகாபலசாலியும் திருதராஷ்டிர புத்திரனுமான துரியோதனனைக்கண்டு யுதிஷ்டிரருக்குப் பெரும்பயம் உண்டாகியது. அந்த யுதிஷ்டிரர் மஹாபாக்யவதியும் தவமுள்ளவளுமான காந்தாரியை நினைத்தார். அவள் கோரமான தவத்தினால் மூவுலகங்களையும் எரித்துவிடுவள். ஆலோசிக்கின்ற அந்த யுதிஷ்டிரருக்கு, அப்பொழுது, 'குரோதத்தினால் ஜ்வலிக்கின்ற காந்தாரியின் குரோதசமனம் முந்தி ஏற்படவேண்டும். அவள் நம்மால் செய்யப்பட்டிருக்கிற இப்படிப்பட்ட புத்திரவதத்தைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டவளாகி நம்மை மனத்திலுள்ள கோ

பாக்னியினால சாமபலாகச செய்வாள். புத்திரன் கபடமிலலாமல் யுத்தஞ்செய்ததையும் வஞ்சனையினால கொலலபபட்டதையும கேட்டு அவள கடுமையான இநதத் துக்கததை எவவாறு பொறுக்கச சகதி யுளளவளாவாள ?' என்று இவ்விதபுததி தோனறிபது. யுதிஷ்டிரா, இவ்வண்ணம் பலவாறு ஆலோசிததுப பயததோடும சோகததோடும வாஸுதேவரைப பாாதது இநத வாககியததை உரைக்கலானா.

'கோவிநதரே ! அசசுதரே ! மனததினாலும அடையமுடியாத தான இநத ராஜயமானது பகைமுடிக்கபபெறறதாகத தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்தினால் நமமால் அடையப்பபடடது. மிகக புஜபலமுளள வரே ! யாதவநநதனரே ! மயிாபுளகமடையசசெய்கிற யுத்தததில் எனக்கு நேரில் நீா மிகவுமபெரிய அடிகளையும்பட்டீர். மிககதோள வலியமைநத அசசுதரே! முறகாலததில தேவாஸுரயுததத்தில் தேவ சத்ருக்களுடைய வததகின்பொருட்டு உமமால் எவ்விதமான உதவி செய்யப்பபடடதோ, எபபடி தேவசததுருககள கொலலபபட்டார் களோ அவவிதம எஙகளுககும உதவிபுரிநதீா ; (எங்கள்பகைவரும கொல்லபபட்டார்கள) விருஷ்ணி வமசத்திலுதிததவரே ! உமமால் ஸாரததியம் செய்தும நாஙகள காக்கப்பட்டோமன்றோ ? மஹாயுத ததகில் பல்குனனுககு நீர் நாதராயில்லாமலிருநதால இந்தச் சேனைக கடலானது யுத்தததில் எவ்வாறு ஜயிககப்படக்கூடியதாகும ? மாத வரே ! பெரிய கதையடிகளும பரிகஙகளால் அடியும சக்திகளாலும் பிண்டிபாலஙகளாலும் தோமரங்களாலும கோடாலிகளாலும் அடியும் எங்களுக்காக உம்மால் தாங்கபபட்டன. மிக்க கொடிய சொற்களும் கேட்கபபட்டன. யுத்தத்தில் வஜ்ராயுதம் வீழ்தற்கொப்பான ஆயுத வீழ்ச்சிகளும் தாஙகபபட்டன. அசசுதரே ! துர்யோதனன் கொல் லப்பட்டதனால் உமமுடைய அநதஸ்ரமங்கள ஸபலமாயின. கோவிநதரே ! அவை எல்லாம் மீண்டும் வீணாகாவண்ணம் செய்யும். மாதவரே ! ஜயம அடையப்பட்டிருக்குந்தருணத்தில், நம்முடைய மனமானது ஸநதேகமாகிற ஊஞ்சலில ஏறியிருக்கிறது. மிக்கபுஜபல முள்ளவரே ! காந்தாரியினுடைய கோபததைத் தணியுமபடிசெய்யும். மகாபாக்கியவதியான அநதக்காந்தாரி நாள்தோறும் உக்கிரமான தவத்தினால் இளைத்திருக்கிறாள் ; புத்திரர்கள் பௌத்திரர்கள் இவர் களின் வதத்தைக்கேட்டு நிச்சயமாக நம்மை எரிபபாள். வீரரே ! அவளுடைய மனத்தைத் தெளியும்படி செய்வதுதான் இச்சமயத் துக்கு உரியதென்பது என்னுடைய எண்ணம். புருஷோத்தமரே ! குரோதத்தினால் மிகவும் ஜ்வலிப்பவளும் புத்திரவியஸனத்தினால்

இளைத்தவளுமான அந்தக்காந்தாரியை உம்மைத்தவிர வேறு எந்த மனிதன் பார்க்கச் சக்தியுள்ளவன்? பகைவர்களை அடக்குபவரே! மாதவரே! குரோதத்தினால் ஜ்வலிக்கின்ற காந்தாரியை மனத்தெளிவடையச் செய்வதின்பொருட்டு அங்கே நீர் செல்வதுதான் ஸமயோசிதமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மஹாபாகுபலமுள்ளவரே! நீரன்றோ உலகங்களை உண்டுபண்ணுகிறவர்; பற்பல நாமரூபங்களைப்படைத்தவர்; உலகங்களுடைய உத்பத்திக்கும் நாசத்துக்கும் காரணம். ஹேதுக்களோடும் காரணங்களோடும் கூடியவைகளும் ஸமயோசிதமாகச் சொல்லப்பட்டவைகளுமான வாக்கியங்களால் காந்தாரியைச் சீக்கிரமாகவே கோபம் தணிந்தவளாகச்செய்வீர். பிதாமஹரான வியாஸபகவான் அங்கே இருப்பார். மிக்க தோள்வலி அமைந்தவரே! ஸாத்வதர்களுள் சிறந்தவரே! பாண்டவர்களுக்கு நன்மையை விரும்புகின்ற நீர் எல்லாவிதத்தினாலும் காந்தாரிக்குக் கோபந்தணித்தலைச் செய்யக்கடவீர்' என்று கூறினார்.

யதுகுலத்தைத் தாங்குபவரான ஸ்ரீ கேசவர், தர்மராஜருடைய வசனத்தைக் கேட்டுத் தாருகனை அழைத்து, 'ரதத்தை ஸித்தஞ்செய்' என்று சொன்னார். பிறகு, கேசவருடைய வசனத்தைக்கேட்டுத் தாருகன், விரைவுடன், ரதமானது ஸித்தமாயிருக்கிறதென்பதை மஹாத்மாவான அவரிடம் தெரிவித்தான். யாதவர்களுள் சிறந்தவரும் பகைவரைவாட்டுபவரும் பிரபுவுமான கேசவர் அந்த ரதத்தின் மீதேறிக்கொண்டு விரைவாக ஹஸ்தினபட்டணம் சென்றார். மஹாராஜரே! பிறகு, ஆறுகுணங்களுள்ளவரும் சிறந்த வீர்யமுள்ளவருமான மாதவர் ரதத்திலேறிக்கொண்டு சென்று ஹஸ்தினபட்டணத்தை அணுகி அதில் பிரவேசித்தார். வீரரான கண்ணபிரான் தேரின்ஒலியினால் நகரத்தை ஒலியிடும்படி செய்துகொண்டுநுழைந்து திருதராஷ்டிரனுக்கு அறிவித்து உத்தமமான ரதத்தினின்று இறங்கித் தைரியத்துடன் திருதராஷ்ரனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தார்; அந்த இடத்தில் முந்தியே வந்திருந்த ரிஷிஶ்ரேஷ்டரான வியாஸரைக் கண்டார். ஜனார்த்தனரான கேசவர், ஸ்ரீவியாஸர் திருதராஷ்டிரமகாராஜர் இவர்களின் கால்களில் வணங்கித் தைர்யத்துடன் காந்தாரியையும் வந்தனஞ்செய்தார். ராஜேந்திரரே! பிறகு,யாதவர்களுள்சிறந்தவரும் அதோக்ஷஜருமான ஸ்ரீவாஸுதேவர், திருதராஷ்டிரனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு உரக்க ரோதனஞ்செய்தார். பகைவர்களை அடக்குகிறவரான அந்தக்கேசவர் ஒரு முகூர்த்தகாலம் சோகத்தினாலுண்டான கண்ணீரைச்சொரிந்து தண்ணீரால் இருகண்

களையுந்துடைத்துக்கொண்டு விதிப்படி ஆசமனஞ்செய்து திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து வணக்கமான வாக்கியத்தை உரைக்கலானர்.

'பாரதரே! முன்பு நடந்ததும் இனிநடப்பதும் ஒன்றும் உமக்குத்தெரியாததில்லை. பிரபுவே! பாரதரே! உம்முடையமனத்தை அநுஸரித்தவர்களான எல்லாப்பாண்டவர்களும் குலத்திற்கும் அவ்வாறே க்ஷத்திரியர்களுக்கும் அழிவுண்டாகாதபடி காலத்தை அநுஸரித்து நடந்துகொண்ட அந்தவிஷயமும் உமக்கு நன்குதெரியும். தம்புதரானயுதிஷ்டிரர் பிராதாக்களோடு உடன்பாடுசெய்துகொண்டு பொறுத்திருந்தார். கபடமான சூதாட்டத்தினுல் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிற சுத்தர்களான பாண்டவர்கள் வனவாஸத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டனர். பற்பலவேஷங்களால் மறைக்கப்பட்ட பார்த்தர்கள் அஜ்ஞாதவாஸத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டனர். பாண்டவர்களால் இன்னும் மற்ற அநேக கிலேசங்கள் அசக்தர்கள்போல எப்போதும் அநுபவிக்கப்பட்டன. யுத்தஸமயம் ஸமீபித்தத்தருணத்தில் நானே நேரில் வந்து எல்லாஜனங்களுக்குமெதிரில் உம்மிடம் ஐந்துகிராமங்களை வேண்டினேன். காலத்தினுல் கவரப்பட்ட நீர் பேராசையினுல் கொடுக்கவில்லை. அரசரே! உம்முடைய அபராதத்தினுல் எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் நாசமடைந்தார்கள். பீஷ்மராலும் ஸோமதத்தனுலும் பாஹ்லீகனுலும் கிருபராலும் த்ரோணராலும் த்ரோணபுத்திரராலும் புத்திசாலியான விதுரராலும் நித்தியம் ஸமாதானத்தைப்பற்றி வேண்டப்பட்டீர். நீர் அதைச்செய்யவில்லை. பாரதரே! எல்லாமனிதர்களும் காலத்தினுல் அடிக்கப்பட்டமனத்தையுடையவர்களாக மயங்குகின்றார்கள். நேர்ந்திருக்கின்ற இந்தவிஷயத்தில் நீரே முந்தி விவேகமில்லாதவராகிவிட்டீர். காலபலத்தைவிட வேறு என்னகாரணமிருக்கின்றது? தெய்வமே முக்கியகதி. மஹாபிராஜ்ஞரே! பாண்டவர்கள் மீது தோஷங்களைச் சுமத்தாதீர். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களிடம் முறைத்தவறுனசெய்கை சிறிதுமில்லை. பகைவர்களைத்தவிக்கச்செய்பவரே! தர்மத்தினுலும் நியாயத்தினுலும் ஸ்நேகத்தினுலும் இவை அனைத்தையும் உமது சொந்தக்குற்றத்தினுல் நேர்ந்தபயனென்று அறிந்து, நீர் பாண்டுபுத்திரர்கள்மீது கோபத்தைப் பாராட்டலாகாது. நாதரே! நீரும் காந்தாரியுமாகிய உங்கள் ஸந்ததியும் வம்சமும் பிண்டங்களும் புத்திரனுல் செய்யப்படும்பலனும் பாண்டவர்களிடம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன: கௌரவர்களுட்புலிபோன்றவரே! நீர் வியஸனமடையவேண்டாம். புகழ்பெற்றவளானகாந்தாரியும் வியஸனமடையவேண்டாம்; புருஷஸ்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்களிடத்தில் பாவத்தை

எண்ணவேண்டாம். பாரதரே! இது முழுமையும் உம்முடைய அக்கிரமத்தினால் விளைந்ததென்று எண்ணிப் பாண்டவர்கள்மீது நல்ல எண்ணமுள்ளவராயிரும். உமக்கு வந்தனம். மஹாபாகுபலமுள்ளவரே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! தர்மராஜருக்கு இயற்கையாகவே உம்மிடத்திலிருக்கிற பக்தியையும் நேசத்தையும் நீர் அறிந்திருக்கிறீர். தீங்கிழைத்தவர்களான பகைவர்களுக்கு இந்தத் துன்பத்தைச்செய்து அவர் இரவும்பகலும் தகிக்கப்படுகிறார். ஸுகத்தை அடையவேயில்லை. நரஸ்ரேஷ்டரே! ஆண்மையிற்சிறந்தவரான அந்த யுதிஷ்டிரர் உம்மையும் புகழுள்ளவளான காந்தாரியையும்பற்றித் துக்கித்துக்கொண்டு சாந்தியை அடையவேயில்லை. அவர் அதிகவெட்கத்தினால் கவரப்பட்டவராகி, புத்திரசோகத்தினால் நன்கு வாட்டப்பட்டவரும் (கவலையுற்ற) புத்தியினால் பொறிகலங்கியவருமான உம்மை அடையவில்லை' என்றார்.

மகாராஜரே! யதுவம்சத்திலுதித்தவர்களுள் உத்தமரான ஸ்ரீ கோவிந்தர், திருதராஷ்டிரரைப்பார்த்து இவ்வாறு உரைத்துவிட்டு, சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளான காந்தாரியைப்பார்த்து உத்தமமான வாக்கியத்தை உரைக்கலானார். 'ஸுபலனுடையபெண்ணே! நல்லவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கிறவளே! நான் உன்னைநோக்கிச் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள். கல்யாணி! இவ்வுலகில் உனக்கு ஸமமான ஸ்திரீ இப்பொழுதுஇல்லை. அரசியே! இரண்டுபக்ஷத்தார்களுக்கும் ஹிதமானதும் தர்மத்துடனும் அர்த்தத்துடனுங்கூடியதும் ஸபையின்கண் என்னெதிரில் சொல்லியதுமானவாக்கியம் நினைவிருக்கிறதா? கல்யாணி! நல்வார்த்தையை உரைத்தாய். உன்னுடைய புத்திரர்களால் அது அவ்வாறுசெய்யப்படவில்லை. ஜயத்தில் விருப்பமுள்ள துர்யோதனனுக்கு நீ கடுமொழியையும் சொன்னாய். ராஜபுத்திரி! 'மூட! என்வசனத்தைக் கேள். எங்கே தர்மமோ அங்கே ஜயம்' என்றுகூறிய உன்னுடைய இந்தவாக்கியம் அப்படியேவந்துவிட்டது. கல்யாணி! இவ்வாறு அறிந்திருப்பவளானநீ சோகத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. பாண்டவர்களுடையநாசத்தில் ஒருபொழுதும்உனக்கு எண்ணம் உண்டாகவேண்டாம். மஹாபாக்கியவதியே! தவவலிமையினால் குரோதத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றகண்ணால் சராசரங்களுடன் கூடினபூமியையும் எரிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவளாயிருக்கிறாய்' என்றார். வாஸுதேவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டுக் காந்தாரியானவள், 'மஹாபாகுபலமுள்ளவரே! கேசவரே! இது நீர் சொல்லுகிறபடிதான். மனோவியாதிகளால் எரிக்கப்படுகின்ற எனக்குப் புத்தி நிலை

தவறிவிட்டது. ஜனார்த்தனரே! உம்முடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு என்னுடைய அந்தப்புத்தியானது நிலைபெற்றுவிட்டது. கேசவரே! மனிதர்களுள் உத்தமரே! கண்ணில்லாதவரும் பிராயமுதிர்ந்தவரும் புத்திரர்கள் மாண்டுபோனவருமான திருதராஷ்டிரராஜருக்கு ஒன்று சேர்ந்திருக்கிற பாண்டவவீரர்களுடன்கூடின நீரே கதி' என்கிறவாக்கியத்தை உரைத்தாள். புத்திரசோகத்தினால் தபிக்கப்பட்டவளான காந்தாரி இவ்வளவுவரையும் வசனத்தை உரைத்துவிட்டு வஸ்திரத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு உரக்க அழுதாள். பிறகு, மகாபுஜபலமுள்ளவரும் பிரபுவுமான கேசவர், சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட அந்தக்காந்தாரியை ஹேதுக்களுடனும் காரணங்களுடனுங் கூடின வாக்கியங்களால் ஸமாதானப்படுத்தினார். லக்ஷ்மீநாதரான கேசவர் காந்தாரியையும் திருதராஷ்டிரனையும் ஸமாதானப்படுத்தி அச்வத்தாமாவினால் கருதப்பட்டிருக்கிறவிஷயத்தை அறிந்தார். ராஜேந்திரரே! பிறகு, கேசவர், விரைவாக எழுந்திருந்து வியாஸருடைய இருகால்களையும் முடியினால்வணங்கிக் கௌரவராஜனைநோக்கி, 'குருஸ்ரேஷ்டரே! உம்மிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துக்கத்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டாம். துரோணபுத்திரருடைய அபிப்பிராயம் கெட்டதாயிருக்கிறது. அதனால், விரைவாக எழுந்துவிட்டேன். அவரால் இரவில் பாண்டவர்களைக் கொல்வதில் புத்தியானது வைக்கப்பட்டிருக்கிறது' என்று கூறினார். இந்த வசனத்தைக்கேட்டு, மகாபாகுபலமுள்ள திருதராஷ்டிரன், காந்தாரியோடு கூடினவனாக, கேசியைஅழித்தவரான கேசவரைப்பார்த்து, 'மகாபாகுபலமுள்ளவரே! சீக்கிரமாகச்செல்லும். பாண்டவர்களைப் பாதுகாப்பீராக. ஜனார்த்தனரே! மீண்டும் உம்மோடு நான் சீக்கிரமாக ஸந்திபெறுவேன' என்றுகூறினான். பிறகு, அச்சுதர் தாருகனோடு கூடி வேகமாகப் புறப்பட்டார். மன்னரே! வாஸுதேவர் சென்றவுடன், அறியமுடியாத மனமுள்ளவரும் உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவருமான வியாஸர், ஜனநாதனை திருதராஷ்டிரனை ஸமாதானஞ் செய்தார். அரசரே! தர்மாத்மாவான வாஸுதேவரும் கிருதக்ருத்யராகிப் பாண்டவர்களைப் பார்க்க எண்ணங்கொண்டு ஹஸ்தினபட்டணத்திலிருந்து பாசறைக்குச் சென்றார். அந்த மாதவர், இரவில் பாசறைக்குச்சென்று பாண்டவர்களை அடைந்தார். அவர்களுக்கு அந்த விருத்தாந்தத்தைச்சொல்லி அவர்களுடன்கூடி ஜாக்கிரதையுடன் இருந்தார்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் புலம்பியதும், ஸமாசாரம் கொண்டுபோகிறவர்கள் துரியோதனன் சாய்ந்ததை அச்வத்தாமாவுக்குத் தெரிவித்ததும்.)

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்ஜய! சூரனென்கிற கர்வமுள்ளவனும் தொடைகள் முறிக்கப்பட்டுப் பூமியில்விழுந்தவனும் காலால் தலையில் மிதிக்கப்பட்டவனுமான என்னுடைய புத்திரன் என்ன சொன்னான்? அதிககோபமுள்ளவனும் பாண்டவர்களிடத்தில் வைரமுள்ளவனுமான துரியோதனராஜன் மகாயுத்தத்தில் மிக்க வியஸனத்தை அடைந்திருக்கையில் என்னசொன்னான்?" என்றுவினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான்.

"அரசரே! நராதிபரே! அந்தத் துயரக்கடலில் மூழ்கின அரசன் சொன்னதை உள்ளபடி நான் உரைப்பேன்; கேளும். மன்னரே! தொடைகள் முறிக்கப்பட்டவனும் புழுதியினால் மூடப்பட்டவனுமான அந்தத் துரியோதனராஜன் அச்சமயத்தில் தலைமயிர்களைக் கோதிக்கொண்டு பத்துத்திசைகளையும் பார்த்து முயற்சியினால் கேசங்களைமுடிந்து ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கோபத்தினாலும் கண்ணீராலும் வியாபிக்கப்பட்ட இருகண்களாலும் என்னைப்பார்த்து இருகைகளையும் பூமியில்தேய்த்து அடங்காதமதங்கொண்ட யானைபோலச் சிதறியிருக்கின்ற தலைமயிர்களை ஆட்டிக்கொண்டு பற்களால் பற்களைக்கடித்துப் பாண்டவர்களுள் மூத்தவரான யுதிஷ்டிரரை நிந்தித்துப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பின்வருமாறு கூறலானான். 'சந்தனுகுமாரரும் நாதருமான பீஷ்மரிடத்திலும் சஸ்திரதாரிகளுள் சிறந்த கர்ணனிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் சகுனியிடத்திலும் அஸ்திரதாரிகளுள் சிறந்தவரான துரோணரிடத்திலும் அச்வத்தாமாவிடத்திலும் அவ்வாறே சல்லியனிடத்திலும் சூரனான கிருதவர்மாவினிடத்திலும் மஹாத்மாக்களான இன்னும் மற்றச் சூரர்களிடத்திலும் பாரத்தைவைத்தவனான நான் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். காலம் எவ்விதத்தினாலும் தாண்டத்தகாததன்றோ? பதினோர் அக்ஷௌஹிணிக்கு நாதனான அப்படிப்பட்ட நான் இந்த நிலைமையை அடைந்தேன். மஹாபாகுபலமுள்ளவனே! காலத்தை அடைந்து ஒருவனும் மீறி

நடக்கவியலாது. இந்தயுத்தத்தில் ஜீவித்திருக்கிற என்னைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில், 'நான் பீமஸேனனால் யுத்தமுறையைமீறி அடிக்கப்பட்டேன்' என்று சொல்லவேண்டும். பாண்டவர்களால் பூரிஸ்ரவஸ், கர்ணன், பீஷ்மா, புத்திமானான துரோணர் இவர்கள்விஷயத்தில மிக்க குரூரமான அநேக செய்கைகள் செய்யப்பட்டன. குரூரர்களான பாண்டவர்களால் நிந்திக்கப்பட்ட இந்தக்கார்யமும் செய்யப்பட்டது. இதனால், அவர்கள ஸாதுக்களிடத்தில் நிந்திக்கத்தக்க நிலைமையை அடைவார்கள என்பது என்னுடைய எண்ணம. கபடத்தினால் ஜயத்தைத்தேடுவதினால் பராக்கிரமசாலிக்குப பிரீதி எவ்வாறு உண்டாகும? கற்றறிந்தவருள் எவன்தான் ஸமயத்தை மீறி நடந்தவனை மதிப்பான? கற்றறிந்தவன எவன்தான் பாவியும் பாண்டுபுத்திரனுமான விருகோதரனபோல அதர்மத்தினால் ஜயத்தைஅடைந்து ஸந்தோஷிப்பான? தொடைகள முறிந்தவனான என்னுடைய தலையானது கோபங்கொண்ட பீமஸேனனால் காலால் இப்பொழுது மிதிக்கப்பட்டதென்பதைக்காட்டிலும என்ன ஆச்சர்யம இருக்கிறது? ஸஞ்சய! மிகவாட்டுபவனும் ஸ்ரீயினால் அடையப்பட்டவனும பந்துக்களின் நடுவிலிருப்பவனுமான இவனை எந்தமனிதன் இவ்வண்ணம் செய்வனோ அவனல்லனோ ஆண்பிள்ளை? ஸஞ்சய! யுத்ததர்மத்தை அறிந்தவர்களும் துக்கத்தினால பீடிக்கப்பட்டவர்களுமான என்னுடைய மாதாபிதாக்களிடம நான் சொன்னதாகப பின்வருமாறு தெரிவிக்கவேண்டும். 'யாகங்கள் செய்யப்பட்டன. வேலைக்காரர்கள் போஷிக்கப்பட்டார்கள. கடல்சூழ்ந்த பூமியானது நன்கு ஆளப்பட்டது. ஸஞ்சய! உயிரோடேயே இருக்கிற சத்துருக்களுடைய தலையில் நான் நிலைபெற்றிருந்தேன். சக்திக்குத்தக்கப்படி கொடுக்கத்தக்க வஸ்துக்கள் என்னால் கொடுக்கப்பட்டன. மித்திரர்களுக்குப் பிரியம் செய்யப்பட்டது. சத்துருக்கள் எல்லாரும பீடிக்கப்பட்டார்கள். எவன என்னைக்காட்டிலும நல்ல முடிவோடிருப்பவன்? பந்துக்கள் எல்லாரும ஸம்மானிக்கப்பட்டார்கள். பூஜிக்கத்தக்கஜனங்கள் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டார்கள். மூன்று புருஷார்த்தங்களும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. எவன் என்னைக்காட்டிலும் நல்லமுடிவை அடைந்தவன்? முக்கியர்களான அரசர்களிடம ஆஜ்ஞைசெலுத்தப்பட்டது. எவ்விதத்தாலும கிடைக்கஅரிதான கௌரவம் அடையப்பட்டது. அவ்வாறே நல்லகுதிரைகளின்மீது ஏறிச் சவாரிசெய்யப்பட்டது. எவன் என்னோடு ஸமமாகச் சிறந்தநிலைமையைப் பெற்றவன்? பகைவரின் தேசங்கள் என்னால் அடையப்பட்டன. அரசர்களும் அடிமைகள்

போல அனுபவிக்கப்பட்டார்கள். நண்பர்களுக்கு நல்லகாரியம்செய் யப்பட்டது. எவன் எனக்குச்சமமாகச் சிறந்த முடிவைப்பெற்றவன்? விதிப்படி அத்யயனம் செய்யப்பட்டது. தானம் செய்யப்பட்டது. நோயில்லாத வாழ்நாளும் கழிக்கப்பட்டது. எனக்குரியசெயலால் லோகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. என்னிலும் எவன் நல்ல முடிவுபெற் றவன்? பிரபுவே! தெய்வாதீனமாக, நான் யுத்தத்தில் வெல்லப்பட வில்லை. நான், அடிமைக்காரர்களைப்போலப் பகைவரை அடுக்கவில்லை. விசாலமான என்னுடைய அரசச்செல்வமானது, தெய்வச்செயலால், நான் மாண்டபிறகு பிறரை அடைந்தது. தமக்குரிய தொழிலைச் செய்கின்ற க்ஷத்திரியர்களுக்கு எது இஷ்டமோ அப்படிப்பட்ட நாசம் என்னால் அடையப்பட்டது. எவன் எனக்குச்சமமாக நல்ல முடிவு பெற்றவன்? பாக்கியத்தினால், அற்பன்போல நான்ஜயிக்கப் பட்டு வைரத்தினின்று திரும்பவில்லை. தெய்வாதீனமாக, ஒருவித மான அவமானத்தைப்பெற்றுத் தோல்வி அடைவிக்கப்படவில்லை. தூங்குகிறவனையோ அல்லது மிக்க மயக்கமுற்றிருப்பவனையோ விஷ மிட்டுக்கொல்வதுபோல யுத்ததாமத்தை மீறினவனான பீமஸேன னால் ஸமயத்தைத்தாண்டி இவ்வாறு கொல்லப்பட்டேன். மஹா பாக்கியசாலியான அச்வத்தாமாவுக்கும் ஸாத்வதனான கிருதவாமாவுக் கும் சாரத்வதரான கிருபருக்கும் 'அதர்மத்தினால் பிரவிர்த்தித்தவர் களும் யுத்த தாமத்தை முழுதும் கடந்தவர்களுமான பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் பெரும்பான்மையாக நீங்கள் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது' என்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லவேண்டும்' என்றான். ஸத்ய விக்கிரமனும் அரசனுமான உம்முடைய புத்திரன் ஸமாசாரங் கொண்டுபோகின்ற தூதர்களைப்பார்த்து, 'நான் யுத்தத்தில் பீமஸேனனால் அதர்மத்தினால் கொல்லப்பட்டேன். அப்படிப்பட்ட நான், ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த துரோணரையும் அவ்வாறே கர்ணனை யும் சல்யனையும் மஹாவீர்யமுள்ள விருஷஸேனனையும் ஸுபல னுடைய குமாரனான சகுனியையும் மஹாவீர்யமுள்ள ஜலஸந்தனை யும் அரசனான பகதத்தனையும் மஹாவில்லாளியான ஸோமதத்தனை யும் ஸிந்துதேசாதிபதியான ஜயத்ரதனையும் எனக்கு ஸமமான துச் சாஸனன் முதலான தம்பிமாரையும் விக்கிரமசாலியான துச்சாஸன புத்திரனையும் லக்ஷ்மணனையும் இரண்டுபுத்திரர்களையும் இன்னும் மற்ற என்னைச்சார்ந்த ஆயிரக்கணக்கான அனேக வீரர்களையும் கூட் டத்தினின்று தவறின வழிப்போக்கன்போலப் பின்புறம்தொட ர்ந்துசெல்லப்போகிறேன். தமையன்மார்களும் கணவனும் மாண்

டார்களென்பதைக்கேட்டு அதிகமாக அலறுகின்றவளும் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான என் தங்கையாகிய அநந்த்துச்சலை எவ்வாறு இருக்கப்போகிறாள்? பிராயமுதிர்ந்தவரும் அரசருமான என் பிதாவாகிய திருதராஷ்டிரர் காந்தாரியுடன்கூடினவராக நாட்டுப் பெண்களோடும் பேரன்மார்களுடைய மனைவிகளோடும் என்ன கதியை அடைவார்? கல்யாணியும் விசாலமான கண்களுடன்கூடியவளுமான லக்ஷ்மணனுடைய மாதாவும் புத்திரர்களையும் பர்த்தாவையும் இழந்ததினால் நிச்சயமாகவே விரைவாக நாசத்தை அடைவாள். ஸன்யாஸியும் பேசுவதில் திறமையுள்ளவனுமான [1] சார்வாகன் அறிவானாகில் மகாபாக்யசாலியான அவன் நிச்சயமாக எனக்குப் பரிஹாரஞ் செய்வான். மூவுலகங்களிலும் பிரஸித்திபெற்ற ஸமந்தபஞ்சகமென்கிற புண்யக்ஷேத்திரத்தில் நான் மரணத்தை அடைந்து சாஸ்வத லோகங்களை அடையப்போகிறேன்' என்று சொன்னான். ஐயா! பிறகு, ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் நீர்ததும்புகின்ற கண்களோடு கூடியவர்களாக அரசனுடைய புலம்பலைக்கேட்டுப் பத்துத் திசைகளிலும் ஓடினார்கள். பிறகு, ஸமுத்திரங்களுடனும் வனங்களுடனுங் கூடியதும் சராசரங்களுடன் கூடியதுமான பூமியானது பேரொலியுடன் பயங்கரமாக அசைந்தது. திசைகளும் கலங்கின. அவர்கள் துரோணபுத்திரரிடம் சென்று கதாயுத்தத்தில் நடந்த விஷயங்களையும் அரசன் வீழ்த்தப்பட்டதையும் நடந்தபடி தெரிவித்தார்கள். பாரதரே! பிறகு, தூதர்களனைவரும் துரோணபுத்திரரிடத்தில் அதைச் சொல்லிவிட்டுத் துக்கத்தினால் வாட்டத்தை அடைந்தவர்களாகவும் சோகத்தினால் தாக்கப்பட்ட மனமுள்ளவர்களாகவும் நெடுங்காலம் சிந்தித்து மனவருத்தமுற்றவர்களாக வந்த வழியை அடைந்து தம் தம் இருப்பிடம் சென்றார்கள்.

---

1 பிராமண வேஷம் பூண்ட ஓர் அரக்கன்.

அறுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

கதாயுத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஸ்வத்தாமாவும் கிருபரும் கிருதவர்மாவும் துர்யோதனனைப்பார்த்துத் துக்கித்ததும், அஸ்வத்தாமாவுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் ஸல்லாபமும், அஸ்வத்தாமா இரவில் பாண்டவர்களைக் கொல்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும், துர்யோதனன் சொற்படி க்ருபர் அஸ்வத்தாமாவை ஸேனாதிபதியாக அபிஷேகஞ் செய்ததும்.)

அரசரே! ஸமாசாரங்கொண்டுபோகிறவர்களிடமிருந்து துரியோதனனுடைய வதத்தைக்கேட்டு, அப்பொழுது மாண்டவர்கள் போக மிருந்திருப்பவர்களும் கூர்மையான பாணங்களாலும் கதைகளாலும் தோமரங்களாலும் சக்திகளாலும் பிளக்கப்பட்டிருப்பவர்களுமான அஸ்வத்தாமா, கிருபர், ஸாத்வதனான கிருதவர்மா ஆகிய இந்தக்கௌரவ மஹாரதர்கள் வேகமுள்ள குதிரைகளோடுவிரைவுடன் யுத்த பூமியை வந்தடைந்தார்கள்; காட்டில் காற்றின் வேகத்தினால் முறித்துத்தள்ளப்பட்ட பெரிய ஸாலவிருக்ஷம்போல அவ்விடத்தில் அடித்துத்தள்ளப்பட்ட மஹாத்மாவான துரியோதனனைக் கண்டார்கள். பூமியில் புரளுகின்றவனும், ரத்தத்தால் நன்கு நனைக்கப்பட்டவனும், அரண்யத்தில் வேடனால் தள்ளப்பட்ட பெரிய யானைபோன்றவனும், பலவாறு சுழலுகின்றவனும், ரத்தப்பெருக்கினால் முழுதும் நனைக்கப்பட்டவனும், ஆதித்யனுக்குக் கோசரமான ஸ்தலத்தினின்று தற்செயலாக வீழ்ந்திருக்கின்ற சந்திரன் போன்றவனும், ஊழிக்காற்றினால் வற்றச்செய்யப்பட்ட கடல்போன்றவனும், ஆகாயத்தில் பனியினால் சூழப்பட்ட மண்டலத்துடன் கூடின பூர்ணசந்திரனை போன்றவனும், புழுதியினால் கவரப்பட்டவனும், நீண்ட கைகளுள்ளவனும், விக்ரமத்தில் யானைபோன்றவனும், பொருளை அடைய விரும்பும் வேலைக்காரர்களால் சிறந்த அரசன் சூழப்படுவதுபோலக் கோரமான பூதகணங்களாலும் ஊனுண்ணும் பிராணிகளாலும் நான்கு பக்கங்களிலும் சூழப்பட்டவனும், புருவநெறித்திருக்கும் முகமுள்ளவனும், கோபத்தினால் கண்களைப்புரட்டி விழிப்பவனும், கோபமுள்ளவனும், புருஷஸ்ரேஷ்டனும், பூமியில் பிரஸித்திபெற்றவனும், அவ்வாறே, கீழே விழுத்தப்பட்டவனும், சிறந்த வில்லாளியும், பூமியில் விழுந்திருப்பவனுமான அந்த அரசனைக் கிருபர்முதலான அந்த எல்லாரதிகள்

களும்கண்டு மோகமடைந்தார்கள். அனைவர்களும் ரதங்களினின்று கீழே இறங்கி அரசனருகில் விரைவாக ஓடி அவனை அடைந்து பூமியில் உட்கார்ந்தார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு, அஸ்வத்தாமா, கண்களில நீரததும்பப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு,அரசாககரசரனைவர்க்குந்தலைவனுன பரதஸ்ரேஷ்டனைப்பார்தது, 'புருஷஸ்ரேஷ்டனே! இந்த மண்ணுலகில நீ புழுதிகளில்புரண்டு படுத்திருக்கிறபடியால் நிசசயமாக இந்த உலகில புண்யமென்பது சிறிதுமில்லை. ராஜேந்திரா! முன்பு, நீ அரசனுயிருந்து பூமியில் ஆணைசெலுததி இப பொழுது நிர்ஜனமானகாட்டில் எவ்வாறு ஒருவனுயிருககிருய்? பரதர்களில சிறந்தவனே! துசசாஸனனையும மஹாரதனுன கர்ணனையும் அப்படிப்பட்ட எல்லா நண்பர்களையும் நான் காணவில்லை. இதுஎன்ன? லோகநாதனுன நீ புழுதிகளால் பூசப்பட்ட மேனியையுடையவனுகப படுததிருத்தலால் தெய்வகதியானது எவவிததகதினுலும அறியமுடியாததென்பது நிச்சயம். பகைவரைவாட்டுபவனுன இந்த அரசன் அரசர்களுககு முன்னிலையில்சென்று, புல்லுடன்கூடின புழுதியை வாயில்கவ்வுகிருன். காலத்தினுடைய மாறுபாட்டதைபபார!அரசனே! மாசற்றதான உன்னுடைய அந்தககுடை எங்கே? சாமரம் எஙகே? ராஜஸ்ரேஷ்டனே! உனது அந்தப் பெரிய சேனை எங்கேபோய்விட்டது? உலகங்களுக்குக் குருவும நாதனுமான நீ ஒருகாரணத்தினுல் இந்த நிலைமையை அடைந்தாயாதலால் நிசசயமாகக காரியங்களுடைய கதியானது எவ்விதத்தாலும அறியமுடியாததே. (ஐசுவர்யத்தினுல்) இந்திரனை மிஞ்சுபவனுன உனககு நேர்ந்திருக்கின்ற இந்த வியஸனததைக் கண்டு, சாஸ்வதமாகவேயிருந்தாலும, ஐஸ்வர்யமானது எல்லாமனிதர்களிடங்களிலும சாஸ்வதமல்லாததென்றே எண்ணப்படுகிறது' என்று கூறினுர்.

வேந்தரே! விசேஷமாகத் துக்கிதத அந்த அஸ்வத்தாமாவினுடைய அந்த வார்த்தையைககேட்டு உமமுடையகுமாரன் ஸமயத்திற்கேற்றதான இவ்வசனத்தை உரைக்கலானுன். துரியோதனராஜன, அப்பொழுது இரண்டுகைகளாலும் கண்களைததுடைததுக்கொண்டும் துக்கததால் உண்டான கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டும் கிருபர் முதலான எல்லாவீரர்களையும் பார்த்து, 'இப்படிப்பட்ட இந்த லோக தர்மமானது பிரம்மதேவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாகச் சொல்லபபடுகிறது. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நாசமானது காலக்கிரமத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நாசம் என்னை அணுகிவிட்டது உங்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமன்ருே? நான் பூமியை ஆண்டு

இந்தமுடிவை அடைந்தேன். நான் தெய்வாதீனமாக யுத்தத்தில் ஒரு வித ஆபத்திலும் திரும்பி ஓடினவனல்லேன். நான் தெய்வாதீனமாகப் பாவிகளால் விசேஷித்து வஞ்சனையினாலேயே கொல்லப்பட்டேன். யுத்தஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்ட என்னால் பாக்கியத்தால் நியமம் முயற்சியும் செய்யப்பட்டது. ஞாதிகளும் பந்துக்களும் கொல்லப்பட்ட நான், பாக்கியத்தால் இந்தயுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டேன். ஜனங்களுக்கு அழிவைச்செய்யும் இந்த ஆபத்தினின்றுவிடுபட்டவர்களும் க்ஷேமத்துடன் கூடியவர்களும் மங்களத்துடன் கூடியவர்களுமான உங்களை நான் பாக்கியத்தால் பார்க்கிறேன். இது எனக்கு மிக்க பிரியமானது. என்னுடைய நாசத்தினால் நீங்கள் இச்சமயத்தில் நேசங்காரணமாக மனவருத்தமடையவேண்டாம். உங்களுக்கு வேதங்கள் பிரமாணமாயிருந்தால், என்னால் அழிவற்ற உலகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. அபரிமிதமான தேஜஸுள்ள கிருஷ்ணனுடைய பிரபாவத்தை அறிந்தேன். அவனால் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட க்ஷத்திரிய தர்மத்தினின்று நான் நழுவும்படி செய்யப்படவில்லை. அது என்னால் அடையப்பட்டுவிட்டது. எவ்விதத்தாலும் நான் துக்கிக்கப்படத் தக்கவனல்லேன். உங்களுக்குத் தகுந்ததும் இயன்றதுமான காரியம் உங்களால் செய்யப்பட்டுவிட்டது. சக்தியினால் வெற்றியிலும் முயற்சிசெய்யப்பட்டது. தெய்வமானது தாண்டத்தகாதது' என்று சொன்னான்.

ராஜேந்திரரே! அந்தத் துரியோதனன் துக்கத்தினால் மிகத் தளர்ச்சியடைந்தவனாகி இவ்வளவு வசனத்தை உரைத்து நீர்ததும்புகின்ற கண்களுடன் பேசாமலிருந்துவிட்டான். அவ்வாறு கண்ணீரோடும் துக்கத்தோடும் கூடின அரசனைக்கண்டு துரோணபுத்ரர் பிரளயகால நெருப்புப்போலக் கோபத்தினால் ஜ்வலித்தார். அவர் சினத்தினால் கவரப்பட்டவராகிக் கையால் கையைப்பிசைந்து கண்ணீரினால் தடுமாறுகின்ற வாக்கினால் அரசனைநோக்கி இந்த வசனத்தை உரைக்கலானார். 'அரசனே! என்பிதா அற்பர்களால் மிக்க குரூரமான செய்கையினால் கொல்லப்பட்டார். இப்பொழுது உன்னால் எவ்வளவு வருத்தமடைகின்றேனோ அவ்வளவு வருத்தம் அதனால் நான் அடையவில்லை. பிரபுவே! ஸத்யமாகச் சொல்லுகின்ற இந்த வசனத்தை என்னிடத்தினின்றுகேள். மஹாராஜனே! [1] இஷ்டாபூர்த்தத்தினாலும் தானத்தினாலும் தர்மத்தினாலும் ஸுக்ருதத்தி

1 இஷ்டம் = யாகம்செய்தல் முதலியன. பூர்த்தம் = குளம்வெட்டுதல் முதலியன.

ஞனும், இன்றிரவில் வாஸுதேவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும பொழுதே எல்லாப் பாஞ்சாலர்களையும பாண்டவர்களையும நான் கொலலபபோகிறேன். மஹாராஜனே! நீ எனககு அனுமதி கொடுக் ககடவாய்' என்றூர்.

திருதராஷ்டிரரே! உமமுடையகுமாரன், துரோணபுததிர ருடைய அநதவசனத்தைக்கேட்டுக கிருபரைபபாாதது மனததுக்குப் பிரீதியை உண்டுபண்ணுகிற வசனததை உரைக்கலானன். 'ஆசார் யரே! ஜலததினுல் நிறைநத கலசத்தைச சீக்கிரமாகக் கொண்டுவா ரும்' என்றுன். பிராமமணோததமரான அநதக்கிருபாசார்யர் அரச னுடைய அநதவசனததைககேட்டு நிறைநதகுடததை அரசனுடைய ஸமீபததில் கொண்டுவநதாா. மகாராஜரே! பிரஜாநாதரே! உம் முடைய புததிரன் அநதக கிருபரைபபார்தது, 'பிராமமணோத்த மரே! எனக்குப பிரியததைசசெய்ய விருமபுவீராகில, என்னுடைய கட்டளையினுல் துரோணபுததிரரை ஸேனுபதிஸ்தானத்தில் அபிஷே கம செய்வீராக; உமககு மஙகளம. க்ஷததிரியததொழிலுடனிருக குமட பிராமமணன் முககியமாக அரசனுடைய கட்டளையினுல யுததம் செய்யவேண்டும. தாமத்தைஅறிநதவாகள் இவ்வாறு அறிகிருர்கள்' என்றுசொன்னன். பிறகு, அரசனுடைய வசனததைககேட்டு, சாரத் வதரானகிருபர் துரோணபுததிரரை அரசனுடைய அனுமதியினுல் ஸேனுபதிஸ்தானத்தில் அபிஷேகஞ்செய்தார். மஹாராஜரே! அபி ஷேகஞ் செய்யபபட்ட அஸ்வத்தாமா, ராஜஸ்ரேஷ்டனை ஆலிஙகனஞ் செய்துவிட்டு, ஸிமமநாதத்தினுல் எலலாத்திசைகளையும எதிரொலி யிடுமபடி செய்துகொண்டு சென்றுர். ராஜேநதிரரே! துரியோதன னும ரகததததினுல் எலலாப்பககததிலும நனைக்கபபட்டவனுகஇருநது கொண்டு எல்லாப்பிராணிகளுககும பயததைஉண்டுபண்ணுகிற அநத இரவை அடைநதான். அரசரே! அவர்கள அந்த யுத்தபூமியினின்று விரைவாக விலகிச்சென்று சோகத்தினுல் மிகப்பீடிககபபடட மனத் துடன் அதிக மனககவலையுறறுர்கள" என்றுகூறினன்" என்றுர்.

கதாயுத்தபர்வம் முற்றிற்று.

சல்யபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணத்வைபாயநாய நம:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸௌப்திகபர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம்.

1 நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம் சைவ நரோத்தமம் |
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ||

(அஶ்வத்தாமாமுதலியோர் கானகத்தில் ஓர் ஆலமரத்தினடியில் உட்கார்ந்ததும், அங்கு ஒருகோட்டான் பலகாக்கைகளைக் கொல்லக்கண்டு அஶ்வத்தாமா தாமும் பாண்டவர்களை அவ்விதம் கொல்ல நிச்சயித்துக் கிருபரையும் கிருதவர்மாவையும் எழுப்பித் தாம் செய்ய விரும்பினதைச்சொல்லி ஆலோசித்ததும்.)

பிறகு, (அஶ்வத்தாமா கிருபா கருதவர்மா ஆகிய) அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து தெற்குத்திக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்; ஸூர்யாஸ்தமனவேளைக்கு ஸமீபகாலத்தில் பாண்டவர்களுடைய பாசறைக்குச் சமீபத்தில் வந்தார்கள். அவர்கள் குதிரைகளை விட்டுவிட்டு, பாண்டவஸேனுவீரர்கள் தங்களை அறிந்துவிடுவார்களோ என்று பயந்து, பிரவேசிக்கமுடியாத ஒரு வனப்ரதேசத்தைஅணுகி மறைவாக விரைவுடன் அதனுள் நுழைந்தார்கள். கூர்மையான சஸ்திரங்களால் அறுக்கப்பட்டவர்களும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களுமான அவர்கள் பெருமூச்செறிந்துகொண்டும் பாண்டவர்களை நினைத்துக்கொண்டும் பாண்டவ ஸேனுவீரர்களுடைய பாசறைக்குச் சிறிது தூரத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான பாண்டவர்களுடைய கோரமான சப்

1 இதன் உரைவிசேஷங்களை முன்பர்வங்களின் தொடக்கத்திற் காண்க.

த்ததைக்கேட்டு, பின்தொடர்ந்து வருவார்களோ என்கிற பயத்தினால் மீண்டும் கீழ்த்திசையை நோக்கி ஓடினார்கள். கோபத்துக்கும் பொறாமைக்கும் வசப்பட்டவர்களான அந்தச் சிறந்த வில்லாளிகள் அவ்விடத்தினின்று ஒரு முகூர்த்தகாலம் நடந்துசென்று, களைத்த குதிரைகளையுடையவர்களும் தாகமுள்ளவர்களும் அரசனுடைய வதத்தினால் ஸந்தாபத்தை அடைந்தவர்களும் ஸஹிக்காதவர்களுமாகி, ஒரு முகூர்த்தகாலம் பேசாமலிருந்தார்கள்" என்றான்.

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! பதினாயிரம் யானைகளுக்கு ஸமமான பலத்தையுடைய என் புத்திரன் கொல்லப்பட்டதாகிய பீமனால் செய்யப்பட்ட இந்தக்காரியம் நம்பத்தகாதது. ஸஞ்சய! எல்லாப் பிராணிகளாலும் கொல்லத்தகாதவனும் வஜ்ரம்போன்ற தேகத்தையுடையவனும் யௌவனமுள்ளவனுமான என்னுடைய புத்திரன் யுத்தத்தில் பாண்டவர்களால் கொல்லப்பட்டான். கவல்கணகுமார! யுத்தத்தில் ஒன்றுகூடிப் பார்த்தர்களால் என்னுடைய புத்திரன் கொல்லப்பட்ட காரணத்தினால் மனிதர்களால் தெய்வமானது தாண்ட முடியாதது. ஸஞ்சய! நூறுபுத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள் என்பதைக்கேட்டும் ஆயிரம் துண்டாகச் சிதறாமலிருப்பதினால் என்உள்ளம் உருக்குமயமானது; இது நிச்சயம். புத்திரர்களைச் சாகக் கொடுத்துப் பிராயமுதிர்ந்த தாய்தந்தையர்இருவரும் எவ்வாறுஇருப்பார்? பாண்டுபுத்திரனுடைய தேசத்தில் வஸிப்பதற்கு நான் பிரியப்படவில்லை. ஸஞ்சய! நான் அரசனுக்குப் பிதாவாகவும் நானே அரசனாகவுமிருந்துவிட்டு, எவ்வாறு பாண்டுபுத்திரனுடைய கட்டளைப்படி கிங்கரனாக நடந்துகொள்வேன்? ஸஞ்சய! பூமி முழுதையும் அனுபவித்து (அரசர்களுடைய) முடியில் நிலைபெற்று நின்றவனான நான் கெட்ட முடிவை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு இப்பொழுது எவ்வாறு (யுதிஷ்டிரனுக்கு) அடிமை செய்கிறவனாவேன்? ஸஞ்சய! எவன் ஒருவனால் என்னுடைய நூறு பிள்ளைகளும் மிகுதியின்றிக் கொல்லப்பட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட பீமனுடைய வாக்கியங்களை நான் எவ்வாறு கேட்கச் சக்தியுள்ளவனாவேன? ஸஞ்சய! மஹாத்மாவான அந்த விதுரனுடைய வசனத்தை அனுஷ்டிக்காதவனான என்னுடைய புத்திரனால் அவனுடைய வசனம் ஸத்யமாகச் செய்யப்பட்டது. ஐயனே! ஸஞ்சய! என்னுடைய புத்திரனான துர்யோதனன் அதர்மத்தினால் கொல்லப்பட்ட பிறகு, கிருதவர்மாவும் கிருபரும் அச்வத்தாமாவும் யாது செய்தனர்?" என்று வினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

"அரசரே! மன உறுதியுள்ளவர்களான உம்மைச்சார்ந்த வீரர்கள், சிறிதுதூரம் சென்று பற்பல விருக்ஷங்களோடும் கொடிகளோடுங்கூடின கோரமான கானகத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள் தண்ணீர் குடித்த சிறந்த குதிரைகளுடன்கூட ஒரு முகூர்த்தகாலம் இளைப்பாறித் துரியோதனனுடைய கட்டளைப்படி ஸூர்யாஸ்தமன வேளையில் பற்பல மிருககூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் பற்பல பக்ஷிகளால் நிரம்பியதும் பற்பல விருக்ஷங்களாலும் கொடிகளாலும் மூடப்பட்டதும் பற்பல கொடிய பாம்புகளால் அடையப்பட்டதும் நீர் நிரம்பிய பற்பல தடாகங்களால் விளங்குகின்றதும் அநேக தாமரை ஓடைகளால் நன்றாகமூடப்பட்டதும் கருநெய்தல்களுடன் கூடினதும் கோரமாயிருப்பதுமான அப்படிப்பட்ட காட்டில் நுழைந்து நான்கு பக்கங்களிலும் பார்த்து, பிறகு, அனேகம் கிளைகளால் சூழப்பட்ட ஓர் ஆலமரத்தைக் கண்டார்கள். அரசரே! அப்பொழுது புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்த மஹாரதர்கள் அந்த ஆலமரத்தின் அருகிற்சென்று, சிறந்த அந்த [1] வனஸ்பதியைப் பார்த்தார்கள். பிரபுவே! அவர்கள் ரதங்களினின்று இறங்கிக் குதிரைகளை அவிழ்த்துவிட்டு விதிப்படி ஆசமனஞ்செய்து ஸந்தியை உபாஸித்தார்கள். பிறகு, ஸூர்யன் பர்வதங்களுள் சிறந்த அஸ்தகிரியை அடையவே, எல்லா உலகத்தையும் வளர்ப்பதான இரவு வந்துவிட்டது. பரவியிருக்கின்ற கிரகங்களாலும் மற்ற அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களாலும் நான்கு பக்கங்களிலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆகாயமானது (ராத்திரியாகிற பெண்ணுக்கு) அழகிய வஸ்திரம்போல விளங்கியது. இரவில் ஸஞ்சரிப்பவைகளான பிராணிகளெல்லாம் இஷ்டப்படி கூத்தாடின. பகலில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகள் நித்திரைக்கு வசப்பட்டன. இரவில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகளுடைய பயங்கரமான சப்தமானது தோன்றியது. மாம்ஸத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களான ராக்ஷஸர்களும் மிக்க ஸந்தோஷத்தை அடைந்தார்கள். கோரமான இரவும் வந்தது. பயங்கரமான அந்த ராத்திரியின் தொடக்கத்தில் கிருதவர்மாவும் கிருபரும் அஸ்வத்தாமாவும் துக்கத்தோடும் சோகத்தோடும் கூடியவர்களாகச் சேர்ந்து நெருங்கி உட்கார்ந்தார்கள். ஆலமரத்துக்கு அருகில் நெருங்கியிருந்து, நடந்த குருபாண்டவ வீரர்களுடைய அப்படிப்பட்ட நாசத்தையே (நினைத்து) துக்கித்து அதிக சிரமத்துடன் பற்பல பாணங்களால் காயப்படுத்தப்பட்டவர்களான அம்மூவரும், நித்திரை

[1] பூவாமற் காய்க்கும் மரம்; ஆதிபர்வம், 244-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

யினால் வியாபிக்கப்பட்ட அஙகஙகளையுடையவாகளாகப் பூமியில் உட கார்நதாாகள். பிறகு, ஸுகத்துககே தகுநதவர்களும துககததைத அனுபவிக்கத தகாதவர்களும் மஹாபலசாலிகளுமானகிருபரும கிருதவாமாவும பூமியில் உடகாாநது நிததிரைக்கு வசபபட்டார்கள். மகாராஜரே! ஸர்வோததமமான சயனததில படுப்பவர்களான அநத மகாரதர்களிருவரும அநத இடத்தில பூமியிலேயே அநாதர்கள் போல் உறஙகினாாகள். பாரதரே! அநதத துரோணபுததிரரோ, மிக்க சினமும் பொறுமையும மேலிட்டு ஸாபபமபோலச சீறிக்கொண்டு தூஙகவேயிலலை. அவா அடஙகாத கோபத்தினால எரிக்கபபடடு நிததிரையை அடையவே இல்லை. மிகக புஜபலமுளள அஸ்வததாமா கோரமான காடசியையுடைய அநதக காட்டைப பாாததாா. மிகுநத புஜபலமுள்ள அஸ்வததாமா பறபல மிருகங களாலடையபபட்ட வனததைப்பாாதது வாயஸங்களால சூழப்பட்ட ஆலமரததைப் பாாததார். கௌரவரே! அநத மரததில் ஆயிரக கணக்கான காகங்கள் தனிததனியாகக் கூடுகளை ஆதாரமாககொண்டு ஸுகமாக உறஙகி அநத இரவைப் போககிக்கொண்டிருநதன. அநதக காகஙகள் கவலையறறு ஸுகமாக நான்கு பககததிலும தூஙகிக கொண்டிருககுமபொழுது, திடீரெனறு வநததும் பயஙகரமான காட்சியுளளதும பெரிய சத்தமும பெரிய தேகமும மரகதப் பசசை போனற கண்களும கீரிபோல் பிஙகளவாணமும மிகக கூாமையுளள மூக்கும நகஙகளுமுடையதும கருடனபோல வேகமுள்ளதுமான ஒரு கோட்டானை அஸ்வததாமா கண்டாா. பாரதரே! பிறகு, அநதப பக்ஷியானது மெதுவாகச சபதிததுககொணடு பதுஙகுவது போல அநத ஆலமரத்தின் கிளையில பிரவேசிததது. வாயஸஙகளுககுப் பகையான அநதப பக்ஷியானது, ஆலமரததின் கிளையில் உட்கார்நது, நிாப்பயமாகத தூஙகிககொண்டிருநத காககைகளைககொல்லத தொடஙகியது. கால்களை ஆயுதமாகக்கொண்ட அநதககோட்டானானது சில காககைகளுடைய சிறகுகளை முறிததது; தலைகளை அறுததது; சில காக்கைகளின கால்களை ஒடிததது பலசாலியான அநதககோட்டான் எநதப பக்ஷிகள் தனனுடைய கண்ணுக்கு எதிர்பபட்டனவோ அவைகளை க்ஷணததிறகுள கொன்றது. அரசரே! அவைகளுடைய சரீரததின் உறுப்புககளாலும சரீரஙகளாலும மலைபோனறதும வட்டமாயிருபபதுமான ஆலமரமுழுவதும மூடபபட்டுவிடடது. பிறகு, பகைவர்களை அழிக்குந் திறமைபொருநதியதான அநதக் கோட்டானானது அநதக் காககைகளைககொன்று பகையாளிகளுககுத தன்னிஷ்டப்படி பிரதி அபகாரததைச்செய்து சநதோஷமுளளதாயிறறு. இர

வில் கோட்டானல செயயபபட்ட அபபடிபபட்ட அந்தச்செய்கையைக்கண்டு துரோணபுததிரா தாமும அவவிதகபடகார்யததில் எண்ணங்கொண்டவராக ஒருவராகஆலோசிததார். ' இநதப்பக்ஷியினால் யுத்தவிஷயததில எனககு உபதேசஞ்செய்யபபட்டது. பகைவாகளை நாசஞ்செய்வது யுகதம. (அதறகுக) காலமுமவநதுவிட்டதென்பது எனனுடையஎண்ணம. ஐயததினலபிரகாசிபபவர்களும பலசாலிகளும ஊககமுளளவாகளும் அஸ்திரசஸ்திரங்களில நலலகைபபழககமுளளவர்களும அடிககுமதிறமையுளளவாகளுமான பாணடவர்கள் என்றால் இப்பொழுது கொல்வதறகு ஸாததியபபடாதவர்கள். எரிகிற நெருபபின ஜவாலையில்விழுநது விட்டில உயிரை இழப்பதுபோலத தன்னை அழியசசெய்வதான செய்கையைப்பின்பறறி அரசன்முன்னிலையில அவாகளுடையவதம எனனால பிரதிஜ்ஞைசெய்யபபட்டது. நியாயமதவறுமல யுததமசெய்வதனல உயிாபோவது நிச்சயம். கபடததினலோ ஸித்தியானது உண்டாகும. சததுருககளுககும பெரிதான க்ஷயமஉண்டாகும. அவவிரண்டினுள ஸநதேகததுககிடமான பயனைககாட்டிலும ஸநதேகமிலலாதபயனே சிறநததாகும. அர்த்தசாஸ்திரததில் ஸமர்ததாகளான அநதஜனஙகள அதனைக கொண்டாடுகிறார்கள. இநதப்பலஸிததிவிஷயததில் எநதககார்யம் இகழபபட்டதாகவும் உலகததோரால் நிநதிககப்பட்டதாகவுமிருக்குமோ அநதககார்யமும க்ஷத்திரியதர்மததில் நிறகின்றமனிதனல் செய்யத்தக்கது. சிரிடப்படாதபுத்தியுள்ளவாகளான பாண்டவர்களால்அடிக்கடி நிநதிககபபட்டவைகளும் இகழத்தககவைகளும கபடத்துடன்கூடியவைகளுமான காாயஙகள செய்யபபட்டேயிருக்கின்றன. இநதவிஷயததில முறகாலததில் தாமத்தை நனறுக அறிநதவாகளும நியாயததைபபாாககின்றவர்களும, ததவததைககண்டறிகிறவர்களுமான மஹான்களால் ததவார்ததங்களுடனகூடின சலோகஙகள கூறப்பட்டிருபபதாகக் கேட்கப்படுகின்றன. அவறறினபொருள், ' சத்துருக்களின்படையானது, களைத்திருக்கும ஸமயததிலோ பிளககபபட்டிருககுநதருணததிலோ சாப்பிடும்பொழுதோ பிரயாணஸமயத்திலோ பிரவேசிக்கும்பொழுதோ சததுருக்களால் அடிககததக்கது. எநதசசேனையானது நடுநிசியில் நித்திரையினல் பீடிககபபட்டதாகவாவது அவவாறே தலைவர்கள அறறதாகவாவது யுததவீராகள் பிரிநது போனதாகவாவது இரண்டாகப பிரிநது எதிாததாகவாவது இருக்குமோ அது அடிக்கப்படத்தக்கது' என்பது—என்று துரோணபுத்திரர் இவவாறு ஆலோசித்து, இரவில தூஙகிககொண்டிருககிற பாஞ்சாலர்களுடன்கூடின பாண்டவர்களைககொல்வதில் நிசசயம் செய்தார்.

அவர் குரூரமான எண்ணத்தைக்கொண்டு அடிக்கடி நன்றாக நிச்சயித்து, தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மாதுலரையும் கிருதவர்மாவையும் எழுப்பினர். விழித்துக்கொண்டவர்களும் மஹாதமர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான கிருபர் கிருதவர்மா இருவரும் வெட்கத்தினால் மூடப்பட்டவர்களாகி அந்தச்சமயத்தில் தகுந்த உத்தரம் சொல்லவில்லை. அவர், ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து அவ்விருவர்களையும்பார்த்து, 'யாருக்காக நமக்குப் பாண்டவர்களோடு தொடர்ச்சியான வைரம் ஏற்பட்டதோ அந்த மஹாபலசாலியும் நிகரற்றவீரனும் ராஜாவுமான துரியோதனன் கொல்லப்பட்டான். யுத்தத்தில் சுத்தவீரனும் பதினோ அக்ஷௌஹிணி சேனைகளுக்குத் தலைவனும் ஒருவனுமாயிருந்த துரியோதனன், அற்பர்களான அனேகர்களால் சூழப்பட்டுப் பீமஸேனனால் நாசம்பண்ணப்பட்டான். ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்ட முடியுள்ள துரியோதனனுடைய தலையைக் காலால் மிதித்த அற்பனை பீமஸேனனால் மிக்க கொடுமையான இந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டது. பாஞ்சாலர்கள் மிகுதியாகக் கர்ஜிக்கின்றார்கள்; ஸிம்மநாதம்செய்கின்றார்கள்; சிரிக்கின்றார்கள்; சங்கங்களை ஊதுகின்றார்கள்; நூறுநூறாக ஸந்துஷ்டர்களாகத் துந்துபிகளை அடிக்கின்றார்கள். சங்கத்வனிகளோடு கலந்ததும் நெருங்கினதும் கோரமாயுள்ளதுமான வாத்திய கோஷமானது காற்றினால் பரவும்படி செய்யப்பட்டுத் திசைகளைநிரப்புவதுபோலிருக்கின்றது. இதோ கனைக்கின்ற குதிரைகளின் சப்தமும் கர்ஜிக்கின்ற யானைகளுடைய காஜனமும் சூரர்களுடைய ஸிம்மநாதமும் மிக்கபெரிதாகக் கேட்கப்படுகின்றன. கீழ்த்திசையை ஆஸ்ரயித்து மிக்க ஸந்தோஷத்துடன் செல்லுகின்ற (பாண்டவஸேனா வீரர்களுடைய)மயிர்க்கூச்சத்தைஉண்டுபண்ணுகிற தேருருளைகளின் நேமியொலிகள் கேட்கப்படுகின்றன. பாண்டவர்களால் கௌரவர்களுடைய வதமானது இவ்வாறு செய்யப்பட்டுவிட்டது. இந்த மஹா ஆபத்தில் நாம் மூன்றுபேர்கள்தாம் மிகுந்தோம். அந்தவதத்தில், நூறு யானையின் பலமுள்ளவர் சிலரும் எல்லா அஸ்திரங்களையும்அறிந்தவர் சிலரும் பாண்டவர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். காலத்தின்மாறுபாடென்று எண்ணுகிறேன். செய்யமுடியாத முயற்சி செய்யப்பட்டிருப்பினும், இந்தக் காரியத்துக்கு இவ்விதமாக முடிவு ஏற்பட்டகாரணத்தினால், நிச்சயமாக இந்தக்காரியம்உண்மையில் இவ்வாறு ஆகத்தக்கதே. உங்களிருவருக்கும் மோகத்தினால் அறிவுகுறையாமலிருக்குமேயாகில், இந்தமஹாவியஸனத்தில் எது நமக்கு நன்மையைவிளைவிக்குமோ அப்படிப்பட்டகாரியத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்று கூறினர்.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருபர் செய்யவேண்டிய விஷயத்தை அச்வத்தாமாவுக்கு உபதேசித்தது.)

கிருபர், 'பிரபுவே! காரணங்களுடன்கூடின உன்னுடையவசனம் முழுவதையும் நான் கேட்டேன். மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! இப்பொழுது என்னுடையவசனத்தையும் சிறிது கேள். எல்லாமனிதர்களும் தெய்வத்தினிடத்தில் நான்குபக்கத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். மனிதமுயற்சியிலும் (சிறிது) கட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். தெய்வம் புருஷகாரம்[1] என்னும் இரண்டிலும் எல்லாம் கட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்விரண்டைக்காட்டிலும் மேலானது இல்லை. உத்தமனே! தெய்வமொன்றினாலேயே காரியங்கள் ஸித்திக்கிறதில்லை. கேவலம் புருஷகாரத்தினாலும் காரியஸித்தி உண்டாகிறதில்லை. இரண்டும் சேர்ந்தால் ஸித்தி உண்டாகின்றது. அதமமும் உத்தமமுமாயிருக்கின்ற எல்லாப்பதார்த்தங்களும் அவ்விரண்டினாலும் கட்டப்பட்டவைகளாயிருந்துகொண்டு ஸர்வவிதத்தினாலும் பிரவிர்த்திக்கின்றவைகளாகவும் நிவிர்த்திக்கின்றவைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. மேகமானது மலையில் மழையைப்பொழிந்து என்னபயனைப் பயக்கிறது? அவ்வாறே, உழப்பட்ட நிலத்தில் பொழிந்தால் பலனைஉண்டுபண்ணுகிறதில்லையா? தனித்த மனிதமுயற்சியும் முயற்சியில்லாததெய்வமும் எவ்விடத்திலும் பயனற்றனவாகின்றன. அவ்விரண்டினுள் முந்தின பக்ஷமானது சிறந்தது என்பது நிச்சயம். மழையும் நன்றாகப் பெய்து நிலமும் நன்றாகஉழப்பட்டிருந்தால் வித்து எவ்வாறு பெரும் பயனைத்தருமோ அவ்வாறு மனிதர்களுடையகாரியஸித்தி உண்டாகிறது. அவ்விரண்டினுள் தெய்வம் சிந்திக்கமுடியாதது; ஸ்வதந்திரமாகவே இருக்கிறது. கற்றறிந்தவர்கள் தெய்வத்தை உறுதியாகப் பற்றி மனிதமுயற்சியில் நிற்கின்றார்கள். புருஷஶ்ரேஷ்டனே! மனிதர்களுக்கு அவ்விரண்டினாலும் எல்லாககார்யார்த்தங்களும் ஸித்திக்கின்றன. மனிதர்கள் அவ்விரண்டுகளாலும் பிரவிர்த்திக்கின்றவர்களாகவும் அவ்வாறே நிவிர்த்திக்கின்றவர்களாகவும் காணப்படுகிறார்கள். செய்யப்பட்டிருக்கிற அந்தப்புருஷகாரமும் தெய்வத்தினால் ஸித்திக்கிறது. அவ்வண்ணமிருந்தால்தான் காரியத்தைச்செய்கின்றவனுக்கு (அது) பலத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. மனிதர்கள்

1 மனிதமுயற்சி.

ஸமர்த்தர்களாக இருந்தாலும் தெய்வமின்றித்தொடங்கப்பட்டிருக்கிற அவர்களுடைய முயற்சியானது, நன்றாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், உலகத்தில் பயனற்றதாகக்காணப்படுகிறது. மனிதர்களுள் எவர்கள் சோம்பேறிகளாகவும் மனோதைர்யமற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் புருஷகாரத்தை நிந்திக்கின்றார்கள். அது கற்றறிந்தவர்களுடைய மனத்திற்கு ருசியாது. பூமியில் பெரும்பான்மையாகச் செய்யப்பட்ட காரியமானது பயனற்றதாகக் காணப்படுகிறதில்லை. பெரும்பயனுள்ளகாரியத்தைச் செய்யாமலிருப்பவனோ துக்கத்தைக் காண்கிறான். காரியத்தைச்செய்யாமல் தற்செயலாக ஸித்தி பெறுபவன் முயற்சிசெய்து ஸித்திபெறாமலிருப்பவன் இவ்விருவரும் காணப்படுகரியர். ஸமர்த்தன் ஜீவிப்பதற்குச்சக்தியுள்ளவனாகிறான். சோம்பேறி ஸுகமாக முன்னேற்றமடைவதில்லை. இந்த ஜீவலோகத்தில் ஸமர்த்தர்கள் பெரும்பான்மையாக நன்மையை விரும்புகிறவர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள். ஸமர்த்தன் தொடங்கப்பட்டிருக்கிற கார்யத்தினுடைய பயனை அடையாமல்போவானாகில் இவனுக்கு ஒருவிதமான இகழ்ச்சியும் உண்டாகாது. அடையத்தக்கதைச் சிறிதாவது அடைவான். உலகத்தில் தொழிலைச்செய்யாமல் ஒருஸமயத்திலும் மனிதன் பயனை அடைகிறதில்லை. அவன் நிந்தையையே அடைகிறான். பெரும்பான்மையாக அவன் வெறுக்கத்தக்கவனாகிறான். எவன் இவ்வண்ணம் இதை அநாதரவுசெய்து இதைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கிறானோ அவன் தனக்கு அனர்த்தங்களை அடைகிறான். இது புத்திமான்களுடைய நீதி. தெய்வம் புருஷகாரத்தினாலாவது புருஷகாரம் தெய்வத்தினாலாவது விடுபட்டிருக்குமேயாகில் இந்த இரண்டுகாரணங்களாலும் முயற்சியானது பயனற்றதாகிவிடும். இவ்வுலகில் புருஷகாரத்தினால் காரியமானது ஸித்திபெறாது. எவன் தேவதைகளுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து காரியஸித்திகளை நன்றாக விரும்புகிறானோ தாக்ஷிண்யத்துடன்கூடின அந்த ஸமர்த்தனை மனிதன் வீண்செய்கையுள்ளவர்களால் கெடுக்கப்படுகிறதில்லை. பெரியோர்களை அடுத்து நன்மையைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அதனைச்செய்பவனுடைய புத்திதான் சிறப்புடையது. மனிதன் பெரியோரால் மதிக்கப்பட்டவர்களை எப்பொழுதும் முயன்று முயன்று கேட்கவேண்டும். அவர்கள், அடையாததை அடைவதில் சிறந்தமூலகாரணம். ஸித்தியானது மூத்தோர்களை மூலமாகக் கொண்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. மூத்தோர்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு எவன் முயற்சியைச்செய்வனோ அவன் அப்பொழுது

முயற்சியினுடைய சிறந்தபலத்தைச் சீக்கிரத்தில் அடைகின்றான். எந்த மனிதன் காமத்தினாலும் குரோதத்தினாலும் பயத்தினாலும் லோபத்தினாலும் காரியஸித்திகளை விரும்புவனோ அவன் நாதனற்றவனும் அவமானமுள்ளவனுமாகி ஐஶ்வர்யத்தினின்று சீக்கிரமாகத் தவறிவிழுகிறான். பேராவாவுள்ளவனும் தீர்க்கதரிசியல்லனுமான துர்யோதனனால் மூடத்தனத்தினால் ஆலோசிக்கப்படாத அப்படிப்பட்ட இந்த ஸாமர்த்தியமற்ற காரியம் தொடங்கப்பட்டது. நன்மையில் புத்தியுள்ளவர்களை அநாதரம் செய்து அயோக்யர்களோடு ஆலோசனைசெய்து தடுக்கப்படும் சிறந்தகுணமுள்ள பாண்டவர்களோடு பகையைத் தேடிக்கொண்டான். முந்தியே அவன் அதிகெட்ட ஸ்வபாவமுள்ளவன். தாயத்தைப்பாராட்டுவதற்கு அவன் தகுதியுள்ளவனல்லன்; காரியம் முழுதும் அழிந்துபோன பிறகு தவிக்கிறான். மித்திரர்களுடைய வசனம் இவனால் அனுஷ்டிக்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட பாவியான மனிதனை நாம் அனுஸரிக்கிறோமாதலால் நம்மையும் உக்கிரமாயும் பெரிதாயுமிருக்கிற இந்த அநீதி வந்தணுகிவிட்டது. தாபத்தைஉண்டுபண்ணுகின்ற இந்தவ்யஸனத்தினால் இப்பொழுது என்னுடைய புத்தியும் ஏதோ ஒன்றை நினைக்கிறது. தனக்குஉரிய நன்மையைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. புத்திமயக்கங்கொண்ட மனிதன் நட்பினர்களைக் கேட்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் இவனுக்குப் புத்தியும் விநயமும் ஏற்படுகின்றன. அப்பொழுதுதான் நன்மையைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். ஆதலால், இவனுடைய காரியங்களுடையமூலத்தைப் புத்தியினால் நிச்சயம் செய்து கற்றறிந்தவர்களைக் கேட்கவேண்டும். அவர்களைக்கேட்டால் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் என்ன சொல்லுகிறார்களோ அதனைச் செய்யவேண்டும். நாம் சென்று திருதராஷ்டிரனையும் புகழுள்ள காந்தாரியையும் மகாபுத்திமானான விதுரரையும் கேட்போம். கேட்கப்பட்ட அவர்கள் நமக்கு உறுதியான எந்த விஷயத்தைச் சொல்லுவார்களோ அது நம்மால் விளம்பமின்றிச் செய்யத்தக்கதென்பது என்னுடைய நிச்சயமான எண்ணம். காரியங்களைத் தொடங்காததினால் ஒருபொழுதும் அர்த்தம் ஸித்தியாது. புருஷகாரம் செய்யப்பட்டிருந்தும் எவர்களுக்குக் காரியம் ஸித்திக்கிறதில்லையோ அவர்கள் தெய்வத்தினால் கெடுக்கப்பட்டவர்கள். இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டாம்' என்றுகூறினார்.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஶ்வத்தாமா க்ருபருடையவசனத்தைக்கேளாமல் க்ருபர் க்ருதவர்மா இருவர்முன்னிலையிலும் பாண்டவர்களையும் பாஞ்சாலர்களையும் கொல்வதாகச் சபதம்செய்தது.)

மஹாராஜரே! துக்கத்துடனும் சோகத்துடனும்கூடின அஶ்வத்தாமா தாமத்துடனும் ஆர்த்தத்துடனும்கூடினதும் மங்களகரமுமான க்ருபருடையவசனத்தைக்கேட்டு, ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிபோன்ற சோகத்தினால் எரிக்கப்படுகின்றவராயிருந்ததனால், பிறகு, மனத்தைக் குரூரமாகச்செய்துகொண்டு, அவ்விருவரையும் பார்த்து மறுமொழி கூறலானார். 'ஒவ்வொருமனிதனிடத்திலும் எந்த எந்தப புத்தியானது நல்லதாகத்தோன்றுகிறதோ அந்தஅந்த ஸ்வபுத்தியினால் அவர்களனைவர்களும் தனித்தனியாக ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். உலகத்தில் எல்லாரும் தம்மைச் சிறந்தபுத்திசாலியென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். எல்லாரும் தம்தம்மையே நன்குமதிக்கிறார்கள். எல்லாரும் தம்மைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறார்கள். எல்லாருக்கும் தம்முடைய அறிவானது சிறந்ததென்கிற வாதத்தில் நிச்சயமிருக்கிறது; பிறனுடைய புத்தியை நிந்திக்கின்றார்கள். அடிக்கடி தம் புத்தியைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகின்றார்கள். எவர்களுடைய புத்தியானது வேறு காரணங்களுடன் பொருத்திக் காட்டுவதனால் ஏற்றதென்றுகிறதோ அவர்கள் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் ஸந்தோஷிக்கின்றார்கள். அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் புகழ்கிறார்கள். அந்த மனுஷ்யனுடைய அந்த அந்தப் புத்தியே அப்பொழுது அப்பொழுது காலத்தின் சேர்க்கையினால் மாறுபட்டதை அடைந்து ஒன்றோடொன்று அழிகிறது. பெரும்பாலும் மனிதர்களுடையசித்தங்கள் நிலையற்றிருப்பதினால் அவற்றிற்கு மெலிவுண்டாகவே, அந்தஅந்தப் புத்தி உண்டாகின்றது. பிரபுவே! எவ்வாறு ஸமர்த்தனான வைத்தியன் வியாதியை அறிந்து அது தணிவதின்பொருட்டு உபாயத்தினால் முறைப்படி மருந்து செய்கிறானோ அவ்வாறு மனிதர்கள் கார்யஸித்தியின்பொருட்டுப் புத்தியைச் செலுத்துகின்றார்கள். பண்டிதர்கள் அறிவினாலும் தம்முடைய யுக்தியினாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். மனிதன் பால்யத்திலும் யௌவனத்திலும் மத்தியகாலத்திலும் வெவ்வேறு புத்தியினால் மோகமடைகிறான்.

முதுமையிலோ அவன் வேறு புத்தியை அடைய விருப்பமுள்ளவனாகிறான். போஜகுலத்தவனே! புருஷன் மஹாகோரமான வ்யஸனத்தையோ அப்படியே மிக்க செல்வப்பெருக்கையோ அடைந்து புத்தி வேறுபாட்டை அடைகிறான். ஒரு மனிதனிடத்திலேயே அப்போதைக்கப்போது அந்த அந்தப் புத்தி உண்டாகிறது. பிரஜ்ஞையானது அநித்யமன்றோ. அது அவனுக்கே ருசிக்கிறதில்லை. தனனுடைய அறிவு எட்டினவரையில் நிச்சயித்து எந்தப் புத்தியை நல்லதாகப் பார்க்கிறானோ அந்தப் புத்தியினால் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை நன்றாகச் செய்கிறான். அது அவனுக்கு முயற்சியை உண்டுபண்ணுகிறது. போஜனே! எல்லா மனிதர்களும் இது நல்லதென்று நிச்சயமுள்ளவராகவே மரணமுதலான கார்யங்களில் பிரீதியைப் பண்ணத் தொடங்குகிறார்கள். எல்லா மனிதர்களும் தம்முடைய அறிவு ஸரியானதென்று அறிந்தே பற்பல கார்யங்களைச் செய்கின்றார்கள்; நன்மையென்றே எண்ணுகிறார்கள். இப்பொழுது எனக்கு இந்த வ்யஸனத்தினாலுண்டாயிருக்கிறதும், எல்லாருடைய சோகத்தையும் நாசம் செய்கின்றதுமான புத்தியை உங்களிருவருக்கும் உரைக்கப்போகிறேன். பிரமதேவர் பிரஜைகளைப்படைத்து அவைகளுக்குத் தொழிலையும் ஏற்படுத்தி ஒவ்வொரு வர்ணத்திலும் மிகச்சிறந்ததான ஒவ்வொருதொழிலையும் நன்றாக நிலைநாட்டினார். பிராமணனிடத்தில் உத்தமமான வேதத்தையும் க்ஷத்திரியனிடத்தில் உத்தமமான பலத்தையும் வைஸ்யனிடத்தில் ஸாமர்த்தியத்தையும் சூத்திரனிடத்தில் எல்லா ஜாதிக்கும் அனுகூலமாயிருத்தலையும் ஏற்படுத்தினார். மனவடக்கமில்லாத பிராம்மணன் சிறந்தவனாகான். பலமற்றவனான க்ஷத்திரியன் மதிக்கத்தவனுக்குஸமானன். சாதுர்யமில்லாத வைஸ்யன நிந்திக்கப்படுகிறான். பிரதிகூல ஸ்வபாவமுள்ள சூத்திரனும் இகழப்படுகிறான. பிராமமணர்களால் எங்கும் புகழ்ப்பட்ட சிறந்த பிராமணகுலத்தில் அப்படிப்பட்ட நான் பிறந்தேன். பாக்கியக்குறைவினால் இந்த க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறவனானேன். நான் க்ஷத்திரிய தர்மத்தை அடைந்தபின், பிராமமண்யத்தை ஆஸ்ரயித்து மகிமையுடைய கார்யத்தைச் செய்வேனேயாகில் அந்த என்னுடைய கார்யமானது ஸாதுக்களுக்கு ஸம்மதமாகாது. யுத்தத்தில் திவ்யமான தனுஸையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் தரித்து, பிதாகொல்லப்பட்டதையும் கண்டு, ஸபையில் எதைச்சொல்வேன்? அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது இஷ்டப்படி க்ஷத்திரிய தர்மத்தைக் கைமேற்கொண்டு அரசனவிஷயத்தி

னும் மஹாத்மாவான பிதாவின் விஷயத்திலும் கடனில்லாமையை அடையப்போகிறேன். இப்பொழுது ஜயத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற வர்களான பாஞ்சாலர்கள் பயமற்றவர்களாகவும் குதிரைகளை அவிழ்த்து விட்டவர்களாகவும் கவசத்தைக் கழற்றியவர்களாகவும் ஸந்தோஷத்தையுடையவர்களாகவும் உறங்கப்போகின்றார்கள். யுத்தஞ்செய்ததினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் களைத்திருப்பவர்களுமான நாம் ஜயிக்கப்பட்டு விட்டோம் என்பது இவர்களுடைய எண்ணம். இரவில் தங்களுடைய பாசறையில் ஸுகமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அவர்களுடைய பாசறைக்குச் செய்யமுடியாத தாக்குதலைச் செய்யப்போகிறேன். பாசறையில் உறக்கத்தினால் அறிவை இழந்து மரித்தவர்கள்போலாயிருக்கின்ற அவர்களைக் கவர்ந்துகொண்டு இந்திரன் அஸுரர்களைக்கொன்றதுபோல வல்லமையினால் நாசஞ்செய்யப்போகிறேன். இப்பொழுது நான் வல்லமையை வெளியிட்டு, ஒன்று சேர்ந்தவர்களும் திருஷ்டத்யும்னனை முதன்மையாகக் கொண்டவர்களுமான அந்தப் பாஞ்சாலர்களனைவர்களையும் ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பானது உலர்ந்த காட்டை எரிப்பதுபோல நாசஞ்செய்யப்போகிறேன். உத்தமனே! பாஞ்சாலர்களைக்கொன்று சாந்தியை அடையப்போகிறேன். அதிக கோபங்கொண்டவரும் பிநாகம் என்கிற வில்லைக் கையில்கொண்டவருமான ருத்திரர் தாம் பசுக்கள் (=பிராணிகள்) விஷயத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுபோல இப்பொழுது யுத்தத்தில் பாஞ்சாலர்கள்விஷயத்தில் நாசஞ்செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். இப்பொழுது, நான் அதிக உத்ஸாஹத்தோடு எல்லாப் பாஞ்சாலர்களையும் வஞ்சனையினால் வதஞ் செய்யப்போகிறேன். அவ்வாறே, அதிககோபங்கொண்ட பிநாகபாணியானவர் பசுக்களைக் கொல்வதுபோலப் பாண்டவர்களை யுத்தத்தில் கொல்லப்போகிறேன். இப்பொழுது நான் ஒரு சஸ்திரத்தினால் அடித்து எல்லாப் பாஞ்சாலர்களாலும் பூமியைச் சரீரங்களுடன்கூடியதாகச் செய்து, பிதாவின் விஷயத்தில் கடனில்லாதவனாகப்போகிறேன். இன்று இரவு எவ்வித்ததினாலும் அடையமுடியாததான துர்யோதனன், கர்ணன், பீஷ்மர், ஜயத்ரதன் இவர்கள்விஷயமான கடன்தீர்த்தலை நான் அடையப்போகிறேன். இன்று இரவில் ஆட்டினுடைய தலையைப்போலப் பாஞ்சாலராஜனான த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய தலையைப் பலத்தினால் முறிக்கப்போகிறேன். கௌதமரே! இன்றிரவில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் பாஞ்சாலர்கள் பாண்டவர்கள் இவர்களுடைய தலையை யுத்தத்தில் கூர்மையுள்ள கத்தியினால் வெட்டப்போகிறேன்.

சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! இன்றிரவில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் அந்தப் பாஞ்சாலசேனையைக் கொன்று கருதக்ருத்யனும் ஸுகியும் ஆகப்போகிறேன' என்று கூறினர்.

நான்காவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அச்வத்தாமாவுக்கும் க்ருபருக்கும் ஸம்வாதம்.)

க்ருபா, 'தவறுதலில்லாதவனே! பாக்கியத்தினால், செய்தற்குப் பிரதிசெய்வதில் உனக்கு இந்தப்புத்தி உண்டாகிவிட்டது. வஜ்ர பாணியான இந்திரனும் உன்னைத் தடுப்பதற்குச்சக்தியுள்ளவனுகான். நாளைக்காலையில் நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து உன்னை அநுஸரித்து வருவோம். கவசத்தையும் தவஜத்தையும் கழற்றிவைத்து இன்று இரவு இளைப்பாறுவாயாக. சத்துருக்களை நோக்கிச் செல்லுகின்ற உன்னை நானும் ஸாத்வதனை க்ருதவர்மாவும் கவசத்தைஅணிந்து ரதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு பின்தொடர்ந்து வருவோம். ரதிகர்களுள் சிறந்தவனே! நீ எங்கள் இருவர்களுடனுங்கூடி யுத்தத்தில் விக்கிரமத்தை வெளியிட்டுக் காலாட்களுடன்கூடின பகைவர்களான பாஞ்சாலர்களை நாளைத்தினம் கொல்வாய். நீ பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டு, (சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பதில்) சக்தியுள்ளவன். இன்றுஇரவு முழுவதும் இளைப்பாறுவாயாக. ஐயனே! நீ நெடுநேரமாக விழித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இந்தஇரவு நித்திரைசெய். பகைவர்மானத்தைக் கெடுப்பவனே! இளைப்பாறி நித்திரைசெய்து எழுந்திருந்து தன்னிலைமையிலிருக்கின்ற சித்தத்துடன் யுத்தத்தில் சத்துருக்களை எதிர்த்து நாசஞ்செய்வாய்; ஸம்சயமில்லை. ரதிகர்களுள்சிறந்தவனும் சிறந்த ஆயுதத்தைப்பிடித்தவனுமான உன்னை சுப்பிரமமணியராயிருந்தாலும் தேவர்களுள்யாரும் ஜயிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனுகான. க்ருபரோடு கூடினவனும் க்ருதவர்மாவினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவனும் ரோஷமுள்ள வனுமாகச் செல்லுகின்ற துரோணபுத்திரனைத் தேவராஜாவானாலும் யுத்தத்தில் எவன் எதிர்த்துப்போர்புரிவான்? அப்படிப்பட்ட நாம் இரவில் இளைப்பாறினவர்களாகவும் நித்திரையினது மயக்கத்தையும் மனக்கவலையையும் போக்கினவர்களாகவும் இந்தஇரவு விடிந்தவுடனே பகைவர்களைக்கொல்வோம். உன்னுடைய அஸ்திரங்களும் என்னுடைய அஸ்திரங்களும் அற்புதமானவைகள்; ஸம்சயமில்லை. மகாவில்லாளியான ஸாத்வதனும் எப்பொழுதும் யுத்தங்களில்

ஸாமாத்தியமுளளவன். அபபனே! அப்படிபபட்ட நாம ஒனறு
சோநது எதிாததுவருகின்ற எலலாசசததுருக்களையும பலாதகார
மாக யுதததில கொன்று நிறைநதபிரீதியைஅடைவோம. நீ கவலை
யறறு இளைபபாறுவாயாக. இன்றிரவு ஸுகமாக நிததிரைசெய்வா
யாக. பகைவாகளைத தவிக்கசசெய்கின்றவாகளான நானும கிருதவர்
மாவுமாகிய இருவாகளும ஒனறுசோநது விறபிடிததவர்களும கவசம
பூண்டவர்களும ரததுடன கூடினவாகளுமாகி, விரைவாகச செலலு
கினறவனும புருஷசிரேஷ்டனும ரதிகனுமான உன்னைக காலையில்
பின்தொடாவோம. அபபடிபபட்ட நீ அவர்களுடைய பாசறையை
அடைநது உனனுடைய நாமதேயததை அவாகளைககேட்கும்படி-
செய்து, பிறகு, யுதததில போர்புரிகினற சததுருககளுக்கு மிக்க
துனபததைசசெயவாய. பொழுதுவிடிநதுவெளிசசமானபிறகு, அவர்
களுடைய வததைதசசெய்து இநதிரன் மகாஸுராகளைக கொனறு
விளையாடியதுபோல விளையாடுவாயாக. எல்லாஅஸுரர்களையுமஅழிப
பவனானமஹேநதிரன் கோபததினால அஸுரசேனையை வென்றது
போல யுந்தததில் பாஞ்சாலர்களுடையசேனையை ஜயிபபதில நீ வல
லமையுளளவனன்றோ? யுதததில எனனோடு சேர்நதவனும கருத
வாமாவினால ரக்ஷிககப்படடவனுமான உனனை பிரபுவும வஜரததைக்
கையில கொண்டவனுமான ஸாக்ஷாத இநதிரனே நேரில்வநதாலும
ஸஹிககசசகதியுளளவனாகான். அபபனே! யுதததில நானும கிரு
தவாமாவும பாணடவர்களை ஜயிககாமல ஒருபொழுதும விலகமாட
டோம். நாமஅனைவரும் யுதததில பாண்டவாகளோடுகூடின அல
பர்களான பாஞசாலர்களைக்கொன்று திருமபுவோம; அலலது, அவா
களால் கொலலபபட்டு ஸ்வர்ககததை அடைவோம். நாஙகள காலை
யில் எல்லா உபாயங்களாலும உனககு யுதத்தில ஸகாயாகளாயிருப்
போம். மிககதோள்வலியமைநதவனே! தோஷமறறவனே! இஃது
உண்மைஎனறு உனககுச சொல்லுகிறேன' என்று கூறினா.

அரசரே! துரோணபுததிரர், மாதுலரானகிருபர் இவவாறு
நனமையானவசனத்தை உரைககககேடடு, பிறகு, மாதுலரைபபார்
தது, குரோதத்தினால் இருகண்களையும மேலேபுரட்டிவிழிததுக
கொண்டு, ‘ வியாதியுள்ளவனுக்கும பொறாமையுளளவனுககும தனங
களைச சிநதிப்பவனுககும (ஸ்தரீயிடததில)ஆசையுளளவனுககும நித்
திரைஏது? அநத நானகுகளில ஒனறு இபபொழுது எனககுநேர்
நதுவிட்டது. அப்படிப்படட இந்தநான்குகளுள் ஒன்றானபொறாமை
என்னுடைய தூக்கத்தைச சீககிரமாக நாசம செய்துவிட்டது.

பாரும! இது என்னதுக்கம! இவவுலகததில் பிதாவினுடையவத தை நினைக்கின்ற என்னுடைய உள்ளததைப பொறுமையானது இபபொழுது இரவுமபகலும எரிததுககொண்டு தணியாமலிருககின்றது. என்னுடையபிதா பாவிகளால் எவவாறு கொல்லப்பட்டா ரெனபது முழுதும உமககும வெளிபபடையாகததெரியும. அது என்னுடைய மாமஸ்தானஙகளை மிக அறுககின்றது. 'துரோண ரைககொன்றவன்' என்கிற பாஞ்சாலர்களுடைய சொறகளைககேட்டுக கொண்டு என்னைப போன்றவன எவவாறு உலகததில ஒருமுகூரததகாலம் ஜீவித்திருப்பான்? தருஷ்டதயுமனனைககொல்லாமல நான் உயிரோடிருகக விருமபவில்லை. பிதாவைக்கொன்றதினால் அவன என்னால்கொலலபபடததககவன். ஒன்றுசேரந்திருககின்ற பாஞ்சாலாகளும கொலலபபடததககவாகள. தொடைகள்முறிககப்பட்ட அரசனான துரியோதனனுடைய எநதபபுலமபல என்னால்கேட்கப பட்டதோ அது க்ரூரனாயிருநதாலும எவனுடைய உள்ளத்தைத தான எரிககாது? தொடைகளமுறிக்கபபட்ட அரசனுடைய அப படிபபட்டவசனததைக கேட்டுத தயையற்றவனாக இருநதாலும எவனுடைய கணகளினின்றுதான கணணீர்பெருகாது? நான் உயிரோடிருககும்பொழுதே என்னுடைய மித்திராகளுடைய கக்ஷியானது ஜயிககபபட்டதெனபது, ஜலவேகமானது ஸமுத்திரத்தைப் பெருக்குவதுபோல என்னுடையசோகததை விருத்தியடையச்செய்கிறது. சததுருஸமஹாரத்திலேயே நோக்கமுள்ள மனத்தையுடையவனான எனககு இபபொழுது உறக்கம ஏது? ஸுகம் ஏது? புருஷஶ்ரேஷ்டரே! வாஸுதேவனாலும் அர்ஜுனனாலும் ரக்ஷிக்கப பட்டிருககினற அவாகளை மஹேநதிரனாலும் சிறிதும ஸஹிககததகாதவாகளென்று நான நினைககிறேன. இநதக கார்யததினின்று எவ விதததினாலும் (என்னை) நிறுதத ஒருவனும சக்தியுளளவனல்லன். எநதமனிதன என்னைக் கோபததினின்று நிவ்ருததி அடையும்படி செயவனோ அவனை இவவுலகத்தில நான் காணவில்லை. இவ்விதமாக நிசசயஙகொண்டிருககிற என்னுடைய இநதப்புத்தியானது பெரியோர்களுக்கு ஸமமதமானது. சாராகளால் சொல்லப்படுகின்ற என்னுடைய மித்திரர்களுடைய தோல்வியும பாண்டவர்களுடைய வெறறியும என்னுடைய உள்ளத்தை எரிக்கினறன. இன்று தூங்கிக்கொணடிருககும தருணத்தில் சத்துருக்களை வதம்செய்துவிட்டு, பிறகு, நான் இளைபபாறப்போகிறேன்; மனக்கவலையற்றவனாக உறங்கவுமபோகிறேன்' என்று கூறினர்.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருபர் தூங்குகிறவர்களைக்கொல்வது தகாதென்று தடுத்தும் அஸ்வத்தாமா கொல்லவேகருதிச் சென்றதும், கிருபரும் கிருதவர்மாவும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றதும்)

கிருபா, 'இந்திரியங்களை அடக்காதவனும் துர்ப்புத்தியுள்ளவனுமான மனிதன் கேட்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமுள்ளவனாயிருந்தாலும் எல்லாத் தர்மங்களையும் அர்த்தங்களையும் தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்வதற்குத் தகுதியுள்ளவனாகானென்பது என்னுடைய எண்ணம். அவ்வாறே, எந்த மேதாவியானவன் விநயத்தை முழுதும் கற்றுக்கொள்ளவில்லையோ அவனும் தாமாகத நிச்சயத்தைச் சிறிதேனும் அறியான். ஜடனானகூரன் நெடுங்காலம் பண்டிதனை உபாஸித்தாலும் கரண்டி எவ்வாறு பருப்பினுடைய சுவையை அறியாதோ அவ்வாறு தர்மங்களை அறியான். அந்தப்பண்டிதனையே அறிவிற்சிறந்தவன் முகூர்த்தகாலம் உபாஸிப்பானாகில் நாவானது பருப்பின் சுவையை அறிவதுபோலத் தர்மங்களை விரைவாக அறிகிறான். மேதாவியானமனிதன் கேட்பதில் விருப்பமுள்ளவனாகவும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவும் எல்லா ஆகமங்களையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்; பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க விஷயத்தை விரோதிக்கவும் கூடாது. துராத்மாவான எந்தப்பாவியானமனிதன் உபதேசிக்கப்பட்ட மங்களகரமானகார்யத்தைவிட்டு அதிகபாதகத்தைச்செய்கிறானோ மானத்தைஇழந்த அந்த மனிதன் நல்வழியை அடையும்படி செய்வதற்கே ஸாத்தியப்படமாட்டான். நாதனுள்ளவனை நண்பர்கள் பாதகத்தினின்று தடுக்கிறார்கள். அதிருஷ்டமுள்ளவன் திரும்புகிறான். துரதிருஷ்டமுள்ளவன் திரும்பமாட்டான். விஷயங்களில் மண்டியிருக்கின்றமனத்தையுடையவன் எவ்வாறு பற்பலவிதமான வாக்கியங்களால் கட்டப்படுவானோ அவ்வாறு ஸௌஹ்ருதத்தினாலும் கட்டுப்படுத்தத்தக்கவனாகிறான். (எவன் அவ்வண்ணம்) கட்டுப்படுத்துவதற்கு ஸாத்தியப்படாதவனோ அவன் கஷ்டத்துக்குஉட்படுகிறான். அவ்வண்ணமே புத்தியில்லாதவர்களும் பாவமான கார்யத்தைச் செய்பவர்களுமான மனிதர்களைப் பேரறிவாளர்களான ஸௌஹ்ருத்துக்கள் அடிக்கடி தம்சக்தியுள்ளவரையில் தடுக்கிறார்கள். ஐயா! அப்படிப்பட்ட நீ உன் மனத்தை உன்மனத்தினாலேயே அடக்கிக்கொண்டு

மங்களகரமானகார்யத்தில் மனத்தைச்செலுத்தி என்னுடைய வசனத்தை(க்கேட்டு அதன்படி) நடப்பாயாக. அதனால், நீ பச்சாத்தாபத்தை அடையமாட்டாய். இவ்வுலகத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்களைக் கொல்வதென்பது தர்மமென்று கொண்டாடப்படவில்லை. அவ்வாறே, ஆயுதங்களை வைத்தவர்களையும் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் விட்டிருப்பவர்களையும் 'நான் உன்னுடைய மனிதன்' என்று சொல்லுகிறவர்களையும் அடைக்கலமாகவந்திருக்கிறவர்களையும் தலைமயிரவிழ்ந்திருப்பவர்களையும் வாகனங்கள் கொல்லப்பட்டவர்களையும் கொல்லுவது தர்மமாகாது. பிரபுவே! பாஞ்சாலர்கள் எல்லாரும் கவசத்தைக் கழற்றினவர்களாகவும் பயமற்றவர்களாகவும் மரித்தவர்கள்போலப் பிரஜ்ஞை இல்லாதவர்களாக இன்று இரவில் உறங்கப் போகின்றார்கள். அந்த நிலைமையிலிருக்கின்ற அவர்களுக்குக் கபடியான எந்த மனிதன் துரோகம் செய்வனோ அவன் ஆழ்ந்ததும் பெரிதும் தெப்பமில்லாததுமான நரகத்தில் மூழ்குவான். இது வெளிப்படையானது. உலகத்தில் எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களுள் நீ சிறப்புள்ளவனாகவும் பிரஸித்திபெற்றவனாகவும் இருக்கிறாய். இந்த உலகத்தில் உனக்கு ஒருபொழுதும் சிறிதும் பாவம் நேர்ந்ததில்லை. நாளைத்தினம் சூரியன் உதித்தவுடன், சூரியனுக்கு ஸமானனான நீ எல்லாப்பிராணிகளுமறிய யுத்தத்தில் பகைவர்களை வெல்லப்போகிறாய். உன்னிடத்தில் இகழப்பட்ட செய்கையென்பது சிறிதும் நேரக்கூடாதன்றோ? அது வெள்ளையில் ரத்தம் தெறித்தாற்போல ஆகுமென்பது என்னுடைய எண்ணம்' என்று சொன்னார்.

அச்வத்தாமா கூறலானார்: 'மாதுலரே! எவ்வாறு நீர் சொல்லுகிறீரோ அது அவ்விதமதான். நீர் எனக்கு உபதேசிக்கிறீர். அவர்களாலேயே இந்தத் தர்மஅணையானது அரசர்களுக்கு முன்னிலையிலும் உங்களுடைய ஸந்நிதியிலும் முந்தியே நான்குபக்கங்களிலும் உடைத்துவிடப்பட்டது. ஆயுதங்களைக் கீழேவைத்தவரான என்னுடைய பிதா த்ருஷ்டத்யும்னனால் கொல்லப்பட்டார். ரதசக்ரம் பூமியில் அமிழவே அதைத்தூக்கிவிடப்போனவனும் மிகுந்தவியஸனத்தில் முழுகினவனும் ரதிகச்ரேஷ்டனுமானகர்ணனும் அர்ஜுனனால் கொல்லப்பட்டான். அவ்வண்ணமே, சஸ்திரங்களைக் கீழே வைத்தவரும் ஆயுதங்களில்லாதவரும் சந்தனுகுமாரருமான பீஷ்மரும் அர்ஜுனனால் சிகண்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கொல்லப்பட்டார். அவ்வாறே, சிறந்தவில்லாளியும் யுத்தத்தில் பிராயோபவேசம் செய்தவனுமான பூரிச்ரவஸும் அரசர்கள் அலறும்பொழுதே

யுதானனால் கொல்லப்பட்டான். துர்யோதனனும் பீமனோடு எதிர்த்து யுத்தத்தில் அரசர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே பீமனால் அதர்மத்தினால் கதையினால் கொல்லப்பட்டான். அந்த யுத்தத்தில் தனித்தவனாயிருந்த புருஷஶ்ரேஷ்டனான துர்யோதனன் அனேக மகாரதர்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்டுப் பீமஸேனனால்அதர்மத்தினால் விழும்படி செய்யப்பட்டான். சொல்லுகின்ற சாரர்களிடமிருந்து, தொடைகள் பிளக்கப்பட்ட அரசனுடைய எந்தப் புலம்பலானது என்னால் கேட்கப்பட்டதோ அது என்னுடைய மர்மஸ்தானங்களை அறுக்கிறது. இவ்விதம் தர்மத்தின் அணையை உடைத்தவர்களான பாஞ்சாலர்கள் தர்மத்தை அறியாதவர்கள்; பாபிகள்; வரம்புகடந்தவர்களான அந்தப் பாஞ்சாலர்களை நீர் ஏன் நிந்தியாமலிருக்கிறீர்? நான் பிதாவைக் கொன்றவர்களான பாஞ்சாலர்களை இரவில் தூங்கும்பொழுது கொன்று புழுவாகவோ பக்ஷியாகவோ வேண்டியபடி ஜன்மத்தை எடுத்துப் பிறக்கிறேன். எனக்கிருக்கிற எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இப்பொழுதே நான் விரைவுபடுகிறேன். அவ்வாறு விரைவுள்ளவனான எனக்கு நித்திரை ஏது? ஸுகம் ஏது? அவர்களைக்கொல்வதில் நிச்சயங்கொண்ட இந்த என்னுடைய புத்தியைத் திருப்பக்கூடிய மனிதன் ஒருவன் உலகத்தில் உண்டாகவுமில்லை; உண்டாகப்போவதுமில்லை' என்று சொன்னார். மஹாராஜரே! பிரதாபமுள்ள துரோணபுத்திரர் இவ்வாறு உரைத்துவிட்டு ஏகாந்தத்தில் குதிரைகளைப் பூட்டிக்கொண்டு சத்துருக்களைநோக்கிச் சென்றார். அவரைப்பார்த்து மஹாத்மாக்களான கிருபர், கிருதவர்மா இருவரும், 'ஏன் இந்த ரதத்தைக்குதிரைகளுடன் சேர்த்துப் பூட்டினாய்? என்ன கார்யஞ்செய்ய விரும்புகிறாய்? புருஷஶ்ரேஷ்டனே! உன்னோடுகூட ஒரு கூட்டமாகப்புறப்பட்டவர்களாயிருக்கிறோம். துக்கத்திலும் ஸுகத்திலும் ஸமமான பாகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். ஆதலால், சொல்லக்கடவாய்' என்றுவினவ, அஶ்வத்தாமா பிதாவினுடைய வதத்தை நினைத்து அதிககோபங்கொண்டு தம் உள்ளத்தில் செய்யவிரும்பியதை உண்மையாக அவ்விருவருக்கும் சொல்லலானார்.

'கூர்மையான அம்புகளால் லக்ஷக்கணக்கான யுத்தவீரர்களைக் கொன்று சஸ்திரங்களைக் கீழேவைத்தவரான என்னுடையபிதா திருஷ்டத்யும்னனால் கொல்லப்பட்டார். இப்பொழுது கவசத்தைக் கழற்றிவைத்த பாவியான அந்தப் பாஞ்சாலராஜகுமாரனைப் பாவமானசெய்கையினால் அவ்வண்ணமே கொல்லப்போகிறேன். அவ்

வாறு என்னால் பசுபோலக்கொல்லப்பட்ட பாவியான பாஞ்சால ராஜகுமாரன், சஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிற உலகங்களை அடையாமலிருக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய எண்ணம். சிறந்த ரதிகர்களும் சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவர்களுமான நீங்களிரு வரும் சீக்கிரமாகக் கவசமணிந்தவர்களும் கத்தியைத் தரித்தவர்களும் விற்பிடித்தவர்களுமாக என்னையே இப்பொழுது எதிர்பார்த்திருங் கள்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, அஸ்வத்தாமா ரதத்திலேறிக்கொண்டு சத்துருக்களைநோக்கிச்சென்றார். அரசரே! அவரைக் கிருபரும் ஸாத்வதனும் கிருதவர்மாவும் பின்தொடர்ந்தார் கள். பகைவர்களை எதிர்த்துச்செல்பவர்களான அவர்கள் மூவரும் யஜ்ஞத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டு நன்றாகஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள் போல விளங்கினார்கள். பிரபுவே! நமக்கு உறங்குகின்ற ஜனங்களை யுடைய அந்தப்பாஞ்சாலர்களுடைய பாசறையைக்குறித்துச் சென் றார்கள். மஹாரதரான த்ரோணபுத்திரர் வாயிலையடைந்து நின்றார்" என்றுகூறினான்.

ஆறுவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஸ்வத்தாமா பாசறைவாயிலில் பூதத்தைக்கண்டு பலஆயுதங்களை விட்டதும், அவற்றை அது விழுங்கிவிட அவர் மனம்வருந்தி மஹாதேவரை உபாஸிக்க முயன்றதும்.)

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! வாயிலில்நிற்கின்ற த்ரோண புத்திரரைப்பார்த்து அந்தக்கிருதவர்மாவும் கிருபரும் என்னசெய்தார் கள்? எனக்கு உரைப்பாயாக" என்றுவினவ, ஸஞ்சயன் சொல்ல லானான்.

"மஹாரதரான த்ரோணபுத்திரர் கிருதவர்மாவிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு கோபத்தினால்மூடப்பட்ட மனத்தையுடையவராகப் பாசறையின்வாயிலை அடைந்தார். அவர், அவ்விடத்தில் பருத்ததேகத்தையுடையதும், சந்திரசூரியர்களுக்கு ஒப்பான காந்தியையுடையதும், பாசறையின்வாயிலை மறித்துக் கொண்டு நிற்கின்றதும், புளகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும், பெருகிக்கொண்டிருக்கிற ஊனீரோடும் ரக்தத்தோடுங்கூடிய புலித்தோலை உடுத்ததும், மான்தோலை மேலாடையாகத்தரித்ததும், ஸர்ப்பத்தைப் பூணூலாகக்கொண்டதும், மிகநீண்டவையும் பயங்கரமானவையும்பற

பலஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டிருப்பவையுமான கைகளோடுகூடி
யதும், பெரும் பாம்பைத் தோள்வளையாக அணிந்ததும், அக்னி
ஜ்வாலையின் கூட்டங்களால் நிறைந்ததும் கோரப்பற்களால் பயங்கர
மானதும் திறக்கப்பட்டதுமான வாயுள்ளதும், பயங்கரமாயிருப்ப
தும், விசித்திரமான ஆயிரமகண்களால் நாற்பக்கங்களிலும் அலங்கரிக்
கப்பட்டதுமான ஒருபூதத்தைக் கண்டார். அந்தப்பூதத்தினுடைய
சரீரமும் வேஷமும் சொல்லவேமுடியாதவை. எவ்விதத்திலும்
அதைக்கண்டு மலைகளகூட வெடித்துவிடும். அதினுடைய வாயினின்
றும் மூக்கினின்றும் இரண்டுகாதுகளினின்றும் அந்த ஆயிரமகண்
களினின்றும் பெரிய அக்னிஜ்வாலைகள் தோன்றின. அவ்வாறே, தேஜ
ஸுகளின் கிரணங்களினின்றும் சங்கசக்ரகதைகளைத்தரித்தவர்களான
ஹ்ருஷீகேசர்கள் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் தோன்றினார்
கள். உலகங்களுக்குப்பயங்கரமும் அதிக ஆச்சர்யகரமுமான அந்தப்
பூதத்தைக்கண்டு துரோணபுத்திரர் பயமில்லாதவராகத் திவ்யாஸ்
திரங்களை இறைத்தார். அந்தமகாபூதமானது துரோணபுத்திரரால்
விடப்பட்ட அந்தப்பாணங்களை வடவைத்தீயானது ஸமுத்திரத்தி
னுடைய ஜலப்பிரவாஹங்களை உட்கொள்வதுபோல உட்கொண்டு
விட்டது. அஸ்வத்தாமாவோ, அந்த அம்புத்திரள்கள் பயனில்லாமற்
போனதைக்கண்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிஜ்வாலைபோன்ற ரதசக்தியை
அந்தப்பூதத்தின்மீது பிரயோகித்தார். ஜ்வலிக்கின்றநுனியுடன்கூடின
அந்தச்சக்தியானது, அந்தப்பூதத்தைஅடித்து, யுகாந்தகாலத்தில்
ஆகாயத்தினின்று நழுவிவிழுகின்ற பெரிதான உற்கையானது சூரி
யனைத் தாக்கிச் சிதறுவதுபோலச் சிதறியது. பிறகு, பொற்பிடியுள்
ளதும் திவ்யமானதும் ஆகாசத்துக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ளதுமான
ஒரு கத்தியை ஜ்வலிக்கின்றஸர்ப்பத்தைப் புற்றினின்று இழுப்பது
போல உறையினின்று வெளியில் விரைவாகஇழுத்தார். பிறகு, புத்தி
யுள்ள அஸ்வத்தாமா உத்தமமானகத்தியை அப்பொழுது பூதத்தின்
மீது பிரயோகித்தார். அது அந்தப்பூதத்தை அணுகிப் பஞ்சுபோல
நாசமடைந்தது. பிறகு, அந்தத்துரோணபுத்திரர் கோபங்கொண்டவ
ராக இந்திரவஜ்ரம்போன்றதும் ஜ்வலிக்கின்றதுமான ஒருகதாயுத
த்தை அந்தப்பூதத்தின்மீது பிரயோகித்தார். அதனையும் பூதம்விழு
ங்கிவிட்டது. பிறகு,எல்லாஆயுதங்களும் இல்லாமற்போகவே, அங்கு
மிங்கும்பார்த்து, ஆகாசத்தை ஜனார்த்தனர்களால் இடைவெளி இல்
லாமற்செய்யப்பட்டதாகக் கண்டார். ஆயுதங்களைஇழந்தவரான
துரோணபுத்திரர் அந்த அதிகஆச்சரியத்தைக்கண்டு மிகப்பயந்தவ

ராசக கிருபா கிருதவர்மா இவர்களுடைய வசனத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு ஆலோசிக்கலானான். 'ஸுஹ்ருத்துக்களுடைய அப்ரியமாயும் ஹிதமாயுமிருக்கிற வசனத்தைக்கேளாதவன், நான் எவ்வாறு அவ்விருவாக்களையும் அவமதித்துச் சோகத்தை அடைகிறேனோ அவ்வாறே ஆபத்தைஅடைந்து துக்கிக்கிறான். கற்றறியாதவனான எவன் சாஸ்திரங்களால் காணப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களைத் தாண்டித்துன்பம் செய்ய விரும்புகிறானோ அவன் தர்மமார்க்கத்தினின்றுதவறி அதர்ம மார்க்கத்தில் பீடிக்கப்படுகிறான். பசுக்கள், பிராமணர்கள், ராஜ ஸ்திரீகள், ஸ்நேகிதன், தாய், குரு, பிராயமுதிர்ந்தவன், சிறுவன், ஜடன், குருடன், தூங்குகிறவன், பயந்தவன், எழுந்திருப்பவன், மதங் கொண்டவன், பித்தன், அஜாக்ரதையாயிருப்பவன், இவர்களின்மீது சஸ்திரங்களைப்போடக்கூடாதென்று இவ்விதம் பெரியோர்களால்முந் தியே மனிதர்களுக்கு எப்பொழுதுமே உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட நான் சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட சாஸ்வதமான வழியை மீறிச்சென்று தீயவழியினால் இவ்விதமான காரியஞ்செய்யத் தொடங்கிக் கோரமான ஆபத்தை அடைந்தேன். பெரிய காரியத்தை ஆரம்பித்துப் பயத்தினால் விடுவதென்பது மிக்க கோரமான ஆபத் தென்று வித்வான்கள் சொல்லுகிறார்கள். செய்யஇயலாதகாரியத்தை எந்த மனிதன் தன் சக்திபலத்தினால் இவ்வுலகில் செய்யச் சக்தியுள்ள வன்? தெய்வத்தைக்காட்டிலும் மனுஷ்யபலமானது பெரிதென்று சிறிதேனும் (கற்றறிந்தவர்களால்) கருதப்படவில்லை. மனிதன் செய் யக்கூடிய முயற்சியைச்செய்து தெய்வத்தினால ஸித்திக்காமல்போ மாகில அவன் தர்மமான வழியினின்று நழுவி விபரீதமான வழியை அடைகிறான். ஒருவன் ஒரு கார்யத்தை ஆரம்பித்துப் பயத்தினால் இவ்வுலகில் நிவிர்த்தியடைவனாகில் கற்றறிந்தவர்கள் அவனுடைய கார்யபிரதிஜ்ஞையை அறியாமையினசெயலென்று கூறுகிறார்கள். கெட்டசெய்கையினால் அப்படிப்பட்ட இந்தப்பயம் என்னை வந்து அடைந்துவிட்டது. துரோணபுத்திரன யுத்தத்தில் எவ்விதத்தினா லும் நிவிர்த்தி அடையமாட்டானன்றோ? இந்த மிகப்பெரிய பூத மானது தெய்வதண்டம்போல (ஸம்ஹாரத்தில்) முயற்சியுள்ளதாக இருக்கிறது. ஆலோசித்துங்கூட எவ்விதத்தினாலும் இதை நான் அறியவில்லை. அதர்மத்தினால் தூண்டப்பட்ட இந்தக்கலக்கமான எண்ணத்தினுடைய இந்தக்கோரமான பலமானது அநர்த்தத்தைத் தரவல்லதாகிறது; இதுநிச்சயம். எனக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற அப் படிப்பட்ட இந்த யுத்தநிவிர்த்தியானது தெய்வத்தினாலேயே ஏற்

படுத்தப்பட்டது. இச்சமயத்தில் தெய்வபலமின்றி வேறுவிதத்தினால் முயல்வதென்பது எவ்விதத்தினாலும் ஸாத்யமன்று. அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொழுது பிரபுவான மஹாதேவனைச் சரணம் அடைகிறேன். அவர் எனக்கு நேரிடுகின்ற இந்தக்கோரமான தெய்வதண்டத்தை நாசஞ்செய்வார். நான் ஜடாதாரியும் தேவதேவரும் உமையவளுக்குப்பதியும் கபாலங்களை மாலையாக அணிந்தவரும் ருத்ரரும் பகனுடைய நேத்திரத்தை அபஹரித்தவருமான சிவபிரானைச் சரணம் அடைகிறேன். அந்தத் தேவரன்றோ தவத்தினாலும் விக்கிரமத்தினாலும் தேவர்களை அதிக்ரமித்திருக்கிறார். ஆதலால், சூலபாணியான கிரிசனை நான் சரணமடையப்போகிறேன்' என்று கூறினார்.

ஏழாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஶ்வத்தாமா ஈஶ்வரரைத் துதித்ததும், அவருக்கெதிரில் பொன் வேதியில் அக்னி உண்டானதும், அவரருகில் பல பூதங்கள் வந்ததும், அவர் தம்மையே அக்னியில் ஹோமஞ்செய்ய ஈஶ்வரர் ஒரு கத்தியைக் கொடுத்துத் தாமும் அவர் தேகத்திற் பிரவேசித்ததும், அவர் திரும்பிப் பாசறைக்கு வந்ததும்,)

அரசரே! இவ்வாறு ஆலோசித்து அந்தத் துரோணபுத்திரர் ரதமத்தியிலிருந்து இறங்கிப் பரிசுத்தராக நின்றுகொண்டு தியானம் செய்தார். 'உக்கிரஸ்வரூபியும் ஸ்திரமாயிருப்பவரும் மங்கள ஸ்வரூபியும் அழும்படிசெய்கின்றவரும் பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பவரும் ஈசானரும் ஈசுவரரும் கைலாஸமலையில் வஸிப்பவரும் வரன்களைக் கொடுப்பவரும் (ஸம்ஹாரகருத்யத்தினால்) விளையாடுபவரும் ஸம்ஸாரத்தை விருத்தி செய்பவரும் அழிவில்லாதவரும் கறுத்த கண்டத்தையுடையவரும் பிறப்பில்லாதவரும் ரோதனஞ்செய்தவரும் தக்ஷருடைய யாகத்தை அழித்தவரும் (பாபத்தை) அபஹரிப்பவரும் உலகத்தைத் தம உருவமாகக்கொண்டவரும் பற்பல ரூபமுள்ள கண்களையுடையவரும் அனேக ரூபமுள்ளவரும் உமைக்குப் பதியாயிருப்பவரும் இடுகாட்டில் வஸிப்பவரும் கர்வமுள்ளவரும் பெரிய கணங்களுக்குப் பதியாயிருப்பவரும் பிரபுவும் கட்வாங்கத்தைத் தரித்தவரும் முண்டிதரும் ஜடையுள்ளவரும் பிரம்மசாரியும் திரிபுரத்

தை ஸமஹரித்தவருமான இந்த ருத்திரரை, அல்பபுத்தியுள்ளவனால் செய்யமுடியாத [1]ஸர்வபூதோபஹாரத்தினால் இப்பொழுது ஆராதிக்கப்போகிறேன். ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவரும் ஸ்தோத்திரம் செய்யத்தக்கவரும் ஸ்தோத்திரம்செய்யப்படுகின்றவரும் ஸபலமான தர்சனத்துடன் கூடினவரும் தோலை ஆடையாக உடுத்தவரும் மிக்க சிவப்புநிறமுள்ளவரும் கறுத்தகண்டத்தையுடையவரும் ஸகிக்கத்தகாதவரும் தடுக்கமுடியாதவரும் சுச்கிரரூபியும் உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பவரும் பிரம்ம ஸ்வரூபியும் பிரம்மசாரியும் சிறந்த விரதமுள்ளவரும் தவத்தில் நிலைபெற்றவரும் முடிவில்லாதவரும் தபஸ்விகளுக்குக் கதியாயிருப்பவரும் அநேக ரூபமுள்ளவரும் கணங்களுக்கு அதயக்ஷரும் மூன்று கண்களையுடையவரும் பிரியமான பாரிஷதர்களையுடையவரும் தனபதியான குபேரனுக்கு இனியமுகமுள்ளவரும் கௌரீதேவியின்மனத்துக்கு இனியவரும் ஸ்கந்தனுக்குப் பிதாவும் மஞ்சள்நிறமுள்ளவரும் உத்தமமான காளையை வாகனமாகக் கொண்டவரும் தோலாடையுடுத்தவரும் அதிக உக்கிரரூபியாயிருப்பவரும் உமையை மகிழ்விப்பதிலேயே பற்றுள்ளவரும் உத்தமர்களைக் காட்டிலும் உத்தமரும் எவரைவிட உத்தம வஸ்து இல்லையோ அப்படிப்பட்ட ஸர்வோத்தம வஸ்துவாயிருப்பவரும் உத்தமமான பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் தரித்தவரும் திசையின் ஓரத்திலிருப்பவரும் தேசங்களை ரக்ஷிப்பவரும் பொற்கவசமணிந்தவரும் விளையாடுபவரும் சந்திரனைத் தலையில் அணிந்தவரும் சரண்யரும் தேவருமான ருத்திரரை உத்தமமான ஸமாதியினால் சரணமடைகிறேன். எவ்விதத்தினாலும் தாண்டமுடியாத இந்தக் கோரமான ஆபத்தை இப்பொழுது நான் தாண்டுவேனாகில் பரிசுத்தமான ஸர்வபூதோபஹாரத்தினால் பரிசுத்தரான ஈச்வரரைப்பூஜிப்பேன்' என்று பிரார்த்தித்தார். நல்ல செய்கையையுடைய மஹாத்மாவான அந்த அச்வத்தாமாவினுடைய இவ்விதமான முயற்சியை யோகமகிமையினால் அறிந்து அவருடைய முன்னிலையில் ஸ்வர்ணமயமான ஒருவேதி தோன்றியது. அரசரே! அந்த வேதியில் அப்பொழுது அக்னி தோன்றிற்று. அது, ஜ்வாலைகளால் திக்குகளையும் திக்கோணங்களையும் ஆகாயத்தையும் நிரப்புகிறதுபோலிருந்தது. அவ்விடத்தில் ஜ்வலிக்கின்ற முகங்களையும் கண்களையுமுடையவைகளும் அநேக கால்களையும் கழுத்துக்களையுமுடையவைகளும் ரத்தினங்களாலான விசித்திரமான தோள்வளைகளைத் தரித்தவைகளும் அவ்வாறே மேலே தூக்கப்பட்ட கைகளையுடையவைகளும் யானை

1 பஞ்சபூதங்களாலாகிய தமசரீரத்தையே பலியாகக் கொடுப்பது.

வடிவமுள்ளவைகளும மலைபோன்றவைகளுமான மகாகணங்கள் தோன்றின. பாரதரே! நாய், பனறி, ஒட்டகம் இவைகளின் வடிவமபோன்ற வடிவமுள்ளவாகளும் குதிரை, நரி, பசு இவைகளின் முகமபோனற முகமுள்ளவாகளும கரடி, பூனை, சிறுதகை, வேஙகைப்புலி, காககை, தவளை, கிளி, பெரியமலைப்பாமபு, அனனபபறவை இவைகளின் முகம்போன்ற முகமுளளவர்களும் வெண்ணிறமுளளவர்களும மரஙகொததிப் பறவை, காடை, ஆமை, முதலை, [1]சிமசுமாரம, பெரிய சுறுமீன், திமி, குதிரை, அன்றில், புறு, மாடபபுறு, நீர்ககாக்கை இவைகளின முகம்போனற முகமுள்ளவர்களும உளளஙகைபோன்ற காதுளளவர்களும ஆயிரம் கணணுளளவர்களும பருதத வயிறுள்ளவர்களும சதையிலலாதவாகளும் காக்கை, கழுகு இவைகளின முகமுள்ளவர்களும அவ்வாறே தலையில்லாதவர்களும கரடியின முகமுளளவாகளும பயஙகரமானவர்களும் மிகஜ்வலிககின்ற கண்களையும நாக்குககளையுமுடையவாகளும் ஜ்வாலையின வர்ணமபோன்ற வர்ணமுளளவர்களும ஜ்வாலைபோன்ற மயிருளளவர்களும் ஜ்வலிக்கின்ற ரோமஙகளுள்ளவர்களும நான்கு கைகளுளளவர்களும் செம்மறியாடு, வெளளாடு இவைகளின் முகம்போனற முகமுளளவர்களும் சஙகுபோலப பிரகாசிக்கினறவாகளும சங்குபோன்ற முகமுள்ளவர்களும சங்கின் நிறமபோனற நிறமுள்ளவாகளும சஙகமாலைகளை அணிநதவாகளும சஙகின ஒலிககுச சமமான ஒலியுள்ளவர்களும ஜடைகளைத தரிததவாகளும ஐநதுகுடுமியுள்ளவாகளும முணடிதர்களும் இளைதத வயிறுளளவர்களும நான்குகோரப்பறகளையுடையவர்களும் நானகு நாவுள்ளவர்களும முளைபோனற காதுகளையுடையவர்களும் கிரீடமுளளவர்களும மௌஞ்சியைத் தரிததவாகளும் சுருண்டமயிருள்ளவர்களும தலைப்பாகையுளளவாகளும கடுக்கன்களை அணிநதவாகளும அழகிய முகமுளளவர்களும நனறுக அலங்கரிக்கபபட்டவர்களும தாமரைமலரையும் கருநெய்தல் மலரையும தலையிலணிநதவர்களும மகுடத்தைத் தரித்தவர்களும மகிமை பொருநதியவர்களும நூறுநூறுகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் இருப்பவர்களும சதகநிகளையும சக்ரதவதையும உலக்கையையும் கையில் பிடிதிருபபவர்களும புசுண்டி பாசம தண்டம் இவைகளைக் கையில் பிடித்தவர்களும பின்பககஙகளில் அம்பறுததூணிகளைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்களும ஆசசரியகரமான பாணங்களால் அதிகரித்தவர்களும் துவஜம், பதாகை, கண்டை, கோடாலி இவைகளுள்ளவர்களும் பெரியபாசம, உருட்டுத்தடி, தூண்கள், கத்திகள் இவைகளைக்

1 ஒருவகை முதலை.

கையில்பிடித்தவர்களும் ஸர்ப்பங்களால் உயரச்சுற்றப்பட்ட கிரீடங்களையுடையவர்களும் பருத்தஸாப்பங்களைத் தோள்வளைகளாகத் தரிக்கின்றவர்களும் விசித்திரமான ஆபரணங்களைத் தரிக்கின்றவர்களும் புழுதிபடிந்தவர்களும் சேற்றினால் பூசப்பட்டவர்களும் பற்பலவிதமான வஸ்திரங்களையும் மாலைகளையும் அணிந்தவர்களும் கறுத்தஅங்கங்களுள்ளவர்களும் மஞ்சள்நிறமுள்ள அங்கங்களுள்ளவர்களும் வபனஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிற முகமுள்ளவர்களும் களிப்புள்ளவர்களும் ஸ்வர்ணவர்ணமுள்ளவர்களுமான பாரிஷதர்கள் அனைவர்களும் பேரிகளையும் சங்கங்களையும் மிருதங்கங்களையும் ஜர்ஜரங்களையும் ஆனகங்களையும் கோமுகங்களையும் வாசித்தார்கள். அவ்வாறே, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான இன்னும் மற்றமஹாரதர்கள் ஸந்தோஷத்துடன் பாடினார்கள்; தாண்டினார்கள்; பாய்ந்தார்கள்; கூத்தாடினார்கள். உக்கிரஸ்வபாவமுள்ளவர்களும், அக்னிஜ்வாலைபோன்ற தலைமயிருள்ளவர்களுமாக வேகத்துடன் ஓடினார்கள். மதங்கொண்ட பெரியயானைகள் போல அடிக்கடி கர்ஜித்தார்கள்; சூரர்களும் பலாத்கரித்துச் சத்ருக்களைக் கொல்லுகின்றவர்களும் ஸஹிக்கமுடியாத வல்லமையுள்ளவர்களுமான அந்தப்பாரிஷதர்கள் அதிகபயங்கரர்களாகவும் கோரரூபமுள்ளவர்களாகவும் சூலங்களையும்பட்டஸங்களையும் கையில்கொண்டவர்களாகவும் பற்பலநிறமான வஸ்திரமுடுத்தவர்களாகவும் சித்திரமானமாலைகளையும் சந்தனங்களையும் தரித்தவர்களாகவும் ரத்தினங்களால் சித்திரமான தோள்வளைகளைத் தரித்தவர்களாகவும் உயரஎடுக்கப்பட்ட கைகளையுடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள். சிலர் உதிரத்தையும் ஊனீரையும் நெய்யையும் குடிக்கின்றவர்களாகவும் மாமஸங்களையும் நரம்புகளையும் தின்கின்றவர்களாகவும் குடுமியுள்ளவர்களாகவும் கோங்கிலவமலர்களைத் தரித்தவர்களாகவும் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும் சட்டிபோன்ற வயிறுள்ளவர்களாகவும் மிகக்குறுகியிருப்பவர்களாகவும் மிகநீண்டவர்களாகவும் மிகத்தொங்குகின்ற (அங்கங்களையுடைய) வர்களாகவும் அதிபயங்கரர்களாகவும் விகாரமான ரூபமுள்ளவர்களாகவும் கறுத்தும் தொங்கிக்கொண்டுமிருக்கும் உதடுகளுள்ளவர்களாகவும் பெரியஆண்குறியும் கண்டைக்காலும் பீஜமுமுள்ளவர்களாகவும் உத்தமர்களாகவும் பற்பலவகுப்புடையவர்களாகவும் விகாரமான ரூபமுள்ளவர்களாகவும் மொட்டைத்தலையுள்ளவர்களாகவும் சடையுள்ளவர்களாகவுமிருந்தார்கள். அவர்கள், ஸூர்யனோடும் சந்திரனோடும் (மற்ற) கிரஹங்களோடும் நக்ஷத்திரங்களோடுங்கூடின ஆகாயத்தைப் பூமியில் உண்டுபண்ணுவார்கள். அவர்கள்

நான்குவிதமான [1]பூதஸமூகத்தை நாசஞ்செய்வதற்குச் சாமர்த்திய முள்ளவர்கள். அவர்கள் பயமற்றவர்கள்; நித்தியம் ஹரருடைய புருவநெறித்தலை ஸஹிப்பவர்கள்; நித்தியம் இஷ்டப்படி கார்யத்தைச்செய்பவர்கள்; மூவுலகங்களிலுமுள்ள ஈசுவரர்களுக்கு ஈசுவரர்கள்; நித்தியமான ஆனந்தத்தினால் மிகுந்த மனக்களிப்புள்ளவர்கள்; வாக்குக்கு அதிபதிகள்; மாத்ஸர்யமில்லாதவர்கள்; எட்டுவித ஐசுவரியத்தையும் அடைந்தும் அவர்கள் கர்வத்தை அடையாதவர்கள். பகவானான சங்கரர் அவர்களுடைய காமங்களால் நித்தியம் ஆச்சரியத்தை அடைகிறார். அந்தப்பாரிஷதர்களால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற மனமவாக்குச் செய்கைகளால் நித்தியம் ஆராதிக்கப்பட்ட அந்த ஈசானைத் மனத்தினுலும் வாக்கினுலும் செய்கைகளாலும் பஜிப்பவர்களைத் தாம் பெற்ற புத்ரர்களைப்போல ரக்ஷிக்கிறார்; மற்றவர்கள் ரக்தத்தையும் ஊனீரையும் குடிக்கின்றவர்கள்; எப்பொழுதும் பிரமத்துவேஷிகளிடங்களில் குரோதமுள்ளவர்கள். (அத்யாத்மம், அதியஜ்ஞம், அதிதைவ, அதிலோகங்களிலுள்ள தேவதாரூபிகளான அவர்கள் அன்னம், கொடிரஸம், அம்ருதம், சந்திரமண்டலமென) நான்குவித ஸ்வரூபத்துடன் கூடின ஸோமரஸத்தை எப்பொழுதும் பானம் செய்பவர்கள். அவர்கள் சாஸ்திரப்பயிற்சியினுலும் பிரமசர்யத்தினுலும் தவத்தினுலும் மன அடக்கத்தினுலும் சூலாயுதத்தை அடையாளமாகக் கொண்ட ஈசுவரரை நன்கு ஆராதித்து ருத்திரஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தவர்கள். சென்றது நிகழ்கின்றது வருவது இவைகளுக்குப் பிரபுவாயும் ஷாட்குண்யபரிபூர்ணராயுமிருக்கின்ற மஹேசுவரர் பார்வதியுடன் தம்முடைய ஸாயுஜ்யம்பெற்ற மகாபூதகணங்களோடு ஸுகானுபவம் செய்கிறார். அவர்கள் பற்பலவாத்யங்களாலும் அட்டஹாஸத்தாலும் ஸிம்மநாதத்தாலும் சிறந்தகர்ஜனத்தாலும் உலகத்தை நடுங்கச் செய்துகொண்டு அச்வத்தாமாவுக்கு எதிர்முகமாக வந்தார்கள். மஹாதேவரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்கின்றவைகளும் ஒளிகளைப் பரப்புகின்றவைகளும் நல்லகாந்தியையுடையவைகளும் மஹாத்மாவான துரோணபுத்திரருடைய மகிமையை விருத்திசெய்யக் கருதியவைகளும் அவருடைய அந்தத்தேஜஸை அறிய எண்ணங்கொண்டவைகளும் ஸௌப்திகவதத்தைப் பார்க்கவிரும்பினவைகளும் பயங்கரமும் உக்ரமுமானபரிகம், கொள்ளி, சூலம், பட்டஸம் இவைகளைக் கையில் பிடித்தவைகளும் கோரரூபமுள்ளவைகளுமான பூதஸங்கங்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாக எதிர்முகமாகவந்தன. எந்தப் பூதகணங்கள் பார்த்த

[1] ஜராயுஜம், அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம் ஆகிய பிராணிக் கூட்டம்.

மாத்திரத்திலேயே மூவுலகங்களுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளோ அப்படிப்பட்ட பூதகணங்களைத்துரோணபுத்திரர் பார்த்தும (பயத்தினால்) வருத்தத்தை அடையவில்லை. பிறகு, துரோணபுத்திரர் வில்லைக் கையில்கொண்டவராகவும் உடும்புத்தோலால் செய்த விரலுறைகட்டிக்கொண்டவராகவும் தாமாகவே தம்மனத்தினால் தம்மைப் பலியாகஏற்படுத்தினார். பாரதரே! மனோதைர்யமுள்ள துரோணபுத்திரருடைய அந்தககர்மாவில் விறகுகளே ஸமித்துக்களும் கூர்மையுள்ளபாணங்களே பவித்திரங்களும் ஆத்மாவே ஹவிஸுமாக இருந்தன. பிறகு, பிரதாபசாலியும் அதிககோபமுள்ளவருமான துரோணபுத்திரர் ஸோமனைத் தேவதையாகக்கொண்ட மந்திரத்தினால் தம்மைப் பலியாக ஏற்படுத்தினார். பயங்கரமானசெய்கையுள்ளவரும் ரௌத்ரமான கர்மாக்களால் (சத்துருஸம்ஹார விரதத்தினின்று) தவறாதவரும் மஹாத்மாவுமான அந்த ருத்திரரை ஸ்தோத்திரஞ்செய்து கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு இவ்வாறு கூறினார்.

'பகவானே! அங்கிரஸினுடையகுலத்தினுதித்த இந்த ஆத்மாவை இப்பொழுது நான் நல்லஅக்னியில் ஹோமஞ்செய்கிறேன். என்னைப் பலியாகஏற்றுக்கொள்ளும். மகாதேவரே! உலகத்தையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்டவரே! தேவரீரிடத்திலுள்ள பக்தியினால் உத்தமமானஸமாதியினால் இந்தஆபத்தில் உம்முடையஸந்நிதியில் செய்யத்தொடங்குகிறேன். உம்மிடத்தில் எல்லாப்பிராணிகளும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. எல்லாப்பூதங்களிலும் நீர் நிலைபெற்றிருக்கிறீர். பிரதானமான குணங்கள்மாத்திரம் உம்மிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமாகஇருப்பவரே! விபுவே! தேவரே! என்னால் பகைவர்கள் வெல்லக்கூடாதவர்களாகிவிட்டால் ஹவிஸாயிருக்கின்ற என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்' என்றார். துரோணபுத்திரர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியுடன்கூடின அந்தவேதியின்மீதேறித் தம்முயிரை இழக்கத்துணிந்து அக்னியில் உட்கார்ந்தார். கைகளை உயர்த்தூக்கியவரும் அசைவற்றவரும் ஹவிஸாக அணுகிவந்தவருமான அவரைக்கண்டு, ஷாட்குண்யபரிபூர்ணரான ஸாக்ஷாத் மகாதேவர் சிரித்துக்கொண்டு கூறலானார்.

'உத்தமமான செய்கைகளையுடைய கிருஷ்ணனால் மெய்மை, தூய்மை, நேர்மை, தவம், நியமம், பொறுமை, பக்தி, தைர்யம், செய்கை, மனம், வாக்கு இவைகளால் உள்ளபடி நான் ஆராதிக்கப்பட்டேன். ஆதலால், கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் அதிக இஷ்டமானவன் எனக்கு வேறுஒருவன்இல்லை. அப்பா! நன்குமதிப்பைச்செய்

கின்றவனும உனனை அறிய எண்ணங்கொண்டவனுமான என்னுல எப பொழுதும பாஞ்சாலர்கள் காககபபட்டார்கள். மாயைகளும பலவா றுக உண்டுபண்ணப்பட்டன. பாஞ்சாலர்களை ரக்ஷிககினறனனுல் அநதககிருஷ்ணனுககே நனமதிப்புசசெய்யபபட்டது. அவர்களோ காலததினுல அவமதிககப்பட்டுவிட்டார்கள். இனி அவர்களுககு உயிர இல்லை' என்ரூர். பகவான இவவாறுசொலலிவிட்டுத தம முடைய சரீரமாகஇருககிற மஹாததுமாவான அஸ்வததாமாவினி டம ஆவேசிததார். அவருககு மாசற்றதாயும உததமமாயுமிருககிற ஒரு கததியையும கொடுததார். பிறகு, பகவானுல் அனுபபிரவேசிக கப்பட்ட அஸ்வததாமா மீண்டும தேஜஸினுல ஜ்வலிததார். தேவ ரால கொடுககபபட்ட தேஜஸினுல் யுததததில வேகமுள்ளவருமானூர். பாசறைககு நாறபககஙகளிலும செல்லுகின்றவரும மஹாரதருமான அநதத் துரோணபுததிரரை, செலலுகினறவரும தேவதேவரும் (பாவததை) அபஹரிபபவரும ஸ்திரமாக இருபபவருமான ஸாக்ஷாத ஈசுவரரைபபோலககண்டு அந்தப்பூதஙகளும ராக்ஷஸர்களும ஓடி விட்டனர" என்ரூன்.

எட்டாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அஸ்வத்தாமா பாசறைவாயிலில் கிருபரையும் கிருதவர்மாவை யும் வைத்து உள்ளேசென்று திருஷ்டத்யும்னன் த்ரௌ பதீபுத்திரர்கள்முதலானவர்களைக் கொன்றதும், பயந்து வெளியில் ஓடினவர்களைக் கிருபரும் கிருதவர்மாவும் கொன்றதும்.)

திருதராஷ்டிரன், "மஹாரதரான துரோணபுததிரர் அவ்வாறு பாசறையைககுறிததுச் சென்றவுடன், கிருபரும கிருதவர்மாவும் பயத்தினுல பீடிககபபட்டுத திருமபாமலிருநதார்களா? (அவ்விரு வரும) அல்பர்களானகாவலாட்களால் தடுககபபடாமலிருநதார்களா? ரக்ஷகர்களால காணபபடாமலிருநதார்களா? மஹாரதர்களான அவ விருவரும பொறுக்கமுடியாதகாரியமென்று எணணித திருமபாம லிருநதார்களா? ஸஞ்சய! பாசறையை நாசஞ்செய்து ஸோமகர்களை யும பாண்டவர்களையும கொனறு இரவில் அநதப் பிரதிஜ்ஞையானது ஸபலமாகச செய்யப்பட்டதா? அநதத துரோணபுததிரர் எவ்விதத் தினுலும் செய்யமுடியாத காரியததைசசெய்து யுத்தததில் உத

தமமான துரியோதனனுடையவழியை அடைந்து நின்றாரா? தூங்கிகொண்டிருநத திருஷ்டதயுமனனையும சிகண்டியையும் திரௌபதியின் புததிரர்களையும (மறறுமுளள) பாண்டவஸைநிகர்களையும கொனறு அவாகளால பூமி மூடப்பட்டதா? ஸஞ்சய! படுத்திருநதவர்களும கொலலபபட்டவாகளும ரத்ததகிஞல் நனைக்கபபடடவாகளுமான பாஞ்சாலர்களால பூமியானது மூடபபடடதா? அதனை எனககுச சொலவாயாக. வீராகளான திருஷ்டதயுமனன சிகணடி இருவரும பாஞசாலாகளோடு கொல்லபபட்டுப பூமியில்படுததார்களா? ஸஞ்சய! அவ்விருவராலும் என்னகாரியம செய்யபபட்டது? அதனை எனககுச சொலவாயாக" என்று வினவ, ஸஞசயன் சொல்லலானன.

"மஹாதமாவான அநதத்துரோணபுததிரர் பாசறையைக்குறிததுச சென்றவுடனே, கிருபரும கிருதவாமாவும துரோணபுததிரரையே பினதொடர்நதாாகள. அரசரே! அஸ்வததாமாவோ முயறசியுளளவாகளான அநத இரண்டு மஹாரததாகளையுமகணடு ஸநதோஷமுளளவராக மெதுவாக இநத வசனததைதக்கூறலானுர். 'முயறசியுளளவாகளான நீஙகள இருவருமே எல்லாக்ஷததிரியாகளையும நாசஞ் செய்வதில் போதுமானவாகள். மிகுநதிருபபவர்களும பெருமபாலும் உறஙகிகொணடிருக்கின்றவர்களுமான இந்த யுத்தவீராகளைக் கொல்வதில ஸநதேகம ஏது? நான பாசறையில பிரவேசிககப்போகிறேன். காலன்போல ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். ஒரு மனிதனுவது உயிரோடு உஙகள இருவரிடமிருநதும விடுபடாதபடியான காரியததை நீங்கள் செய்யவேண்டுமெனபது எனனுடைய நிசசயமான விருப்பம' என்றூா. அஸ்வத்தாமா இவவிதமசொல்லி, தமது பயததைவிட்ட பார்த்தர்களின் பெரியபாசறையில வேறுவழியாக ஆகரமித்துப்பிரவேசிததாா. மிகக புஜபலமுள்ளவரும (அநதபபாசறையினுடைய) அமைப்புககளை அறிநதவருமான அநததுரோணபுததிரா, மிககோபங்கொண்டு தேஜஸினுல் நன்குஜவலிககினறவராகி உள்ளேபுகுநது, பிறகு, இரவில நன்றாக நித்திரைசெய்துகொண்டிருககிற எலலாஜனங்களையும் சுறறிபபார்ததார். திருஷ்டதயுமனனுடைய இருப்பிடத்தை மெதுவாக நெருஙகினுர். அவர்களோ யுததததில பெரியகாரியததைச செய்து மிககளைத்தவர்களாகவும் கவலையறறவர்களாகவும் தங்கள் படைவீரர்களால் சூழபபட்டவர்களாகவும் நன்கு உறங்கிககொண்டிருந்தாாகள். பாரதரே! பிறகு, த்ரௌணியானவர் திருஷ்டத்யுமனனுடைய அநத வீட்டில்நுழைந்து சயனத்தில் தூங்குகிற அவனை ஸமீபத்திலகண்டார். வேநதரே! வெண்பட்டினுல் வெண்மையாக

இருக்கிறதும் பெரியதும் சிறந்தமேல்விரிப்பினால் மூடப்பட்டுள்ளதும் சிறந்த புஷ்பமாலைகளோடுகூடியதும் வாஸனைப்புகைகளாலும் சூர்ணங்களாலும் நன்மணம் உண்டுபண்ணப்பட்டதுமான படுக்கையில் படுத்திருப்பவனும் மஹாபலமுள்ளவனும் நம்பிக்கையுள்ளவனும் ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாதவனும் தூங்கிக்கொண்டிருப்பவனுமான திருஷ்டத்யும்னனைக் காலால் உதைத்தார். யுத்தத்தில்கெட்ட மதங்கொண்டவனும் அளவிடமுடியாத பலமுள்ளவனுமான அந்தத் திருஷ்டத்யும்னன் காலாலுதைத்ததினால் தூக்கமவிழ்த்து எழுந்திருந்து, (உதைத்தவர்) மகாரதரான துரோணபுத்திரரென்று அறிந்தான். மஹாபலசாலியான அஸ்வத்தாமா, சயனத்தினின்று எழுந்திருக்கின்ற பாஞ்சால்யனை இருகைகளாலும் மயிர்களிற்பிடித்துப் பூமியில்தேய்த்தார். பாரதரே! அந்தத்ரௌணியினால் பலத்தினால் தேய்க்கப்பட்டவனும் (சத்துருவினால்) சூழப்பட்டவனும் நித்திரையினால் விவேகத்தை இழந்தவனுமான அந்தத்திருஷ்டத்யும்னன் அப்பொழுது ஒன்றும் செய்வதற்குச் சக்தியற்றவனானான். பிறகு, குரூரபுத்தியுள்ளவரும் அதிககோபமுள்ளவருமான துரோணபுத்திரர் பாஞ்சாலராஜகுமாரனை விரைவாகப் பூமியில் தேய்த்துப் பரபரப்புடன் வில்லினுள்ள நாண்கயிற்றை அவிழ்த்து அவனுடைய கழுத்தில் அந்த நாண்கயிற்றைக்கட்டி விரைவுள்ளவராகவும் கோபமீறினவராகவும் மனத்தைக்குரூரமாகச் செய்துகொண்டு அப்பொழுது அவனைக் கொன்றார். மன்னரே! துரோணபுத்திரர் காலினால் அவனைக் கழுத்திலும் மார்பிலும் கால்களிலும் ஏறிமிதித்துக்கொண்டு, அலறுகின்றவனும் துடிக்கின்றவனுமான அந்தத்திருஷ்டத்யும்னனை ஆட்டைக் கொல்வதுபோலக் கொன்றார். பலசாலியான த்ரௌணியினால் வேகத்துடன் பலத்தினால் தடுக்கப்படுகின்றவனும் பலசாலியுமான அந்தப்பாஞ்சாலராஜகுமாரன் நகங்களால் த்ரௌணியைக்கீறிக்கொண்டு விளக்கமாயில்லாமல் ஒரு வசனத்தை உரைக்கலானான். 'ஆசார்யபுத்திர! சஸ்திரத்தினால் என்னைக்கொன்றுவிடு; தாமஸம் செய்யாதே. மனிதர்களுள் சிறந்தவனே! உன்னால் புண்ணியசாலிகளுடைய லோகங்களை அடைவேனாக' என்றான். சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவரும் பலசாலியுமான த்ரௌணியால் நன்றாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவனும் பாஞ்சால ராஜகுமாரனுமான திருஷ்டத்யும்னன் இவ்விதவசனத்தைச்சொல்லி ஓய்ந்தான். அஸ்வத்தாமா அவனுடைய விளக்கமில்லாத அந்தவாக்கைக்கேட்டு, 'குலத்தைக்கெடுத்த பாபி! ஆசாரியர்களைக்கொல்லுகின்றவர்களுக்கு நல்ல உலகங்கள் கிடையா.

கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! ஆதலால், சஸ்திரத்தினால் நீ நாசம் அடையத்தக்கவனல்லை. குரூரனாகவும் வரம்புகடந்தவனாகவுமிருந்த உன்னால் என்னுடைய பிதா கொல்லப்பட்டார். ஆதலால், கொடிய செய்கையைச் செய்தவனான நீயும் குரூரனான என்னால் கொல்லப்படத் தக்கவன்' என்றார். இவ்விதஞ்சொல்லிக்கொண்டு கோபத்துடன் ஸிம்மமானது மதயானையைக் கொல்வதுபோல அதிகுரூரமானகாலுதைகளால் அந்தவீரனை மர்மஸ்தானங்களில் உதைத்தார். மஹாராஜரே! வீட்டில்கொல்லப்படுகின்ற அந்தவீரனுடைய சப்தத்தினால் ஸ்திரீகளும் அவனுடைய காவற்காரர்களும் விழித்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் (திருஷ்டத்யும்னனைக்) கொல்லுகின்றவரும் மனுஷ்யபலத்தைமீறிய பலத்தையுடையவருமான அந்தத்துரோணியைக் கண்டு பூதமென்று எண்ணிப் பயத்தினால் பேசாமலிருந்துவிட்டார்கள். அந்தப்பாஞ்சாலராஜனை அந்த உபாயத்தினால் யமலோகத்துக்கனுப்பி அதிக தேஜஸுடன் அழகானகாட்சியுள்ள ரதத்தை அடைந்து அதில் ஏறினார். அரசரே! பலசாலியான அந்த அஸ்வத்தாமா திருஷ்டத்யும்னனுடைய இருப்பிடத்தினின்று வெளியில் வந்து திசைகளை நாற்புறங்களிலும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டு சத்துருக்களைக்கொல்ல எண்ணி ரதத்துடன் (மற்றவருடைய) பாசறையை நோக்கிச் சென்றார்.

பிறகு, மஹாரதரான அந்தத் துரோணபுத்திரர் புறப்பட்டுப் போனவுடன், அப்பொழுது ஒன்றுசேர்ந்திருக்கிற காவற்காரரெல்லாருடனும் ஸ்திரீகள் உரக்கஅலறினார்கள். பாரதரே! அரசனான திருஷ்டத்யும்னன் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு, அவனைச்சார்ந்த அரசர்களனைவரும் மிக்க சோகமுள்ளவர்களாக உரக்க அலறினார்கள். அந்தஸ்திரீகளுடைய அந்தச் சப்தத்தினால் ஸமீபத்திலிருந்த க்ஷத்திரியசிரேஷ்டர்கள் பரபரப்புள்ளவர்களாக யுத்தஸன்னாஹஞ்செய்தார்கள்; 'இதுஎன்ன!' என்றும் சொன்னார்கள். அரசரே! அந்த ஸ்திரீகளோ பாரதவாஜரான அஸ்வத்தாமாவைப்பார்த்து மிகப்பயந்தவர்களாகி, 'சீக்கிரம் ஓடுங்கள். ராக்ஷஸனோ மனிதனோ இவனை யாரென்று நாம் அறியோம். பாஞ்சாலராஜரைக் கொன்றுவிட்டு ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று துன்பக்குரலுடன்சொன்னார்கள். பிறகு, அந்தச் சிறந்தயுத்தவீரர்கள் அந்த அஸ்வத்தாமாவை விரைவாகச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அவர், வருகின்ற அவர்களனைவரையும் ருத்திராஸ்திரத்தினால் நாசஞ்செய்தார். அவர் திருஷ்டத்யும்னனையும் அவனுடைய அந்த வீரர்களையும் கொன்று பக்கத்தில் சயனத்தில் உறங்கிக்கொண்டிருந்த உத்தமௌஜஸையும் பார்த்

தார். அவனையும் காலால் கழுத்திலும் மார்பிலும் பராக்கிரமத்தினால் மிதித்து, விசேஷமாக அலறுகின்றவனும் சத்துருக்களை அடக்குகிறவனுமான அவனை அவ்விதமாகவே கொன்றார். விக்கிரமமுள்ளவனான அந்த யுதாமன்யுவும் அந்த அஸ்வத்தாமாவை ராக்ஷஸனென்றெண்ணிக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு வேகத்துடன் மார்பில் அடித்தான். துரோணபுத்திரர் யுத்தத்தில் கதாயுத்தத்தினால் அடிக்கப்பட்டும் அசையவில்லை. த்ரௌணியானவர் வேகத்துடன் எதிர்த்தோடி அவனைப் பூமியில் தள்ளினார். துடிக்கின்ற இந்த வீரனையும் திருஷ்டத்யும்னனைக் கொன்றபடியே ஆட்டைக் கொல்வதுபோலக் கொன்றார். அந்தவீரர் அவ்வாறு அவனைக் கொன்றபிறகு, மற்றவர்களைக்குறித்தும் ஓடினார். ராஜேந்திரரே! கோபமுள்ளவரான அஸ்வத்தாமா ஆங்காங்கு தூங்கிக்கொண்டிருந்த மஹாரதர்களான பாஞ்சால வீரர்களை அருகிற்சென்று வலிந்து கொன்றார். த்ரௌணியானவர் துடிக்கின்றவர்களும் நடுங்குகின்றவர்களுமான அந்தவீரர்களை யாகத்தில் [1]சமிதா பசுக்களைக் கொல்வதுபோலக் கொன்றார். பிறகு, கத்திச்சண்டையில் ஸமர்த்தரான த்ரௌணியானவர், கத்தியையெடுத்து வெவ்வேறான யுத்தமார்க்கங்களில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு மற்றவர்களையும் தனித்தனியாகக் கொன்றார். அவ்வாறே, [2] குல்மத்தில் படுத்திருப்பவர்களும் குல்மமத்தியிலிருப்பவர்களும் களைத்தவர்களும் ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டவர்களுமான எல்லா வீரர்களையும் கத்தியினாலேயே வெட்டி நாசஞ்செய்தார். ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களுடனும் கூடினவரும் காலனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தகன்போன்றவருமான அந்த த்ரௌணியானவர் உத்தமமான கத்தியினால் போர்வீரர்களையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் வெட்டினார். அவர் வெட்டப்பட்டிருக்கிற சரீரத்தையுடையவர்களாகத் துள்ளுகின்ற அவர்களுடைய சரீரங்களினின்று தெறிக்கின்ற ரத்தத்துளிகளாலும் கத்தியை மேலே தூக்குவதினாலும் கீழாகச் சுழற்றுவதினாலும் மூன்றுவிதமாக ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவரானார். ரக்தத்தினால் சிவந்த நிறமுள்ளவரும் ஜ்வலிக்கின்ற கத்தியையுடையவரும் போர்புரிகின்றவருமான அவருடைய வடிவமானது அமானுஷ வடிவம்போல் அதிபயங்கரமாக விளங்கியது. கௌரவரே! விழித்துக்கொண்டவர்களும் சத்தத்தினால் மயங்கினார்கள். பார்க்கின்ற அவர்கள் அந்த இடத்தில் துரோணபுத்திரரைப்பார்த்து அதிக மனவருத்தத்தை அடைந்தார்கள். அந்தக்ஷத்திரியர்கள் சத்துருக்களை நாசஞ்செய்கின்ற அந்தத்ரௌணியினுடைய ரூபத்தைக்

[1] யாகபசுவைக் கொல்பவன். [2] பாசறைப்பாதுகாப்புசேனை.

கண்டு அவரை ராக்ஷஸனென்று எண்ணிக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். கோரரூபியான அந்த அஸ்வத்தாமா அப்பொழுது பாசறையில் காலன்போல ஸஞ்சரித்தார். த்ரௌபதியின் புதல்வர்களையும் மிகுந்திருக்கின்ற ஸோமகர்களையும் கண்டார். அரசரே! அந்தச் சத்தத்தினால்பயந்த மஹாரதர்களான த்ரௌபதீபுத்திரர்கள் திருஷ்டத்யும்னன் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டுப் பயமில்லாதவர்களாகக் கையில் வில்லை எடுத்து அஸ்வத்தாமாவின்மீது பாணஸமூகங்களை இறைத்தார்கள். பிறகு, அந்தச் சப்தத்தினால் நன்றாக விழித்துக் கொண்ட பிரபத்ரகர்களும் சிகண்டியும் துரோணபுத்திரர்மீது பாணங்களைப் பிரயோகித்துத் துன்பஞ்செய்தார்கள். அந்தப் பாரத்வாஜர் சரவர்ஷங்களை வர்ஷிக்கின்ற அந்த மஹாரதர்களைக் கண்டு அவர்களைக் கொல்ல எண்ணங்கொண்டு உரக்க ஸிம்மநாதம் செய்தார். பிறகு, அதிக கோபமுள்ளவரான த்ரௌணியானவர், பிதாவினுடைய வதத்தை நினைத்து ரதமத்தியினின்று இறங்கி விரைவுள்ளவராக அவர்களுக்கு எதிரில் ஓடினார். அதிக பலமுள்ளவரான த்ரௌணி யுத்தத்தில் ஆயிரம் சந்திரபிரதிமைகளால் நிர்மலமாயிருக்கின்ற கேடகத்தையும் திவ்யமானதும் ஸ்வர்ணத்தினாலலங்கரிக்கப்பட்டதும் பளபளப்புள்ளதுமான கத்தியையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு த்ரௌபதீபுத்திரர்களை எதிர்த்து ஓடிக் கத்தியினால் அவர்களை வெட்ட ஆரம்பித்தார். வேந்தரே! பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டரான அந்த அஸ்வத்தாமா மஹாயுத்தத்தில் பிரதிவிந்தியனை வயிற்றில் வெட்டினார். அவன் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தான். பிரதாபசாலியான ஸுதஸோமன் பிராஸாயுதத்தினால் த்ரௌணியை அடித்து மறுபடியும் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவருக்கு அருகில் ஓடிவந்தான். நரஸ்ரேஷ்டரே! (அஸ்வத்தாமா) ஸுதஸோமனுடைய கத்தியுடன் கூடிய அந்தக் கையை அறுத்து மீண்டும் விலாப்பக்கத்தில் அடித்தார். அவன் மார்புபிளக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்தான். வீர்யசாலியும் நகுல புத்திரனுமான சதானீகன் இருகைகளாலும் ரதசக்ரத்தைத் தூக்கி வேகத்துடன் அவரை மார்பில் அடித்தான். அந்தப் பிராம்மணரோ சக்கரத்தைவிட்ட சதானீகனை அடித்தார். அவன் தளர்ச்சியுற்றுப் பூமியை அடைந்தான். பிறகு, அவர் அவனுடைய தலையை வெட்டினார். ஸ்ருதகர்மாவோ எவ்விதத்தினாலும் நெருங்கமுடியாத கோரமான பரிகத்தை எடுத்து உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு முயன்று வேகத்தோடு துரோணபுத்திரரை அடித்தான். அவரோ அந்த ஸ்ருதகர்மாவை உத்தமமான

கத்தியினால் முகத்தில் வெட்டினார். வெட்டப்பட்ட அந்த மருத்கர்மா தலையை இழந்து விகாரமுள்ள முகத்துடன் கூடியவனாகப் பூமியில் விழுந்தான். அந்தச் சத்தத்தினால் வீரனான சுருதகீர்த்தி விழித்துக்கொண்டான்; அஸ்வத்தாமாவை வந்தணுகிச் சரமாரிகளைப் பொழிந்தான். மஹாராஜரே! அவனால் பாணங்களால் மூடப்பட்டிருக்கிற மகாரதரான துரோணபுத்திரர் முட்களால் நிறைந்த முள்ளம்பன்றிபோலக் காணப்பட்டார். அந்தத் த்ரௌணியானவர், அவனுடைய சரமாரிகளையும் கேடகத்தினால் தடுத்துப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற குண்டலங்களுடன்கூடிய தலையை உடலினின்று கவர்ந்தார். பிறகு, பீஷ்மரைக்கொன்றவனும் வீரனுமான சிகண்டியையும் எல்லாப் பிரபத்ரகர்களையும் பலத்தினால் எல்லா ஆயுதங்களாலும் அடித்தார். சிகண்டியும் த்ரௌணியின் இரண்டு புருவங்களுக்கும் இடையில் சிலீமுகத்தினால் அடித்தான். குரோதத்தினால் மூடப்பட்டவரும் மஹாபலசாலியுமான அந்தத் துரோணபுத்திரரோ சிகண்டியை நெருங்கிக் கத்தியினால் அவனை இரண்டாகத் துண்டாக்கினார். குரோதத்தினால் மூடப்பட்டவரும் சத்துருக்களைத் தவிக்கும்படி செய்கின்றவரும் வேகமுள்ளவருமான அஸ்வத்தாமா, பிறகு, சிகண்டியைக்கொன்று எல்லாப்பிரபத்ரகர்களுடைய கூட்டங்களையுங்குறித்து எதிர்த்து ஓடினார். விராடன், துருபதன், அவனுடைய புத்திரர்கள், பௌத்திரர்கள், நண்பர்கள் இவர்களுடைய எந்தச்சேனை மிகுந்திருந்ததோ அதை நோக்கித் த்ரௌணி விரைவாக ஓடினார். மஹாபலசாலியான அவர் அந்த இடத்தில (அதைக்) கண்டு கோரமான வதத்தைச் செய்தார். கத்திப்போர்வழிகளில் ஸமர்த்தரான த்ரௌணியானவர் மற்றவர்களையும் மற்றவர்களையும் எதிர்த்து ஓடிஓடிக் கத்தியினால் வெட்டினார். அரசரே! பெரியவரே! அந்தப் பிரதான யுத்தவீரர்கள், கறுத்த நிறமுள்ளவளும், சிவந்த முகத்தையும் கண்களையுமுடையவளும், சிவந்தமாலையையும் சந்தனத்தையுந்தரித்தவளும், சிவந்த வஸ்திரத்தை உடுத்தவளும், கோரஸ்வரூபியும், பாசத்தைக் கையில்கொண்டவளும், குடும்பினியாக இருப்பவளும், சிரிக்கின்றவள்போல நிற்பவளும், கோரமான பாசங்களால மனிதர்களையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போகின்றவளும், பாசத்தினால் கட்டப்பட்ட தலைமயிரில்லாத பற்பல ப்ரேதங்களைக் கொண்டுபோகின்றவளும், அவ்வாறே எப்பொழுதும் ஆயுதங்களைக் கீழேவைத்தவர்களாகவும் தூங்குகின்றவர்களாகவுமிருக்கும் மகாரதர்களைக் கொண்டுபோகின்றவளுமான

காளராத்திரியையும் கொல்லுகின்ற துரோணபுத்திரரையும் மற்ற ராத்திரிகளில் நித்தியம் கனவில் கண்டார்கள். குருபாண்டவ சேனைகளிரண்டுக்கும் சண்டை தொடங்கியதினம் முதலே (ஸ்வப்னத்தில்) அந்தக் கன்னிகையையும் துரோணபுத்திரரையும் கண்டார்கள். எல்லாப் பிராணிகளையும் பயப்படும்படி செய்து கொண்டு பயங்கரமானசப்தங்களை வெளியிடுகின்ற துரோணபுத்திரர் முந்தியே தெய்வத்தினாலடிக்கப்பட்ட அந்தப்போர்வீரர்களைப் பிறகு வீழ்த்தினார். தெய்வத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான அந்தவீரர்கள், முன்கண்டிருந்த அந்தஸ்வப்னக்காட்சியைநினைத்து, 'இதுதானது' என்று எண்ணினார்கள். பிறகு, அந்தச்சப்தத்தினால் பாண்டவர்களுடைய பாசறையிலிருந்த வில்லாளிகள் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் விழித்துக்கொண்டார்கள். அவர் காலத்தினாலுண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தகனைப்போல ஒருவனுடைய இருகால்களையும் மற்று ஒருவனுடைய இடையையும் வெட்டினார். சிலரை விலாப்பக்கங்களில் பிளந்தார். பிரபுவே! அதிகஉக்கிரமாகப் பொடிபண்ணப்பட்டவர்களும் அலறுகின்றவர்களும் அதிகமாகத்துவளுகின்றவர்களும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நொறுக்கப்பட்டவர்களுமான மற்றவர்களால் பூமியானது நிரம்பியதாயிற்று. 'இதுஎன்ன? இவன் யார்? என்ன சப்தம்? என்ன? என்னசெய்யப்பட்டது?' என்றுஅலறுகின்ற பாஞ்சாலர்களுக்கு அசுவத்தாமாஅவ்வண்ணம் அந்தகனாக ஏற்பட்டார். அடிப்பவர்களுள் சிறந்தவரான தரௌணியானவர் சஸ்திரங்களும் ஸன்னாகமும் இல்லாதவர்களும் உள்ளவர்களுமான பாண்டவவீரர்களையும் ஸ்ருஞ்சயர்களையும் ம்ருத்யுலோகத்துக்கு அனுப்பினார். பிறகு, அவருடைய சஸ்திரத்தினின்று விசேஷமாகப் பயந்தவர்களும் நித்திரையினால் ஒன்றும்தெரியாதவர்களும் பிரஜ்ஞையை இழந்தவர்களுமான மனிதர்கள் பயத்தினால் எதிரில் ஓடிவந்து ஆங்காங்கு விழுந்தார்கள். அவர்கள் தொடைநடுக்கமுள்ளவர்களாகவும் மூர்ச்சையினால் பராக்கிரமமழிக்கப்பட்டவர்களாகவும் அதிகமாகச் சத்தமிடுகின்றவர்களாகவும் மிக்கபயமுற்றவர்களாகவும் பரஸ்பரம் பார்த்துக்கொண்டார்கள். பிறகு, பயங்கரமான கோரத்துடன் கூடிய தரௌணியானவர் வில்லைக்கையிற்கொண்டு மீண்டும் ரதத்திலேறிப் பாணங்களால் மற்றவர்களையும் யமலோகத்துக்கு அனுப்பினார். மறுபடியும் தூரத்தினின்று எதிர்த்துவருகின்றவர்களான புருஷஸ்ரேஷ்டர்களையும் நேரில்வருகின்ற மற்றச்சூரர்களையும் காளராத்திரியினிடம் நிவேதனம்செய்தார். அவ்வாறே, அவர் தேர்செல்லு

வதனால் அதிகமாகநாசஞ்செய்துகொண்டு பிரகாசித்தார். பிறகு, பற்பலபாணவர்ஷங்களைச் சத்துருக்களின்மீது வர்ஷித்தார். மீண்டும், அந்தத் தரௌணியானவர் அத்யந்தம் விசித்திரமாயுள்ளதும் நூறுசந்திரப் பிரதிமையுள்ளதுமான கேடகத்தோடும் ஆகாசநிறமுள்ள அந்தக் கத்தியோடும் அவ்வண்ணம் ஸஞ்சரித்தார். ராஜேந்திரரே! யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்டவரான அந்தத் தரௌணியானவர், யானை பெரியமடுவைக் கலக்குவதுபோல அவர்களுடைய சிபிரத்தைக் கலக்கினார்.

அரசரே! அந்தச்சப்தத்தினால் மெய்ம்மறந்தவர்களும் நித்திரையினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் பயத்தினால் பிளக்கப்பட்டவர்களுமான அந்த யுத்தவீரர்கள் எழுந்திருந்து ஆங்காங்கு ஓடினார்கள். சிலர் விகாரமானகுரலுடன் கூச்சலிட்டார்கள். ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாத அனேகவசனங்களை உரைத்தார்கள். சஸ்திரங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தரிக்கவில்லை. மற்றவர்கள் அவிழ்ந்திருக்கின்ற தலைமயிரையுடையவர்களாக ஒருவரையொருவர் அறியவில்லை. சிலர் மேலேபாய்ந்து களைத்துவிழுந்தார்கள்; அப்பொழுது, அவ்விடத்தில் பிரமித்தார்கள். சிலர் மலத்தைக் கழித்தார்கள். சிலர் மூத்திரத்தை விட்டார்கள். ராஜேந்திரரே! வேறுகுதிரைகளும் யானைகளும் கட்டுகளை அறுத்துக்கொண்டும் அதிகமாகக்குழப்பமடையும்படி செய்துகொண்டும் ஒரேஸமயத்தில் நாற்பக்கங்களிலுமசுற்றின. அதில் சில மனிதர்கள் பயந்தவர்களாகிப் பூமியில் பதுங்கினார்கள். அவ்வண்ணமே, விழுந்திருக்கின்ற அவர்களை யானைகளும் குதிரைகளும் பொடிசெய்தன. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அது அவ்வண்ணம் இருக்கும்போது ராக்ஷஸர்கள் உத்ஸாகமுள்ளவர்களாகவும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும் உரக்கக் கர்ஜித்தார்கள். அரசரே! களிப்படைந்த பூதக்கூட்டங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மிகப்பெரிதான அந்தச்சப்தமானது எல்லாத் திசைகளையும் ஆகாயத்தையும் நிரப்பின. மன்னரே! அவர்களுடைய தீனஸ்வரத்தைக்கேட்டு அதிகமாகப் பயந்துகொண்டிருக்கிற யானைகளும் குதிரைகளும் கட்டுக்களை அறுத்துக்கொண்டும் பாசறையில ஜனங்களைத் துகைத்துக்கொண்டும் நான்குபக்கத்திலும் ஓடின. சிபிரத்தில் நாற்புறங்களிலும் ஓடுகின்ற அந்த யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் கால்களால் தூற்றிவிடப்பட்டபுழுதியானது, இரவில் அந்தச் சிபிரத்தில் அவர்களுக்கு இரண்டுமடங்கு இருளை உண்டுபண்ணியது. அந்த இருள் உண்டானவுடனே, நாற்புறங்களிலும் ஜனங்கள் மதிமயக்கங்கொண்டார்கள். தந்தைகள் பிள்ளை

களையும் ஸஹோதரர்கள் ஸஹோதரர்களையும் அறியவில்லை. பாரதரே! யானை யானைகளைத் தாண்டிச்சென்றது. வீரர்களில்லாத குதிரைகள் குதிரைகளைத் தாக்கின; துகைத்தன; பொடிசெய்தன. அவைகள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொண்டும் துகைத்துக்கொண்டும் கீழே விழுந்தன. அவ்வண்ணமே, மற்றவைகளைக் கீழேவிழும்படிசெய்தன; அப்பொழுது மற்றவைகளைக் கீழேவிழும்படிசெய்து பொடிசெய்தன. அந்தச்சிபிரத்தில் இருளால்மூடப்பட்ட ஜனங்கள் தூக்கமுள்ளவர்களாகவும் புத்தியை இழந்தவர்களாகவும் காலனாலேயே தூண்டப்பட்டவர்களாகித் தடுமைசேர்ந்தவர்களையே கொன்றார்கள். வாயில் காப்பவர்களும் குலமரக்ஷகர்களும் வாயில்களையும் அவ்வாறே குலமங்களையும் விட்டுவிட்டு மனநிலைதவறினவர்களாகவும் பயந்தவர்களாகவும் இயன்றவரையில் ஓடினார்கள். பிரபுவே! ஓடுகின்ற அந்தவீரர்கள் தெய்வத்தினால் கெடுக்கப்பட்டமனமுள்ளவர்களாக, 'தந்தையே! மகனே!' என்று அலறிக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் அறியவில்லை. பிறகு, ஜனங்கள் தங்கள் பந்துக்களை இழந்து, திசைகளில் ஓடுகின்ற அந்த வீரர்களுடைய கோத்ரங்களாலும் நாமதேயங்களாலும் ஒருவரையொருவர் அலறிஅழைத்தார்கள். மற்றவர்கள் 'ஆ! ஆ!' என்று அலறிக்கொண்டு பூமியில் படுத்தார்கள். அந்தத்ரோணபுத்திரர் போர் நடுவில் அவர்களைத் தெரிந்து அடித்து நாசஞ்செய்தார். அந்தச்சிபிரத்தில் அடிக்கடி துன்பம் செய்யப்படுகின்ற மற்ற க்ஷத்திரியர்கள் மனநிலை தவறினவர்களாகவும் பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் சிபிரத்தினின்று வெளியில்புறப்பட்டார்கள். பயந்து உயிரைவிரும்பிச் சிபிரத்தினின்று வெளிப்பட்டவர்களான அந்த வீரர்களைக் கிருதவர்மாவும் கிருபரும் வாயிற்படியில்கொன்றார்கள். பூட்டுத்தளர்ந்த கவசமுள்ளவர்களும் அவிழ்ந்த தலைமயிர்களையுடையவர்களும்அஞ்சலிசெய்பவர்களும் பூமியில் துடிப்பவர்களும் பயந்தவர்களுமான அவர்களுள் ஒருவரையாவது விடவில்லை. சிபிரத்தின்று வெளிப்புறப்பட்ட ஒருமனிதனாவது அவ்விருவரிடத்தினின்றும் விடுபடவில்லை. மஹாராஜரே! அந்தக்கிருபரும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனான கிருதவர்மாவும் மறுபடியும் துரோணபுத்திரருக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய எண்ணிப் பாசறையில் மூன்று இடங்களில் நெருப்பைவைத்தார்கள். மஹாராஜரே! பிறகு, பிரகாசமானபாசறையில் பிதாவை ஆநந்திக்கும்படி செய்பவரான அஸ்வத்தாமா கத்தியையுடையவராக நல்ல கைத்தேர்ச்சியுள்ளவர்போல் ஸஞ்சரித்தார். உத்தமபிராமணர்களுள் சிறந்தவரான அஸ்வத்தாமா எதிரில் வருகின்ற சில வீரர்களையும்

வதனால் அதிகமாக நாசஞ்செய்துகொண்டு பிரகாசித்தார். பிறகு, பற்பல பாணவர்ஷங்களைச் சத்துருக்களின்மீது வர்ஷித்தார். மீண்டும், அந்தத் த்ரௌணியானவர் அத்யந்தம் விசித்திரமாயுள்ளதும் நூறுசந்திர பிரதிமையுள்ளதுமான கேடகத்தோடும் ஆகாசநிறமுள்ள அந்தக் கத்தியோடும் அவ்வண்ணம் ஸஞ்சரித்தார். ராஜேந்திரரே! யுத்தத்தில் கெட்டமதங்கொண்டவரான அந்தத் த்ரௌணியானவர், யானை பெரியமடுவைக் கலக்குவதுபோல அவர்களுடைய சிபிரத்தைக் கலக்கினார்.

அரசரே! அந்தச்சப்தத்தினால் மெய்ம்மறந்தவர்களும் நித்திரையினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் பயத்தினால் பிளக்கப்பட்டவர்களுமான அந்த யுத்தவீரர்கள் எழுந்திருந்து ஆங்காங்கு ஓடினார்கள். சிலர் விகாரமான குரலுடன் கூச்சலிட்டார்கள். ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமில்லாத அனேகவசனங்களை உரைத்தார்கள். சஸ்திரங்களையும் வஸ்திரங்களையும் தரிக்கவில்லை. மற்றவர்கள் அவிழ்ந்திருக்கின்ற தலைமயிரையுடையவர்களாக ஒருவரையொருவர் அறியவில்லை. சிலர் மேலேபாய்ந்து களைத்துவிழுந்தார்கள்; அப்பொழுது, அவ்விடத்தில் பிரமித்தார்கள். சிலர் மலத்தைக் கழித்தார்கள். சிலர் மூத்திரத்தை விட்டார்கள். ராஜேந்திரரே! வேறு குதிரைகளும் யானைகளும் கட்டுகளை அறுத்துக்கொண்டும் அதிகமாகக் குழப்பமடையும்படி செய்துகொண்டும் ஒரேஸமயத்தில் நாற்பக்கங்களிலும் சுற்றின. அதில் சில மனிதர்கள் பயந்தவர்களாகிப் பூமியில் பதுங்கினார்கள். அவ்வண்ணமே, விழுந்திருக்கின்ற அவர்களை யானைகளும் குதிரைகளும் பொடிசெய்தன. புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அது அவ்வண்ணம் இருக்கும்போது ராக்ஷஸர்கள் உத்ஸாகமுள்ளவர்களாகவும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகவும் உரக்கக் கர்ஜித்தார்கள். அரசரே! களிப்படைந்த பூதக்கூட்டங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மிக்கப்பெரிதான அந்தச்சப்தமானது எல்லாத் திசைகளையும் ஆகாயத்தையும் நிரப்பின. மன்னரே! அவர்களுடைய தீனஸ்வரத்தைக்கேட்டு அதிகமாகப் பயந்துகொண்டிருக்கிற யானைகளும் குதிரைகளும் கட்டுக்களை அறுத்துக்கொண்டும் பாசறையில் ஜனங்களைத் துகைத்துக்கொண்டும் நான்குபக்கத்திலும் ஓடின. சிபிரத்தில் நாற்புறங்களிலும் ஓடுகின்ற அந்த யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் கால்களால் தூற்றிவிடப்பட்டபுழுதியானது, இரவில் அந்தச் சிபிரத்தில் அவர்களுக்கு இரண்டுமடங்கு இருளை உண்டுபண்ணியது. அந்த இருள் உண்டானவுடனே, நாற்புறங்களிலும் ஜனங்கள் மதிமயக்கங்கொண்டார்கள். தந்தைகள் பிள்ளை

தனஞ்சயன பிராம்மணர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவன் ; ஸத்தியமான வாக்குள்ளவன் ; அடக்கமுள்ளவன் ; எல்லாபபிராணிகளிடங்களிலும் தயைபாராட்டுகிறவன் ; உறங்குகிறவனேயும் அஜாக்கிரதையாயிருப் பவனேயும சஸ்திரஙகளேககீழேவைத்தவனேயும அஞ்சலிசெய்தவனே யும ஓடுகினறவனேயும் அவிழ்நததலேமயிரையுடையவனேயும கொல்ல மாட்டான. குரூரமானசெய்கைகளுள்ள ராக்ஷஸர்களால அபபடிப் பட்ட இந்தக்கோரமானகாரியம நமககுச செய்யபபட்டது' என்று அடிககடி பிரலாபிததுககொண்டு அனேக ஜனஙகள் படுத்தாகள். பிறகு, அலறுகின்ற மனிதர்கள விளங்காமற்கததுகின்ற மற்றஜந்துக் கள் இவர்களின் நெருங்கிய அந்தப் பேரொலியானது ஒருமுகூர்தத காலததில் ஓய்நதது. மன்னரே! ரததத்தினல் நன்முகநனேக்கப்பட்ட பூமியில கோரமாயுமநெருக்கமாயும தோன்றியிருநத அநதப்புழுதி யானது க்ஷணததினுள மறைநதது. குரோதமுள்ளவரான அநதஅஸ்வ வத்தாமா அசைவுற்றவாகளும அதிக பயமடைநதவர்களும் உதஸா ஹததை இழநதவாகளுமான ஆயிரககணககானமனிதாகளேப் பசுபதி பசுககளேத தளளுவதுபோலக கீழே தளளினா. துரோணபுததிரா, உயிரோடு ஒருவரைஒருவர் கட்டிக்கொண்டு படுததிருபபவாகளும மற் றும நன்முகபபதுஙகிககொண்டிருப்பவர்களும யுததமசெய்கின்றவர் களுமான எலலாவீரர்களேயும நாசமசெய்தார். அநதவீரர்கள் நெருப் பினல எரிககபபடுகின்றவர்களும் அநதத தரௌணியினல் கொல் லபபடுகின்றவர்களும் ஆனர்கள். ஒருவரோடொருவர் போர்புரி கினறவீரர்களே அபபொழுது த்ரௌணியானவர் யமலோகத்துககு அனுபபினர். ராஜேநதிரரே! துரோணபுததிரர் அநதஇரவின நடு வில் பாண்டவாகளுடையபெரும்படையை யமலோகததுக்கனுபபி னா. மனிதாகளுககும யானேகளுககும குதிரைகளுககும நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும மிககபயஙகரமாயிருககினறதுமான அநத ராத் திரியானது இரவில ஸஞ்சரிக்கின்றபிராணிகளுக்கு ஸநதோஷததை விருததிசெய்கினறதாகியது. அந்தஇடததில் ராக்ஷஸர்கள் காணப் படடாாகள. நரமாமஸஙகளேக் கடித்துத் தின்னுகின்றவைகளும் ரத் தங்களேககுடிககின்றவைகளும கோரப்பறகளுள்ளவைகளும் மஞ்சள் நிறமுள்ளவைகளும ரௌதரமானரூபத்துடன்கூடியவைகளும் மலே போன்ற தநதமுள்ளவைகளும புழுதியடைநதவைகளும் சடையுள்ள வைகளும் பயஙகரமானமுகமுள்ளவைகளும் ஐநதுகால்களேயுடைய வைகளும பருததவயிறறையுடையவைகளும் பின்புறததில்விரல்களே யுடையவைகளும் குரூரஸ்வபாவமுள்ளவைகளும் விகாரமான ரூப முள்ளவைகளும் பயங்கரமான சத்தமுள்ளவைகளும் யானேமுகமுள்ள

வைகளும் முட்டைவடிவமுள்ளவைகளும் கறுத்தநிறமுள்ளவைகளும் மிகப்பயங்கரமாக இருப்பவைகளும் புத்திரர்களுடனும் மனைவிகளுடனும் கூடியவைகளும் மிகக்கொடுந்தன்மையுள்ளவைகளும் பார்க்க முடியாதவைகளும் சிறிதும் தயையற்றவைகளும் பற்பலவிதமாயிருப்பவைகளுமாகப் பிசாசங்களும் காணப்பட்டன. அந்தஇடத்தில்ராக்ஷஸர்களுடைய பற்பலரூபங்கள் காணப்பட்டன. இறைச்சியினனும் மற்றவைகள் கூட்டம்கூட்டமாக ரக்தத்தைக்குடித்துக் களிப்படைந்தவைகளாகக் கூத்தாடின. 'இது சிறந்தது; இது பரிசுத்தமானது; இது ருசியுள்ளது' என்றும் உரைத்தன. ராக்ஷஸர்கள் கொழுப்பு, மஜ்ஜை, எலும்பு, ரக்தம், மாம்ஸம் இவைகளால் நன்கு திருப்தியடைவிக்கப்பட்டார்கள். மாம்ஸத்தினால் ஜீவிக்கின்ற மற்ற ராக்ஷஸர்கள் மாம்ஸங்களைக்கடித்துத்தின்றனர். பருத்தவயிறுள்ளவர்களும் பற்பல வாயுள்ளவர்களும் அவ்வாறே ரௌத்ராகாரமுள்ளவர்களும் மாம்ஸங்களைச்சாப்பிடுகின்றவர்களுமான வேறுசிலராக்ஷஸர்கள் ஊனீர்களைக் குடித்துவிட்டு நான்குபக்கங்களிலும்ஓடினார்கள். அந்தச்சிபிரத்தில கோரரூபமுள்ளவர்களும் பருத்தவர்களும் க்ரூரமானசெய்கையுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் பதினாயிரக்கணக்காகவும் லக்ஷக்கணக்காகவும் அர்ப்புதக்கணக்காகவும் இருந்தார்கள். ஜநாதிபரே! பெரிதான அந்தயுத்தத்தில ஸந்தோஷமுள்ளவைகளும் மிக்க திருப்தியடைந்தவைகளுமான அனேகபூதங்கள் ஒன்றுசேர்ந்தவைகளாயின. நன்றாக உறங்கினவர்களும் ஜாக்கிரதை இல்லாதவர்களுமான ஸோமகர்களைச் சேர்ந்த ஜனங்களுக்கு அழிவை உண்டுபண்ணுகின்ற அந்தராத்திரியானது இவ்விதமாக மிகக பயங்கரமாயிற்று. நம்முடைய ஜனங்களுக்கு அழிவைஉண்டுபண்ணின அப்படிப்பட்ட சூரர்களும் கொல்லப்பட்டமையால் காலத்தினுடைய மகிமை தாண்டமுடியாதது; இதில ஸம்சயமில்லை" என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், "என் புத்திரனுடைய வெற்றியில் ஊக்கமுள்ளவரும் மஹாரதருமான அச்வத்தாமா இப்படிப்பட்ட மிகவும் பெரிதான இந்தக் கார்யத்தை யாதுகாரணத்தினால் முந்தியே செய்யவில்லை? மஹாதமாவான அந்தத் துரோணபுத்திரர் யாது காரணத்தினால் க்ஷத்திரியர்கள் கொல்லப்பட்ட பிறகு, இந்தக் கார்யத்தைச் செய்தார்? அதனை நீ எனக்குச் சொல்லக்கடவாய்" என்றுவினவ, ஸஞ்சயன் சொல்லலானான். "குருநந்தனரே! அந்த த்ரௌணியானவர் அந்தப் பாண்டவர்களிடத்திலுள்ள பயத்தினால்(இக்காரியத்தைச) செய்யவில்லை; இதுநிச்சயம். பார்த்தர்கள், புத்திமானான கேசவர், ஸாத்யகி இவர்கள் அருகிலில்லாமையாலன்றோ இந்தக் காரியம்

துரோணபுத்திரரால் செய்யப்பட்டது? தேவராஜனான இந்திரனு யிருந்தாலும் அவர்களுடைய முன்னிலையில் எவன் அவர்களைக் கொல்வான? அரசரே! பிரபுவே! தூங்கிக்கொண்டிருந்த ஜனங்க ளிடம் இந்தக்காரியம் இவ்விதமாக நடந்தது. அந்த அஸ்வத்தாமா இவ்விதமாகப் பாண்டவர்களுடைய ஜனங்களுக்குப் பெரிய நாசத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டு விடியற்காலையில் பாசறையினின்று திரும்பிவர விரும்பினார். பிரபுவே! மனுஷ்யரத்தத்தினால் நன்குநனைக்கப்பட்ட துரோணபுத்திரருடைய கத்திப்பிடியானது அவருடைய கையோடு சேர்ந்து ஒன்றுபட்டதுபோலாயிற்று. அந்த த்ரௌணியானவர், அக்னியானது யுகாந்தகாலத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் சாம்ப லாக்கச்செய்து ஓய்வதுபோலச் சத்துருக்களை மிச்சமில்லாமல் செய்து விடியற்காலத்தில் ஓய்ந்தார். பிரபுவே! துரோணபுத்திரர் பிர திஜ்ஞை செய்தவண்ணம் அந்தக்கார்யத்தைச்செய்து ஒருவராலும் செல்லமுடியாத வழியை அடைந்து சென்று பிதாவின் விஷயத்தில் மனக்கவலையற்றவரானார். புருஷஸ்ரேஷ்டரான அஸ்வத்தாமா, நன் றாக நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த ஜனங்களுள்ள பாசறையில் இர வில் நுழைந்ததுபோலவே (அங்கிருந்தவர்களைக்) கொன்று சப்த மின்றி வெளியில் வந்துவிட்டார். பிரபுவே! வீர்யமுள்ள அஸ்வத் தாமா அந்தச் சிபிரத்தினின்று வெளியில்வந்து கிருபர் கிருதவர்மா இவ்விருவர்களோடும் சேர்ந்து ஸந்தோஷமுள்ளவராக அவ்விருவரை யும் மகிழ்வித்துக்கொண்டு அந்த எல்லாச் செய்கையையும் சொன் னார். அப்பொழுது, பிரியத்தைச் செய்கின்றவர்களான அவ்விரு வரும், 'ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பாஞ்சாலர்களும் ஸ்ருஞ்சயர்களும் வெட்டப்பட்டார்கள்' என்கிற பிரியவசனத்தை அவரிடத்தில் சொன்னார்கள். மஹாரதர்களான அம்மூவரும் பிரீதியுடன் உரக்க ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; அவ்வண்ணமே, கைகளையும் கொட்டினார் கள். ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து, 'பாக்யம், பாக்யம்' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு, அவ்விருவர்களாலும் நன்கு கொண் டாடப்பட்ட அஸ்வத்தாமா அவ்விருவரையும் கட்டியணைத்தார். ஸந்தோஷத்தினாலே அதிக மஹிமைபொருந்தின உத்தமமான இந்த வாக்கியத்தை உரைக்கலானார். 'என்னால் எல்லாப்பாஞ்சாலர்களும் எல்லா த்ரௌபதிபுத்திரர்களும் ஸோமகர்களும் மிகுந்திருந்த எல்லா மாத்ஸ்யர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். இப்பொழுது நாம் கிருத கிருத்யர்களானோம். (அரசனிருக்கும்) இடத்திற்கே காலதாமத மின்றிச் செல்வோம். நம்முடைய அரசன் உயிருடனிருப்பானாகில் அவனுக்குப் பிரியத்தைச்சொல்வோம்' என்று கூறினர்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

ஸௌப்திகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அச்வத்தாமாமுதலியோர் துரியோதனனிடம் வந்து துக்கித்ததும், அச்வத்தாமா தாம் உறங்கினவர்களைக் கொன்றதைத் துரியோதனனுக்குச் சொல்லியதும், துரியோதனன் உயிர் விட்டதும், அச்வத்தாமாமுதலியோர் நகரஞ்சென்றதும், ஸஞ்சயனுக்குத் திவ்யஞானம்போய் விட்டதும்.)

அந்த அச்வத்தாமா முதலான மூவரும், எல்லாப்பாஞ்சாலர்களையும் திரௌபதீபுத்திரர்களனைவரையும் கொன்று துரியோதனன் அடிக்கப்பட்ட இடம் சென்றார்கள்; சென்று, குற்றுயிராயிருக்கும் அரசனைக்கண்டார்கள்; பிறகு, ரதங்களினின்று இறங்கி உம்முடைய புத்திரனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள், ராஜேந்திரரே! தொடைகள் முறிந்தவனும் துன்பப்படும் பிராணனுடன் கூடியவனும் பிரஜ்ஞையை இழந்தவனும் வாயினின்று இரத்தத்தைக் கக்குகின்றவனுமான அந்தத்துரியோதனனை யுத்தபூமியில் கண்டார்கள். கோரமான காட்சியுள்ள அனேக துஷ்டமிருகங்களாலும் தின்னப்போகிற ஓநாய்க்கூட்டங்களாலும் நாற்பக்கத்திலும் ஸமீபத்தில் சூழப்பட்டவனும் கடித்துத்தின்ன விரும்பும் அந்தக்கொடியமிருகங்களைக் கஷ்டத்தினால் தடுப்பவனும் [1] (பூமியில்) புரண்டுகொண்டிருப்பவனும் மிக்க வேதனையை அனுபவிக்கின்றவனும் இரத்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டுப் பூமியில் அவ்வாறு படுத்திருப்பவனுமான அந்தத்துரியோதனனைக் கண்டு, மாண்டவர்கள்போக மிகுந்திருக்கின்ற அச்வத்தாமா, கிருபர், ஸாத்வதனான கிருதவர்மா இந்த மூன்றுவீரர்களும் சோகத்தினால் வருத்தமுற்றுப் புலம்பினார்கள். ரத்தத்தினால் எல்லாப்பக்கத்திலும் பூசப்பட்டவர்களும் பெருமூச்சு விடுகின்றவர்களுமான அந்தமூன்று மஹாரதர்களாலும் சூழப்பட்ட அந்த அரசன் மூன்று அக்னிகளால் யாகவேதி விளங்குவதுபோல விளங்கினான். பிறகு, அம்மூவரும் அவ்வித நிலைமையை அடைவதற்குத் தகாதவனும் படுத்திருப்பவனுமான அந்த அரசனைப் பார்த்து ஸஹிக்கமுடியாத துக்கத்தினால் ரோதனம் செய்தார்கள்.

பிறகு, கிருபர் யுத்தபூமியில் படுத்திருக்கிற அந்தஅரசனுடைய வாயினின்று (பெருகும்) ரக்தத்தைக் கைகளால் துடைத்து மிகப

1 வேறுபாடம்.

புலம்பலானார். 'பதினோரு அக்ஷௌஹிணிகளுக்கு நாதனான இந்தத் துர்யோதனன் கொல்லப்பட்டும் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டும் படுத்திருக்கிறான். தெய்வத்துக்கு அதிகப்பொறுப்பு இல்லையே! பிரியமான கதாயுதத்தையுடையவனும் பொன்போற பிரகாசிக்கின்ற வனுமான மஹாராஜனுடைய ஸ்வர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளதும் ஸமீபத்தில் விழுந்திருப்பதுமான இந்தக் கதையைப் பார். இந்தக்கதையானது ஒவ்வொருயுத்தத்திலும் இந்தசூரனை விடுகிற தில்லை. ஸ்வர்க்கத்தைக்குறித்துச் சென்றாலும் புகழுள்ளவனான இந்தஅரசனை விடுவதாயில்லை. அரண்மனையில் பிரீதியுள்ளமனைவியைப்போல இந்தவீரனோடுகூடப் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறதும் ஸ்வர்ணத்தினாலலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தக்கதாயுதத்தைப் பார். சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவனும் முடிசூடினமன்னர் களுக்கு முந்திச்செல்பவனுமான இந்தஅரசன், கொல்லப்பட்டுப் புழுதிகளைக் கௌவிக்கொண்டிருக்கிறான். காலவேறுபாட்டைப்பார்த்தாயோ? எவனாலயுத்தத்தில்கொல்லப்பட்ட க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டர்கள் பூமியில் படுக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்தக்குருராஜன் பகைவர்களாலகொல்லப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கிறான். நூற்றுக் கணக்கான அரசர்கூட்டங்கள் பயத்தினால் எவனைவணங்குகின்றனவோ அவன் புலாலதின்னும் பிராணிகளால் சூழப்பட்டவனாக வீரசயனத்தில் படுத்திருக்கிறான். எந்த அரசனை அரசர்கள் தனத்திற்காக முன்பு உபாஸித்தார்களோ அவனை இப்பொழுது மாம ஸத்தில ஆசையுள்ளராக்ஷஸர்கள் உபாஸிக்கின்றார்கள்' என்றார்.

பிறகு, படுத்திருப்பவனும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவனும் பரதவம் சத்தினுதித்தவர்களுள் மிக்க மேன்மைபெற்றவனுமான அந்தத் துர் யோதனனை அஶ்வத்தாமா நன்றாகக் கட்டிக்கொண்டு தீனமாக அழுதார். 'ராஜஶ்ரேஷ்டனே! உன்னை எல்லா வில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவனென்றும் யுத்தத்தில் குபேரனுக்கு ஒப்பானவனென்றும் பலராமருக்குச் சிஷ்யனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். தோஷமற்றவனே! மனிதர்களைக்காப்பவனே! சமையல் செய்கிறவனும் பாப புத்தியுள்ளவனுமான பீமஸேனன் பலசாலியும் எப்பொழுதும்ஸமர்த்தனுமான உனக்குக் கெடுதியை விளைவிக்கக்கூடிய ஸமயத்தை எவ் வாறு கண்டான்? மகாராஜனே! யுத்தத்தில் பீமஸேனனால் நீயே கொல்லப்பட்டிருக்கின்றதைப் பார்க்கிறோமாதலால், இவ்வுலகில் காலம் நிச்சயமாக மிக்கபலமுள்ளது. அல்பனும் பாபியும் மந்தனுமான விருகோதரன் எல்லாத்தர்மங்களையும் அறிந்த உன்னைக் கபடத்

தால் எவ்வாறு கொன்ருன? நிச்சயமாகக் காலம் எவ்விதத்தாலும் தாண்டமுடியாதது. யுத்தத்தில் பராக்கிரமத்தால் அழைத்து தவந்தவ யுத்தத்தில் பீமஸேனனுல் கதாயுத்தத்தால் முறைத்தவருக உன்னுடைய இருதொடைகளும் நொறுக்கப்பட்டன. அதாமத்தால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற உன்னுடைய தலையைக் காலால் உதைக்கும்பொழுது, உபேக்ஷையாயிருந்த அல்பனுன யுதிஷ்டிரனை நிந்திக்க வேண்டும். பிராணிகளுள்ளவரையில் யுத்தவீரர்கள் யுத்தங்களில் நிச்சயமாக விருகோதரனை நிந்திக்கப்போகின்றனர். கபடத்தாலன்ருே நீ வீழ்த்தப்பட்டாய்? அரசனே! யதுநந்தனரும் வீர்யமுள்ளவருமான பலராமர், 'கதையில் துர்யோதனனுக்குச் சமானன் இல்லை' என்று உன்னைப்பற்றி எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். வேந்தே! பாரத! பிரபுவே! விருஷ்ணிகுலத்திலுதித்த பலராமர், 'கதாயுத்தத்தில் என்னுடைய சிஷ்யன் அந்தக் குருகுலத்தில் உதித்த துர்யோதனன்' என்று ஸபைகளில் உன்னைப் புகழ்கிருரன்ருே? பரமரிஷிகள் யுத்தத்தில் எதிர்த்துநின்று கொல்லப்பட்ட க்ஷத்ரியனுக்குச் சிறந்ததென்று சொல்லுகிறகதியை நீ அடைந்தவனுகிருய். துர்யோதன! புருஷஸ்ரேஷ்டனே! நான் உன்னைப்பற்றித் துக்கிக்கவில்லை. புத்திரர்களைப் பறிகொடுத்த உன்னுடைய தாயதந்தைகளைப் பற்றியே வியஸனப்படுகிறேன். வீரனே! நாதனுன உன்னுல் போஷிக்கப்பட்ட அவ்விருவரும் அநாதர்களாகச் செய்யப்பட்டார்கள். அவ்விருவரும் பிக்ஷுகர்களாக இப்பூமியில் துக்கித்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கப்போகிருர்கள். தாமத்தை அறிந்தவர்களாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றவர்களும் கொல்லப்படுகின்ற உன்னை உபேக்ஷித்தவர்களுமான அந்த விருஷ்ணிகுலத்தில் உதித்த கிருஷ்ணனையும் துர்புத்தியுள்ள அர்ஜுனனையும் நிந்திக்கவேண்டும். மனிதர்களுக்குத்தலைவனே! அந்த எல்லாபாண்டவர்களும் வெட்கமில்லாதவர்களாக, 'நம்மால் இவ்வாறு துர்யோதனன் கொல்லப்பட்டான்?' என்று எதைச்சொல்லப்போகிருர்கள்? காந்தாரிநந்தன! புருஷஸ்ரேஷ்ட! நீ தர்மத்தால் பகைவர்களை எதிர்த்துச்சென்று யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டாயாதலால் நீ பாக்கியசாலியாயிருக்கிருய். புத்திரர்களை இழந்தவளும் ஞாதிகளும் பந்துக்களும் கொல்லப்பட்டவளுமான காந்தாரியும் அவமதிக்கமுடியாதவனும் கண்ணில்லாதவனுமான திருதராஷ்டிரனும் எந்த நிலைமையை அடையப்போகிருர்களோ? அரசனுன உன்னை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை அடையாமலிருந்துவிட்ட க்ருதவர்மா, நான், மகா

ரதரானகிருபா ஆகிய நாங்கள நிநதிககததககவாகள. எலலா அபீஷ்டஙகளையும கொடுபபவனும காபபாறறுகிறவனும் பிரஜைகளுககு நன்மையைசசெய்கின்றவனுமான உனனை நாஙகள பின்தொடராம லிருநததலால நராதமர்களானஎஙகளை நிநதிககவேண்டும ஆண்மையிற சிறந்தவனே! உன்னுடையவீரயததாலே, கருபா, நான, எனபிதா ஆகிய எஙகளுடையவீடுகள வேலைககாரர்களாலும ரததினஙகளாலும நிறைக்கபபட்டன.உனனுடைய தயையினுல்மித்திரர்களுடனும பநதுககளுடனும கூடிய எஙகளால மிகுதியான தக்ஷிணைகளுடன் கூடிய முககியமான அனேகயாகஙகள் செய்யபபட்டன. நீ எல்லா அரசாகளையும முனனிட்டுககொணடுசென்ற இப்படிப்பட்டவழியில் பாவிகளான நாஙகள எவவிதம் பிரவிர்ததிபபோம? அரசனே!உததம கதியைககுறிததுசசெல்லுகின்ற உன்னை நாங்கள மூவருமமாத்திரம் அனுஸரிககாமலிருபபதினுல் நாங்கள் தாபததை அடையபபோகிறோம. ஆதலால, நீ செய்த நலலகாரயததை நினைககின்றவர்களும பிரயோஜனஙகளை இழநதவாகளும ஸ்வர்ககததை இழநதவாகளுமாகிறோம. உன்னை நாஙகள அனுஸரிததுசசெலலாமலிருககுமபடி செய்தவினை எதாயிருக்கலாம்? கௌரவாகளுள சிறநதவனே! நிசசயமாக இநதபபூமியில் துக்கததுடன் ஸஞசரிக்கப்போகிறோம். அரசனே! உனனால் விடுபட்டிருக்கிற எஙகளுக்கு ஸுகமஎது? மஹாராஜனே! (ஸ்வாககத்தை) அடைநதவுடனே, மஹாரதர்களிடம் சென்று (அவர்களை) என்னுடைய வசனத்தினுல் பிராயமுறைபபடியும் தகுதிமுறைப்படியும பூஜிபபாயாக. நராதிபனே! எல்லா வில்லாளிகளுககும் த்வஜமபோன்ற ஆசார்யரைபபூஜைசெய்து, என்னுல் இன்று த்ருஷ்டத்யும்னன் கொலலபபட்டானெனபதைசசொல்வாயாக. சிறந்த மஹாரதனும அரசனுமான பாஹ்லீகனையும் ஸிநதுராஜனையும் ஸோமதததனையும் பூரிஸ்ரவஸையும் கட்டிககொள். அவ்வாறே, ஸ்வர்க்கத்தில் முநதியேபோயிருககின்ற வேறு சிறநத மன்னர்களையும கட்டிககொண்டு நாஙகள சொன்னதாக க்ஷேமம் விசாரிப்பாயாக' என்ருர். தொடைமுறிநதவனும் பிரஜ்ஞையையிழநதவனும குற்றுயிராயிருபபவனுமான அரசனைப் பார்த்து அஸ்வத்தாமா இவ்வாறு சொல்லி மறுபடியும உரைக்கலானுர். 'துரியோதன! உயிரோடிருக்கிருயானுல காதுகளுக்கின்பமான வாக்கியத்தைக் கேள். பாண்டவர்களில் ஏழுபேர் மிகுநதார்கள். தார்த்தராஷ்டிரர்களுடைய க்கூஷியில் நாங்கள மூன்றுபோகள் மிகுந்தோம். அவர்கள் ஐநதுபிராதாக்களும், வாஸுதேவனும், ஸாத்யகியும்; அவ்

வாறே நானும, கிருதவர்மாவும், சாரதவதரான கிருபருமே. பாரத ! திரௌபதீபுததிராகளனைவரும திருஷ்டதயுமனனுடைய பிள்ளை களும எலலாப்பாஞசாலாகளும கொல்லபபட்டார்கள். மிகுதியுளள மாதஸ்யாகளும கொலலபபட்டாாகள. செய்ததறகுபபிரதிசெய்த தைப பாா.பாண்டவர்களா புதராகள்கொலலப்படடவராயினரன்றோ? தூஙகிககொண்டிருககும தருணத்தில மனிதாகளுடனும வாகனங களுடனும கூடின அநதபபாண்டவாகளுடைய பாசறையானது நாசமசெய்யபபடடது. அரசனே ! இரவில பாசறையில நுழைநது பாபகர்மமுளள அநததிருஷ்டதயுமனன் பசு கொல்லபபடுவது போல எனனால கொலலபபடடான் ' எனறாா.

துர்யோதனனோ, மனததுககுபபிரியமான அநத வாாததையைக் கேட்டு மீண்டும பிரஜஞையை அடைநது இநதவசனததை உரைக்க லானன. 'கிருபருடனும கிருதவாமாவுடனுங்கூடினஉமமால எனக்கு இப்பொழுது செய்யபபடடதுபோன்ற காரியம், பீஷ்மராலும் காணா னாலும உமமுடைய பிதாவினாலும எனககுச செய்யப்படவில்லை. அலபனான அநத ஸேனாபதியும சிகண்டியுடனா கொல்லபபடடான். அதனால, நான் எனனை இன்று இநதிரனுககு ஸமானனாக நினைககி றேன. க்ஷேமததை அடையுஙகள். உஙகளுக்கு மஙகளம. ஸ்வாககததில நமககு மறுபடியும சேர்ககை ' எனறான்.

உதாரமான மனமுளளவனும் குருராஜனும வீரனுமான உம் முடைய புததிரன் இவவாறு சொலலிவிட்டு, நண்பர்களுக்குத் துககததை உணடுபண்ணிககொணடு உயிாதுறநதான். புண்ய மானஸ்வாககத்தை அடைநதான். சரீரமானது பூமியில் விழுந தது. அரசரே ! இவ்வாறு உமமுடையபுத்திரனை துரியோதனன் நாசமடைநதான. சூரனை அவன் யுததததில் முநதிச சென்று பிறகு பகைவாகளால் கொலலப்படடான். அநதமூன்றுவீரர்களும்கட் டிககொளளப்பட்டாாகள். அவவாறே, அவர்களும அரசனைக்கட்டிக் கொண்டு மறுபடியும மறுபடியும் பார்த்துககொண்டே தம்ரதங்களில் ஏறினாாகள. துரோணபுததிரருடைய இவவித தீனமான வாக்கைக் கேட்டுச சோகத்தினால பீடிக்கப்பட்டவர்களாக விடியறகாலத் தில நகரததைக்குறித்து விரைவாகச சென்றார்கள். வேந்தரே ! உம முடைய துராலோசனையினால் குருபாண்டவசேனைகள் இரண்டிற் கும் இவ்வண்ணம கோரமும் பயங்கரமும் துன்பத்தைச்செய்வது மான இநதக்ஷயம் நேர்ந்தது. தோஷமற்றவரே ! உம்முடையபுத்தி ரன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைநதவுடனே, சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட

எனக்கு ரிஷியினால்கொடுக்கப்பட்டிருந்த அந்தத் திவ்யதிருஷ்டியானது இப்பொழுது நாசமடைந்தது" என்று கூறினன். அப்பொழுது, அந்த அரசன், இவ்வாறான ஞாதிகள் புத்திரர்கள் இவர்களின் வதத்தைக்கேட்டுத் தீர்க்கமாயும் உஷ்ணமாயும் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, பிறகு, மனக்கவலையுற்றவனானான்.

ஸௌப்திகபர்வம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம்.

(தெய்வபலத்தினால் தப்பிப்பிழைத்த திருஷ்டத்யும்னனின்ஸாரதி யுதிஷ்டிரருக்கு இரவில் பாசறையில் நடந்தவற்றைத்தெரிவித்ததும், யுதிஷ்டிரர் துரௌபதியை அழைத்துவருதற்கு நகுலனை அனுப்பிப் பாசறைக்குவந்து தம்மவர்கள் மாண்டு கிடப்பதைப் பார்த்துப் புலம்பியதும்)

அந்த இரவுகழிந்தவுடன், திருஷ்டத்யும்னனுடைய ஸாரதியானவன் சென்று, உறங்கிக்கொண்டிருக்குந்தருணத்தில் செய்யப்பட்ட வதத்தைப் பாண்டவர்களுக்கு உரைத்தான். அவன், 'அரசரே! இரவில் தங்களுடையசிபிரத்தில் பயமற்றவர்களாகவும் ஜாக்கிரதையில்லாதவர்களாகவும் நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த திரௌபதிபுத்திரர்களும் த்ருபதராஜருடைய புத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். கொலைகாரனான கிருபனாலும் போஜவம்சத்திலுதித்த கிருதவர்மாவினாலும் பாவியான அச்வத்தாமாவினாலும் உங்களுடைய பாசறை இரவில் நாசஞ்செய்யப்பட்டது. ஈட்டிகளாலும் சக்திகளாலும் கோடாலிகளாலும் ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் வெட்டினவர்களான இந்த வீரர்களால் பாசறை மிச்சமில்லாததாகச்செய்யப்பட்டது. பாரதரே! கூச்சலிடுகின்ற பற்பல பக்ஷிகளாலும் பழங்களுடைய பாரங்களாலும் தணிந்திருக்கின்றதும் கோடாலிகளால் வெட்டப்படுகின்றதுமான பெரிய காட்டினுடைய சப்தம்போல உமது சேனையினுடைய மிகவும்பெரிதான சப்தம் கேட்கப்பட்டது. வேந்தரே! அந்தச்சைனியத்தினின்று மிகுந்தவன் நான் ஒருவனே. தர்மாத்மாவே! பரபரப்புள்ளவனான கிருதவர்மாவினிடத்தினின்று அதிக பிரயாஸத்தினால் விடப்பட்டேன்' என்று கூறினன். தர்மாத்மாவும் குந்திபுத்திரருமான யுதிஷ்டிரர் அமங்களமான அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டுப் புத்திரசோகத்தினால் தைரிய

நிலையை இழந்து பூமியில் விழுந்தார். விழுகின்ற அந்த யுதிஷ்டிரரை ஸாத்யகியானவன் விரைவாகச்சென்று பிடித்துக்கொண்டான். பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் மாத்ரீகுமாரர்களான நகுல ஸஹதேவர்களும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பிரஜ்ஞையை அடைந்தவரான யுதிஷ்டிரர் சத்துருக்களை ஜயித்துப் பின்பு (தாம்) ஜயிக்கப்பட்டவராகச் சோகத்தினால் தடுமாற்றமுற்ற வாக்குடன் தீனன்போலப் புலம்பினார்: 'அர்த்தங்கள் காமங்கள் தெய்வம் இவற்றின்கதியானது அறிய முடியாதது. ஜயிக்கப்படுகிறவர்கள் ஜயிப்பதனாலும் ஜயிக்கின்றவர்களான நாமும் ஜயிக்கப்பட்டதனாலும், அர்த்தங்களுடைய கதியானது ஞானக்கண்களாலும் அறியமுடியாதது. பிராதாக்களையும் தோழர்களையும் பிதருக்களையும் புத்திரர்களையும் ஸுஹ்ருத்துக்களுடைய கூட்டங்களையும் கொன்று பந்துக்களும் மந்திரிகளும் பேரன்மார்களுமாகிய எல்லோரையும்ஜயித்து நாம் ஜயிக்கப்பட்டோம். அநர்த்தம் அர்த்தம்போன்றதாயிருக்கிறது. [1] அனர்த்தம் அர்த்தமாகக் காணப்படுகிறது. இந்தஜயம் அபஜயரூபமாயிருக்கிறது. ஆதலால், ஜயம் அபஜயமே. கெட்டபுத்தியுடைய எந்தமனிதன் ஜயித்துப்பிறகு ஆபத்தைஅடைந்தவனாகித் தவிக்கிறானோ அவன் சத்துருக்களால் நன்றாக ஜயிக்கப்பட்டவன்போலானதனால் எவ்வாறு வெற்றியை எண்ணுவான்? எவர்களுக்கு வெற்றிநிமித்தம் ஜயிக்கப்பட்டவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ளவர்களுமான சத்ருக்களால் ஸுஹ்ருத்துக்கள் கொல்லப்பட்டமையால் பாவம்நேருமோ அவர்கள் ஜயத்தால் விளங்குகின்றவராயினும் தோற்றவர்களே. யுத்தத்தில் கர்ணிகளையும் நாளீகங்களையும் கோரப்பற்களாகக்கொண்டதும் கத்தியை நாவாக உடையதும் வில்லாகிற திறக்கப்பட்டவாயினால் பயங்கரமாயிருப்பதும் நாணொலியும் தலதவனியுமாகிற கர்ஜனத்துடன்கூடியதும் குரோதமுள்ளதும் யுத்தங்களில் ஓடாமலிருக்கிறதுமான கர்ணனென்கிறபுருஷஸிம்மத்தினிடத்தினின்றுவிடுபட்ட இந்தசூரர்கள் அஜாக்கிரதையினால்கொல்லப்பட்டார்கள். ரதங்களாகிறமடுக்களுள்ளதும் பாணவர்ஷங்களாகிற அலைகளுள்ளதும் ரத்தினங்களால் நான்கு பக்கத்திலும் நிறைக்கப்பட்டதும் வாகனங்கள் யுத்தவீரர்கள் இவர்களுடைய கூட்டத்துடன் கூடியதும் சக்திகளும் ரிஷ்டிகளுமாகிறமீன்களோடும் துவஜங்களும் யானைகளுமாகிற முதலைகளோடும்கூடியதும் விற்களாகிற நீர்ச்சுழல்களும்பெரியபாணங்களாகிற நுரைகளுமுள்ளதும் யுத்தமாகிறசந்திரோதயத்தினால் வேகத்துடன் கரைபுரண்டுவருகின்றதும் நாணொலிகளா

---

1 வேறுபாடம்.

னும் தலதவனிகளாலும் சக்கரங்களின் நேமிகளாலுண்டுபண்ணப்படு கிற சத்தங்களாலும் முழக்கமுள்ளதுமான துரோணஸமுத்திரத்தை எவர்கள் நானாவித சஸ்திரங்களாகிற ஓடங்களால் தாண்டினார்களோ அந்தராஜபுத்திரர்கள் அஜாக்கிரதையினால் கொல்லப்பட்டார்கள். இந்த ஜீவலோகத்தில் மனிதர்களுக்கு அஜாக்கிரதையைவிட மேலான வதம் வேறில்லை. அவதானமில்லாத மனிதனை நானகுபக்கங்களிலும் காரியஸித்திகள் கைவிட்டுவிடுகின்றன. அநர்த்தங்களும் (அவனிடம்) பிரவேசிக்கின்றன. உத்தமமான துவஜங்களுடைய நுனியாகிற உயர்ந்த புகைக்கொடியுள்ளதும் பாணங்களாகிற ஜ்வாலைகளுடன் கூடியதும், [1] ஜ்வலிக்கின்றபெரிய பதாகைகளுடன்கூடியதும், பெரிய வில், நாண்கயிறு, விரலுறை, சக்கரங்களின்ஓரம் இவைகளால் உண்டு பண்ணப்பட்ட சத்தத்துடன்கூடியதும், கவசங்களையும் பற்பல சஸ் திரங்களையும் ஹோமத்திரவ்யங்களாகக் கொண்டதும், பெரிய சேனை யாகிற உலர்ந்த காட்டில் பற்றிக்கொண்டிருப்பதுமான பீஷ்மராகிற பெரிய காட்டுத்தீயை மஹாயுத்தத்தில் எவர்கள் பற்பல சஸ்திரவே கங்களால் தாண்டினார்களோ அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அஜாக்கிரதை யினால் கொல்லப்பட்டார்கள். அஜாக்கிரதையுள்ள மனிதனால் தனமோ ஐசுவர்யமோ விசாலமான கீர்த்தியோ அடைவதற்கு ஸாத்தியப் படா. அவதானத்தினால் எல்லாச சத்துருக்களையும் கொன்று ஸுக மாக விருத்தி அடைந்துகொண்டிருக்கிற மஹேந்திரனைப் பார்! அஜாக்கிரதையினால் சேஷமில்லாமல் கொல்லப்பட்டவர்களும் இந் திரனுக்கு ஒப்பானவர்களுமான ராஜபுத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களை யும் பார்! செல்வப்பெருக்குள்ள வியாபாரிகள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிச் சிறியநதியில் மூழ்கினதுபோலத் துன்பத்தை அடைந்தார் கள். பொறாமையுள்ளவர்களால் கொல்லப்பட்ட அரசர்கள் ஸம்சய மில்லாமல் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டார்கள். பதிவிரதையான அந்தத்திரௌபதியானவள் துக்கஸாகரத்தை எவ்வாறு ஸஹிக்கப் போகிறாளென்று அவளைப்பற்றியே நான் வியஸனிக்கிறேன். பிரா தாக்களும் புத்திரர்களும் பிராயமசென்றவனும் பாஞ்சாலராஜனுமான பிதாவும் கொல்லப்பட்டார்களென்பதைக்கேட்டு அந்தக் கிருஷ்ணை யானவள் நிச்சயமாகப் பிரஜ்ஞையை இழந்து பூமியில் விழுந்து துக் கத்தினால் இளைத்த சரீரத்துடன் வாட்டமடையப்போகிறாள். ஸுகங் களுக்குத் தகுதியுள்ள திரௌபதியானவள் அவர்களின் சோகத்தா லாகிய துயரத்தை ஸஹிக்கமுடியாமல் எவ்விதமாவாளோ? ஞாதிவ தத்தினால் நன்றாக வாட்டப்பட்டவளான அந்தப்பாஞ்சாலி நெருப்

[1] பதாகைகளே ஜ்வாலைகள்.

பினால் நன்றாக எரிக்கப்படுகிறவள்போல அதிகமாக அலறப்போகி றாள்' என்றார்.

துன்பமுற்ற அந்தக்குருராஜரான யுதிஷ்டிரர், இவ்வாறு புலம் பிக்கொண்டு நகுலனைப்பார்த்து, 'நகுல! போ. பாக்கியங்குறைந்த வளான இந்த ராஜபுத்திரியை மாத்ருவர்க்கங்களுடன் கூட இங்கே அழைத்துவா' என்றுசொன்னார். மாத்ரீபுத்திரனான நகுலனும் தாமத் தைப்பிரதானமாகக்கொண்ட அரசரானயுதிஷ்டிரருடைய அந்த வாக் கியத்தைத் தாமதத்தினாலே ஏற்றுக்கொண்டு எந்தஇடத்தில் பாஞ்சால ராஜனுடைய மனைவிகள் இருக்கிறார்களோ தேவியினுடைய அந்த ஆலயத்திற்கு ரதத்தோடு விரைவாகச் சென்றான். அஜமீடனுடைய வம்சத்திலுதித்தவரான யுதிஷ்டிரர், சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவ ராக மாத்ரீபுத்திரனை அனுப்பிவிட்டு, அந்த ஸுஹ்ருத்துக்களோடு உரக்க அலறிக்கொண்டு, பூதகணங்களால் சூழப்பட்டதான புத்திரர் களுடைய யுத்தபூமியைக் குறித்துச்சென்றார். அந்தத் தாமங்நதனர் அமங்களகரமாயுள்ளதும் உக்கிரரூபத்துடன் கூடியதுமான அந்தப் பாசறையில் பிரவேசித்து, பூமியில்படுத்திருப்பவர்களும் ரக்தத்தினால் நனைந்த சரீரமுள்ளவர்களும் பிளக்கப்பட்டிருக்கிற தேகமுள்ளவர் களும் நன்றாக அடிக்கப்பட்ட தலையையுடையவர்களுமான புத்திரர் களையும் ஸுஹ்ருத்துக்களையும்[1] நண்பர்களையும் கண்டார். தார்மிகர் களுள் சிறந்தவரும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவருமான அந்த யுதிஷ் டிரர், அவர்களைக்கண்டு மிக்க துன்பத்தை அடைந்தவராகி உரக்க அலறினர். பரிவாரங்களுடன்கூடப் பிரஜ்ஞையற்றவராகப் பூமியில் விழுந்தார்'' என்று கூறினர்.

பதினேராவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் திரௌபதியை யுதிஷ்டிரரிடம் அழைத்துவந்ததும், அவள் துரோணபுத்திரனுடைய தலையிலுள்ள மணியைக் கொண்டு வரவேண்டியதும், பீமன் நகுலனை ஸாரதியாகக் கொண்ட தேருடன் துரோணபுத்திரனுடைய வதத்தின்பொருட்டுப் புறப்பட்டதும்.)

ஜனமேஜயரே! அந்தயுதிஷ்டிரர், யுத்தத்தில் அவ்வாறு கொல் லப்பட்டிருக்கிற புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் துணைவர்களை

1 'ஸகீன்ச' என்பதுமூலம். பீஷ்மபர்வம். 98-ம் பக்கத்திலும் சாந்திபர்வம் 385-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புக்களில் காண்க.

யும் கண்டு அதிகதுக்கத்தினால் கவரப்பட்ட மனத்தையுடையவரா னார். பிறகு, புத்திரர்களையும் பௌத்திரர்களையும் அந்தப்பிராதாக்களையும் நண்பர்களையும் நினைக்கிறவரான அந்தமஹாத்மாவுக்குப் பெரிதான சோகமேதோன்றியது. அப்பொழுது, கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுள்ளவரும் நடுக்கமுற்றவரும் பிரஜ்ஞையை இழந்தவருமான அந்தயுதிஷ்டிரரை மிக்கதுயரமுற்றவர்களான நட்பினர்கள் தேறுதலடையச்செய்தார்கள். அளவுகடந்த பராக்கிரமமுள்ளவர்களான அந்தப்புத்திரர்களனைவருக்கும் விதிப்படி ப்ரேதகார்யங்களைச்செய்து அதிகதுக்கத்தை அடைந்தவரானார். அந்தமுகூர்த்தத்தில், நகுலன் பொன்மாலைகளணிந்த வேகமுள்ள குதிரைகளுடன் மிக்கதுக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற திரௌபதியோடு வந்தான். உபப்லாவ்யத்தை அடைந்திருந்த அந்தக்கிருஷ்ணையோ அப்பொழுது மிகவும் அப்பிரியமான எல்லாபுத்திரர்களுடைய விநாசத்தையுங் கேட்டுத் துன்பமுற்ற இந்திரியங்களுடன் கூடியவளானாள். அவள், காற்றினால் நாற்புறத்திலும் அலைக்கப்பட்டு நடுக்கமுற்ற வாழைபோல அரசரை அணுகிச் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாகப் பூமியில் விழுந்தாள். ரோதனஞ்செய்பவளும் மலர்ந்த தாமரைஇதழ்போன்ற கண்களையுடையவளுமான அந்தத்திரௌபதியினுடைய சோகத்தினால் வாட்டமுற்றிருக்கிறமுகமானது மேகத்தினால் மூடப்பட்ட சந்திரன் போலப் பிரகாசிக்கவில்லை. பிறகு, விழுந்திருக்கிற அவளைப் பார்த்துப் பரபரப்புள்ளவனும் ஸத்யவிக்கிரமனுமான பீமன் எழுந்து இருகைகளாலும் எடுத்தான். அந்தப்பீமஸேனனால் ஸமாதானஞ்செய்யப்பட்டவளும் கோபமுள்ளவளுமான அந்தப்பாஞ்சாலி அழுதுகொண்டு பாண்டவர்களுள் ஜ்யேஷ்டரான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து இந்தவசனத்தை உரைத்தாள்.

'அரசரே! புத்திரர்களை க்ஷத்திரியதர்மத்தினால் யமனுக்குக் கொடுத்து இந்த அகண்டபூமண்டலத்தைப் பாக்கியத்தால்அடைந்து அனுபவிக்கப்போகிறீர். பாக்கியத்தினால் எல்லாபூமியையுமடைந்து எல்லா அஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தனும் மதயானைபோல் நடப்பவனுமான ஸௌபத்ராபுத்ரனை நீர் நினைக்கப்போகிறதில்லை. சூரர்களான புத்திரர்கள் க்ஷத்திரதர்மத்தினால் நாசமடைந்தார்களென்பதைக்கேட்டு ராஜ்யத்தில் நிலைபெற்றவராகவும் என்னுடன் விளையாடுகின்றவராகவுமிருக்கிற நீர் (அவர்களை) நினைக்கப்போகிறதில்லை. பாவத்தொழிலுள்ள த்ரோணபுத்திரனால் செய்யப்பட்ட நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தவர்களுடைய வதத்தைக்கேட்டு நெருப்பானது

தனக்கிடமான (கட்டையை) எரிப்பதுபோல அதிகமான சோகம் என்னை எரிக்கிறது. பாண்டவர்களே! பாவததைசசெய்தவனும கெட்ட எண்ணமுள்ளவனும பநதுக்களுடன கூடினவனுமான அநதத துரோணபுத்திரனுடைய உயிரானது யுததததில வலலமையை வெளியிட்டு இபபொழுது கவரபபடாமறபோனாலும தரௌணியானவன பாபகாமததினுடையபலனை அடையாமறபோவானாலும இநத இடத்திலேயே பிராயோபவேசமசெய்வேன. அதை நன்கு அறிநது கொளளுஙகள்' என்றாள். பிறகு, புகழுளளவளும யஜ்ஞஸேனனுடைய குமாரியுமான கிருஷ்ணையானவள, பாணடுவின் புதலவரும தாமராஜருமான யுதிஷ்டிரரைபபாாததது இவவணணம உரைததுவிட்டு உட்காாநதாள. தாமாதமாவும அரசரும பாணடவருமான அநதயுதிஷ்டிரா, உட்கார்நதிருபபவளும அழகியகாட்சியையுடையவளும துருபதகுமாரியும பிரியமகிஷியுமான கிருஷ்ணையைபபாாததது, 'தாமஙகளை அறிநதவளே! கல்யாணி! உன்னுடைய அநதபபுதததிரர்களும பிராதாககளும் க்ஷததிரியதாமததினால உயிாதுறநதாாகள. அவாகளைப்பற்றி நீ துககிக்கததகுநதவளல்லை. கலயாணி! அநதத துரோணபுததிரா இவவிடத்தினின்று தூரததிலிருககின்ற செலல முடியாத காட்டை அடைநதுவிட்டாா. கலயாணி! நீ யுததததில அவருடையவததை எவவாறு நினைபபாய்?' எனறு மறுமொழி கூறினா. தரௌபதி, 'துரோணபுததிரனுடைய தலையில உடன்பிறநதமணி ஒனறிருபபதாக நான்கேட்டிருக்கிறேன. அநதபபாபியை யுத்ததிறகொனறு அவனுடையதலையினின்று அறுதது எடுததுககொண்டுவரபபட்ட மணியை நான் பார்ததால ஜீவிததிருபபேன் என்பது என்னுடைய எணணம்' என்றாள்.

அழகியகாட்சியுளளவளான கிருஷ்ணையானவள யுதிஷ்டிரராஜரைப்பாாத்து இவவாறுசொல்லிவிட்டுக் கோபஙகொணடவளாகபபீமஸேனனைககையில தொட்டுககொண்டு, 'பீமஸேனரே! நீர் க்ஷததிரியதாமததை நினைததுககொண்டு என்னைககாககககடவீர். சமபரனை இநதிரன் கொனறதுபோலப் பாவததொழிலுளள அநதததுரோணபுததிரனைககொலவீராக. இவவுலகில பராககிரமத்தில உமக்கு ஸமமான மனிதன் ஒருவனுவது இலலையன்றோ? பெரியதுயாததில் அது அவ்வாறென்று எலலாஉலகஙகளிலும பிரஸித்திபெறறிருககிறது. நீர் வாரணுவதநகரததில பாாததாகளுக்கு ஆதாரமானீரன்றோ? அவ்வாறே ஹிடிமபனைககண்ட ஸமயததிலும நீா (பாாததாகளுக்கு) ரக்ஷகரானீர். அவ்வாறே விராடநகரததில் கீசகனால அதிகமாக

ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட என்னையும் இந்திரன் இந்திராணியை விடுவித்ததுபோலக் கஷ்டத்தினின்று விடுவித்தீர். சத்துருக்களைக் கொல்பவரே! பார்த்தரே! முற்காலத்தில் இந்தப்பெரியகாரியங்களை எவ்வாறு செய்தீரோ அவ்வாறு துரோணபுத்திரனையும் கொன்று ஸுகியாக இருப்பீராக' என்கிறவாக்கியத்தை உரைத்தாள். அவளுடைய பலவித்துக்கத்தையும் புலம்பலையும்கேட்டு, மகாபலசாலியும் குந்திபுத்திரனுமான பீமஸேனன் பொறுக்கவில்லை. அவன், அழகியதும் பாணங்களுடனும் நாண்கயிற்றுடனும் கூடியதும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றதுமான தன்வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்வர்ணத்தினால் விசித்திரமான அங்கங்களுடன்கூடிய பெரிய ரதத்தின்மீது ஏறினான். அவன் நகுலனை ஸாரதியாகஏற்படுத்திக்கொண்டு துரோணபுத்திரருடையவத்தத்தில் நிச்சயமுள்ளவனாகப் பாணத்துடன்கூடின வில்லை நாணேறியுடன்கூடினதாகச் செய்துகொண்டு குதிரைகளை விரைவாக நடத்தினான். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! தமது தேஜஸினால் பிரகாசிக்கின்றவைகளும் சீக்கிரமாகச்செல்லுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவைகளும் பசுமைநிறமுள்ளவைகளுமான அந்தக்குதிரைகள் (பீமனைச்) சுமந்துகொண்டு விரைவாகச்சென்றன. பாரதரே! தவறுதவனான அந்தப் பீமன் தன்னுடைய பாசறையினின்று ரதத்தின் வழியைப்பிடித்துக்கொண்டு துரோணபுத்திரர் சென்றவழியினால் விரைவாகச்சென்றான்.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமன் அஶ்வத்தாமாவைக் கொல்லச்சென்றதும், மாதவர் அஶ்வத்தாமாவின் கெட்டநடை முதலியவற்றைக்கூறிப் பீமனைக்காக்க வேண்டுமென்று யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லியதும்.)

அவமதிக்கமுடியாத அந்தப்பீமன் புறப்பட்டுப்போன பிறகு, யாதவர்களுள் உத்தமரும் செந்தாமரைமலர்போன்றகண்களையுடையவருமான ஸ்ரீ கோவிந்தர், குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, 'பாண்டவரே! உம்முடையபிராதாவான இந்தப்பீமன் புத்திரசோகத்தினால் கவரப்பட்டவனாக யுத்தத்தில் துரோணபுத்திரரைக்கொல்ல எண்ணி ஒருவனாகவே எதிர்த்துஓடுகிறான். பாரதர்களுள்சிறந்தவரே! எல்லாப்பிராதாக்களையுங்காட்டிலும் உமக்குப் பீமனிடத்தில் பிரீதி உண்டு. ஆபத்தைஅடைந்திருக்கிற அவனை இப்பொழுது நீர் ஏன்காப்பாற்றவில்லை? சத்துருபட்டணங்களை ஜயிப்பவரான துரோணர்

அப்பொழுது புத்திரருக்கு உபதேசித்ததும் பிரமசிரஸ் என்று பிர ஸித்திபெற்றதும் பூமியையும் எரிக்கக்கூடியதுமான அஸ்திரத்தை மஹாத்மாவும் மஹாபாக்கியசாலியும் எல்லாவில்லாளிகளுக்கும் துவஜ மாயிருப்பவருமான ஆசார்யர் பிரீதியுள்ளவராகத் தனஞ்சயனுக்குக் கொடுத்தார். பொறுமையுள்ளவரான புத்திரரும் தனிமையில் துரோ ணரிடம் அந்த அஸ்திரத்தை யாசித்தார். பிறகு, அதிகஸந்தோஷ மில்லாதமனத்துடன்கூடியவராகவே புத்திரருக்குச் சொன்னார். துராத்மாவான புத்திரருடைய சபலமானது அறியப்பட்டதாகியது பிறகு, எல்லாத்தர்மங்களையுமறிந்த அந்தஆசார்யர், புத்திரரைப் பார்த்து, 'ஐயனே! யுத்தத்தில் மிக்க ஆபத்தை அடைந்திருந்தாலும் நீ இந்த அஸ்திரத்தை முக்கியமாக மனிதர்களிடம் பிரயோகிக்கலா காது' என்று கட்டளையிட்டார். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! ஆசார்யரான துரோணர், புத்திரரைப்பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்து மீண்டும் அவரைநோக்கி, 'நீ ஒருபொழுதும் நல்லோர்களுடையவழியில் இரு க்கமாட்டாய்' என்று உரைத்தார். துஷ்டாத்மாவான அந்த அஶ்வத் தாமா அப்பொழுது பிதாவினுடைய அந்தவசனமானது அப்பிரிய மானது என்றறிந்து மங்களகரமான எல்லாவிஷயங்களிலும் ஆசை யற்றவராகச் சோகத்தினால் பூமியை நாற்புறத்திலும் சுற்றினார். குரு சிரேஷ்டரே! பாரதரே! பிறகு, அப்பொழுது நீர் வனத்திலிருக்கும் ஸமயத்தில் துவாரகையை அடைந்து விருஷ்ணிகளால் அதிகமாகப் பூஜிக்கப்பட்டவராக வாஸம்செய்தார். ஒரு ஸமயத்தில் ஸமுத்திரத் தீரத்தில் துவாரகையின் ஸமீபத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருந்த அந்த அஶ்வத்தாமா ஒருவருமில்லாமல் தனித்திருக்கின்றவென்னை வந் தடைந்து சிரித்துக்கொண்டுவசனிக்கலானார். 'கிருஷ்ணரே! தாசார்ஹ ரே! அளவில்லாதவிக்கிரமத்துடன்கூடினவரும் பரதவம்சஸ்தர்களுக் காசார்யருமான என்பிதா உக்கிரமான தவத்தைச் செய்து அகஸ்திய ரிடத்தினின்றுபெற்றதும் தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப் பட்டதுமான 'பிரமசிரஸ்' என்கிற அஸ்திரமானது என்னுடைய பிதாவினிடத்திற்போலவே இப்பொழுதுஎன்னிடத்திலுமிருக்கிறது. யாதவர்களுள் உத்தமரே! என்னிடத்தினின்று அந்ததிவ்யாஸ்திரத் தை நீரும் பெற்றுக்கொண்டு எனக்கும் யுத்தத்தில் சத்ருக்களைக் கொல்லுந்திறமைபொருந்திய சக்ரரூபமான அஸ்திரத்தைக்கொடும்' என்றுவேண்டினார். அரசரே! பரதர்களுள் சிறந்தவரே! அஞ் சலிசெய்துகொண்டு பிரயத்தினத்துடன் அஸ்திரத்தை என்னிடத்தி லிருந்து யாசிக்கின்றவரான அந்தத்ரௌணிக்குப் பிரீதியை

அடைந்த நானும் பின்வருமாறு கூறினேன். 'ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்ற தேவர்களும தானவர்களும் கந்தர்வர்களும் மனிதர்களும பதங்களும உரகங்களும என்னுடையவீர்யத்தின் நூற்றில் ஓர் அம்சத்தோடும ஒப்பாகார். இதோ வில்; இதோ சக்தி; இதோ சக்கரம; இதோ கதை. என்னிடத்தினின்று நீர்விரும்புகின்ற அஸ்திரங்களையெல்லாம உமக்குக்கொடுக்கிறேன். யுத்தத்தில எதை எடுப்பதற்கும பிரயோகிப்பதற்கும் சக்தியுள்ளவராகிறீரோ அதை எனக்குக்கொடுக்கவேண்டுமென்று உம்மால விரும்பப்பட்ட அஸ்திரமின்றியே பெற்றுக்கொள்ளும்' என்றேன். மஹாபாக்கியமுள்ள அவர் என்னோடு பொறுமைகொண்டு அழகிய நடுத்துவாரத்துடன் கூடியதும ஆயிரமஆர்களுள்ளதும வஜ்ரமிழைத்த நடுவுள்ளதும இரும்புமயமாயிருப்பதுமான சக்ரத்தை என்னிடத்தினின்று விரும்பினார். 'சக்ரத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும்' என்று என்னால் உரைக்கப்பட்ட அந்த த்ரோணியானவர் உடனே விரைவாகஎழுந்து இடக்கையினால்சக்ரத்தைஎடுக்கலானார். இந்தச்சக்ரத்தை இருக்கிறஇடத்தினின்றுஅசைப்பதற்குக்கூடச் சக்தியுள்ளவராகவில்லை. பிறகு, இந்தச்சக்ரத்தை வலக்கையினாலும பிடிப்பதற்கு ஆரம்பித்தார். அந்தக்கையினாலும பிடித்தும முழுமுயற்சியினாலும இந்தச்சக்ரத்தை அசையச்செய்யவில்லை. பாரதரே! பிறகு, அந்தத்துரோணபுத்திரர் முழுவலிமையாலும இந்தச்சக்ரத்தைத் தூக்குவதற்கோ அசைப்பதற்கோ சக்தியற்றவரானபொழுது அதிகமனவருத்தமுற்றவராக முயற்சிசெய்து, களைப்படைந்து திரும்பிவிட்டார். அந்த அபிப்பிராயத்தினின்று மனந்திரும்பினவரும புத்தியில்லாதவரும் மிக்கமனவருத்தமுற்றவருமான அசுவத்தாமாவை நான் அழைத்துப் (பின்வருமாறு) சொன்னேன். 'பிராம்மணரே! தேவர்களுள்ளும மனிதர்களுள்ளும சிறந்தஸத்தியவாதியென்று பிரசித்திபெற்றிருக்கிறவனும, காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனும், வெள்ளைக்குதிரையுள்ளவனும், சிறந்தவானரத்தைக் கொடியாகக்கொண்டவனும, ஜயசீலனும், தேவதேவேசரும கறுத்தகண்டத்தையுடையவரும் உமையவளுக்குப்பதியுமான ஸாக்ஷாத்சங்கரரை முற்காலத்தில த்வந்த்வயுத்தத்தில மகிழ்வித்தவனும, பூமியில்தன்னைக்காட்டிலும எனக்குமிக்கஅன்புக்குரியவேறுமனிதனில்லாதவனும, மஹாத்மாவும், எவனுக்கு கொடுக்கத்தகாததாக உயிரும மற்றெதுவும எனக்கில்லையோ அப்படிப்பட்ட நண்பனும, சிறந்தசெய்கைகளையுடையவனுமான பார்த்தனும் நீர் என்னைநோக்கிச் சொல்லியவாக்யத்தை இதற்குமுன்சொன்னதில்லை.

மூடரே! இமயமலையின் சாரலையடைந்து பன்னிரண்டுவருஷகாலம் நிறைவேற்றத்தக்க மஹாகோரமான பிரம்மசர்யத்தை நிறைவேற்றி என்னால்தவத்தாலடையப்பட்டவனும் ஸநத்குமாரனுடைய அம்சமாகவிருப்பவனும் தேஜஸ்வியும்பிரத்யும்னனென்ப பிரசித்திபெற்றவனும் என்கடுஸமமான விரதத்தை அனுஷ்டித்தவளான ருக்மிணியிடத்தில்பிறந்தவனுமான புத்ரனுங்கூடத் திவ்யமானதும் யுத்தத்தில் நிகரில்லாததுமானஇந்தமஹாசக்ரத்தை வேண்டவில்லை. அப்படிப்பட்ட இந்தச்சக்கரம் உம்மால் வேண்டப்பட்டது. உம்மால்சொல்லப்பட்ட இந்தச்சக்கரவிஷயமான பிரார்த்தனாவசனமானது அதிகபலமுள்ளவரானபலராமராலும் கதனாலும் ஸாம்பனாலும் ஒருபொழுதும் இதற்குமுன் உரைக்கப்பட்டதில்லை. துவாரகையில்வஸிக்கின்ற மற்றவர்களாலும் மஹாரதர்களானவிருஷ்ணிகளாலும் அந்தகர்களாலும் அல்பமான இந்தவாக்கியம் முன்பு சொல்லப்பட்டதில்லை அப்படிப்பட்ட இது உம்மால் வேண்டப்பட்டது. ரதிகர்களுள்சிறந்தவரே! ஐயா! நீர் பாரதர்களுடைய ஆசார்யபுத்திரர். எல்லா யாதவர்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர். சக்கரத்தினால் எவனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்யவிரும்புகிறீர்?' என்றேன். இவ்வண்ணம் என்னால்சொல்லப்பட்ட துரோணபுத்திரர் என்னைப்பார்த்து, 'மாதவரே! உமக்குப் பூஜைசெய்து உம்மோடுகூடப் போர்புரியப்போகிறேன். விபுவே! நான் ஜயிக்கப்படத்தகாதவனாகக்கடவேன்' என்கிறஎண்ணத்தினால் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும்பூஜிக்கப்பட்ட உம்முடையசக்ரம் என்னால்வேண்டப்பட்டது. உம்மிடத்தில் இதைஸத்யமாகச்சொல்லுகிறேன். கேசவரே! கோவிந்தரே! அப்படிப்பட்டநான் துர்லபமான அந்தச்சக்ரத்தை அடையாமலே திரும்பிப்போகப்போகிறேன். என்னை மங்களத்தைஅடையும்படி ஆசீர்வதியும். பூமியில்ஒப்பற்றசக்கரத்தையுடையவரும் போஜர்களுள் உத்தமருமான உம்மால் இந்தப் [1]பயங்கரமானசக்கரமானது தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறுஒருவன் இதைஅடைந்திருக்கவில்லை' என்று இந்தவசனத்தை மறுமொழியாக உரைத்தார். துரோணபுத்திரர் என்னைநோக்கி இவ்வளவுமட்டிலும் உரைத்து, தேர்முகக்குந்திறமையுள்ள குதிரைகளையும் தனங்களையும் பற்பல ரத்தினங்களையும்பெற்றுக்கொண்டு உரியகாலத்தில்சென்றார். அவர் கோபமுள்ளவர்; கெட்டஎண்ணமுள்ளவர்; சபலர்; குரூரர்; பிரம்மசிரஸ் என்கிற அஸ்திரத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். அவரிடத்தினின்று பீமனைப்பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று கூறினார்.

---

1 வேறுபாடம்.

பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர்முதலானவர்கள் பாகீரதீதீரத்தில் வியாஸருடைய ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்த அச்வத்தாமாவைப்பார்த்ததும், அவர் பாண்டவர்கள் அழிவதற்காகப் பிரம்மசிரஸ் என்கிற அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்ததும்.)

எல்லாயாதவர்களுக்கும் ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரான ஸ்ரீவாஸுதேவர், குருச்ரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லிவிட்டுச் சிறந்த எல்லாஆயுதங்களோடும் கூடியதும் தங்கமாலைகளுள்ள காம்போஜதேசத்தில் பிறந்த சிறந்தகுதிரைகள்கட்டியதும் உதயஸூர்யனுக்கு ஒப்பாயிருக்கின்றதும் எல்லாரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளதும் உத்தமமுமான ரதத்தில் ஏறினார். சைப்யம் ஸுக்ரீவமென்கிற (இரண்டுகுதிரைகள்) வலப்பக்கத்திலும் இடப்பக்கத்திலும் நுகத்தைத்தாங்கின. மேகபுஷ்பமும் வலாஹகமும் அவற்றின்பின்பக்கத்தைத் தாங்குகின்றவைகளாயின. அந்தரதத்தில் விச்வகர்மாவினால் செய்யப்பட்டதும் திவ்யமானதும் ரத்தினங்களாலும் தாதுக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான கொடிமரமானது உயரத்தூக்கி நிறுத்தப்பட்டதாகக்காணப்பட்டது. அந்தக்கொடிமரத்தில் வைனதேயர் மண்டலாகாரமான காந்தியுடனும் கிரணங்களுடனும் இருந்தார். ஸத்யஸந்தரான அந்தமாதவருடைய கருடத்வஜமானது காணப்பட்டது. பிறகு, ஹ்ருஷீகேசரும், எல்லாவில்லாளிகளுக்கும் தலைவனான அர்ஜுனனும், குருராஜரும் தாமநந்தனருமான யுதிஷ்டிரரும் அந்த ரதத்திலேறினார். ரதத்தில் வீற்றிருக்கிறவரும் சார்ங்கத்தை வில்லாகக்கொண்டவருமான தாசார்ஹருக்கு இருபுறத்திலுமிருக்கிற மஹாத்மாக்களான அவ்விருவர்களும் இந்திரனுக்கு இருபுறத்திலும் அச்வினீதேவர்கள் விளங்குவதுபோல் விளங்கினார்கள். தாசார்ஹர், இருவரையும் உலகத்தோரால் பூஜிக்கப்பட்ட ரதத்தில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு வேகமுள்ள சிறந்தகுதிரைகளைக் கொரடாவினால் ஓட்டினார். அந்தக்குதிரைகள், பாண்டுபுத்திரர்களான யுதிஷ்டிரார்ஜுனர்களாலும் யாதவர்களுள் உத்தமரான ஸ்ரீவாஸுதேவராலும் வீற்றிருக்கப்பட்ட உத்தமமானரதத்தை இழுத்துக்கொண்டு விரைவாக மேலேஎழும்பின. சார்ங்கத்தை வில்லாகக்கொண்ட ஸ்ரீவாஸுதேவரை வஹிக்கின்றவைகளும் விரைவாகச்செல்லுந்தன்மையுள்ளவைகளுமான குதிரைகளுடைய பெரியசப்தமானது பறக்கின்ற

பக்ஷிகளுடைய சப்தம்போலத் தோன்றியது. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! ஸமர்த்தர்களான அந்தவீரர்கள் நல்லவேகமுள்ளவர்களாக ஒரு க்ஷணத்தில் மஹாபாகுபலமுள்ளவனும் மகாவில்லாளியுமான பீமஸேனனைத் தொடர்ந்தார்கள். மஹாரதர்கள், குரோதத்தினால் ஜ்வலிக்கின்றவனும் சத்துருவைஸம்ஹரிப்பதில் முயற்சியுள்ளவனுமான பீமஸேனனை அணுகியும் அவனைத்தடுப்பதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். காந்தியுள்ளவர்களும் திடமானவில்லையுடையவர்களுமான அவர்களுக்குமுன், அந்தச் சூரனான பீமன், தூரத்தமாவும் புத்திரர்களைக்கொன்றவருமான அந்த த்ரௌணியானவர் இருப்பதாகக்கேட்ட இடமான பாகீரதிதீரத்துக்கு, மிக்கவேகமுள்ள குதிரைகளால் சென்றான். அவன், ஜலஸமீபத்தில் ரிஷிகளோடு வீற்றிருப்பவரும் மஹாத்மாவும் புகழுள்ளவருமான கிருஷ்ணத்வைபாயனரையும், அவரருகில் வீற்றிருப்பவரும் குரூரமானசெய்கையையுடையவரும் நெய்யினால் நனைக்கப்பட்டவரும் குசத்தினால் செய்யப்பட்டவஸ்திரத்தைஉடுத்தவரும் புழுதிபடிந்த மேனியையுடையவருமான அந்த த்ரௌணியையும் கண்டான். மிக்ககைவன்மையுள்ளவனும் குந்திபுத்திரனுமான பீமஸேனன் பாணங்களுடன்கூடினவில்லை எடுத்துக்கொண்டு அந்த அச்வத்தாமாவை நோக்கி எதிர்த்தோடினான், 'நில் நில்' என்றும் சொன்னான். பயங்கரமான செய்கையையுடையவனும் நன்குபிடிக்கப்பட்ட வில்லுடன் கூடினவனுமான அந்தப் பீமஸேனனையும் இவனுக்குப்பின்புறத்தில் ஜனார்த்தனருடைய ரதத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ப்ராதாக்களான யுதிஷ்டிரார்ஜுனர்களையும் பார்த்து, த்ரோணபுத்ரர் மனத்தில் துன்பமுற்றவரானார்; அச்சமயத்துக்குத் தகுந்ததாக இதனையும் எண்ணினார். மனத்தில் தைரியமுள்ள அந்த த்ரோணபுத்திரர் திவ்யமான அந்த உத்தமாஸ்திரத்தை நினைத்தார். இடக்கையினால் சிழ்கிர்க்கையும் எடுத்தார். அந்தத்ரோணபுத்ரர், அந்த ஆபத்தைஅடைந்ததால், திவ்யாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தார். ராஜச்ரேஷ்டரே! பிரதாபசாலியான த்ரோணபுத்ரர், திவ்யாயுதங்களைத்தரித்து நிற்கின்ற அந்தச்சூரர்களைப் பொறுதவராக ரோஷத்தினால், 'பாண்டவர்களே இல்லாமல் போவதின்பொருட்டு' என்கிற சொல்லை உக்கிரமாகவெளியிட்டு இவ்வாறுசொல்லி எல்லாவுலகங்களுக்கும் அதிகமான மோகமுண்டாவதின்பொருட்டு அந்த அஸ்திரத்தை விடுத்தார். பிறகு, அந்தச்சிழ்கிர்க்கில் காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பான நெருப்பானது மூவுலகங்களையும் எரிக்கப்போவதுபோலத் தோன்றியது.

பதினைன்காவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் கோவிந்தரின் கட்டளையால் அஸ்வத்தாமாவின் அஸ்திரத்துக்கு ப்ரதி அஸ்திரம் விட்டது.)

மிக்க புஜபலமமைந்த வாஸுதேவர், குறிப்பினாலேயே அந்த த்ரோணபுத்திரருடைய அபிப்பிராயத்தை ஆதிமுதல் அறிந்து அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'அர்ஜுன! அர்ஜுன! பாண்டவ! துரோணரால் உபதேசிக்கப்பட்டதும் உன் உள்ளத்தில் இருக்கின்றதுமான திவ்யாஸ்திரத்துக்கு இப்பொழுது இந்தக்காலம் வாய்த்துவிட்டது. பாரத! யுத்தத்தில் பார்த்தாக்களையும் உன்னையும் காப்பாற்றிக்கொள்வதின்பொருட்டு நீயும் அஸ்வத்தாமாவின் அஸ்திரத்தைத் தடுக்கிற சக்தியுள்ள இந்த அஸ்திரத்தை பரயோகஞ்செய்' என்று சொன்னார். பிறகு, சத்ருவீரர்களைக் கொல்பவனான பாண்டவன், கேசவர் இவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு, அம்பையும் வில்லையுங் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தேரினின்று விரைவாகக் கீழே இறங்கினான். பகைவரை வாட்டுபவனான அர்ஜுனன் முதலில் ஆசார்யபுத்திரருக்கும் பிறகு தனக்கும் எல்லாபார்த்தாக்களுக்கும் க்ஷேமமுண்டாகவேண்டுமென்று உரைத்துத் தேவதைகளுக்கும் எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து அஸ்திரம் அஸ்திரத்தாலே தணியவேண்டுமென்று மங்களத்தைத் தியானஞ்செய்து பிரயோகித்தான். பிறகு, காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனால் விரைவாக விடப்பட்ட அந்த அஸ்திரமானது மகாஜ்வாலையுடன் யுகாந்தகாலத்து நெருப்புக்கு ஒப்பாக ஜ்வலித்தது. அவ்வாறே, தீக்ஷணமான தேஜஸுள்ள த்ரோணபுத்திரருடைய அந்த அஸ்திரமும் மிக்கஜ்வாலையுள்ளதும் தேஜோமண்டலத்தால் சூழப்பட்டதுமாக நன்கு ஜ்வலித்தது. ஆயிரம் ஆயிரமாக அனேக இடிகளும் விழுந்தன. எரிநக்ஷத்திரங்களும் விழுந்தன. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அதிகமான பயம் உண்டாயிற்று. ஆகாயம் சப்தத்துடன் கூடியதும் மிக்க ஜ்வாலாஸமூகங்களால் நிரம்பியதுமாயிற்று. மலைகளுடனும் காடுகளுடனும் மரங்களுடனுங்கூடின பூமிமுழுவதும் நடுங்கியது. பிறகு, அவ்விருவரும் அஸ்திரதேஜஸினால் உலகங்களைப் பயமடையச் செய்துகொண்டு நின்றார்கள். அப்பொழுது அந்த இடத்தில் நாரதரும் ஸர்வதர்மஸ்வரூபியும் பரதர்களுக்குப் பிதாமஹருமான வியாஸருமாகிய இந்த இரண்டு மஹரிஷிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து, வீரர்களான அஸ்வத்தாமா

தனஞ்சயன் இருவரையும் தணிப்பதற்காகத் தரிசனம்கொடுத்தார்கள். எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அந்த இரண்டு மஹரிஷிகளும் உத்தமதேஜஸோடுகூடியவர்களாகி ஜ்வலிக்கிற அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களுடைய மத்தியில் நின்றார்கள். அவமதிக்கத் தகாதவர்களும் கீர்த்தியுள்ளவர்களும் ரிஷிகளுள் சிறந்தவர்களுமான அவ்விருவரும் அந்த இடத்தில் அந்த அஸ்திரங்களுடைய நடுவை அடைந்து ஜ்வலிக்கின்ற இரண்டு நெருப்புக்கள்போல நின்றார்கள். பிராணிகளால் அவமதிக்கத்தகாதவர்களும் தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் நன்குமதிக்கப்பட்டவர்களுமான அவ்விருவரும் உலகங்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் அஸ்திர தேஜஸ்ஸைத் தணிப்பதற்காக நின்றார்கள். ரிஷிகள், 'மஹாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும் முன்னிருந்தவர்களும் காலஞ்சென்றவர்களுமான மஹாரதர்களால் எவ்விதத்திலும் இந்த அஸ்திரமானது மனிதர்களிடம் பிரயோகிக்கப்படவில்லை. வீரர்களே! இதென்ன ஸாஹஸம்? மிக்க நாசத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டீர்கள்' என்று கூறினர்.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் வியாஸநாரதர்களுடைய விருப்பப்படி தான்விட்ட அஸ்திரத்தைத்திருப்பியதும், மாதவர் உத்தராகர்ப்பத்தில் ஐஷீகாஸ்திரத்தைப் போட்டாலும் மரித்த சிசுவைத் தான் பிழைப்பிப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞைசெய்ததும், அஸ்திரத்தைத் திருப்ப இயலாத அச்வத்தாமா வியாஸரையும் மாதவரையும் அநாதரணை செய்து அதனைக் கர்ப்பங்களில் விட்டதும்.)

காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனும் மஹாரதனுமான தனஞ்சயன், அக்னிக்குச்சமமான தேஜஸ்ஸுள்ள அந்த ரிஷிச்ரேஷ்டர்களைக் கண்டவுடனே, ஸமயத்துக்குத்தக்கதை ஆலோசித்து, விரைவுள்ளவனாகத் திவ்யமான பாணத்தைத் திருப்பியழைத்தான். சிறந்தவனான அர்ஜுனன், அப்பொழுது அஞ்சலிசெய்துகொண்டு அந்த ரிஷிகளைப் பார்த்து, 'அஸ்திரம் அஸ்திரத்தினால் தணிக்கப்படலாமென்று என்னால் அஸ்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இந்த உத்தமமான அஸ்திரமானது உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுமாகில் பாவத்தொழி

துள்ள துரோணபுத்திரர் எங்களனைவரையும் அஸ்திரதேஜஸினால் மிச்சமின்றிக் கொளுத்துவரென்பது நிச்சயம். இச்சமயத்தில் எங்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் எல்லாவிதத்திலும் நன்மையைத்தேவர்களுக்குஸமானர்களான நீங்கள் எனக்குஆலோசிப்பீர்களாக ' என்கிற வசனத்தைஉரைத்தான். தனஞ்சயன் இவ்வாறுசொல்லிமறுபடியுமே அஸ்திரத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்தான். யுத்தத்தில் அதனுடைய ஸம்ஹாரமானது தேவர்களாலும் செய்யமுடியாதது. யுத்தத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த உத்தமாஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைத்தலில் பாண்டவனைத்தவிர மற்றவன் ஸாக்ஷாத்இந்திரனாகஇருந்தாலும் வல்லமையுள்ளவனாகான். பிரம்மதேஜஸினின்று உண்டானதும் பரிபக்வமில்லாத புத்தியையுடையவனால் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதுமான அந்த அஸ்திரமானது பிரம்மசரியவிரதமில்லாவிடில் திருப்பியழைத்தற்கு இயலாததன்றோ? பிரம்மசரியவிரதத்தை அனுஷ்டியாத எந்தமனிதன் பிரயோகித்து மீண்டும் உபஸம்ஹாரம்செய்கிறானோ மித்திரபந்துவர்க்கங்களுடன்கூடின அவனுடைய தலையை அந்தஅஸ்திரமானது அறுக்கிறது. அர்ஜுனன் பிரம்மசாரியும் விரதமுடையவனும்அடையமுடியாத அந்தஅஸ்திரத்தை அடைந்தவனுமாயிருந்தும் அதிகவியஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டகாலத்திலும் பிரயோகிக்கவில்லை. பாண்டவனான அவன் ஸத்யத்தையும் விரதத்தையும் தரித்தவன்; சூரன்; பிரம்மசாரி; ஆசார்யருக்கு வசப்பட்டவன். அதனால், அவன் மறுபடியும் அஸ்திரத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்தான். பிறகு, அந்தத் துரோணபுத்திரரும் மத்தியில் நிற்கின்ற அந்தரிஷிகளிருவரையும் நன்கு பார்த்து மறுபடியும் வல்லமையினால் கோரமான அஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைக்கச் சக்தியுள்ளவராகவில்லை. அரசரே! யுத்தத்தில் சிறந்தஅஸ்திரத்தைத் திருப்பியழைக்க இயலாதவரான துரோணபுத்திரர், மனத்தில் தளர்ச்சியுற்று வியாஸமஹரிஷியைப்பார்த்து, 'ரிஷியே! மிக்கதுன்பத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் உயிரைக் காக்கவிரும்பினவனுமான என்னால் இந்த அஸ்திரமானது பீமஸேனனிடத்திலிருந்து உண்டானபயத்தினால் பிரயோகிக்கப்பட்டது. பகவானே! துர்யோதனனைக்கொல்ல எண்ணங்கொண்டவனும் பொய்யொழுக்கமுள்ளவனுமான இந்தபீமஸேனனால் யுத்தத்தில் அதர்மமும் செய்யப்பட்டது. பிராம்மணரே! அதனால் கோபங்கொண்ட என்னால் இந்த அஸ்திரம் விடப்பட்டது. மீண்டும் அதனைத்திருப்பியழைத்தற்கு நானஇந்தச்சமயத்தில் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். முனிவரே! அக்னியினுடைய தேஜஸை அபிமந்தரணம

செய்து பாண்டவர்களுடைய விநாசத்தின்பொருட்டு நெருங்கமுடியாத இந்தத்திவ்யாஸ்திரமானது என்னால் பிரயோகிக்கப்பட்டதன்றோ? பாண்டவர்களுடைய விநாசத்துக்காகவே ஸங்கல்பித்துப் பிரயோகிக்கப்பட்ட அப்படிப்பட்ட இந்தஅஸ்திரமானது இப்பொழுது பாண்டுபுத்திரர்களனைவரையும் உயிர்வாழ்க்கையினின்று நழுவச்செய்யப்போகின்றது. ப்ராம்மணரே! கோபத்துக்குவசப்பட்ட மனத்தினால் பாண்டவர்களுடையநாசத்தை விரும்பி யுத்தத்தில் அஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்கின்றேனென்றால் இந்தப்பாபம் செய்யப்பட்டது' என்றுகூறினார்.

வியாஸர், 'அப்பா! கற்றறிந்தவனும் குந்தியின் புதல்வனுமான தனஞ்சயன் பிரம்மசிரஸ்என்கிற அஸ்திரத்தை, தனக்கு ஹிம்ஸையில்லாமையைக் குறித்துப் பிரயோகித்தானேயல்லாமல், யுத்தத்தில் உன்மீது கோபத்தால் பிரயோகிக்கவில்லை. யுத்தத்தில் உன்னுடைய அஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தினாலே தணிக்க எண்ணங்கொண்டவனான அர்ஜுனனால் இந்தஅஸ்திரம் பிரயோகிக்கப்பட்டது; மீண்டும் உபஸம்ஹாரமும்செய்யப்பட்டது. மிக்கபுஜபலமுள்ள தனஞ்சயன் உன் பிதாவின் உபதேசத்தினால் இந்தப் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பெற்றும் க்ஷத்திரியதர்மத்தினின்று அசையவில்லை. இப்படிப்பட்டதைரியமுள்ளவனும் ஸாதுவும் எல்லா அஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனும் பிராதாக்களுடனும் பந்துக்களுடனும் கூடியவனும் ஸத்புருஷனுமான இந்த அர்ஜுனனுடையவதத்தை நீ ஏன்செய்யவிரும்புகிறாய்? எந்த இடத்தில் பிரம்மசிரஸ் என்கிற அஸ்திரமானது உத்தமாஸ்திரத்தால் நாசம் பண்ணப்படுகிறதோ அந்ததேசத்தில் மேகமானது பன்னிரண்டு வருஷகாலம் மழைபெய்யாது. இதனைஉத்தேசித்து மிக்க தோள்வலியமைந்த பாண்டவன் சக்தியுள்ளவனாயிருந்தும் பிரஜைகளுக்கு நன்மைசெய்யும் விருப்பத்தினாலே அந்தஅஸ்திரத்தை நாசம்செய்யவில்லை. மஹாபாகுபலமுள்ளவனே! பாண்டவர்களும் நீயும் ராஜ்யமும் நமக்கு எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களே. ஆதலால், நீ இந்தத்திவ்யாஸ்திரத்தை உபஸம்ஹாரம்செய் உன்னுடைய கோபமானது நாசமடையட்டும். பார்த்தர்கள் விபத்துநீங்கினவர்களாகட்டும். ராஜரிஷியான பாண்டவன் அதர்மத்தினால் வெல்வதற்குவிரும்பவில்லை. உன் தலையிலிருக்கிறமணியை இப்பொழுது கொடுத்துவிடு. இதைப்பெற்றுக்கொண்டு பாண்டவர்கள் உனக்கு உயிரைத்திருப்பிக்கொடுப்பார்கள்' என்றுசொன்னார். அச்வத்தாமா, 'பாண்டவர்களால் அடையப்பட்டிருக்கும் ரத்னங்களையும் கௌரவர்களால் அடையப்

பட்டிருக்கும் வேறாகத்தினங்களையும்விட என்னுடைய இந்தமணியானது இவ்வுலகில் மேன்மைபெற்றிருக்கின்றது. எந்தமணியைத் தரிப்பவனுக்குச் சஸ்திரங்களாலும் வியாதிகளாலும் பசியினாலும் உண்டாகும்பயம் இல்லையோ, தேவர்களிடத்தினின்றுவது அஸுரர்களிடத்தினின்றுவது நாகர்களிடத்தினின்றுவது எவ்விதத்தினாலும் பயமில்லையோ ராக்ஷஸகணங்களிடத்தினின்று உண்டாகக் கூடியபயமும் அவ்வாறே திருடர் பயமுமில்லையோ அப்படிப்பட்ட வீர்யமுள்ள இந்தமணியானது எவ்விதத்தினாலும் என்னால் இழக்கத் தக்கதன்று. பகவானுன் தேவரீர் என்னை நோக்கிச் சொல்லுகிறதை நான் உடனே செய்வேன். இதோ மணி; இதோ நான். இஷீகையோ பாண்டுபுத்திரர்களுடைய கர்ப்பங்களிலும் அவ்வாறே உத்தரையினுடைய கர்ப்பத்திலும் விழப்போகிறது' என்றுமொழிந்தார். அந்தசமயத்தில் மிக்கமனவருத்தமுள்ளவரான வியாஸர், துரோணபுத்திரரைப்பார்த்து, 'இவ்வாறுசெய். வேறுவிஷயத்தில் எவ்விதத்தினாலும் புத்திசெலுத்தாதே. பாண்டவர்களுடைய கர்ப்பங்களில் இந்த அஸ்திரத்தைவிட்டுவிட்டு ஒழிவடைவாயாக' என்றுகூறினார். பாண்டவர்களுக்குநன்மையைச்செய்வதிலமுயற்சியுள்ளவரான ஹ்ருஷீகேசர், 'இனிமேலஉண்டாகப்போகின்ற ஒருகர்ப்பத்தைத் தவிரப் பாண்டவர்களுடைய மற்றக்கர்ப்பங்களில் அஸ்திரம்போடப்படலாம். நான் இந்தப்பாண்டவர்களுக்குப் பிண்டதானங்களைச் செய்கின்றவனும் கீர்த்தியை விருத்திபண்ணுகின்றவனும் ராஜரிஷியும் பரிசுத்தமானகார்யங்களைச் செய்பவனும் அனேகயாகங்களால் தேவர்களைப்பூஜைசெய்பவனுமான இந்தப்புத்திரனைக்கொடுக்கிறேன். இவ்வண்ணம்செய்வீர். எவ்விதத்தினாலும் உம்முடையபுத்தியானது வேறாகச்செய்யத்தக்கதன்று' [1] என்றார்.

இவ்வாறு சொல்லுகின்றவரும் எல்லா ஸாத்வதர்களுள்ளும் உத்தமருமான கோவிந்தரைப்பார்த்து, துரோணபுத்திரர், அதிக குரோதமுள்ளவராக இவ்விதமாக மறுமொழிகூறலானார். 'கேசவரே! நீர் பக்ஷபாதத்தினால் இப்படிச்சொல்வது ஆகாது. புண்டரீகாக்ஷரே! உம்முடையவசனத்தினால் என்னுடையவாக்கியமானது மாறாக ஏற்பட்டுவிட்டது. கிருஷ்ண! எதை நீர் காப்பாற்ற விரும்புகிறீரோ அந்தவிராடபுத்திரியான உத்தரையினுடைய கர்ப்பத்தில் என்னால் பிரயோகிக்கப்பட்ட இந்தஅஸ்திரமானது விழப்போகிறது' என்றார். வாஸுதேவர், 'உத்தமாஸ்திரத்தினுடைய வீழ்ச்சியானது ஸபலமாக

1 அதிகபாடத்தில் அரைச்லோகம் விடப்பட்டது.

இப்பொழுது ஆகப்போகிறது. இஷீகையைப்பிரயோகம் செய்வீர். அபிமன்யுவினுடைய கர்ப்பத்திலிருக்கிற சிசுவானது மரிக்கட்டும். மரித்துப்பிறந்த இந்தச்சிசுவை நான் உயிருள்ளதாகச் செய்வேன். மரித்துப்பிறந்த அந்தச்சிசுவோ தீர்க்கமான ஆயுளை அடையப்போகிறது' என்றார். இவ்வாறு கூறக்கேட்ட துரோணபுத்திரர், புன்சிரிப்புடன் வாஸுதேவரைப் பார்த்து, 'கோவிந்தரே! அஸ்திரத்தினால் எரிக்கப்பட்ட கர்ப்பத்தை நீர் பிழைக்கச்செய்வதானால் அவ்வாறே செய்யும்' என மறுமொழி கூறினார். பிறகு, துரோணபுத்திரர் யுத்தத்தில் எடுக்கப்பட்ட உத்தமமான அஸ்திரத்தை வியாஸரை அநாதரம் செய்து கர்ப்பங்களில் விட்டுவிட்டார்.

பதினாறுவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோவிந்தர் தம்சொல்லை மீறி அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்த அஸ்வத்தாமாவைச் சபித்ததும், வியாஸர் அதை அனுமோதித்ததும், பீமன் அஸ்வத்தாமாவின் தலையிலிருந்த மணியை த்ரௌபதிக்குக் கொடுத்ததும், அவள் விருப்பப்படி அதனை யுதிஷ்டிரர் தலையிலணிந்ததும்.)

வாஸுதேவர், பாவத்தொழிலுள்ளவரான அசுவத்தாமாவினால் அந்தஅஸ்திரமானது (உத்தரையின் கர்ப்பத்தில்) இழுத்துவிடப்பட்டதென்பதை அறிந்து ஸந்தோஷத்துடன் அப்பொழுது த்ரௌணியைப் பார்த்து இந்தவாக்கியத்தை உரைக்கலானார். 'உபப்லாவ்ய நகரத்திலிருப்பவனும் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனுடைய மருகியும் விராடனுடைய புத்ரியுமான உத்தரையைப்பார்த்து முற்காலத்தில் ஸத்யவாதியான ஒரு பிராம்மணர், 'கௌரவர்களனைவரும் க்ஷீணித்தபிறகு, உனக்குப் புத்திரன் உண்டாகப் போகிறான். இதனால், கர்ப்பத்திலிருக்கிற இந்தச்சிசுவுக்குப் 1 பரிக்ஷித் என்கிற பெயர் உண்டாகப்போகிறது' என்றுகூறினார். அந்த ஸாதுவினுடைய அப்படிப்பட்ட இந்த வசனமானது ஸத்யமாகப் போகிறது. மீண்டும், இவர்களுடைய வம்சத்தை உண்டுபண்ணுகிற பரிக்ஷித் என்கிறபுத்திரன் உண்டாகப்போகிறான். உம்மையோ கற்றறிந்தவர்களனைவரும் இழிவான மனிதரென்றும் பாவி என்றும் அடிக்கடி பாவத்தொழிலைச் செய்பவரென்றும் குழந்தை

---

1 ஆதிபர்வம், 215-ம் பக்கம் பார்க்க.

களுடைய உயிரைப்போக்குகிறவரென்றும் கருதுகிறார்கள். ஆத லால், நீர் இந்தப்பாவச்செய்கையினுடைய பலனை அடைவீராக. மூவாயிரம் வருஷகாலம் இந்தப்பூமியில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறீர். நீர் ஓரிடத்திலும் ஒருகாலும் ஒருவரோடும் ஒருவித ஸல்லாபத்தையும் அடையாதவராகவும் ஸஹாயமற்றவராகவும் ஜனங்களில்லாத தேசங் களில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறீர். அல்பரே! உமக்கு ஜனங்களுடைய மத்தியில் வாஸம் ஏற்படாது. பாவத்தில் புத்தியுள்ளவரே! நீர் சீழினாலும் ரத்தத்தினாலும் துர்நாற்றமுள்ளவராகவும் பிரவேசிக்க முடியாத அரண்யத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டவராகவும் இருந்து கொண்டு ஒருவராக நெடுங்காலம் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறீர். சூரனான பரீக்ஷித்தோ, நீண்ட ஆயுளை அடைந்து சிறந்த விரதத்தை யுமக்கொண்டு சரத்வானுடைய குமாரரான கிருபரிடத்தினின்று எல்லா அஸ்திரங்களையும் அடையப்போகிறான். தர்மாத்மாவான பரீக்ஷித்தானவன் உத்தமாஸ்திரங்களை அறிந்து க்ஷத்திரியதர்மத்திற் குரிய விரதத்தில் நிலைபெற்று அறுபது வருஷகாலம் பூமியைப் பரி பாலனம் செய்யப்போகிறான். மிகக்கெட்டபுத்தியுள்ளவரே! இதற்கு மேல், மிக்க புஜபலமுள்ள பரீக்ஷித் என்கிற அரசன் நீர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே குருராஜனாகப்போகிறான். நராதமரே! சஸ்திராக்னிதேஜஸினால் எரிக்கப்பட்டிருக்கிற அவனை நான் பிழைப்பு மூட்டப்போகிறேன். என்னுடைய தவம் ஸத்யம் இவற்றின் வீரி யத்தைப்பாரும்' என்றார். வியாஸர், 'எம்மை அனாதரித்து நீ பயங்கர மான காரியம் செய்தமையாலும் பிராம்மணனாக இருந்தும் அநியாயத் தில் நிலைபெற்ற உனக்கு இந்தச்செய்கை ஏற்பட்டமையாலும் தேவகீ நந்தனர் சொல்லிய உத்தமமான வசனமானது உனக்கு உலகம் உள்ளவரையில் ஸம்பவிக்கப்போகிறது. அல்பமான செய்கையுள்ள வனே! போ' என்று சொன்னார். அஸ்வத்தாமா, 'பிராம்மணரே! இவ்வுலகிலுள்ள மனிதர்களுள் (நானும் ஒருவனாக) உம்மோடு கூடவே இருப்பேன். தேவரீரும் ஸத்யவாக்குள்ளவராகலாம். இந் தப் புருஷோத்தமரும் ஸத்யவாக்குள்ளவராகட்டும்' என்றார். பிறகு, துரோணபுத்திரர் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு மணியைக் கொடுத்துவிட்டு மனவருத்தமடைந்து அவர்கள் அனைவரும் பார்த் துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே கானகம் சென்றார். பாண்டவர்களும், கேசவரோடு கூடியவர்களாக, வியாஸர் நாரதர் பர்வதர் என்னும் அந்த ரிஷிகளை அபிவாதனம் செய்து 'துரோணபுத்திரருடைய உடன்பிறந்ததான மணியை எடுத்துக்கொண்டு, பிராயோபவேசத்

துடனிருப்பவளும் மன உறுதியையுடையவளுமான திரௌபதியை நோக்கி விரைவுடன் ஓடினார்கள். பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் வாஸுதேவரோடுகூடக் காற்றுப்போன்ற வேகமுள்ள நல்லகுதிரைகளால் மீண்டுமே பாசறையைநோக்கிச்சென்றார்கள். அதிகமனவருத்தமுற்றவர்களான மஹாரதர்கள், விரைபவர்களாக ரதங்களினின்று இறங்கி, அஸ்வத்தாமாவை வென்றதனால் ஸந்தோஷமுள்ளவளும் துயரப்படுகிறவளுமான திரௌபதியைக் கண்டார்கள். அவர்கள், கேசவருடன் கூடியவர்களாக, ஆனந்தத்தை இழந்தவளும் துக்கத்தையும் சோகத்தையுமுடையவளுமான அந்தத் திரௌபதியை அணுகி நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துநின்றார்கள்.

பிறகு, அரசரால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்ட மஹாபலசாலியான பீமஸேனன், அந்தத் திவ்யரத்தினத்தைக்கொடுத்து இந்தவசனத்தையும் உரைக்கலானான். 'கல்யாணி! இந்தமணி உனக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டது. உன்னுடைய புத்திரர்களைக் கொன்றவன் ஜயிக்கப்பட்டான். எழுந்திரு. சோகத்தைவிலக்கி, க்ஷத்திரிய தர்மத்தை நினைத்துக்கொள். கறுத்தகண்களையுடையவளே! பயந்தவளே! ஸமாதானத்தின்பொருட்டு வாஸுதேவர் புறப்பட்ட தருணத்தில் மதுஸூதனரான அவரிடத்தில், 'கோவிந்தரே! அரசர் ஸமாதானத்தை விரும்புவராகில் எனக்குப் பர்த்தாக்களும் இல்லை; புத்திரர்களும் இல்லை; ப்ராதாக்களும் இல்லை; நீரும் இல்லை' என்னும் வாக்கியங்களை நீ சொன்னாய். புருஷோத்தமரைப் பார்த்து நீ சொல்லியவைகளும் க்ஷத்திரிய தர்மங்களுக்கு அனுகூலமாயிருப்பவைகளுமான அந்த வாக்கியங்களை நீ நினைத்துப்பார்க்கவேண்டும். ராஜ்யத்துக்கு விரோதியும் பாவியுமான துரியோதனன் கொல்லப்பட்டான். துடிக்கின்ற துச்சாஸனனுடைய ரக்தமும் என்னால் பானம் பண்ணப்பட்டது. பகையினுடையகடன் தீர்ந்துவிட்டது. சொல்ல எண்ணங்கொண்டவர்களுடைய நிந்தைக்கு நாம் பாத்ரமாகவில்லை. துரோணபுத்திரன் ஜயிக்கப்பட்டுப் பிராம்மணயத்தினாலும் கௌரவத்தினாலும் விடப்பட்டான். தேவீ! இவனுடையகீர்த்தி விழுந்துவிட்டது. சரீரமமாத்திரம் மிகுக்கப்பட்டது; மணியையிழக்கும்படியும் செய்யப்பட்டான்; பூமியில் ஆயுதத்தைப்போடும்படியும் செய்யப்பட்டான்' என்றுகூறினான். த்ரௌபதி, 'கடனில்லாமையைமாத்திரம் அடைந்தேன். குருபுத்திரர் எனக்குக் குருவே. குற்றமற்ற அரசர் இந்த மணியை முடியில் வைத்துக்கொள்வதற்குத் தகுந்தவர்' என்றாள். பிறகு, அரசர் அந்தமணியை வாங்கி த்ரௌபதியினுடைய வசனத்தி

னும் குருஅனுபவித்துவந்ததென்பதனுலுமே அப்பொழுது முடியிலேயே வைத்துக்கொண்டார். பிறகு, பிரபுவான அந்த அரசர் திவ்யமான உத்தமரத்தினத்தைத் தலையில் தரித்துக்கொண்டு சந்திரனுடன்கூடினமலைபோல அப்பொழுது விளங்கினர். பிறகு, புத்திரசோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளும் மனவுறுதியுள்ளவளுமான த்ரௌபதியானவள் எழுந்திருந்தாள். மிக்கபுஜபலமுள்ள தாமராஜரும் மாதவரைப் (பின்வருமாறு) வினவினர்.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரர் ஒருவரானஅஸ்வத்தாமா பலரைக்கொல்லவல்லவரானதைப்பற்றி மாதவரைக் கேட்க, அவர் சிவனருளே காரணமென்றுசொல்லி அவர்மஹிமையையும் கூறியது.)

ஆங்கிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அந்தமூன்றுரதிகர்களாலே எல்லாப்போர்வீரர்களும் கொல்லப்பட்ட விஷயத்தில், யுதிஷ்டிரராஜா, துக்கித்துக்கொண்டு வாஸுதேவரைப்பார்த்து, 'கோவிந்தரே! பாவியும் அல்பரும் வஞ்சகபுத்தியுள்ளவருமான த்ரோணபுத்திரரால் மகாரதர்களான என்னுடைய புத்திரர்களெல்லாரும் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்கள்? அவ்வாறே, அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சியுள்ளவர்களும் விக்கிரமசாலிகளும் யுத்தங்களில் ஓடாதவர்களுமான த்ருபதனுடைய குமாரர்களும் த்ரோணபுத்திரரால் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்கள்? சிறந்தவில்லாளியான த்ரோணர் யுத்தத்தில் எவனுக்கு முகங்கொடுக்க (=எதிர்க்க) இல்லையோ ரதிகர்களுள்சிறந்த அந்தத்ருஷ்டத்யும்னனை அந்தத்ரோணபுத்திரர் எவ்வாறு கொன்றார்? புருஷர்களுள் சிறந்தவரே! குருபுத்திரர் ஒருவராயிருந்துகொண்டு யுத்தத்தில் நம்மைச்சேர்ந்தவர்களனைவரையும் கொன்றாராகையால் அவ்வித்த திறமையுள்ள என்னசெய்கை அவரால் செய்யப்பட்டது?' என்று வினவினர். ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்.

'அந்த அஸ்வத்தாமா தேவதேவர்களின் ஈஸ்வரனுக்கும் ஈஸ்வரரும் குறைவற்றவருமான மஹாதேவரைச் சரணமடைந்தார். இது நிச்சயம். அதனால், த்ரௌணியானவர் ஒருவராயிருந்துகொண்டு அனேகர்களைக்கொன்றார். மஹாதேவர் பிரஸன்னராவாராகில் மரணமில்லாமையையும் அளிப்பார். இந்திரனையும் நாசஞ்செய்யத்தக்க வீரியத்தையும் அவர் அளிப்பார். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! நான் உள்ளபடி மஹா

தேவரை அறிகிறேன்; புராதனமாகவும் பற்பலவிதமாகவுமுள்ள இவருடைய செய்கைகளையும் அறிகிறேன். பாரதரே! இவர் பூதங்களுக்கு ஆதியாகவும் மத்தியமாகவும் அந்தமாகவுமிருக்கிறாரன்றோ? இவ்வுலகமனைத்தும் இவருடைய செய்கையினாலேயே நடைபெற்றுவருகிறது. பிரபுவான பிதாமஹர், இவ்வண்ணம் பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க எண்ணங்கொண்டு முதலில் இவரைப்பார்த்து, 'காலவிளம்பமின்றிப் பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிசெய்' என்றுசொன்னார். அப்பொழுது, தீர்க்கதர்சியும் மிக்கதவமுள்ளவரும் பசுமையான தலைமயிரையுடையவருமான பிரபுவானவர், 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு ஜலத்தில் மூழ்கிக்கொண்டு நெடுங்காலம் தவம்புரிந்தார். பிறகு, பிதாமஹர் நெடுங்காலம் இவரை எதிர்பார்த்து ஸர்வபூதங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவரான வேறு ஒருவரை மனத்தினால் உண்டுபண்ணினார். அவர், ஜலத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற பிராதாவான கிரீசரைப்பார்த்து, 'எனக்கு முந்திப்பிறந்தவன் வேறொருவன் இல்லாமலிருந்தால் நான் பிரஜைகளை உண்டு பண்ணுகிறேன்' என்றுசொன்னார். பிதாவான பிதாமஹர், அவரைப்பார்த்து, 'உன்னைக்காட்டிலும் வேறு ஓர் ஆண்பிள்ளை மூத்தவனில்லை. இந்தஸ்தாணு ஜலத்தில் மூழ்கிவிட்டான். மனவமைதியுடன் கூடியவனாகப் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிசெய்வாயாக' என்றார். எந்தப்பூதங்களால் நான்குவகையான இந்தப்பிராணிக்கூட்டமனைத்தையும் படைத்தாரோ அந்த ஏழுபூதங்களைத் தக்ஷப்பிரஜாபதியானவர் விரைவாக ஸ்ருஷ்டித்தார். அரசரே! அந்தப்ரஜைகளனைத்தும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டமாத்திரத்திலேயே பசியுள்ளவைகளாகி ஸ்ருஷ்டிகர்த்தரான தக்ஷரைப் பக்ஷிக்க எண்ணங்கொண்டு அப்பொழுது விரைவாகஓடின. பக்ஷிக்கப்படுகிற அந்தத்தக்ஷர் பாதுகாவலைவிரும்பினவராக, 'பகவானான தேவரீர் இந்தப்பிரஜைகளிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். இந்தப்பிரஜைகளுக்கு ஜீவனம் ஏற்படுத்தவேண்டும்' என்றுபிதாமஹருக்கருகில் ஓடிவந்தார். பிறகு, அந்தப்பிரஜைகளுக்கு அன்னத்தையும் ஓஷதிகளையும் ஸ்தாவரங்களையும் ஜங்கமங்களையும் மிக்கவலிமையுள்ள பிராணிகளுக்கு வலிமைகுறைந்த பிராணிகளையும் கொடுத்தார். உணவமைக்கப்பெற்ற அந்தப்பிரஜைகளோ மகிழ்ச்சியடைந்து வந்தபடிசென்றன. வேந்தரே! பிறகு, பிரஜைகள் தம்ஜாதிகளில் பிரீதியுள்ளவைகளாக விருத்தி அடைந்தன. பிராணிக்கூட்டம் விருத்தி அடைந்து தேவாஸுரர்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கவே, அப்பொழுது, மூத்தவரான அந்தஸ்தாணுவானவர் ஜலத்தினின்று எழுந்திருந்தார்; இந்தப்பிரஜைகளையும் கண்டார்.

ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளும் தம்தேஜஸினால் விருத்தி அடைந்திருப்பவைகளுமான பற்பலரூபமுள்ள பிரஜைகளைக்கண்டு அதிககோபங்கொண்டார். தம்முடையலிங்கத்தையும் பூமியில்விழும்படிசெய்தார். அவ்வாறு வீழ்த்தப்பட்ட அந்தலிங்கமானது பூமியில் அப்படியே நேரில் நின்றது. அழிவற்றவரான பிரம்மதேவர் நல்லவசனங்களால் கோபத்தைத்தணிக்கின்றவராக அந்தஸ்தாணுவைப்பார்த்து, 'சர்வரே! ஜலத்தில் நெடுங்காலமாக இருந்த உம்மால் என்னகாரியம் செய்யப்பட்டது? என்னகாரணத்திற்காக இந்தலிங்கமானது அறுக்கப்பட்டுப் பூமியில் நாட்டப்பட்டது?' என்று வினவினர். லோககுருவான அந்தஸ்தாணுவானவர் அவ்வாறு கோபமுள்ளவராக குருவான நான்முகனைப்பார்த்து, 'வேறொருவனால்இந்தப்பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டன. இந்தலிங்கத்தினால் என்ன செய்யப்போகிறேன்? பிதாமஹரே!பிரஜைகளின்பொருட்டு என்னுடைய தவத்தினால் அன்னம் அடையப்பட்டது. ஓஷதிகள் இவ்வண்ணம் எப்பொழுதும் உண்டாகி விருத்தியடைவதோடு பிரஜைகளுமாகப்போகின்றன' என்று மறுமொழி கூறினர். மிக்கதவமுடையவரான அந்தசங்கரர் குரோதத்துடன் இவ்வண்ணம் உரைத்து மனவமைதியில்லாதவராகித் தவம்புரிவதின்பொருட்டு முஞ்சவானென்கிற மலைச்சாரலை அடைந்தார்.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

ஐஷீகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சங்கரனுடையகோபத்தாலும் அருளாலும் தேவர்களுக்கு யஜ்ஞங்கள் அழிந்ததும் உண்டானதும், அந்தஈஶ்வரரே அஶ்வத்தாமாவின் மூலமாக யுதிஷ்டிரரின் புத்ரன்முதலியோரைக் கொன்றதும்.)

பிறகு, ஒரு தேவயுகம்சென்றபிறகு, தேவர்கள் யாகத்துக்குரிய வேதத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு விதிப்படியாகம்செய்வதற்குவிருப்பமுடையவர்களாக ஸங்கல்பித்தார்கள். பிறகு, அவர்களும் பாகத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர்களான தேவதைகளையும் ஸாதனங்களையும் ஹவிஸுகளையும் யஜ்ஞத்துக்குத்தக்கதான திரவியத்தையும் ஸன்னத்தம் செய்தார்கள். நராதிபரே! அந்தத்தேவதைகள் ருத்திரரை உள்ளபடி அறியாமல் தேவருமஸ்தாணுவுமான அவருக்குப் பாகத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. யாகத்தில் தேவர்களால் பாகமானது ஏற்படுத்தப்படாமலிருக்கவே, தோலாடையுடுத்தவரான ஈஶ்வரர் தவத்தினால் யஜ

ஞத்தை அடைய எண்ணங்கொண்டு முதலில் வில்லை உண்டுபண்ணினார். 1 லோகயஜ்ஞம், கிரியாயஜ்ஞம், ஸநாதனமான க்ருஹயஜ்ஞம், பஞ்சபூதநருயஜ்ஞம் இந்த நான்கினால் இந்த உலகமனைத்தும் உண்டாயிற்று. ஜடையுடையவரான மஹாதேவர் லோகயஜ்ஞங்களாலும் நருயஜ்ஞங்களாலும் வில்லைப் படைத்தார். பாரதரே! உண்டுபண்ணப்பட்ட அவருடைய வில்லானது அறுபதுமுழ நீளமுள்ளதாக இருந்தது. அந்தவில்லுக்கு வஷட்காரமானது நாண்கயிறாக இருந்தது. அந்தவில்லினுடைய உருவத்தில் நான்கு யஜ்ஞாங்கங்கள் இருந்தன. பிறகு, கோபமுள்ள மஹாதேவர் அந்தவில்லை எடுத்துக்கொண்டு தேவர்கள் யாகஞ்செய்தவிடத்திற்கே வந்தார். வில்லைக் கையிலுடையவரும் பிரம்மசாரியும் குறைவற்றவருமான அந்தச் சிவபிரானைக்கண்டு பூதேவியானவள் பயந்தாள்; மலைகளும் நடுங்கின; காற்றும் வீசவில்லை; மூட்டப்பட்ட அக்னியும் ஜ்வலிக்கவில்லை; ஆகாயத்தில் நக்ஷத்திரமண்டலமானது பயமடைந்து அதிகமாகச்சுற்றியது; சூரியனும் பிரகாசிக்கவில்லை; சந்திரன் ஒளியை இழந்தமண்டலத்தையுடையவனானான்; ஆகாயம் முழுவதும் இருள் சூழ்ந்ததும் மூடப்பட்டதும் ஆகியது. பிறகு, அவமதிக்கப்பட்ட தேவர்கள் விஷயங்களை அறியவில்லை. அந்த யஜ்ஞமானது பிரகாசிக்கவில்லை. தேவதைகள் அவ்வாறு பயந்தார்கள். பிறகு, அவர் பயங்கரமான பாணத்தினால் யஜ்ஞத்தை மார்பிலடித்தார். பிறகு, யஜ்ஞமானது மிருகமாகஆகி அக்னியுடன்கூடி ஓடியது. யுதிஷ்டிரரே! ருத்திரரால் ஆகாயத்தில் பின்தொடரப்படுகின்றதான அந்த யஜ்ஞமிருகமானது அந்தரூபத்துடனேயே ஆகாயத்திலிருந்துகொண்டு விசேஷித்துப்பிரகாசித்தது. பிறகு, யஜ்ஞம்ஓடிவிடவே, தேவர்களுக்கு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை. தேவர்கள் நினைவுதவறவே, ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. கோபங்கொண்டமுக்கண்ணர் ஸவிதாவினுடைய இருகைகளையும் பகனுடைய இருகண்களையும் பூஷாவினுடைய பற்களையும் வில்லின நுனியினால் அடித்து நாசம்செய்தார். பிறகு, தேவர்கள் வேகத்துடன் ஓடினார்கள். யஜ்ஞாங்கங்களும்

1 லோகயஜ்ஞம் (=லோகேஷணை)=எல்லாரும் என்னை நல்லவனாகவே அறியவேண்டும் என்கிற வாஸனாரூபம்; 2 க்ரியாயஜ்ஞம்=கர்ப்பாதானாதிஸம்ஸ்காரம்; 3. க்ருஹயஜ்ஞம்=பத்னியினால் ஸாத்தியமான அக்னிஹோத்ரம் முதலானவை; 4. பஞ்சபூதந்ருயஜ்ஞம்=ஐந்துபூதங்களுடைய குணங்களான சப்தாதிகளால் மனிதர்களுக்கு உண்டாகிற ப்ரீதி.

நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடின. சிலர் அங்கேயே சுழன்றுகொண்டு உயிரை இழந்தவர்கள்போலானார்கள். அந்த நீலகண்டரோ அவை அனைத்தையும் ஓட்டிவிட்டும் நகைத்தும் வில்லின் நுனியைப்பிடித்துக்கொண்டு பிறகு தேவர்களைத்தடுத்தார். பிறகு, தேவர்களால் சொல்லப்பட்டவாக்கானது அந்தவில்லினுடைய நாண்கயிற்றை அறுத்தது. மன்னரே! பிறகு, பிரகாசிக்கின்ற அந்தவில்லானது விரைவாக நாண் அறுக்கப்பட்டதாகியது. பிறகு, தேவர்கள், வில்லை இழந்தவரான தேவஸ்ரேஷ்டரை யஜ்ஞத்துடன்கூடச் சரணமடைந்தார்கள். பிரபுவும் அருளபுரிந்தார். பிரபுவே! பிறகு, பிரஸன்னரானபகவான் ஸமுத்திரத்தில் கோபத்தைவிட்டார். அந்தக்கோபமானது நெருப்பாகி எப்பொழுதும் ஜலத்தைவற்றச்செய்கிறது. பாண்டவரே! பகவான் சங்கரர் பகனுக்கு இருகண்களையும் அவ்வாறே ஸவிதாவுக்கு இருகைகளையும் பூஷாவுக்குப் பற்களையும் கொடுத்து மீண்டும் யஜ்ஞங்களையும் கொடுத்தார். பிறகு, இவை அனைத்தும் மறுபடியுமே நல்ல நிலைமையை அடைந்தன. தேவர்கள் இவருக்கு எல்லாஹவிஸுகளையும் பாகமாகஏற்படுத்தினார்கள். பிரபுவே! அவர் கோபித்தவுடனே உலகனைத்தும் நல்லநிலைமையை இழந்ததாகியது. பாரதரே! அவர் பிரஸன்னராகவே, உலகம் மீண்டும் நல்லநிலைமையை அடைந்தது. அந்தமஹாதேவரால் மஹாரதர்களான உம்முடைய அந்தப்புத்திரர்களனைவரும் மற்ற அநேகசூரர்களும் பாஞ்சாலனுடைய போர்வீரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். அது மனத்தில் சிந்திக்கத்தக்கதன்று. அது துரோணபுத்திரரால் செய்யப்பட்டதன்று. அது மஹாதேவருடையஅருள். அடுத்துச் செய்யப்படவேண்டியகார்யத்தைச் செய்வீராக' என்று கூறினார்.

ஐஷீகபர்வம் முற்றிற்று.

ஸௌப்திகபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணத்வைபாயநாய நம:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ்திரீபர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம்.

1 நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம் ।
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ॥

(புத்திரர்கள்முதலானவர்களைக்குறித்துத் துக்கிக்கின்ற திருதராஷ்டிரனை ஸஞ்சயன் ஸமாதானம்செய்தது)

ஜனமேஜயர், "ரிஷியே! துர்யோதனனும் எல்லாச்சேனைகளும் கொல்லப்படவே, அதைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் என்ன செய்தான்? அவ்வாறே, குருவம்சத்தினுதித்தவரும் பெரியமனமுள்ளவரும் அரசருமான தர்மநந்தனரும் கிருபாமுதலான அந்த மூவரும் யாதுசெய்தனர்? அச்வத்தாமாவினுடைய செய்கையும் (கிருஷ்ணனாலும் அச்வத்தாமாவினாலும்) பரஸ்பரம் செய்யப்பட்ட சாபமும் [2] சேட்கப்பட்டன. ஸஞ்சயன் சொன்னபடி, மேல்நடந்த விருத்தாந்தத்தை உரைப்பீராக" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"ஜயசாலிகளுள் சிறந்தவரே! நூறுபிள்ளைகளும் கொல்லப்பட்டவுடன், தைன்யமுற்றவனும் கிளைகள்வெட்டப்பட்ட மரம்போன்றவனும் புத்திரசோகத்தினால் நான்குபக்கத்திலும் தவிக்கும்படி செய்யப்பட்டவனும் த்யானத்தினால் மௌனத்தை அடைந்த

---

1 இதன் உரை முதலியவற்றை முன்பர்வங்களின் தொடக்கத்திற் காண்க.

2 வேறுபாடம்.

வனும் சிந்தையினால் கவரப்பட்டவனும் பூமிக்குஇறைவனுமான திருதராஷ்டிரராஜனைக் குறித்து ஸஞ்சயன் (பின்வரும்) வாக்கியத்தை உரைக்கலானான். "மஹாராஜரே! ஏன் துக்கிக்கிறீர்? துக்கத்தில் உதவிபுரிவோர் இல்லை. பிரஜாநாதரே! பதினெட்டு அக்ஷௌஹிணிகள் கொல்லப்பட்டன. ஜயிக்கப்பட்ட இந்தப் பூமியானது அரசர்களால் விடப்பட்டதும் உத்ஸவத்தை இழந்ததுமாகப்போகிறது. பற்பல ஜாதியைச்சேர்ந்த அரசர்களனைவரும் பற்பல திக்குக்களிலிருந்து வந்துசேர்ந்து உம்முடைய புத்திரனால் நாசமடைந்தார்கள். அரசரே! மாண்டவர்களான பிதாக்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் பௌத்திரர்களுக்கும் ஞாதிகளுக்கும் அவ்வாறே நண்பர்களுக்கும் குருக்களுக்கும் மற்ற அனுசரர்களுக்கும் பரேதகாரியங்களனைத்தையும் வரிசைக்கிரமமாகச் செய்வீராக" என்று சொன்னான். புத்திரபௌத்திரர்களுடைய வதத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் அவமதிக்கத்தகாதவனுமான திருதராஷ்டிரன் துக்ககரமான அந்த வாக்கியத்தைக்கேட்டுக் காற்றினால் முறிக்கப்பட்ட மரம்போலப் பூமியில்விழுந்தான்.

திருதராஷ்டிரன், "புத்திரர்களையும் மந்திரிகளையும் எல்லா ஸுஹ்ருத்துக்களையும் மாளக்கொடுத்தவனான நான் இந்தப்பூமியில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு துக்கத்தை அடையப்போகிறேன், இது நிச்சயம் ஸஞ்சய! சிறகுகளையிழந்த கருடன்போலப் பந்துக்களையிழந்த நான் இப்பொழுது உயிரோடிருப்பதினால் யாது பயன்? அறிவுமிக்கவனே! நாடுகவரப்பட்டவனும் அவ்வாறே ஸுஹ்ருத்துக்களும் புத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டவனுமான நான் க்ஷீணித்தகிரணங்களுடன்கூடின சூரியன்போலப் பிரகாசிக்கப்போகிறதில்லை. ஸுஹ்ருத்துக்கள், பலவாறுகச்சொல்லுகின்ற பரசுராமர், தேவரிஷியான நாரதர், கிருஷ்ணத்வைபாயனர் இவர்களுடைய வாக்கியம் என்னால் அனுஷ்டிக்கப்படவில்லை. கிருஷ்ணன் ஸபையின் நடுவில் என்னைநோக்கி, 'அரசரே! உமக்கு வைரம்வேண்டாம். புத்திரனை வசப்படுத்திக்கொள்ளும்' என்று எனக்கு நன்மையாகக்கூறிய வாக்கியத்தையும் அனுஷ்டிக்காமல் கெட்டபுத்தியுள்ள நான் அதிகமாகத் தவிக்கிறேன். ஸுகத்தைத்தரத்தக்கதான பீஷ்மருடைய சொல்லை நான் கேட்கவில்லை. அவ்வாறே, விருஷபம்போலக்கர்ஜிக்கின்ற துரியோதனன், துச்சாஸனன், கர்ணன் இவர்களுடைய வதத்தையும் துரோணராகிறசூரியனுடையகிரகணத்தையும் கேட்டு என் உள்ளம் பிளக்கப்படுகிறது. ஸஞ்சய! எந்தப்பாவத்தினுடைய பலமா

னது இபபொழுது இவவிடததில் மூடனான என்னால் அனுபவிக்கப படுகிறதோ அபபடிபபடட பாவததைச் சிறிதேனும் முனனேசெய்த தாக எனககு நினைவிலலை. பிரமமதேவா என்னைத துககமான காரியஙகளில சோப்பிததமையால் நிச்சயமாக என்னால முறபிறபபுக் களில தீவினை சிறிதுசெயயபபட்டிருககிறது. எனககுப பிராயமுதிரச சியும எலலாப பநதுககளுடைய நாசமும் [1]ஸுஹ்ருத்துக்கள் மிததி ராகள இவாகளின் நாசமும தெய்வசசெயலால கிடடவநதுவிடடன. புவியில அதிக துககமுளள மனிதன் என்னைத தவிர வேறு எவன இருககிறான? ஆதலால, நல்லவிரதததையுடைய பாண்டவாகள், திறககபபடடிருககிறதும பிரமமலோகத்துககுச செலவதுமான நீணடவழியை அடைநதவனான என்னை இபபொழுதேபாககடடும்" என்று சொனனான். அடிககடி புலமபுகின்றவனும அளவறறசோகத் தைச சிநதிககினறவனுமான அநத அரசனுடையசோகததைப போககககூடிய வாககியததை ஸஞ்சயன உரைககலானான்.

"அரசரே! சோகததை விலககிவிடும. அரசாகளுள சிறநதவரே! விருததர்களிடமிருநது வேதோகதமான நிசசயஙகளும பறபல சாஸ்திரஙகளும ஆகமஙகளும உம்மால் கேட்கபபடடிருக்கினறன. ஸ்ருஞசயன புததிரசோகததால் பீடிக்கப்படடிருககும் தருணததில முறகாலததில ரிஷிகள சொனனதையும அறிநதிருக்கிறீா. உம முடையபுததிரன் யௌவனததினாலுண்டான கொழுபபை அடைந திருககும்தருணததில, நண்பாகள் சொலலிய அநத வாக்கியமானது, பரயோஜனததில பேராவலுளளவரும் கொடுககவிருபபமிலலாதவரு மான உமமால ஏற்றுககொளளபபடவில்லை. ஒருவிதமான ஸ்வகாரிய மும நிறைவேறறிககொள்ளபபடவுமில்லை. சிறநதமுனையுளள கததி போன்ற உமது புததியைககொண்டு காரியம் செய்திருக்கிறீர். மகா ராஜரே! மஹாபாகுபலமுளளவரே! எவனுககுத துசசாஸன னும கெடடஎண்ணமுளளவனான காணனும் துஷ்டாத்மாவான சகுனியும துாப்புததியுளள சிததிரஸேனனும மநதிரிகளோ, எவனால அளவில்லாத உலகமனைததும சல்யமயமாகச செய்யப்பட்டதோ, உம்முடைய அநதப் புததிரனால கௌரவாகளுள் முதியவரான பீஷ் மா, காநதாரி, விதுரா, துரோணா, சாரதவதரான கிருபா, கோவிந தா், புததிமானானநாரதா், அவவாறே மறறரிஷிகள், அளவுகடநத தேஜஸுளளவியாஸா இவர்களுடைய வசனம் ஏறறுக்கொள்ளப் படவிலலை. க்ஷததிரியர்கள எலலாரும் நாசஞ்செய்யப்பட்டார்கள.

1 சாநதிபாவம, 385-ம் பக்கம் குறிப்பிற் காணக.

சத்துருக்களுடைய புகழானது விருத்திசெய்யப்பட்டது. யுத்தமானது அத்தாமத்துடன் கூடினதென்று ஏதோ ஒன்றை நித்தியம் சொல்லிக்கொண்டு நீரும் மத்தியஸ்தராகவன்றோ இருந்தீர்? தகுந்ததான வசனம் ஒன்றையும் நீர் சொல்லவில்லை. பாரத்தைப் பொறுப்பவரான உம்மால் பாரமானது தராசினால் ஸமமாக நிறுக்கப்படவில்லை. சென்றுபோன விஷயத்தைப்பற்றிப் பச்சாத்தாபத்தை அடையாமலிருக்கும்படி, ஆதியிலேயே, மனிதன் முறைப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். அரசரே! புத்திரனிடத்தில் பேராவலுள்ள நீர் அவனுக்குப் பிரியத்தைச்செய்ய விரும்பினீர்; இந்தப் பச்சாத்தாபத்தை அடைந்தீர். நீர் துக்கிப்பதற்குத் தகுந்தவரல்லீர். எவன் தேனைமாத்திரம்பார்த்து மலையின் நுனியிலிருந்து கீழேவிழுதலைக் கவனிக்கவில்லையோ, மதுவினிடத்திலுண்டான பேராவலால் தவறிவிழுந்தவனை அந்தமனிதன் உம்மைப்போலத் துக்கத்தையே அடைகிறான். துக்கிக்கிறவன் கார்யஸித்திகளை அடையான். துக்கிக்கிறவன் ஸுகத்தைஅடையான். துக்கிக்கிறவன் ஸம்பத்தை அடையான். துக்கிக்கிறவன் ஜயத்தை அடையான். தானே நெருப்பைஉண்டுபண்ணி அந்த நெருப்பினால் எவன் சூழப்பட்டவனாகவும் எரிக்கப்படுகிறவனாகவும் மீண்டும் தாபத்தை அடைகிறானோ அவன் பண்டிதனாகான். புத்திரர்களுடன்கூடின உம்மாலேயே வாக்கியமாகிற வாயுவினால் விருத்திசெய்யப்பட்டதும் பேராசையாகிறநெய்யினால் நன்கு நனைக்கப்பட்டதுமான இந்தப் பார்த்தர்களாகிற நெருப்பானது மூட்டப்பட்டது. நன்கு மூட்டப்பட்ட அந்த அக்னியில் உம்முடையபுத்திரர்கள் விட்டில்களைப்போல விழுந்தார்கள். கேசவராகிறநெருப்பினால் மிச்சமில்லாமல் எரிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த உமது புத்திரர்களைப்பற்றி நீர் விசனிக்கலாகாது. அரசரே! கண்ணீர்விழுதலால் முகக்கலக்கமுள்ளவராயிருத்தலென்பது சாஸ்திரத்தில் காணப்படாததன்றோ? பண்டிதர்கள் இதைக்கொண்டாடுகிறதில்லை. இவைகள் நெருப்புப்பொறிகளைப்போல இந்த மனிதர்களைக் கொளுத்துகின்றனவல்லவா? புத்தியினால் மனத்தளர்ச்சியை விட்டுவிடும். தைரியத்தினால் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும்” என்றுசொன்னான். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவரே! மஹாத்மாவான அந்தஸஞ்சயன் இவ்வண்ணம் தேறுதலையடையச்செய்தான். விதுரர், மறுபடியுமே, புத்திபூர்வமாகத் திருதராஷ்டிரனுக்குப் பின்வருமாறு கூறலானார்.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் சாஸ்திரார்த்தங்களைச்சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய சோகத்தைப் போக்கியது.)

பிறகு, விதுரர் அமிருதரஸம்போன்ற வாக்கியங்களால் மனக்களிப்பு உண்டாகும்படிசெய்துகொண்டு புருஷசிரேஷ்டனை திருதராஷ்டிரனைக்குறித்துச் சொல்லியதைத் தெரிந்துகொள்ளும். விதுரர், "அரசரே! எழுந்திரும். ஏன் படுத்திருக்கிறீர்? தைரியத்தினால் மனத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும். உலகத்துக்குத் தலைவரே! இதுதான் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முக்கியமான கதி. எல்லாவளர்ச்சிகளும் குறைதலை முடிவாகக்கொண்டிருக்கின்றன. உயர்வுகள் விழுதலை முடிவாகக் கொண்டிருக்கின்றன. சேர்க்கைகள் பிரிதலை முடிவாகக்கொண்டிருக்கின்றன. உயிரும் மரணத்தை முடிவாகக் கொண்டது. பாரதரே! க்ஷத்திரியர்களுள் சிறந்தவரே! யமன் சூரனையும் பயப்படுகிறவனையும் இழுக்கும்போது ஏன் அந்த க்ஷத்திரியர்கள் போர்புரியமாட்டார்கள்? யுத்தஞ்செய்யாதவன் இறந்துபோகிறான். யுத்தஞ்செய்கிறவனும் உயிரோடிருக்கிறான். மஹாராஜரே! காலத்தை அடைந்து ஒருவனாவது அதனைத் தாண்டவில்லை. பாரதரே! பிராணிகள் ஆதியில் இல்லாமலிருந்து மத்தியிலிருந்து கடைசியில் அழிந்தேபோகின்றன. அந்தவிஷயத்தில் என்ன புலம்பல்? சோகத்தை அடைகிறவன் மரித்தவனைப் பின்தொடருகிறதில்லை. துக்கிக்கிற மனிதன் தான் மரிக்கிறதுமில்லை. உலகம் இவ்வண்ணம் இயற்கையாக இருக்கும் சமயத்தில் யாது பயனைக்கருதித் துக்கப்படுகிறீர்? காலமானது நானாவிதமான பிராணிகளனைத்தையும் நிச்சயமாக இழுக்கிறது. குருக்களுள் சிறந்தவரே! காலத்துக்கு ஒருவனாவது வேண்டியவனும் அல்லன்; விரோதியும் அல்லன். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! காற்றானது புல்நுனிகளைத் தன் வசத்தை அடையும்படிசெய்வதுபோலக் காலமானது பிராணிகளைத் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ளுகிறது. ஒருகூட்டமாகப்புறப்பட்டுச் செல்லுகின்றவர்களும் வேறிடத்திற்குச் செல்வதை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவர்களுமான அனைவருள்ளும் எவனுக்குக் காலமோ அவன் முந்திச் செல்லுகிறான். அந்த விஷயத்தில் ஏன் புலம்பவேண்டும்? அரசரே! சாஸ்திரங்கள் பிரமாணமானால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கிற இவர்களைப்பற்றி நீர் துக்கித்தல் தகாது. அவர்கள் உத்தம

கதியை அடைந்தார்கள். எல்லாரும் வேதாத்யயனம் செய்தவர்கள் அன்றோ? எல்லாரும் விரதத்தை அனுஷ்டித்தவர்கள். எல்லாரும் (யுத்தத்தில்) எதிர்த்து நின்றே உயிர்துறந்தார்கள். அந்தவிஷயத்தில் புலம்பல் என்ன? பார்வைக்குத்தெரியாத இடத்தினின்று வந்தார்கள்; மறுபடியும் கண்ணுக்குத்தெரியாமையை அடைந்தார்கள். இவர்கள் உமக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்களல்லர்; அவர்களுக்கு நீரும் ஸம்பந்தப்பட்டவரல்லீர். அந்தவிஷயத்தில் ஏன் புலம்பவேண்டும்? கொல்லப்பட்டவன் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறானன்றோ? ஜயித்தால் கீர்த்தியை அடைகிறான். இரண்டும் நமக்கு அதிககுணமுள்ளனவே. யுத்தத்தில் பயனில்லாமலிருத்தல் இல்லை. இந்திரன் அவர்களுக்கு விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பவையான உலகங்களை அமைப்பான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! இந்திரனுக்கு இவர்கள் அதிதிகளாகிறார்களன்றோ? சூரர்களான மனிதர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களாகி எவ்வண்ணம் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்களோ அவ்வண்ணம் தக்ஷிணைகளுடன்கூடின யஜ்ஞங்களாலும் தவங்களாலும் வித்தையினாலும் அடைகிறதில்லை. சூரர்களுடைய தேகங்களாகிற அக்னிகளில் அவர்கள் பாணங்களாகிற ஆகுதிகளை ஹோமஞ்செய்தார்கள்; தேஜஸ்விகளான அந்தச்சூரர்கள் ஹோமஞ்செய்யப்படுகின்ற பாணங்களையும் ஒவ்வொருவரும் பொறுத்தார்கள். அரசரே! ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதகமான உத்தமமார்க்கத்தை இவ்வண்ணம் உமக்கு உரைக்கிறேன். இவ்வுலகில் க்ஷத்திரியனுக்கு யுத்தத்தைக்காட்டிலும் மேலானது ஒன்றும் இல்லை. மஹாத்மாக்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் சூரர்களுமான அந்த க்ஷத்திரியர்கள் உத்தமமான மனோரதங்களைப் பெற்றார்கள். எல்லாருமே துக்கிக்கப்படத்தக்கவர்களல்லர். புருஷச்ரேஷ்டரே! உம்மை நீரே தேறுதலையச்செய்துகொண்டு துக்கத்தைப் பாராட்டாமலிரும். நீர் இப்பொழுது துக்கத்தினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுச் சரீரத்தை விடத்தக்கவரல்லீர். ஆயிரம் தாய்களும் ஆயிரம் தந்தைகளும் நூற்றுக்கணக்கான புத்திரர்களும் மனைவிகளும் ஸம்ஸாரங்களில் அனுபவிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் எவனுக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள்? நாமதாம் யாருக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள்? ஒவ்வொரு தினத்திலும் சோகத்துக்கிடமான ஆயிரங்களும் பயத்துக்கிடமான நூறுகளும் மூடனை வந்து அணுகுகின்றன; பண்டிதனை அணுகா. கௌரவர்களுள் சிறந்தவரே! காலத்துக்கு ஒருவனும் நண்பனும் அல்லன்; பகைவனும் அல்லன். காலம் ஒரு ஸமயத்திலும் மத்யஸ்தமாக இருக்கிறதில்லை. காலம் அனைத்தை

யும இழுககிறது. காலம பூதஙகளைப பககுவம செய்கிறது. காலம பிரஜைகளை ஸமஹரிககிறது. பிராணிகள உறஙகுநதருணததிலும காலமானது விழிததுககொணடிருககிறது. காலமானது எவவிதததி ஞலும தாணடமுடியாததன்றே? யெளவனம, ரூபம, உயிர்,பொருட் குவியல், ஆரோககியம, இஷ்டாககளோடு சோநது வாழ்தல இவைகள நிலையிலலாதவை. இவைகளில் பண்டிதன ஆசைவைககககூடாது. ஒருவன் எலலாருககும பொதுவான துககததைபபறறித துககிககக கூடாது. அதறகாகத தான மரிததாலும அந்தததுககம இவனுககு நிவிர்ததியாகாது. பராககிரமததைப் பாரப்பனேயாகில துககிககாத வனக இருநதுகொண்டு தகுநதபரிகாரததைச செய்யவேண்டும. அதனைச்சிந்திக்காமலிருபபதென்னுமஇது தான துககததுககுமருநது. ஆலோசிததால், அது குறைகிறதில்லை. பின்னும அதிகமாக விருததி யும அடைகிறது அலப புததியையுடைய மனிதாகள வேண்டாதகாரிய சமபநததததிஞலும பிரியவஸ்துவின் பிரிவிஞலும மனேதுககஙகளை அடைகிறாகள. சென்றதைபபறறித் துககிபபதால அறமோ பொருளோ இன்பமோ (ஒன்றும) உண்டாகா. அநதக்கார்யததின் பயனையும அடைகிறதில்லை. அறமபொருளினபஙகளினின்றுமே நழுவுமபடி செய்யப்படுகிறான். மனிதாகள் விஷயங்களில் பறறுதலே அடியாககொணடு உண்டான ஒருவரைஒருவர்துன்புறுததும நிலை யைஅடைநது திருப்தியிலலாதவர்களாகி மயஙகுகிறார்கள. பண்டி தாகள ஸநதோஷததை அடைகிறார்கள. அறிவிஞல மனேதுக்கத தைப போககவேண்டும. ஒளஷதஙகளால் சரீரதுககததை நிவருததி செய்துகொள்ளவேண்டும. இது [1]விஜ்ஞான ஸாமாததியம. பாலர் களோடு ஒததிருபபதை அடையககூடாது. பூர்வம செய்த காம மானது, மனிதன் படுததுக்கொண்டிருநதால கூடப்படுத்திருககி றது; நின்றால நிறகிறது; ஓடிஞல் ஓடுகிறது. எநதஎநத நிலை மையில் எநதஎநத நன்மைதீமைகளைச் செய்கிறாே அநதஅநத நிலைமையில அநதஅநதப் பயனை அடைகிறான். எவன் எநதஎநதச் சரீரததோடு எநதஎநதக காமாவைச் செய்கிறாே அவன் அநத அநதச் சரீரததிஞல அநதஅநதபபயனை அடைகிறான். தனககுத தானே பநது. தனக்குததானே சததுரு. தான்செய்த நன்மைககும தீமைககும தானே ஸாக்ஷி. நல்லசெய்கையிஞல் ஸெளககியம; பாவத தொழிலால் துககம். எல்லா இடததிலும செய்யப்பட்டதே பலிக்கி

1 பேரறிவின் சக்தி.

றது. ஓரிடத்திலாவது செய்யப்படாதது பலிக்கிறதில்லை. உம்மைப் போன்ற புத்திசாலிகள் ஞானவிரோதமானவையும் அநேக அபாயங்களுள்ளவையும் அடியோடு நாசஞ்செய்யும் தன்மையுள்ளவையுமான காரியங்களில் முயல்வதில்லை" என்றார்.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனுடைய சோகத்தைப் போக்குவதற்காகச் சாஸ்திரார்த்தத்தைக் கூறியது.)

திருதராஷ்டிரன், "மஹாபிராஜ்ஞனே! நல்ல வசனத்தை உரைத்தாய். என்னுடைய இந்தச்சோகம் போய்விட்டது. மீண்டும் (நல்ல) வாக்கியங்களை உண்மையாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். வேண்டாதவைகள் நேர்வதனாலும் வேண்டியவைகள் நேராமற்போவதனாலும் உண்டாகிற மனோதுக்கத்தைப் பண்டிதர்கள் எவ்வாறு விலக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்?" என்று வினவ, விதுரர் சொல்லலானார்.

"மனமானது எந்தெந்தத் துக்கத்தினின்றும் ஸுகத்தினின்றும் விடப்படுகிறதோ அந்தஅந்தத் துக்கத்தினின்றும் ஸுகத்தினின்றும் சாந்தியை அடைந்து கற்றறிந்தவன் நல்கதியை அடைகிறான். நரஶ்ரேஷ்டரே! ஆலோசிக்கப்படுமாகில், இவை அனைத்தும் நிலையில்லாதவை. உலகம் வாழைக்கொப்பானது. இதற்கு வயிரம் இல்லை. எப்பொழுது பேரறிவாளர்களும் மூடர்களும் தனிகர்களும் வறியவர்களுமாகியஎல்லாரும் மரணத்தைஅடைந்து கவலையற்று உறங்குகிறார்களோ அப்பொழுது தசையில்லாதவையும் எலும்புகள் மிகுதியாக உள்ளவையும் நரம்புகள் கட்டுக்களுள்ளவையுமான சரீரங்களால் அவர்களுக்கு ஜனங்கள் குலரூபாதிகளை அறியவேண்டி என்ன விசேஷத்தைப்பார்க்கின்றனர்? ஒருவருக்கொருவர் வஞ்சகபுத்தியை உடையவர்களாகி மனிதர்கள் யாதுகாரணத்தினால் (அபகாரத்தைச்செய்ய) விரும்புகிறார்கள்? பண்டிதர்கள் மனிதர்களுக்குத் தேகங்களையே வீடென்று சொல்லுகிறார்கள். காலத்தினால் அவைகள் சேர்க்கப்படுகின்றன; பிரிக்கவும்படுகின்றன. [1]லிங்கசரீரமொன்றே மங்களகரமானது. எவ்வாறு மனிதன் பழைய வஸ்திரத்தையோ புதிய வஸ்திரத்தையோ விட்டுவிட்டு வேறொரு வஸ்திரத்தை விரும்புகின்

[1]ஞானேந்திரியம் ரு, கர்மேந்திரியம் ரு, பிராணன் ரு, மனம் க, ஆக கசு.

றுனே சரீரிகளுக்குச் சரீரங்களும் அவ்வாறே ஆகின்றன. விசித்ர வீரியருடைய குமாரரே! இவ்வுலகில் உண்மையாகவே பிராணிகள் தம்மால் செய்யப்பட்ட வினையினாலேயே துக்கத்தையோ ஸுகத்தையோ அடைகின்றன. பரதவம்சத்தில் பிறந்தவரே! கர்மத்தினால் ஸ்வர்க்கமும் ஸுகமும் துக்கமும் அடையப்படுகின்றன. ஒருவன் ஸ்வதந்திரமில்லாதவனாகவோ ஸ்வதந்திரமுள்ளவனாகவோ இருந்து கொண்டு அதனால் அந்த (அனுபவமாகிய) பாரத்தைத் தாங்குகிறான். பாரதரே! எவ்வாறு மண்பாண்டமானது சக்ரத்தில் ஏறியிருக்கும்பொழுதோ, அல்லது பாத்திரமாகச் செய்யப்படும் பொழுதோ, அல்லது செய்யப்பட்டவுடனேயோ, குறைவாயிருக்கும் பொழுதோ, (சக்ரத்தினின்று) இறக்கவேண்டியபொழுதோ, அல்லது இறக்கினபிறகோ, அல்லது ஈரமாயிருக்கும்பொழுதோ, உலர்ந்திருக்கும்பொழுதோ, அல்லது (சூளையில்)சுடப்படும்பொழுதோ, எடுக்கப்படும்பொழுதோ, வைக்கப்படும்பொழுதோ, அல்லது ஆளப்படும் பொழுதோ நாசத்தை அடைகின்றதோ, அவ்வாறே சரீரிகளுடைய சரீரங்கள் நாசமடைகின்றன. மனிதன் கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுதோ, பிறந்தவுடனேயோ, அல்லது பத்துநாள்சென்றோ, அரைமாதம் சென்றோ, அல்லது ஒருமாதமாவது ஒருவருஷமாவது இரண்டு வருஷங்களாவது கழிந்தோ, யௌவனத்திலோ, நடுவயதிலோ, கிழத்தனத்திலோ நாசமடைகிறான். பிராணிகள் முன்செய்தவினைகளால் உண்டாகின்றன; அழிகின்றன. இவ்வாறு விருத்திபண்ணப்பட்டிருக்கின்ற உலகத்தின் விஷயத்தில் நீர் ஏன் அனுதாபப்படுகின்றீர்? அரசரே! விளையாட்டுக்காக ஜலத்திலசெல்லுகின்றவன் எவ்வாறு மேலே எழுந்திருப்பனே, முழுகுவனே, நீந்துவனே அவ்வாறே, ஆழ்ந்த ஸம்ஸாரமாகிற கடலில் மேலே எழுந்திருத்தலும் கீழே அமிழ்தலும் உண்டாகின்றன. அல்பபுத்தியுள்ளவர்கள் காமபந்தத்தால் கட்டப்படுகிறார்கள்; துன்பப்படுத்தப்படுகிறார்கள். பிராணிகளுடைய சேர்க்கையை அறிந்தவர்களான எந்தப்புத்திமான்கள் பிறப்பிறப்புகளுடைய முடிவை அடைய எண்ணம் கொண்டவர்களாக நடுவில் நிற்கின்றார்களோ அவர்கள் உத்தமகதியை அடைகின்றார்கள்" என்று கூறினார்.

நான்காவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(விதுரர் ஜீவன் கர்ப்பத்தில் வாஸஞ்செய்கின்றவிதத்தைக் கூறியது)

திருதராஷ்டிரன், "பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! ஸம்ஸாரமாகிற [1]காடானது எவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளதென்று அறியத்தக்கது? நான் இதைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். வினவுகின்ற எனக்கு உண்மையை உரைப்பாயாக" என்று வினவ, விதுரர் சொல்லலானார்.

"ஜீவன் உத்பத்தியினின்று தொடங்கிப் பிராணிகளுடைய எல்லாச் செய்கைகளையும் காண்பவனாகி இவ்வுலகில் முதலில் சுக்லசோணிதத்தில் வாஸஞ்செய்கிறான்; பிறகு, முந்தின தினத்தைக்காட்டிலும் விருத்தி நிலைமையினால் ஒருவிதமான பரிணாமத்தைப் பெறுகின்றான். பிறகு, அவன் ஐந்தாவதுமாதம் சென்றவுடன், மாம்ஸத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். பிறகு, அடுத்த மாதத்தில் கர்ப்பமாகிய ஜீவன் ஸர்வாங்கங்களாலும் நிறைந்தவனாகின்றான்; மாம்ஸரக்தங்களுடைய பூசசாகிற அசுத்தத்தினிடையில் வாஸம்பண்ணுகின்றான். பிறகு, அந்த ஜீவன் வாயுவேகத்தினால் கால் மேலாகவும் தலைகீழாகவும் யோனித்வாரத்தை அடைந்து அநேகங்கிலேசங்களை அடைகின்றான். முன் செய்த வினைகளுடன்கூடின அந்தஜீவன் அந்தயோனியினால் நெருக்கப்படுகிற உபத்திரவத்தினின்று விடுபட்டுப் பிறப்பை அடைந்து வேறு உபத்திரவங்களைப் பார்க்கிறான். நாய்கள் மாம்ஸத்தைத்தொடருவதுபோலக் கிரகபீடைகள் அவனைத்தொடாகின்றன. பிறகு, வேறு காலம் வரும்போது, தன்னுடைய வினைகளாலே துன்பப்படுகின்றவனாக ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்தஜீவனை அவ்வாறே வியாதிகளும் அணுகுகின்றன. நராதிபரே! இந்திரியங்களாகிய கயிறுகளால் கட்டப்பட்டவனும் ஸங்கத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் நோயுள்ளவனுமான அந்தஜீவனைப் பற்பலவிசனங்கள் தொடருகின்றன. மீண்டும் அந்தவிசனங்களால் துன்பப்படுத்தப்படுகின்ற அந்தஜீவன் திருப்தியடைகின்றதேயில்லை. அப்பொழுது அந்தஜீவன் தான் செய்கிறதை நல்லதென்றாவது கெட்டதென்றாவது அறிகிறதில்லை. [2]தியானயோகத்திலிருப்பவர்கள் தம்மைக்காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள்; இவனோ யமலோகம் ஸமீபிப்பதை அறிகிறதில்லை. முடிவுக்

1 'ககனம்' என்பது மூலம். 'கடல்' என்றும் பொருளுண்டு.

2 வேறுபாடம்.

காலத்தில யமதூதர்களால் இழுக்கப்பட்டு மரணத்தைஅடைகிருன்; இந்திரியங்களின செய்கைகளறறவனுக (த்தன்) புணயபாபஙகளுக்க கேறற விஷயத்தை அனுபவிக்கிருன. இஙஙனம அனுபவிக்கும பொழுது அந்தஜீவன் மறுபடியுமே தான் கர்மபந்தஙகளால்கட்டப் படுவதை [1]அலக்ஷியஞசெய்கிருன. அந்தோ! உலகமானது அதிக மாக வஞசிககபபட்டிருககிறது; பேராசையினுலும வசபபடுத்தப பட்டிருககிறது; பேராசையினுலும கரோதத்தினுலும மதத்தினுலும பயித்தியம கொணடு தனனைத தெரிநதுகொள்ளுகிறதிலலை. நறகுல த்தில பிறந்தவன இழிகுலத்தில் பிறந்தவர்களை நிநதித்துககொணடு ஆனநதபபடுகிருன. தனமத்தினுல காவமகொண்டவன் தரித்தி ரர்களை நிநதித்துப பிறரை மூர்ககர் என்று சொலலுகிருன். தன்னை நன்ருகப பார்ககிறதிலலை. பிறர்மீது தோஷஙகளை ஆரோபணம்செய் கிருன். தனனை அடககிஆணடுகொளவதறகு விரும்புகிறதிலலை. கற றறிநதவர்களோ, மூர்ககர்களோ, தனிகர்களோ, தரித்திரர்களோ, குலீனர்களோ, இழிகுலத்தார்களோ, மானிகளோ, மானமில்லாத வர்களோ எலலோரும எபபொழுது உயிரைஇழநது இடுகாட்டை அடைநது மாமஸமறறவைகளும எலும்புகள் மிகுநதவைகளும நரம்புகளால கட்டபபட்டவைகளுமான தேகங்களுடன் உறங்கு கின்ருர்களோ அசசமயத்தில் மறற ஜனஙகள், அவர்களின் விஷயத் தில குலரூபவித்யாஸஙகளைத தெரிநதுகொளளக்கூடிய என்ன விசேஷத்தைக காண்கிருர்கள? எலலாரும் பூமியில ஸமமாகவே வைககபபட்டு உறஙகுகின்ருர்களாதலால் இவ்வுலகத்தில அறி ஞர்கள ஏன் ஒருவரையொருவர் வஞசிபபதறகு விரும்புகின் ருர்கள்? எவன் வெளிபபடையாயும மறைவாயுமுள்ள இநதச்ருதி யைககேட்டு நிலையறறதான இநத ஜீவலோகத்தில பிறநததுமுதல தா மத்தை ரக்ஷித்துககொண்டிருபபனே அவன உத்தமகதியை அடைகி ருன். மனிதர்களுககு நாதரே! எவன் இவ்வண்ணம் எல்லாவற்றை யும்அறிநது தத்வத்தை அனுஸரிக்கிருனே அவன் (ஸம்ஸார) வழியி னின்று (தன்னை) விடுவித்துககொளளுகிருன்" என்று கூறினார்.

---

[1] வேறு பாடம்.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் ஸம்ஸாரமுதலானவைகளைக் காடுமுதலானவைகளாக நிரூபித்தது.)

திருதராஷ்டிரன், "அறியமுடியாத தர்மத்தை நன்றாக அறியக்கூடிய இந்தப் புத்திமார்க்கம் அனைத்தையும் எனக்கு விரிவாக உரைப்பாயாக" என்று வினவ, விதுரர் சொல்லலானார்.

"பரமரிஷிகள் ஸம்ஸாரமாகிற காட்டை எவ்வாறிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்களென்பதை ஸ்வயம்புவான பரமாத்மாவை நமஸ்கரித்து இந்தச்சமயத்தில் உமக்கு உரைக்கப்போகிறேன். பெருங்காட்டிலிருக்கின்ற ஒரு பிராமணன், எளிதில் பிரவேசிக்கமுடியாததும் மாம்ஸாசிகளால் நிறைந்ததுமான மற்றொரு பெருங்காட்டை அடைந்தானாம். அதிகோரமான பேரொலியுள்ளவைகளும் ஊனுண்பவைகளும் அதிபயங்கரமாக இருப்பவைகளும் அதிக உக்கிரமான வடிவமுள்ளவைகளுமான ஸிம்மம் புலி யானை கரடிகளுடைய கூட்டங்களால் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்ட அந்தக்காடானது பார்ப்பதற்கு மிகப்பயங்கரமாக இருந்ததனால் அதைக்கண்டு அந்தப் பிராமணனுடைய உள்ளமானது அதிக பயத்தை அடைந்தது. சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவரே! ரோமங்கள் சிலிர்த்தன; விகாரங்களும் உண்டாயின. அவன், எவ்விடத்தில் ரக்ஷணம் உண்டாகுமென்று எல்லாத்திசைகளையும் நோக்கி இங்குமங்கும் ஓடி அந்தவனத்தில் திரிந்தான். அவன் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அவைகளுடைய நாசத்தை விரும்பி விரைவாக ஓடினான். நெடுந்தூரம் விலகிச் செல்லவுமில்லை. அவைகளால் பிரிக்கப்படவுமில்லை. பிறகு, அதிகோரரூபியான ஒரு ஸ்திரீயினால் இருகைகளாலும் கட்டப்பட்டவனான அந்தப் பிராமணன், மறைந்ததும் நான்குபக்கங்களிலும் வலைகளால் மூடப்பட்டதும் மலைகள்போல உன்னதமான ஐந்துதலைநாகங்களாலும் ஆகாயத்தைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கிற பெரியவிருக்ஷங்களாலும் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டதுமான ஒருபெருங்காட்டைக்கண்டான். அந்தக்காட்டின் நடுவில் புற்களால் சூழப்பட்டவைகளும் மறைந்தவைகளுமான கொடிகளால் நாற்புறமும் சூழ்ந்து மூடப்பட்ட ஒரு கிணறு இருந்தது. மறைந்திருந்த அந்தக்கிணற்றில் அந்தப்பிராமணன் விழுந்தான். அதில் தொங்குகிற நெருங்கிய கொடிகளுடைய கூட்டத்தில் அவன் தொற்றிக்கொண்டவனானான். அவன் அந்தக் கிணற்றில் கால்மேலாகவும் தலைகீழாகவும் காம்பினால் தாங்கப்பட்ட

பெரிய பலாப்பழம்போலத் தொங்கினான். மேலும், அந்தஇடத்திலும் அவனுக்கு மீண்டும் வேறுஉபத்திரவம் உண்டாயிற்று. அவன் கிணற்றின்நடுவில் மஹாபலமுள்ள ஒரு பெரிய ஸர்ப்பத்தைக் கண்டான். கிணற்றினுடைய தலைக்கட்டில் ஆறுமுகமுள்ளதும் கறுப்பு மேலிட்ட பலநிறமுள்ளதும் பன்னிரண்டுகால்களால் ஸஞ்சரிக்கின்றதும் கொடிகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் நன்றாக மூடப்பட்டதும் அடைவிலே நான்குபக்கங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றதுமான பெரிய யானையைக் கண்டான். அந்தப்பிராம்மணன் எந்தமரத்தினுடைய கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகிறானோ அந்தமரத்தினுடைய பெருங்கிளைகளிலும் சிறுகிளைகளிலும் பலரூபமுள்ளவைகளும் கோரரூபமுள்ளவைகளும் பயங்கரமாயிருப்பவைகளும் முந்தியே அந்த வாஸஸ்தானத்திலுண்டானவைகளுமான வண்டுகள் தேனைச் சூழ்ந்து மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. பரதர்களுள்சிறந்தவரே ! ஒரு பாலன் குடித்துப் போதுமென்று திருப்தியடையாதவையும் பிராணிகள் குடிக்கத்தக்கவையுமான அந்தத்தேனை மறுபடியும் மறுபடியும் அவைகள் விரும்பின. அப்பொழுது அந்தத்தேனினுடைய தாரையானது பலவாறாகப் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. தொங்குகின்ற அந்த மனிதன் எப்பொழுதும் அந்த மதுத்தாரையைக் குடிக்கலானான். ஸங்கடத்திலிருந்துகொண்டு மதுவைக்குடிக்கின்ற அந்தமனிதனுடைய தாகமானது ஒழியவுமில்லை. அவன் நித்யம் திருப்திஅடையாதவனாக மறுபடியும் மறுபடியும் அந்த மதுத்தாரையை அடைவதற்கு விரும்பினான். அரசரே! அவனுக்கு உயிரில் வெறுப்பு உண்டாகவில்லை. மனிதனுக்கு அந்தஸ்திதியிலும் உயிரில் ஆசையானது நிலைபெற்றிருந்தது. கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவுமிருக்கிற எலிகள் அந்த விருக்ஷத்தின்வேர்களை அறுக்கின்றன. துஷ்டமிருகங்களிருப்பதனாலும் மிக்க உக்கிரரூபமுள்ள ஸ்திரீயிருப்பதனாலும் அந்தக்காடானது உள்ளே செல்லமுடியாததாக இருந்தது. கிணற்றின்கீழே ஸர்ப்பத்தினாலும் கிணற்றின்மேலே யானையினாலும் பயமிருப்பதுடன் மரம் விழுவதினின்றும் பயமுண்டாயிற்று. (விருக்ஷத்தினுடைய வேரைப்பறிக்கின்ற) எலிகளிடத்தினின்றும் ஐந்தாவது பயம் ஏற்பட்டது. மதுவினிடம் ஆசையினால் தேனீக்களால் ஆறாவதான மஹாபயமும் அவனுக்கு ஏற்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வண்ணமாக அவன் அந்த ஸம்ஸாரமாகிற ஸாகரத்தில் தள்ளப்பட்டவனாக வஸிக்கிறான். உயிர்வாழும் ஆசையில் வெறுப்பை அடையவில்லை" என்று கூறினார்.

ஆறுவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் முன்சொல்லிய காடுமுதலியவற்றை விளக்கியது)

திருதராஷ்டிரன், "சொல்லுகிறவர்களுள் சிறந்தவனே! அந்தோ! மஹாதுக்கமன்றோ? அவன் கஷ்டமான இடத்தில் வாஸம் செய்கிறான். அவனுக்கு எவ்வாறு அந்தவாஸத்தில் பிரீதியாவது ஸந்தோஷமாவது உண்டாகும்? அவன் வாஸம்செய்கிற இடமாகிய தர்மசங்கடமான அந்தத்தேசம் எங்கே இருக்கிறது? அந்தமனிதன் அந்த மஹாபயத்தினின்று எவ்வாறு விடப்படுவான்? இவை அனைத்தையும் எனக்கு உரைப்பாயாக. அப்பொழுது அவனுக்குத் தக்கதைச் செய்வோம். ஏனெனில், அவனை மேலே எடுத்து விடுவதில் எனக்கு மிக்க கருணை உண்டாயிருக்கிறது" என்று சொல்ல, விதுரர் கூறலானார்.

"அரசரே! இந்த உபாக்கியானமானது மோக்ஷத்தை அறிந்தவர்களால் கூறப்பட்டது. இதனால் மனிதன் பரலோகங்களில் நல்ல கதியை அடைகிறான். எது அரண்யமென்று சொல்லப்படுகிறதோ அதுபெரிய (பிறப்பும் இறப்புமாகிய) ஸம்ஸாரமே. பிரவேசிக்க முடியாத (மற்றோர்) அரண்யமெனப்படுவது பிரவேசிக்கமுடியாத இந்த ஸம்ஸாரமே. அந்தத்துஷ்டமிருகங்களென்று சொல்லப்பட்டவைகள் வியாதிகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தக்காட்டில் பெரியதேகத்துடன் வாஸம்செய்கிற பெண்ணை ரூபத்தையும் நிறத்தையும் நாசம் செய்கின்ற ஜரையென்று கற்றுணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். அரசரே! அந்தக் கிணறென்பது சரீரிகளுடைய சரீரம். அதில் கீழே வஸிக்கின்ற பெரும்பாம்பு காலனே. அவன் தேகமெடுத்த எல்லாப் பிராணிகளுடைய பிராணனையும் வாங்குகிற அந்தகன். கிணற்றின் மத்தியில் எந்தக்கொடி தோன்றுகிறதோ, எதில் அந்தமனிதன் மாட்டிக்கொண்டானோ, எதனால் அவன் பிடிப்புள்ளவனானோ அது சரீரிகளுக்கு உயிர்வாழ்வதிலிருக்கும் ஆசை. மன்னரே! கிணற்றின் தலைக்கட்டில் ஆறுமுகங்களுள்ள அப்படிப்பட்ட எந்தயானை அங்குள்ளமரத்தை நாற்புறங்களிலும் சுற்றிவருகிறதோ அது ஸம்வத்ஸரமென்று எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ருதுக்கள் முகங்களென்றும் மாஸங்கள்பன்னிரண்டுகால்களென்றும் கூறப்பட்டன. எந்தஎலிகளும் அவ்வாறே

1 ஸாப்பங்களும மரததின் வேரை அறுக்கின்றனவோ அவைகளைப் பிராணிகளைபபறறி நன்கு ஆராய்பவர்கள இரவென்றும பகலென்றும கூறுகிறாாகள. அநத மரத்திலுள்ள தேனீககள் காமங்களென்று கூறபபடுகின்றன. மதுவினிடததினின்று பலவாறு பெருகுகின்ற அநதத் தாரைகளைக காமசசுவையென்று அறியவேண்டும். அதில மனிதாகள பறறுதலுள்ளவர்களாயிருககிறாாகள. அறிஞர்கள ஸமஸார சகரததினுடைய சுழறசியை இவவாறு அறிகிறார்கள. அபபடிஅறிவதனால ஸம்ஸாரசகரததினுடைய பாசஙகளை எலலாவிததததினாலும அறுககிறார்கள" என்று கூறினா.

ஏழாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் தத்வத்தை உரைத்தது.)

திருதராஷ்டிரன, "ஆசசரியம! தததுவதாசியான உன்னால இநதககதை கூறபபடடது. உன்னுடையவாக்காகிற அமிருததததைககேடக மறுபடியுமே எனககு ஆவலுண்டாகிறது" என்று சொலல, விதுரர் சொல்லலானா.

"எதைக கேடடதினால் ஸமர்ததர்கள் ஸமஸாரத்தினின்று விடபபடுகிறார்களோ அபபடிப்படட இநதமார்ககததினுடைய விஸ்தாரததை மீண்டும் உரைப்பேன்; கேளும. அரசரே! பாரதரே! நீளமான வழியைநாடின மனிதன் எவ்வாறு ஒவ்வோரிடததில் இளைபபாறுவதறகு ஸதானததையோ வாஸததையோ ஏறபடுத்திககொள்ளுகிறானோ அவவாறுக அறிவீனாகள ஸமஸார பரமபரையில் கர்ப்பவாஸஙகளில் வாஸஞ்செய்கின்றாாகள. பண்டிதாகள் அதினின்று விடப்படுகின்றாாகள். ஆதலால், சாஸ்திரததை அறிநதஜனஙகள் இதை வழியாகவே சொலலுகிறாாகள. பிரவேசிக்கமுடியாததான ஸம்ஸாரமென்பதை விதவானகள வனமெனறுகூறுகின்றார்கள். பரதாகளுள சிறநதவரே! அழியததகக ஜஙகமஙகளுககும்ஸ்தாவரங்களுக்கும அபபடிபபட்ட இநத உலகமென்பது நல்ல ஒரு நீர்ச்சுழல. பண்டிதன் அதில் ஆசைப்படலாகாது. மனிதர்களுககுச் சரீரங்களையும் மனங்களையும் அடுததுப் பிரதயக்ஷமாகவும மறைவாகவுமுள்ள வியாதிகள் பண்டிதாகளால கொடியமிருகங்களென்று சொல்லபபடுகின்றன. பாரதரே! தங்களுடையவினைகளாகிற அந்தப் பெரிய துஷ்ட

---

1 இவை முன் அத்யாயத்தில் கூறப்படவில்லை.

மிருகங்களால் நித்யம் துன்பப்படுத்தப்படுகின்றவர்களும் மாண்டு போகும்படி செய்யப்படுகின்றவர்களுமான அல்பபுத்தியுள்ளவர்கள் வெறுப்பை அடைகிறார்களில்லை. ஜனநாதரே! அந்தவியாதிகளால் விடப்பட்டாலும், பற்பலசப்தங்களாலும் ரூபங்களாலும் ரஸங்களாலும் ஸ்பர்சங்களாலும் கந்தங்களாலும் நானருபகத்திலும் பிடிப்பில்லாத பெரியசேற்றில்முழுகுகின்ற அந்தமனிதனைப் பிறகு அழகைச் சிதைக்கின்ற முதுமையானது மூடவே மூடுகிறது. ஸம்வத்ஸரங்களும் ருதுக்களும் மாஸங்களும் பக்ஷங்களும் பகலிரவுகளின் சந்திகளும் இவனுடைய உருவத்தையும் அவ்வாறே ஆயுளையும் நாள் அடைவில் கவர்ந்துகொள்ளுகின்றன. இவைகள் காலத்தினுடைய விதிகள். கற்றறியாதவர்கள் இவற்றை அறியார்கள். எல்லாப்பிராணிகளையும் பிரம்மதேவரால் கர்மத்தினால் எழுதப்பட்டவைகளாகச் சொல்லுகிறார்கள். பிராணிகளுக்குச் சரீரம் ரதம் என்றும் புத்தி ஸாரதி யென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்திரியங்களைக் குதிரைகளென்றும் மனத்தைக் கடிவாளங்களென்றும் கூறுகின்றனர். எவன் ஓடுகின்ற அந்தக் குதிரைகளுடையவேகத்தை அனுசரித்து ஓடுகிறானோ அவனே இந்த ஸம்ஸாரசக்ரத்தில் சக்கரம்போலச் சுழலுகிறான். எவன் அவைகளைப் புத்தியினால் அடக்குகிறானோ அடக்கின அவன் திரும்புகிறதில்லை. [1] எவர்கள் வட்டமாகச்சுழலுகிற ஸம்ஸார சக்ரத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்தாலும் மயங்குவதில்லையோ அவர்கள் மறுபடியும் சுழலுவதில்லை. அரசரே! ஸம்ஸாரத்தில் பிரமிக்கின்றவர்களுக்கு இந்தத்துக்கம் உண்டாகிறதன்றோ? ஆகையால், இதை நிவிர்த்திப்பதற்காகக் கற்றுணர்ந்தவன் முயற்சியைச் செய்யவேண்டும். இதில் உபேக்ஷை செய்யவேகூடாது. இது நூறுகிளைகளுள்ளதாக வளர்கிறது. அரசரே! எந்த மனிதன் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவும் க்ரோதத்தினாலும் லோபத்தினாலும் விடுபட்டவனாகவும் ஸந்தோஷமுள்ளவனாகவும் உண்மைபேசுகிறவனாகவும் இருக்கிறானோ அவன் சாந்தியை அடைகிறான். வேந்தரே! எதனால் அல்பபுத்தியுள்ளவர்கள் மோகிக்கிறார்களோ அதனை யமனுடைய ரதமென்று சொல்லுகிறார்கள். நராதிபரே! நீர் எதை அடைந்திருக்கிறீரோ அதை அவனும் அடைவான். பெரியவரே! இந்தத்துக்கமானது ஆசையை இயற்கையாகக்கொண்டிருக்கிறது. பாரதரே! ராஜ்யம் நண்பர்கள் புத்திரர்கள் இவர்களுடைய நாசமானது மிக்க துக்கங்களுக்குக் காரணம். ஸாதுவானவன் பெருந்துக்கங்களுக்கு மருந்தைத் தேடத் தொடங்கவேண்டும். இவ்வுலகில் மனத்தையடக்கிய மனிதன் (ஸாமா

---

1 வேறுபாடம்.

னியாகளுககு எட்டாத பிரமமமாகிற) லக்ஷ்யததையுடைய ஞானமா கிறபெருமருநதைதப பெறறுத துககமாகிற பெரியநோயைப போகக வேண்டும. உறுதியான நிசசயஙகொணட மனம (மனிதனை) அநதத துக்கததினின்று விடுவிபபதுபோல வலலமையாவது பொருளாவது மிதரனாவது ஸுஹருதஜனமாவது விடுவிககாது. பாரதரே ! ஆகையால, ஆபததில நடபெனனும சிலததை அடைநது மன ததை அடககுதல, விடுவது, ஜாகரதை இமமூனறும பிரமம லோகததைத அடையுமபடி செயகினற குதிரைகள. அரசரே ! எவன சீலமாகிற கடிவாளததோடுகூடின மனமாகிற தேரில நிலை பெறுகிறுனே அவன் மருதயுபயததைவிட்டுப பிரமமலோகததை அடைகிறுன. அரசரே ! எவன எலலாபபிராணிகளுககும் அபயத தைதகொடுககிறுனே அவன் அழிவறற விஷ்ணுவினுடைய உத தமமான ஸ்தானததை அடைகிறுன். அபயமகொடுபபதினுல எநதப பலனை மனிதன அடைகிறுனே அது ஆயிரமயாகஙகளாலும உண் டாகாது ; நியமமான உபவாஸஙகளாலும உணடாகாது. பாரதரே ! பிராணிகளுககு ஆதமாவைககாட்டிலும பிககபிரியமானது வேறொ ன்றுமிலலையெனபது நிசசயிககபபட்டிருககிறது. மரணமெனபது எல லாபபிராணிகளுககும வெறுபபானதனறே ? ஆதலால், பண்டிதன் எலலாப்பிராணிகளிடததிலும தயை பாராட்டவேணடும. பறபல உபாயங்களோடு கூடியவாகளும புத்தியாகிறவலையினுல் சுறறபபட்ட வாகளும ஸூக்ஷ்மதருஷ்டி இல்லாதவாகளுமான மநதாகள் ஆஙகா ங்கு பிரமிககின்றுாகளனறே ? அரசரே ! மிகக ஸூக்ஷ்மதருஷ்டி யுள்ளவாகள பிரமமஸாமயததைஅடைகிறுர்கள. பேரறிவாளரே! அப்படிபபட்ட நீர இவ்வண்ணமறிநது அவாகளுககுப் பரலோக ஸாதகமான உததரகிரியைகளைச செய்யக்கடவீர. நீர அதனுலேயே பயனை அடைவீர்" என்று கூறினுர்.

எட்டாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வியாஸர் திருதராஷ்டிரனுடைய சோகத்தை விலக்கியது.)

குருஸ்ரேஷ்டனுன திருதராஷ்டிரன, விதுரருடைய அநத வாக்கியத்தைக்கேட்டுப் புததிரசோகததினுல் நான்குபக்கததிலும வாட்டபபட்டவனுக மூர்சசைஅடைந்து பூமியில் விழுநதான். பாரத ரே ! அவ்வாறு பிரஜ்ஞையைஇழந்து பூமியில் விழுந்திருக்கின்ற

அந்த அரசனைப்பார்த்து, பந்துக்களும் வியாஸரும் அவ்வாறே ஸூத ஜாதியைச்சார்ந்த விதுரரும் ஸஞ்சயனும் மற்ற ஸுஹ்ருத்துக்களும் இவருக்கு இஷ்டர்களான த்வாரபாலகர்களும் ஸுகமாகவும் சீதமாகவுமிருக்கின்ற ஜலத்தினால் (கண்களையும் முகத்தையும் துடைத்து) விசிறிகளால் யத்தினத்தினால் வீசுகின்றவர்களாகக் கைகளால் சரீரத்தைத் தொட்டார்கள்; அந்தநிலைமையிலிருக்கின்ற திருதராஷ்டிரனை நெடுநேரம் உபசரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு, அரசன், நெடுநேரஞ்சென்று பிரஜ்ஞையை அடைந்து புத்திரர்கள்விஷயமான மனோவியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவனாக, 'மனுஷ்யத்தன்மை நிந்திக்கத்தக்கது. மனிதப்பிறப்பிலும் எதன்மூலமாக அடிக்கடி துக்கங்கள் உண்டாகின்றனவோ அந்தப் புத்திரமித்திரர்கள்த்திராதி [1]பரிக்ரஹத்தையும் நிந்திக்கவேண்டும். பிரபுவே! மித்திரநாசத்திலும் அர்த்தநாசத்திலும் ஞாதிகள் பந்துக்கள் இவர்களின் நாசத்திலும் விஷத்துக்கும் நெருப்புக்குமொப்பான மிகப்பெரிதான துக்கம் அடையப்படுகிறது எதனால் அங்கங்கள் எரிக்கப்படுகின்றனவோ, எதனால் பிரஜ்ஞை அழிகிறதோ, மனிதன் எதனால் அவமதிக்கப்பட்டவனாக மரணத்தைஅடைகிறானோ அந்த மரணசாதனமான இந்தத்துக்கம் பாக்கியத்தின் மாறுபட்டதால் என்னாலடையப்பட்டது. பிராணனை விடுவதைத் தவிர (வேறுவிதத்தினால்) அதனுடைய முடிவை அறிகிறேனில்லை. பிராம்மணோத்தமரே! நான் அதையும் இப்பொழுதே செய்யப்போகிறேன்' என்று நெடுநேரம் புலம்பினான். அந்தத்திருதராஷ்டிரன், மஹாத்மாவும் பிரம்மவித்துக்களுள் சிறந்தவருமான பிதாவைப்பார்த்து இவ்வண்ணமுரைத்து மயக்கமடைந்தான்; அதிக சோகத்தையும் அடைந்தான். பூமிக்கு நாதனான அந்தஅரசன் சிந்தித்துக்கொண்டு பேசாமலிருந்தான். பிரபுவான வியாஸர் அந்த அரசனுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டு, புத்திரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற புத்திரனைப்பார்த்து ஒருவசனத்தை உரைக்கலானார்.

" திருதராஷ்டிர! நீண்ட கைகளையுடையவனே! அருமைப்புதல்வா! சொல்வேன்; கேள். பிரபுவே! சாஸ்திரங்களை உணர்ந்தவனும் மேதாவியும் தர்மங்களிலும் அர்த்தங்களிலும் ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிறாய். பகைவர்களைத் தவிக்கச்செய்பவனே! உனக்குத் தெரியாமலிருந்து (இனி) தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. பிராணிகள் அநித்யமானவை என்பதை அறிந்திருக்கிறாய். ஸம்சயமில்லை. அருமைமைந்தனே! ஜீவலோகம் நிலையற்றதாகவும்

[1] தமரென்னும் பற்று.

(பரலோகத்தில்) ஸ்தானமானது நிலைத்ததாகவும் உயிர் மரணத்தை முடிவாகக்கொண்டதாகவும் இருக்கும்பொழுது, ஏன் வியஸனிக்கிறாய்? ராஜேந்திர! இந்த வைரம் உண்டானது உனக்கு நேரில் தெரிந்ததே; உன்னுடைய புத்திரனைக் காரணமாகக்கொண்டு காலத்தின் சோகையால் உண்டுபண்ணப்பட்டது. அரசனே! கௌரவர்களுக்கு க்ஷயமானது அவசியமாக உண்டாகத்தக்கதாக இருக்கும் ஸமயத்தில் உத்தமகதியை அடைந்த அந்தச்சூரர்களைப்பற்றி யாது காரணத்தினால் துக்கப்படுகிறாய்? மஹாபாகுபலமுள்ளவனே! ஜனநாதனே! அறிந்தவனும் மஹாத்மாவுமான விதுரனால் (வைரத்தைத்) தணித்தலைப்பற்றி எல்லாவிதத்தினாலும் முயற்சிசெய்யப்பட்டது. நெடுங்காலம் முயன்றுங்கூட ஒரு பிராணியினாலும் தெய்வத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட வழியானது அடக்குவதற்கு ஸாத்யப்படாது என்பது என்னுடைய எண்ணம். தேவதைகளுடைய எந்தக்காரியம் நேரில் என்னால் கேட்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதை உனக்கு மனத்தேறுதலுக்காக நான் உரைப்பேன். நான் முற்காலத்தில் சிரமமில்லாதவனாக நான்கு பக்கங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு இந்திரஸபையை அடைந்தேன். அவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் ஒன்று சேர்ந்திருந்த தேவர்களையும் நாரதரை முதன்மையாகக்கொண்ட சிறந்த எல்லாத்தேவரிஷிகளையும் கண்டேன். பூமிக்கு நாதனே! காரியத்துக்காகத் தேவதைகளுடைய ஸமீபத்தில் வந்திருந்த பூமியையும் நான் அந்த இடத்தில் பார்த்தேன். அப்பொழுது, பூமியானவள், ஒன்றுகூடியிருக்கின்ற தேவர்களிடம்போய், 'மஹாபாக்கியசாலிகளே! அப்பொழுது பிரம்மதேவருடைய கிருஹத்தில் நீங்கள் எனக்குப் பிரதிஜ்ஞைசெய்த காரியத்தைச் சீக்கிரம் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னாள். அவளுடைய அந்தவசனத்தைக்கேட்டு, லோகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் பிரபுவுமான விஷ்ணுவானவர், சிரித்துக்கொண்டு தேவஸபையில் அந்தப் பூமியைப்பார்த்து, 'திருதராஷ்டிரனுடைய நூறுபிள்ளைகளுள் எவன் மூத்தவனாகவும் துர்யோதனனென்று பிரஸித்தனாகவும் இருக்கிறானோ அவன் உன்னுடைய காரியத்தைச் செய்வான். அந்த மன்னவனை அடைந்து செய்யவேண்டியதைச் செய்துகொண்டவளாவாய். அவனுக்காக அடிக்குந்தன்மையுள்ள மன்னவர்கள் குருக்ஷேத்திரத்தை வந்தடைந்து உறுதியான சஸ்திரங்களால் ஒருவரை ஒருவர் கொல்லப்போகிறார்கள். தேவி! ஆதலால், யுத்தத்தில் உன்னுடைய பாரத்துக்கு நாசம் உண்டாகப்போகிறது. கல்யாணி! சீக்கிரமாக உன்னுடைய இருப்

பிடத்திற்குச் செல். உலகங்களைத் தாங்கு' என்கிற வசனத்தை உரைத்தார். அரசனே! நராதிபனே! அவனே உலகங்களை அழிப்பதன்பொருட்டுக் கலியினுடைய அம்சமாகவும் பொறாமையுள்ளவனாகவும் பலமுள்ளவனாகவும் சூரனாகவும் குரோதமுள்ளவனாகவும் எவ்விதத்தினாலும் ஸமாதானப்படுத்தக் கூடாதவனாகவும் காந்தாரியினுடைய வயிற்றில் உன்னுடைய பிள்ளையாகத் தோன்றினான். தெய்வ ஸங்கல்பத்தால் அவனுக்கு அப்படிப்பட்ட பிராதாக்கள் தோன்றினார்கள். மாதுலனான சகுனியும் பரமஸகாவான கர்ணனும் ஒன்று சேர்ந்த மன்னர்களும் பூமியில் நாசத்தின்பொருட்டுத் தோன்றினார்கள். அரசன் எவ்வித இயற்கையுள்ளவனாகத் தோன்றுகிறானோ அவனுடைய ஜனங்களும் அவ்வித இயற்கையுள்ளவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். எஜமானன் தார்மிகனாக இருப்பானாகில் அதர்மவானும் தர்மவானாவான். எஜமானனுடைய குணதோஷங்களால் வேலைக்காரர்கள் குணதோஷமுள்ளவர்களாவார்கள். இந்த விஷயத்தில் ஸம்சயம் இல்லை. வேந்தனே! துஷ்டனான அரசனை அடைந்து உன்னுடைய புத்திரர்கள் போய்விட்டார்கள். நீண்ட கைகளையுடையவனே! தத்துவங்களை அறிந்தவரான நாரதர் இந்த அர்த்தத்தை அறிகிறார். பூமிக்கு நாதனே! உன்னுடைய புத்திரர்கள் தத்தம் குற்றத்தினால் நாசமடைந்தார்கள். ராஜேந்திரனே! அவர்களைப்பற்றி நீ துக்கப்படாதே. துக்கத்திற்குக் காரணமில்லையன்றோ? பாரதனே! பாண்டவர்கள் உனக்குச் சிறிதும் தீங்கிழைக்கவில்லை. எவர்களால் இந்தப்பூமியானது நாசமடையும்படி செய்யப்பட்டதோ உன்னுடைய அந்தப் புத்திரர்கள் துராத்மாக்கள். முந்தியே நாரதரால் யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜஸூயயாக ஸபையில், 'குருநந்தன! உனக்கு மங்களம். ஸம்சயமில்லை. பாண்டவர்களும் எல்லாக் கௌரவர்களும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து உயிரை இழக்கப் போகிறார்கள். நீ செய்யவேண்டியதைச் செய்வாயாக' என்று சொல்லப்பட்டது. பாண்டவர்கள் நாரதருடைய வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வண்ணம் செய்தார்கள். ஸநாதனமான இந்தத் தேவரஹஸ்யம் முழுதும் உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. பிரபுவே! எவ்வாறு இச்செய்கையானது தெய்வத்தினால் செய்யப்பட்டதென்று அறிந்து, உனக்குச் சோகநாசம் உண்டாகும்? உயிர்களில் எவ்வாறு தயை உண்டாகும்? பாண்டுபுத்திரர்களிடம் எவ்வாறு நேசம் உண்டாகும்? மகாபாகுபலமுள்ளவனே! சிறந்த கைகளுள்ளவனே! குருஶ்ரேஷ்ட! இந்தவிஷயமானது முந்தியே என்னால் கேட்கப்பட்டது.

ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜனுக்குச் சொல்லப்பட்டது. என்னால் (இந்த) ரஹஸ்யமானது உரைக்கப்பட்டவுடன், தர்மநந்தனன் கௌரவர்களுடன் சண்டையில்லாமலிருப்பதற்காக முயன்றான். தெய்வமானது அதிகபலமுள்ளதன்றோ? அரசனே! ஸ்தாவரமும் ஜங்கமமுமான பிராணியினால் எவ்விதத்தினாலும் தெய்வத்தினுடைய விதியானது தாண்டத் தக்கதன்றன்றோ? பாரத! தர்மத்தை முக்யமாகக் கொண்டவனும் சிறந்த அறிவுள்ளவனுமான நீ பிராணிகளின்போக்கு வரவுகளை அறிந்தும் அந்தத்தெய்வவிதியில் மயக்கமடைகிறாயே. யுதிஷ்டிரராஜன், நீ துக்கத்தினால் நன்கு வாட்டப்படுகிறாயென்றும் அடிக்கடி மதிமயக்கமடைகிறாயென்றுமறிந்தால் பிராணனையும் விட்டுவிடுவான். வீரனான யுதிஷ்டிரன் (விலங்கு பறவை முதலிய) திர்யக்ஜாதிகளிடத்தில்கூட எப்பொழுதும் தயையுள்ளவன். ராஜேந்திர! அவன் எவ்வாறு உன்விஷயத்தில் தயைபாராட்டாமலிருப்பான்? பாரத! என்னுடைய ஆணையினாலும் மீட்சியில்லாத தெய்வத்தினுடையகதியினாலும் பாண்டவர்களுடைய காருண்யத்தினாலும் உயிரைத் தரித்திரு. அப்பா! இவ்வாறு இருக்கின்ற உனக்கு உலகத்தில் கீர்த்தி உண்டாகும். மிகப்பெரிய தர்மார்த்தங்கள் உண்டாகும். தவமும் நெடுங்காலம் செய்யப்பட்டதாகும். மஹாராஜனே! எரிகிற நெருப்பைப்போல் உண்டாயிருக்கிற புத்திர சோகத்தை எப்பொழுதும் ஸத்புருஷனான நீ அறிவாகிற ஜலத்தினால் அவித்துவிடு" என்று உரைத்தார்.

அளவற்ற தேஜஸையுடையவரான அந்த வியாஸருடைய அந்த வசனத்தைக்கேட்டு, திருதராஷ்டிரன், ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆலோசித்து (பின்வருமாறு) உரைக்கலானான். "பிராம்மணோத்தமரே! பெரிதான சோகஸமூகத்தினால் நான் நன்கு தாண்டப்பட்டிருக்கிறேன். அடிக்கடி மதிமயக்கமடைகின்ற நான் என்னை அறியவில்லை. தெய்வத்தினது கட்டளையினாலுண்டான உமமுடைய இந்தவசனத்தைக்கேட்டு நான் உயிரைத் தரிக்கப்போகிறேன். துக்கிக்காமலிருப்பதற்கும் முயல்வேன்" என்று சொன்னான். ராஜேந்திரரே! ஸத்யவதீநந்தனரான வியாஸர் திருதராஷ்டிரனுடைய இந்த வசனத்தைக் கேட்டு அந்த இடத்திலேயே அந்தர்த்தானத்தை அடைந்தார்" என்று சொன்னார் [1].

[1] அதிகபாடத்தின் முதலாவது அத்யாயம்.

ஜனமேஜயர் சொல்லுகிறார் "பிரம்மரிஷியே! பகவானான வியாஸர் சென்றவுடன், பூமிக்கிறைவனான திருதராஷ்டிரன் என்னசெய்தான்?

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்,மரித்தவர்களைப்பார்க்கக் காந்தாரிமுதலியவர்களுடன் போர்க்களத்தைநோக்கிச் சென்றது.)

ஜனமேஜயர், "பிரமமரிஷியே! வியாஸர் போனவுடன், தர்மாத்மாவும் பூமிக்கு நாதனுமான திருதராஷ்டிரன் என்னசெய்தான்? அதனை எனக்கு விஸ்தாரமாக உரைக்கக்கடவீர்" என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"புருஷஸ்ரேஷ்டனான திருதராஷ்டிரன், இதனைக்கேட்டு நெடுநேரம் சிந்தித்துப் புத்தியை இழந்தவனாகி ஸஞ்சயனை நோக்கி, 'குதிரைகளைப் பூட்டு' என்றுசொல்லி, விதுரரைப்பார்த்து, 'க்ஷத்தாவே! காந்தாரியையும் மற்றபாரதஸ்திரீகளனைவரையும் அவ்வாறே குந்தியையும் என்னருகில் விரைவாக அழைத்துவா' என்றுசொன்னான். தர்மாத்மாவான திருதராஷ்டிரன் தர்மங்களை அறிந்தவர்களுள் சிறந்தவரான விதுரரைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்துச் சோகத்தினால் மிகஅடிக்கப்பட்ட அறிவையுடையவனாக வாகனத்திலேயே ஏறினான். புத்திரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற காந்தாரியும் பர்த்தாவினுடைய வசனத்தினால் ஏவப்பட்டவளாகக் குந்தியுடனும் மற்ற ஸ்திரீகளுடனும் அரசனிருக்குமிடத்துக்கு ஓடிவந்தாள். அந்த ஸ்திரீகள் அரசனிடம்வந்து மிக்க சோகத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்து ஆயாஸமடைந்தவர்களாகப் பிறகு மிகஇரைந்துஅலறினார்கள். விதுரர் அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தினார். பிறகு, அவர்களைக் காட்டிலும் மிக்கதுன்பமடைந்தவரான அந்தவிதுரர் பாஷ்பங்களால் குரல் தடுமாறுகின்ற அந்தஸ்திரீகளைத் தாமே (வாகனங்களில்)ஏறும

அதனை எனக்கு விரித்துரைக்கக்கடவீர். அவ்வாறே, அரசரும் கௌரவரும் பெரிய மனமுள்ளவருமான தாமபுத்திரரும் கருபர் முதலான அம்மூவரும் யாதுசெய்தனர்? அஸ்வத்தாமாவினுடைய செய்கையைக் கேட்டேன். ஒருவரையொருவர் சபிக்கும்படி செய்யப்பட்டதையும் கேட்டேன். ஸஞ்சயன் சொல்லியதும் மேல் நடந்ததுமான விருத்தாந்தத்தை உரைப்பீராக" என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

"துர்யோதனனுங் கொல்லப்பட்டுச் சேனையும் முழுதும் கொல்லப்படவே, ஸஞ்சயன் அறிவைஇழந்தவனாகித் திருதராஷ்டிரனை அடைந்து சொல்லுகிறான் - "அரசரே! பற்பல தேசங்களிலிருந்துவந்த பற்பல தேசத்தரசர்கள் அனைவரும் உம்முடைய புத்திரர்களோடு பித்ரு

படி செய்து, (பிறகு) பட்டணத்தினின்று புறப்பட்டார். பிறகு, எல்லாக் கௌரவர்களுடைய வீடுகளிலும் உரத்த சத்தமுண்டாயிற்று. சிறுவர்கள்தொடங்கிப் பட்டணமனைத்தும் சோகத்தினால் பீடிக்கப் பட்டதாயிற்று. எந்தஸ்திரீகள் முன்பு தேவகணங்களாலும் பார்க்கப்படவில்லையோ அந்தஸ்திரீகள் நாதர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களாக அப்பொழுது ஸாதாரண ஜனங்களாலும் பார்க்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் மிக்க மங்களகரமான கூந்தல்களை விரித்துக்கொண்டும் பூஷணங்களைக் கழற்றி எறிந்தும் ஒற்றை வஸ்திரத்தைத் தரித்தவர்களாக நாதனற்றவர்கள்போல நான்கு பக்கத்தினின்றும் வெளியில் வந்தார்கள். அந்தஸ்திரீகள், மலைகளுடைய குகைகளினின்று யூதபதியை இழந்த பெண்மான்கள்போல வெண்மையான மலைபோன்ற உருவமுள்ள மாளிகைகளினின்று வெளிப்பட்டார்கள். அரசரே! பலபிரிவாக அப்பொழுது வெளியில்புறப்பட்ட அந்த மாதர்களுடைய கூட்டங்கள் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவைகளாக நாட்டியமபயிலுமிடத்தில் பெண்குதிரைச்குட்டிகளுடைய கூட்டங்கள் ஓடுவதுபோல ஓடின. (தெய்வத்தினால்) கெடுக்கப்பட்டஅந்தப்பெண்கள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மைந்தர்களையும் உடன்பிறந்தார்களையும் தந்தையர்களையும் பற்றி அலறுகின்றவர்களாக யுகாந்தத்தில் நேர்வதுபோன்ற ஜனநாசத்தைக் கண்டார்கள். புலம்புகின்றவர்களும் அழுகின்றவர்களும் ஆங்காங்கு ஓடுகின்றவர்களுமான மாதர்கள் சோகத்தினால் அறிவழிக்கப்பட்டவர்களாகிச் செய்யவேண்டியதை அறியவில்லை. எந்தஸ்திரீகள் முன்பு தோழிமார்களிடத்திலும் வெட்கப்படுவார்களோ அவர்கள் ஒற்றையாடை உடுத்தவர்களாகவும் வெட்கமில்லாதவர்களாகவும் மாமியார்களுக்கெதிரில் நின்றார்கள். அரசரே! எந்தமங்கையர்கள்மிகச்சிறிய சோகங்களிலும் ஒருவரையொருவர் தேற்றிக்கொள்வார்களோ அவர்கள் சோகத்தினால் தளர்ச்சியுள்ளவர்களாக ஒருவரை ஒருவர்

லோகத்தை அடைந்தார்கள். பாரதரே! எப்பொழுதும் வேண்டப்பட்டும் வைரத்தினுடைய முடிவைச் செய்ய விரும்பிய உம்முடைய புத்திரனால் பூமிமுழுவதும் நாசமடையும்படி செய்யப்பட்டது. பூமிக்கு நாதரே! வரிசையாக எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பேரன்மார்களுக்கும் தந்தையர்களுக்கும் பிரேதகாரியங்களைச் செய்வியும்" என்றான். ஸஞ்சயனுடைய கோரமான அவ்வார்த்தையைக்கேட்டுப் பூமிக்கு நாதனான அந்தத் திருதராஷ்டிரன் உயிரிழந்தவன்போல அசைவற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். பூமியில் படுத்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்தப் பூபதியை அணுகி எல்லாத் தர்மங்களையும் அறிந்தவரான விதுரர் இவ்வசனத்தை உரைக்கலானார்.

பார்த்தார்கள். அரசன் அழுகின்ற ஆயிரக்கணக்கான அந்தஸ்திரீக ளால் சூழப்பட்டவனாகவும் தீனனாகவும் போர்களத்தைக்குறித்து நகரத்தினின்று விரைவாகப் புறப்பட்டான். சில்பிகளும் வியாபாரிகளும் வைசியர்களும் வேலைசெய்து பிழைக்கின்ற மற்ற எல்லாரும் அரசனை முன்னிட்டுக்கொண்டு நகரத்தினின்று வெளியில் புறப்பட்டார்கள். கௌரவர்களுக்கு அழிவுண்டாயிருக்கிற தருணத்தில், துன்பமுற்றவர்களும் விசேஷமாக அலறுகின்றவர்களுமான அவர்களுடைய பெரியசத்தமானது உலகங்களைத் துன்பமடையும்படி செய்து கொண்டு தோன்றியது. யுகாந்தகாலம் வந்த தருணத்தில் எரிக்கப்படுகின்ற பிராணிகளுக்கு நாசம் வருவதுபோல நாசம் வந்துவிட்டதென்று பிராணிகள் எண்ணின. மஹாராஜரே! கௌரவர்களுக்கு அழிவுண்டானபொழுது மிக்கஅன்புள்ளவர்களான அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்கள் மிக்கமனவருத்தமுற்றவர்களாக அப்பொழுது மிக அலறினார்கள்.

பத்தாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(போர்க்களத்தைக் காணச்சென்ற திருதராஷ்டிரன் வழியில் கிருபர்முதலானவர்களைக் கண்டதும், அவர்கள் திருதராஷ்டிரனைத் தேற்றிச்சென்றதும்.)

பிறகு, ஒரு குரோசதூரம் சென்று சாரத்வதரான கிருபர், துரோணபுத்திரர், கிருதவர்மா என்கிற அந்த மஹாரதர்களைக் கண்டார்கள். அவர்களோ, தலைவனும் குருடனும் அழுகின்றவனுமான அரசனைப் பார்த்தவுடனே, கண்ணீரினால் தடுமாறும் குரலுடன்

"அரசரே! எழுந்திரும். என் படுத்திருக்கிறீர்? பரதர்களில் சிறந்தவரே! நீர் வியஸனமடையவேண்டாம். லோகேஶ்வரரே! இது எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் முடிவிலுள்ள கதி. பாரதரே! பிராணிகள் முதலில் இல்லாமலிருந்து மத்தியில்தோன்றி முடிவில் இல்லாமற்போகின்றன. அவ்விஷயத்தில் என் புலம்பவேண்டும்? துக்கப்படுகிறமனிதன் மாண்டவனைப் பின்தொடருகிறதில்லை. துக்கப்படுகிறமனிதன் சாகிறதுமில்லை உலகம் இந்தத்தன்மையுள்ளதாயிருக்கையில், என் விசனப்படுகிறீர்? யுத்தம் செய்யாதவனும் மாண்டுபோகிறான். யுத்தஞ் செய்பவனும் பிழைத்திருக்கிறான். மஹாராஜரே! ஒருவனாவது காலத்தை அடைந்து மீறி நடக்கவில்லை. கௌரவர்களுள் சிறந்தவரே! காலமானது

பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு இதனை உரைத்தார்கள். "மகாராஜரே! வேந்தரே! பூமிக்கு இறைவரே! உம்முடைய புத்திரன் எவ்வித்தினாலும் எவராலும் செய்யமுடியாதகாரியத்தைச்செய்து பரிவாரங்களுடன் கூடவே இந்திரலோகஞ்சென்றான். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! துரியோதனனுடைய சேனையினின்று நாங்கள் மூன்று ரதிகர்களே விடுபட்டோம். மற்ற உமதுசேனை முழுவதும் நசித்துவிட்டது" என்றனர். சாரத்வதரான கிருபர், அரசனைப்பார்த்து இவ்வண்ணம் உரைத்துவிட்டு, பிறகு, புத்திரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட காந்தாரியைப்பார்த்து இந்த வசனத்தை உரைக்கலானார். "பயமற்றவர்களாகப் போர்புரிந்த அந்த உன்னுடைய புத்திரர்கள் அனேக சத்துருக் கூட்டங்களைக் கொன்றும் வீரச்செயல்களைச் செய்தும் நாசமடைந்தார்கள். அவர்கள் குற்றமற்றவைகளும் சஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்டவைகளுமான உலகங்களை நிச்சயமாக அடைந்து பிரகாசிக்கின்ற தேகத்தைப்பெற்றுத் தேவர்கள்போல விளையாடுகிறார்கள். அரசியே! எல்லாரும் யுத்தத்தில் எதிர்த்துநின்று போர்புரிந்து உயிரை இழக்கும்படி செய்யப்பட்டார்கள். சூரர்களுள் யுத்தம் செய்பவன் ஒருவனாவது புறங்காட்டினவனாகவில்லை; ஆயுத்தத்தினாலேயே நாசத்தை அடைந்தான். ஒருவனாவது (பகைவரைக்) கும்பிடவில்லை. யுத்தத்தில் சஸ்திரத்தினால் மரணமானது க்ஷத்திரியனுக்குச் சிறந்த கதியென்று முன்னோர்கள் கூறுகின்றனர். அவர்களைப்பற்றி நீ துக்கிக்கத்தக்கவளல்லை. ராஜபத்தினி! அவர்களுடைய பகைவர்களான பாண்டவர்களும் விடப்படவில்லை. அஸ்வத்தாமாவைத் தலைவனாகக்கொண்ட எங்களால் செய்யப்பட்டதைக் கேள். உன்னுடைய குமாரன் பீமஸேனனால் அதர்மத்தினால் கொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேட்டு, உறங்கிக்கொண்டிருந்த பாண்டவர்களுடைய பாசறையை அடைந்து துன்பம் செய்யப்பட்டது. திருஷ்டத்யும்னனை முதன்மையாகக்கொண்ட எல்லாப் பாஞ்சாலர்களும்

பற்பலவிதமான எல்லாப்பிராணிகளையும் இழுக்கிறது. காலத்திற்கு ஒருவனாவது வேண்டியவனுமல்லன், விரோதியுமல்லன். பரதர்களில் சிறந்தவரே! காற்று எவ்வாறு புற்களுடைய நுனிகளை நாற்பக்கங்களிலும் சுழற்றுகிறதோ அவ்வாறு பிராணிகள் காலத்தின்வசத்தை அடைகின்றன. ஒரு கூட்டமாகச் சேர்ந்து புறப்பட்டவர்களும் அந்தக்கூட்டத்தில் சென்றுகொண்டிருப்பவர்களுமான எல்லாருள்ளும் எவனுக்குக் காலம் வந்ததோ அவன் முந்திச்செல்லுகிறான். அதில் என் புலம்பவேண்டும்? அரசரே! யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களான எவர்களைப் பற்றி நீர் வியஸனப்படுகிறீரோ அந்த மஹாத்மாக்கள் துக்கிக்கப்படத்

மற்றுமுள்ள துருபதனுடைய குமாரர்களும் திரௌபதீபுத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். உனது புத்திரனுடைய சத்துருவர்க்கத்துக்கு அவ்வாறான வதத்தைச் செய்துவிட்டு ஓடுகிறோம். மூவரும் யுத்தத்தில் நிற்பதற்குச் சக்தியற்றவர்கள். சூரர்களும் சிறந்த வில்லாளிகளுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் கோபத்துக்கு வசப்பட்டவர்களாகவும் பழிக்குப்பழிதீர்க்க எண்ணங்கொண்டவர்களாகவும் விரைவாக வந்துவிடுவார்கள். அதிகமதங்கொண்டவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் சூரர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் புத்திரர்கள்கொல்லப்பட்டார்களென்பதைக்கேட்டு (நம்முடைய) ஸ்தானத்தைத் தேடிக்கொண்டு விரைவாக வந்துவிடுவார்கள். அவர்களுக்குக் கெடுதலைச் செய்துவிட்டு நல்லநிலைமையுடனிருப்பதற்கு நாங்கள் சக்தியுள்ளவர்களல்லோம். ராஜபத்னி! எங்களுக்கு அனுமதிகொடு. சோகத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. அரசரே! நீர் (எங்களுக்கு) விடைகொடும். உத்தமமான தைரியத்தை அடையும். நீர் நாசத்தையும் முக்கியமான க்ஷத்திரியதர்மத்தையும் பாரும்'' என்றார். பாரதரே! மஹாராஜரே! கிருபரும் கிருதவர்மாவும் துரோணபுத்திரரும் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அரசனையும் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புத்திமானும் அரசனுமான அந்தத்திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்துக்கொண்டே கங்கைக்கருகில் குதிரைகளை விரைவாக நடத்திச்சென்றார்கள். அரசரே! அந்த எல்லா மஹாரதர்களும் சிறிதுதூரஞ்சென்று மனவருத்தமுற்றவர்களாக ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அப்பொழுது அவர்கள் மூன்றாகப்பிரிந்து சென்றார்கள். அப்பொழுது சாரத்வதரான கிருபர் ஹஸ்தினாபட்டணம் சென்றார். கிருதவர்மா தனது நாட்டுக்கே சென்றான். அஶ்வத்தாமா வியாஸருடைய ஆஶ்ரமஞ்சென்றார். இவ்வண்ணமாக அந்த வீரர்கள் மஹாத்மாக்களான பாண்டுபுத்திரர்களுக்குத் தீங்கைச்செய்து பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். சத்துருக்களைச்

தக்கவர்களல்லர். ஏனென்றால், அவர்களனைவரும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டார்கள். (யுத்தத்தில்) சரீரத்தைவிடுகின்ற சூரர்கள் எவ்வாறு ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்களோ அவ்வாறு தக்ஷிணைகளுடன்கூடின யாகங்களாலும் தவங்களாலும் வித்தையினாலும் அடைவதில்லை. எல்லாரும் வேதத்தை அறிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள்; விரதத்தை நன்கு அனுஷ்டித்தவர்கள். எல்லாரும் எதிர்த்துநின்று சண்டைசெய்து உயிரைவிட்டார்கள். அவர்கள்விஷயத்தில் என் புலம்பவேண்டும்? அந்த உத்தமபுருஷர்கள் சூரர்களுடைய சரீரங்களாகிற நெருப்புக்களில் பாணங்களாகிற ஆகுதிகளை ஹோமம்செய்தார்கள். ஹோமம்செய்யப்படு

க்ஷத்திரியவீரர்களும் மஹாத்மாக்களுமான வீரர்கள் அப்பொழுது அரசனைச் சந்தித்துவிட்டு ஸூர்யன் உதிப்பதற்குள்ளாக இஷ்டப்படி சென்றார்கள். மன்னரே! மஹாரதர்களான அந்தப் பாண்டுபுத்திரர்கள் அப்பொழுதுதான் துரோணபுத்திரரை அடைந்து விக்கிரமத்தைக் வெளியிட்டு யுத்தத்தில் அவரை ஜயித்தார்கள்.

பதினோராவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் கோவிந்தர்முதலானவர்களோடு திருதராஷ்டிரனிடம் சென்று வணங்கியதும், திருதராஷ்டிரன் யுதிஷ்டிரரை மெதுவாகக் கட்டிக்கொண்டு பிறகு பீமனை நொறுக்கக் கருதி மாதவரால் ஏமாற்றப்பட்டு இரும்புப் பதுமையை நொறுக்கியதும்.)

எல்லாச்சேனைகளும் கொல்லப்பட்ட தருணத்தில், தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், பிராயமுதிர்ந்த பிதாவான திருதராஷ்டிரன் ஹஸ்திநாபட்டணத்தினின்று புறப்பட்டதைக் கேட்டார். மஹாராஜரே! புத்திரசோகத்தினால் கவரப்பட்டவரும் துக்கிக்கின்றவருமான அந்த யுதிஷ்டிரர் அப்பொழுது பிராதாக்களோடுகூடி வீரரும் மஹாத்மாவுமான தாசார்ஹராலும் ஸாத்யகியினாலும் யுயுத்ஸுவினாலும் பின்தொடரப்பட்டுப் புத்திரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட திருதராஷ்டிரனை நோக்கிச் சென்றார். அதிக துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளான திரௌபதியும் சோகத்தினால் வாட்டமுற்றவளாக அவ்விடத்தில் கூடியிருந்த பாஞ்சாலஸ்திரீகளோடு அந்த யுதிஷ்டிரரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். பரதர்களுள் சிறந்தவரே! யுதிஷ்டிரர், அன்றிறபக்ஷிகள்போலத் தீனமாக அலறுகின்ற மாதர்களுடைய கூட்டங்

கின்றபாணங்களையும் தாங்கினார்கள். மன்னரே! ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதனமான உத்தமமான மார்க்கத்தை இவ்வாறு உமக்கு உரைத்தேன். க்ஷத்திரியனுக்கு இவ்வுலகில் யுத்தத்தைக்காட்டிலும் மேலானது ஒன்றுமில்லை. அந்தக்ஷத்திரியர்கள் மஹாத்மாக்கள்; சூரர்கள்; யுத்தத்தில் நல்ல தேர்ச்சியுடையவர்கள்; உத்தமமான மனோரதத்தை அடைந்தார்கள். எல்லாருமே துக்கிக்கப்படத்தகாதவர்களன்றோ? புருஷஶ்ரேஷ்டரே! தாமே மனத்தைத் தேறுதலடையும்படி செய்து சோகத்தை அடையாமலிருப்பீராக. சோகத்தினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட நீர் இப்பொழுது காரியத்தை விடுதல் தகாது" என்று கூறினார்.

களை யுத்தபூமிக்கருகில் கண்டார். 'அரசருடைய தர்மத்தை அறியும் தன்மை எங்கே? அந்தத்தயை எங்கே? தந்தையரையும் உடன் பிறந்தார்களையும் குருபுத்திரர்களையும் நண்பர்களையும் கொன்றீரே! மஹாபாஹுபலமுள்ளவரே! துரோணரையும் பிதாமஹரான பீஷ்மரையும் உயிரை இழக்கும்படிசெய்து ஜயத்ரதனையும் கொன்று எவ்வாறு உமக்கு(ராஜ்யபரிபாலனத்தில்)மனம் பிரவிர்த்தியுள்ளதாயிற்று? பாரதரே! தந்தையரையும் பிராதாக்களையும் ஜயிக்கமுடியாத அபிமன்யுவையும் திரௌபதீபுத்திரர்களையும் பாராமலிருக்கிற உமக்கு ராஜ்யத்தினால் செய்யத்தக்கது என்ன?' என்று அலறுகின்றவர்களும் கைகளை உயரத்தூக்கினவர்களும் தைன்யமுற்றவர்களும் பாண்டவர்களுக்குப் பிரியர்களான அபிமன்யு முதலானவர்களாலும் அப்பிரியர்களான துர்யோதனாதிகளாலும் அழுகின்றவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான அந்தஸ்திரீகளால் அரசர் நாற்புறங்களிலும் சூழப்பட்டார். மிக்கபுஜபலமுள்ளவரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரர் அன்றிற்பக்ஷிகளைப்போல அலறுகின்ற அந்தஸ்திரீகளைத் தாண்டிப் பெரியதகப்பனை வந்தனம்செய்தார். பிறகு, பகைவர்களைத் துன்புறுத்துகின்றவர்களான அந்தப் பாண்டவர்கள் எல்லாரும் வரிசையாகப் பிதாவை வந்தனம்செய்து பெயர்களையும் தெரிவித்தார்கள். புத்திரர்களுடைய வதத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் சோகத்தினால் எளிமையுற்றவனுமான திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களுடைய நாசத்தை உண்டுபண்ணின அந்தப்பாண்டுநந்தனரான யுதிஷ்டிரரைப் பிரீதியில்லாமலே கட்டிக்கொண்டான். பாரதரே! தர்மராஜனைக் கட்டிக்கொண்டு தேற்றுதலையச்செய்து, எரிக்க எண்ணங்கொண்ட நெருப்புப்போலக் கெட்ட எண்ணங்கொண்டவனாகப் பீமனை (தழுவ) விரும்பினான். சோகமாகிற காற்றினால் மூட்டப்பட்ட அவனுடைய அந்தக் கோபமாகிற நெருப்பானது பீமஸேனமயமான காட்டைக் கொளுத்த எண்ணங்கொண்டதுபோலக் காணப்பட்டது. ஸ்ரீவாஸுதேவர் பீமனைப் பற்றிய அமங்களமான அவனுடைய எண்ணத்தை அறிந்து பீமனை இருகைகளாலும் விலக்கிக்கொண்டு இரும்புமயமான பீமனைக்கொடுத்

அதிகபாடத்தின் இரண்டாவது அத்யாயம்.

புருஷச்ரேஷ்டனான திருதராஷ்டிரன் விதுரருடைய அந்தவாக்கியத்தைக்கேட்டு வாகனம்பூட்டும்படி சொல்லிவிட்டு மீண்டும், "காந்தாரியையும் பாரதமாதர்களனைவரையும் சீக்கிரமாக அழைத்துவா. அங்கே வேறு எந்தஸ்திரீகள் இருக்கிறார்களோ அவர்களையும் மருமகளான குந்தியுடன் அழைத்துவா" என்னும் சொல்லைச்சொன்னான்.

தார். மகாபுத்தியுள்ளவரும் ஜ்ஞாத்தனருமான ஸ்ரீ ஹரியானவர் அவருடைய இங்கிதத்தை முந்தியே தெரிந்துகொண்டு அந்தவிஷயத்தில் தக்க ஏற்பாட்டைச்செய்தார். பலசாலியான அரசன் இரும்புமயமான பீமஸேனனை அவனென்றே எண்ணிக்கொண்டு இருகைகளாலும் தழுவிக்கொண்டே நொறுக்கினன? பதினாயிரம் யானைக்குஸமமான பலமுள்ள அந்த அரசன் இரும்புமயமான பீமனை நொறுக்கி மார்பில் மிகநசுக்கப்பட்டவனாகி வாயினின்று ரக்தத்தைக் கக்கினன். பிறகு, பூத்திருக்கின்ற நுனிக்கிளையுடன்கூடின பாரிஜாதவிருக்ஷம் போல ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவனாக அப்படியே பூமியில் விழுந்தான். அப்பொழுது, கற்றறிந்தவனும் கவல்கணன்மைந்தனும் ஸூதனுமான ஸஞ்சயன் அந்தஅரசனை எடுத்தான்; அவனை ஸமாதானஞ்செய்கின்றவன்போலத் துக்கத்தைத் தணியச்செய்துகொண்டு, 'இவ்விதம் வேண்டாம்' என்றும் சொன்னன. அரசன், பீமன் மாண்டானென்று நினைத்துக் கோபத்தைவிட்டுப் பெரியமனமுள்ளவனாகிச் சோகத்தை அடைந்து, 'ஆ! ஆ! பீமா!' என்றுஅலறினன். ஆண்மையிற் சிறந்தவரான வாஸுதேவா, அந்தத்திருதராஷ்டிரன் கோபத்தை விட்டுவிட்டானென்றும் பீமஸேனனுடைய வத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறுனென்றும் அறிந்து இந்தவசனத்தை உரைக்கலானர்.

"பிரபுவே! திருதராஷ்டிரரே! நீர் வியஸனப்படவேண்டாம். உம்மால் பீமன் கொல்லப்படவேயில்லை. உம்மால் இரும்புமயமான இந்தப்பீமஸேனனுடைய பிரதிமையானது தள்ளப்பட்டது. பரதர்களுள் சிறந்தவரே! உம்மைக் கோபத்திற்கு வசப்பட்டவரென்று அறிந்து மருத்யுவினுடைய கோரப்பற்களின் இடையை நாடியிருக்கின்ற குந்தீநந்தனன் என்னல் விலக்கப்பட்டான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! பலத்தில் உமக்குச்சரியானவன் ஒருவனுமில்லையன்றே? மிக்கபுஜபலமுள்ளவரே! எந்தமனிதன் உம்முடைய இருகைகளாலும் கட்டுதலை ஸஹிப்பான்? எவ்வாறு ஒருவன் அந்தகனை அடைந்து உயிரோடு மீண்டு வரமாட்டானே அவ்வாறே உம்முடைய இரண்டு கைகளின் மத்தியத்தை அடைந்து ஒருவனும் உயிரோடிருக்கமாட்டான். குருவம்சத்திலுதித்தவரே! ஆதலால், உம்முடைய புத்திரனால் செய்யப்பட்டிருந்த இரும்புமயமான இந்தப் பீமஸேனனுடைய பிரதிமையானது என்னல் உமக்கே காணிக்கையாக்கப்பட்டது. ராஜேந்திரரே! புத்திரசோகத்தால் நாற்புறங்களிலும் நன்கு தபிக்கப்பட்டிருக்கிற உம்முடைய மனமானது தாமதத்தினின்று விலக்கப்பட்டுவிட்டது.

ஆதலால், நீர் பீமஸேனனைக் கொல்ல விரும்புகிறீர். அரசரே! நீர் வ்ருகோதரனைக்கொல்ல எண்ணங்கொண்டது உமக்குத் தகுதியன்று. மஹாராஜரே! உம்முடைய புத்திரர்கள் எவ்விதத்திலும் ஜீவிக்க மாட்டார்கள். ஆதலால், சாந்தியைக்குறித்து எண்ணங்கொண்ட நாம் செய்ததனைத்தையும் நீர் ஸம்மதியும். துக்கத்தில் மனத்தைச் செலுத்தவேண்டாம்" என்று கூறினார்.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸ்ரீவாஸுதேவருடைய வாக்கியத்தினால்கோபத்தைவிட்டதிருதராஷ்டிரன் பீமன்முதலானவர்களைக் கட்டிக்கொண்டது.)

பிறகு, பரிசாரகர்கள் சுத்திபண்ணுவதற்காக அந்தத்திருதராஷ்டிரனை வந்தணுகினார்கள். சுத்திசெய்யப்பட்ட அவனை மதுஸூதனர் பார்த்து மறுபடியும் இவ்வாறு கூறலானார். "மன்னரே! வேதங்களும் பற்பலசாஸ்திரங்களும் உம்மால் அத்தியயனம் பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. புராணங்களும் தனித்த ராஜதர்மங்களும் உம்மால் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு கற்றறிந்தவரும் பேரறிவாளருமான நீர் பலாபலங்களில் ஸமர்த்தராக இருந்துகொண்டும் யாதுகாரணம் பற்றி உமது குற்றத்தினாலே இவ்விதமான கோபத்தைப் பாராட்டுகிறீர்? பாரதரே! அப்பொழுதே நானும் பீஷ்மரும் த்ரோணரும் விதுரரும் ஸஞ்சயனும் உமக்குச் சொன்னோம். வேந்தரே! விதுரரும் ஸஞ்சயனும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த வார்த்தையை நீர் அனுஷ்டிக்கவில்லை. குருவம்சத்திலுதித்தவரே! அப்பொழுது நீர் தடுக்கப்பட்டிருந்தும் பலத்திலும் சௌர்யத்திலும் பாண்டவர்கள் மேற்பட்டவர்களென்றறிந்தும் எம்முடைய சொல்லைச்செய்யவில்லை. எந்த அரசன் நிலைத்த அறிவுள்ளவனாகத் தானாகவே தோஷங்களைப் பார்க்கிறானோ, தேசகாலங்களின் பாகுபாட்டையும் அறிகிறானோ அவன் சிறந்த நன்மையைப் பெறுகிறான். நன்மையைப்பற்றிச் சொல்லப்படுகின்ற எந்த மனிதன் ஹிதாஹிதங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லையோ அவன் ஆபத்துக்களை அடைந்து நாசத்தை அடைகிறானன்றோ? பாரதரே! ஆதலால், உம்மை வேறுவிதமான நடையுள்ளவரென்று நன்றாகத்தெரிந்துகொள்ளும். அரசரே! அடங்காத சித்தத்துடன் கூடினவரான நீர் துர்யோதனனுடையவசத்தில்

நிலைபெற்றிருந்தீர். உம்முடைய குற்றத்தினாலே ஆபத்தை அடைந்திருக்கிறீர். ஏன் பீமனைக் கொல்லவிரும்புகிறீர்? ஆதலால், உம்முடைய பாவத்தை நினைத்துக்கொண்டு நீர் கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ளும். அல்பனான எந்தமனிதன் த்வேஷத்தினால் அந்தப் பாஞ்சாலியை ஸபைக்கு இழுத்துவந்தானே அவன், வைரத்தைத் தீர்க்க எண்ணங்கொண்ட பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்டான். குற்றமில்லாமலிருக்க, நீர் பாண்டவர்களைக் கைவிட்டீரென்னும் உம்முடைய அக்ரமத்தையும் துராத்மாவான புத்திரனுடைய அக்ரமத்தையும் பாரும்'' என்றார்.

ஜனாதிபரே! இவ்வாறு கோவிந்தர் உண்மை அனைத்தையும் உரைக்கக்கேட்ட அந்தப் பூமிநாதனான திருதராஷ்டிரன், தேவகிநந்தனரைப் பார்த்துச் சொல்லலானான். ''மஹாபாஹுபலமுள்ளவனே! மாதவ! நீ சொல்லுவது வாஸ்தவமே. பலமுள்ள புத்திரஸ்நேகமானது என்னைத் தாமத்தினின்று நன்கு நிலைகுலையச் செய்தது. கிருஷ்ணா! புருஷஶ்ரேஷ்டனும் மிக்கபலமுள்ளவனும் ஸத்யவிக்ரமனுமான பீமன் உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவனாகப் பாக்கியத்தினால் என்னுடைய இருகைகளின் நடுவை அடையாமலிருந்தான். மாதவ! இப்பொழுதோ கவலையற்றவனாகவும் கோபத்தையும் தாபத்தையும் விட்டவனாகவும் இருக்கிற நான் வீரனான நடுவானவனான பாண்டவனைத் தொடவிரும்புகிறேன். சிறந்த அரசர்களும் புத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸமயத்தில் என்னுடைய தர்மமும் பிரீதியும் பாண்டவர்களிடம் நிலைபெற்றிருக்கின்றன'' என்றான். பிறகு, அந்தத் திருதராஷ்டிரன் நல்ல சரீரமுள்ளவர்களான பீமனையும் தனஞ்சயனையும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான மாத்ரீபுத்திரர்களையும் உரக்க அழுதுகொண்டு அங்கங்களால் தொட்டான்; அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தி மங்களத்தையும் கூறினான்.

பதின்மூன்றாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மாதவர் யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்கள் காந்தாரியின் அருகில் சென்றதும், காந்தாரி யுதிஷ்டிரரைச் சபிக்கஎண்ணியிருப்பதை அறிந்து முந்தியே வந்திருந்த வியாசர் அவளுடைய கோபத்தைப் போக்கியதும்.)

பிறகு, கௌரவர்களுள் சிறந்தவர்களும் பிராதாக்களுமான அவர்களனைவரும் கேசவருடன் கூடினவர்களும் திருதராஷ்டிரனால்

அனுமதிகொடுத்து அனுப்பப்பட்டவர்களுமாகக் காந்தாரியிடம் சென்றார்கள். பிறகு, புகழப்பட்டவளும் புத்திரசோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளுமான காந்தாரி, சத்துருக்களை நாசஞ்செய்தவரும் தர்மராஜருமான யுதிஷ்டிரரைத் தெரிந்துகொண்டு சபிக்கவிரும்பினாள். யோஜனகந்தியின் புதல்வரான வியாஸர் பாண்டவர்களைப் பற்றிய அவளுடைய கெட்ட அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு (அவள் சபிக்க விரும்பினதையும்) முன்னரே நன்கு அறிந்தார். பராசரருடைய புத்திரரும் கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தரும் நியமமுள்ளவருமான அந்தப்பிரமமரிஷியானவர் ஞானக்கண்ணினாலும் அகங்காரமற்ற மனத்தினாலும் அறிந்து மனத்தின்வேகம் போன்ற வேகமுள்ளவராக அந்தஇடத்தை வந்தடைந்தார். அவர் எல்லாப்பிராணிகளுடைய எண்ணத்தையும் எப்பொழுதும் அறிகிறார். மிக்க தவமுள்ளவரான அந்த வியாஸர் அப்பொழுது மருமகளைப் பார்த்துச் சாபத்துக்குக் காலம் அன்றென்றுதடுத்தும், ஸமாதானத்துக்குக் காலமென்று சொல்லியும் மங்களங்களைக் கூறினார். "காந்தாரி! பாண்டவனிடத்தில் கோபம் பாராட்டத்தக்கதன்று. சாந்தியை அடைவாயாக. ரஜோகுணத்தை அடக்கு. என்னுடைய இந்த வசனத்தையுங்கேள். முன்பு யுத்தகாலத்தில் ஜயத்தைவிரும்பின புத்திரனால், 'அம்மா! சத்துருக்களோடு போர்புரிகின்ற எனக்கு ஜயத்தைஅநுக்ரஹிப்பாயாக' என்று நீ உரைக்கப்பட்டாய். கல்யாணி! யுத்தகாலத்தில் ஜயத்தை விரும்பினவனான புத்திரனால் அவ்வண்ணம் வேண்டப்பட்டவளான அப்படிப்பட்ட நீ, 'எங்கே தர்மமோ அங்கே ஜயம்' என்று சொன்னாயன்றோ? க்ஷாந்தியுள்ளவளே! சென்றுபோன விஷயத்தில் வாக்கினால் கோபிப்பதில்கூட மனத்தைச் செலுத்தாதே. நான், பேசுகின்ற உன்னை மெய்பேசுபவளென்று நினைக்கிறேன். அரசர்களுடைய கைகலந்த சண்டையில் அதிகஸம்சயத்தை அடைந்து பாண்டுபுத்திரர்களால் யுத்தத்தில் ஜயமடையப்பட்டது. ஆதலால், நிச்சயமாகத் தர்மம் மேலானது. முன்பு பொறுமையை இயற்கையாகக் கொண்டிருந்தவளான அப்படிப்பட்ட நீ இப்பொழுது ஏன் பொறுக்கிறாயில்லை. தர்மத்தை அறிந்தவளே! அதர்மத்தை விட்டுவிடு. எங்கு தர்மமோ அங்கு ஜயம். நல்லமனமுள்ளவளே! காந்தாரி! அந்த நீ தர்மத்தையும் சொல்லப்பட்டவாக்கையும் நினைத்து உன்னுடைய புத்திரர்களான பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் கோபத்தை அடக்கு" என்று கூறினார்.

காந்தாரி சொல்லுகிறாள்: "பகவானே! நான் அஸூயைப்படவில்லை. இவர்கள் நசித்துப் போகவேண்டுமென்று நான் விரும்ப

விலலை. புததிரசோகததினல் என்மனம பலாதகாரமாக நிலைதவறு கிறதுபோலும். குநதிபுததிரர்கள் எவவாறு குநதியினல் காக்கபபடடத தககவாகளோ அவவாறே எனனுலும காககபபடடததககவர்கள்; எப படி உமமால காககபபடடதக்கவர்களோ அவவாறே திருதராஷ்டிர ராலும காககப்படடததககவாகள். துச்சாஸனன ஸுபலபுததிரனன சகுனி இவர்களுடைய குறறததினுலும காண துரியோதனாகளாலும் இநதக்குருவமசநாசமானது உணடுபணணபபடடது. பீபதஸுவும் குறறமுளளவனல்லன; குநதிபுததிரனவிருகோதரனும குறறமுள் ளவனலலன். நகுலனும ஸஹதேவனும ராஜாவான யுதிஷ்டிரனும் குறறமுள்ளவரலலர். ஒருவரிடததொருவர் அஹங்காரங்கொண்டவர் களானகௌரவாகள ஒன்றுசேர்நது யுததமசெய்து பகைவராலகொல லபபடடாாகள். அநதவிஷயத்தில எனககு வெறுபபிலலை. ஆனல, பெரியமனமுள்ளவனன பீமன் துர்யோதனனைச சணடைககு அழை த்துக கதாயுததததில வாஸுதேவன பாாததுககொண்டிருககும பொழுதே ஒரு நாயததைசசெய்தான. பலவாறு யுததததில ஸஞ சரிபபவனன துரியோதனனைச சிக்ஷையினல தன்னை மீறினவ னெனறு அறிநது நாபிக்குககீழே அடிததான். அது எனககுக கோபத்தை விருததியடையசசெய்தது. தாமததை அறிநதவாக ளான சூராகள், மஹாதமாககளால விதிககப்பட்டிருககிற தர்மததை யுததததில எவவிநததினலாவது பிராணனைககாபபாறறுவதறகாக எவவாறு விடுவாாகள?" எனறு கூறினள்.

பதினன்காவது அதயாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(பீமனுக்தும் காந்தாரிக்தும் ஸம்வாதம்.)

அநதககாநதாரியினுடைய அநத வசனததைககேட்டவுடன், பீமஸேனன பயநதவன்போல அவளைபபாாதது அபபொழுது ஸமா தானததுடனகூடின இநதவசனததை உரைககலானன்: "அநத யுத தத்தில எனனைககாததுககொளளவிரும்பிய எனனல தாமமோ அதர் மமோ பயத்தினல எது செய்யபபட்டதோ அதனை நீ பொறுததுக் கொள்ளவேணடும. மகாபலசாலியும உன்னுடைய புததிரனுமான அந்தததுரியோதனன் தாமயுததததினல் ஒருவராலும்எவ்விததததினு லும் ஜயிக்கப்படமுடியாதவன். அதனல், அநியாயமானகாரியத்ததைச செய்தேன். அவனல் அதர்மததினல் முன்பு யுதிஷ்டிரரும ஜயிக்கப

பட்டார். எப்பொழுதுமே அவனால் நாங்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டோம். அதனால், கெட்டகார்யத்தைச் செய்தேன். சேனையில் இவன் ஒருவன் மிகுந்தவன்; கதாயுத்தத்திலும் வீர்யமுள்ளவன். கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டராஜ்யத்தை விடமாட்டானென்று என்னால் அந்தக்காரியம் செய்யப்பட்டது. பதிவ்ரதையாயிருப்பவளும் ஒற்றை வஸ்திரத்தைத் தரித்தவளும் வீட்டுக்குவிலக்காயிருப்பவளுமான பாஞ்சாலியை உன்னுடையகுமாரன் சொல்லியது உன்னால் முழுதும் அறியப்பட்டிருக்கிறது. துர்யோதனனைக் கொல்லாமல் ஸமுத்திரங்களுடன் கூடின தனித்தபூமியானது எங்களால் அனுபவிக்கலாகாது. அதனால், இது என்னால்செய்யப்பட்டது. ஸபையின்நடுவில் த்ரௌபதிக்கு இடத்தொடையைக் காண்பித்ததாகிய வெறுப்பான காரியத்தை எங்களுக்கு உன்னுடைய புத்திரன் செய்தான். அம்மா! கெட்டநடையுள்ள உன்னுடைய அந்தககுமாரன் அப்பொழுதே எங்களால் கொல்லப்படத்தக்கவன். முன்பு, தர்மராஜருடைய கட்டளையினாலேயே ப்ரதிஜ்ஞையில் கட்டுப்பட்டிருந்தோம். ராஜபத்னி! உன்னுடைய புத்திரன் அரசரிடத்தில் பெரியபகையை வளர்த்தமையாலும் காட்டில் எப்பொழுதும் கிலேசத்தை அடைவிக்கப்பட்டோமாதலாலும் இது என்னால் செய்யப்பட்டது. யுத்தத்தில் துர்யோதனனைக்கொன்று நாங்கள் இந்தவைரத்தின் முடிவைக் கண்டோம். யுதிஷ்டிரர் ராஜ்யத்தை அடைந்தவுடனே, நாங்களும் கோபத்தை விட்டுவிட்டோம்" என்றான்.

காந்தாரி சொல்லலுற்றாள்: "அப்பா! நீ புகழ்கிற என்னுடைய பிள்ளைக்கு இவ்விதவதமானது தக்கதன்று. என்னிடத்தில் எதைச்சொல்லியிருந்தாயோ அந்தனைத்தையும் நீ செய்துவிட்டாய். பாரத! விருஷஸேனன் நகுலனுடைய குதிரைகளைக்கொன்ற தருணத்தில், யுத்தத்தில் துச்சாஸனனுடைய சரீரத்தினின்றுபெருகும் ரத்தத்தைப் பானம்செய்தாய். வ்ருகோதர! ஆதலால், பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்பட்டதும் கோரமானதும் இழிந்தவர்களால் செய்யப்பட்டதும் தகாததும் க்ரூரமாயிருப்பதுமானகாரியத்தைச்செய்தாய்" என்றாள். பீமன், "யுத்தத்தில் விருஷஸேனனால் நகுலன்குதிரைகள் கொல்லப்பட்டதைக்கண்டு மிக்கமனக்களிப்புற்ற சத்துருக்களுக்கு என்னால் பயமானது நன்கு உண்டுபண்ணப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட நான், 'சத்துருவின்ரத்தத்தைக் குடிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தேன். ரக்தமானது தந்தத்தையும் உதட்டையும் தாண்டி உள்ளே செல்லவில்லை. அம்மா! நீ வ்யஸனப்படாதே. பிறனு

டைய தாயிருந்தாலும் ரத்தம் குடிக்கத்தக்கதன்று. அவ்வாறிருக்க, தன்னுடைய ரக்தமானது குடிக்கத்தகாததென்பதில் ஸந்தேகம் என்ன? தானென்னபடியோ அவ்வாறேதான ப்ராதாவும். (அதில்) எவ்வித வித்யாஸமுமில்லை. வம்சத்தை ஆனந்தப்படுத்துகிறவளே! யமன் அதனை உள்ளபடி அறிகிறானன்றோ? அம்மா! அதனை மனத்தில் வையாதே. பாபமற்றவளே! அது என்னால் குடிக்கப்படவில்லை. சூதாட்டத்தினால் திரௌபதியினது கூந்தலைப்பிடித்து இழுத்த பொழுது நான் கோபத்தால் சொல்லியதும் என்னுடைய மனத்தில் இருக்கின்றது. ராஜபத்னி! அந்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றாமற் போவேனேயாகில் அநேகவருஷகாலம் க்ஷத்திரிய தருமத்தினின்று நழுவினவனாவேன். ஆதலால், நான் அதனைச்செய்தேன். கல்யாணி! தீங்கிழைத்தவரல்லாத எங்கள் விஷயத்தில் அக்ரமம் செய்தவர்களான புத்திரர்களை முன்பு அடக்காமல் என்மீது குற்றமிருப்பதாக நீ ஸந்தேகிப்பது தகாது" என்றான்.

காந்தாரி, "சத்ருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவனான நீ முதியவரான இந்தத்திருதராஷ்டிரருடைய நூறு பிள்ளைகளையும் கொன்றாயே. சொற்பக்குற்றமுள்ளவனான ஒருவனையாவது ஏன் மிகுக்கவில்லை? அப்பா! பிராயமுதிர்ந்தவர்களும் ராஜ்யத்தை இழந்தவர்களுமான எங்களிருவர்களுடைய ஒரு ஸந்தானத்தை இரண்டுமுதியவர்களுக்கு (ஊன்றுகோலான) ஒருதடியாக ஏன் நீ மிகுக்கவில்லை? ஐயா! நீ தர்மத்தைச் செய்திருந்து, என் புத்திரர்களுள் (பலமுதலியன) குறைந்துள்ள ஒருவனாவது மிகுந்திருந்தாலும் இப்பொழுது துக்கமானது குறைவதாகும்" என்றாள்.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்கள் காந்தாரியையும் குந்தியையும் வணங்கியதும், அவ்விருவரும் திரௌபதியைத் தேற்றியதும்.)

புத்ரபௌத்ரர்களுடைய வதத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளும் கோபமுள்ளவளுமான காந்தாரி அந்தப்பீமனை இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, 'அந்த அரசன் எங்கே?' என்று யுதிஷ்டிரரைப்பற்றி வினவினாள். குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரோ, நடுக்கமுற்றுக் கரங்குவித்து அந்தக்காந்தாரியிடம்வந்து, "தேவி! உன்னுடையபுத்திரர்களைக்கொன்றவனும் க்ரூரனுமான யுதிஷ்டிரனென்கிறநான் சாபத்திற்குத்தகுந்த

வன்; பூமியின் நாசத்திற்கும் காரணமானவன். என்னைச்சபித்துவிடு. அப்படிப்பட்ட ஸுஹ்ருத்துக்களைக்கொன்று மிக்க அறியாமையுள்ளவனும் ஸுஹ்ருத்துக்களுக்குத் துரோகஞ்செய்தவனுமான எனக்கு உயிரினாலாவது ராஜ்யத்தினாலாவது ஸுகத்தினாலாவது பயனில்லை" என்று மதுரமானவாக்கியத்தைச் சொன்னார். அரசரே! இவ்வாறு சொல்லுகின்றவரும் பயந்தவரும் அப்பொழுது பக்கத்தையடைந்தவருமான அந்த யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துக் காந்தாரி பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. தர்மங்களை அறிந்தவளும் நீக்காலோசனையுள்ளவளுமான அந்தத்தேவி, வணங்கினதேகத்துடன் கூடியவரும் கால்களில்விழப்போகிறவரும் அரசருமான அந்த யுதிஷ்டிரருடைய விரல்நுனிகளைத் தன்கண்களைமறைத்திருக்கும் பட்டு வஸ்திரத்தின் இடைவெளியினால் கண்டாள். பிறகு, அழகியநகங்களுள்ள அந்த அரசர் விகாரமான நகங்களுள்ளவராகிவிட்டார். அவரைக்கண்ட அர்ஜுனன் வாஸுதேவருடைய பின்புறத்திற் சென்றான். பாரதரே! இவ்வாறு இங்குமங்குமாக விலகுகின்ற அவர்களைக் காந்தாரியானவள் கோபத்தைவிட்டுத் தாய்போல ஸமாதானப்படுத்தினாள். விசாலமான மார்பையுடையவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் காந்தாரியினால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டவர்களாக மாதஸ்ரயத்தைவிட்டு ஒன்றுசேர்ந்து தாயான குந்தியைநோக்கிச்சென்றார்கள். புத்திரர்களவிஷயமானமனோவ்யாதிகளால் கவரப்பட்டவளான அந்தக் குந்திதேவி வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு புத்திரர்களைக் கண்டு வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமூடிக்கொண்டு கண்ணீர்சொரிந்தாள். பிறகு, குந்திதேவியானவள் புத்திரர்களோடு கண்ணீர்விடுத்து சஸ்திரஸமூகங்களால் பலவாறு காயப்படுத்தப்பட்ட அந்தக்குமாரர்களைக் கண்டாள். அவள் அந்தப்புத்திரர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அடிக்கடி தொட்டுத் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவளாக (அவர்களைப் பற்றியும்) புத்திரர்கள்கொல்லப்பட்ட திரௌபதியைப்பற்றியும் மிக்க துயரமுற்றாள். பிறகு, பூமியில்விழுந்து அழுகின்ற பாஞ்சாலியைக் கண்டாள். திரௌபதி சொல்லலானாள். "பெரியவளே! அபிமன்யுவுடன்கூடிய உன்னுடையஎல்லாப்பௌத்திரர்களும் மாண்டார்கள். இகழப்படாதவளே! உன்னை வெகுகாலத்துக்குப்பிறகு பார்த்து இப்பொழுது அவர்கள் எதிர்கொண்டுவரவில்லை. சிறந்த புத்திரர்களை இழந்தவளான எனக்கு ராஜ்யத்தினால் செய்யத்தக்கது யாது?" என்றாள். ரோதனஞ்செய்கிறவளும் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளும் நல்லபற்களையுடையவளுமான அந்தப்பாஞ்சாலியை விசாலமானகண்

களையுடைய குந்தியானவள் மடியில் தூக்கிவைத்துக்கொண்டு ஸமாதானஞ்செய்தாள். அந்தத் திரௌபதியுடன்கூடியவளும் புத்திரர்களால் பின்தொடரப்பட்டவளும் அதிகவியஸனத்தை அடைந்திருப்பவளுமான குந்தியானவள் வியஸனமுள்ளவளான காந்தாரியைத் தானே எதிர்நோக்கிச்சென்றாள். பிறகு, குந்தியுடன்கூடின காந்தாரி, கீர்த்தியுள்ளவளான அந்தப்பாஞ்சாலியைப்பார்த்து, "பெண்ணே! இவ்வாறு நீ சோகத்தினால் துன்பமுற்றவளாகாதே. துக்கமுடையவளான என்னையும் பார். காலபரம்பரையினால் தூண்டப்பட்டதும் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் அவசியம் ஏற்படக்கூடியதுமான இந்தலோகவிநாசமானது ஸ்வபாவத்தினாலவந்துவிட்டதென்று எண்ணுகிறேன். கிருஷ்ணனுடைய ஸமாதானம் பலிக்காமல் போனகாலத்தில், மகாபுத்திசாலியான விதுரர்எதைச்சொன்னாரோ அவருடைய மஹிமையுள்ள அந்த வசனமானது இதோ வந்துவிட்டது. தடுக்கமுடியாததும் விசேஷித்துச் சென்றுவிட்டதுமான அந்தக்காரியவிஷயத்தில் துக்கப்படாதே. யுத்தத்தில் நாசத்தை அடைந்தவர்களான அவர்கள் துக்கிக்கப்படத்தக்கவர்களல்லர். நான் எப்படியோ அப்படியே நீ. எவன் உன்னையும் என்னையும் தேற்றப் போகிறான்? என்னுடைய குற்றத்தினாலேயே சிறந்தகுலம் நாசஞ்செய்யப்பட்டது" என்று கூறினாள்.

ஜலப்ரதானிகபர்வம் முற்றிற்று.

பதினாறுவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம்.

(காந்தாரி வியாஸரதருளால் ஞானக்கண்பெற்றுப் போர்க்களத்தைப் பார்த்ததும், திருதராஷ்டிரன் யுதிஷ்டிரர்முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளோடு போர்க்களத்துக்கு வந்ததும், மாதர்கள் அழுததும், காந்தாரி அதனை வாஸுதேவருக்குக் காட்டியதும்.)

கற்புள்ளவளும் மஹாபாக்கியமுள்ளவளும் கணவனை ஒத்திருப்பதான விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவளும் உக்கிரமான தவமுள்ளவளும் எப்பொழுதும் உண்மைபேசுகிறவளுமான காந்தாரி, இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அவ்விடத்திலிருந்துகொண்டே கௌரவர்களுடைய போர்க்களமனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி அச்சமயத்தில் கண்டாள்; புண்யமானசெய்கையுள்ளவரும் மஹரிஷியுமான ஸ்ரீவியாஸருடைய வரதானத்தினால் திவ்யஞானபலத்தையடைந்து பற

பலவிதமாகப் புலம்பினாள். புத்தியுள்ளவளான அந்தக் காந்தாரி ஆச்சரியகரமானதும் மயிர்பொடித்தலை உண்டுபண்ணுகின்றதும் எலும்புகளாலும் மயிர்களாலும் ஊனீர்களாலும் நான்குபக்கத்திலும் வியாபிக்கப்பட்டதும் ரக்தவெள்ளத்தினால் எங்கும் நிறைக்கப்பட்டதும் நாற்புறங்களிலும் அனேகஆயிரம் சரீரங்கள் விசேஷமாக இறைக்கப்பட்டுள்ளதும் யானைகள் குதிரைகள் ரதங்கள் யுத்தவீரர்கள் இவர்களுடைய ரக்தங்களால் நனைக்கப்பட்டதும் யானைகள் குதிரைகள் நரவீரர்கள் இவர்களின் உயிரை இழந்த தலையில்லாத சரீரங்களாலும் தேகமில்லாத தலைகளுடைய கூட்டங்களாலும் நான்குபக்கத்திலும் மூடப்பட்டதும் நரிகளுடைய கூட்டங்களாலும் குள்ளநரிகளாலும் கழுகுகளாலும் காக்கைகளாலும் அடையப்பட்டதும் மனிதர்களைப்பக்ஷிக்கின்ற ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் அன்றிற் பக்ஷிகளால் அங்குமிங்கும் வியாபிக்கப்பட்டதும் அமங்களகரமான நரிகளாலும் ஒலியுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டதும் 'பெருங்கழுகுகளால் அடையப்பட்டதுமான அந்த வீரர்களுடைய போர்க்களத்தைத் தூரத்திலிருந்தாலும் ஸமீபத்திலிருப்பதுபோலக் கண்டாள். பிறகு, திருதராஷ்டிரன் வ்யாஸரால் அனுமதிகொடுக்கப்பட்டான். யுதிஷ்டிரரை முதன்மையாகக்கொண்ட அந்த எல்லாப் பாண்டுபுத்திரரும் வாஸுதேவரையும் பந்துக்கள்கொல்லப்பட்ட அரசனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டும் கௌரவஸ்திரீகளை அழைத்துக்கொண்டும் போர்க்களத்தைக்குறித்துச் சென்றார்கள். கணவர்கள்கொல்லப்பட்ட அந்தமாதர்கள் குருக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து அந்த இடத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றவர்களும் 'மாமஸாசிகளாலும் நரிகளுடைய கூட்டங்களாலும் காக்கைகளாலும் பூதங்களாலும் பிசாசங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பற்பல நிசாசரர்களாலும் தின்னப்படுகின்றவர்களுமான புத்திரர்களையும் உடன்பிறந்தவர்களையும் தந்தைமார்களையும் கணவர்களையும் கண்டார்கள். அப்பொழுது அம்மாதர்கள் ருத்திரருடைய விளையாட்டிடத்திற்கொப்பான யுத்தரங்கத்தைக்கண்டு அன்றிற்பேடுகள்போலச் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாக அலறிக்கொண்டு கீழேவிழுந்தார்கள். துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பாரதமகளிர் இதற்குமுன்பார்க்கப்படாத யுத்தபூமியைப்பார்த்தும் சரீரங்களில்தடுக்கியும் உயிரைஇழந்தவர்கள்போலக் கீழேவிழுந்தார்கள். களைத்தவர்களும் நாதனற்றவர்களும் அப்பொழுது மிகக்கதறுகின்றவர்களுமான பாஞ்சாலமாதர்கள் கௌரவமங்கையர்கள் இவர்களின் பெரிதான அப்படிப்பட்ட தீனமான ரோதன

மானது தோன்றியது. தர்மங்களையறிந்தவளான அந்தக் காந்தரி, துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடைய ஸ்திரீகளால் நான்கு பக்கத்திலும் சப்தமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதும் அதியுக்ரமாயிருப்பதுமான யுத்தபூமியைக் கண்டு பிறகு புருஷோத்தமரான புண்டரீகாக்ஷரை அழைத்துக் கௌரவர்களுடைய ஆபத்தைக்கண்டு இவ்வசனத்தை உரைக்கலானாள்.

“ஓ! புண்டரீகாக்ஷ! மாதவா! வீர! பிரபுவே! கண்ணா! கொல்லப்பட்டவர்களும் விரித்தகூந்தலையுடையவர்களும் அன்றிற்பேடுகள் போல அலறுகின்றவர்களுமான இந்த என் மருமகள்களைப் பார். இவர்கள் நேரில் இவ்விடம் வந்து பரதஸ்ரேஷ்டர்களை நினைத்துக்கொண்டு தனித்தனியாகவே பிள்ளைகளையும் உடன்பிறந்தார்களையும் தகப்பன்மார்களையும் கொழுநர்களையும் தேடிச்செல்லுகின்றார்கள். மிக்க புஜபலமுள்ளவனே! மைந்தர்களை மாளக்கொடுத்தவர்களான வீரமாதாக்களால் சூழப்பட்டதும் ஓரிடத்தில் வீரர்கள் மாண்ட வீரபத்னிகளால் சூழப்பட்டதும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினி போன்றவர்களுமான கர்ணன், பீஷ்மர், அபிமன்யு, துரோணர், துருபதன், சல்யன் இவர்களால் விளங்குகின்றதும் பொற்கவசங்களாலும் பொன்னணியங்களாலும் மிகவும் விலையுயர்ந்த ரத்னங்களாலும் அற்புதமான கையிலணிந்துகொண்டிருந்த தோள்வளைகளாலும் மாலைகளாலும் நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்டதும் வீரர்களுடைய கைகளால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சக்திகளாலும் பரிகங்களாலும் கூர்மையான பலபல கத்திகளாலும் அம்புகளுடன்கூடின விற்களாலும் சூழப்பட்டதும் ஓரிடத்தில் ஸந்தோஷமுள்ளவைகளும் சேர்ந்துநிற்கின்றவைகளுமான ஊனுண்ணும் பிராணிகளுடைய கூட்டங்களாலும் ஓரிடத்தில் விளையாடுகின்றவைகளும் ஓரிடத்திலபடுத்துக்கொண்டிருப்பவைகளுமான மற்றவைகளாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டதுமாக இவ்விதமிருக்கின்ற இந்த யுத்தபூமியைப்பார். செந்தாமரைக்கண்ணனே! மிக்ககாந்தியுள்ளவனே! உன்னால் யுத்தகார்யமானது கேட்கும்படி செய்யப்பட்டது. ஜனார்த்தன! மதுஸூதன! நான் பார்த்துச் சோகத்தால் எரிக்கப்படுகிறேன். நான் பாஞ்சாலர்கள் கௌரவர்கள் இவர்களின்நாசத்தை ஐந்துபூதங்களுடைய வதமென்றே எண்ணினேன். ரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அவர்களைக் கருடன்களும் கழுகுகளும் இழுக்கின்றன; ஆயிரக்கணக்கான கழுகுகள் கால்களால் இழுத்துத்தின்னுகின்றன. ஜயத்ரதன், கர்ணன், துரோணர், பீஷ்மர், அபிமன்யு இவர்களுடைய நாசத்தை எவன் நினைப்பதற்குத்தகுதியுள்ளவன்? பெருமபான்மை

யாகக் கொல்லப்படமுடியாதவர்களும் கொல்லப்பட்டவர்களும் பலத்தை இழந்தவர்களும் பிரஜைகளை இழந்தவர்களும் க்ருத்ரங்களாலும் கங்கங்களாலும் காகங்களாலும் ஸ்யேனங்களாலும் நாய்களாலும் நரிகளாலும் சூழப்பட்டவர்களும் கோபத்திற்கு வசப்பட்டவர்களும் துர்யோதனனுடைய வசத்தில் இருந்தவர்களும் நன்றாகத் தணிந்த நெருப்புப்போன்றவர்களுமான இந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களைப்பார். எல்லோரும் மெதுவாயும் பரிசுத்தமாயுமுள்ள படுக்கைகளில் படுத்துப்பழகினவர்கள். அவர்கள் இப்பொழுது விபத்தை அடைந்து மூடப்படாத தரையில் படுத்திருக்கின்றார்கள். காலத்தில் ஸ்தோத்திரம்செய்கின்ற ஸ்துதிபாடகர்களாலே எப்பொழுதும் மகிழ்விக்கப்பட்டிருக்கின்ற வீரர்கள் நரிகளுடைய அமங்களகரமாயும் கோரமாயும் பற்பலவிதமாயுமுள்ள சத்தங்களைக் கேட்கிறார்கள். புகழ்பெற்றவர்களான எந்த வீரர்கள் முன்பு சந்தனங்களாலும் அகிற்சாந்துகளாலும் பூசப்பட்ட அங்கங்களுடன் படுக்கைகளில் படுத்திருப்பார்களோ அவர்கள் இப்பொழுது புழுதிகளில் படுத்திருக்கிறார்கள். கோரமான இந்தக் குள்ள நரிகளும் கழுகுகளும் நரிகளும் காக்கைகளும் அடிக்கடி சப்தித்துக்கொண்டு அவர்களுடைய ஆபரணங்களைப் பற்றி இழுக்கின்றன. யுத்தத்தில் பற்றுள்ளவர்களான எல்லாரும் உயிரோடிருப்பவர்கள்போலவே பாணங்களையும் நன்றாகத் தீட்டப்பட்டவைகளும் துவைந்தவைகளுமான கத்திகளையும் பளபளப்பான கதைகளையும் வகிக்கின்றார்கள். நல்ல உருவமுள்ளவர்களும் நிறமுள்ளவர்களும் காளைகளுடைய கண்களுக்கு ஒப்பான கண்களையுடையவர்களுமான அனேகவீரர்கள் ஆயிரக்கணக்காக மாம்ஸாசிகளான பிராணிகளால் பிடுங்கப்பட்டவர்களாகப் படுத்திருக்கிறார்கள். பரிகம்போன்ற கைகளையுடையவர்களான மற்ற சூரர்களோ பிரியமான ஸ்திரீகளைக் கட்டிக்கொள்வதுபோலக் கதைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அவற்றை நோக்கினவர்களாகப் படுத்திருக்கின்றார்கள். ஜனார்த்தன! மற்றுஞ்சிலர் கவசங்களையும் மாசற்ற ஆயுதங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஊனுண்பவைகள் (இவர்கள்) ஜீவித்திருக்கிறார்களென்றெண்ணி ஹிம்ஸிக்கவில்லை. மாம்ஸாசிகளால் இழுக்கப்படுகின்ற மற்ற மஹாத்மாக்களுடைய பொன்மயமாயும் விசித்திரமாயுமுள்ள மாலைகள் நான்கு பக்கத்திலும் இறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பயங்கரமான இந்த நரிகள் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற புகழுள்ளவர்களான வீரர்களுடைய கழுத்திலுள்ள ஹாரங்களை ஆயிரக்கணக்காக இழுக்கின்றன. வ்ருஷ்ணிகுலத்திலுதித்தோர்களுள் சிறந்தவனே! கற்பிக்கப்

பட்டவர்களான வந்திகள் விடியற்காலங்களிலெல்லாம் எவர்களைச் சிறந்த ஸ்தோத்திரங்களாலும் உபசாரங்களாலும் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்களோ அவர்களைக் குறித்து இப்பொழுது துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் எளிமையுற்றவர்களும் துக்கத்தாலும் சோகத்தாலும் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமான உத்தமஸ்திரீகள் புலம்புகின்றார்கள். கேசவ! அழுகியவைகளும் வறண்டவைகளுமான உத்தமஸ்திரீகளுடைய முகங்கள் சிவந்த தாமரைக்காடுகள்போல விளங்குகின்றன. இந்தக் கௌரவஸ்திரீகள் அழுது ஓய்ந்தவர்களாகவும் சிந்திக்கின்றவர்களாகவும் சிரமத்தையுடையவர்களாகவும் துக்கத்தை அடைந்தவர்களாகவும் அந்த அந்த வீரனையே நோக்கிச் செல்லுகின்றார்கள். ஆதித்யனுடைய வர்ணமுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணத்துக்கு ஒப்பானவைகளும் அழுகையினால் சிவந்திருப்பவைகளுமான கௌரவமாதர்களுடைய இந்தமுகங்களைப் பார். கேசவ! நடுயௌவனத்திலிருப்பவர்களும் சிறந்த நிறமுள்ளவர்களும் வெண்மை நிறமுள்ளவர்களும் ஒற்றைவஸ்திரம் தரித்தவர்களுமான துர்யோதனனைச்சார்ந்த உத்தமஸ்திரீகளுடைய கூட்டங்களைப் பார். இந்தப் பெண்களுடைய பொருள்நிரம்பாத புலம்பல்களைக் கேட்டு ஒருவர் ஒருவருடைய புலம்பலை அறியவில்லை. துக்கிக்கின்ற இம்மங்கையரைப்பார்த்து வீரர்கள் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும் அதிகமாக அலறி அழுதுகொண்டும் துக்கத்தினால் துடித்துக்கொண்டும் உயிரை விடுகிறார்கள். பலமாதர்கள் சரீரங்களைக்கண்டு அழுகிறார்கள்; புலம்புகின்றார்கள். மெதுவான கைகளையுடையவர்களான மற்றவர்கள் கைகளால் தலைகளில் அடித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். பூமியானது, விழுந்திருக்கிற தலைகளாலும் கைகளாலும் துண்டம்துண்டமாகச் செய்யப்பட்டவைகளும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருப்பவைகளுமான எல்லா அங்கங்களாலும் வியாபிக்கப்பட்டதாக விளங்குகிறது. பிறகு, (யுத்தத்தைப் பார்த்த) பழக்கமில்லாதஸ்திரீகள், தலை இல்லாதவைகளும் புகழப்பட்டவைகளுமான இந்தச் சரீரங்களையும் தேகமில்லாத தலைகளையும் கண்டு மதிமயக்கத்தை அடைகிறார்கள். இந்த ஸ்திரீகள், அந்த இடத்தில் தலையைக்காணாமல் வேறு தலையை உடலுடன் சேர்த்துப் பார்க்கின்றவர்களாகவும் மனநிலைதவறினவர்களாகவும் இது இவனுடையதன்றென்று துக்கத்தை அடைகிறார்கள். இந்த ஸ்திரீகள், தலைஇல்லாதவர்களும் வெவ்வேறாகப் பாணங்களால் வெட்டப்பட்டவர்களுமான (இவர்களுடைய) கைகளையும் தொடைகளையும் கால்களையும் மற்றவைகளையும் ஒன்றுசேர்த்துப்

பார்க்கின்றவர்களாகவும் துக்கத்தினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்களாக வும் அடிக்கடி மூர்ச்சையை அடைகின்றார்கள். சில பாரதஸ்திரீகள், தலை அறுக்கப்பட்டவர்களும் மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் தின்னப்பட்டவர்களுமான வேறு சிலமனிதர்களைக்கண்டு பர்த்தாக்க ளென்று அறிகின்றார்களில்லை. மதுஸூதன! சில பாரதஸ்திரீகள் சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டிருக்கிற உடன்பிறந்தார்களையும் தந் தையர்களையும் பிள்ளைகளையும் கணவர்களையும் கண்டு கைகளால் தலை களில் அடித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! [1] பூமி யானது மாமஸங்களுடன்கலந்த ரக்தத்தினால் சேறுள்ளதும் உயிரை இழந்த பிராணிகளாலும் கத்திகளுடன்கூடின கைகளாலும் குண்ட லங்களுடன்கூடின தலைகளாலும் பெருமபாலும் பிரவேசிக்கமுடியாத தருமாயிறறு. முன்பு துக்கங்களை அறியாதவர்களான உத்தம ஸ்திரீ கள், பிராதாக்களும் பர்த்தாக்களும் புத்திரர்களும் அருகில் சிதறிக் கிடக்கிற பூமியில் துக்கத்துடன் பிரவேசிக்கிறார்கள். ஜனார்த்தன! பெண்குதிரைகளுடைய கூட்டங்களைப்போல அழகியகூந்தலையுடை யவர்களான திருதராஷ்டிரருடைய மருகிகளின் பலவாறான கூட் டங்களைப் பார். கேசவ! இந்தப் பெண்களெல்லாரும் பறபலவித மாக அலறுகின்றார்களென்னும் இதைவிட அதிக துக்ககரமானது எனக்கு என்ன இருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது? மாதவ! நான், கொல்லப்பட்டிருக்கிற புத்திரர்களையும் பேரர்களையும் உடன்பிறந்தார் களையும் பார்க்கிறேனாதலால் என்னால் முன்ஜன்மங்களில் நிச்சய மாகப் பாவம் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும்" என்றாள். புத்திர சோகத்தால் வருத்தப்பட்ட காந்தாரி இவ்வண்ணம் புலம்பி ஜனார்த்தனரைப் பார்த்துப் பேசி, பிறகு கொல்லப்பட்ட புத்திர னைக் கண்டாள்.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(காந்தாரி துர்யோதனனைக் கட்டிக்கொண்டு மாதவரிடத்திற் புலம்பியது.)

கொல்லப்பட்டிருக்கிற துர்யோதனனைப் பார்த்துக் காந்தாரி யானவள் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாகிக் காட்டில் வெட்டப் பட்ட வாழைமரம்போலப் பூமியில் உடனே விழுந்தாள். அந்தக்

---

1 பொருந்தாமையால் ஒருவிஷீவிடப்பட்டது.

காந்தாரி, மீண்டும் பிரஜ்ஞையை அடைந்து உரக்க அலறியும் புலம்பியும், படுத்திருப்பவனும் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவனுமான துர்யோதனனைப் பார்த்துக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு தீனமாக அழுதாள். சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளும் பொறிகள் கலங்கினவளுமான அந்தக் காந்தாரி, 'ஆ! ஆ! மகனே!' என்று புலம்பினாள். சோகத்தினால் வாட்டப்பட்டவளான அவள், அழுகியதும் மறைந்திருக்கின்ற தோளெலும்புடன் கூடியதும் விசாலமானதும் ஹாரங்களாலும் ஸ்வர்ணாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான மார்பைக் கண்ணிலுண்டான கண்ணீரினால் நனைத்துக்கொண்டு, ஸமீபத்தில் இருக்கிற ஹ்ருஷீகேசரைப் பார்த்து இந்த வசனத்தை உரைக்கலானாள்.

"பிரபுவே! விருஷ்ணிவம்சத்தில் உதித்தவனே! ஞாதிகளுக்கு முழுதும் நாசத்தை உண்டுபண்ணுகிறதான இந்த யுத்தம் ஸமீபித்தகாலத்தில் ராஜச்ரேஷ்டனான இந்தத் துர்யோதனன் கை குவித்துக்கொண்டு என்னைப்பார்த்து, 'அம்மா! இந்த ஞாதிகளுடைய சண்டையில் எனக்கு ஜயத்தைக் கூறவேண்டும்' என்று சொன்னான். ஆண்மை பிறந்தவனே! இவ்வண்ணம் சொல்லப்பட்டவுடன், எனக்கு வரப்போகிற வியஸனமனைத்தையும் அறிந்தவளான நான், 'எங்கு தர்மமோ அங்கு ஜயம்' என்று சொன்னேன். 'நல்ல என்னருமை மைந்த! பிரபுவே! அவ்வாறு நிச்சயங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்கின்ற நீ தேவனைப்போலச் சஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட லோகங்களை அடைவாய்; இது நிச்சயம்' என்று இவ்வாறாக முன்பு உரைத்தேன். பிரபுவே! இவனைப்பற்றி நான் வியஸனப்படவில்லை. ஆனால், பந்துக்கள் கொல்லப்பட்டவரும் தீனருமான திருதராஷ்டிரரைப் பற்றியன்றோ நான் துக்கிக்கிறேன். மாதவ! கோபமுள்ளவனும் யுத்தம் செய்பவர்களுள் சிறந்தவனும் அஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவனும் யுத்தத்தில் அடங்காத மதங்கொண்டவனும் வீரசயனத்தில் படுத்திருக்கிறவனுமான என் புதல்வனைப் பார். சத்துருக்களைத் தவிக்கச்செய்பவனும் முடிசூடின மன்னர்களுக்கு முன்னே செல்பவனுமான இந்தத் துரியோதனன் இப்பொழுது புழுதிகளில் படுத்திருக்கிறான். காலத்தினுடைய மாறுபாட்டைப் பார்! வீரர்களால் விரும்பப்பட்ட படுக்கையில் நிமிர்ந்து படுத்திருக்கிறானாதலால் வீரனான துரியோதனன் எளிதில் அடையமுடியாத கதியை அடைந்தான்; இது நிச்சயம். முற்காலத்தில் அரசர்கள் எவனை அணுகி உபசரித்து மகிழ்விப்பார்களோ வீரசயனத்தில் படுத்திருக்

கிறஅவனைக கழுகுகள நாறபககங்களிலுமவநது நாடுகினறன. எவனை முன்பு மஙகையாகள மனநதைககவரும விசிறிகளால வீசுவாாகளோ அவனை இபபொழுது பக்ஷிகள சிறகுககாறறுககளால் வீசுகினறன. நீண்டகைகளுளளவனும பலசாலியும உண்மையான வல்லமையுளளவனுமான இநதததுாயோதனன் ஸிமமததிஞல யானைபோல யுதததில் பீமஸேனனுல் விழுமபடி செய்யபபட்டுப படுததிருக கிறுன். கிருஷ்ணு! கதையை நன்ருகத துடைததுககொண்டு [1] பீமஸேனனுல கொல்லபபட்டிருககிறவனும ரகதததிஞல நனைககபபட்டவனும் படுததிருபபவனுமான துாயோதனனைப பாா. கேசவ! மகாபாருபலமுளளவனுன எவன் முன்பு பதிஞேர் அக்ஷௌஹிணிகளை அழைததுவநதாஞே அவன இபபொழுது யுத்தத்தில் அநிதியினுல் நாசமடைநதான. பெரியவிலலையுடையவனும மஹாபலசாலியுமான இநததுர்யோதனன ஸிமமததிஞல் புலி தள்ளப்படுவதுபோலப பீமஸேனனுல தளளபபட்டுப படுததிருககிறுன. சிறுவனும மநதாகளை அடைநதவனும் மநதனுமான இவன் விதுரரையும பிதாவையும் அவமதிதது விருததாகளுடைய அவமானததிஞல மிருதயுவினுடைய வசததைஅடைநதான். பூமியானது எவனுடையவசததில சததுருககளில்லாததாகப பதின்மூன்று வருஷகாலமிருநததோ அபபடிபபட்ட அரசனுன எனபுத்திரன் கொல்லபபட்டுப பூமியில்படுததிருககிறுன். விருஷ்ணிகுலத்திலுதிததவனே! கிருஷ்ணு! பூமியைத தாத்ராஷ்டிரனுல் ஆளபபட்டதாகவும யானைகளாலும பசுககளாலும குதிரைகளாலும நிறைநததாகவும கண்டேன். ஆனுல், அதனை நெடுங்காலம நான் பார்க்கவிலலை. மஹாபாருபலமுள்ளவனே! அதேபூமியை இப்பொழுது அன்யாகளாலாளபபட்டதாகவும யானைகளாலும பசுககளாலும குதிரைகளாலும விடுபட்டதாகவும பாாக்கிறேன். மாதவ! நான் எதற்காகப் பிழைததிருககிறேன்? இநதஸ்திரீகள யுததரங்கததில கொலலபபட்டிருககின்ற சூரர்களைச சூழ்நதிருபபதும என்புததிரனுடைய வததைககாட்டிலும அதிககஷ்டமானதுமான இதைபபாா. க்ருஷ்ணு! விரிததகூநதலையுடையவளும அழகிய இடையையுடையவளும பொன்னுலாகிய வேதிககு ஒப்பானவளும் துர்யோதனனுடைய தோளநடுவை அடைநதவளுமாயிருக்கின்ற லக்ஷமணனுடைய தாயைபபார். நல்லமனமுள்ளவளான இநதசசிறுபெண், முன்பு பெரிய தோள்களுளளவனுன துர்யோதனன் ஜீவித்திருக்குமகாலததில், அழகியகைகளையுடையவனுன அநதத் துரியோதனனுடைய இருகை

[1] ஒருசொல் விடப்பட்டது.

களையுமடைந்து சுகித்தாள்; நிச்சயம். யுத்தத்தில் பேரனோடுகூடக் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற புத்திரனைப் பார்க்கின்ற என்னுடைய இவ் வுள்ளமானது ஏன் நூறு துணுக்காகச் சிதறிப்போகவில்லை? இகழப் படாதவளும் அழகிய தொடைகளுள்ளவளுமான (இவள்) ரக்தத்தால் நன்றாக நனைக்கப்பட்டிருக்கின்ற புத்திரனை முகர்ந்து (பார்த்துக்) கொண்டும் துரியோதனனைக் கையினால் நாற்பக்கத்திலும் தடவிக் கொண்டுமிருக்கிறாள். நல்ல மனமுள்ளவளான அவள் பர்த்தாவைப் பற்றித் துக்கப்படுவளா? கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற புத்திரனைப்பற்றி துக்கிப்பளா? அவள் (பர்த்தாவையும்) புத்திரனையும் நேரில்பார்த்து அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவளாக விளங்குகிறாள். மாதவ! நீண்டகண்களையுடையவளான இவள் இரண்டு கைகளாலும் தன் தலையிலடித்துக்கொண்டு வீரனான குருராஜனுடைய மார்பில் விழு கிறாள். வெண்டாமரைபோன்றவளும் செந்தாமரைமலரின் நடுவி லுள்ள காந்திக்குச் சமமான காந்தியையுடையவளும் இரக்கப்படத் தக்கவளுமான இந்தப்பெண், மகனை கொழுநனை இவர்களின் முகத் தைத் துடைத்துக்கொண்டு விளங்குகிறாள். சாஸ்திரங்கள் ஸத்யமா யிருக்குமாகில் அவ்வாறே வேதங்களும் ஸத்யமாயிருக்குமாகில், இந்த அரசன் தன்தோள்வன்மையால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட உலகங் களை அடைந்தானென்பது நிச்சயம்.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாப பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி மாதவரிடம் புலம்பியது.)

மாதவ! (யுத்தத்தில்) ஸ்ரமமடையாதவர்களும் யுத்தத்தில் பீமஸேனனால் கதாயுத்தத்தினால் பெரும்பான்மையாகக் கொல்லப்பட் டவர்களுமான என்னுடைய நூறு பிள்ளைகளையும் பார். பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டவர்களும் சிறுமிகளுமான என்னுடையமருமக்கள் கூந் தலை விரித்துக்கொண்டு போர்க்களத்தில் நாற்புறத்திலும் ஓடுவது எனக்கு இப்போது அதிகமான துக்கமன்றோ? பூஷணங்களையணிந்த கால்களாலே உப்பரிகைகளில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களான என் மருகி மார்கள் இப்பொழுது ரக்தத்தால் நனைந்திருக்கின்ற இந்தப் பூமியை உடம்பினால் தொடுகின்றார்கள். துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் மதங்கொண்டவர்கள்போலச் சுழலுகின்றவர்களுமான இந்தப் பெண் கள் கழுகுகளையும் நரிகளையும் காக்கைகளையும் பிரயாஸத்தினால் ஓட்

டிக்கொண்டு திரிகின்றார்கள். பிடியில் அடங்கும் இடையுள்ளவளும் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளுமான இந்த வேறொருபெண் கோரமான யுத்தகளத்தைக்கண்டு அதிக துக்கத்துடன் கீழே விழுகிறாள். மஹாபாஹுபலமுள்ளவனே! ராஜபுத்திரியும் லக்ஷ்மணனுக்குத் தாயும் க்ஷத்திரியப்பெண்ணுமான இவளைப்பார்த்து என்மனத்திற்கு ஆறுதல் உண்டாகவில்லை. வேறான இந்தப் பெண்கள் பூமியில் கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற உடன்பிறந்தார்களையும் தகப்பன்மார்களையும் பிள்ளைகளையும்பார்த்து (அவர்களின்) மிகப்பெரிய புஜங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நாற்பக்கங்களிலும் விழுகிறார்கள். பகைவரால் ஜயிக்கப்படாதவனே! பயங்கரமான யுத்தத்தில் உறவினர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களான நடுவயதிலுள்ள மாதர்கள் பிராயஞ்சென்றமாதர்கள் இவர்களின் அழுகையைக் கேள். நீண்ட கைகளையுடையவனே! ரதங்களின் கூடுகளையும் கொல்லப்பட்ட யானை குதிரைகளுடைய சரீரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு ச்ரமத்தாலும் மோகத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டு நிற்கின்ற ஸ்திரீகளைப் பார். கிருஷ்ண! மற்றொருத்தி, உடலினின்று அறுக்கப்பட்டதும் அழகிய குண்டலங்களுடன்கூடியதும் உயர்ந்த மூக்குள்ளதுமான தன்புத்திரனுடைய தலையை (கையில்) எடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறாள்; பார். தோஷமற்றவனே! ஜனார்த்தன! தர்மராஜனால் நம்முடைய இந்த வம்சம் நாசம்பண்ணப்பட்டமையால் தோஷமற்றவர்களான இந்தப் பெண்களாலும் புண்யங்குறைந்தவளான என்னாலும் பூர்வஜன்மத்தில் அதிகமான பாவம் பண்ணப்பட்டதென்றெண்ணுகிறேன். வ்ருஷ்ணிவம்சத்தில் உதித்தவனே! நல்வினை தீவினை இவ்விரண்டுக்கும் அழிவில்லை. யௌவனப்பிராயம் வந்தவர்களும், அழகிய கொங்கைகளும் முகங்களுமுள்ளவர்களுமான இந்தப் பெண்களைப் பார். மாதவ! நற்குலங்களிலுதித்தவர்களும் வெட்கமுள்ளவர்களும் கறுத்த இமைமயிர்களையும் விழிகளையும் கூந்தல்களையுமுடையவர்களும் அன்னபக்ஷிபோலத் தழுதழுத்துப்பேசுகிறவர்களும் துக்கத்தினாலும் சோகத்தாலும் அதிகம் மயக்கங்கொண்டவர்களுமான இந்தப்பெண்கள் ஸாரஸப்பேடுகள்போல அலறிக்கொண்டு கீழே விழுந்துவிட்டார்கள்; பார், செந்தாமரை மலரைப்போன்ற கண்களையுடையவனே! கிரணங்களுடன்கூடின இந்த ஸூர்யன் மலர்ந்த தாமரைமலர்கள்போலப் பிரகாசிக்கின்றவையும் தோஷமற்றவையுமான பெண்களுடையமுகங்களை வாட்டுகிறான். வாஸுதேவ! மதயானைபோல் அகங்காரமுள்ளவர்களும் பொறாமையுள்ளவர்களுமான என் புத்திரர்களுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளை இப்பொழுது ஸாமானியஜனங்களும் பார்க்

கின்றார்கள். கோவிந்த! நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அக்னிகள் போலப் பூமியில் ஜ்வலிப்பவைகளும் என்புத்திரர்களுடையவைகளுமான நூற்றுச்சந்திரப்பிரதிமைகளுடன்கூடின இந்தக்கேடகங்களையும் ஸூர்யன்போல ஜ்வலிக்கின்ற த்வஜங்களையும் பொற்கவசங்களையும் பொன்மயமானகழுத்தணிகளையும் தலைப்பாகைகளையும் பார். சத்துருக்களைக் கொல்லுகின்றவனும் சூரனுமான பீமனாலே இதோ துச்சாஸனன், ரக்தம்குடிக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களுடனுங் கூடினவனாக யுத்தத்தில் தள்ளப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறான். மாதவ! சூதாட்டத்தாலுண்டான க்லேசங்களை நினைத்துத் திரௌபதியினால் தூண்டப்பட்ட பீமஸேனனால் கதையினால் (தள்ளப்பட்ட) என் புத்திரனைப் பார். ஜனார்த்தன! ப்ராதாவுக்கும் கர்ணனுக்கும் ப்ரியத்தைச்செய்ய விருப்பமுள்ள இந்தத்துச்சாஸனனால் சூதாட்டத்தால் ஜயிக்கப்பட்ட பாஞ்சாலியானவள், 'ஓ! பாஞ்சாலி! ஸஹதேவனோடும் நகுலனோடும் அர்ஜுனனோடுங்கூடவே அடிமையாகிவிட்டாய். எம்முடைய அரண்மனையில் சீக்கிரமாக நுழை' என்று ஸபையில் சொல்லப்பட்டாள். க்ருஷ்ண! பிறகு, நான், அப்பொழுது துர்யோதனராஜனைப்பார்த்து, 'புத்திர! ம்ருத்யுபாசமாக அனுப்பப்பட்டிருக்கின்ற திரௌபதியை விட்டுவிடு. இந்த உன்மாமனை மிக்க கெட்டபுத்தியுள்ளவனென்றும் கலகப்பிரியனென்றும் தெரிந்துகொள். புத்ர! இவனைச் சீக்கிரம்விட்டுவிட்டுப் பாண்டவர்களோடு ஸமாதானஞ்செய்துகொள். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! கொள்ளிக்கட்டைகளால் யானையைச் சுடுவதுபோலக் கூர்மையான வாக்காகிற நாராசங்களாலே அதிகோபமுள்ள பீமஸேனனைத் துன்பஞ்செய்கிறாய். நீ (அவனை) அறியவில்லை' என்றுசொன்னேன். அவ்வாறான அந்தவாக்குச்சல்யங்களை மனத்தில் தரித்துக் கொண்டவனும் இரகசியத்தில் க்ரோதமுள்ளவனுமானபீமன் ஸர்ப்பமானது பெரிய காளைகளின்மீது விஷத்தைக் கக்குவதுபோல அந்தத் துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களின்மீது (க்ரோதமாகிற) விஷத்தைக் கக்கினான். ஸிம்மத்தினால் பெரிய யானை கொல்லப்படுவதுபோலப் பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்ட இந்தத் துச்சாஸனன் பெரியகைகளை விரித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கிறான். அளவுக்கு மிஞ்சின கோபங்கொண்டவனான பீமஸேனன் க்ரோதத்தினால் யுத்தத்தில் துச்சாஸனனுடையரக்தத்தைக் குடித்தானாதலால் மிகவும் பயங்கரமான கார்யத்தைச் செய்தான்.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(காந்தாரி புலம்பலின் தொடர்ச்சி.)

மாதவ! கற்றறிந்தவர்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவனும் என்னுடைய புத்திரனுமான இந்த விகர்ணன் பீமனால் நூறு துண்டாகச் செய்யப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கிறான். மதுஸூதன! சரத் காலத்தில் கார்மேகத்தால் சூழப்பட்ட சந்திரன்போல விகர்ணன் யானைகளுடைய மத்தியில் கொல்லப்பட்டவனாகப் படுத்திருக்கிறான். விற்பிடித்ததினாலேயே உண்டுபண்ணப்பட்ட தழும்புள்ளதும் பெரிதுமான இவனுடைய கையுறையுடன்கூடின கையானது, தின்னக்கருதிய கழுகுகளால் அதிகப்பிரயாஸத்தினால் துண்டாடப்படுகிறது. மாதவ! சிறுபிராயமுள்ளவளும் இரக்கப்படத்தக்கவளுமான இவனுடைய மனைவி, மாமிஸத்தைத் தின்னவிரும்பிய கழுகுகளையும் காக்கைகளையும் ஓயாமல் ஓட்டுகிறாள். ஆனால், இயலவில்லை. புருஷோத்தம! மாதவ! யௌவனமுள்ளவனும் தேவனுக்கு ஒப்பானவனும் ஸுகமாக வஸித்தவனும் ஸுகத்துக்குத் தகுந்தவனுமான விகர்ணன் புழுதிகளில் படுத்திருக்கிறான். கர்ணிகளாலும் நாளீகங்களாலும் நாராசங்களாலும் யுத்தத்தில் உயிர்நிலைகள் பிளக்கப்பட்டவனும் பரதர்களுள் சிறந்தவனுமான இவனை லக்ஷ்மியானவள் இன்னும் விடவில்லை. யுத்தத்தில் பகைவர்களுடைய கூட்டத்தைக் கொல்லுகிறவனான இந்தத் துர்முகன், யுத்தத்தில் சூரனும் பிரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனம் செய்யப்போகிறவனுமான பீமனால் கொல்லப்பட்டு நிமிர்ந்து படுத்திருக்கிறான். கிருஷ்ண! அப்பா! துஷ்டமிருகங்களால் பாதிக்கு அதிகம் தின்னப்பட்டிருக்கிற அவனுடைய இந்த முகமானது ஸப்தமியில் சந்திரன்போல விளங்குகிறது. கிருஷ்ண! யுத்தத்தில் சூரனான இந்தத் துர்முகனுடைய இப்படிப்பட்ட முகத்தைப் பார். அப்படிப்பட்ட என்னுடைய புத்திரன் எவ்வாறு சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டுப் புழுதிகளைக் கவ்வுகிறான். காண்டற்கினியவனே! எவனுடைய யுத்தத்தில் எதிர்த்து நிற்பவன் ஒருவனும் இல்லையோ தேவலோகத்தை ஜயித்தவனான அந்தத் துர்முகன் எவ்வாறு சத்துருக்களால் கொல்லப்பட்டான்? மதுஸூதன! திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரனும் வில்லாளிகளுக்கு உபமானமாக இருப்பவனும் கொல்லப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருப்பவனுமான இந்தச் சித்திர

ஸேனனைப் பார். சித்திரமான மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்தவனான அந்தச் சித்திரஸேனனைச் சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற யுவதிகள் அழுதுகொண்டு ஊனுண்ணும்ஜந்துக்களின் கூட்டங்களோடு சூழ்ந்திருக்கின்றார்கள். கிருஷ்ணா! பெண்களுடைய இந்தஅழுகையொலியும் துஷ்டமிருகங்களுடைய கர்ஜனமும் ஆலோசிக்குங்கால், எனக்கு அதிக ஆச்சரியமாகத் தோன்றுகின்றன. மாதவ! யௌவனமுள்ளவனும் சிறந்தவனும் எப்பொழுதும் உத்தம ஸ்திரீகளால் அடையப்பட்டவனுமான இந்த விவிம்சதியானவன் கொல்லப்பட்டுப் புழுதிகளில் படுத்திருக்கின்றான். பாணங்களால் அறுக்கப்பட்ட கவசத்தையுடையவனும் வீரனும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவனுமான விவிம்சதியைக் கழுகுகள் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. [1] கிருஷ்ணா! பார். சிறந்த வீரனான அந்தவிவிம்சதி யுத்தத்தில் பாண்டவர்களுடைய படையில்பிரவேசித்து ஸத்புருஷர்களுக்குத்தகுதியான வீரசயனத்தில் படுத்திருக்கின்றான். கிருஷ்ணா! புன்னகையுள்ளதும் அழகிய மூக்குடன்கூடியதும் அழகியபுருவங்களுள்ளதும் சந்திரனுக்கொப்பானதும் பார்க்க மிகஇனியதுமான விவிம்சதியினுடைய முகத்தைப் பார். விளையாடுகின்ற கந்தர்வனை ஆயிரமாயிரமாகத் தேவகன்னிகைகள் உபாஸிப்பதுபோலப் பலவாறாக உத்தம ஸ்திரீகளால் உபாஸிக்கப்படுகின்றவனும் பகைவரின் படைகளை அழிப்பவனும் சூரனும் யுத்தத்தில் திறமையுள்ளவனும் பகைவர்களை நாசம் செய்பவனுமான துஸ்ஸஹனை எவன் தாங்குவான்? அம்புகளால் சூழப்பட்டிருக்கிற துஸ்ஸஹனுடைய இந்தச் சரீரமானது, மலர்களுள்ளவைகளும் தன்மீது முளைத்தவைகளுமான கோங்கு மரங்களால் நாற்புறங்களிலும் நிறைக்கப்பட்ட மலைபோல விளங்குகின்றது. துஸ்ஸஹன் உயிரை இழந்திருந்தும் பொன்மயமான மாலையினாலும் பிரகாசிக்கின்ற கவசத்தினாலும் அக்னியினால் சுவேதபர்வதம் விளங்குவதுபோல விளங்குகின்றான்.

இருபதாவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி அழுகின்றமாதர்களைக் கண்ணபிரானுக்குக் காட்டியது.)

கேசவ! தாசார்ஹ! எவனைப் பலத்திலும் சௌர்யத்திலும் பிதாவான அர்ஜுனனிலும் உன்னிலும் அரைமடங்கு அதிகமானவ

1 வேறுபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

னென்றும் கொழுத்தசிங்கம்போல வீர்யமுள்ளவனென்றும் சொல்லு கிறார்களோ, எவன் ஒருவனுக்கே எவ்விதத்தினாலும் பிளக்கமுடியாத என் புத்திரனுடைய சேனையைப் பிளந்தானோ, அந்த அபிமன்யு மற்ற வாகளுக்கு மிருத்யுவாக இருந்து தானே மிருத்யுவசத்தை அடைந்தான். கிருஷ்ணா! அளவற்ற தேஜஸையுடையவனும் அர்ஜுனனுடையகுமாரனுமான அந்த அபிமன்யு கொல்லப்பட்டிருந்தும் ஒளியானது தணியவேயில்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன். புகழ்ப் பட்டவளும் சிறுமியும் காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுன னுக்கு மருமகளுமான இந்த விராடபுத்ரி, கொல்லப்பட்டிருக்கிற வீர னை தன் கணவனைப் பார்த்துத் துக்கிக்கிறாள். கிருஷ்ணா! மனைவியான இந்த விராடபுத்ரி ஸமீபத்திலிருக்கிற அந்தக் கணவனை நாடிக் கையி னால் தடவிக்கொடுக்கிறாள். நல்லமனமுள்ளவளும் ஆசைப்படத் தக்க ரூபமுள்ளவளுமான இந்த உத்தரையானவள், மலர்ந்தகமலம் போன்றதும் சங்குபோலத்திரண்டிருக்கும் கழுத்தையுடையதுமான அந்த அபிமன்யுவினுடைய முகத்தைமோந்து கட்டிக்கொள்ளுகிறாள். கோபமுள்ளவளான இவள், முன்பு லஜ்ஜையுள்ளவளாகவும் மது மயக்கம் மிஞ்சினவளாகவும் இவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வள். கிருஷ்ணா! ரக்தத்தினால் நன்றாகப் பூசப்பட்டதும் ஸுவர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அவனுடைய கவசத்தைக்கழற்றிச் சரீ ரத்தை எல்லாப்பக்கத்திலும் பார்க்கிறாள். கிருஷ்ணா! சிறுபெண்ணான அவள் அவனைப்பார்த்துக்கொண்டே உன்னைநோக்கி, 'புண்டரீகா க்ஷரே! உமக்கு ஸமமான கண்களையுடையவரும் பலத்திலும் வீர யத்திலும் உம்மை ஒத்தவருமான இவர் வீழ்த்தப்பட்டார். தோஷ மற்றவரே! தேஜஸினாலும் அவ்வாறே ரூபத்தினாலும் உமக்கு மிக வும் ஒப்பான வீரர் தள்ளப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கிறார்' என்று கூறுகிறாள். (உத்தரை பின்னும் அபிமன்யுவைப்பார்த்து,) 'அதிக மென்மையானவரும் கம்பளங்களிலும் தோலிலும்படுக்கிறவருமான உம்முடையசரீரமானது இப்பொழுது பூமியில் வருத்தத்தை அடை யாமலிருக்கிறதா? யானைத்துதிக்கை போன்றவைகளும் நாண்கயிறு மோதுவதினால் கடினமான தோல்களுள்ளவைகளும் பொன்மயமான தோள்வளைகளுள்ளவைகளும் நீண்டிருக்கின்றவைகளுமான இருகை களையும்பரப்பிக்கொண்டு பலவாறு தேகப்பயிற்சிசெய்து சிரமத்தினால் ஸுகமாகத்தூங்குகிறவர்போலப் படுத்திருக்கிறீர்; இது நிச்சயம். இவ் வாறு புலம்புகின்றவளும் துன்பமுள்ளவளுமான என்னைப்பார்த்து நீர் ஏன் மறுமொழிசொல்லவில்லை? உமது விஷயத்தில் நான் ஒருகுற

றமும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏன் என்னைப்பார்த்து மறுமொழி சொல்லாமலிருக்கிறீர்? நாதரே! முன்பு நீர் என்னைத் தூரத்தினின்று பார்க்கும்போதே ஸல்லாபம் செய்வீரே? நான் குற்றஞ்செய்ததாக நினைக்கவில்லை. ஏன் என்னைப் பார்த்து மறுமொழி சொல்லவில்லை? பூஜ்யரே! பூஜிக்கத்தக்கவளான ஸுபத்ரையையும் தேவர்களுக்கொப்பான இந்தத் தகப்பனமார்களையும் துக்கத்தினால் எளியவளான என்னையும் விட்டுவிட்டு நீர் எங்கேபோகப்போகிறீர்?' என்று ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அவனுடைய கேசங்களைக் கையினால் உயர எடுத்து மடியில் அவனுடைய முகத்தைவைத்துக்கொண்டு உயிரோடிருப்பவனைப்போல வினவுகிறாள். பின்னும், அவள், 'வாஸுதேவருக்கு மருகரும் அர்ஜுனருக்குப் புத்திரருமான உம்மை யுத்தமத்தியிலிருக்கும்பொழுது இந்த மகாரதர்கள் எவ்வாறு கொன்றார்கள்? எவர்களால் நான் விதவையாகச்செய்யப்பட்டேனோ க்ரூரமான காரியத்தைச்செய்தவர்களான அந்தக்கிருபரையும் கர்ணனையும் ஜயத்ரதனையும் துரோணரையும் துரோணபுத்திரரையும் நிந்திக்கவேண்டும். பாலரும் ஸஹாயமற்றவருமான உம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு கொன்றவர்களும்அனேகர்களுமான எல்லாரதிகசிரேஷ்டர்களுடைய மனமும் அப்பொழுது எவ்வாறு துணிந்தது? வீரரே! நாதனுள்ளவரான நீர் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அநாதனைப்போல எவ்வாறு மரணத்தை அடைந்தீர்? யுத்தத்தில் அனேகர்களால் கொல்லப்பட்ட உம்மைப்பார்த்து வீரரும் புருஷஸ்ரேஷ்டரும் பாண்டுநந்தனருமான உம்முடைய பிதா எவ்வாறு ஜீவித்திருக்கிறார்? செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களை உடையவரே! பார்த்தர்களுக்குப் பெரிதான ராஜ்யலாபமும் சத்துருக்களுக்கு நேர்ந்த அவமானமும் நீர் இல்லாவிடில் மகிழ்ச்சியை உண்டுபண்ணா. தர்மத்தினாலும் மனவடக்கத்தினாலும் உம்மால் சஸ்திரங்களால் தேடப்பட்டிருக்கிறலோகங்களுக்கு நானும் விரைவாகப் பின்தொடர்ந்து வரப்போகிறேன். அவ்விடத்தில் என்னை எதிர்பாரும். துர்ப்பாக்கியமுள்ளவளான நான் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கிற உம்மைப்பார்த்தும் ஜீவித்திருப்பதினால் காலம் வராமலிருக்கும் தருணத்தில் ஒரு பிராணியினாலும் மரணமடைவது ஸாத்யமாகாது. புருஷோத்தமரே! இப்பொழுது நீர் பித்ருலோகத்தைஅடைந்து என்னைப்போன்ற வேறு எந்தப்பெண்ணைநோக்கி இன்பமானதும் புன்னகையுடன்கூடியதுமான வாக்கினால் அழைக்கப்போகிறீர்? சிறந்த ரூபத்தினாலும் புன்சிரிப்புடன்கூடின வாக்கினாலும் ஸ்வர்க்கத்தில் அப்

ஸரஸுகளுடைய மனங்களைக் கலக்கப்போகிறீர் ; நிச்சயம், ஸுபத்ரா புத்ரரே! புண்யம்செய்தவர்களுக்குரிய லோகங்களை அடைந்து அப்ஸரஸுகளோடு சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற நீர் ஸமயத்தில் என்னுடைய நல்காரியங்களை நினைத்துக்கொள்ளும். வீரரே! இவ்வுலகில் என்னுடன் உமக்கு இந்த ஆறுமாதகாலம் வரையில்தான் வாழ்க்கை ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஏழாவது மாதத்தில் நீர் மரணத்தை அடைந்துவிட்டீர்' என்று இவ்வண்ணம் வசனத்தைச் சொல்லுபவளும் துக்கமுள்ளவளும் எண்ணம் வீணானவளுமான இந்த உத்தரையை மத்ஸ்யராஜனுடைய வம்சத்தைச்சேர்ந்த ஸ்திரீகள் விலக்குகிறார்கள். துன்பமுற்றவளான இந்த உத்தரையை மிக்க துன்பத்தை அடைந்தவர்களான ஸ்திரீகள் தாங்களாகவே இழுத்து விலக்கி, கொல்லப்பட்டிருக்கிற விராடனைக்கண்டு அலறுகின்றனர் ; புலம்புகின்றனர். துரோணருடைய அஸ்திரங்களாலும் பாணங்களாலும் அறுக்கப்பட்டவனும் ரத்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டவனும் படுத்திருப்பவனுமான விராடராஜனை இந்தக்கழுகுகளும் நரிகளும் காக்கைகளும் மிகுதியாகக் கொத்துகின்றன. பக்ஷிகளால் கொத்தப்படுகின்ற விராடனைக் கறுத்த கண்களையுடையவர்களும் வயஸு முற்றவர்களுமான ஸ்திரீகள், பக்ஷிகளைத் தடுத்துப் பாதுகாப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாகவில்லை. வெய்யிலால் வாட்டப்பட்டவர்களும் ஆயாஸத்துடன் கூடியவர்களுமான இந்தமாதர்களுடைய சிரமத்தினால் நிறம்மாறியிருக்கிற முகங்களுடைய நல்லரூபமானது அழிந்திருக்கிறது. மாதவ! உத்தரனையும் அபிமன்யுவையும் காம்போஜனை ஸுதக்ஷிணனையும் அபிமன்யுவினால் அடிக்கப்பட்டவனும் இனியதோற்றமுள்ளவனும் போர்த்தலையினடுவில் படுத்திருப்பவனுமான லக்ஷ்மணனையும் பார்.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி கர்ணன்மனைவியைக் காட்டியது)

மகாவில்லாளியும் மகாரதனுமான இந்தக்கர்ணன், யுத்தத்தில் எரியும் நெருப்பு அவிக்கப்படுவதுபோல அர்ஜுனனுடைய தேஜஸினால் அவிக்கப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறான். அனேக அதிரதர்களைக் கொன்று பூமியில் விழுந்தவனும் படுத்திருப்பவனும் ரக்த

பெருக்குப் பரவியிருக்கும் அங்கங்களுள்ளவனும் ஸூர்யனுக்குப் புத்திரனுமான கர்ணனைப் பார். பொறுமையுள்ளவனும் தீர்க்க ரோஷமுள்ளவனும் பெரிய வில்லைப்பிடித்தவனும் மஹாரதனும் சூரனுமான கர்ணன் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் கொல்லப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறான். புருஷோத்தம! மஹாரதர்களான என்னுடைய புத்திரர்கள் யூத பதியை முன்னிட்டுக்கொண்டு யானைகள் யுத்தம் செய்வதுபோலப் பாண்டவர்களிடத்திலிருந்து உண்டான பயத்தினால் எவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு யுத்தம் செய்தார்களோ, சிங்கத்தினால் புலியும் மத யானையினால் மற்றொரு யானையும் வீழ்த்தப்படுவதுபோல யுத்தத்தில் ஸவ்யஸாசியினால் வீழ்த்தப்பட்டவனும் யுத்தத்தில் சூரனும் கொல்லப்பட்டவனுமான அந்தக்கர்ணனை அவனுடைய இந்த ஸ்திரீகள், விரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கூந்தலையுடையவர்களாக நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மாதவ! தர்மராஜனான யுதிஷ்டிரன் எவனிடத்தினின்று எப்பொழுதும் பயந்தவனாக (அவனை) நினைத்துக்கொண்டே பதின்மூன்று வருஷகாலம் நித்திரையை அடையவில்லையோ, சத்துருக்களால் இந்திரன் வெல்லப்பட முடியாததுபோலப் பகைவர்களால் யுத்தத்தில் வெல்லப்படமுடியாதவனும் கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற ஊழித்தீப்போன்றவனும் இமயமலைபோல மிக்க உறுதியுடன் நிற்பவனுமான அந்தக்கர்ணன், முன்பு துரியோதனனுக்கு ரக்ஷகனாக இருந்து (இப்பொழுது) காற்றினால் முறிக்கப்பட்ட மரம்போல அடித்துத்தள்ளப்பட்டுப் பூமியில் படுத்திருக்கிறான். 'இந்தப்பூமியானது தேருருளையைவிழுங்கினமையால் ஆசார்யசாபமானது உன்னைத் தொடாந்துவிட்டது, இது நிச்சயம். அக்காரணத்தினால் யுத்தமண்டலத்தின் மத்தியில் தனஞ்சயனால் பாணத்தினால் உன்னுடைய தலை அபகரிக்கப்பட்டது' என்று அடிக்கடி புலம்புகிறவளும் தீனமாகஅழுபவளும் பூமியில் விழுந்தவளுமான விருஷஸேனனுடைய தாயான கர்ணனுடைய மனைவியை நீ பார். ஸ்வர்ணத்தினால் இழைக்கப்பட்ட கச்சையையுடையவனும் மகாபாகுபலமுள்ளவனும் கம்பீரமான பலத்துடன்கூடினவனுமான கர்ணனைப் பார்த்து இந்த ஸுஷேணனுடைய தாயானவள் மிக்க வ்யஸனத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவளாகவும்கதறுகின்றவளாகவும் பிரஜ்ஞையற்றுக் கீழேவிழுந்துவிட்டாள். ஆ! ஆ! கஷ்டம். நாற்பக்கத்திலும் சரீரங்களைத் தின்கின்ற மிருக பக்ஷிகளால் மஹாத்மாவான கர்ணன் சிறிது மிகுந்திருக்கும்படி செய்யப்பட்டானன்றோ? இவன் கிருஷ்ணபக்ஷசதுர்த்தசியில் சந்திரன்போலப் பார்க்க விருப்பத்தக்கவனாயில்லை. புத்திரவதத்தி

னால் நன்கு வாட்டப்பட்டவளும் பூமியில் விழுந்திருப்பவளும் மறுபடியும் எழுந்திருந்து மனமெலிவுற்றவளுமான அப்படிப்பட்ட இந்த ஸுஷேணனுடைய மாதாவானவள் கர்ணனுடைய முகத்தை நாற்புறங்களிலும் மோந்துபார்த்து அதிகமாக அலறுகிறாள்.

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஸ்த்ரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி, பாஹ்லீகன் முதலானவர்களையும் அவர்களின் மங்கையரையும் காட்டியது)

பீமஸேனனால் கீழே வீழ்த்தப்பட்டவனும் சூரனும் தூரத்திலிருக்கிற பந்துஜனங்களுள்ளவனும் பந்துக்களில்லாதவன் போன்றவனுமான அவந்திதேசாதிபதியைக் கழுகுகளும் நரிகளும் பக்ஷிக்கின்றன. மதுஸூதன! சூரர்களுக்குத் துன்பத்தைச்செய்து வீரசயனத்தில் படுத்திருப்பவனும் ரக்தத்தினால் நனைக்கப்பட்டிருப்பவனுமான அந்த அவந்திதேசாதிபதியைப் பார். அவனை நரிகளும் கழுகுகளும் பற்பலவிதமான மாம்ஸாசிகளும் அந்த அந்த வழியினால் இழுக்கின்றன. காலத்தின் வேறுபாட்டைப்பார்! வீரசயனத்தில் படுத்திருப்பவனும் சூரனும் அழுகையை உண்டுபண்ணுகின்றவனுமான அவந்திதேசாதிபதியை மங்கையர்கள் அழுதுகொண்டு நாற்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து நிற்கின்றார்கள். கிருஷ்ண! ப்ரதீபன்புத்திரரும் பெரிதானவில்லையுடையவரும் பீமனால் கொல்லப்பட்டிருப்பவரும் நன்றாக உறங்குகின்ற புலிபோன்றவரும் நல்லமனமுள்ளவருமான பாஹ்லீகரைப்பார். கொல்லப்பட்டிருந்தும் இந்தப்பாஹ்லீகருடைய முகத்தின்வர்ணமானது பௌர்ணமாஸியில் உதித்திருக்கின்ற பூர்ணசந்திரனுடையகாந்திபோல மிகவும் பிரகாசிக்கின்றது. புத்திரசோகத்தால் வாட்டப்பட்டவனும் பிரதிஜ்ஞையைப் பாதுகாக்கின்றவனும் இந்திரகுமாரனுமான அர்ஜுனனால் யுத்தத்தில் விருத்தக்ஷத்திரன்குமாரனான ஜயத்ரதன் கொல்லப்பட்டான். ஸத்யத்தைப் பாதுகாக்க எண்ணங்கொண்ட அர்ஜுனனால் பதினொரு [1]சமூஸேனைகளைக்கொன்று கொல்லப்பட்டவனும் மஹாத்மாக்களால் காப்பாற்றப்பட்டிருந்தவனுமான இந்த ஜயத்ரதனைப்பார். ஜனார்த்தன! ஸிந்துதேசத்திற்கும் ஸௌவீரதேசத்திற்கும் நாதனாக இருப்பவனும் கொழுப்புமிக்கவனும் உறுதியானமனமுள்ளவனுமான

---

1 ஆதிபர்வம் ஙக-ம் பக்கத்திற்காண்க.

ஜயத்ரதனை நரிகளும் கழுகுகளும் தின்னுகின்றன. அச்சுத ! காதல் மனைவியரால் நன்குபாதுகாக்கப்படுகின்ற இந்தஜயத்ரதனைப் பயங்கரமானவிலங்குகள் பள்ளமானகாட்டிற்குஅருகில் இழுக்கின்றன. மஹாபாகுபலமுள்ளவனான இந்தஜயத்ரதனை ஸிந்து, ஸௌவீரம், காம்போஜம், காந்தாரம், யவனம்ஆகியநாட்டினரான இந்தமாதர்கள் பார்த்துக்கொண்டு நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துநிற்கின்றார்கள். ஜனார்த்தன ! எப்பொழுது ஜயத்ரதன் திரௌபதியை எடுத்துக்கொண்டு கேகயர்களோடு ஓடினானோ அப்பொழுதே இவன் பாண்டவர்களால் கொல்லப்படத்தக்கவன். பாண்டவர்கள் துச்சலையைக் கௌரவித்தமையாலன்றோ அப்பொழுது ஜயத்ரதன் விடப்பட்டான் ? கிருஷ்ண ! அவர்கள் இப்பொழுது என் அவளைக் கௌரவிக்கவில்லை ? சிறுமியான என் புத்திரியானவள் ஸைந்தவனைக்குறித்துத் துக்கிக்கின்றவளாக அதிகமாகத் தடுமாற்றமுற்றவள்போலவும் பாண்டவர்களை நிந்திக்கின்றவள் போலவும் தன்னைமாய்த்துக்கொள்ள முயலுகிறாள். கிருஷ்ண ! சிறுமியான என்பெண்ணும் விதவையாகி, என் நாட்டுப்பெண்களும் நாதனை இழந்தவர்களானார்கள். எனக்கு இதைவிட மேற்பட்ட துக்கம் என்ன உண்டாகப்போகிறது ? ஆ ! ஆ ! நாயகனது தலையைக்காணாமல் இங்குமங்கும் ஓடுகின்றவளும் சோகத்தையும் பயத்தையும் விட்டவள்போலிருக்கின்றவளுமான துச்சலையைப் பார். கஷ்டம் ! எவன், புத்ரனிடத்தில் போராவலுள்ள எல்லாப்பாண்டவர்களையும் தடுத்தானோ அந்தஜயத்ரதன் மிகுந்திருந்த சேனைகளைக் கொன்று தானும் ம்ருத்யுவசத்தை அடைந்தான். மதயானையைப்போன்றவனும் வீரனும் எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கப்படத்தகாதவனுமான அவனை நாற்புறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு சந்திரன்போன்ற முகமுள்ள இந்தப் பெண்கள் அழுகின்றார்கள்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி பீஷ்மர்முதலானவர்களுடைய குணங்களைக்கூறி அவர்களின் சரீரங்களையும் அழுகின்றமாதர்களையும் காட்டியது)

அப்பா ! யுத்தத்தில் தர்மங்களை அறிந்தவனான தர்மராஜனால் கொல்லப்பட்டவனும் ஸாக்ஷாத் நகுலனுக்குமாதுலனுமான சல்யன் இதோ படுத்திருக்கிறான். புருஷோத்தம ! எல்லா விஷயத்திலும்

எவன் எப்பொழுதும் உன்னோடு போட்டிபோடுவானோ மஹாபலசாலியான அப்படிப்பட்ட இந்த மத்ரராஜன் கொல்லப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறான். சொல்லக்கருதுகிறவர்கள் ஜயத்ரதன்விஷயத்திலாவது எவ்வித்தாலாவது ஒருகுற்றத்தைக் கூறுவார்கள். மத்ரராஜகுமாரன் விஷயத்தில் எவ்வாறு குற்றத்தைக் கூறுவார்கள்? ஐயா! யுத்தத்தில் கர்ணனுடைய ரதத்தின்மேலேறிக் குதிரைகளை நடத்துகின்ற இந்தச் சல்யனால் அப்பொழுது பாண்டுபுத்திரர்களுக்கு ஜயம் வருவதின்பொருட்டுக் கர்ணனுடைய [1]தேஜோவதம் செய்யப்பட்டது. அந்தோ! கஷ்டம். பூர்ணசந்திரன்போல அழகிய காட்சியுள்ளதும் தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடையதும் காக்கைகளாலே சிறிது கொத்தப்பட்டதும் காயமில்லாததுமான சல்யனுடைய முகத்தைப்பார். கிருஷ்ணா! பொன்போன்ற காந்தியையுடையவனான இந்தச் சல்யனுடைய வாயினின்று வெளிவந்திருப்பதும் புடம்போட்ட தங்கத்துக்கு ஒப்பான காந்தியுள்ளதுமான இந்த நாவானது பக்ஷிகளால் தின்னப்படுகிறது. யுதிஷ்டிரனால் கொல்லப்பட்டவனும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தனும் மத்ரநாதனுமான சல்யனைக் குலஸ்திரீகள் அழுதுகொண்டு சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். மிக்க மெல்லிய வஸ்திரத்துடன்கூடிய இந்த க்ஷத்ரியமாதர்கள் அலறிக்கொண்டு புருஷஸ்ரேஷ்டனும் க்ஷத்ரியஸ்ரேஷ்டனும் கீழே விழுந்திருப்பவனுமான இந்தச் சல்யனை அணுகிச் சேற்றில் அமிழ்ந்த காளையைச் சுற்றித் தலையீற்றுப் பசுக்கள் நிற்பதுபோல நான்குபக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு நிற்கின்றார்கள். வ்ருஷ்ணிநந்தனா! ரக்ஷிக்கிறவனும் சூரனும் வீரசயனத்தில் படுத்திருப்பவனும் அம்புகளால் துண்டாடப்பட்டவனுமான இந்தச் சல்யனைப்பார். மலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டவனும் பிரதாபசாலியும் யானையின்மேல் வெட்டியைத் தரித்தவனும் காந்தியுள்ளவனுமான இந்தப் பகதத்தராஜன் அடித்துத்தள்ளப்பட்டுப் பூமியிற் படுத்திருக்கிறான். துஷ்டமிருகங்களால் தின்னப்படுகின்ற இவனுடைய தலையிலிருக்கின்ற இந்தப் பொன்மாலையானது தலைமயிர்களை விளங்கச்செய்கின்றதுபோலப் பிரகாசிக்கின்றது. வ்ருத்ராஸுரனுடன் இந்திரனுக்கு(நேர்ந்தது)போல இந்தப் பகதத்தனோடு பார்த்தனுக்கு மயிர்பொடித்தலை உண்டுபண்ணுகின்றதும் அதிபுகரமானதும் மிக்க அசசந்தருவதுமான யுத்தம் நடந்ததாம். நீண்ட கைகளையுடையவனான இந்தப் பகதத்தன் குந்திபுத்ரனான தனஞ்சயனோடு போர்புரிந்து அவனைப் பிராணஸம்சயத்தை அடைவித்துக் குந்திபுத்திரனான அவனால் கொல்லப்பட்டான். சௌர்யத்திலும் வீர்யத்திலும் உல

[1] மனத்தின் ஊக்கத்தைக் கெடுத்தல்.

த்தில் எவருக்குச்சமானன் ஒருவனுமில்லையோ யுத்தத்தில் பயங்கரமானகார்யத்தைச்செய்கின்ற அப்படிப்பட்ட இந்தபீஷ்மர்கொல்லப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறார். கிருஷ்ண! யுகாந்தத்தில் காலத்தினால் ஆகாயத்தினின்று தள்ளப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல (யுத்தபூமியில்) படுத்திருப்பவரும் ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியையுடையவருமான சந்தனுபுத்திரரைப் பார். கேசவ! வீர்யசாலியும் நரஸூர்யருமான இந்தப் பீஷ்மர், யுத்தத்தில் சஸ்த்ரங்களுடைய தாபத்தினால் சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்து ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தை அடைவதுபோல அஸ்தமயத்தை அடைகிறார். சரதல்பத்தை அடைந்தவரும் ஜிதேந்திரியரும் (விரதத்தினின்று) நழுவாதவரும் சூரர்களால் அடையப்படும் வீரசயனத்தில் படுத்திருப்பவருமான பீஷ்மரைப் பார். இவர் கர்ணிகளாலும் நாளீகங்களாலும் சரங்களாலும் உத்தமமான சயனத்தைப்பரப்பி அதன்மீதேறிச் சரவணத்தில் ஸ்கந்தபகவான் படுத்திருப்பதுபோலப் படுத்திருக்கிறார். மாதவ! தந்தையின்கட்டளையைக்காப்பவரும் ஊர்த்துவரேதஸும் மிக்ககீர்த்தியுடையவரும் யுத்தத்தில் நிகரற்றவரும் கங்காபுத்திரருமான இந்தப் பீஷ்மர் பஞ்சினால் நிரப்பப்படாமல் மூன்றுபாணங்களுடன் கூடியதும் காண்டீவத்தைவில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதுமான உத்தமமான தலையணையைத் தலைக்கு ஆதாரமாகவைத்துக்கொண்டு படுத்திருக்கிறார். ஐயா! தர்மாத்மாவும் எல்லாம் தெரிந்தவருமான இந்தப்பீஷ்மர் மரிக்குமியற்கையுள்ள மனிதராயிருந்தும் தேவன்போல இம்மை மறுமைகளை அறிந்திருந்ததால் உயிரை வைத்திருக்கிறார். சந்தனுபுத்ரரான பீஷ்மர் சத்துருக்களால் அடிக்கப்பட்டு இப்பொழுது படுத்திருத்தலால் யுத்தத்தில் ஒருவனும் ஸமர்த்தனல்லன்; கற்றறிந்தவனுமல்லன்; பராக்ரமசாலியுமல்லன்; சூரரும் பாண்டவர்களால் கேட்கப்படுகின்றவரும் தர்மத்தை அறிந்தவரும் ஸத்யவாதியுமான இந்தப் பீஷ்மராலே மரணோபாயமானது யுத்தத்தில் தம்மாலேயே சொல்லப்பட்டது. முழுதும் நசித்துப்போனகுருவம்சமானது எவரால் மீண்டும் மேல்அபிவிருத்திசெய்யப்பட்டதோ மஹாபுத்திசாலியான அந்தப் பீஷ்மர் கௌரவர்களோடு அவமானத்தை அடைந்தார். மாதவ! தேவவிரதரென்னும் பெயருள்ளவரும் தேவனுக்கொப்பானவரும் புருஷோத்தமருமான பீஷ்மர் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்கள் எந்தத்தர்மத்தினால் எதைக் காணப்போகிறார்கள்?

அர்ஜுனனுக்குக் கற்பிப்பவரும் அவ்வாறே ஸாத்யகிக்கு ஆசார்யரும் கௌரவர்களுக்கு உத்தமகுருவும் விழுந்திருக்கிறவரு

மான அந்தத் துரோணரைப் பார். மாதவ! தேவதைகளுக்கெல்லாம் பிரபுவான இந்திரன்போலவும் சுக்ராசார்யர்போலவும் மஹாவீர்யமுள்ளவரான துரோணரும் [1]நான்குவிதமான அஸ்திரங்களையும் அறிந்திருக்கிறார். எவருடைய அருளால் பாண்டுநந்தனனான பீபத்ஸுவானவன் செய்யமுடியாதகாரியத்தைச் செய்தானோ அவர் கொல்லப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறார். இவரை அஸ்திரங்கள் பாதுகாக்கவில்லை. கௌரவர்கள் எவரைமுன்னிட்டுப் பாண்டவர்களை யுத்தத்திற்கு அழைத்தார்களோ சஸ்திரதாரிகளுள் சிறந்தவரான அப்படிப்பட்ட இந்தத் துரோணர் சஸ்திரத்தினால் வெட்டப்பட்டார். சேனையை மிச்சமின்றி எரிக்கின்ற எவருடையகதியானது அக்னியினுடையகதிபோலிருந்ததோ அவர் கொல்லப்பட்டு ஜ்வாலை தணிந்தநெருப்புப்போலப் பூமியில் படுத்திருக்கிறார். மாதவ! கொல்லப்பட்டிருந்தும் உயிரோடிருப்பவர்போன்ற துரோணருடைய விற்பிடியும் கையுறையும் சிதறாமலிருப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. கேசவ! ஆதியில் நான்முகனிடத்தினின்று விலகாமலிருந்தது போலச் சூரரானஎவரிடத்தினின்று நான்குவேதங்களும் எல்லாஅஸ்திரங்களும் விலகாமலிருந்தனவோ சந்தனப்பூச்சுக்குரியவையும் வந்திகளால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப்பட்டவையும் மங்களகரமானவையும் நூறுசிஷ்யர்களால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவையுமான அவருடைய இந்த இருகால்களையும் நரிகள் இழுக்கின்றன. மதுஸூதன! துருபதபுத்திரனால் கொல்லப்பட்டிருக்கிற துரோணரருகில் கிருபியானவள் துக்கத்தினால் அறிவழிந்து மனந்தளர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அழுபவளும் மனவருத்தமுள்ளவளும் அவிழ்ந்த தலைமயிரையுடையவளும் தலைகுனிந்திருப்பவளுமான அந்தக்கிருபி, கொல்லப்பட்டவரும் சஸ்திரதாரிகளுள் சிறந்தவரும் பர்த்தாவுமான துரோணரருகில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார். கேசவ! திருஷ்டத்யும்னனால் பாணங்களால் கவசம் பிளக்கப்பட்ட துரோணரைச் சடையுள்ளவளும் பிரமசாரிணியுமான கிருபியானவள் யுத்தபூமியில் தைன்யத்துடன் உபாஸிக்கிறாள். மென்மையானவளும் கீர்த்தியுள்ளவளுமான கிருபியானவள், மனவருத்தமுற்றவளாக யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டிருக்கிற பர்த்தாவினுடைய ப்ரேதகிருத்தியத்திலும்முயலுகிறாள். ஸாமகர்கள் விதிப்படி அக்னிகளை மூட்டிச் சிதையை நாற்பக்கங்களிலும் கொளுத்தித் துரோணரை அதில் வைத்து மூன்று ஸாமங்களைக் கானம் செய்கின்றார்கள். மாதவ! சடையுள்ளவர்களான இந்தப்

1 ஆதிபர்வம், 526-ம் பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

பிரம்மசாரிகள் சிதையை ஏற்படுத்துகின்றார்கள். விறகளாலும் சக்திகளாலும் ரதநீடங்களாலும் மற்றப் பற்பலபாணங்களாலும் அதிக தேஜஸ்வியான துரோணரை எரிக்கப்போகிறார்கள். அந்தப்பிரம்மசாரிகள் துரோணரை எடுத்துக்கொண்டு ஸாமகானம் செய்கின்றார்கள்; ரோதனத்தையும் செய்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் அந்தஸ்தங்களான மூன்று ஸாமங்களால் துதிக்கின்றார்கள். துரோணசிஷ்யர்களான பிராம்மணர்கள் அக்னியில் அக்னியைச் சோதத்துத் துரோணரை அக்னியில் ஹோமம்செய்து சிதையை அபரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவந்து அவ்வாறு கிருபியை முன்னிட்டுக்கொண்டு கங்கையை நோக்கிச் செல்லுகின்றார்கள்.

இருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி பூரிஶ்ரவஸ்முதலியவர்களையும் அவர்களின் மனைவியரையும் காட்டியது.)

மாதவ! ஸாத்யகியினால்கொல்லப்பட்டவனும் பக்கத்தில் அனேகபக்ஷிகளால் கொத்தப்படுகிறவனுமான ஸோமதத்தனுடைய குமாரனைப் பார். ஜனார்த்தன! புத்திரசோகத்தினால் மிகவாட்டப்பட்ட ஸோமதத்தன் சிறந்த வில்லாளியான யுயுதானனை நிந்திக்கிறவன்போலக் காணப்படுகிறான். இகழப்படாதவளான இந்தப் பூரிஶ்ரவஸின் தாயானவள் சோகத்தினால் கவரப்பட்டவளாகப் பர்த்தாவான [1] ஸோமதத்தனை ஸமாதானம் செய்கிறாள். "மகாராஜரே! பாக்கியத்தினால் பயங்கரமானதும் பாரதர்களுக்கு நாசத்தை உண்டு பண்ணுகின்றதுமான இந்தக் கௌரவயுத்தமாகிற கோரமான யுகாந்தத்தைப் பாராமலிருக்கிறீர். யூபஸ்தம்பம்போன்ற கைகளையுடையவனும் வீரனும் அனேக ஆயிரக்கணக்காகத் தக்ஷிணைகளைக் கொடுப்பவனும் அனேக யாகங்களால் தேவர்களைப் பூஜிப்பவனும் கொல்லப்பட்டவனுமான புத்திரனைப் பாக்கியத்தினால் பாராமலிருக்கிறீர். மஹாராஜரே! ஸமுத்திரத்தில் ஸாரஸப்பேடுகளுடைய சப்தத்தைப்போல் யுத்தத்தில் மருமக்களுடைய கோரமான பலவிதப் புலம்பலைப் பாக்கியத்தினால் கேளாமலிருக்கிறீர். புத்திரர்களும் நாதனும் கொல்லப்பட்டவர்களான உம்முடைய இந்த ஐந்துநாட்டுப் பெண்களும் ஒற்றையாடை உடுத்தவர்களும் கறுத்தகூந்தலை விரித்த

---

1 அவள் புலம்பியது ஸமாதானம் செய்வதுபோலிருந்தது.

தவர்களுமாக நான்கு பக்கங்களிலும் ஓடுகின்றார்கள். ஆ! அர்ஜுனனால் கைகளறுக்கப்பட்டவனும் கீழே தள்ளப்பட்டவனும் துஷ்ட மிருகங்களால் தின்னப்படுகின்றவனுமான புருஷஶ்ரேஷ்டனை நீர் பாக்கியத்தினால் பாராமலிருக்கிறீர். யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்ட சலனையும் பூரிஶ்ரவஸையும் பலவகையான மருமக்களனைவரையும் பாக்கியத்தினால் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் நீர் பார்க்கவில்லை. யூபத்தை த்வஜமாகக்கொண்டவனும் மஹாத்மாவுமான ஸோமதத்த குமாரனுடைய ரதமத்தியில் சிதறியிருக்கிற அந்தப் பொற் குடையைப் பாக்கியத்தினால் நீர் பாராமலிருக்கிறீர்' என்றாள். கறுத்த கண்களையுடையவர்களான இந்தப் பூரிஶ்ரவஸினுடைய மனைவிகள், ஸாத்யகியினால் கொல்லப்பட்டிருக்கிற பர்த்தாவைச் சுற்றியிருந்துகொண்டு வ்யஸனிக்கின்றார்கள். கேசவ! பர்த்தாவினுடைய விபத்தினாலுண்டான சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான இந்தப் பெண்கள் தீனமாகப் புலம்பிப் பரிதாபப்படும்படி எதிரில் பூமியில் விழுகின்றார்கள். கஷ்டம்! மாதவ! 'அஜாக்கிரதையுடன் கூடினவனும் சூரனும் யாகஞ்செய்பவனுமான இவனுடைய கையைப் பீபத்ஸுவானவன் அறுத்தானன்றோ? இந்த மிக்க அருவருப்பான காரியத்தை எவ்வாறு செய்தான்? மேலும், ஸாத்யகி, ப்ராயோபவேசஞ் செய்தவனும் கூர்மையான புத்தியுள்ளவனுமான பூரிஶ்ரவஸைக் கொன்றதனால் அதைவிட மிக்க பாவமான காரியத்தைச் செய்தான். க்ஷத்திரிய தர்மமுள்ளவனான இவன் ஒருவனே இருவர்களால் கொல்லப்பட்டவனாகப் படுத்திருக்கிறான். ஸாத்யகி, பாவமாயும் இகழ்ச்சியைத் தருவதாயுமுள்ள இந்தக்காரியத்தை நல்லோர்களிடத்திலும் கோஷ்டிகளிலும் ஸபைகளிலும் தானாக எவ்வாறு சொல்வான்?' என்று இந்த யூபத்வஜனுடைய மனைவிகள் அலறுகிறார்கள். கைப்பிடியில்அடங்கும் இடையுள்ளவளான இந்தயூபத்வஜனுடைய மனைவி கணவனுடையகையை மடியில்வைத்துக்கொண்டு தீனமாகப் புலம்புகிறாள். 'இந்தக்கையானது சூரர்களைக் கொன்றது; மித்திரர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தது; ஆயிரம்பசுக்களைக் கொடுத்தது; க்ஷத்திரியர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணினது. அப்படிப்பட்ட இந்தக்கையானது மேகலையை இழுப்பது; பருத்தகொங்கைகளை மர்த்திப்பது; நாபியையும் தொடைகளையும் ஜகனத்தையும் ஸ்பர்சிப்பது; ஆடையின் முடிச்சையும் அவிழ்ப்பது. வேறுஒருவனோடுயுத்தத்தில் போர்புரிகின்றவரும் அஜாக்கிரதையுள்ளவருமான (இந்தஎன்பர்த்தாவினுடைய கையானது) வாஸுதேவரருகில் ஶ்ரமமின்றிக் காரியங்

களைச்செய்கிற பார்த்தனால் அறுத்துத்தள்ளப்பட்டது. ஜனார்த்தனரே! அர்ஜுனனுடைய பெரிதானகாரியத்தை ஸபைகளிலும் கதைகளிலும் எவ்வண்ணம் உரைக்கப்போகிறீர்? கிரீடியானவன் தானேயும் எவ்வாறு சொல்வான?' என்று இவ்வாறு நிந்தித்து உத்தமியான இந்தப்பெண் பேசாமலிருந்துவிட்டாள். சக்களத்திகள் தம் மருமகளைப் பார்த்துத் துக்கிப்பதுபோல் அப்படிப்பட்ட இவளைக்குறித்துத் துக்கிக்கின்றார்கள். பலசாலியும் உண்மையான பராக்ரமமுடையவனும் மாதுலனும் காந்தாரராஜனுமான சகுனியானவன் மருமகனான ஸஹதேவனால் கொல்லப்பட்டான். எவன் முன்பு பொற்காம்புகளுள்ள இரண்டு விசிறிகளால் வீசப்பட்டானோ படுத்திருக்கிற அப்படிப்பட்ட இவன் பக்ஷிகளுடைய சிறகுகளால் வீசப்படுகிறான். எவன் நூறுநூறாகவும் ஆயிரமாயிரமாகவும் ஸ்வரூபங்களை உண்டு பண்ணிக்கொள்வானோ மாயாவியான அவனுடைய மாயைகள் பாண்டவதேஜஸினால் எரிக்கப்பட்டன. வஞ்சனையில் ஸமர்த்தனான எவன் மாயையினால் ஸபையில் யுதிஷ்டிரனை ஜயித்துப் பெரிதான ராஜ்யத்தைக் கவர்ந்தானோ அவன் எவ்வாறு உயிரை இழந்தான்? கிருஷ்ணா! என்புத்திரனுடைய அழிவுக்கே கல்விகற்றவனும் சூதாடியுமான சகுனியை நாற்புறங்களிலும் பறவைகள் நெருங்கியிருக்கின்றன. என் புத்திரர்களுடைய வதத்தின்பொருட்டும் பரிவாரங்களுடன் தான் நாசமடைவதின்பொருட்டும் இவனால் பாண்டவர்களோடு பெரிய பகையானது நன்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிரபுவே! நல்லுலோகங்கள் என்புத்திரர்களுக்குச் சஸ்திரங்களால் ஜயிக்கப்பட்டதுபோலவே துர்ப்புத்தியுள்ளவனான இவனும் சஸ்திரத்தினால் லோகங்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. மதுஸூதனா! கோணலான எண்ணமுள்ள இந்தச்சகுனி, நேரான புத்தியுள்ள என்புத்திரர்களை ப்ராதாக்களோடு ஏன் விரோதிக்கும்படி செய்யாமலிருப்பான்?

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காந்தாரி கௌரவபாண்டவர்களின் அழிவுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய உபேக்ஷையே காரணமென்பதைக்கூறி அவரது சுற்றத்தார் யாவரும் அழியும்படி சபித்தது).

மாதவ! (எவ்விதத்தாலும்) ஜயிக்கமுடியாதவனும் காம்போஜ தேசத்திய விரிப்பில் படுக்கத்தக்கவனும் காளையின் திமில்போன்ற

தோள்களையுடையவனும் கொல்லப்பட்டுப் புழுதிகளில் படுத்திருப்பவனுமான காம்போஜனைப் பார். ரக்தத்தால் செவ்வனே பூசப்பட்ட இந்தக் காம்போஜனுடைய சந்தனப் பூச்சுள்ள இருகைகளையும் பார்த்து அதிக துக்கமுள்ளவளும் பந்துக்கள் ஸமீபத்தில் இல்லாதவளும் நாதனை இழந்தவளும் நடுக்கமுற்றவளும் இனியகுரலுள்ளவளுமான இவனுடைய மனைவி, 'ஜனேஶ்வர! முன்பு எந்த இருகைகளின் நடுவை அடைந்திருக்கின்ற என்னை அன்பானது விட்டு விலகாதோ, பரிகம்போன்றவைகளும் சந்தனத்தால் பூசப்பட்டவைகளுமான அந்த இரண்டுகைகளும் இதோ இருக்கின்றன. உம்மால் விடப்பட்டிருக்கின்ற நான் எந்தக்கதியை அடைவேன்?' என்று தீனமாகப் புலம்புகிறாள். பலவிதமாலைகளுடைய காந்தியானது வெயிலில் வாடப்பட்டும் நீங்காததுபோல் வாட்டமுற்றிருக்கின்ற ஸ்திரீகளுடைய காந்தியானது சரீரங்களை விடவில்லை. மதுஸூதன! பக்கத்தில் படுத்திருப்பவனும் சூரனும் ஜ்வலிக்கின்ற தோள்வளைகளை அணிந்தவனும் வில்லாளிகளுக்கு உபமானமாயிருப்பவனுமான கலிங்க தேசாதிபதியைப் பார். ஜனார்த்தன! மகததேசாதிபதியான ஜயத்ஸேனனைச் சூழ்ந்துகொண்டு மாகதஸ்திரீகள் மிக அலறுகின்றார்கள்; பார். ஜனார்த்தன! மான்களுடைய கண்கள்போல் நீண்ட கண்களையுடையவர்களும் அதிகமாக அலறுகின்றவர்களுமான மகதமங்கையருடைய மனத்தையும் காதையும் கவருகின்ற நாதமானது என்னுடைய மனத்தைக்கவருகின்றதுபோலும். நன்றாக விரிக்கப்பட்ட படுக்கையோடிருப்பவர்களான மகதமாதர்கள் நன்கு சிதறுகின்ற வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையுமுடையவர்களும் அழுபவர்களும் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமாகிப் பூமியில் படுக்கின்றார்கள். கோஸலதேசாதிபதியும் ராஜபுத்திரனுமான ப்ருஹத்பலனென்கிற பர்த்தாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு இந்தப்பெண்கள் தனியாக இரைந்து கதறுகின்றார்கள். இவனுடைய உடம்பில் பாய்ந்திருப்பவைகளும் அர்ஜுனகுமாரனான அபிமன்யுவினுடைய புஜபலத்தினால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டவைகளுமான பாணங்களை இந்தப்பெண்கள் துக்கத்தால் கவரப்பட்டவர்களாகிப் பிடுங்குகின்றார்கள்; அடிக்கடி மூர்ச்சையை அடைகின்றார்கள். மாதவ! எல்லாவிதத்தாலும் குற்றமற்றவர்களான இந்த ஸ்திரீகளினுடைய முகங்கள், வெயிலாலுண்டான பரிஶ்ரமத்தினால் நன்றாக வாட்டமுற்றிருக்கின்ற தாமரைப்புஷ்பங்களுடையகாந்திபோன்ற காந்தியுள்ளவைகளாகவிளங்குகின்றன. அழகியதோள்வளைகளையுடையவர்களும் சிறுவர்களும் ஸ்வர்ணமாலை அணி

ந்தவர்களும் சூரர்களுமான த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய புத்திரர்களை வரும் த்ரோணரால் கொல்லப்பட்டுப் படுத்திருக்கிறார்கள். ரதமாகிற அக்னிக்ருஹத்தையும் வில்லாகிற ஜ்வாலையையுமுடையதும் பாணங்களும் சக்திகளும் கதைகளுமாகிற விறகுகளையுடையதுமான த்ரோணராகிற நெருப்பை அடைந்து இவர்கள் விட்டிற்பூச்சிகள் போல எரிக்கப்பட்டார்கள். அவ்வாறே, சூரர்களும் அழகிய தோள்வளைகளையுடையவர்களும் யுத்தத்தில் முனைவந்தவர்களும் ஸஹோதரர்களுமான ஐந்து கேகயர்கள் த்ரோணரால் கொல்லப்பட்டு யுத்தத்தில் படுத்திருக்கிறார்கள். புடம்போட்ட பொன்னாலாகிய கவசங்களை அணிந்தவர்களும் ஒருபனையுயரம் த்வஜங்களுள்ள ரதக்கூட்டங்களுடன் கூடியவர்களுமான இவ்வீரர்கள், ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்புக்கள் போல ஒளியினால் பூமியைப் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றார்கள். மாதவ! வனத்தில் பெரிய சிங்கத்தினாலே கொல்லப்பட்ட பெரியயானையைப் போல த்ரோணரால் யுத்தத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கும் த்ருபதனைப் பார். செந்தாமரைக்கண்ணா! அழுக்கில்லாததும் வெண்ணிறமுள்ளதுமான பாஞ்சாலராஜனுடைய குடையானது சரத்காலத்தில் சந்திரன் போல பிரகாசிக்கின்றது. இந்த மருகிமாரும் மனைவிமாரும் துக்கமுள்ளவர்களாக வயதுசென்றவனும் பாஞ்சால தேசத்தரசனுமான த்ருபதனைத் தகனஞ்செய்துவிட்டு இடமாகச் செல்லுகின்றார்கள். த்ரோணரால் கொல்லப்பட்டவனும் சூரனும் சேதிதேசத்து வீரர்களுள் சிறந்தவனும் மஹாரதனுமான த்ருஷ்டகேதுவை மாதர்கள் மனமிழந்தவர்களாகக் கொண்டுபோகின்றார்கள். மதுஸூதன! சிறந்த வில்லாளியான இவன் யுத்தத்தில் த்ரோணருடைய அஸ்திரத்தை எதிர்த்தடித்துக் கொல்லப்பட்டவனாக வஜ்ரத்தினால் அடிக்கப்பட்ட மரம்போலப் படுத்திருக்கிறான். சேதிதேசாதிபதியும் சூரனும் மஹாரதனுமான இந்தத் த்ருஷ்டகேதுவானவன் யுத்தத்தில் ஆயிரம் ஆயிரமாகச் சத்துருக்களைக் கொன்று விட்டு, கொல்லப்பட்டவனாகப் படுத்திருக்கிறான். ஹ்ருஷீகேச! சேனையோடும் பந்துக்களோடும் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றவனும் பக்ஷிகளால் மிகவும் கொத்தப்படுகிறவனுமான அந்தச் சேதிராஜனை (அவனுடைய) மனைவிகள் அடைந்திருக்கிறார்கள். தாசார்ஹ! இந்தச் சேதிராஜனுடைய உத்தமஸ்திரீகள் வீரனும் படுத்திருக்கிறவனும் உண்மையான வல்லமையுள்ளவனுமான பேரனை மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அழுகின்றார்கள். ஹ்ருஷீகேச! அழகியமுகமுள்ளவனும் அழகிய குண்டலங்களுள்ளவனும் த்ரோணரால் யுத்தத்தில் பலவாறாகப் பாணங்க

ளால் அறுக்கப்பட்டிருப்பவனுமான இவனுடைய புத்திரனைப் பார். மதுஸூதனா! யுத்தரங்கத்திலிருப்பவனும் சத்துருக்களோடு போர் புரிகின்றவனும் 1 வீரனுமான பிதாவை இன்னமும் நிச்சயமாக விட்டுவிலகவில்லை. மகாபாகுபலமுள்ளவனே! சத்துருவீரர்களைக் கொல்பவனும் என் புத்திரனுக்குப் புத்திரனுமான லக்ஷ்மணனும் இவ்வண்ணமாகப் பிதாவான துர்யோதனனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். மாதவ! ஹேமந்தருதுவின் முடிவில் காற்றினால் முறிக்கப்பட்ட பூத்த இரண்டு ஸாலவிருக்ஷங்களைப்போல விழுந்திருக்கின்ற அவந்தி தேசாதிபதிகளான விந்தானுவிந்தர்களைப் பார். படுத்திருக்கின்ற இவ்விருவரும் ஸ்வர்ணமயமான தோள்வளைகளையும் கவசத்தையும் அணிந்தவர்களும் அம்புகளையும் கத்தியையும் வில்லையும் தரித்தவர்களும் காளைகளுக்கொப்பான கண்களுள்ளவர்களும் நிர்மலமான பூமாலைகளை அணிந்தவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணா! எவர்கள் துரோணர் பீஷ்மர் சூரியகுமாரனான கர்ணன் கிருபர் துர்யோதனன் துரோணபுத்திரர் ஸிந்துதேசாதிபதியான ஜயத்ரதன் ஸோமதத்தன் விகர்ணன் சூரனான கிருதவர்மா இவர்களிடத்தினின்று விடுபட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்கள் அனைவருமே உலகனைக் கூடக் கொல்லப்படத்தகாதவர்கள்தாம். எந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் சஸ்திரங்களுடைய வேகத்தினால் தேவர்களைக்கூடக் கொல்வார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்த வீரர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். காலத்தினுடைய மாறுபாட்டைப் பார். மாதவ! சூரர்களான இந்த க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டர்களும் சூரர்களும் வித்தையைக் கற்றவர்களும் மனவுறுதியுள்ளவர்களுமான எனது புத்திரர்களும் க்ஷத்திரியர்களால் கொல்லப்பட்டார்களாதலால் நிச்சயமாகத் தெய்வத்துக்கு அதிகபாரமானது ஒன்றுமில்லை. கிருஷ்ணா! நீ விருப்பம் நிறைவேறாமல் மறுபடியும் உபப்லாவ்யத்துக்குத் திரும்பிப்போன பொழுதே, பலசாலிகளான என் புத்திரர்கள் மாண்டார்கள். சந்தனுவின் புதல்வரான பீஷ்மராலும் புத்திமானான விதுரராலும், ‘உன் பிள்ளைகளிடம் நேசம் பாராட்டாதே’ என்று அப்பொழுதே சொல்லக் கேட்டேன். ஜனார்த்தனா! அவ்விருவருடைய இந்த எண்ணமானது வீணாகத்தகாததன்றோ? சீக்கிரத்திலேயே என்னுடைய புத்திரர்கள் சாம்பலாகிவிட்டார்கள்” என்றாள்.

பாரதரே! சோகமிகுந்தவளான காந்தாரி இவ்வண்ணமுரைத்துத் துக்கத்தால் அறிவழிக்கப்பட்டவளாகித் தைர்யத்தைவிட்டுப்

1 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

பூமியில் விழுந்தாள். பிறகு, கோபத்தால் கவரப்பட்ட அங்கங்களுள்ளவளும் புத்ரசோகத்தால் கவரப்பட்டவளுமான அவள், துன்பமுற்ற இந்திரியங்களுடன் கூடியவளாக ஸ்ரீ கேசவர்மீது தோஷத்தைக் கூறலானாள். "கிருஷ்ண! ஜனார்த்தன! ஒருவரோடொருவர் கோபங்கொண்டவர்களும் அழிந்துபோகின்றவர்களுமான பாண்டவர்களும் தார்த்தராஷ்டிரர்களும் உன்னால் யாதுகாரணத்தால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டார்கள்? மதுஸூதன! மஹாபாஹுபலமுள்ளவனே! வல்லமையுள்ளவனும் அனேக வேலைக்காரருடன் கூடியவனும் பெரிதான சேனையில் நிலைபெற்றிருப்பவனும் இருதிறத்திலும் ஸமர்த்தனும் சொல்வார்க்குள்ளவனும் (இந்தநாசத்தை) விரும்பினவனுமான நீ கௌரவர்களுடைய அழிவை உபேக்ஷித்தமையால் அதன்பயனை அடைவாயாக. நான் கணவருக்குப் பணிவிடைசெய்வதால் சிறிது ஸம்பாதித்ததும் (பிறரால்) அடையமுடியாததுமான தவத்தினால், சக்ரத்தையும் கதையையும் தரித்திருக்கிற உன்னைச் சபிக்கிறேன். கோவிந்த! அன்யோன்யம் கொல்லுகின்ற ஞாதிகளான கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டமையால் (உன்னுடைய) ஞாதிகளை வதம் செய்யப்போகிறாய். மதுஸூதன! இது முதல் முப்பத்தாறாவது வருஷம் வந்தவுடனே, நீயும், ஞாதிகளும் மந்திரிகளும் புத்ரர்களும் கொல்லப்பட்டவனாகவும் காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவனாகவும் அநாதன்போல் அறியப்படாதவனாகவும் உலகங்களில் காணப்படாதவனாகவும் நிந்திக்கப்பட்ட உபாயத்தினால் நாசத்தை அடையப்போகிறாய். இந்தப் பரதஸ்திரீகள்போல் உன்னுடைய ஸ்திரீகளும் இவ்வாறு புத்ரர்களும் ஞாதிகளும் பந்துக்களும் கொல்லப்பட்டவர்களாகப் பரிதவிக்கப்போகின்றார்கள்" என்று சபித்தாள்.

உதாரமான மனமுள்ள வாஸுதேவர் கோரமான அந்தவசனத்தைக்கேட்டுக் காந்தாரீதேவியைப்பார்த்து எதிரில் சிறிது புன்சிரிப்புடன் சொல்லலானார். "க்ஷத்திரியஸ்திரீயே! நானும் இதை இவ்வாறு ஆகப்போகிறதென்று அறிவேன். என்னாலனுஷ்டிக்கப்பட்டதையே நீ அனுஷ்டிக்கிறாய். வ்ருஷ்ணிகள் தெய்வத்தினாலேயே விநாசம் அடையப்போகிறார்கள். இதில் ஸம்சயமில்லை. கல்யாணி! என்னைத்தவிர வேறொருவன் வருஷ்ணிகளின் கூட்டத்தை ஸம்ஹரிப்பவன் இல்லை. அவர்கள் வேறு மனிதர்களாலாவது தேவர்களாலாவது தானவர்களாலாவது கொல்லப்படத்தகாதவர்கள். யாதவர்கள் ஒருவருக்கொருவரால் செய்யப்படும் நாசத்தை அடையப்போகிறார்கள்" என்றுகூறினார். தாசார்ஹர் இவ்வாறு கூறியவுடன், பாண்ட

வர்கள் மனத்தில் நடுக்கமுற்றவர்களும் மிக்க துன்பத்தை அடைந்தவர்களும் உயிரில் ஆசையற்றவர்களுமானார்கள்.

ஸ்திரீவிலாபபர்வம் முற்றிற்று

இருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

ச்ராத்தபர்வம்.

(சோகத்தால் பூமியில் விழுந்த காந்தாரியைக் கோவிந்தர் தேற்றியதும், யுதிஷ்டிரநுடைய அனுமதிப்படி மரித்தவர்களை விதுரர் ஸஞ்சயன் முதலானவர்களால் தகனம் செய்வித்ததும்.)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார். "காந்தாரீ! எழுந்திரு; எழுந்திரு. சோகத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே. துராத்மாவும் பொறாமையுள்ளவனும் அளவுக்குமிஞ்சி அகங்காரங்கொண்டவனும் கொடியவனும் பகையில் விருப்பமுள்ளவனும் பெரியோர்களுடைய கட்டளையை மீறுபவனும் உன்புத்திரனுமான துர்யோதனனை முன்னிட்டு (உன்னுடைய) கெட்டநடையை நல்லதென்று எண்ணுகிறாய். ஆதலால், உன்னுடைய குற்றத்தினாலேயே கௌரவர்கள் நாசமடைந்தார்கள். உன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கிற குற்றத்தை இப்பொழுது என்மீது ஏற்றுவதற்கு ஏன் விரும்புகிறாய்? எவன் மரித்தவனைப்பற்றியோ, ஓடிப்போனவனைப்பற்றியோ, காணமல் போனவனைப்பற்றியோ வியஸனப்படுகிறானோ அவன் துக்கத்தோடு துக்கத்தை அடைகிறான்; இரண்டனர்த்தங்களை அடைகிறான். ப்ராம்மணஸ்திரீயானவள் தவஞ்செய்பவனைக் கர்ப்பமாகத் தரிக்கிறாள். பசுவானது பாரத்தைச் சுமக்கக்கூடிய காளையைக் கர்ப்பமாகத் தரிக்கிறது. பெண்குதிரையானது ஓடுந்தன்மையுள்ள குதிரையைக் கர்ப்பமாகத் தரிக்கிறது. சூத்ரப்பெண்ணானவள் பணிவிடை செய்பவனைக் கர்ப்பமாகத் தரிக்கிறாள். வைச்யப்பெண்ணானவள் பசுக்காப்பவனைக் கர்ப்பமாகத் தரிக்கிறாள். உன்னைப்போன்ற ராஜபுத்ரி யுத்தத்தில் மரணத்தை விரும்பும் க்ஷத்ரியனைக் கர்ப்பத்தில் தரிக்கிறாள்" என்றார். வாஸுதேவர் மறுபடியும் சொல்லியதும் அப்ரியமாயிருப்பதுமான அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் காந்தாரியானவள் சோகத்தால் கண்கலக்கமுற்றவளாகப் பேசாமலிருந்துவிட்டாள்.

தர்மத்தை அறிந்தவனும் ராஜரிஷியுமான திருதராஷ்டிரனோ, புத்திக்குறைவினாலுண்டான அஜ்ஞானத்தை அடக்கிக்கொண்டு,

தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, “பாண்டுநந்தன! உயிரொடிருந்தபோர்வீரர்களுடைய தொகையை அறிந்தவனாயிருக்கிறாய். மாண்டவர்களுடைய தொகையையும் அறிவாயாகில் எனக்குச் சொல்” என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், “அரசரே! இந்த யுத்தத்தில் பத்துக்கோடிவீரர்களும் இருபதினாயிரம்வீரர்களும் அறுபத்தாறு கோடிவீரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். ராஜேந்திரரே! பாரதரே! [1] காணமற்போன வீரர்களின்தொகை பதினாலாயிரமும் வேறுபதினாயிரமும் நூறாயிரமும் அறுபதினாயிரமுமாம்” என்று கூறினார். திருதராஷ்டிரன், “புருஷோத்தம! யுதிஷ்டிர! அவர்கள் என்னகதியை அடைந்தார்கள்? மஹாபாஹு பலமுள்ளவனே! அதனை எனக்குச் சொல். நான் உன்னை எல்லாம் தெரிந்தவனென்றெண்ணுகிறேன்” என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், “உத்தமமானயுத்தத்தில் மகிழ்ச்சியுள்ளவர்களான எவர்களால் சரீரங்கள் ஹோமம்செய்யப்பட்டனவோ உண்மையான வல்லமையுள்ள அவர்கள் தேவராஜனுடையலோகத்திற்கு ஸமமான லோகங்களை அடைந்தார்கள். பாரதரே! எவர்கள் சாகவேண்டுமென்றெண்ணங்கொண்டு ஸந்தோஷமில்லாத மனத்துடன் போர்புரிந்து யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டார்களோ அவர்கள் கந்தர்வர்களோடு சேர்ந்தார்கள். எவர்கள் யுத்தபூமியில்நின்று பின்வாங்கினவர்களாகவும் உயிரை யாசிக்கின்றவர்களாகவும் சஸ்திரத்தினால் மரணத்தையடைந்தார்களோ அவர்கள் குஹ்யகர்களைக்குறித்துச் சென்றார்கள். எந்தவீரர்கள் யுத்தத்தில் பகைவர்களாலடிக்கத்தள்ளப்படுகின்றவர்களும் பலங்குறைந்தவர்களும் ஆயுதமிழந்தவர்களும் வெட்கத்தையடைந்தவர்களும் மஹாத்மாக்களும் சத்துருக்களுக்குநேரில் நிற்பவர்களும் கூர்மையான சஸ்திரங்களால் வெட்டப்படுகின்றவர்களும் க்ஷத்திரியதர்மத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுமாகக் கொல்லப்பட்டார்களோ நல்ல ஒளியுள்ளவர்களான அந்தவீரர்கள் ப்ரம்மலோகத்தை அடைந்தார்கள். மன்னரே! எவர்கள் இந்த யுத்த

1 ‘ஆலக்ஷாணும்’ என்பது ‘அலக்ஷாணும்’ என்று மாற்றப்பட்டது. ‘நூற்றறுபத்தாறுகோடியே இருபதினாயிரவர் இந்தப்போரில் கொல்லப்பட்டார்கள். ராஜேந்திரரே! காணமல்போனவீரர்களின் (தொகை) பதினாலாயிரமும் வேறுபதினாயிரமும் நூற்றறுபத்தைந்துமாம்’ என்பது வியாக்யான புஸ்தகபாடம்.

‘One billion six hundred and sixty millions and twenty thousand men have fallen in this battle Of the heroes that have escaped, the number is twenty four thousand one hundred and sixty five’ என்பது இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பு.

பூமியில் யுத்தமத்தியில் எவ்வாறாயினும் கொல்லப்பட்டார்களோ அந்த மனிதர்கள் மேலான கதியை அடைந்தார்கள்" என்று கூறினார்.

திருதராஷ்டிரன், "புத்ரா! மஹாபாஹுபலமுள்ளவனே! நீ எந்த ஞானபலத்தினால் ஸித்தனைப்போல் இவ்வாறு கண்டறிகிறாய்? என்னால் கேட்கத்தக்கதாயின் அதனை எனக்குச் சொல்" என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், "உம்முடைய கட்டளையினால் முன்பு வனத்தில் ஸஞ்சரித்தபோது என்னால் தீர்த்தயாத்திரை செய்ததினால் இந்த அனுக்ரகத்தை அடைந்தேன். தேவரிஷியான லோமசர் காணப்பட்டார். அவரிடத்திலிருந்து ஞாபகசக்தியை அடைந்தேன். முற்காலத்தில் ஞானயோகத்தால் ஞானக்கண்ணும் அடையப்பட்டது" என்று கூறினார். திருதராஷ்டிரன், "அப்பனே! பாண்டுநந்தன! நாதனற்றவர்களும் நாதனுள்ளவர்களுமான ஜனங்களுடைய சரீரங்களைச் சாஸ்திரமுறைப்படி தகனஞ்செய்வார்களா?" என்று வினவ, யுதிஷ்டிரர், "ஐயா! கருமங்கள் பலவாயிருப்பதால் மாண்ட இந்த யுத்தவீரர்களுள் எவர்களுக்குச் சாந்தியைச் செய்கின்றவர்களில்லையோ, எவர்கள் யாகஞ்செய்தவர்களல்லரோ அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கருமங்களை நாமே செய்வோம். எவர்களை ஆங்காங்கு பருந்துகளும் கழுகுகளும் இழுக்கின்றனவோ அவர்களுக்கு ஸங்கர்ஷண லோகங்கள் கிடைக்கப்போகின்றன; ஸம்சயமில்லை" என்று கூறினார்.

மஹாராஜரே! குந்திபுத்திரரான யுதிஷ்டிரர், இவ்வாறு உரைத்துவிட்டு, ஸுதர்மாவையும் தௌம்யரையும் ஸூதனான ஸஞ்சயனையும் மஹாபுத்திமானான விதுரரையும் குருவம்சஸ்தனான யுயுத்ஸுவையும் இந்திரஸேனன்முதலான வேலைக்காரர்களையும் ஆயிரமாயிரமாக இருக்கின்ற ஸூதர்களையும் பார்த்து, "நீங்கள் நாதனில்லாதவர்களுடைய சரீரங்கள் சிறிதும் கிடந்துபோகாதபடி இவர்களுக்குப் பிரேதகார்யங்களனைத்தையும் செய்யுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார். தர்மராஜருடைய கட்டளையினால் விதுரரும் ஸூதனான ஸஞ்சயனும் தௌம்யருடன்கூடின ஸுதர்மாவும் அவ்வாறே இந்திரஸேனன் முதலானவர்களும் சந்தனக்கட்டைகளையும் அகிற்கட்டைகளையும் அவ்வாறே [1] காலீயகக்கட்டைகளையும் நெய்யையும் எண்ணெயையும் கந்தங்களையும் வெண்பட்டுக்களையும் வஸ்திரங்களையும் மிகச்சிறந்தவைகளான கட்டைகளுடைய குவியல்களையும் அந்தவிடத்தில் ஒடிக்கப்பட்டிருந்த ரதங்களையும் பற்பல ஆயுதங்களையும் சேகரித்துப் பிர

1 வாசனையுள்ள ஒருவகை மரம்.

யதனததுடன் சிதைகளை அமைத்து எவரெவர்கள் தலைவர்களான அரசர்களோ அவர்களை ஒருவழிச்சென்ற மனமுள்ளவர்களாகச் சாஸ்திரத்தினால் காணப்பட்ட விதிப்படி தகனஞ்செய்தார்கள். பாரதரே! துரியோதனராஜன், மஹாரதர்களான இவனுடைய பிராதாக்கள், சல்யன், சலன், ராஜாவான பூரிஸ்ரவஸ், ராஜாவான ஜயத்ரதன், அபிமன்யு, துச்சாஸனபுத்திரன், லக்ஷ்மணன், ராஜாவான திருஷ்டகேது, ப்ருஹத்பலன், ஸோமதத்தன், மஹாரதனான ஸ்ருஞ்சயன், ராஜாவானக்ஷேமதன்வா, விராடன், துருபதன், பாஞ்சாலகுமாரனான சிகண்டி, பார்ஷதனான திருஷ்டத்யும்னன், யுதாமன்யு, விக்கிரமசாலியான உத்தமௌஜஸ், கோஸலராஜகுமாரன், த்ரௌபதிபுத்திரர்கள், ஸுபலனுடைய புத்திரனான சகுனி, அசலன், விருஷகன், ராஜாவான பகதத்தன், ரோஷமுள்ளவனும் ஸூர்யபுத்திரனுமான கர்ணன், அவனுடைய குமாரர்கள், மஹாவில்லாளிகளான கேகயர்கள், மஹாரதர்களான திரிகர்த்தர்கள், ராக்ஷஸேந்திரனான கடோத்கசன், பகனுடைய பிராதா, ராக்ஷஸேந்திரனான அலம்புஸன், ராஜாவான ஜலஸந்தன் இவர்களையும் ஆயிரமாயிரமாக மற்ற அனேகமன்னர்களையும் நெய்த்தாரைகளால் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவைகளும் ஜ்வலிக்கின்றவைகளுமான அக்னிகளால் தகனஞ்செய்தார்கள். மஹாத்மாக்களான சிலருக்குப் பித்ருமேத ஸமஸ்காரங்களும் நடந்தன. ஸாமங்களாலும் கானம்பண்ணினார்கள். அவர்கள் மற்றவர்களோடு செய்ய வேண்டியமுறைகளை விதித்தார்கள். ஸாமங்கள் ருக்குக்கள் இவற்றின் நாதத்தினாலும் மாதர்களுடைய அழுகைச்சத்தங்களாலும் இரவில் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் மதிமயக்கமுண்டாயிற்று. ஹோமம் செய்யப்பட்டவைகளும் அவைகளால் நன்றாக எரியும்படி செய்யப்பட்டவைகளும் மூண்டெரிகின்றவைகளுமான அக்னிகள் ஆகாயத்தில் ஸ்வல்பமானமேகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்ற கிரஹங்கள் போலக் காணப்பட்டன. விதுரர், அரசரின்கட்டளையினால், பற்பல தேசங்களினின்று வந்தவர்களான எந்தமனிதர்கள் நாதனற்றவர்களாக அங்கு மரித்திருந்தார்களோ அவர்களனைவரையும் கொண்டு வந்து ஆயிரமாயிரமாகக்குவித்துச் சிதையடுக்கி அவர்களனைவர்களையும் ஊக்கமுள்ள வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு எண்ணெயுள்ள மிருதியான கட்டைகளால் தகனஞ்செய்வித்தார். குருராஜரான யுதிஷ்டிரர் அவர்களுக்கு உத்தரக்கிரியைகளைச் செய்வித்துத் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு கங்கையை நோக்கிச்சென்றார்.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

ஸ்ராத்தபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(திருதராஷ்டிரன் யுதிஷ்டிரர்முதலியோர் கங்கைக்கரைக்குவந்ததும், இறந்தவர்களுக்குத் தர்ப்பணம்செய்யத் தொடங்கியவுடன், குந்தி, கர்ணனும் தனதுபிள்ளையென்பதை யுதிஷ்டிரருக்குக்கூறி அவனுக்கும் தர்ப்பணம் செய்யச்சொல்லியதும், யுதிஷ்டிரர்முதலியோர் உதகதானம் செய்ததும்.)

அவர்கள், மங்களகரமானதும் புண்யஜலத்துடன் கூடியதும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறதும் தெளிந்ததும் பெரிய உருவமுள்ளதும் பெரிய காடுகளுள்ளதுமான கங்கையை அடைந்து பூஷணங்களையும் உத்தரீயங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் விசித்திரமான கவசங்களையும் கழற்றிவைத்துவிட்டுக் கங்கையில் முழுகினார்கள். பிறகு, எல்லாக்கௌரவஸ்திரீகளும் மிக்க துயரத்துடன் கூடியவர்களாக அழுதுகொண்டே தகப்பனார்களுக்கும் உடன்பிறந்தார்களுக்கும் பேரன்மார்களுக்கும் தம்முடைய பந்து ஜனங்களுக்கும் புத்திரர்களுக்கும் சிறந்தபெரியோர்களுக்கும் கணவர்களுக்கும் ஜலதர்ப்பணம் செய்தார்கள். தர்மங்களை அறிந்தவர்கள், நண்பர்களுக்குக்கூட ஜலதர்ப்பணம் செய்தார்கள். வீரபத்னிகளால் வீரர்களுக்குஜலதானம் செய்யப்படவே, கங்கையானது நல்ல இறங்குந்துறையுள்ளதாயிற்று; மீண்டும் அதிகமாகப் பெருகவும் பெருகியது. கடலுக்கு ஒப்பானதும் ஆனந்தமில்லாததும் உத்ஸவமில்லாததுமான அந்தக் கங்காதீரமானது வீரபத்னிகளால் நாற்பக்கத்திலுஞ்சூழப்பட்டதாகவிளங்கியது.

மஹாராஜரே! பிறகு, சோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பவளான குந்தியானவள் அழுதுகொண்டு வெட்கத்தினால் மெதுவான வாக்கினால் புத்திரர்களைப்பார்த்து இந்தவசனத்தை உரைக்கலானாள். "பாண்டவர்களே! மஹாவில்லாளியும் ரதயூதபதிகளுக்கெல்லாம் யூதபதியும் வீரலக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனுமான எந்த வீரன் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் கொல்லப்பட்டானோ, எவனை ஸூத புத்ரனென்றும் ராதாபுத்ரனென்றும் எண்ணினீர்களோ, எந்தப்பிரபுவானவன் சேனைநடுவில் சூரியன்போல விளங்கினானோ, எவன் முன்பு பரிவாரங்களுடன்கூடின உங்களனைவர்களையும் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்தானோ, எவன் துர்யோதனனுடைய சேனை முழுவதையும் நன்றாக நடத்திக்கொண்டு விளங்கினானோ, வீர்யத்தில் எவனுக்கு

திகரானவன் பூமியில் ஒருவனுமில்லையோ, சூரனான எவன் பூமியில் எப்பொழுதும் பிராணனை விடுவதாலும் புகழையே விரும்பினானோ, ஸத்யஸந்தனும் யுத்தங்களில் ஓடாதவனும் சிறந்த செய்கைகளையுடையவனும் பிராதாவுமான அந்தக் கர்ணனுக்கு உதகதானம் செய்யுங்கள். அவன் உங்களுக்கு முந்திப் பிறந்த பிராதா. அந்தச் சூரன் குண்டலங்களுடனும் கவசத்துடனும் ஸூர்யனுக்கு ஸமமான காந்தியுடனும்கூடியவனாக ஸூர்யனால் என்னிடத்தில் பிறந்தான்” என்று சொன்னாள். பாண்டவர்களனைவரும் மாதாவினுடைய அப்ரியமான வசனத்தைக்கேட்டு, கர்ணனைக் குறித்தே வியஸனப்பட்டு, மீண்டும் அதிக துயரத்தை அடைந்தவர்களானார்கள். பிறகு, புருஷஸ்ரேஷ்டரும் வீரரும் குந்திபுத்திரருமான அந்த யுதிஷ்டிரர், ஸர்ப்பம் போலப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு தாயைப் பார்த்து (பின்வருமாறு) உரைக்கலானார். “எந்த மஹாரதனாகிற பெருமடுவானது பாணங்களாகிற அலைகளுள்ளதாகவும் த்வஜங்களாகிற நீர்ச்சுழல் உள்ளதாகவும் பருத்த புஜங்களாகிற பெரிய முதலைகளுள்ளதாகவும் தலத்வனியில் நன்றாக அலைக்கப்பட்டதாகவும் இருந்ததோ, எவனுடைய அம்புவிழும் இடத்தை அடைந்து தனஞ்சயனைத்தவிர வேறு ஒருவனும் நிற்கமாட்டானோ தேவகுமாரனும் குண்டலங்களுடனும் கவசத்துடனும்கூடியவனும் சூரனும் சூரியனுக்குச் சமமான ஒளி பொருந்தினவனுமான அவன் எவ்வாறு உனக்குப் புத்திரனாக முந்தி உண்டானான்? எவனுடைய புஜங்களின் பிரதாபத்தினால் நாம் எப்பொழுதும் தவிக்கச்செய்யப்பட்டோமோ அவனை, அக்னியை வஸ்திரத்தினால் மறைப்பதுபோல எவ்வாறு மறைத்தாய்? எவனுடைய கைகளின் பிரபாவத்தினால் துர்யோதனன் நம்மிடத்தில் பகைப்பதில் விருப்பம்வைத்தானோ அந்த மூத்தோனை எவ்வாறு சொல்லாமலிருந்தாய்? காண்டீவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனுடைய பலமானது எங்களால் எவ்வாறு பின்பற்றப்பட்டதோ அவ்வாறே தார்த்தராஷ்டிரர்களால் பின்பற்றப்பட்ட மஹாவில்லாளியான கர்ணனை எவ்வாறு மறைத்திருந்தாய்? ரதிகனும் குந்திபுத்திரனுமான கர்ணனைத்தவிரப் பலசாலிகளுள் சிறந்தவனான வேறு ஒரு ரதிகன் எல்லா அரசர்களுடைய படையையும் எதிர்க்கவில்லை. அவன் எங்களுக்கு முந்திப்பிறந்த பிராதா; எல்லாச் சஸ்திரதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவன். அத்புதவிக்கிரமத்தையுடைய அவனை நீ முந்தி எவ்வாறு பெற்றாய்? அந்தோ! நீ ரஹஸ்யத்தை மறைத்ததனால் நாங்கள் கெடுக்கப்பட்டோம். கர்ணனுடைய நாசத்தினால் பந்துக்களும் நாங்களும்

துன்பப்படுத்தப்பட்டோமன்றோ? அபிமன்யுவின் விநாசத்தினாலும் திரௌபதீபுத்திரர்களுடைய வதத்தினாலும் பாஞ்சாலர்களுடைய விநாசத்தினாலும் கௌரவர்களுடைய வதத்தினாலும் உண்டான துக்கத்தைவிட நூறுமடங்கு பெரிதான இந்தத் துக்கம் நேர்ந்துவிட்டது. கர்ணனைப்பற்றியே துக்கிக்கிறேன்; அக்னியில் போடப்பட்டவன் போல எரிக்கப்படுகிறேன். இவ்வுலகில் கௌரவர்களுக்கு நாசத்தை உண்டுபண்ணினதும் கோரமுமான இந்த அனர்த்தமானது நேராமலிருக்குமாகில் ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பதானாலும் அடையத்தகாத வஸ்து ஒன்றுமிராது" என்றார்.

அரசரே! தர்மராஜரும் பிரபுவுமான யுதிஷ்டிரர் இவ்வண்ணம் அதிகமாகப் புலம்பி மெதுவாக அழுதார். அந்தக் கர்ணனுக்கு உதகத்தையும்விட்டார். பிறகு, அந்த உதகதானகர்மாவானது செய்யப்படும்போது அவ்விடத்தில் இருபக்கத்திலுமிருந்த அந்தஸ்திரீகளனைவரும் உடனே உரக்க அலறினார்கள். பிறகு, குருதேசாதிபதியும் புத்திமானுமான யுதிஷ்டிரர், ஸஹோதரனிடத்திலுள்ள அன்பினால், பரிவாரங்களுடன்கூடின கர்ணனுடைய ஸ்திரீகளை அழைத்துவரச் செய்தார். தர்மாத்மாவான அந்த யுதிஷ்டிரர் அந்த ஸ்திரீகளோடு அடுத்துச்செய்யத்தக்க கர்ணனுடைய பிரேதகிருத்யம் அனைத்தையும் மிகுதியான தக்ஷிணைகளுள்ளதாக விதிப்படி செய்தார். பாரதரே! அந்தத் திருதராஷ்டிர ராஜனும் ஆலஸ்யமில்லாதவனாகத் தர்ப்பணம் செய்துவிட்டுப் பாரியையுடன் கங்கையினின்று கரை ஏறினான். கலக்கமுற்ற இந்திரியங்களுடன் கூடினவரான அந்த யுதிஷ்டிரரோ, 'பாபியான என்னால், சிறந்தவனும் ஞாதியுமான அப்படிப்பட்ட பிராதா கொல்லப்பட்டான். ஆதலால், எது ரஹஸ்யமோ அது இனி ஸ்திரீகளுடைய மனத்தில் தங்காமலிருக்கக்கடவது' என்று இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, எல்லாப் பிராதாக்களுடனும் கங்கைநதியினின்றும் மேலே ஏறினார். கங்கையின் கரையை அடைந்தார்" என்று சொன்னார்.

ஶ்ராத்தபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ்திரீபர்வம் முற்றிற்று.